PETER F. HAMILTON

golul temporal

NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela *„The Suspect Genome“*. Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *Zorii nopţii*, considerată renașterea genului space opera. *Trilogia Golului* este cea mai recentă creaţie a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soţia și cei doi copii ai săi.

PETER F. HAMILTON

golul temporal

Traducere din limba engleză
C. Preda

NEMIRA

Cuprins

Despre autor
1
Al optulea vis al lui Inigo
2
Al nouălea vis al lui Inigo
3
Justine
Al zecelea vis al lui Inigo
4
Al unsprezecelea vis al lui Inigo
Justine: anul trei
5
Al doisprezecelea vis al lui Inigo
Justine: anul al patrulea
Al treisprezecelea vis al lui Inigo
Cronologie

1

În mod destul de ciudat, stejarii erau lucrul de care Justine Burnelli își amintea întotdeauna din ziua în care Stația Centurion a murit. În timp ce se grăbea, împreună cu toți cei din domul grădină, spre ușile buncărului de siguranță, a aruncat o privire înapoi, peste umăr. Iarba deasă de smarald era presărată cu resturile petrecerii, canapéuri strivite imprimate în iarbă, pahare sparte și farfurii trepidând, în timp ce undele gravitaționale colosale măturau stația într-o succesiune rapidă și inexorabilă. Deasupra capului, lumina timidă emisă de nebuloasele din jurul nucleului galactic era acum pătată cu dungi pastelate de câmpurile de forță de urgență cețoase ale domului. Justine și-a simțit greutatea reducându-se din nou. Strigăte de surpriză și oarecum de panică au izbucnit în rândurile membrilor staffului îngrămădiți în ea, în timp ce se luptau cu toții pentru tracțiune pe aleea portocalie strălucitoare. Apoi o trosnitură ca un trăsnet a răsunat în întregul dom. Una dintre ramurile joase uriașe ale unui stejar de două sute de ani se despicase aproape de trunchiul gros și se prăbușea. Frunzele spiralau în sus ca un stol de fluturi speriați. Copacul maiestuos se îndoia, în timp ce tot mai multe fisuri continuau să se deschidă de-a lungul trunchiului. Acesta s-a răsucit apoi și a început să cadă pe vecinul său. Micuța și eleganta căsuță din copac pe a cărei platformă trupa de muzicieni cântase doar cu un minut în urmă se făcea în bucăți. Ultima imagine pe care Justine a avut-o dinspre copaci a fost a două veverițe roșii îndepărtându-se în fugă de giganții răsturnați.

Ușile din malmetal ale buncărului de siguranță s-au contractat apoi în spatele ei și pentru o clipă a fost învăluită într-o oază de calm. Era o imagine bizară, cu toată lumea încă îmbrăcată în hainele de petrecere cele mai bune, respirând greu, cu părul vâlvoi și cu fețele speriate. Directorul Trachtenberg era în picioare lângă ea, rotindu-și sălbatic privirea în jur.

– Ești bine? a întrebat-o.

A dat din cap, neavând destulă încredere în vocea ei.

Un alt val de unde gravitaționale măturau stația. Încă o dată, Justine își simți greutatea diminuată. U-amprenta ei accesă rețeaua stației și extrase imaginile captate de senzori dinspre cerul de deasupra lor. Sferele DF ale Raielilor accelerau încă prin sistemul stelar pentru a-și ocupa noile poziții. Verifică dacă *Silverbird* nu fusese afectată de ciudatele unde gravitaționale aruncate de sferele DF. Unitatea de comandă a navei îi spunea că își menținea poziția chiar deasupra câmpului de lavă care servea ca zonă de aterizare a stației.

– Tocmai am vorbit cu colegii noștri extratereștri, a anunțat directorul Trachtenberg cu un zâmbet strâmb. Mă rog, cei care vorbesc cu noi. Și suntem cu toții de acord că schimbările de gravitație depășesc cu mult orice parametri pentru care au fost proiectate sistemele de siguranță. Cu regret, trebuie să ordon evacuarea imediată.

Câteva persoane au gemut cu disperare.

– Nu poți face asta, s-a plâns Graffal Ehasz. Pentru așa ceva suntem aici. Bunule Ozzie, omule, ce date scuipă evenimentul acesta! Ce putem învăța acum este fără precedent! Nu se poate să ne târâm afară doar din cauza unor restricții de siguranță impuse de o comisie din Confederație.

– Îți înțeleg preocuparea, a spus calm Trachtenberg. Dacă situația se modifică, ne vom întoarce. Dar, pentru moment, te rog să te îmbarci pe nava desemnată.

Justine putea vedea că majoritatea membrilor staffului răsuflau ușurați, în timp ce Ehasz și un mic grup din clica savanților se agitau, plini de resentimente. Când și-a deschis mintea spre gaia-câmpul local, a fost izbită de tumultul ciocnirii emoțiilor, dar Ehasz se afla în mod clar în minoritate. Trachtenberg s-a aplecat spre ea și a întrebat-o liniștit:

– Nava ta poate face față?

– Oh, da, l-a asigurat.

– Foarte bine, dar te rog să pleci odată cu noi.

– Desigur.

Prin link-ul ei la unitatea de comandă putea vedea buncărele de siguranță ieșind la suprafață, sfere de titan-negru barbotând în sus din câmpia prăfuită de lavă pentru a aluneca apoi lin spre navele aflate în așteptare. Cum procedurile de evacuare evident funcționau, nervii lui Justine s-au calmat considerabil. Ceru unității de comandă de pe *Silverbird* să deschidă un link prin releul de comunicații fragil al Marinei chiar până la Confederație, la distanță de treizeci de mii de ani-lumină.

– Tată?

– Deci ești bine? a spus Gore Burnelli. Mulțumesc lui Hristos

pentru asta.

De-a lungul minusculei lățimi de bandă se scurgea o slabă senzație de zâmbet. Lumina caldă a soarelui din Caraibe strălucea pe buzele lui. Mângâierea îi provocă lui Justine un șoc emoțional total neașteptat. Își simți mușchii gâtului încordându-se, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, iar sângele îi urca în obraji. *La naiba cu trupul ăsta stupid*, izbucni ea la această reacție de slăbiciune. Dar îi răspunse cu un zâmbet slab, ignorând modul în care oamenii din adăpost se uitau la ea.

– Da, sunt bine.

– Bun, atunci digeră asta. Am monitorizat link-ul la releul Marinei de pe Stația Centurion. Noul tău prieten Trachtenberg tocmai l-a apelat pe Clericul Conservator ca să-i vorbească despre faza de expansiune. A făcut asta înainte chiar de a se deranja să avertizeze Marina despre ceea ce se întâmplă.

Justine s-a simțit mândră de modul în care a reușit să evite să se uite în direcția lui Trachtenberg. *Bun, poate că acest corp bătrân nu e chiar atât de inutil, până la urmă*.

– Adevărat? Ce interesant!

– Și devine și mai interesant. Aproximativ cu cinci ore în urmă, cel de-al Doilea Visător i-a spus prietenului Lord al Cerului că nu are de gând să conducă pe nimeni în Gol. Următorul lucru pe care-l știm este că a început faza de expansiune. Nu știu care e părerea ta, dar nimeni de aici nu crede că e o coincidență.

– Cel de-al Doilea Visător a făcut asta?

– Nu a fost deliberat. Cel puțin, eu sper serios că nu a fost. Cauză și efect, cred. Lorzii Cerului există pentru a transporta suflete în Inima Golului și cineva le spune că noua lor încărcătură va fi anulată. Drogații au tendința de a se irita în mod irațional în legătură cu astfel de lucruri.

– Lorzii Cerului nu sunt toxicomani.

– Nu lua totul atât de în serios. Folosesc metafore, alegorii sau ceva de genul ăsta. Ideea este că acum ei știu că suntem aici, așteptând să ne ghideze. Dacă nu ne ducem la ei…

– Vin ei la noi, a șoptit ea.

– Așa se pare.

– Dar nimic nu poate supraviețui trecerii graniței.

– Nava inițială a făcut-o. Cumva.

– Al Doilea Visător nu a spus nimic?

– Niciun cuvânt nenorocit, nici măcar „ups, îmi pare rău“. Rahat mic și încrezut. Credeam că eu sunt arogant, dar Iisuse!

– Ei bine, va trebui să facă ceva.

– Ăsta e consensul și aici. Cert este că Visul Viu se apropie de el, fapt ce va determina probleme serioase în cazul în care ajunge pe

mâinile lor. Prietena noastră Ilanthe va avea în mod sigur grijă de asta.

Justine accesă datele provenite de la stație, urmărind cu îngrijorare cum echipamentele de menținere a condițiilor de viață erau solicitate până aproape de limită de valurile de gravitație.

– Mai rău de atât nu se poate, tată.

– La naiba, îmi pare rău, îngerul meu. Crezi că poți ieși cu bine de acolo?

– Știi că nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Stai o clipă, am ajuns la nave.

Oamenii își activau câmpurile de forță personale, în timp ce ușa sasului exterior se deschidea. Unii dintre ei socoteau și costume de presiune din dulapurile buncărului, luându-și astfel măsuri duble de siguranță. Justine știa că se putea bizui pe biononicele ei pentru a o proteja de orice ar putea arunca spre ea planeta aceea fără nume. Câmpul de forță integral se consolidă în jurul ei. Își scoase încălțările cu platformă groasă și îi urmă pe ceilalți prin perdeaua de presiune triplă. Zece pași pe aluminiu și se găsea pe lavă, desculță și cu o rochie scurtă, neagră de cocktail, complet nepotrivită. Scuturăturile reușeau să-i facă să vibreze tălpile picioarelor prin perna de protecție a câmpului de forță. O briză blândă de argon flutura în jurul ei, ridicând tornade de praf de scurtă durată care nu-i ajungeau însă mai sus de genunchi.

Buncărul se oprise la o sută de metri dincolo de clădirea scundă care conținea sasul principal al bazei. Două dintre cele cinci nave ale Marinei stăteau pregătite de o parte și de alta a acesteia, înălțate pe *ingrav* la câțiva metri deasupra solului, balansându-se ușor pentru a compensa gravitația înșelătoare. Justine se grăbi să o ocolească pe una dintre ele pentru a o vedea pe *Silverbird* în așteptare la încă douăzeci de metri mai încolo, oferindu-i o imagine primitoare, cu forma sa simplă de ovoid violet plutind nepăsătoare peste lavă, având o poziție mult mai stabilă decât navele Marinei. Justine zâmbi ușurată și se strecură dedesubt. Sasul de la baza fuzelajului se bombă spre interior, deschizându-se într-o pâlnie întunecată care ducea la inima navei. Unitatea de comandă contrabalansa deja gravitația pentru a o trage în interior, când Justine observă că ceva se deplasa pe orizont. O imagine imposibilă.

– Stop, comandă ea.

Picioarele îi rămaseră la zece centimetri deasupra lavei. Inserțiile retiniene măriră imaginea. Era un Silfen călare. Umanoidul asemănător unui elf era îmbrăcat într-o haină groasă albastru-cobalt, brodată cu cel mai fabulos strat de bijuterii ce străluceau în pastelurile șovăielnice ale stelelor. Pălăria neagră era înaltă și ascuțită, cu o panglică de aur simplă fâlfâind în vârf. O mână înmănușată ținea o suliță lungă și fosforescentă cu vârful orientat în sus, ca într-un semn de salut. Ar fi

putut fi un astfel de gest, pentru că era înclinat înainte în șa, pe jumătate ridicat în scări. Ca și cum înfățișarea nu-i era suficient de uimitoare, și mai uluitor era animalul pe care îl călărea. Creatura semăna cu un rinocer terestru, cu excepția faptului că era aproape de mărimea unui elefant și avea două cozi plate pe care le flutura dintr-o parte în alta. Blana lungă și flocoasă era de un stacojiu strălucitor, iar cele patru coarne ce se curbau din părțile laterale ale capului lung erau diabolic de ascuțite. Justine, care călărise o dată pe un Charlemagne produs de vechii Barsoomieni pe Far Away, știa că această fiară de temut era un adevărat animal-războinic. Doar la vederea lui, bătrânul său organism producea instinctiv un potop de hormoni de neliniște.

Silfenul pur și simplu nu ar fi trebuit să se afle acolo. Nu știuse niciodată că una din căile lor conducea către această planetă depărtată și pustie. Și era o ființă care respira oxigen, așa cum bănuia că era și animalul mortal de impunător pe care îl călărea. Atmosfera slabă de argon, saturată de radiații, era ucigătoare pentru viețuitoare. Apoi își zâmbi singură la indignarea ei fără motive. Cine era ea să facă o astfel de afirmație, stând în picioare expusă la emisiile sinistre de energie ale Zidului de stele, purtând doar o rochie de cocktail rușinos de scurtă?

Deci nu era o imposibilitate absolută de a întâlni un Silfen aici. Nici ca acesta să folosească o tehnologie de protecție împotriva mediului înconjurător.

– Dar… de ce? șopti ea.

– Silfenii trăiesc pentru a experimenta, îi spuse Gore, la fel de preocupat de prezența extraterestrului. Recunoaște, fata mea, nu există experiență mai deosebită decât să privești sfârșitul galaxiei care se prăbușește în jurul tău.

Uitase că lăsase link-ul deschis.

– O experiență foarte scurtă, a replicat ea acru. Și ce e chestia aia pe care o călărește?

– Cine știe? Îmi amintesc că Ozzie spunea că Silfenii pe care i-a întâlnit pe o planetă de iarnă mergeau la vânătoare călărind pe creaturi ciudate.

– Ciudate, nu înspăimântătoare.

– Contează? Îmi imaginez că a venit aici pe cel mai dur armăsar pe care l-a putut găsi în cinstea evenimentului. La urma urmei, și tu ai cea mai *masculină* navă din partea aceasta de galaxie.

– O navă *masculină?*

Dar fascinația față de ciudatul extraterestru dispăruse. Își plecă în mod formal capul spre el. Creatura își înclină sulița drept răspuns și se așeză înapoi în șaua lui cea mică.

Silverbird o trase în sus, în cabina mică și luxoasă. Odată ajunsă acolo, se relaxă într-un scaun adânc și curbat, extrudat de puntea navei. În interiorul vasului proiectat de ANA se afla în siguranță acum,

sau atât cât era cu putință pentru un om să fie. Senzorii acesteia îi arătau pe ultimii membri ai staffului stației grăbindu-se să intre în sasurile navelor Marinei. Alți doi Silfeni se alăturaseră primului. Tatăl ei avea dreptate, recunoscu ea, aceștia n-ar fi venit acolo decât pentru ceva extrem de important. Pentru ea, prezența lor nu făcea decât să amplifice panorama letală care se desfășura afară.

– Să mergem, îi spuse ea unității de comandă.

Silverbird se desprinse de Stația Centurion înaintea tuturor celorlalte nave spațiale. În timp ce începeau să se ridice în urma ei, acestea alcătuiau un efectiv ciudat de variat. Navele elegante ale Marinei Confederației pluteau alături de cele greoaie ale Ticothilor, în timp ce sferele violet strălucitoare ale Ethoxilor dansau cu agilitate în jurul rezervoarelor mari care îi conțineau pe Sulini. Altă dată s-ar fi bucurat să călătorească în elegantele constructe de viață artificială de formă aviară care se năpusteau și se ridicau vertiginos pentru a-i purta pe Forleeni departe de pericol. În ciuda ravagiilor care îi înconjura, puține dintre speciile care plecau s-au putut abține să nu scaneze rapid în direcția cubului metalic care adăpostea specia Kandra. Așa că nimeni nu a fost cu totul surprins când întreaga masă s-a ridicat pur și simplu de la solul prăfuit și a accelerat lin, depărtându-se de structurile în colaps ale proiectului de observare.

Justine era ridicol de mândră de felul în care niciunul dintre ei nu părea capabil să accelereze la fel de bine ca *Silverbird* a ei. Navei ultrapropulsor îi luase doar câteva secunde pentru a ajunge la o altitudine de 500 de kilometri, unde se oprise apoi pentru a observa ultimele minute ale Stației Centurion. Un alt val de gravitație zgudui coca atât de violent, încât generatorul de gravitație de la bord abia reuși să-l contracareze. Justine simți un tremur distinct traversând cabina. Planeta nenumită se curba acolo jos, sub fuzelajul navei, structura geologică veche rezistând cu încăpățânare la cele mai puternice efecte ale colosalelor unde gravitaționale care îi măturau invizibile mantaua. Sub ea, turnul spectaculos al Ethoxilor a fost primul care a cedat, balansându-se dintr-o parte în alta până când ondulațiile au devenit prea mari pentru a putea fi compensate de sistemele de siguranță. Structura se răsturnă cu grație lentă, spărgându-se de lava dură. Valuri mari de apă se revărsau în cascadă din rezervoarele Sulinilor, împingând înaintea lor o spumă de resturi. Picăturile pulverizate se solidificau rapid într-o grindină de ace ascuțite pentru a fi reabsorbite apoi de apa întunecată. În mod inevitabil, frigul câștigă, producând un lac de gheață încrețit lung de trei kilometri. Fuioare de nori gri și subțiri se desprindeau din fisurile domurilor umane și Forleene, disipându-se rapid în rafalele slabe de argon.

Într-un timp uimitor de scurt, structurile au fost aplatizate și

adăugate la enclava mai mare de ruine care marca locul unde sute de specii exotice petrecuseră milenii pentru a observa teribilul și enigmaticul Gol din centrul galaxiei. Justine își mută atenția spre cerul rănit de deasupra. Ca și cum puteau simți ceea ce se întâmplă dincolo de Zidul de stele, furtunile masive de ioni clocoteau cu o rară strălucire mânioasă, mai puternică decât tot ce văzuse ea în timpul scurt petrecut pe stație.

Silverbird urmărea sferele DF ale Raielilor, mari cât niște gigantice de gaz, care își continuau zborul prin sistemul solar. Undele gravitaționale se revărsau dinspre ele cu o forță uimitoare, distorsionând orbitele din interiorul principalelor inele de asteroizi. Câteva luni mici capturate în contracurent și-au schimbat și înclinația. Toate cele nouă sfere DF se îndreptau către mica stea portocalie în jurul căreia orbita planeta niciodată numită a Stației Centurion. În timp ce nava urmărea toate acestea, luminozitatea fotosferei a început să se diminueze.

– La naiba! exclamă Justine. DF-urile trebuie că se alimentează cu energie direct de la stea.

Se întreba în ce fel se vor manifesta. Efectul era fascinant, aproape contrabalansându-i neliniștea. La doar câteva minute după instituirea stării de urgență, începuse să se gândească serios că Stația Centurion era locul unde corpul ei va muri în sfârșit.

Ca și cum i-ar fi împărtășit gândurile, Lehr Trachtenberg a deschis un canal către toate navele spațiale umane.

– Raportul de stare, vă rog. Toată lumea e în regulă?

– Sunt bine, a raportat ea către *CNE Dalfrod*, pe care Trachtenberg se îmbarcase împreună cu stafful de conducere.

Imediat ce a stabilit că tot stafful său era în siguranță, directorul a schimbat mesaje cu navele extraterestre care se ridicau din atmosferă. Acestea au confirmat faptul că toată lumea scăpase nevătămată, deși au trebuit să presupună doar că cei din specia Kandra se aflau în siguranță de vreme ce cubul enigmatic nu a răspuns la niciun apel.

– Ne vom întoarce imediat în Confederație, a anunțat Trachtenberg. Din ceea ce indică sistemele de observare, ar trebui să putem rămâne la distanță de granița Golului. Se extinde cu aproximativ trei sau patru ani-lumină pe oră. Asta ne dă o marjă uriașă de siguranță.

– Încă mai intră date? a întrebat Justine.

– Unele dintre ele. Dar neuniform. În Zid se întâmplă acum o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegem. Bănuiesc că majoritatea tulburărilor pe care le înregistrăm provin de la sistemele de apărare Raiel, dar chiar și așa putem menține o observare redusă până când senzorii vor fi depășiți. Ne relocăm cât de bine putem la centrul Diviziei de Explorare a Marinei de acasă.

– Înțeleg.

Justine privea celelalte nave ajungând la altitudinea ei, simțindu-se ciudat de supărată pe ele și pe ea însăși. Oare chiar nu se putea face nimic altceva decât să o ia pur și simplu la fugă? Asta o lovea ca o lașitate, țărani ignoranți alergând la adăpost de furtuna cu fulgere, urlând că zeii s-au supărat, căutând un sacrificiu care să le potolească mânia. *Am încetat cu prostiile astea cu milenii în urmă. Și totuși, cu toată iluminarea noastră ne-am întors exact acolo, încercând să ne punem la adăpost de atac în peștera noastră frumoasă și uscată.* Apoi, navele au început să accelereze pe lângă ea, dispersându-se și îndreptându-se înapoi către stelele lor de origine. Forleenii au fost primii care au trecut la viteza supraluminică, alunecând în găuri de vierme care se închideau imediat, după un ultim rămas-bun agățat în eter de la cabina conducătorului grupului lor. *Silverbird* se zgudui din nou. La optzeci de milioane de kilometri distanță, sferele DF se înșirau pe o orbită joasă în apropierea stelei întunecate. Mișcarea lor îi întări determinarea. *Nu așa ar trebui să fie.*

– Tată?

– Sunt încă aici.

– Ce au spus Raielii despre expansiune?

– Să-i ia dracu'! *High Angel* e o barcă de salvare, amintește-ți! Sistemele lor de apărare sunt tot timpul concentrate în partea ta din galaxie. Oricum, cu greu îi putem acuza pentru că nu ne spun nimic. În momentul ăsta fiecare specie conștientă din galaxie este furioasă pe noi din cauza Pelerinajului, și cine îi poate învinui? Și eu sunt furios pe noi.

– Știu. De aceea o să mă duc înăuntru, a spus Justine, surprinsă ea însăși de viteza cu care gândea.

– *Ce faci?*

– Mă îndrept către Gol.

Chiar în timp ce-i spunea asta, instruia unitatea de comandă, stabilindu-i cursul. Rapid. *Înainte să mă răzgândesc din pricina fricii.*

– Sub nicio formă nu faci așa ceva, fata mea.

Silverbird cădea lin în hiperspațiu, îndreptându-se spre Zidul de stele cu cincizeci de ani-lumină pe oră.

– Spune-i, i-a zis ea tatălui ei. Spune-i celui de-al Doilea Visător. Fă-l să-i ceară Lordului Cerului să mă lase înăuntru. Imediat ce ajung în interior, o să vorbesc chiar cu Lordul Cerului. Voi încerca să-i explic situația, prejudiciul pe care granița lor îl provoacă.

– Mișcă-ți dracului fundul înapoi aici, chiar acum!

– Tată. Nu. Asta e șansa noastră la o soluție diplomatică. Raielii au încercat să folosească forța timp de un milion de ani. Nu merge așa.

– Vino înapoi. Nu poți intra. Chestia aia ucide dracului întreaga galaxie. Nava ta…

– Oamenii pot intra, știm asta deja. Cumva o putem face. Și dacă al Doilea Visător mă ajută, aș avea chiar o șansă foarte bună.

– Asta este curată nebunie.

– Trebuie s-o fac, tată. Cineva trebuie să facă un efort. Trebuie să încercăm o metodă umană. Suntem o parte din această galaxie acum, o mare parte. E rândul nostru să încercăm în felul nostru. Avem dreptul.

Sângele îi pulsa în urechi în timp ce se entuziasma de una singură.

– Am de gând să port torța pentru noi toți. Dacă eu nu reușesc, atunci… vom încerca altceva. Și asta ne este specific nouă, ființelor umane.

– Justine.

După treizeci de mii de ani-lumină își putea simți angoasa. Pentru o fracțiune de secundă, o lăsă să se vadă.

– Tată, dacă cineva poate ajunge la al Doilea Visător, dacă cineva îl poate face să înțeleagă motivul, acela ești tu, Gore Burnelli. Nu trebuie decât să-i spună Lordului Cerului că sunt aici. Roagă-l. Imploră-l. Oferă-i bogății. Orice e nevoie. Poți s-o faci. Te rog, tată.

– Dumnezeul mă-sii, de ce ești întotdeauna atât de al dracului de dificilă?

– Sunt fiica ta.

Un râs amar răsună printre stele.

– Sigur, o să-l rog. O să fac al naibii de mult mai mult decât atât. Dacă nu cade în genunchi să-i cerșească iertare Lordului Cerului, nu-și va mai dori decât ca tot ce are de înfruntat să fie dispariția în expansiunea Golului.

– Ah, nu începe să amenințI oamenii, îl mustră ea imediat.

– Bine, bine.

– Voi încerca să păstrez, atât cât se poate, un canal deschis către releul Stației Centurion. Sistemele Marinei sunt solide, ar trebui să mai reziste un timp.

– OK, mă duc să-mi găsesc pițigoiul responsabil de balamucul ăsta uriaș.

– Mulțumesc, tată.

– Mergi cu Dumnezeu.

La ora trei dimineața, Chris Turner ieșea din cantina personalului din partea de est a docurilor din Colwyn City, strâmbându-se la ploaia care îi biciuia fața. Sperase că frontul atmosferic inoportun se va dispersa în timpul pauzei de masă. Dar nu, norii groși nu dădeau vreun semn că s-ar risipi. Își înălță gulerul rulat în jurul gâtului al jachetei semiorganice și se grăbi înapoi la depoul de întreținere.

Chris nu vedea nimic mișcând în docuri seara aceea. Nu că altele ar fi fost mult diferite. Pe timp de noapte, personalul era redus. Boții de întreținere erau off-line, motiv pentru care își luase schimbul ăsta de noapte mizerabil – nu era popular, dar se plătea bine. Barjele transoceanice erau ancorate la chei, în timp ce echipajele lor dormeau

sau se distrau în cluburi de noapte. Depozitele erau închise.

Nici în oraș nu era niciun fel de activitate. Ploaia întrerupsese viața de noapte obișnuită. Capsulele și vehiculele terestre remorcaseră ultimii petrecăreți optimiști înapoi la casele lor, cu mult timp în urmă. Abia putea distinge podul cu un unic arc uriaș ce se întindea peste râul Cairns. Luminile acestuia pâlpâiau tulbure prin ploaie. În mod normal, ar fi fost ceva vehicule conduse pe el sau câteva taxiuri alunecând de-a lungul șinei de metrou. Dar nu în seara asta. Îl trecu un fior. Să vadă orașul așa era cumva înfricoșător. Pentru a contracara sentimentul de izolare intră în gaia-câmp încercând să obțină ceva confort emoțional din eterna învolburare de gânduri din interiorul acestuia. Trăncăneala intensă obișnuită din background alunecă în jurul lui ca o aglomerare de spectre zgomotoase. Gânduri care chemau trist și cu nerăbdare, sentimente care-l intrigau, deși se feri de cele mai triste.

Un pic mai bine acum, știind că existau și alți oameni încă în viață și treji, Chris grăbi pasul. Mai erau încă opt boți de uz general, care aveau nevoie de verificări înainte de a se face dimineață. Chiar și cu unitatea de comandă a companiei legată la interfața cu secția de inginerie din depoul de întreținere, tot va fi presat din greu să termine la timp. Se întrebă din nou dacă plata pentru schimbul de noapte compensa cu adevărat costurile. Prietenii nu-l mai vedeau decât în weekenduri, iar programul lui de somn îl transformase într-o companie neplăcută.

O luă de-a lungul șirului lung de platforme de aterizare, afundându-și cizmele în bălțile care se extindeau peste covorul mare de beton. Valurile mici verzui reflectau lumina venită de la globurile de iluminat atârnate în vârful stâlpilor înalți. Picăturile groase se spărgeau zgomotos de corpurile întunecate ale navelor parcate.

Drept în față, la zece metri deasupra betonului neted, o stea micuță pâlpâia albastru-violet. Gura lui Chris se deschise de uimire. Nu puteai lucra în domeniul navelor spațiale, chiar și într-o poziție marginală ca a lui, fără să cunoști semnătura spectrului de radiații Cerenkov.

– Asta nu e bine, a spus el prostește.

Steaua dispăru, iar aerul din locul în care fusese aceasta se ondulă. Deodată, Chris se trezi holbându-se la un cerc negru perfect a cărui bază atingea solul. Întunecimea se schimbă din nou, iradiind albastru-gri, îndepărtându-se apoi cu o viteză care-l făcu să simtă că-l cuprinde amețeala. Instinctiv, își ridică brațele pentru a se redresa, fiind sigur că va cădea în față. Când își restabili echilibrul, se uita de-a lungul unui tunel infinit. Țesătura ușor luminoasă a acestuia deveni intolerabil de strălucitoare, în timp ce lumina soarelui orbitor se revărsa șuvoi. Nu era soarele Viotiei, știa asta. Era o cu totul altă stea.

Lumina se estompă pentru o clipă, în timp ce o capsulă mare aluneca din deschidere. Chris sări grăbit într-o parte. Putea vedea cum

gaura de vierme cobora, astfel încât ultima treime se afla acum sub nivelul solului, oferind liniei lungi de siluete îmbrăcate în armuri o cale largă și plată pe care să iasă mărșăluind din lumea lor. Deasupra acestora, un șir de capsule alunecau în afară aproape lipite una de alta. Cizmele loveau betonul umed într-un ritm constant, sunetul pașilor spărgându-se cu ecou de zidurile înalte ale clădirilor docurilor. Un sunet straniu de brutal, gândi Chris. Peste o sută de soldați erau deja pe partea Viotiei. *Soldați?* Dar cum altfel i-ar putea numi?

În cele din urmă, începu să înregistreze imposibilitatea la care asista. U-amprenta lui trimitea apeluri de urgență frenetice către familia sa, către prieteni, colegi de muncă, birourile companiei, poliție, primar, guvern… Mintea lui dădu drumul în gaia-câmp unui strigăt puternic de șoc, care atrase câteva reacții instantanee de surpriză de la cei care-l împărtășeau în apropiere și care au devenit chiar curioși imediat ce și-a deschis viziunea pentru ei.

– Tu de acolo! bubui o voce amplificată din primul rând al siluetelor care mărșăluiau. Trebuia să fi fost vreo treizeci de capsule acum în aer, începând să accelereze peste întregul oraș, în timp ce altele continuau să iasă în grabă din tunel. Din locul în care se afla, gaura de vierme îi oferea lui Chris o fereastră îngustă cu vederea în lungul câmpului vast care se întindea de cealaltă parte. Lumina caldă a soarelui de după-amiază strălucea confortabil peste rând după rând de siluete blindate, mii de siluete – zeci de mii. Cele mai multe dintre ele erau în umbra unei armada de capsule *regrav* suspendate deasupra lor în aer.

Chris Turner se întoarse și o luă la fugă.

– Stai pe loc, porunci vocea aspră. Suntem poliția legitimă a Viotiei, acreditată de Prim-ministrul vostru. Oprește-te acum sau vei suporta consecințele.

Chris continuă să alerge. Asta nu se putea întâmpla. Era în Confederație aici. Acesta era un loc sigur și confortabil. Oamenii cu arme de pe alte planete nu puteau să-i invadeze, nici măcar în vremuri tulburi ca acestea. *Lucrul ăsta nu se întâmplă!*

– Ultimul avertisment. Stai pe loc.

Familia începea să răspundă la apelurile sale frenetice. Cei care-i împărtășeau gândurile în gaia-câmp produceau aceeași reacție de groază ca și a lui. Apoi, o pulsație discordantă îl lovi, iar Chris își pierdu cunoștința înainte de a lovi betonul umed.

Elvin' Payback se afla la doar o oră de Viotia când izbucni scandalul. Toți cei aflați la bord rămaseră tăcuți, chiar în momentul în care u-amprentele raportau veștile care irupeau în unisferă. Accesau cu uimire imaginile poliției paramilitare blindate și ale capsulelor lor de sprijin care se revărsau din gaura de vierme în docurile din Colwyn City. Într-o secvență politică atent regizată, biroul Clericului

Conservator de pe Ellezelin a emis în mod oficial o invitație publică Viotiei de a se alătura Zonei de Liber Schimb. Acesta a fost urmat rapid de Prim-ministrul Viotiei care accepta invitația în numele planetei. Un minut mai târziu, deschideau gaura de vierme.

Așa că Oscar Monroe nu a fost deloc surprins când, după câteva minute, Paula l-a apelat pe un link securizat.

– Am știut că era planificată anexarea, a spus Paula. Factorul declanșator trebuie să fi fost al Doilea Visător.

– Se potrivește, a spus Oscar. Toată lumea e speriată ca dracu' de faza de devorare. Dacă reușim să punem mâna pe el, mi-ar plăcea să-i scutur eu însumi mințile ticălosului ăluia tâmpit.

– Cred că faza de devorare a luat Visul Viu prin surprindere la fel de mult ca pe oricine altcineva. Visul lui le-a confirmat pur și simplu zona în care se află. De asta au trecut la acțiune.

Oscar revăzu câteva dintre imaginile retransmise de reporterii care se adunaseră în jurul docurilor.

– Deci, putem afirma cu siguranță că e în Colwyn City.

– Da, dar ei nu știu exact unde. Dacă ar avea un punct precis, agenții lor infiltrați acolo ar fi desfășurat pur și simplu o operațiune de smulgere sub acoperire. Acesta este un indicator al disperării lui Ethan. Sursele noastre din teren raportează că vor opri tot traficul de intrare și ieșire din oraș – sol, aer și spațiu.

– Strâng lațul.

– Exact.

– Asta nu ne ușurează misiunea. Va trebui să ne infiltrăm în perimetru.

– Nu complica lucrurile. Aș sugera să zbori pur și simplu direct în jos, în docuri.

– Glumești, nu?

– Nu, deloc. Cere unității de comandă să afișeze funcția de camuflaj a navei pentru tine. Nu cred că Visul Viu are ceva pe Viotia care să vă poată detecta noaptea, în timp ce plouă.

– Oh, la naiba! În regulă.

Link-ul se închise, iar el se întoarse spre colegii săi de navă pentru a le explica situația.

– Pot insera un software care ne va ajuta să ne acoperim apropierea, spuse Liatris McPeierl. Rețeaua lor este deja în creștere dinspre docuri. Îi monitorizez dezvoltarea prin unisferă, dar pot sparge nodurile de joncțiune. Asta o să mă lase să intru în senzorii lor și în link-urile de comandă.

– Docurile vor fi o poziție bună, a replicat Tomansio. Ne situează drept în centrul lor de operare. Nu-mi pasă cât de densă este rețeaua lor, sau cât de puternice sunt unitățile de comandă, va fi haos acolo la început. Asta ne oferă o oportunitate de aur.

– În regulă, a răspuns Oscar, voi sunteți experții. Spune-mi ce rută de apropiere vrei.

Patruzeci de minute mai târziu *Elvin' Payback* apărea în spațiul real la o mie de kilometri deasupra Colwyn City. Era deja pe de-a-ntregul camuflată, capabilă să evite cele mai avansate clase de senzori militari. O exagerare uriașă. Detectoarele spațiale civile ale Viotiei abia puteau localiza o navă stelară pe orbită geostațională, în momentul în care releul de comunicații al acesteia începea să semnalizeze. Forțele Ellezelin care se scurgeau în docuri nu stabiliseră încă niciun fel de acoperire cu senzori deasupra atmosferei. Se concentrau pe urmărirea traficului capsulelor din oraș și arestarea oricui încerca să plece. Nimeni nu se uita după navele care încercau să intre în zonă. Cele câteva aparate comerciale care au sosit după anexare și-au început sejurul pe orbită, în așteptarea evoluțiilor și a unor ordine clare de la proprietarii lor.

Urmând indicațiile lui Tomansio, Oscar coborî nava chiar deasupra estuarului, la câțiva kilometri în afara orașului. Ploua încă, iar râul umflat era acoperit de un nor în mișcare. Cu o distorsiune optică de mare intensitate, tremurând în jurul fuzelajului, nava ovoidală semăna cu un petic deosebit de dens de ceață între cele câteva mănunchiuri de lumină stelară sumbră radiată de nori. Senzorii electronici și-au pierdut pur și simplu capacitatea de focalizare. Scanerelor de masă le era imposibil să găsească ceva mai greu decât aerul în spațiul ocupat de navă. Chiar și funcțiile de câmp Înalt, dacă ar fi încercat o explorare, ar fi trebuit să preseze la maximum pentru a găsi ceva. Dacă ar fi fost în plină zi, într-o dimineață senină, atunci poate că cineva ar fi văzut ceva. Dar nu în această noapte tristă și sumbră.

Oscar îi duse în jos la trei metri deasupra apei tulburi, deplasându-se în amonte, folosind doar senzorii pasivi. Câteva din capsulele mari ale forțelor de sprijin din Ellezelin brăzdau cerul deasupra lor, în drum spre interceptarea cetățenilor care încercau să fugă. *Elvin' Payback* a rămas invizibilă, dar asta nu l-a putut opri pe Oscar să-și țină respirația și să fixeze prostește cu privirea tavanul cabinei, în timp ce capsulele îi treceau pe deasupra capului. Și-a adus aminte de filmele de război pe care obișnuia să le vizioneze în prima lui viață, deja antice pe atunci, care prezentau deplasările silențioase ale submarinelor. Principiile de aici erau cam aceleași. S-a simțit chiar ispitit să ducă nava sub apă în timpul abordării pentru a completa similitudinea. Tomansio l-a făcut să se răzgândească, spunându-i că zgomotul și dislocarea apei la contactul cu suprafața le-ar putea trăda prezența.

Așa că au plutit în derivă de-a lungul cheiurilor pustii, ca o fantomă prin ceață. Potrivit informațiilor culese de Liatris, care spărsese rețeaua invadatorilor, câteva escadre paramilitare erau dislocate în jurul perimetrului docurilor, sprijinite de zece capsule armate, pentru a le

asigura autoritatea imediată. Nimeni nu supraveghea râul de la fațada lungă a docurilor.

Beckia McKratz se infiltrase în rețeaua originală comercială a acestora, manipulând abil nodurile cu un software care i-a deschis canalele fără ca monitoarele de gestionare să înregistreze ceva neobișnuit. Înainte chiar de a atinge pământul, preluase comanda completă a unui depozit de marfă gigantic aparținând agenției de import Bootel & Leicester. În timp ce treceau pe deasupra unui bazin de reparat barje pustiu, a deschis una din ușile de plyplastic, iar nava a alunecat în spațiul închis întunecat de dincolo de acestea, picurând ploaia rece pe podeaua de beton aglomerat cu enzime. Ușa s-a închis silențios în spatele lor, iar din baza corpului navei s-au umflat cinci picioare-piedestal rotunjite. Oscar a aterizat lângă o stivă înaltă de containere de marfă galbene și verzi care conțineau excavatoare de construcții civile fabricate pe alte planete.

– Jos și în siguranță, a spus el, permițându-și să răsufle îndelung, ușurat.

– Suntem în siguranță, a replicat Tomansio vesel. N-aș avea încredere în nimeni altcineva.

În timp ce *Mellanie's Redemption* cădea din hiperspațiu la patru mii de kilometri deasupra planetei Sholapur, Troblum privea în jos la continentul ce intra rulând încet în zorii zilei. Lumina nouă și puternică scălda o formațiune musonică chiar în apropierea coastei subtropicale, unde orașul-stat Ikeo se ghemuia în mijlocul peisajului abrupt și spectaculos. Studie cu interes condițiile meteo. Nu erau prea mulți musoni pe Sholapur, dar cei care se materializau tindeau să fie feroce. Acesta ar ajunge în zonă în mai puțin de două ore.

Pe scaunul din fața lui, în cabina navei, *solidoul* Catrionei Saleeb se lăsă pe spate, zâmbind mulțumită. Își trecu o mână prin părul negru cârlionțat, o mișcare apatică pe care el o găsise întotdeauna senzuală.

– Furtuna asta ne-ar putea ajuta, a spus ea cu vocea ei răgușită.

Solidoul Trishei Marina Halgarth traversă suprafața mică a podelei spre Catriona. Purta o pereche de blugi strâmți din piele neagră și un mic tricou de un alb pur care-i scotea în evidență corpul frumos, atletic. Tatuajele cu circuite organice în formă de aripi verzi de fluture îi tremurau încet pe obraji în timp ce se strecura pe perne lângă Catriona. Cele două fete se cuprinseră confortabil cu brațele una pe cealaltă. Trisha își îndoi degetele de la picioarele goale.

– Crezi? o întrebă ea pe Catriona.

– Va dura ore întregi ca să trecem peste Ikeo. Asta o să dea peste cap senzorii, oricât de sofisticați ar fi. Peste majoritatea proprietăților vor fi câmpuri de forță care vor bloca o mulțime scanarea din unghi scăzut. Asta e în avantajul nostru, nu-i așa, Troblum, dragă?

– Ar putea fi, a recunoscut el.

Ce i-ar fi plăcut lui era să aibă opinia Isabellei Halgarth cu privire la situație, dar îi pierduse programul de personalitate I-conștientă când părăsise stația Facțiunii Acceleratorilor. O folosise atunci într-un proiector pentru a convinge senzorii că nava lui se afla încă pe platforma de andocare. Isabella avea o viziune mult mai sinuoasă decât celelalte fete, ceea ce ar fi făcut-o ideală pentru analiza evenimentelor viitoare.

– Nu și dacă încerci și ajungi în timpul furtunii, a spus Tricia. Chiar și cu această navă *ingrav* vei avea de luptat ca să-ți menții nivelul în ciuda vântului. Cel mai bine ar fi s-o lași să-ți ofere acoperire în cazul în care trebuie să pleci în grabă.

Troblum accesă din nou imaginile senzorilor externi. Era o furtună puternică. Chiar și de la această înălțime putea vedea flash-uri de fulgere străpungând pătura de nori negri. La cererea sa, unitatea de comandă îi expuse tiparul senzorilor de pază împotriva intrușilor din Ikeo. *Mellanie's Redemption* s-ar putea strecura printre ei neobservată. Probabil. Dar ar fi o luptă electronică strânsă. Și Tricia avea dreptate, furtuna ar produce un mediu prin care ar fi deosebit de dificil de zburat. Efectuă o scanare pasivă căutând eventuale nave aflate în orbitare, dar nu exista niciun fel de trafic de intrare sau de ieșire pe care să-l poată detecta, doar banda mică de sateliți geostaționari ai Sholapurului.

– Activează mantaua de camuflaj complet și du-ne jos, i-a spus el unității de comandă. A scos apoi o hartă a orașului și a desemnat o mică vale aflată la opt kilometri de casa lui Florac Chiștoc, chiar lângă limita oficială a proprietății.

Troblum transpira neliniștit în timp ce coborau prin ultimele niveluri ale păturii de nori. Au ajuns apoi dincolo de vaporii reci. Terenul accidentat se afla la doar doi kilometri mai jos. În lumina palidă de dinaintea zorilor, nava se confunda perfect cu cerul gri acoperit în timp ce se scufunda rapid în aerul curat. A aterizat lângă câțiva copaci înalți care semănau cu niște palmieri și care începeau deja să se încovoaie pe măsură ce vântul se întețea.

Pentru a-l vizita pe Florac Chiștoc a ales un material blindat dintr-o bucată pe care îl putea purta pe sub costumul-togă. A făcut apoi o verificare rapidă a bionoricelor care îi produceau câmpul de forță integral pentru a se asigura că funcționează. Combinate, armura și ecranarea ar fi trebuit să fie capabile să oprească un număr mare de arme, dar nu-și făcea iluzii cu privire la abilitatea lor, dacă l-ar fi încolțit un agent al Acceleratorilor complet îmbunătățit. Pentru o clipă se gândi dacă să ia o armă. Avea două gelipistoale ascunse într-un dulap. Ambele ar fi avut nevoie de încărcare. Dar el nu avea nicio

experiență de luptă fizică, dar biononicele sale ar fi putut produce un puls de distorsiune respectabil odată declanșat și, în afară de asta, lui Chiștoc nu i-ar fi plăcut să-i aducă în casă tipul ăsta de hardware. Era și așa destul de rău că trebuia să apară neanunțat și să-i mai ceară încă o favoare. Așa că a lăsat armele în dulap și a intrat în sas.

Într-un spațiu din cala din mijlocul navei era depozitat un scuter *regrav* pentru o singură persoană. Troblum îl privi cu suspiciune cum plutea în afară pentru a se opri apoi la câțiva centimetri deasupra covorului gros de iarbă albăstruie. Nu-l mai folosise de decenii. Părea incomod de mic acum și se balansă alarmant sub greutatea lui în timp ce se străduia să ridice piciorul peste șa. A fost nevoie de trei încercări, dar în cele din urmă a reușit să stea călare pe el, tresărind la ceea ce era sigur că fusese o întindere musculară chiar deasupra șoldurilor. Biononicele au început să lucreze, depistând și reparând celulele din carnea supracontractată. Un parbriz transparent din plyplastic se desfășură din partea din față a scuterului, producând o semisferă adaptată pentru a proteja pasagerul de turbulența aerului, dar care a trebuit să se curbeze spre exterior pentru a-l putea cuprinde pe Troblum. Dirijă micul vehicul spre vila mare de la marginea văii în care locuia Chiștoc, menținând o viteză prudentă de cincizeci de kilometri pe oră, la o altitudine de trei metri.

În timp ce călătorea, u-amprenta lui analiza toate porturile spațiale ale căror rețele erau conectate la cibersfera rarefiată a planetei. Aceasta îi furniză o listă de nave spațiale aflate la sol, dintre care niciuna nu era înregistrată pe Pământ. Nu era completă, a recunoscut el, dar era aproape convins că Paula Myo nu ar atrage atenția asupra ei acolo, ceea ce, fără îndoială, ar fi făcut-o navă înregistrată pe Terra. De asemenea, nu era nicio navă care să se potrivească profilului unui agent Accelerator. Dacă cineva s-ar afla acolo pentru el, nu s-ar arăta în câmp deschis.

Scuterul ajunse la linia de piloni subțiri din argint care marcau granița proprietății lui Chiștoc. În timp ce încetinea, funcțiile sale de câmp îi raportau mai mulți senzori de blocare. Formă codul lui Chiștoc. Dealerului îi luă un timp deconcertant de lung pentru a răspunde.

– Troblum, omule, tu ești acolo?

– Bineînțeles că eu sunt. Îmi dai acces în perimetru, te rog?

– N-am știut că ești pe Sholapur. N-ai ateriza în portul spațial Ikeo.

– Ți-am spus că am nevoie de discreție pentru ultima noastră tranzacție.

– Da, da, așa este.

Troblum aruncă o privire neliniștită pilonilor de argint. Se simțea foarte singur și expus acolo.

– Ai de gând să mă lași înăuntru?

– Corect. Da. Sigur. Te-am confirmat pentru sistemele de apărare. Intră.

Partea de sus a celor doi piloni din fața lui deveni verde. Troblum strecură scuterul printre ei, încordându-se în timp ce trecea linia. Văzând că nu s-a întâmplat nimic, răsuflă ușurat.

Dincolo de vila mare și albă, o perdea densă de ploaie se apropia traversând marea gri de oțel. După ce se opri în fața ușilor înalte de sticlă, Troblum aruncă o privire în lungul pantei ce ducea la micul și frumosul golf de mai jos. Hidroplanul lui Chiștoc nu era ancorat la țărm.

Florac deschise ușa, zâmbindu-i nervos.

– Hei, omule mare, ce mai faci, ai?

– Nicio schimbare, a spus Troblum.

Îl măsură cu privirea pe Chiștoc, care rămăsese pe partea laterală a ușii, împiedicând vederea spre holul mare din spatele său. Omul purta hainele lui obișnuite, scumpe și lipsite de gust, pantaloni sport aurii prea strâmți și o cămașă cu un model floral viu negru și portocaliu, deschisă până la talie. Dar fața lui avea un aspect chinuit, ca și cum suferea de mama tuturor mahmurelilor, cu cercuri întunecate sub ochi și cu barba nerasă de cel puțin două zile. Era roșu la față, cu pielea fierbinte și transpirată.

– Am venit să-mi iau colecția.

– Da, a spus Chiștoc, scărpinându-se la baza gâtului. Da. Da. Asta e. Ești aici.

Undeva în casă, în spatele lui, se auzea sunet de picioarele goale alergând pe gresie. Troblum și-a consultat programul de interacțiune socială.

– Le pot lua acum, te rog? a citit în scenariul din exovedere.

– În regulă, a spus Chiștoc fără tragere de inimă.

Deschise larg ușa și se dădu deoparte.

Zona deschisă din mijlocul casei arăta exact la fel, cu cascade de apă ce cădeau spumegând rapid pe bolovanii din jurul marginii piscinei. Plante cu flori verzi și galbene de două ori cât înălțimea lui Troblum se ondulau sub rafalele de vânt care începeau să se reverse peste acoperișul scund. Nu înota nimeni în piscină. Trei dintre femeile războinice olimpice ale lui Chiștoc așteptau în zona terasei, una întinsă pe un șezlong, în timp ce celelalte două stăteau nemișcate lângă barul lung. O scanare ușoară îi arătă lui Troblum că toate îmbunătățirile lor erau inactive.

Sunetul tunetului se rostogoli pe cer. Toate cele trei femei priviră în sus în direcția zgomotului.

– Ai de gând să ridici un câmp de forță? îl întrebă Troblum pe Chiștoc în timp ce își scufunda trupul masiv într-un șezlong. Lemnul și țesăturile scârțâiau în timp ce-i acceptau greutatea. Îl alesese pe cel de

lângă fata în bikini verde-smarald. Aceasta se ținea atât de strâns de brațele șezlongului ei, de parcă încerca să se opună unei inversări a gravitației.

– Furtuna aceea părea să fie mare.

– Câmp de forță, a spus Chiștoc. Da. Bună idee, omule. Ăă, da, putem face asta, sigur.

– Colecția mea a ajuns cu bine?

Florac dădu din cap și se așeză și el pe un șezlong lângă fata în bikini verde.

– Da, a spus el încet. E aici. Am transportat-o din cargobot, așa cum ne-am înțeles. Căpitanul a fost foarte curios, să știi. A trebuit să-i dau niște bani în plus. Am totul jos. Omule, știi, nu mă așteptam la atât de mult gunoi.

– Colecționez de mult timp. Și nu este gunoi. Troblum privi în sus în timp ce un câmp de forță se desfășura deasupra vilei. Sunetul vântului fu redus la zero. Aș vrea să încarc totul pe nava mea astăzi.

– Unde este nava ta, omule?

– Aproape, i-a răspuns Troblum. Nu avea de gând să spună nimic până când nu rezolva cu plata și nu vedea colecția gata să fie mutată. Ai o capsulă de marfă?

– Sigur, sigur.

– Mai e ceva de care am nevoie de la tine, dacă nu te superi. Voi plăti pentru deranj, desigur.

Chiștoc expiră lung, de parcă avea probleme cu înghițitul.

– Ce anume, omule?

– Vreau să întâlnesc pe cineva aici între patru ochi. O persoană pe care nu ai invita-o în mod obișnuit în casa ta. Va trebui să o confirmi pentru sistemul de apărare al orașului.

– Cine?

– Gândește-te la ea ca la un ofițer de poliție.

– Poliție? întrebă Chiștoc cu o grimasă. Ho, băiete. Ei bine, ce naiba, oricum o să murim cu toții la hotarul Golului, nu-i așa?

– Posibil, a spus Troblum.

Nu știa ce să creadă despre faza de expansiune. În cazul în care într-adevăr nu putea fi oprită, atunci fuga într-o colonie nu avea să fie de niciun folos. Ar trebui să călătorească spre o altă galaxie, așa cum se zvonea că făcuse Nigel Sheldon. Ar fi o provocare uriașă pentru *Mellanie's Redemption*. Din fericire, hardware-ul luat de la stația Acceleratorilor ar trebui să facă un astfel de zbor realizabil, dacă ar putea să asambleze vreodată miriada de componente și să le facă să funcționeze.

– Deci, pot s-o apelez și să aranjez o întâlnire?

Chiștoc râse ciudat, încrețindu-și ochii.

– Sigur.

– Mulțumesc, a spus Troblum.

Își folosi link-ul securizat pe care îl menținea cu nava lui pentru a apela divizia de securitate a ANA:Guvernării.

– Da, Troblum, a spus ANA:Guvernarea.

– Conectează-mă cu Paula Myo, te rog.

– Cum dorești.

Paula Myo intră on line.

– Ești gata să ne întâlnim?

– Ți-am spus să nu-ți camuflezi nava.

– N-am făcut-o.

– Atunci, unde ești?

– Aproape de Sholapur.

– În regulă. Sunt în orașul Ikeo, la vila lui Florac. Am aranjat cu el să te lase să treci de sistemul de apărarea al orașului. Cât timp îți ia să ajungi la mine?

– Pot fi acolo în câteva ore.

– Bine, aștept. Troblum întrerupse legătura. Aruncă o privire spre Chiștoc, care nu se mișcase. Va fi aici în două ore.

Ceea ce nu era exact ce spusese ea, recunoscu o secțiune pedantă a minții sale. Paula nu ar minți, dar existaseră o mulțime de ambiguități în modul în care își formulase răspunsul.

– Grozav, a spus Chiștoc.

– Pot să văd colecția?

– Sigur, omule. E jos.

Florac îl conduse în interiorul vilei. Cele trei fete au rămas lângă piscină, deși, în timp ce îl urma pe Chiștoc, ochii lor îl fixau pe Troblum precum senzorii ținta.

Una din ușile arcuite din hol se deschise către un rând de trepte de beton care duceau în jos. Chiștoc rămase în capul scării în timp ce benzile polifoto se aprindeau. Părea să ezite să coboare.

– Aici, jos? a întrebat Troblum.

– Da, a șoptit Chiștoc.

Troblum observă că dealerul începuse din nou să transpire. Oricare ar fi fost excesul în care se complăcuse în ultima noapte, trebuie să fi fost unul substanțial pentru ca organismului său să-i ia atât de mult timp ca să înlăture efectele.

Chiștoc porni în jos pe scări. Troblum se afla chiar în spatele lui, dornic să se asigure că prețioasa lui colecție de suvenire din Războiul Starflyer era neatinsă. Fiecare obiect se afla într-un container individual dotat cu un câmp stabilizator, dar trebuise să apeleze la transportatorii autorizați comerciali pentru a aduce totul pe Sholapur, fără nicio supraveghere din partea lui – fusese singura modalitate de a evita să-i atragă atenția lui Marius. Altfel s-ar fi terminat prost.

La capătul scărilor se deschidea un pasaj larg, săpat în stânca goală,

cu coridoare mici care se ramificau la fiecare câțiva metri. Toate erau căptușite cu uși de malmetal aliniate una după alta. Seifurile lui Chiștoc erau mult mai mari decât vila de deasupra.

Troblum aproape că îl întrebă *Ce ascunzi aici?* dar programul lui de interacțiune socială îi spuse că Florac s-ar fi putut supăra.

Chiștoc coti într-unul din pasajele laterale. O ușă de malmetal se deschise pentru el și luminile se aprinseră în camera din spatele acesteia. Troblum intră într-o cameră circulară mare, plină cu mese joase. Colecția lui se afla acolo, așteptându-l. Toate containerele lui neprețuite, cu suprafețele sclipind de la ecranarea de protecție. O să fie greu să le înghesuie în *Mellanie's Redemption*, recunoscu el. Unele dintre piesele mai mari s-ar putea chiar să fie abandonate. U-amprenta lui efectuă un inventar rapid, verificând datele containerelor. Fuseseră aruncate încoace și-ncolo mai mult decât i-ar fi plăcut lui Troblum, dar protejaseră perfect conținutul. Zâmbind, își trecu mâna peste containerul care conținea matricea portabilă cu carcasă foxory. Piesa aceea scumpă îi aparținuse lui Mellanie Rescorai însăși, un cadou de la iubitul ei Morton înainte de procesul acestuia. Troblum îi putea discerne slab conturul dincolo de lumina ecranării.

– Mulțumesc, a spus el. Știu că nu erai obligat să faci asta.

Când se uită în sus la Florac Chiștoc văzu pe fața acestuia o expresie pe care programul său de context emoțional o interpretă drept furie și dispreț.

Nodurile vilei de relocare a link-ului său securizat cu *Mellanie's Redemption* se dezactivară brusc.

– Toate astea chiar mă fac să mă simt acasă, a spus Pisica.

Șocul îi măturǎ corpul lui Troblum ca o durere fizică. Genunchii aproape îi cedară, forțându-l să se agațe de masă. Pisica ieși din spatele unei carcase imense care conținea nasul conic bont al unui aerobot de luptă exosferic din Wessex. Trupul zvelt îi era îmbrăcat într-un costum alb, simplu, care emitea o strălucire cețoasă de parcă ar fi fost vreun sfânt istoric. Era învăluită în benzi negre care se ondulau lent, zece dintre ele formându-i o cușcă bizară în jurul capului. Troblum știa că acel costum trebuia să fie un fel de armură. Chiar și acum, cuprins de o frică atât de puternică încât amenința să-l facă să plângă, recunoștea că arăta magnific.

– Troblum, dragul meu, a spus ea veselă de parcă abia îl zărise. Mă bucur să te văd din nou. Ești într-adevăr foarte amuzant. Jocul jucat de noi doi a fost genial. Sau așa cred.

– Joc? a întrebat el slab.

Câmpul său de forță integral se activă pe loc, deși știa că nu i-ar fi de niciun folos împotriva ei.

Pisica făcu câțiva pași spre el. Troblum se retrase înspăimântat. Chiar și acum, nu putea rezista să nu-i admire mișcările într-adevăr

feline.

– Da, dragă, a spus ea. Ce amuzant că nu ți-ai dat seama. Marius a avut dreptate, nu-i așa? Nu te conectezi cu oamenii la nivel emoțional. Ai mărșăluit aici complet orb la dragul nostru Chiștoc și la mica lui poteră obraznică. Nu le-ai văzut fețele, Troblum? Uită-te acum.

Troblum îi aruncă lui Florac o privire sălbatică. Chipul dealerului era o mască rigidă cu dinții încleștați atât de tare, încât îi tremurau buzele. Două dintre companioanele lui stăteau acum în ușa camerei, înalte și puternice. Troblum le recunoscu de la ultima sa vizită. Somonie purta o rochie stacojie, foarte scurtă, în timp ce mușchii încordați ai Alcindei întindeau țesătura strălucitoare a bikiniului său negru până la punctul de a se rupe.

Pisica lăsă să-i scape un urlet de lup batjocoritor.

– Nu sunt superbe? Și mai joacă și urât, ceea ce este foarte distractiv. Își înclină capul la Troblum. Încă nu te-ai prins, nu-i așa? Fantastic. Ești interesant. Dă drumul la un program de recunoaștere a contextului emoțional, dragul meu. O să-ți spună că sunt foarte, foarte supărate. Erau deja așa când ai intrat prin ușa din față, și din păcate mai sunt încă. Și totul din cauza micuței de mine.

– Bine, a spus Troblum. Ai dreptate, n-am înțeles. Felicitări.

– Știu. Pisica își țuguie buzele dulceag. Eu și Chiștoc aici de față am făcut un mic pariu. Am crezut că vei înțelege când vei ajunge la piscină. El a spus că-ți vei da seama imediat ce-l vei vedea. Amândoi am pierdut. Din vina ta.

– Cum m-ai găsit? a întrebat Troblum. Nu avea niciun program tactic pe care să-l ruleze, nici vreo modalitate inteligentă de a-și da seama cum să scape dintr-o cameră subterană cu o singură ușă și niciun fel de comunicare. Pe de altă parte, era aproape sigur, chiar cele mai bune programe tactice i-ar spune că avea să moară. Propriile lui cunoștințe îi furnizau, din păcate, o parte din metodele extrem de neplăcute pe care Pisica le folosea pentru a-și ucide dușmanii (și prietenii), și asta chiar înainte de a-i apela dosarul pentru a-l verifica. Dacă ar putea-o ține de vorbă… Se uită din nou spre ușă.

– Oh!

Râsetele de încântare ale Pisicii au răsunat în încăpere când i-a surprins mișcarea lipsită de subtilitate.

– Troblum, dragul meu, ai de gând să faci o încercare? O să-ți dau un avans de cinci minute. Crezi că picioarele tale grase pot ajunge la scări până atunci? Vei avea nevoie să stai puțin jos și să-ți tragi răsuflarea?

– Du-te dracului.

– Troblum! Ce al naibii de nepoliticos!

De la oricine altcineva ar fi fost ridicole. Din partea ei, cuvintele îl speriară și mai mult.

– Cum m-ai găsit? a repetat.

Pisica își îngustă ochii.

– A fost destul de greu. Ești maestru ca agent sub acoperire. Să vedem, ar putea fi banii ilegali pe care prietenii tăi Acceleratori îi depun în conturile tale din Lumile Externe, bani care sunt destul de ușor de urmărit până la Chiștoc al nostru? Sau a fost atunci când ai sunat ANA:Guvernarea și i-a cerut dragei și vechii mele amice Paula Myo să vă întâlniți aici? Hmm, care o fi fost? Memoria mea nu mai e ce a fost.

– Ah.

Nu se întâmpla de multe ori ca Troblum să se simtă ca un prost, dar modul în care îi răspunsese ea îl făcu să realizeze cât de idiot fusese. Bănuise că unisfera ar putea fi compromisă de vreo facțiune, dar tot nu-și luase măsurile de precauție adecvate. Cât despre bani, ei bine, orice e-cap de mâna a doua îi putea urmări.

– Unde ți-e nava? întrebă Pisica.

Troblum clătină din cap.

– Nu.

Unitatea de comandă avea câteva instrucțiuni specifice pentru situația în care link-ul său securizat s-ar fi întrerupt. Un cronometru îi apăruse deja în exovedere, numărând înapoi. A fost o mică licărire de speranță, deși bănuia că tipul de navă pe care i-o furnizaseră ei Acceleratorii ar fi în măsură s-o șteargă pe *Mellanie's Redemption* de pe cer cu o singură lovitură. Încă un plan prost. Mai rămânea doar o singură șansă.

– Troblum, a spus ea ca și cum dojenea un copil, aș vrea să știu unde este nava ta, și vreau codurile de comandă. Și cred că, dintre toți oamenii, tu ești cel care într-adevăr nu ar trebui să mă enerveze.

– Știu. De ce vrei nava?

– Oh, haide, știi asta, dragă. Marius ar putea fi ușor iritat pentru că l-ai făcut să pară un cretin în fața șefilor lui, dar cu greu ai putea spune că asta mă motivează pe mine, nu-i așa, domnule expert-în-persoana-mea?

– Paula. Vrei s-o folosești ca s-o prinzi pe Paula.

Ea bătu din palme încântată.

– Ea și cu mine vom fi împreună pentru foarte mult timp. Am planuri, știi. Planuri mari pentru viitorul nostru comun. Și am nevoie de ea intactă. Și asta o să mă ajuți tu să realizez convingând-o că totul aici este bine și frumos.

– N-are niciun rost. Nimeni nu mai are viitor. Galaxia este mâncată de vie. În câțiva ani vom fi cu toții morți.

O pâlpâire de iritare trecu peste fața Pisicii. Se uită lung la Troblum.

– Vreau ca ea să intre aici așteptându-se să te vadă pe tine. Fără să bănuiască nimic, deși este o târfuliță paranoică. Deci… Nava. Acum.

– Nu.

– Ce le fac eu oamenilor care nu-mi plac?

Ridică din umeri, nedorind să se gândească la detaliile pe care le extrăsese atât de laborios din diferite rapoarte ale poliției de-a lungul deceniilor.

– Mă vei ajuta, a spus ea. Nu mă face să te amenințe. Sunt atât de răbdătoare pentru că știu că nu înțelegi consecințele prostiei tale. Așa că întreabă-te de ce Chiștoc și prietenele lui sunt atât de cooperanți.

Troblum se întoarse spre dealer. Încă ceva ce nu luase în considerare. O altă greșeală, gândi el.

– Ajut-o odată, a spus Chiștoc cu voce spartă.

– Am trișat, a zis Pisica și își duse un deget pe buze. Cât de rea sunt! Am folosit un mic insert.

Zâmbi la damele de companie, care se uitau urât la ea cu dinții încleștați. Și a fost destul de greu de inserat, nu-i așa, fetelor? Știi, a trebuit de fapt să le imobilizez pentru a face acest lucru, era atâta chițăială de fetițe și așa o viermuială. Și uită-te la ele acum, cât de fericite sunt să facă ce li se spune.

Troblum crezu că o să vomite. Biononicele lui trebuiau să lucreze din greu ca să-i calmeze glandele endocrine. Și, până la urmă nu avea nevoie de niciun program pentru a interpreta expresia de frică și dezgust de pe fețele lui Somonie și a Alcindei. Somonie avea o lacrimă în colțul ochiului drept.

– Acum, fetele au să te imobilizeze pentru mine, Troblum, a spus ea. Chiar și micile și stupidele lor îmbunătățiri cu arme pot depăși câmpul tău de forță demn de milă. Cultura Înaltă, a continuat, clătinând din cap. De unde până unde vă spuneți așa? Și mai vorbiți despre nesiguranță. Și tu crezi că eu sunt cea cu probleme psihologice.

Cele două fete porniră spre Troblum. Acesta le comandă scuturilor de pe toate containerele să se dezactiveze și își opri și propriul câmp de forță integral. Reacția Pisicii a fost instantanee. Dispăru în interiorul unei străluciri de argint, ca și cum ea ar fi fost încastrată într-un cocon de mătase scăldat în lumina lunii.

– Stop, le-a spus Troblum fetelor.

Ele au ezitat, uitându-se la forma strălucitoare pentru instrucțiuni.

– Troblum? Vocea catifelată a Pisicii ieși din aurora protectoare. Ce faci? Nu ai niciun mijloc de apărare acum.

– Îți amintești de ăsta? a întrebat el arătând spre un oval de culoare gri de pe o masă din apropierea ușii.

– Nu, a spus Pisica.

Tonul ei era unul de plictiseală periculoasă.

– A fost pe Ables ND47 cu care ai intrat în Boongate, îi explică Troblum, dorindu-și să nu mai tremure și să nu mai transpire atât de mult. Cineva l-a salvat și l-au luat cu ei în lumea nouă a planetei lor. N-

am aflat de ce, poate că au crezut că le-ar asigura un oarecare avantaj față de colegii lor coloniști. Dar guvernul l-a confiscat, apoi s-a pierdut în evidențele arhivelor timp de câteva sute de ani. Apoi, un muzeu l-a găsit și…

– Troblum!

Vocea mânioasă a Pisicii răsună în întreaga cameră.

– Da, scuze, este un aruncător de *zone-killer*, a spus timid Troblum. Și am fost foarte norocos atunci când l-am cumpărat, muzeul l-a păstrat într-un câmp stabilizator, așa că este încă funcțional și activ. Obiectul este cât se poate de antic, dar într-un spațiu restrâns ca acesta nu dau nimănui vreo șansă, nici măcar într-un câmp de forță ca al tău. Ce părere ai?

Urmă o scurtă pauză.

– Încerci să mă amenințI, dragă? a întrebat Pisica.

– Îl am pe un comutator de activare dublu, a spus Troblum. Îl pot declanșa dacă cred că ai de gând să-mi faci rău. Și, dacă ești prea rapidă pentru mine și sunt exterminat, se va declanșa oricum.

– Oh, să mi-o tragi pe la spate cu o sabie electrică, se jeli Chiștoc în timp ce picioarele îi cedau, iar el aluneca pe podea. Nu mai suport. Își trecu mâinile peste cap și începu să hohotească. Fă-o dracului, odată, omule. Pune-i capăt, pentru numele lui Dumnezeu. Omoară-ne!

– N-o s-o facă, a intervenit Pisica. Nu e genul. Dacă declanșezi chestia aia, grasule, murim toți, nu doar eu. Dacă faci cum spun eu și să mă ajuți s-o capturez pe Paula, aș putea trece cu vederea chiar și acest mic delict. Continuă, Alcinda, ordonă ea.

Troblum trimise o comandă matricei de gestionare a aruncătorului. Suprafața de malmetal se încreți, deschizând cincizeci de portaluri mici.

– Nu.

Alcinda făcuse un pas spre el. Acum, se opri din nou.

– Fă-o, a spus Pisica.

– Ei nu înțeleg, a zis Troblum.

Nu doar inserțiile te ajută să-i controlezi, ci faptul că mai au o speranță. Eu nu. Știu cât de stupid e. Te cunosc. Ești, probabil, unul dintre puținii oameni pe care, de fapt, îi înțeleg. De aceea mi-am dezactivat câmpul de forță. N-am nicio șansă să supraviețuiesc exploziei. Știu că ai de gând să mă omori, cu orice preț. Și amândoi știm că nu voi fi re-viețuit, chiar dacă galaxia supraviețuiește. Pentru mine, acesta este sfârșitul. Nu doar o pierdere a corpului, ci moartea reală. Așa că aș putea la fel de bine să-i fac o favoare rasei umane și să te iau cu mine.

– Ce zici de Chiștoc și de fete? a întrebat Pisica.

– Fă-o, nenorocitul dracului! țipă dealerul.

– Da, mârâi Alcinda. Ia-ne… Corpul acesteia înțepeni, spatele i se

arcui înapoi, convulsiv. Coloana vertebrală i se îndoi atât de tare, încât Troblum se teme că s-ar putea rupe. Fata se prinse cu mâinile de cap, unghiile lungi și elegante trasând dungi sângeroase pe scalp în încercarea de a întrerupe sursa agoniei. Scoase un țipăt tăcut în timp ce picioarele îi cedau.

– Să nu confundăm subiectul cu sfaturile proaste ale altor persoane, a spus Pisica cu nonșalanță. Încă mai crezi că poți ieși din asta, altfel ai fi declanșat aruncătorul imediat. Care-i treaba?

– Nu știu, a răspuns Troblum. Nu am un program de tactică. Situația asta nu are un rezultat logic. Eu doar te aștept să faci ceva înfricoșător. Și atunci declanșez. Murim împreună.

Se uită la Alcinda, care se zvârcolea neputincioasă pe podea. Ceva ca niște ciuperci cu blană îi ieșeau din ochi, gură și urechi, apoi o alta îi înflori din buric. Acestea începură apoi să se răspândească larg, umflându-se.

Pisica izbucni în râs.

– Oh, dragă, ești delicios. Eu sunt singura persoană pe care o înțelegi și din cauza asta ai de gând să te sinucizi. Ce-ai spune să ieși pe ușă și să te grăbești să ajungi la nava ta în timp ce eu o aștept aici pe Paula?

Troblum nu-și putea lua privirea de la Alcinda, care începuse să se agite într-o criză convulsivă. Capul ei era acum pe jumătate acoperit de excrescențele cu blană, în timp ce altele ieșeau din jurul bikiniului ei. Mici picături fluide transparente sclipeau în vârful fiecărui fir de blană. Convulsiile deveniră mai violente. Troblum se gândea serios să încerce să o omoare cu un puls disruptor, dacă bioniconul lui ar fi putut să creeze unul.

– Nu aș ajunge la scări, a spus el, încercând cu disperare să se concentreze asupra a ceea ce spunea Pisica. Moartea Alcindei ar fi un act de milă. Cu siguranță are un depozit de memorie securizat și o asigurare de re-viață. Celelalte fete ale lui Chiștoc ar avea grijă de asta.

Pisica flutură din mână. Alcinda se opri din tremurat și corpul i se prăbuși fără vlagă pe podeaua de piatră.

– Vezi? Dacă asta e tot ce te îngrijorează, fetele sunt ușor de eliminat.

Troblum crezu că va cădea. Somonie se uita șocată la corpul Alcindei. Blana gri continua să se răspândească spre exterior. Nu văzuse pe nimeni murind până atunci, și cu siguranță nu într-un mod atât de teribil.

– Nu face asta! exclamă Troblum.

– De ce? Am crezut că ai de gând să ne omori pe toți, oricum.

Troblum începea să accepte ideea că avea într-adevăr să moară. Într-un fel, era potrivit s-o facă eliminând una dintre ființele umane cele mai îngrozitoare care existaseră vreodată.

Nodurile vilei se reactivară brusc, aruncând un mesaj scurt criptat pe care nu l-a putut decoda însă. Încercă să le folosească pentru a se reconecta la nava lui, dar acestea nu-i acceptară u-amprenta.

– E aici, mârâi Pisica fericită. De asta trăgeai de timp, dragul meu? Am crezut că nu va veni mai devreme de două ore.

– Îmi pare rău, a spus Troblum.

Nu se putea împiedica să nu rânjească.

– N-o voi lăsa să te salveze, dragă.

Pisica își ridică un braț, bombând aurora.

– Poți să te duci, a spus Troblum repede.

– Ce?

– Du-te. Poartă-ți lupta. Dacă te poate învinge cineva, aceasta e Paula. O să aștept aici. Las-o pe Somonie să mă păzească dacă vrei. Nu-i pot trimite niciun mesaj de avertizare Paulei. Dacă vei câștiga, voi declanșa aruncătorul. Dacă câștigă ea, ei bine, atunci nu te mai privește, nu-i așa?

– Băiat deștept, spuse Pisica pe un ton admirativ. Sunt de acord. Chiștoc, ridică-te! Acum tu trebuie să fii tu momeala. Troblum nu se joacă.

– Nu! urlă dealerul.

Trupul îi zvâcni nebunește și se zbătu să se ridice în picioare de parcă podeaua devenise fierbinte. Troblum nu voia să se gândească mai departe.

– Fă-o, rahat atotputernic, strigă Chiștoc la Troblum. Omoară-ne pe toți! Omoar-o!

– Vai, a spus Pisica. Asta-i recunoștință?

Gura lui Chiștoc se închise brusc. Un firicel de sânge i se scurgea din colțul buzei.

– Somonie, tu stai aici, o instrui Pisica în timp ce ieșea din cameră. Florac Chiștoc se împiedica după ea, aruncând o ultimă privire pierdută spre Troblum. Somonie se postă în ușa de malmetal care se închise încadrând-o într-un cerc de întuneric.

– Îmi pare rău, i-a spus Troblum.

Ea nu îi răspunse, deși îi putea vedea mușchii maxilarului lucrând în tăcere. Pisica o controla probabil de la distanță, ceea ce nu-i lăsa prea mult timp. Observă apoi modul în care privirea îi aluneca de la el la corpul Alcindei. Excrescența gri acoperise complet trupul fetei, iar acum începuse să se răspândească pe podea, trimițând înainte filamente care se deplasau ca un lichid vărsat. Troblum își activă din nou câmpul de forță integral și traversă grăbit camera până ajunse la containerul cel mai lung din colecția sa. Era sigur că auzise un fel de bubuit afară, poate mai mult decât unul, dar ușa era un sigiliu eficient, iar el nu voia să-și dezactiveze din nou câmpul de forță. Paula trebuie să fi ajuns la vilă.

A trebuit să-și folosească biononicele de întărire pentru mușchi ca să poată ridica cilindrul alungit de pe suporturi. Arma era incredibil de grea, dar designerii vechilor nave de război clasa-Moscova nu trebuiau să-și facă griji legate de masă. Reuși să-l ridice, simțindu-se ca un cavaler preistoric înălțând o lance. Vârful cilindrului se afla la doar câțiva centimetri de tavanul cavernei, clătinându-se în timp ce el se lupta să-l mențină în echilibru. Nu exista nicio garanție că piesele sale antice nu s-ar împrăștia dacă l-ar porni. Nu știa nici dacă câmpul său de forță integral ar rezista la o explozie accidentală sau la o descărcare reușită. Dar Pisica eliminase certitudinile din viața lui, plutea pe logică și pe fatalitate acum.

Se uită direct la Somonie, a cărei pleoapă de la ochiul drept clipi scurt. Pentru a doua oară în aceeași zi, Troblum nu avu nevoie de un program pentru a interpreta o emoție umană. Îi răspunse dând din cap și trase cu laserul cu neutroni tip navă-la-navă.

Pentru Paula nu a fost deloc greu să descopere cine era aliatul lui Troblum pe Sholapur. Transferurile clandestine de bani ale lui Troblum fuseseră supuse verificării contabile legale de către un birou al Trezoreriei Senatului Confederației încă de când Justine raportase despre hangarul lui ciudat de gol din portul spațial Daroca. Biroul Trezoreriei a stabilit rapid că Florac Chiștoc fusese beneficiarul unui mari părți din acești bani de-a lungul anilor și Securitatea ANA avea un fișier consistent cu privire la activitățile dealerului. Mai degrabă un tip iritant decât o amenințare, Florac transporta obiecte de valoare prin Confederație, fără a avea dreptul legal de a face asta. Majoritatea erau practic inofensive, precum ar fi relicvele de război ale lui Troblum, deși furniza și arme unor grupuri de agitatori. După câte știa ANA, nu se implicase în facțiuni sau în relații cu agenții acestora. În ciuda a ceea ce îi plăcea să-și imagineze, Chiștoc era mărunt în raport cu adevărații subversivi politici și economici care operau la marginea societății Confederației.

Ajunse deci, în nava ei, *Alexis Denken*, cu o zi înainte de întâlnirea stabilită. Coborî prin atmosferă în timpul nopții, camuflată, eludând ușor raza senzorului controlat de sistemul de apărare din Ikeo, și se scufundă în apă la treizeci de kilometri distanță de vila lui Florac. Când a ajuns în apropiere de țărm, atenția i-a fost atrasă de epava unei ambarcațiuni de înaltă performanță ce zăcea pe nisip în apropiere de fermecătoarea plajă cu nisip alb a lui Florac. Examinarea efectuată de senzorboți îi arăta că nava fusese tăiată de un impuls disruptor. Paula realiză că nu era singura care voia să-l întâlnească pe evazivul Troblum. Ar fi fost dificil pentru o facțiune să intercepteze apelurile de la divizia de securitate a ANA:Guvernării, dar în niciun caz imposibil. Și Troblum promisese să divulge ceva ce el considera a fi o activitate

importantă a Acceleratorilor. Ilanthe ar trimite în mod inevitabil un reprezentant să-l intercepteze. Eventual, chiar pe Marius însuși. Paula s-ar fi bucurat să-l poată aresta, deși, probabil, acesta s-ar autodistruge înainte de a permite să fie umilit astfel.

Cinci mici telecomenzi pasive pentru senzori au alunecat din mare, pentru a prelua poziția în câteva puncte mai înalte din jurul proprietății, iar ea s-a pus pe așteptat. Pianul ei alunecă din nișa capitonată în care îl păstra. Vechi de trei sute de ani, făcut din *fiwood*, licărea cu un luciu moale roșu-brun în lumina slabă a cabinei. Instrumentul fusese făcut manual într-un atelier de pe Lothian de un artizan Înalt, căruia îi luase o sută cincizeci de ani pentru a-și perfecționa meșteșugul, depășind chiar și calitatea legendarilor producători de piane de pe Pământ. Paula îl comandase nou, iar sunetul bogat merita pe deplin cei nouăzeci de ani pe lista de așteptare.

Se așeză pe scaunul de catifea, scoase o partitură și încercă încă o dată să cânte *Für Elise*. Problema ei era lipsa de timp pentru a exersa. Ar fi fost mult prea ușor să utilizeze un program de muzică conectat la o funcție de dexteritate. Paula voia să fie în măsură să execute piesa *așa cum trebuie*. Un pian atât de frumos ca acesta merita un asemenea nivel de respect și dăruire. Niște degete conduse de un program nu ar fi cu nimic mai bune decât derularea unei simple înregistrări.

Peștii nativi care se roteau curioși în jurul ovoidului neobișnuit ce se odihnea pe fundul de nisip al mării au fost supuși de zeci de ori melodiei antice repetate, întrerupte și reluate din nou cu neobosită determinare.

O zi mai târziu, atunci când cânta cu mult mai multă încredere, Paula a trebuit să admită că nava lui Troblum era extrem de bine camuflată. A fost luată prin surprindere de silueta voluminoasă într-un costum-togă vechi și ponosit ce ieșea călare pe un scuter mic din pădurea de pe latura îndepărtată a proprietății lui Florac. Niciunul din senzorii ei nu o sesizase pe *Mellanie's Redemption* coborând de pe orbită. Degetele i-au rămas suspendate nemișcate deasupra clapelor de fildeș de cultură în timp ce aștepta să vadă ce se va întâmpla.

Scuterul se opri chiar în fața pilonului de la marginea proprietății. Acesta se roti ciudat în timp ce Troblum deschidea un link către Florac. Apoi perimetrul fu dezactivat și Troblum zbură nesigur spre vilă.

Curând după ce acesta a ajuns la ușa din față și a intrat în casă, un câmp de forță s-a ridicat peste vilă. Marginea frontului musonic a sosit și ea.

Troblum chemă Divizia de Securitate a ANA:Guvernării, care transmise apelul la Paula. În timp ce vorbea cu el, senzorii nu s-au putut apropia suficient de marginea vilei pentru a-i da Paulei o imagine clară a acestuia stând în picioare lângă piscină, dar putea vedea bine șirul de plante exotice cu flori galbene și verzi care

acopereau partea deschisă a zonei. Nu îl minţise. În mod sigur avea să fie la vilă în aproximativ două ore.

Paula îi spuse unităţii de comandă să retragă pianul înapoi în nişă, intră în costumul-armură, activă trei dintre combatboţii depozitaţi în partea din faţă a navei şi ieşi prin sas. *Regravul* costumului o ridică direct la suprafaţă. Ieşi în ploaia torenţială în timp ce norii grei de furtună alergau deasupra ei. Zbură într-o curbă joasă şi rapidă spre partea de sus a falezei de deasupra plajei cu nisip alb, aterizând lângă unul din pilonii de argint de la marginea proprietăţii. Cei trei combatboţi pluteau protector deasupra capului, dificil de detectat în potopul acela. Fulgerele ţâşneau în mod constant. Câţiva senzori se blocară pe ea şi unitatea centrală a vilei îi ceru să se identifice.

–Sunt aşteptată. Sunt Paula Myo, reprezentantul ANA în misiune oficială de afaceri. Lasă-mă să intru acum.

Niciun răspuns. Pilonii de frontieră rămăseseră activi, aşa că a folosit un laser cu protoni pentru a-i distruge pe cei opt din apropierea ei. Costumul zbură spre vilă, menţinându-se la cinci metri deasupra solului. În faţa ei, câmpul de forţă se întărea. Făcu un ocol până când ajunse în faţa părţii deschise a clădirii cu trei laturi. Apa se scurgea în valuri uşoare în josul câmpului de forţă, înceţoşând vederea şi împiedicând observarea directă. A putut vedea totuşi trei dintre amazoanele lui Florac, în bikini, grăbindu-se în jurul piscinei pentru a-şi prelua poziţiile în spatele bolovanilor de la cascadă. Micul fişier cu informaţii despre Chiştoc menţiona felul de gărzi de corp pe care îl prefera acesta.

–Oh, haide, murmură ea.

Nu purtau nici armură. Amatoare stupide.

Formaţia lor era una standard, protejând accesul în centrul vilei. Paula bănuia că acolo se afla şeful lor, împreună cu Troblum.

Doi dintre combatboţi lăsară să cadă un stol de proiectile cu energie pe partea de sus a cupolei câmpului de forţă al vilei. Sferele mici întunecate au derapat şi au alunecat în josul curbei. Limbi luminoase de energie au ţâşnit în jurul fiecărui punct de contact şi discurile mici au început să încetinească ca şi cum cupola ar fi devenit într-un fel lipicioasă. Fulgerele izbucneau din norii de deasupra capului, atraşi de vârtejul puternic de ioni pulverizaţi de fiecare disc, izbind în câmpul de forţă. Întunericul din jurul proiectilelor începu să se extindă şi să se scufunde încet prin câmpul de forţă, care strălucea acum într-un purpuriu puternic periculos. Apa fierbinte, aburindă, începu să se înfiltreze prin câmpul de forţă, stropind zona piscinei. Câmpul de forţă protector al vilei strălucea ca o stea pitică roşie, mâncată de un cancer negru. Funcţia completă de scanare de câmp a Paulei îşi croia drum prin cupola tremurândă. Reuşi să identifice câteva îmbunătăţiri cu arme de luptă la amazoane, dar nu era nici urmă de Troblum.

– Unde ești? murmură ea.

O altă persoană puternic îmbunătățită se mișca încet în interiorul vilei. Greu de identificat în câmpul de forță chinuit care se încăpățâna încă să funcționeze. Funcția ei de câmp încă nu-l putea localiza pe Troblum: acesta trebuia să fie mai adânc în interior, eventual în subteran.

Trăsnetul lovi din nou. Combatboții adăugară la impact trei jeturi de laser cu protoni. A fost prea mult. Câmpul de forță se prăbuși într-o undă de șoc sonic devastatoare, rupând plantele piscinei și trimițând un nor de frunze mocninde în cerul îmbibat cu apă. Ferestrele se sparseră, aruncând cioburi lungi de sticlă de-a lungul pavajului.

Paula se năpusti în zona piscinei în timp ce ploaia torențială inunda vila. Amazoanele au dat drumul unui baraj de lasere cu raze X și pulsuri disruptoare către ea. Focuri de gelipistoale îi biciuiau inofensiv câmpul de forță al armurii. Era de-a dreptul nedumerită. Cu siguranță, Chiștoc sau oricine o fi spulberat ambarcațiunea de pe țărm avea arme mai puternice decât astea.

– Dezactivați-vă îmbunătățirile, acum! ordonă Paula.

Combatboții trăgeau spre femei prin potopul de apă. Doi dintre ei au țintit și spre boții greoi care se retrăgeau înapoi în vilă. Paula aruncă un puls disruptor într-unul din bolovanii de la cascadă chiar în momentul în care femeia în bikini verde-deschis îl părăsea pentru a fugi prin ușa distrusă a curții interioare. Piatra detonă în mii de fragmente care se înfipseră în pereții vilei.

– Halt, a strigat ea.

Dar femeile s-au împrăștiat în interiorul a ceea ce părea să fie un salon lung, alcătuind din nou o formație defensivă.

– Troblum, ieși odată. Sunt aici, la invitația ta, pentru numele lui Dumnezeu.

O altă rafală de focuri cu proiectile cu energie îi izbi sacadat câmpul de forță. Păienjenișuri subțiri de electricitate statică de un violet orbitor țâșniră din punctele de impact, transformând în vapori ploaia care-i aluneca pe umeri în jos. Paula oftă. Avea să fie dificil să neutralizeze femeile acelea stupide, fără să le rănească. Funcția ei câmp străbătu vila. Persoana îmbunătățită pe care o zărise înainte se târa de-a lungul părții din spate a camerei protejate de amazoane. Încă nu reușise să-l localize pe Troblum.

– Destul cu asta, a decis Paula. *Regravul* armurii o ridică de la sol, începând s-o împingă cu putere înainte. Trase un puls disruptor, spulberând peretele din fața ei și jumătate din acoperiș, deschizându-și drum către salon. O cascadă de moloz se prăbuși odată cu ploaia. Femeile se aruncară să se ascundă, reorganizându-și imediat formațiunea de tragere.

Dispozitivele de comandă ale senzorilor din afara vilei îi raportau

că ceva se apropia de proprietate prin ploaia torențială. O navă mare, menținând o altitudine foarte scăzută, care urma același traseu ca și scuterul lui Troblum la ieșirea din pădure. *Nava lui spațială*. Paula încetini brusc, nesigură de capacitatea acesteia.

În fața ei, petale galbene și violet de energie exotică au erupt brusc din podeaua salonului. Opt dintre ele s-au curbat în sus precum fălcile unui prădător vicios trecând la abia un metru de armura ei, încolăcindu-se pentru a forma o coloană groasă. Aceasta a început să se răsucească, iar petalele s-au separat din nou, întinzându-se spre ea, alungindu-se *rapid*.

Regravul costumului Paulei reacționă violent, împingând-o înapoi în timp ce ea icnea în stare de șoc. Împreună cu cei trei combatboți, dezlănțui un torent de jeturi de energie către baza de manifestare a energiei exotice. Încerca să distrugă generatorul. Vârful energiei îi atinse partea din față a câmpului de forță al armurii. Simboluri ciudate de avertizare i-au izbucnit imediat în întreaga exovedere.

Solul explodă, iar Paula se trezi aruncată la distanță în aer deasupra vilei, învârtindu-se fără control. Pentru o secundă a crezut că a străpuns generatorul de energie exotică. Dar spectrele galbene săltau încă în jur precum flăcările într-un uragan. A mai durat o secundă până s-au stins. Paula își stabiliză rostogolirea la cincizeci de metri deasupra vilei. Când senzorii ei au măturat scena de jos, a văzut că un crater imens distrusese complet o parte a clădirii. Acesta era larg de douăzeci de metri, cu pereți de pământ crud mocnit. Partea de jos era deschisă către un spațiu subteran. Resturi metalice răsucite zăceau împrăștiate peste tot.

– Vino aici, acum, i-a ordonat Paula lui *Alexis Denken*.

Dirijă cei trei combatboți să atace coordonat generatorul de energie exotică. Un baraj letal de impulsuri disruptoare și de lasere cu protoni biciui în jos, iluminând vila distrusă cu un nimb incandescent mult mai luminos decât fulgerele furtunii de deasupra.

Paula zbura rapid în jos acum, încercând să scape de orice contact cu energia exotică. Avusese noroc înainte, dar generatorul putea s-o prindă în cușcă, în ciuda costumului-armură. Cineva ieșea din crater. Scanarea de câmp îi arăta o persoană voluminoasă. Un Înalt , cu un câmp de forță integral abia funcțional.

– Troblum, strigă ea.

Acesta se opri, împiedicându-se la marginea craterului. Capul i se rotea în jur de parcă era beat.

Alexis Denken ieși la suprafață și acceleră puternic. Zece combatboți țâșniră din lăcașurile din partea din față pentru a-și adăuga forțele la acoperirea de protecție a navei. O altă navă pornea brusc din față vilei la o viteză de *mach* nouă, tăind-o spre dealurile joase din jur într-o cacofonie de aer brutalizat.

Paula ateriză pe un petic de pământ noroios care cu câteva minute înainte fusese o bordură plăcută de plante erbacee. Prima navă stelară ajunse la marginea craterului. Profilul său avea forma unui con clasic de rachetă cu opt terminații radiale orientate spre înainte. Vârful navei coborî spre Troblum și deschise irisul unui sas.

– Stop, i-a spus Paula.

Dar funcția ei de câmp îi arăta o altă siluetă ridicându-se de la sol printre ruinele vilei lui Florac. Aceasta era de un alb strălucitor, complet impermeabilă la orice scanare de câmp. Paula îl ignoră instinctiv pe Troblum, știind că se confrunta acum cu o amenințare reală. Se priveau reciproc peste rămășițele aburinde ale piscinei.

Alexis Denken apăru strălucind prin muson, înconjurată de garda sa de combatboți. Se opri în spatele Paulei, la câteva sute de metri de sol, și își extinse câmpul de forță, învăluind-o și pe ea. O forță de foc suficientă pentru a vaporiza un oraș de mărime mijlocie se focaliză pe silueta luminoasă ce stătea calm între zidurile distruse. Troblum dispăru în interiorul sasului și nava lui se răsuci la nouăzeci de grade, cu vârful orientat către norii de furtună. Apoi a ajuns și a treia aeronavă. Paula se aștepta ca aceasta să tragă în nava lui Troblum. Dar în loc de asta luă poziție în spatele siluetei albe, în oglindă față de Paula și *Alexis Denken*. Nava lui Troblum acceleră în sus la douăzeci și cinci *ge*. *Alexis Denken* îi raportă că o mare cantitate de sisteme de arme foarte puternice erau activate în nava intrusului.

– Marius, tu ești? a întrebat Paula.

Silueta albă îi arătă ceva cu mâna. Cumva, Florac Chiștoc supraviețuise carnagiului. Acum se târa pe podelele de lemn ciuruite, în timp ce sângele îi șiroia din zeci de răni.

– La naiba, șuieră Paula. Dacă își ataca adversarul, rezultatul ar fi fost incert. ANA o dotase bine, dar facțiunea cu al cărei evident reprezentant se confrunta avea de asemenea un arsenal formidabil. Dacă ar fi câștigat, nu avea să știe niciodată cine a provocat-o, și prin ea pe ANA, cu atâta nerușinare. Nu ar rămâne nimic din învins, cu excepția unui roi de ioni în dispersare. Și, oricine ar fi câștigat, înfruntarea ar duce la pierderea corpului lui Florac Chiștoc, și, probabil, la moartea lui. S-ar fi putut chiar să existe mai mulți supraviețuitori ascunși printre ruinele vilei lui. Avea un număr destul de mare de amazoane stupide drept gărzi de corp. În ciuda tuturor trăsăturilor și calităților de care se lepădase de-a lungul secolelor, certitudinea ei cu privire la bine și la rău rămăsese absolută. Ea, Paula Myo, nu avea dreptul de a pune în pericol civilii, nici chiar civili atât de respingători ca Florac. Rolul ei în univers era să apere legea. Oricât de neconvenabil era Florac în acest moment, ea nu putea risca să-l aducă în calea răului.

În orice caz, dealerul ar fi un martor valoros. Problema unui

adversar precum o facțiune ar fi cel mai bine rezolvată de ANA, nu de o astfel de ciocnire între ea și reprezentantul facțiunii.

Stătea încă, privind stăruitor la silueta strălucitoare rece de pe cealaltă parte a piscinei. Scanarea ei de câmp tatona câmpul de forță lucios, dar nu-i putea găsi niciun defect. Un singur lucru era clar, nu era Marius. Prea scurt.

Silueta albă se cufundă în nava proprie, fluturând o mână batjocoritor. O mișcare prostească din șolduri și apoi sasul se închise, înghițind aurora strălucitoare. Nava stelară alunecă ușor în norii de furtună, creând o spirală întunecată în timp ce dispărea în stratosferă. Paula folosi senzorii de pe *Alexis Denken* pentru a o urmări cât de departe se putea. Efectul de camuflaj s-a activat când a ieșit din ionosferă. Nu a existat decât o minusculă semnătură cuantică, pe care unitatea centrală abia a putut-o detecta în timp ce nava accelera ridicându-se deasupra ecuatorului, după care trebuie să fi intrat în hiperspațiu. Cei mai buni senzori pe care ANA îi putea concepe au perceput printre câmpurile cuantice o mică perturbare ce indica un ultrapropulsor. Apoi, n-a mai fost nimic.

Paula își strânse buzele și fluieră lung pe o singură notă. Combatboții care pluteau deasupra vilei i-l arătau pe Florac Chiștoc zbătându-se în agonie pe pardoseala din lemn distrusă. Se grăbi spre el la timp pentru a vedea niște excrescențe ciudate gri înflorindu-i din gură și din nas.

U-amprenta îi deschise un link direct către clusterele lui macrocelulare.

– Florac? Poți să recepționezi?

Substanța gri blănoasă îi ieșea acum din ochi.

– Cine a fost, Florac? Știi cine a făcut asta?

Singurul răspuns care veni de-a lungul link-ului a fost o explozie de zgomot alb.

– Bine, te duc într-o cameră medicală. Nava mea o are pe cea mai bună din Confederație. Vei fi bine.

Îl ridică și zbură cu el direct în sas, ordonând unității centrale să inițieze nivelul unu al procedurilor de decontaminare. *Chiar* nu-i plăcea aspectul chestiilor acelora fungice gri.

– Rezistă acolo, Florac, vei fi bine. Rămâi cu mine, înțelegi?

Îi luase doar câteva secunde pentru a ajunge la cabină, dar el se convulsiona de ceva timp. Îl coborî în camera medicală de dimensiunile unui sicriu. Capacul de malmetal cu luciu de oțel se închise fluid peste el.

Scanarea releva faptul că substanța cenușie îi invadase tot corpul, consumând și corupând fiecare organ. Aceasta se răsucise în jurul nervilor lui, fără să-i deterioreze, dar îmbrățișându-i complet. Paula privea datele de control afișate cu dezgust și disperare în timp ce

substanța intruzivă alimenta un flux continuu de impulsuri în fiecare fibră nervoasă din corpul lui Florac. Filamentele pătrunse în interiorul creierului stimulau căile neuronale selectate astfel încât conștiința lui să rămână intactă. Pentru că nu mai exista destul din trupul său inițial, camera medicală nu mai avea ce susține. În timp ce-l privea, Florac murea în cea mai cruntă agonie prin care putea trece un sistem nervos uman.

– Extrage-i celula de memorie, i-a cerut ea camerei medicale. Dar nici asta nu mai era posibil, pentru că filamentele gri erodaseră celula de memorie, făcând-o bucăți. Paula reciti datele, tot mai alarmată. Chestia aceea gri părea a fi un fel de biononic viral, capabil să distrugă atât compuși organici, cât și anorganici. Pătrundea deja în instrumente și în manipulatoarele interfațate cu corpul lui Florac, transformându-le și alimentându-se cu ele, un efect ce se întindea treptat și în carcasa camerei medicale.

– La dracu'! a mormăit ea.

Alexis Denken ieși din atmosferă la o altitudine de cinci mii de kilometri, apoi ejectă camera medicală cu totul. Aceasta se rostogoli departe de navă. Lumina soarelui sclipea pe metalul strălucitor și pe suprafețele de plastic. Paula mătură un laser puternic cu raze gamma prin ea de mai multe ori, asigurându-se că fiecare moleculă a substanței virale a fost disociată, apoi o distruse cu un singur impuls disruptor. Zgura albă fierbinte a camerei medicale explodă într-un nor de spumă efervescentă. Câțiva senzori de la sol erau fixați pe *Alexis Denken*. Unitatea de comandă primea solicitări de a se identifica de la fiecare oraș de pe planetă. Paula le ignoră pur și simplu și se îndreptă înapoi spre vilă. Combatboții zburau în cerc deasupra ruinelor pe care musonul continua să le îmbibe cu apă. Râulețe lungi șiroiau de-a lungul pavajului crăpat și îngroșat cu resturi de zgură și noroi. Cizmele costumului Paulei împroșcau prin ele în timp ce-și croia drum cu precauție spre crater. Pereții de pământ zdrențuiți erau ușor radioactivi. Spyboții se năpustiră în jos pentru a scana rămășițele camerei subterane. Primul lucru pe care l-au detectat în mijlocul resturilor din metal deformat și plastic carbonizat a fost un trup ars. Părea să fi fost unul dintre bodyguarzii lui Florac. Apoi au luat semnătura substanței gri. Un petic din ea era agățat de o bucată de rocă fracturată. Marginile i se ondulau, încercând să crească.

– La naiba, înjură Paula.

Nu mai era nimic acolo. Chemă jos doi dintre combatboți și începu o sterilizare sistematică a locului cu lasere gamma. Apelă apoi ANA.

– Lucrurile au luat-o un pic razna aici, a mărturisit ea.

– Acceleratorii trebuie să fie disperați să-l reducă la tăcere pe Troblum.

– Nu. Nu asta s-a întâmplat aici. Paula stătea în picioare printre

resturile din salon, aplicând scanarea de câmp pe fragmentele sparte ale generatorului de materie exotică. Nu mai rămăsese prea mult din el, iar ea era aproape sigură că tirul ei nu era în întregime responsabil de asta. Dispozitivul se autodistrusese la un moment dat, în timpul luptei. Cine a fost aici l-ar fi putut elimina în secunda în care a apărut. N-au făcut-o. Au vrut să-l folosească drept momeală pentru mine. Acest sistem de materie exotică trebuia să mă captureze. E o capcană extrem de elaborată. Cineva și-a dat o mulțime de osteneală. Am avut noroc că nava lui Troblum a sosit atunci când a sosit, încă o secundă și aș fi fost înghițită.

– Ți-ai câștigat un mare număr de dușmani de-a lungul anilor.

– Da, dar acesta are sprijinul unei facțiuni. Au avut o navă ultrapropulsor efectiv egală cu *Alexis Denken*, au avut această substanță virală revoltătoare și știau că vin să mă întâlnesc cu Troblum. În mod logic, trebuie să fie aliați cu Acceleratorii, dar nu l-au eliminat pe Troblum. La cine ar putea apela Acceleratorii în acest moment, care apoi să nu facă ceea ce au ei nevoie cel mai mult și să nu-l reducă pe Troblum la tăcere? Nu e logic. Această persoană cu siguranță nu pare să aibă nicio remușcare cu privire la uciderea cuiva, oricine ar fi respectivul. Iar eu am fost în mod evident destinată camerei de tortură, sau unei variante a acesteia.

Chiar în momentul în care spunea asta, un sentiment foarte rău îi creștea în minte. Își aminti mișcarea ridicolă din fund făcută de silueta albă strălucitoare când se urca în navă. Exista cu siguranță o persoană care s-ar potrivi descrierii, dar nu era posibil. *Aceasta* era foarte categoric în suspensie, și se afla acolo de peste 900 de ani. Desigur, dacă cineva ar avea capacitatea de a o scoate de acolo, numai o facțiune ar putea fi.

– Nu ar îndrăzni, a șoptit ea.

Dar Acceleratorii erau din ce în ce mai aroganți. Și își plănuiau mișcările de zeci de ani.

– Ce intenționezi să faci? a întrebat ANA.

Paula se uita în jur la zona îmbibată de ploaie, în timp ce fulgerul săgetă din nou.

– Am nevoie de o examinare medico-legală completă aici. E cu bătaie lungă, dar dacă există ceva care ne-ar putea spune unde a fost construită cușca de materie exotică și de către cine, trebuie să știu.

– Voi trimite o echipă imediat.

– Mulțumesc. Am de gând să-l investighez pe Troblum un pic mai îndeaproape. Trebuie să-mi dau seama încotro s-ar fi putut duce. Nu pot face nimic altceva până când Oscar nu pune mâna pe cel de-al Doilea Visător pentru noi.

– Cum dorești.

Paula privi în sus, la norii sălbatici, dorindu-și să fi putut vedea

stelele.

– Vreo schimbare cu privire la faza de devorare?

– Nu încă.

– Vei fi capabilă să-i supraviețuiești?

– Nu știu. Tu ce vei face?

– În ultimă instanță? Dacă nu poate fi oprită? Nu sunt sigură. *High Angel* m-ar duce într-o altă galaxie, dacă aș vrea. Dar acum trebuie să împiedicăm specia noastră dragă să înrăutățească lucrurile.

Araminta nu putuse dormi cât fusese noaptea de lungă. Cum ar fi putut?

Nu, spusese ea.

Îi spusese *Nu* Lordului Cerului. Îi spusese *Nu* unei entități care se oferise să conducă o bună parte a omenirii către ceea ce ei considerau a fi nirvana lor.

Nu. Spus pentru că *Sunt al Doilea Visător.*

Eu sunt acela. Eu!

Oh, Ozzie, te rog ajută-mă. Pur și simplu nu poate fi adevărat.

Eu, și își răsucea asta în minte mereu și mereu, *cum e posibil să fiu eu?* Din cauza unui strămoș îndepărtat despre care nici nu auzise până acum câteva zile, această Mellanie și prietenia ei cu specia Silfen. Toate astea, toate lucrurile acelea necunoscute veniseră din urmă cu secole ca s-o împovăreze pe ea acum, să-i răpească destinul, autodeterminarea. Soarta o alesese pe ea.

Eu!

Și acum, milioanele, miliardele de adepți ai Visului Viu se uitau la ea așteptând să-i ajute să se alăture Lordului Cerului. Iar ea spusese nu.

Lordul Cerului fusese surprins. Șocat, chiar. Simțise uimirea aceea rănită persistând în timp ce își retrăgea mintea din contact. Acesta nu era un răspuns care să se potrivească realității sale. Ar fi putut la fel de bine să spună nu gravitației și ar fi avut tot atâta sens.

Era îngrozită de ceea ce făcuse. Dar fusese ceva instinctiv. Nu voia să fie cel de-al Doilea Visător. Doar cu câteva ore înainte de contactul acela își hotărâse viitorul. Și asta după zile de căutări în suflet și de descoperire de sine. Ea avea să fie doamnele Bovey. Avea să-și obțină mai multe trupuri și să devină multiplă. Și ei toți ar trăi aici, în casa asta mare, sau într-una nouă construită de ea, una la fel de încântătoare. Și jumătate din trupurile lor ar fi în pat împreună tot timpul. Ea l-ar face la fel de fericit cum o făcuse el pe ea. Și viitorul ar fi luminos și minunat și plin de promisiuni. S-ar putea să fie și copii. Ce fel de copii au multiplii? Oare el și-i dorea? Nu vorbiseră despre asta încă. O așteptau atât de multe în anii care vor veni, atât de multe descoperiri. Atât de multă bucurie. Sigur că spusese nu. Ce altceva ar fi

putut spune?

Nu voi lua parte la așa ceva. Asta nu sunt eu.

Miliarde de oameni voiau să se întâmple. Vor insista.

Dar nu vor ști niciodată cine sunt. Nu voi mai vorbi niciodată cu Lordul Cerului.

Asta era decizia pe care o luase atunci când zorii au apărut pe cerul din afara dormitorului. Se simțea îngrozitor de obosită și tremura. Avea pe obraji lacrimi uscate de la plânsul tăcut din orele de singurătate din timpul nopții când ploaia ușoară îi bătea în fereastră. Dar acum știa ce vrea. Va fi fermă.

Pe patul mare alături de ea, blondul adolescent domn Bovey întins pe spate, ușor încruntat, își strângea gura, ocupat cu un vis neplăcut.

Nimic la fel de rău ca al meu, i-a spus ea în tăcere. Nici el nu va ști niciodată, a decis ea, povara ar fi prea mare. *Lucrul ăsta va lua sfârșit. În cele din urmă. Voi îndura și voi scăpa de el.*

Araminta se aplecă și sărută corpul tânăr. Ușor la început. Pe frunte. Pe obraz. Pe gură.

El începu să se agite. Încruntarea dispăru. Asta o făcu să zâmbească și îl sărută pe gât. Îi mângâia mușchii supli de pe piept când programul de melanj i se ridică din lacune. Gândurile agitate i s-au potolit. Respira încet și cu atenție, urmându-și propriile ritmuri profunde pentru a atinge calmul căutat. Acum se putea concentra pe deplin asupra trupului de lângă ea.

Apoi, timp de o oră întreagă nu a existat nimic care s-o distragă, niciun fel de gânduri exterioare sau îndoieli. A fost atât de bine să uite de Lorzii Cerului, de cel de-al Doilea Visător și de Visul Viu, înlocuindu-le cu un sănătos și murdar sex omenesc.

– Iartă-mă, mai ales după dimineața asta, dar nu arăți prea bine, a spus domnul Bovey.

Araminta dădu din cap cu părere de rău când în cele din urmă ieși afară din baia mare. Era un lux să lenevească în apa parfumată în loc să înhațe rapid un minut într-o cabină de duș cu spori. Un lux pe care bietul ei trup îl merita.

– Vina ta, îl tachină ea. Nu a putut pune chiar accentul potrivit pe ce spunea.

Gândurile alergau în derivă, cu ritmicitate de val, înapoi la revelațiile din noaptea trecută.

Tânărul Celt îi dădu un prosop mare.

– Te simți bine? Nu ai ezitări, nu-i așa?

– Ozzie, nu! Asta este singura decizie cu adevărat bună pe care am luat-o, probabil, vreodată.

El îi zâmbi cu mândrie, deși nu-și putea ascunde îngrijorarea.

– Pari… tulburată. Sunt îngrijorat.

Ea începu să-și șteargă apa de pe picioare.

– A fost o săptămână grea. Sunt în regulă, dar nu am dormit bine, asta-i tot. O să iau un fel de infuzie energizantă când ajung acasă.

– Acasă? se încruntă el.

– Trebuie totuși să termin apartamentele. Știm amândoi că am nevoie de bani.

– Corect.

Își trecu degetele prin păr privind-o perplex. Araminta nu era obișnuită cu asta. Ori de câte ori aveau convorbiri serioase, domnul Bovey prefera să-și folosească eul de vârstă mijlocie cu trupul cu pielea neagră, cel cu care avusese prima întâlnire și care aproape că se calificase drept figură paternă. Nu-și putuse da seama dacă era un lucru deliberat din partea lui.

– Uite, a spus el. Nu-mi place să fiu eu cel care aduce veștile proaste, dar în mod clar nu ai accesat unisfera în dimineața asta.

Modul în care i-a spus-o a fost suficient ca să-i facă inima să stea în loc. Seara trecută, înainte de a merge la culcare, îi spusese u-amprentei să suspende orice contact cu unisfera. Acum o reconectă și aceasta începu să-i extragă știrile prioritare.

– Oh, bunule Ozzie, șopti ea uimită.

Totul era acolo. Invazia forțelor de pe Ellezelin prin zona docurilor. Trupele paramilitare care se deplasau prin oraș. Capsulele mari care patrulau pe cer, stoparea oricărui trafic civil.

Când s-a repezit la fereastră, a putut zări câteva dintre capsulele care pluteau pasiv deasupra râului Cairns, ovoide insidioase întunecate pe fundalul norilor sumbri ce reflectau lumina aprinsă a zorilor. Câmpul de forță al Colwynului pentru protecția împotriva vremii era activat, acoperind întregul oraș. Nu de vreo furtună erau interesați invadatorii, ci de a împiedica sub orice formă plecarea capsulelor. Iar mai rău, mult, mult mai rău, era mesajul de la directorul Trachtenberg de pe Stația Centurion despre Golul care începea să se extindă. O fază de devorare, cum o numeau toți comentatorii. Și toți aveau convingerea că era din vina celui de-al Doilea Visător pentru că îl respinsese pe Lordul Cerului. *Nu este niciun fel de coincidență* erau cuvintele care îi reverberau în cap. Toată lumea le folosea.

– Nu pot să stau aici, gemu Araminta.

– Doar nu vorbești serios. E periculos afară. Au restricționat rapoartele, dar cetățenii noștri nu au primit asta cu ușurință. Au fost mai multe ciocniri deja, și nici nu e încă ora micului dejun.

Sunt aici pentru mine, a realizat ea. *O lume întreagă invadată, violată, din cauza mea*.

Ozzie, iartă-mă.

– Mă duc direct acasă, a spus ea cu încăpățânare. Trebuie să ajung la apartamente. Sunt tot ce am, îți dai seama, nu-i așa?

Se simți rău zicând asta, era o agresiune emoțională, dar tot ce voia să facă era să se depărteze de el. Lucru complet greșit, căci aceasta era persoana cu care plănuia să se căsătorească și ar fi trebuit să aibă încredere în *el.* Dar pur și simplu nu putea risca să se încreadă în el cu ceva de o asemenea importanță. El fusese de acord să se căsătorească cu o fată care se lupta să devină dezvoltator de proprietăți, nu cu o catastrofă galactică umblătoare.

– Înțeleg, a spus el fără tragere de inimă. Dar au oprit tot traficul cu capsule. Jumătate din *mine* sunt blocați peste tot în oraș.

Araminta începu să-și tragă hainele pe ea. Un dulap întreg din baie era al ei, așa că cel puțin se putea îmbrăca practic, cu blugi de culoare închisă și un pulover albastru.

– Trikepodul meu este în garaj. L-am lăsat aici acum câteva săptămâni.

U-amprenta ei verifica în grabă restricțiile de circulație din orașul Colwyn. Rețeaua de management al traficului anunța interzicerea completă a vehiculelor aeriene neoficiale, certificată de Primărie și de Agenția Federală de Transport Viotia. Cu toate acestea, vehiculele terestre erau încă autorizate să funcționeze în interiorul orașului, cu recomandarea ca oamenii să le utilizeze cu prudență, numai pentru drumurile care nu puteau fi anulate. Erau o mulțime de link-uri către buletinele oficiale ale guvernului de pe Viotia cu privire la includerea lor în Zona de Liber Schimb la nivel de planetă de bază, precum și la modul în care, după o scurtă perioadă de tranziție, fiecare lucru va reveni la normal și va începe o fază de puternică creștere economică, ce va conduce la o îmbunătățire a stilului de viață al tuturor. Doar pentru o clipă, și-l reaminti pe Liken și planurile sale măreațe pentru Zona de Liber Schimb, dar alungă gândurile acelea imediat.

– Lasă pe *câțiva din mine* să meargă, a spus domnul Bovey. Pot verifica eu locul pentru tine.

– Nu am de gând să încep viața noastră împreună fiind dependentă de tine, a spus ea, urându-se acum.

El o privi și mai nefericit.

– În regulă. Ozzie, dar știu că ești încăpățânată.

– Ia-o drept tenacitate și gândește-te la modul în care funcționează asta în favoarea ta în pat.

– Ozzie să-i ajute pe paramilitari dacă îți ies în cale.

Dar zâmbetul lui înțelegător nu era tocmai din toată inima.

– Nu cred că *unul dintre mine* poate veni cu tine, nu?

– Ai un vehicul terestru? a întrebat ea.

– Nu.

– Ești foarte dulce. Tot mai vrei să te căsătorești cu mine?

– Da.

– Chiar și atunci când o să fie *mai multe de mine?*

– Ai grijă.

O întreagă echipă de *el* s-au adunat pentru a-i face cu mâna de la revedere când s-a urcat pe Trikepod. A fost ușor surprinsă să vadă că celula de alimentare era încă pe jumătate plină. Toate fețele lui familiare aveau aceeași expresie îndurerată când le-a făcut cu mâna grațios. Apoi, a pornit pe pista îngustă de pietriș, care tăia terenul spre drumul exterior. A fost un moment când a trecut pe lângă ultimul dintre *el* când a crezut că s-a terminat cu determinarea ei și că se va înapoia în grabă, mărturisind totul. Gândul era dublat de groaza că nu-l va mai putea revedea niciodată, că determinarea ei era fără sens și că acest lucru era mult prea mare pentru a-i face față de una singură.

Dacă e așa, atunci nu-l pot trage și pe el în jos.

Menținu, deci, Trikepodul pe direcție, traversând grădina care păstrase de la ploaia din noaptea trecută un înveliș umed ce strălucea în lumină. Poarta veche din fier de la capătul pistei scârțâi în timp ce mecanismele de acționare pivotau, deschizând-o pentru ea. Apoi, se văzu pe drumul pustiu mărginit de copaci înalți lackfol ale căror frunze roșii-verzi foșneau în briza ușoară care se stârnise sub cupola câmpului de forță al orașului.

Cea mai grea parte a călătoriei a fost să treacă peste podul mare cu un singur arc de pe malul nordic. S-a simțit oribil de expusă față de capsulele mari care alunecau prin aer pe fiecare parte a podului. A fost atât de ciudat să vadă orașul fără traficul normal de capsule zumzăind deasupra, ca și cum metropola ar fi fost rănită într-un fel. Oamenii de pe pod păreau a-i împărtăși sentimentul. Mulți cetățeni luaseră decizia să meargă pe jos la muncă, arătându-și sfidarea printr-o insistență încăpățânată de a-și desfășura ziua în mod normal, pe cât de bine puteau. Cabinele publice încă fredonau de-a lungul șinelor centrale, înțesate cu navetiști. Și nici nu bănuise că atât de mulți oameni aveau Trikepoduri. În mod clar, majoritatea nu fuseseră scoase din garaje de ani buni.

După ce depăși mijlocul podului, Araminta își permise să intre în gaia-câmpul local, recepționând emoțiile stridente ale corezidenților săi, hotărârea și furia care radia din ei și cu care se sprijineau reciproc. A fost o înfrățire încurajatoare, deși nu a îndrăznit să permită niciunuia din propriile sentimente să se scurgă în afară. Era mult prea conștientă de oameni ca Danal care intrau în cuiburile de confluență, încercând să localizeze orice urmă din gândurile ei, amplasarea ei, identitatea ei. Și ce ironie ca unul dintre vânători să cumpere un apartament de la ea și să trăiască, de fapt, alături de pradă, fără ca vreunul dintre ei s-o știe. Se întrebă dacă acesta putea să-i miroasă sentimentul de vină.

Vedea acum, în fața ei, trei capsule plutind deasupra capătului podului. Zeci de paramilitari în uniformă erau grupați acolo, examinându-i pe toți cei care traversau. A fost pe punctul de a se

întoarce imediat din drum, dar ar fi atras atenția asupra ei. Și în mod sigur erau cu ochii pe tot podul pentru a depista o astfel de reacție. Își continuă deci drumul întrebându-se ce ar face străbunica ei, Mellanie, cea care lăsase o moștenire cu atâtea probleme în viața ușoară a Aramintei. Oare o fi fost vreun fel de agent guvernamental dur, un erou de război? De ce a fost o prietenă a speciei Silfen? Araminta își promise că, atunci când va ajunge înapoi la apartamentele ei, primul lucru pe care îl va face va fi să caute informații despre femeia din cauza căreia se întâmplau toate astea.

Paramilitarii stăteau pur și simplu în picioare, așteptând în șiruri intimidante, ținându-și armele lungi la piept, în timp ce toată lumea trecea prin fața lor. Nodurile unisferei de la capătul podului interogau u-amprentele. Araminta își trimise certificatul de identitate, uitându-se la siluetele voluminoase, întrebându-se cum le arătau fețele. Nu transmiteau nimic în gaia-câmp, lucru ciudat pentru că orice afiliat la Visul Viu trebuia cu siguranță să aibă gaia-particule. Erau nervoși? Știau cu siguranță că o întreagă planetă îi ura.

Oricare ar fi fost unitatea centrală pe care o utilizau forțele Visului Viu pentru a încerca să-l identifice pe al Doilea Visător, aceasta părea excesiv de neinteresată de Araminta. Niciunul dintre paramilitari nu a dat vreo atenție Trikepodului său când a rulat prin fața lor. Dar de cealaltă parte, se aduna un grup de tineri. Strigătele răsunau prin aerul umed, îndreptate către paramilitari. Câteva mărci de boți pentru șantiere de construcții pășeau greoi și rulau către rândurile întunecate, fluturând amenințător scule electrice și lansând programe parazit care blocau și denaturau nodurile cibersferei.

Când se afla deja la o sută de metri distanță de pod, pe Gathano Avenue, comandantul detașamentului paramilitar trecu în cele din urmă la acțiune împotriva batjocurii și a boților beligeranți. Strigătele creșteau în volum și furie, împletite cu țiuitul strident și neplăcut al energiei armelor îndreptate către boți. Araminta mări viteza în timp ce două capsule îi treceau pe deasupra capului pentru a-și susține colegii. Ultimul lucru pe care și-l putea permite acum era să fie arestată.

Patruzeci de minute mai târziu, când ajungea la apartamentele ei din cartierul Bodant, numărul de persoane care se agitau în parcul de afară i se păru deranjant. Știa că avea prejudecăți, dar cei mai mulți dintre ei arătau la fel ca membrii bandei despre care unisfera susținea că ar controla cartierul vecin, Helie. În momentul în care a permis emisiilor lor din gaia-câmp să se înregistreze, a găsit peste parc o atmosferă de resentiment întunecat, mai înfricoșătoare decât furia navetiștilor. Exista un scop aici. Violența nu era departe.

Și-a condus Trikepodul jos, în garajul subteran, recunoscătoare pentru poarta de securitate dublă, apoi s-a urcat în lift. Când ușile s-au deschis la etajul al patrulea, Araminta se ruga ca Danal și Mareble să

nu fie acasă sau să nu o audă trecând prin vestibul – cât de bine făcuse oare izolația fonică? Adepții Visului Viu se mutaseră cu două zile în urmă, declarând că nu mai puteau aștepta până la data oficială a finalizării apartamentului, ceea ce însemna o grămadă de muncă pentru a termina ce avea de făcut pentru ei înainte ca prețul integral să-i fie depus în cont. *Nu azi!*

Ușa apartamentului pe care îl folosea se închise în urma ei, iar ea își apăsă spatele de ea ca și cum asta ar fi întărit fermecătoarea încuietoare de modă veche din alamă. Expiră cu un șuierat trist și alunecă încet în jos, pe parchet.

Pot sta aici. Nu trebuie să ies. Pot cere să fie pompat lichid nutritiv pentru unitatea culinară, pot lucra la finisarea ultimelor două apartamente. În momentul în care voi fi gata, toate astea se vor fi terminat.

Cu excepția fazei de expansiune a Golului. Dar Raielii se vor lupta cu asta, așa se spune în unisferă.

Era o iluzie jalnică, știa.

Treizeci de minute mai târziu, a sunat Cressida. Doar văzându-i pictograma, Araminta se înveseli. Dacă cineva știa ce să facă, aceea era Cressida. Și poate, poate, i-ar putea spune verișoarei ei că este cel de-al Doilea Visător.

– Dragă, ce mai faci? Unde ești?

– Sunt bine, mulțumesc. Sunt la apartamente.

– Oh! Am crezut că erai cu domnul Bovey.

– Am fost. Am venit acasă în dimineața asta.

– Ai traversat orașul de una singură?

– Da. Nu a fost nicio problemă. Mi-am folosit Trikepodul.

– Mare Ozzie, asta a fost o prostie, dragă. Să nu mai faci așa ceva sub nicio formă, ai înțeles? Vorbesc serios. Viața este pe cale să devină foarte urâtă aici. Am vorbit cu contactele mele din Primărie și de la sediul guvernului. Nemernicii ăștia de la Visul Viu nu se vor întoarce acasă. Viotia a fost regește lucrată de prim-ministrul nostru cu creier-de rahat.

– Da. Știu, a spus ea slab.

– Și cel mai rău loc pentru oricine ca să se afle acum este orașul Colwyn. Ei cred că idiotul de al Doilea Visător trăiește aici. Și nu are nicio șansă să scape. Au încălcat absolut fiecare articol al Constituției Confederației ca să ne invadeze, așa că nu se vor opri acum. Știi pe cine au trimis ca să supravegheze căutarea?

– Nu

– Ei bine, să nu spui nimănui, dar Clericul Phelim însuși a venit prin gaura de vierme ca să se ocupe de asta.

– Cine-i ăsta?

– Oh, dragă, ține pasul! E șeful de personal al lui Ethan. Este executorul însuși. Un rahat mai mare n-ai să întâlnești, și îl includ pe

lista asta și pe vechiul tău amic Likan.

– Oh, mare Ozzie.

Araminta își trase genunchii până la bărbie și își îmbrățișă strâns picioarele.

– Îmi pare rău, draga mea, nu am vrut să te îngrijorez mai mult decât e cazul. Vom fi în regulă, desigur. De fapt pentru asta te-am sunat. Există o cale de ieșire, dacă ești interesată.

– Ce cale de ieșire? Cupola pentru vreme este activată, nimeni nu poate ieși.

– Ha, aia doar descurajează capsulele. La urma urmei, chestia aia afurisită este acolo doar pentru a ne proteja de ploaie și de vânt, nu ca să alunge navele de război ale Imperiului Ocisen sau granița Golului. Există de fapt o deschidere mare, în fine, de douăzeci de metri, oricum, între marginea inferioară a domului și sol pentru a permite fluxul normal de aer. Ne-am sufoca cu toții într-o săptămână fără asta.

– Deci, putem trece pe acolo?

– Putem trece doar înainte s-o sigileze cu trupele lor, da. Chiar și atunci, există mai multe tunele disponibile, dacă cunoști oamenii potriviți. U-amprenta mea îți va trimite fișierele. Oricum, ideea e că am închiriat împreună cu niște prieteni o navă stelară. Plecăm de tot, nu doar din Colwyn, ci de pe Viotia. E un loc pe ea și pentru tine; dacă vrei, îl păstrez ca parte rezervată familiei noastre.

– Hm… dar domnul Bovey?

– Dragă, ai nevoie de cinci nave pentru a-i scoate pe toți *elii* de aici. Fii realistă. Și fii rațională. În vremuri ca acestea trebuie să te gândești la propriul fund.

– Dar nu lasă pe nimeni afară din oraș, darămite de pe planetă.

– Lasă pe noi asta. Oricine crede că Visul Viu este un fel de forță irezistibilă a uitat în mod clar de avocați. Am închiriat o navă străină cu statut diplomatic deplin. Dacă Phelim încearcă să împiedice asta, se va trezi el însuși cu ochii în tunul disruptor al unei nave de război a Marinei Confederației. Să vedem cine clipește primul atunci.

– Înțeleg.

– Deci, e da sau nu?

– Eu… Nu știu.

– Mai e un lucru, dragă, pe care trebuie să ți-l spun. Nu va fi ieftin. Cum mai stai cu vânzarea apartamentelor?

– Oh. Nu prea bine. Încă nu am depuneri pentru ultimele două, și nu le-am terminat pe niciunul din celelalte. Nimeni nu va cumpăra nimic acum.

– Da, asta este o problemă. Nu l-ai găsit pe fraierul care să te scape de ele cum ți-am spus atunci? Nu face nimic. Nu ar trebui să subestimezi piața atunci când vine vorba să faci lucrurile să funcționeze ca să aducă profit. Mai așteaptă o zi și ai să vezi că vor

apărea grupuri de afaceri de pe jumătate din Lumile Externe care le vor da cetățenilor de pe Viotia bani pentru afacerile și proprietățile lor. Ofertele vor fi mult sub rata pieței de ieri, dar vor fi gândite pe termen lung. Odată ce Visul Viu va pune mâna pe al Doilea Visător, lucrurile vor începe să se stabilizeze. În douăzeci de ani totul va reveni la normal, iar aceste proprietăți vor valora de cinci ori mai mult.

– Dacă totul va fi din nou normal, de ce pleci?

– Normal pentru o planetă hierocrată din Zona Liber Schimb, dragă. Loc în care nu am nicio intenție de a-mi petrece restul vieții, mulțumesc foarte mult. Vreau o frumoasă democrație liberală bazată pe piață, cu toate oportunitățile pentru neînțelegeri și conflicte pe care le implică. Oriunde există o dispută ne vei găsi și pe noi, avocații, gata să ne oferim ajutorul. Și ajutorul înseamnă o mulțime de bani. Și dacă tot a venit vorba, mi-am transferat deja numerarul pe alte planete.

– Deja?

– Desigur, draga mea, băncile s-au arătat dornice să-mi ureze bun venit. Și nu am fost chiar prima. Zboară suficienți bani de pe planetă acum cât să lase iubitei noastre prim-ministru un magnific coșmar economic până la prânz, ce să mai vorbim de mâine. Singurul lucru pentru care mai are să-și facă griji acum este cât de dureros va fi modul în care își va pierde trupul atunci când fidelii ei alegători vor pune mâna pe ea. Deci, nu vrei să văd dacă pot să te scap eu de apartamente? Am niște căutători de finanțare semiconștienți cărora le pot pasa problema.

– Hm, da. Da, cred că da.

– Excelent, îți voi rezerva deci biletul.

– Da. Fă tu asta, a spus Araminta, fără s-o gândească însă.

Nu voia să plece, dar Cressida trebuia placată cumva și orice altceva putea părea suspect. *Ozzie, nu mi-a luat mult timp să devin o intrigantă paranoică, nu-i așa?*

– Nu-ți face griji, a spus Cressida. Peste zece zile vom savura cocktailuri pe terasa piscinei hotelului La Cinal pe Etinna. Va fi distractiv, un nou început.

Apelul se încheie, iar Araminta se uită ușor uluită la camera semidecorată ca living deschis. Nu putea să creadă că până și Cressida putea renunța la toată viața ei cu atâta ușurință. Dar asta era de fapt Cressida, gândea mai rapid și era mai deșteaptă decât oricine altcineva. Ea ar fi trecut urgent, probabil, prin tot șocul, furia, evaluarea, calculul, precum și etapele de acțiune în prima oră, în timp ce Araminta era încă împotmolită în segmentul de șoc. Desigur, ea nu s-ar fi gândit cum va fi viața pe Viotia după ce lucrurile se vor stabiliza, și, bineînțeles, Cressida avea dreptate, aceasta va fi de acum parte a Zonei de Liber Schimb pentru totdeauna. Cu excepția cazului în care Senatul și Marina Militară ar interveni, sau dacă locuitorii Viotiei ar organiza o

rebeliune.

Sau dacă ne devorează Golul.

Indiferent ce avea să se întâmple, Cressida avea dreptate cu privire la un singur lucru: Araminta nu putea să stea să aștepte doar cu speranța că nu va fi descoperită. Începu să se gândească cât ar trebui să coste din punct de vedere politic și economic să invadezi o planetă. Clericul Conservator Ethan și adjunctul lui, Phelim, nu ar face asta crezând doar că apoi vor da peste cel de-al Doilea Visător. Sigur aveau un plan. Și încă unul bun.

Araminta se forță să se ridice în picioare. Nu știa ce va face, dar să nu facă nimic nu era o opțiune.

A durat două ore și un stagiu în camera medicală a navei, dar în cele din urmă Troblum s-a oprit din tremurat. Când a ieșit, abia a reușit să străbată cu greu cei câțiva metri de la cameră la scaunul său mare. S-a cufundat în pernele acestuia, temându-se că va începe să tremure din nou. Raportul medical din exovedere îi arăta cât de multe medicamente îi curgeau prin sânge chiar acum, lucrând împreună cu biononicele pentru a suprima reacțiile animalice ale corpului său. Fusese *terifiat.*

Era, de asemenea, oarecum surprins că mai era încă în viață. Tot ce-și putea aminti despre lovitura cu laserul cu neutroni era un fulger orbitor și un zgomot care a fost atât de mare, încât l-a simțit mai degrabă cu oasele decât cu urechile. Biononicele îi reparau încă retina și canalul auditiv. Cum anume eșuase în sasul navei era un fel de miracol. Unitatea de comandă trebuise să-l ghideze spunându-i cum să miște fiecare membru.

Dar era în viață, și aproape intact. Unitatea de comandă își folosise senzorii pentru a urmări nava Pisicii îndepărtându-se de vilă, apoi dispărând. Sistemele ei de camuflaj arau la fel de bune ca ale lui, dacă nu mai bune. Troblum nu a așteptat să afle și cât de bună era nava Paulei, pur și simplu a activat camuflajul și s-a aruncat în hiperspațiu. Acum, stătea în suspensie transdimensională la zece ani-lumină de Sholapur.

– Ai avut noroc, a spus Catriona Saleeb.

– Știu.

Se uită la unicul lucru care supraviețuise din colecția sa. Matricea portabilă a Mellaniei Rescorai zăcea pe puntea pe care îi dăduse drumul. Carcasa de foxory era înnegrită în jurul marginilor, iar conturul mâinii lui era foarte clar vizibil. A închis ochii și a întors capul, asigurându-se că, înainte de a deschide pleoapele din nou, se uita în sus la tavan. Se dusese tot. Întreaga colecție. Distrusă de propria lui mână. Fiecare piesă unică și semnificativă. Era ca și cum istoria însăși fusese afectată.

– Dar n-o să mai ai, a spus Trisha Halgarth, răsucind o șuviță din părul Catrionei în jurul arătătorului, în timp ce se cuibărea lângă prietena ei.

– Sunt surprinsă că Pisica nu te-a terminat.

– Eu nu, a declarat Catriona. O să vină după tine, Troblum. O să te prindă. Și atunci vei muri. Va dura, probabil, câțiva ani.

– Taci din gură! a strigat el. Taci din gură. Sprijină-mă.

– Bine, a spus Catriona, și o îmbrățișă tandru pe Trisha. Atât timp cât Pisica este în viață, nu ești în siguranță.

– Iar Paula nu a ucis-o, a spus Trisha, părând oarecum nedumerită. Deci, îți mai rămân două opțiuni.

– Două? a întrebat el.

– Du-te după ea și termină treaba.

– Nu! Asta nu-i o opțiune. Numai Paula poate face asta. E încă singura în care am încredere. Nu pot să cred că ANA este atât de compromisă.

– Gândește-te, i-a spus Catriona cu seriozitate. Pisica este aliată cu Acceleratorii, i-au dat tot ce a vrut ea, nava, arme, bani și, cumva, știa unde vei fi. Nu poți avea încredere în ANA, nu mai poți. Eu una cu siguranță nu mai am, a adăugat ea disprețuitor.

– Trebuie să fie unisfera, a zis el, mai mult pentru sine decât pentru fete. Mi-au interceptat mesajul.

– Ceea ce îți înrăutățește poziția, a spus Trisha. Asta îți lasă opțiunea a doua. Fugi! Fugi departe și fugi repede. Trebuie să reușim să ajungem în altă galaxie. *Mellanie's Redemption* o poate face. Vei fi în siguranță acolo.

– Ce se întâmplă dacă Visul Viu are dreptate și Golul funcționează pentru ei? a întrebat el. Ce se întâmplă dacă Pisica ajunge în interior? Ce se întâmplă dacă îl poate manipula în felul în care a făcut-o Mergătorul-Pe-Apă?

Fetele au schimbat o privire, bosumflate.

– La ce te gândești? a întrebat Catriona.

– Ar trebui să-i avertizez, a spus Troblum. Pe Paula, cel puțin. Ea o înțelege pe Pisică. Paula știe că trebuie să fie oprită. Paula nu va renunța.

– Atunci, dă-i un apel și hai să plecăm de aici, a spus Catriona.

Troblum nu se putu împiedica, privirea îi căzu din nou pe matricea Mellaniei.

– Colecția mea a dispărut din cauza ei. Ce pierdere!

Doar gândul la asta amenința să-i trimită corpul înapoi în stare de șoc. Raportul medical se îndrepta iar spre alerte de chihlimbar.

– A fost tot ce am avut vreodată, se lamentă el. Începu să se ghemuiască, atât cât era în stare, burta strivindu-i partea de sus a picioarelor. Mi-a luat secole pentru a le aduna pe toate. Erau în

siguranță cu mine, am fost păstrătorul lor. Suspina atât de tare încât cuvintele erau aproape de neînțeles. Erau atât de prețioase, atât de valoroase. Ne-au ajutat să ajungem ceea ce suntem, au fost o parte a evoluției noastre. De ce nu a înțeles nimeni niciodată cât de importante au fost?

– Troblum, murmură Tricia. Bietul Troblum.

– Există alte piese, a spus Catriona. Amintește-ți că ai vizitat Smithsonian, de fapt, te-au lăsat să atingi *Charybdis*. Curatorul a fost atât de impresionat de propria ta muncă de conservare. Știa că-i ești egal. Vezi? Rămân atât de multe încă. Și moștenirea ei este pentru totdeauna.

– Nu cu ea încă în viață, murmură el întunecat. Mâna i se ridică să șteargă lacrimile. Ea este distrugătorul. Ea este moartea. Ea este Golul, ea!

– Cheam-o pe Paula, a spus Tricia imperativ. Fă-o.

– Trebuie să știu, șopti el. Trebuie să știu că suntem în siguranță. Că ea e moartă pentru totdeauna. Nu pot trăi gândindu-mă că ar putea să apară în spatele meu. Că o să mă ia, și… Și…

Catriona oftă.

– Asta nu poți ști niciodată.

– Ba da, pot.

Se împinse afară din scaun și se duse în partea din spate a cabinei. O ușă mică se extinse, iar el se înghesui prin ea. O scară la fel de mică îl conduse în secțiunea mediană a calei de la tribord. Nu era loc destul pentru el ca să stea în picioare, astfel încât a trebuit să se ghemuiască și să-și tragă umerii. Indiferent cum se răsucea, costumul lui togă ponosit se atingea mereu de încărcătura furată. Spațiul mic era ticsit cu mașini, îngrămădite la întâmplare precum o versiune cibernetică a comorii dragonului. O mie trei sute șaptezeci și două de componente, își aminti Troblum. Se încruntă și o luă pe prima. O priză multiplă de hipercâmp, un strat curbat dintr-o substanță care părea să alterneze între a fi cristal și metal. Cunoștea fiecare componentă, dar nu exista nicio ordine în grămezi. Toate fuseseră băgate la întâmplare în cală, pe măsură ce boții săi le sustrăgeau de la replicatorii stației Acceleratorilor.

Deci, tot ce trebuia să facă era să le asambleze, să înceapă cu unitățile centrale și să creeze încet noua mașină, în ordinea corectă, apoi s-o integreze cu hiperpropulsorul navei, și astfel va avea un sistem complet funcțional de navă ultrapropulsor, cât se poate de capabilă să zboare până la Andromeda sau dincolo ea.

– Poți să o faci? a întrebat Catriona.

Capul ei se iți prin ușa magaziei cu o expresie de îndoială pe față.

– O să meargă, a spus Troblum. În principiu.

Nici măcar nu putea vedea unitățile centrale.

– Și apoi ce?

– Vom avea o cale de scăpare autentică. Dar tot am s-o contactez pe Paula.

– Prin unisferă?

– Nu. Sunt prea speriat de capacitatea Acceleratorilor. Ei au fost cei care au pus-o pe Pisică pe urmele mele. Data viitoare va fi Marius, sau altcineva care nu va fi distras de o ranchiună veche.

– Atunci cum ai s-o contactezi?

Troblum luă un icosaedru de carbon-negru, încercând să-l indexeze.

– A mai rămas o persoană în care am implicit încredere. Este conectat cu Paula, sau cel puțin a fost în timpul războiului. O să-i spun ce știu despre Acceleratori. El îi poate transmite mesajul Paulei. Poate că odată ce ANA va afla despre roi îi va opri pe Acceleratori. Pisica va fi atunci pe cont propriu. Acela va fi momentul în care Paula o va putea termina.

– Cine? a întrebat Catriona. În cine ai încredere?

– Oscar Martirul.

Al optulea vis al lui Inigo

Edeard fu trezit de plăcerea unor degete moi ce-i mângâiau abdomenul. Era o senzație minunată, potrivită cu căldura saltelei suple, cu atingerea cearceafurilor proaspete de bumbac, cu mirosul slab de flori al parfumului lui Jessile. Îi zâmbi, cu ochii încă închiși, în timp ce ofta salutând încântat o nouă zi. Un sărut îi căzu pe obraz. Nasul ei îi frecă urechea. Zâmbetul lui se lărgi, iar mâna posesivă îi alunecă de-a lungul pielii, trecu de buric și apoi mai departe. Jessile chicoti.

– Ei bine, asta e ceea ce numesc eu ridicarea pentru salutarea zorilor, a murmurat ea lasciv.

Cealaltă fată chicoti și ea. Ochii lui Edeard s-au deschis brusc. Amintirile îi veneau în valuri. Doar pentru a le confirma, Kristiana era culcată de partea cealaltă privindu-i pe el și pe Jessile cu dorință lacomă, în neglijeul ei de satin alb, subțire și mult prea mic pentru a-i conține complet trupul, chiar și atunci când panglicile de dantelă din față erau legate. Își reaminti cât de plăcut fusese să desfacă panglicile acelea noaptea trecută.

Un „haaaa“ slab a fost tot ce a putut scoate Edeard.

– Eu prima, a insistat Jessile, întărindu-și cererea cu dinții ascuțiți pe lobul urechii lui.

Kristiana se bosumflă dezaprobator.

– Nu mă uita, Mergătorule-Pe-Apă.

Edeard nu a putut să răspundă. Sărutările lui Jessile îi înghițeau acum gura. Își încrucișă brațele în jurul ei, iar ea alunecă deasupra lui. Amintirile din noaptea trecută prindeau consistență și îi reveneau în minte încântarea ei și modul exact în care să o provoace. Mâinile lui se mișcau într-un fel care o făceau să se înfioare neputincioasă, apoi își aplica a treia mână, *doar atât*.

În ultimele trei săptămâni, în timp ce toamna îmbrățișa Makkathran, Edeard învățase cum să-și valorifice capacitățile

telekinetice în dormitor pentru a profita cât mai mult posibil. O altă arenă a vieții în care bietul Ashwell rămăsese mult în urma decadenței sofisticate a orașului. Dar nu ducea lipsă de tinere dornice să-l învețe secretele cele mai intime ale acestei întunecate arte. Faima și puterea lui se dovediseră irezistibile pentru fetele frumoase și rele ale nobilimii. Acestea se delectau demonstrându-și talentele vicioase, aproape la fel de mult cât se bucura el să beneficieze de ele. Nu era niciodată sigur cine corupea pe cine.

– Nu am văzut niciodată până acum trepte într-un bazin pentru scăldat, a remarcat Kristiana în timp ce cobora în apa acoperită cu spumă. Noi avem scările acelea oribile din lemn agățate într-o parte la toate bazinele din conacul străbunicului. Mâna ei mângâie fața lui Edeard, care era așezat pe scaunul-poliță alături de ea. Așa e mult mai bine.

– Sunt destule piscine în apartamentele închiriate de polițiști care au trepte ca astea, o asigură Edeard, convins că nu va intra în niciunul ca să vadă dacă e adevărat.

– Nu este corect ca voi să le aveți și noi nu, se plânse Jessile și se bosumflă.

Jessile se bosumfla foarte drăguț, hotărî Edeard. O ajuta cu siguranță să obțină cam tot ce voia.

Se relaxă între ele, fapt ce spunea enorm despre modul în care viața lui se schimbase din ziua aceea de la Bazinul Birmingham. În câteva seri fuseseră adevărate lupte în teatre cu privire la cine ar trebui să se culce cu el – inclusiv între fete cu reputație. Nu luase niciodată cu adevărat în considerare ce fel de viață i-ar aduce popularitatea. Și îi mai rămăsese destul din educația aspră din Ashwell ca să știe că situația asta nu va dura. Dar în același timp…

La ordinul său, un ge-cimpanzeu aduse la marginea piscinei doi bureți și o sticlă de ulei de săpun.

– N-ați vrea să mă frecați pe spate? a întrebat el, aplecându-se înainte.

Ambele fete au luat câte un burete. Chiar și cu gândurile ecranate, era clar că ele nu aveau curățenia în minte în timp ce începeau să aplice lichidul cu mișcări apatice.

– Ce faci în seara asta? a întrebat Jessile.

– Sărbătoresc, sper, i-a spus Edeard.

Era ultima zi a procesului lui Arminel. Verdictul lui era o formalitate. Cel puțin așa spera Edeard, dar tot așa crezuse și ultima oară. *Din nou, bunul și vechiul optimism din Ashwell.* Procesul era cel mai mare eveniment din Makkathran și așa fusese și în ultimele patru zile în care avocații opozanți își prezentaseră cazurile respective. Numai granzii aristocrației orașului reușiseră să intre în galeria publică. Oricine altcineva se baza pe imaginile și sunetele dăruite de grefierul

oficial al instanței.

– Dar tu?

– Logodnicul meu se întoarce din patrulare în această după-amiază, i-a spus ea. Eustace este locotenent în miliție. Ne păzește granițele, a adăugat ea cu o doză mare de ironie.

– Ah, a spus Edeard.

Se uită la mâna ei stângă și văzu o bandă subțire de argint ca două fire de viță-de-vie răsucite. Un diamant solitar era incrustat deasupra. Ea se aplecă ca să-i privească chipul.

– Asta nu te deranjează, nu-i așa? Tu ești Mergătorul-Pe-Apă.

– Nu. Nu sunt îngrijorat.

Se întreba ce fel de căsătorie va fi aceea, un gând care trebuie să-i fi strălucit prin ecranare.

– Sunt a treia fiică, i-a explicat Jessile cu un zâmbet blând. Ne căsătorim pentru că, după douăzeci și trei de ani, voi părăsi în sfârșit conacul familiei, iar el primește o zestre din care va putea trăi. Bietul băiat este al cincilea fiu al celui de-al doilea fiu al familiei Norrets, ceea ce-i dă dreptul la o mare felie din nimic. Tati mi-a promis o proprietate în provincia Walton. Se spune că are o casă frumoasă și mare.

– De aceea te căsătorești?

– Desigur. Opri buretele în partea de sus a coloanei lui vertebrale. Știu că îmi va lipsi Makkathranul, dar cred că mă voi obișnui cu viața la țară. Voi vizita orașul în fiecare sezon.

– Dar dragostea? a întrebat el.

Ambele fete au zâmbit triumfător, lăsând o admirație nostalgică să curgă liber din spatele propriilor lor gânduri voalate.

– Ești atât de dulce, a spus Jessile. Ăsta este unul din lucrurile interesante la tine. Pot să te simt atât de ușor. Noi toți putem. Ești nesfârșit de fascinant. Este adevărat că, atunci când ai întâlnit-o prima dată, Pythia a spus că vei fi primar?

– Ce? Nu! Nu a zis nimic de felul acesta.

Se strădui să-și amintească ce spusese aceasta.

– Aș vrea să o cunoști pe prietena mea, Ranalee, a intervenit Kristiana. E o Gilmorn, o familie de negustori. Oribil de bogați. E a doua fiică, foarte bună de măritat. Și a afirmat, acordându-mi totală încredere, cât de mult s-ar bucura sa te cunoască.

– Ah, mda.

Kristiana se ridică în picioare în fața lui, ștergându-și părul lung și ud de pe umeri cu mișcări lente, deliberate.

– E și drăguță. Și tânără, în caz că te întrebi. Dacă vă fac cunoștință, am putea sărbători cu toții în seara asta.

Lui Edeard i se tăie răsuflarea.

Boyd aștepta afară lângă apartamentul lui Edeard, purtând o haină

lungă căptușită cu blană peste uniforma lui cea mai elegantă. O ploaie mâloasă răpăia dintr-un cer supraîncărcat, îmbibându-i părul. Începu să spună ceva, apoi se opri brusc, când Kristiana și Jessile au apărut chiar în spatele lui Edeard. Fetele erau înfășurate în șaluri lungi de lână, așa cum era acum la modă. Acestea abia acopereau rochiile scumpe de teatru.

– Doamnelor, a spus Edeard curtenitor.

Amândouă au zâmbit cu sfială și i-au permis să le sărute pe obraz.

– Nu uita, a spus Kristiana. În seara asta. Eu și Ranalee.

Boyd le privi cu venerație în timp ce fetele se grăbeau de-a lungul terasei, spre scări. După câțiva pași, acestea chicoteau, cu brațele împletite și capul înclinat una spre alta pentru a vorbi nu-chiar-în-șoaptă.

– Teatrul Alrado în cartierul Zelda, îl ținti televorbirea Kristianei.

– Voi fi acolo, a zâmbit fericit Edeard către spatele lor în timp ce se depărtau.

– Două! a exclamat Boyd, odată ce fetele au pornit clămpănind în jos pe scări.

Edeard știa că zâmbetul lui era acum lăudăros. Nu-i păsa.

– Madona! Cum reușești? Jos cu tine, Macsen, noul rege este pe tronul său.

– Cum a fost Saria? a replicat Edeard. Noaptea trecută nu a fost cumva a cincea?

– A noua, de fapt. Rânjetul lui Boyd deveni păcătos. E o Matran, știi, a șasea fiică a următorului lor Maestru de Cartier.

– Bravo, a spus Edeard.

Încă nu se descurca cu adevărat cu aristocrația Makkathranului, deși cu siguranță întâlnise recent o mulțime din reprezentantele ei mai tinere.

– A lăsat să-i scape că ar accepta o propunere. Poți să-ți imaginezi asta? Eu, fiul unui brutar, căsătorit cu o Matran!

– Este atât de neobișnuit?

Boyd îl lovi pe Edeard pe spate.

– Oh, țărane!

Edeard se întrebă ce ar avea de spus prietenul său pe tema unei a doua fiice a familiei Gilmorn. Chiar de la început considerase că obsesia orașului pentru filiație și bani era nesănătoasă, de parcă astfel de considerente erau de importanță capitală. Desigur, era la fel de posibil ca Ranalee să fie de fapt și o persoană minunată. *Există doar un singur mod de a afla.*

Și-au croit drum peste podul scund de pe Canalul de Centură și au intrat în cartierul Majate. Procesul lui Arminel se desfășura în sala centrală a Curții de Justiție, care era și cea mai mare. Afară, pereții holului erau străpunși de o serie de arcade adânci ce conduceau la

birourile judecătorilor și ale grefierilor lor. O mulțime de oameni în robe fine așteptau deja acolo când au ajuns. Edeard răspunse cu respect privirilor aruncate în direcția lui în timp ce se îndreptau spre grupul de polițiști din jurul căpitanului Ronark. Recunoscu mai mulți membri ai Consiliului Superior: Imilan – Marele Maestru al Breslei Chimiștilor, Dalceen – Maestru al Cartierului Fiacre, Julan – Maestru al Cartierului Haxpen, și Finitan, desigur, care cel puțin părea să salute sincer cu zâmbetul acela șiret pe care i-l aruncă lui Edeard.

– Era și timpul, a spus Kanseen atunci când s-au alăturat polițiștilor. Ne pregătim să intrăm.

O urmă extrem de fină de suspiciune se scurse prin mintea ei ecranată. Edeard era sigur că o lăsase în mod deliberat. De obicei, avea un scut foarte puternic. Nu se arătase niciodată neliniștită în fața succesului pe care îl avea acum la fete, dar știa că o deranja. În orice caz, știa că și ea primise numeroase invitații de la diverși fii ai Marilor Familii. Deși, acestea erau, cel mai probabil, un motiv de disconfort pentru ea.

– Nu ar începe fără el, îl tachină Macsen.

– Mi-am susținut depoziția, a spus Edeard cu o față inexpresivă. Nu trebuia neapărat să fiu aici.

Ea făcu o grimasă.

– Și totuși, ego-ul te-a adus aici, la timp, a spus Macsen, la fel de inocent. Cât de norocoși suntem cu toții.

– Vreo veste de la Dinlay? a întrebat Edeard, ignorând sarcasmul lui Macsen.

Era ușor dezamăgit că tovarășul lor nu se afla la Curtea de Justiție. Doar cu câteva zile în urmă, când îl vizitaseră ultima oară cu toții, medicii spuneau că avea să părăsească în curând spitalul. Urma să primească doar sarcini ușoare timp de aproximativ o lună, dar rana de glonț se vindeca bine.

– E un pic cam mult să ne așteptăm să fie aici imediat ce a fost internat, a spus căpitanul Ronark. Va începe, probabil, mâine.

– Da, domnule, a aprobat Macsen.

– Iată că vine, a spus sergentul Chae.

Maestrul Solarin din Breasla Avocaților apăru de sub cea mai apropiată arcadă, însoțit ca de obicei de un cuplu de ge-maimuțe. După dezastrul cu procesul anterior al lui Arminel, Edeard îl întrebase pe căpitanul Ronark dacă secția de poliție a cartierului nu l-ar putea angaja acum pe vechiul lor instructor juridic pentru urmărirea penală. Spre surprinderea sa, căpitanul fusese de acord. Iar acum, așa cum știa toată lumea din tot orașul, de data aceasta, Arminel și acoliții săi vor fi găsiți foarte, foarte vinovați. Oricum, Edeard se simțea mult mai confortabil cu Solarin pe post de procuror. Bătrânul avocat știa cel puțin cum să prezinte un caz și nu ar ceda la niciunul din trucurile

procedurale folosite de apărare.

– Toți mă așteptați pe mine? a spus Maestrul Solarin vesel. Cât de foarte măgulitor. Haideți atunci, să începem ultima bătălie.

Grefierul instanței apăru lângă ușile mari care duceau în sala centrală.

– Cazul Makkathran versus Arminel, Gustape, Falor, Harri și Omasis este chemat la înfățișare, a anunțat cu voce tare.

Maestrul Solarin își făcu drumul dureros de lent spre sala centrală, cu toți ceilalți grupați în spatele lui, așa cum cerea tradiția.

Încă o dată, Maestrul Cherix fusese angajat de Arminel ca avocat al apărării. Acesta intră în urma polițiștilor, însoțit de doi avocați stagiari, aparent netulburați de amploarea cazului.

– Aș vrea să mi-l pot permite, le-a șoptit Boyd lui Edeard și Kanseen în timp ce se îndreptau spre locurile lor. De fapt, dacă am să fiu vreodată arestat, pe el am să-l chem.

– Când vei fi arestat, vrei să spui, îi zâmbi Kanseen.

Edeard zâmbi și el. Dar Boyd avea dreptate. Chiar și într-un caz atât de clar, Cherix fusese fără cusur în prezentarea sa, invocând provocarea lui Edeard, ura dintre Arminel și Edeard, tensiunea aprinsă, panica din acea zi, făcând tot ce i-a stat în putință pentru a micșora pedeapsa finală.

– Trebuiau neapărat să aibă pe cineva atât de bun, a spus Chae în timp ce echipa lor se așeza în bănci. E o chestiune politică. Procesul trebuie considerat echitabil.

Atunci când sala centrală s-a umplut, grefierul a cerut liniște și cei trei judecători au intrat.

Cu o zi înainte de începerea procesului, Solarin le spusese că primarul Owain însuși va fi șeful completului de judecată. Se întâmpla foarte rar așa ceva, chiar dacă primarul era șeful sistemului judecătoresc. Cumva, Edeard nu a fost surprins. Politica. Din nou. Orașul a vrut să vadă membrii bandei pedepsiți. Și în primăvară urmau să fie alegeri. Natura cazului îi dădea lui Owain justificarea perfectă să intervină.

Owain și cei doi colegi judecători au cerut ordine în sală și le-au solicitat ambilor avocați pledoariile finale.

Edeard asculta cu un sentiment tot mai mare de emoție, poate chiar unul de suspans. Concluzia era inevitabilă, discursul implacabil al lui Solarin făcea clar acest lucru, demolând în mod expert circumstanțele atenuante atât de atent construite de Cherix. Dar chiar și așa, Cherix aproape îl făcuse pe Edeard să-i pară rău pentru Arminel. O viață dusă în rătăcire și nu din vina lui, o copilărie îngrozitoare, abandonat de părinți, căzut în ghearele crimei pentru că orașului nu-i păsa…

Cu siguranță nu vor cădea în capcana asta. Când se uită la fețele judecătorilor, aceștia erau impasibili, cu mințile perfect protejate.

După susținerea pledoariilor, Owain anunță retragerea curții pentru ca judecătorii să poată stabili verdictul. Edeard și ceilalți au ieșit în hol, încercând să nu-și lase sentimentele să transpară pentru nimeni altcineva.

Marele Maestru Finitan veni să vorbească cu ei.

– Aveți vreo îndoială cu privire la rezultat? a întrebat el liniștit. Păreți abătuți.

– Nu, domnule, a spus Edeard. Dar Cherix este bun.

– Trebuie să fie. Marele Consiliu nu își poate permite nicio acuzație de părtinire.

– Politică.

– Ești pe cale să devii un bun cetățean al Makkathranului, nu-i așa?

– Fac tot ce pot, domnule.

– Știu. Finitan îl trase departe de ceilalți polițiști. Atunci, ia în considerare și asta. Oferta care îți va fi făcută după încheierea cazului nu are legătură cu capacitățile tale, ci urmărește doar să te testeze.

– Domnule?

– Dacă accepți, vei arăta că înțelegi politica orașului și că joci după aceleași reguli ca și noi ceilalți. Dacă refuzi, dacă pretinzi că nu ești suficient de bun, sau că vrei să-ți demonstrezi umilința în fața Madonei, sau ceva de felul acesta, vei spune atunci tuturor că ești un idealist periculos.

– Da, domnule, a zis Edeard fără intonație. Nu avea habar despre ce vorbea Marele Maestru.

– Ai binecuvântarea mea, oricum. Dar trebuie să fie alegerea ta. Ți-aș cere pur și simplu să iei în considerare ce poți realiza, privind lucrurile din afară. Gândește-te la asta.

– Așa voi face, domnule.

Finitan îl bătu pe umăr pe Edeard și se întoarse la grupul de Maeștri ai Marelui Consiliu.

– Ce-a fost asta? a întrebat Macsen.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Cei trei judecători au deliberat timp de două ore. Când procesul a fost reluat, lui Arminel și celor patru tovarăși ai săi li s-a cerut să se ridice în picioare, iar Owain a citit concluziile.

La acuzația de extorcare, toți cei cinci acuzați au fost găsiți vinovați.

Pentru conspirație: vinovați.

Pentru tentativa de omor împotriva a doi polițiști, de care fusese acuzat doar Arminel, a fost găsit vinovat.

Arminel își păstră fața și mintea calme tot timpul. Edeard se aștepta ca omul să arunce cel puțin o privire în direcția lui, dar hotărârea acestuia nu se clinti.

Owain și-a pus apoi un pătrat stacojiu de dromătase pe cap. Edeard

îl văzu în sfârșit pe Arminel tensionându-se.

Gustape, Falor, Harri și Omasis au fost condamnați la douăzeci de ani în mina Trampello. Au fost conduși apoi în celule. Arminel a rămas singur în picioare, în fața celor trei judecători.

– Crimele de care ai fost găsit vinovat sunt de o gravitate excepțională, a declarat Owain. Nu cred că am mai întâlnit vreodată o răutate atât de deliberată de când sunt în Marele Consiliu. În plus, ai refuzat în mod constant să cooperezi cu polițiștii și să le spui numele altor membri din organizația voastră josnică și criminală. Dacă acest lucru ți-ar putea câștiga recunoștința lor, nu face, în schimb, nimic pentru a încuraja clemența din partea mea. Nu am avut niciodată pedeapsa cu moartea pe Querencia. Pentru asta, poți mulțumi Madonei, care în înțelepciunea ei consideră că nu există niciun suflet omenesc care să nu poată fi salvat. Cu toate acestea, nu văd niciun semn că mântuirea ta ar fi posibilă. În consecință, nu am nicio altă opțiune decât să te condamn la încarcerarea în minele din Trampello pentru tot restul vieții tale. Fie ca Madona să-ți binecuvânteze sufletul când se va urca la ceruri, pentru că altcineva nu o va face. Lovi cu ciocănelul în pupitru. Ședința s-a încheiat.

Oamenii ieșeau din sala centrală, dar Edeard și colegii lui au rămas așezați pe bănci, ușor surprinși.

– Uau, a exclamat Macsen.

– Pe viață, a spus Boyd.

– Nu prea s-a mai auzit așa ceva, a zis Kanseen.

Maestrul Solarin s-a întors spre polițiști.

– Cred că ultimul caz în care a fost dată o condamnare pe viață a fost acum patruzeci și doi de ani, pentru spintecătorul din Golden Park. Un individ foarte periculos. Înainte de timpurile voastre, desigur. Pentru asta, vă puteți considera norocoși.

– Uau, a exclamat Macsen din nou.

– Felicitări, tinere, a spus Maestrul Solarin și a întins mâna.

Edeard prinse ușor mâna bătrânului.

– Vă mulțumim, domnule. Ați obținut verdictul pentru noi.

– Nu am avut prea mult de lucru, datorită darului tău extraordinar. Îți doresc mult noroc în încercările tale viitoare. A fost un privilegiu să fiu instructorul tău juridic. Dar pentru a folosi o expresie veche, cred că m-ai depășit și pe mine acum.

– Oh, nu, domnule. Sper să avem mult mai multe cazuri.

– Și le vei obține, nu am niciun dubiu în privința asta. Și nu sunt singurul, se pare. Îl vezi pe domnul de acolo?

Degetul lui deformat arătă spre acesta cu un tremur ușor. Edeard și ceilalți s-au uitat în direcția indicată de bătrânul avocat. Au văzut un bărbat într-un sacou albastru flamboaiant și o cămașă gri de dromătase

croindu-și drum de-a lungul culoarului principal. Se apropia, probabil, de sfârșitul primului său secol de viață, dar era încă zdravăn și sănătos, cu un păr des șaten atârnându-i peste guler, cu doar câteva șuvițe argintii. Avea inele grele de aur pe fiecare deget și rotocoale de lanț de aur în jurul gâtului. Fața i se buhăise, ca rezultat al multor ani de trai bun. Chiar și așa, părea puternic fizic. Se uita la ei cu ochii verzi-pal umbriți de o frunte largă. Un accident sau o luptă îl lăsase cu mult timp în urmă cu un maxilar deformat, care îi strâmba ușor trăsăturile. Întreaga lui înfățișare era aceea a unui comerciant de succes, încrezător în el însuși. Ca pentru a confirma acest lucru, era însoțit de două fete frumoase care purtau rochii scumpe și o mulțime de bijuterii. Erau ceva mai tinere decât Kristiana, hotărî Edeard cu un mic impuls de compătimire pentru ele. Întâlni apoi privirea omului. Îl examina la fel de intens ca și cea a Pythiei, cu câteva luni în urmă. Edeard își dădu seama instinctiv că exista o dușmănie între ei și îi răspunse cu același fel de privire, chiar dacă nu știa de ce.

– Cine este? a întrebat el liniștit.

– Acela, a spus Maestrul Solarin cu un dezgust extrem, este căpitanul Ivarl.

– Are un fel de navă? a întrebat Edeard, fiind apoi ușor derutat de modul în care ceilalți au gemut disperați.

– Nu, a spus Chae. Nu deține o navă, deși se pare că a fost cândva căpitanul unui vas comercial. Ivarl este proprietarul Casei cu Petale Albastre.

Edeard auzise de stabiliment, un bordel în cartierul Myco, lângă portul Makkathranului.

Căpitanul Ronark făcu un pas în față ca să ajungă lângă umărul lui Edeard.

– Dacă se poate spune că bandele din oraș au un lider, a spus el, acesta este Ivarl. Lui, cel puțin, îi place să se dea drept Maestrul Comunității noastre de Delincvenți Penali. El este, probabil, cel care l-a trimis pe Arminel ca să te atragă într-o ambuscadă.

– Ah, a spus Edeard.

A zâmbit politicos și a înclinat capul spre individ. Ivarl îi întoarse gestul, înclinându-și bastonul cu cap de aur în direcția lui. Maestrul Cherix se duse lângă el și îi murmură ceva la ureche. Ivarl zâmbi rigid și se apropie de grupul de polițiști.

– Felicitările mele pentru un caz exemplar, a spus el.

Vocea îi era aspră și Edeard suspecta că rana care îi afectase falca pricinuise daune mai profunde.

– Mulțumesc, a spus Edeard cu o doză mare de ironie.

– Orașului acesta îi este mult mai bine fără astfel de oameni, a continuat Ivarl. Sunt paraziți ieftini, care nu aduc nimic bun în viețile noastre. Dumneata, însă, ești o persoană de excepție, polițist Edeard.

– Mă străduiesc.

Edeard era jenant de conștient de modul în care Macsen și una dintre fetele căpitanului Ivarl își zâmbeau. Îi venea să-și pocnească prietenul.

– La fel ca noi toți, a replicat Ivarl. Toată lumea, în măsura posibilităților, contribuie la fluxul vieții acestui oraș minunat. În acest sens, vă invit pe dumneata și pe prietenii dumitale să vă bucurați de ospitalitatea casei mele.

Edeard era foarte conștient că toată lumea aștepta răspunsul său.

Deci, despre asta m-a avertizat Finitan. Le-am arătat bandelor că nu toți polițiștii sunt ușor de învins, că violența lor obișnuită nu funcționează împotriva mea, așa că vor să vadă cât de mult am de gând să profit de asta. Politica!

Permise unei vechi și profunde imagini personale să se scurgă din mintea lui – ruinele mocnite din Ashwell, cu cadavre împrăștiate printre ele.

– Nu am fost încă în cartierul dumneavoastră, a spus Edeard. Dar intenționez să îl vizitez curând.

Buzele mici și groase ale lui Ivarl se strânseră, afișând o mare dezamăgire. Ridică din umeri teatral.

– Aștept cu nerăbdare să te întâlnesc acolo, tinere.

S-a întors și a plecat cu câte o fată care îl agăță posesiv de fiecare braț.

Numai atunci observă Edeard privirile pe care i le aruncau ceilalți.

– Ce?

Căpitanul Ronark zâmbi.

– Ești bun, Edeard. Știam că nu te vei trăda.

Chae îi adresă un zâmbet admirativ și ieși cu căpitanul.

– Unde a fost locul acela? a întrebat Boyd emoționat.

– Satul în care am crescut, i-a spus Edeard.

– Madona, doar văzându-l și m-am speriat.

– Am vrut un pic de accent. Am vrut să-l fac pe Ivarl să înțeleagă.

– Oh, cred că a priceput. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

– Deși e păcat, a spus Macsen nostalgic.

Ai văzut-o pe blonda aceea?

– Țărane, șuieră Kanseen la el.

– Hei! Și eu pot face sacrificii dureroase și nobile, să știi. Trebuie să ai anumite *standarde* ca să faci parte din echipa Mergătorului-Pe-Apă.

– Nu-mi spune așa, a spus Edeard obosit.

– Prea târziu, a replicat Boyd. Mult prea târziu.

Era mijlocul după-amiezii când au ajuns înapoi la secția de poliție Jeavons. S-au așezat la masa lor obișnuită din sala cantinei și gemaimuțele au adus platouri cu sendvișuri și căni de ceai. În ultimul

timp, mâncarea de la secție se îmbunătățise. Negustorii locali erau dornici să le furnizeze polițiștilor produse mai bune la prețuri rezonabile, recunoscători pentru reducerea considerabilă a activității gangsterilor în cartierul lor.

Edeard aprecia gestul, dar acesta îl făcea foarte conștient de așteptările care atârnau pe umerii săi. *Iar acum am văzut adevăratul dușman. Chiar dacă Arminel a plecat, Ivarl poate trimite încă o duzină ca el pe străzi. O sută chiar.*

După euforia procesului, gândul acesta îl trezea la realitate. Nu schimbase de fapt nimic, doar devenise celebru. *Și în cele din urmă, la ce le folosește asta oamenilor?*

– Rezultat, sau ce? a spus Boyd luând unul din sendvișuri, o rolă de malț cu șuncă și brânză, cu un strat gros de pastă de tomate condimentată. Mușcă din el mulțumit.

Toți ceilalți polițiști din secție au ținut neapărat să vină la ei și să-i felicite pentru verdict. Edeard începu în cele din urmă să se simtă jenat de atâta admirație.

– Da. Un rezultat, în regulă, a spus Kanseen, alegând din restul de sendvișuri. Dar e doar un singur rezultat.

– Ne putem bizui oricând pe tine pentru un duș rece, a zis Macsen.

– Are dreptate, a intervenit Edeard. Vom avea de făcut mult mai mult decât atât înainte ca bandele să înceapă măcar să se îngrijoreze.

– Nu-i așa. Ivarl a fost destul de îngrijorat de Mergătorul-Pe-Apă ca să se târască de sub piatra lui și să vină să-l vadă mai de aproape, a zis Boyd.

– N-ai vrea să încetezi să-mi mai spui așa?

– Am crezut că Arminel va lua treizeci sau patruzeci de ani, cel puțin, a zis Macsen. Dar, pentru tot restul vieții? Și are doar… cât? Doar treizeci de ani? Asta înseamnă cel puțin o sută cincizeci de ani în Trampello. Nu e chiar un pavilion de vacanță pe Iguru. O sută cincizeci de ani! Owain chiar vrea să fie reales.

– Nu-mi pare rău pentru el, a spus Edeard. Avea de gând să mă omoare.

– Pentru că Ivarl i-a cerut s-o facă, a replicat Kanseen.

– Crezi?

– În niciun caz nu putea organiza o ambuscadă de genul ăsta fără o mulțime de ajutor. Ar fi avut nevoie de permisiune. Ivarl trebuie să fi fost de acord.

– Oh, Madona, murmură Macsen alarmat. Atenție.

Televederea lui Edeard i-l arătă pe căpitanul Ronark conducându-l pe Conetabilul-Șef Walsfol în sala de mese. Toată lumea tăcu. Băncile zgâriau podeaua în timp ce polițiștii se ridicau. Chiar și ge-cimpanzeii s-au oprit.

Conetabilul-Șef Walsfol merse direct la masa lui Edeard. Era în

uniformă de gală completă, o tunică neagră impecabilă cu butoni de aur și epoleți stacojii cu câte un buton de diamant. Edeard îi fusese prezentat a doua zi după arestarea lui Arminel. Fusese, de fapt, destul de impresionat de Conetabilul-Șef. Omul se afla în al doilea său secol și faptul că se luptase să-și croiască drum până în fruntea poliției era evident în atitudinea lui. Walsfol era un om care spunea direct ce gândea, sigur pe el deoarece ajunsese la poziția în care se afla cu sprijinul secțiilor. Walsfol salută elegant. Edeard îi întoarse în grabă salutul.

– O zi excelentă, domnule polițist, a spus Conetabilul-Șef cu accentul său limpede, aristocratic. Ați făcut această secție mândră.

– Mulțumesc, domnule.

Walsfol luă o pereche de epoleți din buzunar, cu o singură stea de argint.

– Datorită curajului dumneavoastră și a acțiunilor de la Bazinul Birmingham, aș dori să vă ofer promovarea la gradul de caporal.

Poate că doar i se păruse, dar Edear era sigur că cuvântul „ofer" fusese accentuat. Dar era atât de ușurat că testul de care vorbise Finitan era mai degrabă acesta decât încercarea grosolană de a-l mitui făcută de Ivarl, încât a spus simplu:

– Da, domnule. Vă mulțumesc, domnule, aș fi onorat să accept.

Căpitanul Ronark conduse aplauzele în timp ce Conetabilul-Șef atașa epoleții pe umerii lui Edeard. *Bineînțeles, Finitan nu vorbise despre Ivarl*, se mustră singur Edeard, *Marele Consiliu vrea să știe dacă am de gând să îi sprijin autoritatea. Madona! Chiar își închipuie că aș putea fi o provocare pentru ei?*

Walsfol termină și salută din nou.

– Caporal Mergătorul-Pe-Apă, a spus Macsen, ridicându-și berea și râzând.

Edeard cedase complet acum glumelor ce se făceau pe seama lui. Se adunaseră cu toții la Olovan's Eagle pentru a sărbători, ocupând un mic separeu în barul de sus care le oferea intimitate.

– Mă întreb ce echipe vor fi sub comanda ta, medită cu glas tare Kanseen. Caporalii sunt în mod normal responsabili de trei.

– Te rog, nu ne cupla cu grupul lui Droal, a spus Boyd. Sunt niște dobitoci de tot rahatul și toată lumea știe că Vilby e mânjit.

– N-am știut asta, a zis Edeard.

– Ce, cu toate superputerile tale psihice? a întrebat Macsen.

Edeard îi arătă gestul folosit întotdeauna de Obron, doar pentru a se trezi copleșit de o nostalgie tristă care îi făcu în mod neașteptat ochii să se umezească. Obron ar fi avut douăzeci și trei de ani acum…

– Va trebui să te gândești la asta, Edeard, a spus Kanseen. Serios, toți o să fie cu ochii pe tine după promovarea asta. Este o ocazie de a-ți

alcătui o echipă proprie de jandarmi, oameni pe care să știi că te poți baza.

– Da, da.

Edeard nu prea voia să se gândească la toată responsabilitatea cu care venea noua sa poziție. Din păcate, problema lui era că nu se putea împiedica să-și facă griji în legătură cu ce ar trebui să facă în continuare. Și bandele și polițiștii vor dori să vadă de ce era capabil, dacă era doar un băiat puternic de la țară fericit, mulțumit de atenția pe care i-o arată toate fetele de la oraș, sau cineva care va apăra legea și va produce o schimbare. *Palatul Orchard, probabil, va dori de asemenea să știe.*

– Pe voi, presupun, va trebui să vă păstrez pe toți, a spus el cu o reticență teatrală.

A fost rândul lui Boyd să facă gestul cu mâna.

– Chiar și pe Dinlay? a spus Macsen cu o voce atât de moale, încât doar Edeard îl auzi.

– Da, a răspuns el cu o mică televorbire dirijată spre el. Chiar și pe Dinlay.

Macsen se încruntă în paharul lui cu bere.

– Și ce ai de gând să faci cu echipa asta a ta? a întrebat Kanseen cu sinceritate. Sunt doar cincisprezece oameni, la urma urmei.

– Cu două luni în urmă eram doar noi cinci, a spus calm Edeard. Ne putem transforma în ceva folositor, sunt sigur. Asta dacă ne va permite Ronark. Există totuși și niște proceduri.

– Dar să nu începem cu asta, a spus Boyd, neobișnuit de serios. Ai ceva avânt în spate, Mergătorule-Pe-Apă, și o mare doză de bunăvoință. Asta este șansa ta de a face ceva.

– Dragă Madona, dă-i o bere și ascultă cum iese politicianul din el, gemu Edeard.

– Cunosc Makkathranul, insistă Boyd. Există o șansă aici pentru tine. Își puse brațele în jurul lui Kanseen și al lui Macsen. Și noi, cei trei ghizi nativi ai tăi, o să ne asigurăm că nu vei irosi această șansă.

– Voi trei! Edeard își dădu ochii peste cap. Grozav. Cum putem eșua?

– Rămânem împreună, a spus Macsen. Întotdeauna am fost și întotdeauna vom fi împreună, orice ar fi.

– Orice ar fi!

Au băut cu toții pentru asta.

Boyd a împins paharul gol peste masă.

– Și cu noul tău salariu de caporal, cred că îți poți permite următoarea rundă.

– Îmi pare rău, a spus Edeard, ridicându-se în picioare și închizându-și tunica. Am o întâlnire la teatrul Alrado și este drum lung până în cartierul Zelda.

– O întâlnire? a întrebat Macsen plin de interes.

– Cineva de la Breasla Grefierilor. Mă ajută cu impozitele.

A plecat însoțit de râsetele lor batjocoritoare. Când a început să coboare scările incomod de curbate a auzit-o pe Kanseen exclamând:

– Nu! Eu am plătit ultima rundă.

Era frig pe străzi, afară din Olovan's Eagle. Înghețul se agăța de trotuarele orașului, iar fulgii de zăpadă cădeau haotic în luminile portocalii strălucitoare ale clădirilor. Oamenii înfășurați în haine groase își împleteau drumurile trecând pe lângă Edeard în timp ce mergea de-a lungul Albie Lane spre Canalul Zborului. Își ridicase o ceață de izolare pentru a alunga televederile curioase, așa cum făceau toți cetățenii Makkathranului când se îndreptau spre afaceri pe care ei le considerau ca fiind private. Efectul era ca o versiune ușoară a camuflajului.

Edeard se apropia de podul de fier care ducea în cartierul Haxpen când televederea i se opri pentru a treia oară asupra unei siluete. Îl urmărea de ceva timp, ignorându-i dorința evidentă de a fi lăsat în pace. Se concentră pe ea doar pentru a vedea cine era.

– Salrana, a exclamat.

Ea se grăbi înainte, gândurile radiindu-i cu încântare zburdalnică. Aproape la fel de înaltă ca și el acum, a recunoscut el. Ponchoul lung gri-închis îi flutura în jur în timp ce se mișca și avea pe cap o glugă mare, trasă bine pe frunte.

– Ești atât de încet, îl certă ea, chicotind. Te-am urmărit de când ai plecat de la tavernă. Dacă aș fi fost un asasin, ai fi fost mort până acum. Își împinse gluga înapoi, lăsându-și părul castaniu să curgă liber, și îl sărută cu respirația tăiată. Știi, abia te-am recunoscut cu părul atât de lung. Moda de la oraș ți se potrivește.

Edeard îi zâmbi, foarte conștient de faptul că era încă lipită de el. Îi studie fața cu obraji ascuțiți și minunații ochi căprui-închis, mari și care îl tachinau. Era superbă acum și din cauza asta tot încerca să o evite. Comunicau prin televorbire în fiecare zi, dar se folosise de proces drept scuză pentru a nu se întâlni cu ea direct. Doar simplul fapt de a fi cu ea pe o stradă sumbră și rece îl făcea să se simtă jenat pentru toate fetele cu care umblase în ultimele câteva săptămâni. Să petreacă o după-amiază plăcută împreună cu ea ar fi o tortură.

De ce? se întrebă el. *E frumoasă, și mă vrea, și aș adora s-o am în patul meu și în viața mea. Am fi într-adevăr un cuplu perfect. Singura altă fată care s-ar apropia de asta ar fi Kanseen.*

Ezitarea lui era născută dintr-o noțiune stupidă de *datorie*. Cel puțin aceasta era întotdeauna scuza pe care și-o găsea singur. Chiar simțea că trebuia s-o protejeze, lucru ce cu greu mai putea fi considerat necesar. Nu era ca și cum ar mai fi fost singuri împotriva lumii acum. Poate că

era doar frica de a schimba felul în care stăteau lucrurile. Trecuse prin atât de multe frământări, ea fusese constanta lui într-o viață plină de instabilitate. Și cât de mult ar fi urât să i se spună acest lucru. Era tânără și vivace, și voia să se distreze un pic. Merita să fie fericită. Și ei doi chiar *ar fi* fericiți împreună.

– Doamne, chiar te bucuri să mă vezi, nu-i așa? îl zeflemisi ea.

– Îmi pare rău, a zâmbit, împingându-și emoțiile cât mai jos, sub orice percepție posibilă prin televedere. E fantastic să te văd, dar asta îmi amintește ce trebuie să fac în seara asta.

– Serios? a întrebat ea vioaie. Și-a trecut brațul pe sub al lui și au început să meargă peste podul de fier. Bietul de tine. Trebuie să fie cu adevărat teribil să le amuzi în patul tău și pe Kristiana, *și* pe Ranalee.

Edeard se opri șocat.

– Cum naiba ai aflat tu asta?

Ea chicoti din nou, încântată că îl tulburase.

– Oh, Edeard, întregul oraș știe cine l-a agățat în seara asta pe Mergătorul-Pe-Apă. Kristiana s-a lăudat în jumătate din saloanele din oraș astăzi. Și știi cum este orașul ăsta când vine vorba de bârfă.

– Da, a spus el cu greutate. Apoi, pentru că nu s-a putut împiedica, a întrebat: Oamenii chiar vorbesc despre viața mea amoroasă?

– Vorbesc. Cântă. Scriu cărți despre ea. Cred că plănuiesc și o piesă pentru serbarea boului-fript din Golden Park de Anul Nou.

– Taci din gură.

Ea îl împinse în balustradă și-l sărută din nou. Pielea ei era caldă, moale și mătăsoasă, parfumul puternic.

– Actul al doilea va fi despre noi? Și al treilea, și al patrulea?

Edeard aproape o împinse deoparte. Dar, în schimb, cu un efort puternic de voință, îi zâmbi cu tristețe și se întoarse să se aplece peste balustradă. Apoi, o cuprinse cu brațul. Felul în care mintea ei fulgeră de surpriză și încântare la gestul său era amețitor.

– Am fost chiar atât de prost? a întrebat el.

– Numai respingându-mă pe mine. În rest, ești la fel ca oricare alt fiu al unei Mari Familii la a cincisprezecea aniversare. Ai aprobarea orașului, Edeard. Diferența dintre tine și ei este că tu ți-ai câștigat-o. Oamenii sunt fascinați să afle ce se va întâmpla în continuare. Dacă Arminel a fost doar o întâmplare, sau dacă vei fi cu adevărat Mergătorul-Pe-Apă.

El oftă.

– Urăsc porecla asta.

– Sper… Edeard, sper să te arăți vrednic de ea. Știi că frecventarea bisericii a crescut de la evenimentele de la Bazinul Birmingham? Ai arătat un sentiment al datoriei în ziua aceea, și onoare, și curaj. Sunt trăsături care lipsesc mult în acest oraș. Le-ai arătat oamenilor ce lipsește din propriile lor vieți. A fost un lucru minunat, Edeard.

El se uită în josul apei întunecate, cu suprafața ca o crustă de noroi. Făcea valuri lângă malul îndepărtat, acolo unde fili-șobolanii își aveau cuibul. Două gondole își tăiau drum spre ei de-a lungul Bazinului de Sus de pe Marele Canal Principal, cu lămpile sclipind la prova, gondolierii lor armonizând o melodie blândă.

– Nu știu ce să fac în continuare, a mărturisit. De fapt, nu-i adevărat. Știu ce trebuie să fac. Dar dacă mă duc în direcția asta, dacă îmi voi folosi talentul ca să înlătur bandele, atunci nu va mai exista nicio cale de întoarcere. În clipa asta nu pot face nimic și tot tam-tamul se va stinge. Dar…

Ea îl îmbrățișă din nou. Era un gest mult mai intim decât orice aprinsese vreodată flirturile ei.

– Nu poți face asta, a șoptit ea. Știi că nu poți.

– Da. Știu. Mulțumesc.

– Eu doar transmit învățăturile Madonei, Edeard. Acestui lucru mi-am dedicat viața.

– Ești o persoană atât de bună, Salrana.

Ea se aplecă în joacă.

– Nu vreau să fiu. Nu cu tine. Și fetele acelea de familie nobilă spun că ești un amant bun.

Edeard se înfioră, mortificat. *Tot Makkathranul discută asta?* În același timp, însă…

– Doar nu crezi tot ce auzi?

– Nu-i așa? a spus ea cu șiretenie.

– Ei bine, OK, recunosc că partea asta e adevărată.

– Oh, ascultă la tine!

Îl pocni peste umăr, apoi îl trase imediat mai aproape și îl sărută din nou.

Era ca atunci când se aflau pe fundul puțului. Știa că nu ar trebui. Dar, de fapt, nu exista niciun motiv real ca să nu o facă.

Măcar o dată, lasă inima să vorbească, nu mintea.

Un cuplu trecu pe lângă ei, examinând ușor cu televederea cei doi tineri care se îmbrățișau cu ardoare crescândă. Capetele s-au întors.

– El este, a șoptit femeia. Mergătorul-Pe-Apă.

– Și asta e o novice a Madonei!

O voce era îndreptată prin televorbire către o serie de cunoștințe:

– N-o să ghiciți…

Edeard și Salrana se depărtară brusc, chicotind ca doi ucenici certați. Și-au aranjat hainele și au luat-o în jos pe panta podului care cobora spre Haxpen.

– O să am o reputație mai rea decât a lui Dybal, hotărî Edeard.

– Bun camuflaj. Bandele te vor subestima dacă își vor închipui că ești doar un afemeiat.

– Da, a râs el. E un preț teribil. Haide, te conduc înapoi la Casa

Millical. E cumva în drumul meu.

– Nu, nu este.

– De fapt, este. Chiar *am* de gând să încerc să fac ceva. Tu și Madona aveți dreptate, ar fi greșit să nu încerc.

– Chiar în seara asta?

– Da. E perfectă. Nimeni nu se va aștepta ca eu să fac vreo muncă de polițist în seara asta.

– Eu, sigur, nu.

– Știu. Trebuie neapărat să vorbim.

– Vorbim de trei ani, Edeard!

– Da.

Și era extrem de tentat. Ca întotdeauna. *Poate că înfruntarea cu Ivarl ar mai putea aștepta o zi.*

– De fapt, nu sunt corectă, a spus Salrana.

– Oh?

– Maica de la casa mea mi-a spus ieri. Am fost repartizată la spitalul Madonei din Ufford pentru iarna asta.

– Unde-i asta?

– Este orașul-capitală al provinciei Tralsher, care este la sud de Iguru.

– Ce? Nu!

– Da. Asistența medicală este tot o parte a pregătirii noastre.

– Dar există spitale și în Makkathran.

– Biserica nu funcționează așa. Ea vrea ca noi să învățăm cum e viața în afara zidului de cristal.

– Știi mai multe despre viața de afară decât știe sau va ști vreodată oricare maică din oraș, i-a replicat el, irascibil.

– Să le spun așa ceva n-ar fi de niciun folos.

– L-aș putea întreba pe Maestrul Finitan dacă n-ar putea vorbi cu maica ta.

Salrana chicoti încet.

– Serios? Asta ar trebui să rezolve lucrurile. Un prieten de-al meu vrea o novice ca amantă, așa că n-ați putea, vă rog, să-i schimbați programul tradițional de formare pentru a face acest lucru posibil?

– Ah. Nu, spus așa, presupun că nu.

– Presupui corect.

– Dar nu ai fi amanta mea.

– N-aș fi?

– Nu, clătină el ferm din cap. Nu. Niciodată. Am fi egali. Îndrăgostiți cu adevărat.

– Oh, Edeard. O lacrimă îi apăru în ochi în timp ce îl privea. Spune asta din nou. Promite-mi! Promite că vom fi iubiți când mă întorc.

Edeard îi luă mâinile într-ale lui.

– Madona mi-e martoră, promit.

Edeard o luă pe podul înalt de lângă Bazinul de Sus, cel cu apexul de cristal. În această noapte transparența nu făcea nicio diferență, părea că merge pe o substanță neagră lucioasă, mânjită de noroi. Ajuns pe străzile pustii din Eyrie, le străbătu grăbit, îndreptându-se spre cartierul Zelda. Nu plănuise să meargă atât de departe, dar dacă toată lumea știa că se va întâlni cu fetele acolo, ar trebui cel puțin să pară că ar fi în drum spre ele, în cazul în care era supravegheat. O parte din el era încă îngrozită de faptul că tot orașul știa despre viața lui amoroasă, deși accepta că, de fapt, el purta toată vina. Era ciudat că niciunul dintre prietenii lui nu menționase asta. Oare presupuneau că știa? Asta era problema când nu erai crescut la oraș, toți considerau de la sine înțeles că erai familiarizat cu cultura acestuia.

Odată ce a ajuns dincolo de Canalul Dumbrăvii, clădirile s-au transformat într-o turmă de case modeste, magazine și ateliere. Pereții se apropiau pe măsură ce își alegea în mod deliberat un traseu care-l ducea pe străzile cele mai înguste. Pe aleea Polteral era numai el. Era un culoar mic prin spatele clădirilor, un zigzag care permitea trecerea unei singure persoane. E adevărat că existau niște nișe în pereți pentru a le permite oamenilor să se deplaseze. Privind ușoara umflătură ciudată formată la câteva zeci de centimetri deasupra solului, putea doar specula despre cum arătau locuitorii inițiali ai orașului. Noaptea n-o utiliza nimeni, zidurile groase împiedicau folosirea televederii pe toată lungimea ei și bloca efectiv televorbirea. Dacă erai jefuit aici, nimeni nu avea să știe până dimineața. Edeard își trimise televederea în față, verificând dacă toate nișele erau goale. Când era pe la jumătatea culoarului, se opri sub o secțiune de perete suspendată în afară și își împleti în jur camuflajul. După ce se asigură că nu-l urmărea nimeni, ceru minții somnolente a Makkathranului să-i permită încă o dată trecerea. Era mai ușor pentru el acum. După ce o făcuse prima dată, în spatele magazinelor de pe strada Sonral, exersase în locuri izolate ca acesta. Erau multe în oraș.

Pavajul pe care mergea *se schimbă*, producând un vârtej subliminal de simboluri colorate. Picioarele lui Edeard se scufundau în el ca și cum nu avea mai multă substanță decât ceața. O forță îl coborî ușor în fisura de scurgere care se întindea sub clădiri. Ca întotdeauna, avea senzația că se prăbușea de la o înălțime mare.

Edeard merse câteva minute până când scurgerea se deschise la jumătatea peretelui curbat al tunelului mare care ducea direct sub Marele Canal Principal. Tatonă cu picioarele treptele mici pe care ceruse orașului să le creeze la baza peretelui. Chiar și așa, cu apa care susura peste cizmele lui, era o coborâre periculoasă. Explorările sale anterioare relevaseră faptul că întreaga rețea de canale a Makkathranului era duplicată aici, în lumea ascunsă a orașului – nu că

le-ar fi parcurs vreodată pe toată lungimea lor. Creasta tunelului principal strălucea cu o lumină slabă portocalie, arătându-i apa care curgea de-a lungul bazei acesteia. În seara asta era mai mare ca de obicei, arătând cât de multă apă curgea din noroiul trotuarelor în sistemul de canalizare. O bordură îi permitea să meargă pe lângă el, deși era nevoit să se bălăcească prin bazinele largi circulare de la joncțiuni. Apa îi intra pe la vârfurile cizmelor. Era *înghețată*. Nu era prima dată când se întreba dacă n-ar putea aduce cumva o barcă mică aici. În final, se hotărî să-și folosească a treia mână ca să țină apa departe de glezne. Constatase că trucul Mergătorului-Pe-Apă care stabiliza toată suprafața era prea obositor de menținut chiar și pentru scurt timp.

În cele din urmă, ieși în josul tunelului de sub Canalul Upper Tail. După câteva sute de metri se abătu din drum, intrând într-o altă scurgere. Nu era familiarizat cu cartierul Myco, dar televederea îi putea pătrunde cu ușurință substanța orașului acum. Pentru mintea lui, era ca și cum structura din jur era construită doar dintr-o sticlă cețoasă. Se opri sub un colț retras al unui mic scuar, iar orașul îl ridică, scoțându-l afară, în ninsoarea abundentă. În timp ce urca la suprafață, își activă din nou camuflajul.

Câțiva marinari în mantalele lor scurte tradiționale, de culoare purpurie, treceau prin scuar fără să fie conștienți de prezența lui. Zâmbi în spatele lor și porni în direcția opusă.

Casa cu Petale Albastre se afla în fața Canalului Upper Tail, privind direct peste cupolele depozitelor din port. Un stabiliment cu patru etaje, cu o fațadă vermiculată și ferestre ovale înconjurate de frize din petale ce păreau din onix. Din partea de sus a acoperișului mansardat ieșeau în afară mai multe ferestre semisferice, de parcă i-ar fi crescut niște ochi gigantici ca să privească nebuloasele de pe cerul Querenciei. Edeard se încruntă la ele, nedumerit de ușoara strălucire violet care emana din interior. Trecuse mult timp de când văzuse altceva decât omniprezenta strălucire portocalie a Makkathranului pe timp de noapte.

Cele trei uși înalte de la parter erau toate deschise. Sunetul muzicii de pian se revărsa în stradă, însoțit de râsete și de voci ridicate. Portari în jachete negre, asemănătoare cu tunicile de polițist, flancau ușile grele din lemn. Edeard își ținu respirația și alunecă printre ei, uitându-se neliniștit să vadă dacă îl puteau simți. Unul dintre ei se încruntă, privind în jur la vreo tulburare-fantomă, dar nu lansă nicio somație.

Jumătate din parter era un bar, pianul din mijloc răpăind un cântec vesel. În spatele tejghelei lungi și lustruite, chelneri îmbrăcați elegant mixau cocktailuri pe care le serveau câteva ge-maimuțe dichisite. Mesele lustruite și ele erau înconjurate de fotolii din piele cu spătar înalt în care clienții se relaxau cu o băutură în timp ce așteptau să vină

femeile. Două sobe mari și negre de fier dispuse pe laturile opuse ale sălii emanau o căldură reconfortantă pe măsură ce cărbunele se consuma în spatele grilajelor lor. Camera era înaltă cât spațiul a două etaje, cu o galerie de lemn suspendată de jur împrejur. Fete cu părul inelat, ciudat de rigid, se aplecau peste balustradă, îmbrăcate în rochii decoltate, viu colorate, zâmbind larg la bărbații de mai jos, când le prindeau privirea, trimițând bezele și făcând apeluri picante prin televorbire.

Edeard supraveghe un timp scara largă din lemn, care fusese fixată în perete, observând cine urca și cine cobora. Nu doar marinarii vizitau stabilimentul lui Ivarl. Judecând după haine, o mare parte din clienți erau bărbați din bresle și din familii. A văzut chiar și o pereche de milițieni în uniformele lor colorate în albastru puternic și cărămiziu. Polițiști nu erau, totuși. *Probabil nu își pot permite.*

A așteptat un timp, începând să simtă rutina și tatonând în jur cu televederea. Madama trecea de la o masă la alta, schimbând câteva cuvinte plăcute cu clientela. Urma o scurtă discuție despre fete, unii solicitând o veche favorită, alții făcându-și alegerea de la galerie. O taxă era fie plătită discret, fie, pentru obișnuiții casei, adăugată la contul lor și, imediat ce omul își termina băutura, mergea la etaj pentru a fi întâmpinat de curtezana dorită.

După câteva minute în picioare, la baza scărilor, Edeard urmă un membru al Breslei Tâmplarilor până la galerie. Fata aleasă se repezi să-și arunce brațele în jurul breslașului în semn de bun venit. Au luat-o amândoi pe unul din coridoarele laterale. Edeard se grăbi să treacă de celelalte fete, surprins de cât de puternic le era parfumul, temându-se că ar putea strănuta. Se strecură apoi printr-o arcadă protejată de perdele. Asta a fost partea cea mai dificilă, să încerce să mascheze mișcarea catifelei groase de culoare roșie.

De cealaltă parte era un coridor nedecorat ce conducea în spate, la scările care l-au dus până la etajul al treilea. Simțise dispunerea camerelor de acolo de sus, cu cele peste treizeci de persoane adunate în grupuri. Ivarl era destul de ușor de distins, Edeard nu avea să-i uite mintea prea repede.

Nu se deranjă cu ușa, ar fi fost imposibil s-o deschidă fără să se vadă. În schimb, îi ceru orașului să schimbe o secțiune a peretelui și trecu prin el ca o fantomă. Șeful bandei se afla într-o cameră lungă, la capătul clădirii. Patru dintre ferestrele ovale grandioase dădeau spre est, către Marea Lyot. În seara aceea erau acoperite de perdele groase. O sobă emailată verde dogora fierbinte în colț, făcându-l pe Edeard să-și dorească să nu fi avut haina. Nimeni altcineva din încăpere nu purta așa ceva.

Cămașa gri a lui Ivarl era descheiată, lăsând să i se vadă pătura groasă de păr de pe piept. Cizmele se odihneau pe partea laterală a

canapelei adânci, capitonată cu piele, pe care lenevea. Șapte alți bărbați erau de față. Hainele lor fine le subliniau iluzia de apartenență la o Mare Familie sau la casa unui comerciant. Era o imagine de care Edeard nu putea scăpa, era ca și cum aceștia s-ar fi constituit într-un fel de breaslă a criminalității și se bucurau de aceleași beneficii ca oricare dintre întreprinderile legitime ale Makkathranului. Când aflase prima oară de bande, se așteptase ca ele să fie alcătuite din bărbați cu fețe dure, în haine ponosite, care se reuneau pe furiș în camere subterane întunecate, nu la așa ceva.

De-a lungul unui perete era o masă cu platouri de aur și de argint încărcate cu mâncăruri la fel de delicioase precum cele servite într-un restaurant Lillylight. Acestea erau completate de o selecție de vinuri din ținuturi despre care Edeard nu auzise niciodată.

Trei fete se plimbau în jur cu câte o sticlă, umplând cupele de cristal sculptat ținute de bărbați. Purtau fuste lungi diafane și papuci simpli, din piele de căprioară. Nimic altceva. Edeard le privi, simțindu-se ușor vinovat, ca și când s-ar fi strecurat în mod deliberat în dormitorul lor. *Madona, ce băiat prost de la țară. Ce credeai că ar purta fetele într-un loc ca ăsta?* Apoi, se uită la ele *cu adevărat*. Două erau cele care îl însoțiseră pe Ivarl la tribunal în această dimineață. Cea de-a treia…

Edeard nu putu împiedica să-i scape din gât un mic geamăt de consternare. Din fericire, oamenii nu l-au auzit peste zgomotul propriei lor conversații. Cea de a treia fată era Nanitte, dansatoarea pe care Macsen o adusese la apartamentul său cu o seară înainte de ambuscada de la Bazinul Birmingham. Asta chiar era înspăimântător. Ivarl, în mod clar, opera la un nivel care îi scăpa complet lui Edeard. Această cameră era la urma urmei decorul adecvat pentru maestrul bandelor. Era deștept și sofisticat, cu bani și cu o influență nevăzută, care se extindea mai mult decât îi plăcea lui să creadă.

Edeard venise aici în speranța de a auzi ceva conversații incriminatoare. Acum, știa că Ivarl nu va putea fi eliminat doar cu unele arestări bine planificate și prin câteva raiduri. Dacă voia să facă acest lucru, să-l scoată din scenă pe Ivarl și să distrugă bandele, trebuia să-și ascută considerabil propriul mod de a gândi și de a acționa. Trebuia să învețe cum acționa Ivarl, care erau interesele lui, care erau prietenii lui. Deprimat, Edeard realiză că maestrul bandelor nu ar fi putut ajunge niciodată la un asemenea statut fără ajutor din partea instituțiilor orașului.

Fiecare lucru la timpul lui.

Își întări camuflajul și se puse pe ascultat.

A nins, a doua zi după Anul Nou. Fulgi mari, moi, alunecau în jos dintr-un cer gri, înăbușind sunetul orașului. Edeard făcuse o baie mai devreme, mâncase apoi un mic dejun decent format din omletă și

șuncă la grătar, cu câteva felii de caltaboș Orkby aruncat în tigaie, împreună cu ciupercile sale. Era aproape sigur că nu va lua nicio masă de prânz astăzi. Când s-a îmbrăcat, s-a asigurat că noua lui vestă de dromătase căptușită era fixată cum trebuie, apoi a adăugat și o pereche de indispensabili de dromătase. Era posibil ca membrii bandei să opună o mulțime de rezistență în timpul raidului și știa că mai mult de jumătate dintre ei erau înarmați cu pistoale.

Ieși pe terasă pentru a-și termina cana de ceai și se uită în jos la piscina ovală din curtea interioară. Fulgii de zăpadă se cufundau în tăcere în suprafață nemișcată în timp ce fuioare de vapori se ridicau de pe ea. Apa era prea caldă pentru a îngheța, dar nu destul de caldă pentru ca vreun copil să poată înota în ea. Edeard se gândise să ridice temperatura piscinei, așa cum făcuse în propriul apartament, dar, din nou, renunțase de teamă să nu atragă atenția asupra capacităților sale.

Boyd și Dinlay veneau de-a lungul terasei, cu obrajii roșii de la aerul rece. Dinlay era, ca întotdeauna, impecabil, cu un palton de lungime regulamentară până la genunchi și de exact aceeași culoare cu tunica. Până și butonii de argint erau de aceeași formă și mărime. Boyd alesese o manta de piele maro matlasată pe interior. Edeard o admirase atât de mult, încât se dusese la același magazin din cartierul Cobara să-și cumpere și el una.

– Totul e în regulă? a întrebat Dinlay cu nervozitate.

De la întoarcerea sa la datorie, cu două luni în urmă, se străduia din răsputeri să le dovedească colegilor că era la fel de capabil ca ei. Prea din greu, într-adevăr, dar ei strângeau cu toții din dinți așteptând să-i treacă pornirea maniacală.

Edeard o implorase pe Madona ca raidul să-l facă să se simtă din nou parte integrantă a echipei. Avea un ultim truc pentru a face ca acest lucru să devină realitate.

– Nicio mișcare. Ge-vulturii au supravegheat strada toată noaptea. Trukal și Harawold sunt încă înăuntru. Lian este cu prietena lui în Sampalok.

– Dar Ivarl?

– Este acolo unde se află întotdeauna, a spus Edeard. Era, de fapt, surprins de cât de puțin se aventura Ivarl în afara Casei cu Petale Albastre. Dar, pe de altă parte, oricine era chemat răspundea rapid la convocarea lui. Existau maeștri în Marele Consiliu care nu se bucurau de atât de mult respect. Pe partea de plus, Edeard putea să-și țină mult mai ușor adversarul sub supraveghere. Acum cunoștea Casa cu Petale Albastre mai bine decât orice altă clădire din Makkathran, cu excepția Secției Jeavons.

În ultimele două săptămâni trăsese cu urechea la planurile lor pentru jaful din cartierul Vaji. Era o încercare îndrăzneață și impresionantă de a intra în incinta Breslei Chimiștilor în timpul Ajunul

Anului Nou și să fure din magazia lor lingouri de platină. Planificarea fusese făcută meticulos, pentru peste douăzeci de membri din bandă și patru gondole. Adunaseră liste de paznici, mituiseră câțiva membri ai breslei să lase anumite uși deschise și să plece, folosiseră fete pentru a se asigura că alte persoane strategice erau departe de posturile lor. Organizaseră chiar și o bătaie într-o tavernă pentru a-i ține ocupați pe polițiștii de la Secția Vaji – ce poate fi mai natural decât o încăierare între beți în Ajunul Anului Nou?

Odată ce a aflat toate astea, a început adevărata manipulare. Edeard le-a spus echipelor de sub comanda lui că are o sursă în banda lui Ivarl și că acolo se punea la cale un jaf.

A durat mai puțin de o zi pentru ca vestea să ajungă la urechile maestrului bandelor și a fost o adevărată bucurie să vadă suspiciunea și fricțiunile apărute apoi printre locotenenții în care altfel acesta avea încredere. Apoi, Edeard l-a convins pe Ronark să permită desfășurarea jafului, asigurându-l că „sursa" lui îi dezvăluise locul în care lingourile aveau să fie ascunse. Acela era locul în care ar fi trebuit să aibă loc raidul polițiștilor, a insistat el, după ce vor lăsa banda să creadă că scăpase neprinsă. Spera ca unii dintre membrii seniori ai bandei să fie ademeniți la ascunzătoare când vor începe să plaseze platina la comercianții fără scrupule și bijutierii cu morală flexibilă.

După aceea, Ivarl îi chemă pe Trukal și pe Lian pentru a le comunica o mică schimbare de plan, despre care știau doar ei trei. Edeard aproape a râs, când aceștia puneau la cale pe tăcute înșelăciunea inversă. Dar în final, înșelăciunea și contraînșelăciunea care începuseră să-l zăpăcească nu mai aveau legătură cu jaful în sine. Asta era de acum între el și Ivarl. În timp ce-l privea pe dușmanul său de sub camuflaj, realiză că și el știa acest lucru.

Kanseen și Macsen au ajuns și ei în fața apartamentului lui Edeard. Păreau dornici de acțiune.

– Nicio mahmureală? a întrebat Edeard relaxat.

– Nu din noaptea trecută, a spus Macsen. Trebuie să fiu un exemplu pentru restul echipei tale. Eram în pat la ora nouă, cu o ceașcă de ciocolată caldă. Îi făcu cu ochiul lui Boyd. Alisool știe să facă o ciocolată foarte bună.

Kanseen strâmbă din nas.

– Madona să ne păzească de egoul tău.

– Să mergem, le-a spus Edeard.

Când au ajuns la Secția Jeavons, celelalte două echipe de sub comanda lui Edeard îi așteptau deja în sala mică. Toată lumea împărtășea aceeași emoție de anticipare. Droal și Urarl, liderii echipelor, au salutat amândoi, iar Edeard le-a întors salutul cu scrupulozitate. Se străduia să nu îndrepte în niciun fel atenția spre

Vilby.

– E totul e în regulă? a întrebat Urarl. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât Edeard, al treilea fiu de la o fierărie din cartierul Cobara. Strict vorbind, ar fi trebuit să fie promovat, deși niciodată nu arătase vreun resentiment față de Edeard pentru că devenise caporal înaintea lui.

– Nu s-au mișcat, asigură Edeard pe toată lumea din sală. Echipa lui Chae i-a supravegheat toată noaptea. Lingourile sunt acolo, ne așteaptă, iar noi am identificat șaptesprezece membri ai bandei care sunt implicați. Instanțele vor fi foarte ocupate în această după-amiază.

Căpitanul Ronark conduse încă trei echipe în sala mică.

– Gata de acțiune? a întrebat el.

– Da, domnule, a zis Edeard.

– Iată aprobarea pentru folosirea armelor, a spus comandantul secției, predându-i un pergament mic cu sigiliul său oficial. Tocmai am televorbit cu comandanții secțiilor din Neph și Bellis. Câteva echipe vor sta în așteptare pentru a ajuta cu arestările. E o mișcare bună. Nu vreau să ne încurce planurile.

– Vă mulțumim, domnule.

Edeard privi cum polițistul stagiar Felax se grăbea să intre în încăpere. Flăcăul avea doar șaptesprezece ani. Se înrolase imediat după Bazinul Birmingham, împreună cu alți douăzeci de tineri.

Chae susținea că viața lui era un coșmar acum când încerca să antreneze atât de mulți ratați fără nicio valoare. În particular, desigur, era încântat.

– Toate mandatele sunt semnate, domnule, a spus Felax. Judecătorul Salby ne-a urat noroc.

Edeard băgă mandatele în buzunar fără să se uite la ele.

– Poți să stai cu noi azi, vom avea nevoie de alergători.

– Mulțumesc, domnule, a răspuns Felax cu adorație.

– Bine, atenție, vă rog, a spus Edeard, urcându-se pe o bancă. Lingourile luate de la Breasla Chimiștilor se află sub o casă din strada Whitemire, în Sampalok. Sunt păzite de cinci sau șase membri ai grupărilor criminale armate. Cu toate acestea, ne așteptăm ca mai mulți membri ai bandei să ajungă acolo în această dimineață pentru a începe distribuirea la comercianții dubioși din oraș. Păstrarea lingourilor într-un singur loc este riscantă pentru ei. Trebuie să intrăm după ce sosesc cărăușii și înainte ca ei să plece. Asta ne va permite să arestăm un număr maxim de persoane. Odată ce am recuperat lingourile, îi vom aresta, de asemenea, pe toți cei implicați în jaf. Dar trebuie să subliniez că avem nevoie de lingouri, ca dovadă. Când am ajuns prima dată la tribunal cu Arminel am învățat asta.

Un val de râs se propagă în jurul camerei.

– Avem de la această secție trei ge-vulturi și zece ge-câini de vânătoare ca întăriri și, în plus, vom avea o serie de alte echipe din

Bellis și Neph. Știm că unii dintre membrii bandei sunt înarmați, acesta fiind motivul pentru care ieșim cu pistoale, dar vă rog să le folosiți numai ca ultimă soluție. Nu vreau nicio victimă. Este o operațiune de amploare care va trimite bandelor, din partea noastră, a polițiștilor, un foarte puternic mesaj de Anul Nou că acesta va fi ultimul lor an în Makkathran.

Macsen și Dinlay au condus aplauzele și fluierăturile.

– O să fie un haos total, a spus Macsen în timp ce mergeau cu gondola în josul Marelui Canal Principal, urmați de alte patru gondole care transportau restul echipei.

– De ce? a întrebat Dinlay iritat. Edeard a făcut o treabă excelentă cu organizarea.

– Ah, da? Cine va avea responsabilitatea atunci când vom ajunge? Echipele din Bellis și Neph o să vrea să-și asume meritele și vor fi conduse de sergenți. N-o spun din lipsă de respect, Edeard, dar sunt prea mulți polițiști implicați. Echipele nu sunt antrenate să lucreze împreună.

– Știu, a spus acesta.

Se așeză fericit înapoi în gondolă și zâmbi la cer. Ninsoarea se oprise, iar norii începeau să se risipească. Degetele puternice ale soarelui de iarnă străpungeau printre ei strălucind pe clădirile îmbrăcate în zăpadă ale orașului. Oamenii începeau să se întoarcă la muncă după vacanța de Anul Nou. Makkathranul avea un aer de așteptare curată. Îi plăcea asta.

– Ce pui la cale? l-a întrebat Kanseen suspicioasă.

– De fapt, e mult mai rău decât spune Macsen, a spus Edeard vesel. Se uită înapoi la gondolier, care încerca să nu-și arate prea evident interesul, apoi se aplecă ca să le vorbească în șoaptă prietenilor lui. Banda știe că venim.

– Cum? a întrebat Boyd.

– Sursa mea mi-a spus.

De fapt, legătura fusese una simplă. Trei nopți pe săptămână, Vilby făcea o vizită într-o cameră privată de la taverna Black Horse unde îl aștepta Nanitte.

– Cine în numele Madonei este sursa asta? a întrebat Macsen. Tot ce am făcut în aceste ultime săptămâni a depins de ceea ce ne-au zis ei – adică tu!

– Nu pot să vă spun.

Edeard nu-și putea aduna curajul să-i spună lui Macsen, care, desigur, probabil, nici nu și-ar mai aminti de Nanitte. Macsen mârâi și se așeză înapoi.

– Și atunci ce facem? a întrebat Dinlay.

– Le vom folosim aroganța împotriva lor.

Echipele din Bellis și Neph așteptau pe podul de la Bazinul de Mijloc. Gondola lui Edeard trase la o platformă de acostare, iar el coborî să se consulte cu cei doi sergenți responsabili. Macsen avusese dreptate, nerăbdarea lor era palpabilă. Edeard știa că nu vor da curs cererii sale politicoase de a coordona acțiunea împreună cu el. Totul se va sfârși în îmbulzeala de a face arestări. Luă o hartă și le arătă unde se afla casa suspectă de pe strada Whitemire, ei acceptând să facă o mișcare în clește, trecând cu echipele lor prin Parcul Pholas în timp ce Edeard o lua pe a lui peste Myco, astfel încât să se adune la ascunzătoare din direcții opuse. Chiar dacă membrii bandei i-ar fi simțit venind, tot i-ar fi prins.

Gondola lui Edeard își continuă drumul pe Marele Canal Principal în jos, cu cartierul Bellis pe o parte și Sampalok de cealaltă parte. Diferența era mare. De-a lungul canalului, clădirile cilindrice din Bellis aveau acoperișuri terminate în turle lungi și răsucite; balcoane Juliet în formă de cupă se bombau din pereți de parcă aceștia ar fi îmbobocit.

În Sampalok erau din reședințe mari, asemănătoare cu cea în care locuia Edeard, numai că acestea erau de trei sau patru ori mai mari, iar apartamentele erau mai mici. Familiile de aici trăiau înghesuite. Străzile largi care înconjurau locuințele erau pline de gunoi. Echipele de ge-maimuțe de salubrizare păreau incapabile să facă față. Era mai rău decât fusese în Ashwell. Și acela ar fi fost un bun punct de plecare, se gândi Edeard, îmbunătățirea condițiilor elementare de trai, să dai oamenilor așteptări mai mari. *Și atunci, de ce nu face ceva Maestrul Cartierului?*

Ca și cum ar fi reflectat împrejurimile lor, locuitorii din apropierea canalului se uitau ursuz la gondolele care transportau polițiști. Scuipau în apă și făceau gesturi obscene. Câteva mâini telekinetice încercau să clatine micile ambarcațiuni. Bande de copii strigau cuvinte de batjocură la vederea uniformelor.

– Pușlamale mici, a mormăit Boyd.

– Trebuie să li se arate o altă cale, a spus Edeard. Asta-i tot.

– Prea târziu, a replicat Macsen. Asta e ce știu ei, este modul în care este trăită viața aici. Nu se poate schimba nimic.

Edeard se uită la orizontul de clădiri rezistente respingătoare, gândindu-se la cum le-ar putea îmbunătăți, la noile forme și funcții pe care le-ar putea modela.

– Nu fi atât de sigur, șopti el.

Kanseen îi aruncă o privire curioasă, dar nu spuse nimic.

Au debarcat toți la Primul Bazin și au luat-o spre Myco. Era ciudat pentru Edeard să-l vadă în sfârșit și în lumina zilei. Nimic nu era la fel de ponosit ca la vecinul său. Micul cartier era ocupat cu preponderență de familii de pescari și constructori de nave, cu o largă prezență de breaslă. Aveau un mult mai puternic sentiment de comunitate.

Mândrie, o numea Macsen.

– Știri pentru tine, îl informă pe Edeard televorbirea direcționată a lui Chae în timp ce mergeau în jos pe strada Maley, nu departe de Casa cu Petale Albastre.

– Ce-i?

– N-o să-ți vină să crezi cine a venit ca să examineze lingourile.

– Cine?

– Însuși bunul căpitan Ivarl.

Membrii echipei din apropierea lui Edeard au început să rânjească, flămânzi de anticipare.

– Are sens, a răspuns Edeard.

– Madona, l-am prins, le-a zis Boyd celorlalți, ridicând degetele mari.

– Ce vrei să spui? a întrebat Chae.

– A venit să-și arate satisfacția, i-a explicat Edeard.

Televederea îi arăta cum echipele din Bellis și Neph se grăbeau prin Parcul Pholas. Cum era de așteptat, trecuseră deja în Sampalok peste podul ce traversa Canalul Rutei Comerciale, care îi poziționa mult mai aproape de ascunzătoare decât se afla Edeard. Vor ajunge cu mai bine de zece minute mai devreme.

– La ce te gândești? a întrebat Kanseen cu viclenie.

Edeard opri echipele, îi făcu semn lui Felax și îi întinse tânărului polițist stagiar un plic.

– Vreau să te duci direct la casa din strada Whitemire și să le dai asta sergenților celorlalte echipe.

Flăcăul salută.

– Da, domnule, Mergător-Pe-Apă.

– Cât de repede poți acum, a spus Edeard.

Instrui unul dintre ge-vulturi să-l supravegheze pe flăcăul care începuse deja să alerge.

– Ce se întâmplă? a întrebat Macsen.

– O mică schimbare de plan, a anunțat Edeard. Urmați-mă, vă rog.

Se opri pe Campden Avenue, care era mărginit de arbori cu înflorire de iarnă Jakral ale căror flori ca niște bule de puf albastre abia înmugureau. Apa picura din depunerile de zăpadă de pe ramurile lor suspendate. Erau o mulțime de șoapte și întrebări prin televorbire în spatele lui, dar le ignoră. Se depărtau de Sampalok acum. Bulevardul ducea direct la Canalul Upper Tail, care delimita cartierul portului.

– Dinlay, îl chemă Edeard. Ia echipa lui Urarl și împrăștiați-vă pe aleea următoare. Ținea harta astfel încât numai prietenul lui o putea vedea. Aceea e clădirea pe care o vrem. Vino spre ea din partea asta, îi arătă el. Asigurați-vă că nimeni nu pleacă și nu uitați să urmăriți ferestrele și acoperișul.

– Ce-i acolo? a întrebat Dinlay.

Edeard se aplecă, astfel încât buzele aproape atingeau urechea lui Dinlay.

– Lingourile.

Mutarea fusese făcută cu o precizie considerabilă, în miez de noapte. În timp ce gondolele încărcate cu lingouri făceau drumul înapoi de la curtea Breslei Chimiștilor la siguranța din Sampalok, trecuseră pe sub mai multe poduri de-a lungul Canalului Trandafirilor, inclusiv pe sub arcada largă de piatră și fier de la capătul Abad's Royal Boulevard, care ducea în cartierul Nighthouse. A fost nevoie de o sincronizare perfectă, dar Ivarl s-a asigurat că o altă gondolă pleca în direcția opusă, exact în același timp. Pentru câteva secunde, ambarcațiunile au ieșit din raza vederii directe a ge-vulturilor pe care polițiștii îi foloseau pentru urmărire. Structura solidă a podului făcuse televederea dificilă, în special în momentul în care gondolele au fost înconjurate de o ceață de izolare. Cutii identice au fost aruncate dintr-o barcă într-alta.

Edeard nu a putut decât să admire cât de bine le-a reușit. Ceea ce Ivarl nu a luat în considerare a fost faptul că Edeard ar putea să le cunoască planul în totalitate și să folosească vederea unei ge-pisici care înota alene sub pod. Marele Maestru Finitan fusese bucuros să îl ajute, împrumutându-i cincisprezece genistari pentru a putea poziționa câțiva sub fiecare pod. După ce Edeard a avut confirmarea că schimbul a fost făcut, a fost ușor pentru el să urmărească noile gondole, care au urmat un traseu mai lung înapoi spre Myco, unde au debarcat cutiile pe o rampă. Oamenii lui Ivarl le-au cărat apoi într-un antrepozit de pescari.

– Vai, răsună sardonic televorbirea lui Chae ca un ecou în jurul echipei lui Edeard. Căpitanul Ivarl pare a fi supărat de ceva.

Vederea sergentului îi trimitea imaginea maestrului bandei ieșind în grabă din casa din Sampalok, roșu la față, aproape alergând. Mai mulți dintre locotenenții săi îl urmau cu fețele neliniștite.

Edeard zâmbi la depozitul aflat la douăzeci de metri în față acum. Ușile erau deschise larg arătând un interior sumbru, plin cu butoaie. Câțiva pescari și mai multe femei stăteau afară reparându-și plasele. Mai multe năvoade erau atârnate în bucle mari în interior, puse la uscat.

– Sigilați, le-a spus Edeard celor din echipa sa.

Când au apărut polițiștii, oamenii care lucrau la plase s-au uitat în sus alarmați. Ge-vulturii se roteau la mică înălțime, păstrând un ochi atent pe rampa care ducea în depozit. Ge-ogarii mârâiau ca avertisment.

– Vă rugăm să rămâneți unde vă aflați, a spus Edeard. Am un mandat de percheziție pentru depozit.

Dinlay și doi polițiști l-au oprit pe unul dintre pescari care încerca

să fugă.

– Kanseen, ia-i pe Macsen și pe Droal în interior și scanați locul pentru mine, vă rog. S-ar putea să vreți să verificați și beciurile.

– Bestie vicleană, murmură ea rânjind când a intrat în depozit.

Atunci televederea lui Edeard a surprins pe cineva care alerga în josul rampei, pe cealaltă parte a depozitului. Sări în canal, ținând suprafața apei fermă la aterizare. Aceasta îi susținu greutatea, cu o ușoară ondulare sub fiecare picior în timp ce fugea spre rampă. Oamenii de pe cealaltă parte a canalului larg se aplecau să se uite. Îl arătau cu degetele. Uralele răsunau peste apa înghețată. Copiii își chemau prietenii să vadă. E Mergătorul-Pe-Apă, au strigat ei, o face din nou.

Edeard ajunse la capătul rampei. Lian era acolo, încercând să împingă o lotcă mică în apă.

– Nu pleca, i-a spus Edeard mieros. Suntem abia la început.

Lian folosea frenetic televorbirea. Își duse o mână la buzunarul hainei unde avea pistolul.

Edeard îl avertiză cu privirea.

– Asta nu i-a făcut niciun bine lui Arminel. Îți amintești?

Lian se uită furios la el, dar se retrase de lângă barcă, ridicând mâinile. Droal veni pe rampă în spatele lui și îi luă pistolul înainte de a-i pune cătușele.

– Ce se întâmplă? a întrebat sergentul de la stația Bellis. Televederea lui Edeard îi arăta ajungând la casa din Sampalok.

– I-am surprins cu televederea mutând obiectele furate mai devreme, a răspuns Edeard, menținându-și calm nivelul tonului mental în timp ce examina lotca. Nu am avut timp să-ți spun. Scuze. Alergătorul meu are o listă pentru tine. Conține numele tuturor celor implicați în jefuirea Breslei Chimiștilor. Cei mai mulți dintre ei trăiesc în locuințe din apropierea ascunzătorii. Vrei să-i arestezi, te rog?

Era conștient de umorul dur care strălucea din mintea lui Chae în timp ce sergentul din Bellis smulgea plicul de la Felax.

– Oh, Madona, exclamă Kanseen. Edeard, trebuie să vezi asta.

– Vin acum, a spus el.

Pivnița de sub depozit era una din magaziile clandestine ale lui Ivarl. Edeard le măturase doar rapid cu televederea cu câteva zile în urmă, de teamă să nu atragă atenția. Remarcase lăzile, sticlele și sacii îngrămădiți în cele trei pivnițe boltite de dedesubt. Erau o mulțime.

Macsen și Urarl au început să deschidă lăzile găsind înăuntru o gamă uimitoare de argintărie scumpă. Cutiile mai mici conțineau bijuterii. În saci erau baloturi de dromătase neprelucrată. Erau saci de ceai și condimente din provincii aflate la sute de kilometri de-a lungul coastei.

Sticle de vinuri fortificate erau stivuite până la plafoanele arcuite.

– Ne va lua o săptămână să inventariem toate astea, a spus Urarl cu uimire. Am deschis doar primele câteva cutii dintr-o singură pivniță.

– Ajutoarele sunt pe drum, l-a asigurat Edeard.

Printr-o coincidență minunată, Ronark a ajuns în același timp cu Ivarl. Căpitanul din Jeavons conducea alte trei gondole care transportau contabili de la Breasla Grefierilor și care îl urmaseră în ritm lent pe Edeard în jos pe Marele Canal Principal. Au tras la rampă în același timp în care Ivarl se năpustea din Campden Avenue, abia respirând și foarte, *foarte* furios.

– Am uitat că ați spus că locuiți în zona asta, a zâmbit Edeard către maestrul bandei. Mă bucur să vă văd din nou.

Ivarl se uită la Edeard, apoi la impasibilul căpitan Ronark. Bastonul lui cu cap de aur era ridicat. Ezită.

– Putem face ceva pentru dumneavoastră? întrebă Edeard în timp ce Dinlay și Kanseen scoteau primele cutii cu lingouri din depozit.

Privirea sălbatică a lui Ivarl se mută la containerele cu conținut prețios.

– Vreți să recuperați poate câte ceva de pe aici? a continuat Edeard. Va trebui să vedem o factură, desigur. Există un mare număr de articole stocate în beciuri. Ciudat, inspectorii portuari ai primăriei nu au nicio evidență că acestea ar fi fost debarcate în Makkathran și că s-ar fi plătit vreo taxă vamală pentru ele. Sunt sigur că în curând contabilii vor calcula cât de mult li se datorează pe ele. Până atunci, bunurile vor fi introduse într-un depozit din oraș. Poate că cineva va veni cu nerăbdare să le solicite și să plătească impozitul.

Un rânjet reticent apăru pe fața lui Ivarl.

– Ești bun, Mergătorule-Pe-Apă.

– Îmi fac doar datoria.

– Dar trebuie să fii bun tot timpul. Și norocul este un lucru schimbător.

– Da. Sunt sigur că Tanamin va fi de acord cu asta.

Cu două nopți în urmă, Edeard ascultase instrucțiunile dezgustătoare pe care Ivarl i le dăduse lui Harawold cu privire la pedeapsa care urma să-i fie aplicată lui Tanamin pentru că nu storsese suficienți bani din sectorul lui din cartierul Fiacre. Ivarl nu-și putu masca o fulgerare mentală de surpriză. După ce și-a camuflat emoțiile, s-a uitat la Edeard cu un fel de precauție rezervată unei rapivulpi încolțite.

– Da. Foarte bine, văd acum. Ești sigur că nu vrei să-mi accepți ospitalitatea? Putem realiza foarte multe împreună.

– Nu sunt prea multe de realizat din interiorul minei Trampello.

– Înțeleg. Păcat.

– Mai era ceva?

– Nu. Nu azi.

2

Pe la prânz, toate capsulele paramilitare Ellezelin care survolau Colwyn City au început să-și folosească sirenele, producând o constantă și discordantă cacofonie Doppler în timp ce se grăbeau spre punctele în care mocneau tulburări. Evantaie de lasere stacojii și albastre măturau des prin ușile deschise ale balconului de la apartamentul Aramintei, în timp ce un altul zbura peste parcul din apropiere, însoțind sunetul discordant. Araminta se încruntă la lumina orbitoare care năvăli din nou în întreaga zonă a bucătăriei din camera de zi. Își făcuse o ceașcă de ceai la fierbător, în timp ce vechea unitate culinară se străduia să fabrice componentele unui sandviș cu pui. Se înfurie și lovi cu piciorul, înjurând baza stupidei unități culinare când pe ecranul acesteia fulgeră un nou set de simboluri ce indicau o eroare termică. Poate că lumina laserelor îi perturba sistemele interne?

Oftă și clătină din cap, supărată pe ea însăși pentru că gândea atât de prostește. Cel mai rău lucru era să stea și să nu facă nimic. *De fapt nu asta, ci să nu știu ce să fac.*

O altă capsulă urui pe deasupra. Araminta trânti fierbătorul și se duse călcând apăsat la ușa deschisă a balconului. Până să ajungă ea acolo, capsula dispăruse în spatele blocului, hărțuind probabil oamenii din parc, care păreau să se fi constituit într-un adevărat centru de nesupunere împotriva invadatorilor. Ar fi vrut să trântească ușa ca s-o închidă, dar peretele de sticlă era din cel care se mula pe forma spațiului, așa că a trebuit să se mulțumească să-l tragă încet, ca pe o perdea. Cel puțin atunci când au devenit din nou o singură foaie, sunetul sirenelor s-a redus considerabil – așa cum și trebuia, cu stratul scump de fonoabsorbant pe care îl adăugase. Ușile fuseseră deschise toată ziua ca să-i dea un sentiment de conexiune cu orașul. Era o prostie, dar era reconfortantă. De fapt, nu făcuse decât să evite să se gândească la evenimentele reale. Și cu siguranță nu lucrase nimic la apartament.

U-amprenta îi trăgea un flux continuu de știri din unisferă, toate în legătură cu expansiunea Golului. Erau foarte puține fapte concrete și mult prea multe speculații și acuzații. Dar u-amprenta folosea un filtru adecvat, furnizându-i elementele de bază. Nimic nu se schimbase. Echipa de observare evacuase Stația Centurion. Toate programele rulau imaginile colapsului bazei. De mai mare interes erau enigmaticele sfere DF care zburau pe orbită în jurul stelei. Comentatorii din studiourile de știri făceau speculații cu privire la ceea ce erau capabile să facă. Aparent fuseseră copiate de Anomine, care le folosiseră pentru a închide Perechea Dyson. Acum, toată lumea spera că aveau funcții mai agresive decât niște simple câmpuri de forță, indiferent de cât de gigantică le era scara.

În ciuda pierderii Stației Centurion, un număr mare de sisteme de senzori dispuse în Zidul de stele erau încă operaționale și alimentau cu date Confederația prin fragilul releu al Marinei. Granița Golului continua să se extindă, unduindu-și suprafața și dilatându-se pentru a înghiți roiurile stelare care deja cădeau spre ea. Voracitatea ei era considerată de mulți ca având un scop, ceea ce conducea din nou la cel de-al Doilea Visător și la Lordul Cerului.

După ce ușile balconului au făcut click și s-au închis, s-a prăbușit în genunchi pe podeaua goală de beton. Lacrimile pe care reușise să le rețină toată dimineața amenințau să curgă în cele din urmă. *E prea mult. Nimeni nu se poate aștepta să poată face față la toate astea. Nu se poate să fi pus întreaga galaxie în pericol. Nu se poate.*

U-amprenta îi raporta că un nou fișier făcea în viteză ocolul unisferei, trecând prin fiecare nod fără a fi restricționat în niciun fel de rutinele de management și primind acces nelimitat la adresele tuturor interfețelor. Era o alimentare în timp real la un cod de adresă pe care nu-l recunoștea, dar gazda nodului era Pământul.

– Numai ANA poate atinge acest nivel de acoperire, i-a spus u-amprenta.

– Accesează-l, a cerut ea. Dacă ANA voia să vorbească cu toată lumea, trebuie că avea câteva cuvinte de încurajare.

Gore Burnelli stătea pe o faleză stâncoasă, cu spatele la marea tropicală limpede de dincolo de aceasta. Purta o cămașă albă simplă, avea părul răvășit de briză, iar ochii gri priveau de pe un chip frumos, de douăzeci de ani, cu pielea bronzată într-un auriu-închis. Se uita direct la Araminta, făcând-o să se simtă incredibil de vinovată pentru un motiv pe care nu-l putea defini.

– Mă îndoiesc că cineva acolo în Marea Confederație își va aminti de mine, a spus el, dar am fost unul dintre oamenii bogați care au sprijinit formarea Confederației inițiale. Dacă verificați fișierul meu veți vedea că am avut un scurt moment de faimă în Războiul Starflyer. Sper că ceea ce am făcut în trecut mă va califica pentru un moment din

timpul vostru aici, în prezent. Cu toate acestea, nu despre mine este vorba acum. Vorbesc cu o singură persoană, cu cel de-al Doilea Visător. Am înțeles că nu ți-ai dat seama că Lordul Cerului va demara o fază de devorare atunci când ai vorbit cu el. Nu te condamn. Eu nu te condamn. Și, spre deosebire de toți ceilalți, cu siguranță, nu te vânez. Punct în care trebuie să te avertizez că nu doar Visul Viu este pe urmele tale. Și alți agenți sunt în căutarea ta, agenți care reprezintă atât diferitele facțiuni politice, de aici, din ANA, cât și alte grupuri ale Marii Confederații.

– Oh, mare Ozzie, jeli Araminta.

Acum, chiar plângea.

– Toată lumea îți cere o mulțime de lucruri, a continuat Gore. Cred că ești speriat și nesigur. De asemenea, mă aștept să vrei să stai deoparte de ochii tuturor. Tot ce ai făcut până în prezent indică cu siguranță acest lucru. Apreciez asta. Vrei să te împaci cu ceea ce ești și nimeni nu te poate ajuta. Ai de luat o mulțime de decizii și nu te invidiez pentru niciuna dintre ele. Dacă dorești să iei legătura cu mine, te voi ajuta în orice fel pot, e de la sine înțeles. Dar, din nou, nu de asta fac acest apel. Există un singur lucru care nu necesită o decizie, faza de devorare a Golului trebuie să fie oprită. Din câte știm, în prezent, ești singurul care poate face acest lucru. Spun asta pentru că și altcineva încearcă să ajute. Gore respiră adânc și își îndreptă umerii, încercând să fie brav. Fiica mea, Justine, se afla la Stația Centurion atunci când a început devorarea. Spre deosebire de oricine altcineva de acolo, ea nu s-a îndreptat spre casă. Împotriva tuturor dorințelor mele, a rugăminților mele, a speranțelor mele, și-a orientat nava direct spre Gol. Este una din navele secrete cu ultrapropulsor despre care ai auzit probabil zvonuri. Este foarte rapidă. Ceea ce înseamnă că în aproximativ o zi va ajunge la granița Golului. Justine nu e ca mine, e dulce, e bună și e foarte optimistă, are toate calitățile cu care se poate mândri specia noastră. A fost implicată timp de secole în activitatea diplomatică. Zboară singură spre Gol în speranța că poate vorbi cu Lordul Cerului. Ea consideră că rațiunea va prevala. Dar mai întâi trebuie să ajungă în interior. Oamenii au făcut asta o dată, înainte. Inigo și Mergătorul-Pe-Apă ne-au arătat-o. Fac apel la tine, cel de-al Doilea Visător, să-l contactezi pe Lordul Cerului pentru ultima dată și să-i ceri s-o lase pe Justine să intre. Asta-i tot, cere-i doar acest singur lucru, nimic altceva. Nu trebuie să-i vorbești despre faza de devorare sau despre Pelerinaj. Dă-i numai o șansă fiicei mele de a încerca să negocieze cu ceea ce trece drept autoritate acolo. Justine are de gând să pătrundă în graniță indiferent ce se va întâmpla. În ciuda a tot ce i-am spus ca să încerc s-o opresc, ea crede în umanitate, crede că natura noastră trebuie să fie plasată pe acest altar străin și să-i fie dată o șansă. Ea crede în noi. Sper, te rog, că vei face ceea ce poți ca să-i dai această

șansă. Nu o lăsa pe fata mea să moară în zadar, te implor. Dacă există ceva de care ai nevoie sau dorești, atunci contactează-mă în deplină siguranță, la codul de pe acest fișier. Te rog. Pentru ultima oară, ajută-ne să punem capăt la ceea ce se întâmplă acolo. Nu a rămas prea mult timp. Ajut-o. Numai tu poți s-o faci.

Araminta își puse mâinile în cap când mesajul se încheie. Nu dorea decât să se ghemuiască și să părăsească universul.

– Mulțumesc pentru fir-ar al dracului de nimic, a spus ea urmărită de amintirea lui Gore.

În același timp, a simțit născându-se o urmă de îndoială. *Poate că această femeie, Justine, poate face ceva. Poate că, în final, nu depinde totul doar de mine.*

Nu-i rămânea decât să intre în contact cu Lordul Cerului fără ca Visul Viu și toți ceilalți să-i dea de urmă. *Da, chestia asta ar trebui să fie mortal de ușoară pentru cineva care nu e în stare nici măcar să facă o unitate culinară să-i producă un sandviș.*

În mijlocul unui deșert de noroi uscat era o casă, un iglu de nisip ars. Avea o ușă de lemn, care cu ani în urmă fusese vopsită verde-închis. Lumina solară puternică și vânturile prăfuite o șlefuiseră până la lemnul crud, deși unele pete de verde încă perseverau în crăpăturile dintre plăcile de stejar.

Cunoștea ușa aceea. O știa bine. Știa ce se află în spatele ei. Soarele atârna de apexul cerului de safir al acelei lumi, albind complet orice culoare din deșert. Așa a fost întotdeauna. Descălecă de pe uriașul Charlemagne aproape de iglu, făcând roba albă să fluture în jurul lui. Gluga adâncă îi proteja fața de razele penetrante ale soarelui. Cumva, cei câțiva pași până la ușă au durat o veșnicie. Picioarele se luptau cu forța necunoscută care îi opunea rezistență la fiecare pas. Se tot întreba dacă voia să facă acest lucru, deoarece, în cele din urmă, și-a dat seama că forța care i se împotrivea era de fapt frica. Teama de ceea ce îl aștepta de partea cealaltă a ușii. A continuat, oricum, pentru că, la fel ca întotdeauna, nici acum nu avea nicio altă opțiune, nicio voință, nicio independență. Efortul l-a lăsat tremurând de epuizare, dar în cele din urmă ușa era în fața lui. A ridicat mâna, plasând-o cu palma în jos pe lemnul cald, simțind senzația familiară de suprafață netezită de nisip. A împins. Ușa s-a deschis și întunericul s-a revărsat în afară contaminând lumina soarelui, ridicându-se în jurul lui ca o ceață. Groaza i s-a intensificat. Dar ușa era deschisă. Nu mai era nimic acum între el și persoana care locuia în casă. Ceva se mișcă în umbră, o prezență care se desprindea din ea.

– Tu și tatăl tău ați avut amândoi curajul de a face alegerea potrivită în final, i-a spus o voce. Nu că părerea mea ar conta în vreun fel. Dar mă bucur. M-am gândit că-ți datorez această a doua șansă.

– Tatăl meu?

Se aplecă – crawlerul se clătină din nou, în timp ce șenilele din față treceau peste o altă creastă de gheață, iar nasul țeapăn se înclină brusc în jos.

Aaron se scutură, lumea reală chemându-l înapoi din starea de confuzie. Se agăță strâns de brațele scaunului și se uită prin fanta parbrizului. Afară era un întuneric profund, miez de noapte sub norii care dominau pe o distanță de cinci kilometri spre cerul urlător al uraganului. Fasciculele farurilor din față erau obturate de zăpada abundentă. Mica parte de teren pe care o făceau vizibilă le releva niște bolovani de gheață mari cât jumătate din dimensiunea crawlerului. Izbucnirile regulate de lumină ale fulgerelor le arătau că bolovanii periculoși cu muchii ascuțite erau împrăștiați pe terenul înghețat în toate direcțiile, la nesfârșit. Distanțele înguste dintre ei erau din ce în ce mai puține și tot așa fusese și în ultima oră. Era un adevărat coșmar geografic. Progresul înregistrat era jalnic, iar situația se înrăutățea. Verifică sistemul de navigație inerțială al vehiculului. În ultimele două ore reușiseră să parcurgă impresionantul total de șapte kilometri și un sfert, din care doar foarte puțin fusese într-o frumoasă linie dreaptă spre înainte. Trecuse mai mult de o zi de când nava necunoscută trăsese în Hanko cu un m-reductor Hawking. Începea să-și dorească să fi avut capacitatea de a calcula calendarul precis pentru cât timp i-ar lua armei să digere planeta din interior. Dar chiar dacă ar ști exact momentul în care continentele vor intra în implozie, asta nu ar face crawlerul să meargă mai repede. Prima lui estimare brută de trei zile era suficient de realistă.

Rețeaua crawlerului încetini șenilele, lucru pe care Aaron îl percepu mai întâi ca pe o schimbare în vibrația constantă care afecta cabina. Când a întrebat-o de ce, i-a fost arătat rezultatul tatonării cu un fascicul radar. Înaintea lor era o ruptură în sol, o fisură verticală de peste zece metri.

– Madona! a exclamat Inigo în timp ce studia profilul radar. Fața îi era ușor umbrită de lumina violetă slabă emisă de cele două benzi polyphoto din tavanul cabinei. Ne va lua o jumătate de oră ca să ne croim drum prin aia.

– Tu ești expertul, murmură Aaron acru.

Inigo îi aruncă un zâmbet.

– Cu siguranță sunt. Apucă maneta de control manual și dădu înapoi, apoi activă lamele din față. Acestea s-au extins din vârful crawlerului și au început să se rotească. Vehiculul a pornit din nou și lamele au atins spiralând gheața. Un nor mare de granule de gheață murdară se ridică în viscol. Țipătul lamelor rezona în cabină. Întreg vehiculul a început să se agite în timp ce își săpau drum înainte. Inigo direcționa lamele cu atenție, făcând o curbă pentru a rula paralel cu

fisura, care continua să coboare. Norul de gheață reducea vizibilitatea la zero. Se baza pe senzorii crawlerului și pe propriul său efect de scanare de câmp. Mesia cel pierdut trebuie să fi avut niște programe sofisticate de filtrare, a decis Aaron. Propria sa scanare îi arăta doar puțin dincolo de caroseria crawlerului. Gheața pe care o traversau apărea ca o substanță compactă groasă, dantelată cu rocă și sol, ca o pâclă aproape opacă. Dar Inigo era capabil să discearnă structura, știind când să se retragă și când să aplice presiune.

Zgomotul lamelor îi irita nervii lui Aaron la maximum. Tonul lor era în continuă schimbare în timp ce loveau când solul, când gheața. Apoi lamele s-au izbit de un fel de rocă și zgomotul a fost atât de disonant, încât i-a venit să lovească ceva. Când s-a uitat înapoi la Corrie-Lyn, aceasta avea mâinile apăsate peste urechi și dinții dezgoliți într-o grimasă sălbatică de spaimă. Inigo ajustă treptat poziția manetei, ocolind straturile dense. Amestecul de rocă și gheață fu aruncat în lateral, căzând într-un arc lung pe partea laterală a riftului. Inigo îi conduse din nou în gheață, executând o tăietură mai largă.

Așa au coborât, într-o serie de bușituri zgomotoase și salturi, creându-și propria rampă. În final a fost nevoie de peste patruzeci și cinci de minute pentru a ajunge la baza craterului. Lamele s-au retras. Aaron privea cu disperare la terenul presărat cu blocuri de gheață pe care îl dezvăluiau fulgerele. Erau mai mari decât cele din partea de sus a riftului, și mai aproape unele de altele.

– La naiba, a mormăit. Nu vom putea trece peste asta. Cât de mult se întinde?

Dacă nu traversau câmpul de gheață în următoarele două ore, nu puteau ajunge la navă înainte de implozie.

– Nu știu, a răspuns Inigo imperturbabil. Nu prea avem hărți de observație.

Conducea crawlerul de-a lungul bazei craterului, căutând o deschidere.

– Trebuie să ai!

– Nu unele recente. Sunt toate depășite de o mie de ani și suprafața de gheață se deplasează. Încet, desigur, dar mișcarea determină o topografie nouă în fiecare secol sau cam așa ceva.

– Rahat! Aaron lovi ceva, în cele din urmă. Pumnul bufni în peretele cabinei. *Trebuie* să ne mișcăm mai repede.

– Știu.

Corrie-Lyn se ridică din scaunul ei și își împleti brațele în jurul gâtului lui Inigo. Lumina slabă din cabină îi făceau trăsăturile frumoase profund senzuale.

– Faci tot ce poți. Ignoră-l.

Aaron mârâi de frustrare și lovi din nou peretele. În tabăra Olhava, Inigo recunoscuse în cele din urmă că avea o navă stelară privată

ascunsă pentru situații de urgență. Exaltarea lui Aaron la ideea unei căi de scăpare s-a diminuat însă rapid când crawlerul a pornit la drum. Potrivit lui Inigo, nava sa era în siguranță într-o peșteră tunelată la șapte sute de kilometri sud-est de tabără. Aaron a presupus că după ce îi vor parcurge le vor mai rămâne două zile în plus. Apoi au intrat direct în câmpul cu blocuri de gheață.

– Ne croim mereu drum prin genul ăsta de lucruri, i-a spus Inigo în timp ce Corrie-Lyn își freca obrazul cu adorație de al lui. Așa am ajuns să fiu atât de bun cu lamele.

– Obține un timp mai bun sau murim, a zis răspicat Aaron.

Inigo i-a aruncat un zâmbet, apoi întoarse crawlerul într-o mică deschizătură. Muchii de gheață ascuțite ca niște lame scârțâiau și se spărgeau de caroserie în timp ce se strecurau printre ele. Aaron tresări, convins că s-au blocat din nou. Se mai întâmplase asta o dată, în urmă cu câteva ore El și Inigo au trebuit să iasă afară și să-și folosească efectul de câmp biononic ca să taie în jurul vehiculului pentru a-l elibera. Se simțise bine când își utilizase funcțiile pentru arme, chiar și pe o setare minimă. Măcar făcea ceva.

Singurul beneficiu al călătoriei era faptul că, de când porniseră, Corrie-Lyn nu se atinsese de niciun strop de alcool.

– Ai vreo idee cine a fost în nava aceea? a întrebat Inigo.

– Nu. Nu mi-am dat seama că am fost urmăriți, ceea ce mă neliniștește. Ca să-l poată urmări pe *Artful Dodger* aveau nevoie de ceva la fel de bun, dacă nu mai bun. Este extrem de greu să obții acest tip de hardware, așa că a fost fie ANA, fie o facțiune. Dar ANA nu ar folosi un m-reductor de genul ăsta și sunt la fel de surprins că o facțiune a făcut-o.

– Nu există onoare printre hoți, nu-i așa?

– Nu, a fost de acord Aaron. Folosirea m-reductorului arată în mod sigur a disperare.

– Poți să-ți ridici o oglindă în față, a spus Corrie-Lyn. A fost un act nemilos, demn de tot disprețul, să sacrifice toți acei oameni, fără avertisment sau un motiv. Pilotul trebuie să fi fost la fel ca tine.

– Există oameni în acest univers mult mai răi decât mine.

– Nu cred.

Dar e adevărat. Zâmbi discret.

– Și atunci unde ar fi trebuit să mă constrângi să merg? a întrebat Inigo.

– Voi ști când vom fi în siguranță pe navă.

– Serios? Asta e… interesant.

– E depravat, a spus Corrie-Lyn.

– De fapt, este o măsură de securitate simplă, le-a zis Aaron. Dacă eu nu știu, nu pot să dezvălui nimic.

– Dar știi, a spus ea. E îngropat undeva în subconștientul tău.

– Da, dar eu nu pot ajunge la asta decât în anumite circumstanțe.

– Ți-ai deteriorat propriul psihic, cu o intervenție atât de mare.

– Ți-am spus de mai multe ori înainte, și mă voi bucura să ți-o spun din nou de nenumărate ori, îmi place ceea ce sunt.

– Oh, Madona, acum ce! a exclamat Inigo când rețeaua crawlerului îi opri din nou.

Se uită la ecranul radarului ale cărui benzi concentrice portocalii se răsuceau în vârtejuri, ca un planetariu accelerat.

– Asta e ciudat. Ochii lui cenușii se îngustară în timp ce privea prin fanta parbrizului. Farurile revelau un văl de zăpadă albă, dar nu și bolovani. Fulgerele transformau noaptea neagră într-o ceață plumburie. În fața lor, nu existau forme identificabile.

Scanarea de câmp a lui Aaron arăta că gheața se aplatiza în fața șenilelor crawlerului. Apoi, se încheia într-un alt crater cu margini ascuțite. Nu putea detecta nimic dincolo de el.

– Nu e nimic acolo.

– Cred că asta e problema.

Și-au îmbrăcat amândoi costumele ca să iasă să arunce o privire. Inigo a spus că nu voia să ducă crawlerul prea aproape de rift până când nu știau cu ce aveau de-a face. Aaron a ridicat din umeri și a acceptat. Nu-i plăcea să poarte costumul de suprafață – biononicele sale i-ar fi putut asigura protecția în mediul ostil al lui Hanko – dar acesta adăuga încă un nivel de protecție, despre care instinctul său insista că era un lucru bun într-o situație cu atât de multe necunoscute.

Se țineau amândoi aproape de fasciculele farurilor, clătinându-se în vânt. Deși se apropiau de margine, scanarea de câmp a lui Aaron încă nu putea detecta nimic dincolo de aceasta.

– Unde naiba s-a dus pământul? a întrebat el.

Scanarea sa de câmp tatonă gheața de sub picioarele lui. Erau câțiva centimetri de zăpadă sfărâmicioasă, apoi gheață compactă, pe toată distanța pe care o putea analiza. Era ca și cum s-ar fi aflat pe creasta unui val gigantic înghețat.

– Trebuie să fie un fel de albie, a răspuns Inigo. Dacă presiunea este cea potrivită, gheața se poate fisura în loc să ridice o creastă.

– Excelent.

– Ar trebui să se închidă în curând. Nu am văzut niciodată o fisură de gheață de peste 500 de metri lungime. Verifică în direcția aceea. Și nu te duce prea aproape.

– Bine.

Aaron a început să meargă în paralel cu marginea, menținând o distanță de trei sau patru metri între el și adâncitură. Ajunse curând la o proeminență triunghiulară plană ce străpungea marginea drumului, pe care o înconjură prudent, simțind o ușoară senzație de amețeală. Dacă exista un loc care să-i permită o privire decentă în golful de

dedesubt, acesta era.

Își extinse scanarea la maximum, măturând prin vârtejul greu de zăpadă. Chiar și la rezoluție completă nu a putut detecta cealaltă parte a fisurii rugoase. Nu exista niciun semn care să indice fundul. Se afla pe marginea unui abis masiv. Instinctul îl lovi, arzându-l cu presimțiri. Ceva ce Nerina îi spusese în tabără se înregistră.

– Hei, suntem…

Scanarea îi arăta că funcția de câmp a lui Inigo comuta, reformatând curenții de energie. Biononicele lui au răspuns instantaneu, consolidându-i câmpul de forță integral, protejându-l de orice probleme pe care sistemele învechite ale lui Inigo i le-ar fi putut eventual provoca. Acceleratorii îi circulau pe căile nervoase gata să declanșeze riposta. Rutinele tactice creșteau în clusterele macrocelulare, fuzionând fără efort cu gândurile lui, analizând situația. Atunci și-a dat seama cât de rău o dăduse în bară având încredere în Inigo. *Raaaahat!*

Inigo eliberă cel mai mare impuls disruptor pe care biononicele sale îl puteau produce. Acesta lovi gheața la câțiva metri de picioarele lui Aaron. Pentru un moment, întreaga proeminență emană o fluorescență elegantă de jad. Când lumina s-a stins, o singură crăpătură gigantică apăru cu o viteză incredibilă, despicând proeminența la marginea ghețarului.

Aaron se uită șocat la gheața ruptă. Programele tactice s-au grăbit să găsească o contra…

– Îmi pare rău, a spus Inigo simplu. Gândurile care i se scurgeau din gaiaparticule arătau că îi părea rău cu adevărat. Dar, uneori, pentru a face ceea ce trebuie…

Întreaga proeminență s-a desprins curat. Pentru sistemul nervos accelerat al lui Aaron a părut că stătea acolo de o eternitate îngrozitoare. Apoi, gravitația trase bucata de gheață colosală drept în jos, Aaron stând în centrul ei. A început să se răsucească cu marginile frecându-se scrâșnind de faleză. Câmpul său de forță se reconfigură, extinzându-se în două fascicule gemene în formă de petale, aripi care îl puteau ridica de acolo. Nu era bine, în mijlocul acelui viscol, dar mai bine decât orice altceva. În clipa aceea însă vasta cataractă de zăpadă în avalanșa declanșată de lovitura lui Inigo tună peste el, înghițind proeminența care se rostogolea și pe el odată cu ea.

Întreaga masă a continuat să se prăbușească în josul falezei înalte de kilometri întregi, luându-i o lungă perioadă de timp pentru a ajunge la fund.

Silverbird săgeta prin Golf, întinderea imensă de stele distruse și de furtuni haotice de ioni care se afla între haloul dens al clusterelor globulare antice ce cuprindeau stelele din Zid și granița Golului în

sine. Justine se orienta după imaginile hysradarului și ale scannerului cuantic, înconjurându-se de structura masei universului real tradus în cețuri stacojii și turcoaz. Puncte minuscule de lumină de smarald străluceau în oceanele cosmice schimbătoare, arătându-i stelele supermasive care își păstraseră încă integritatea în lunga lor spirală spre neființă. La mai puțin de o sută de ani-lumină înaintea ei se afla strălucirea înghețată a buclei, o bandă rotitoare de materie supraîncărcată, groasă de zece ani-lumină, ce emitea o explozie de raze X pe toată întinderea galaxiei. Dincolo de aceasta era suprafața neagră impresionantă a graniței Golului. Se uită la topologia fluctuantă a acesteia, minunându-se de cât de mult semănau undele ei cu valurile oceanului, cu vârfuri și hornuri spărgându-se haotic stârnite de forțe interne ca niște furtuni de neînțeles. Destul de des, vedea câte-o mișcare ondulatorie umflându-se pentru a ajunge la coada alungită a unei stele ce se dezintegra și care se afla încă la ani-lumină distanță. Gravitația fenomenală sugea materia în orizontul evenimențial, cu o ultimă flamă devastatoare de radiații ultraputernice de tipul celor care alimentaseră bucla timp de un miliard de ani. Chiar și cântecul acela de sirenă va înceta curând. La viteza actuală de expansiune, Golul va devora bucla în nu mai mult de o săptămână. Vor rămâne atunci doar Zidul și DF-urile de apărare ale Raielilor care stăteau între granița Golului și restul galaxiei.

Justine își simți corpul înfiorându-se din nou. Îi era greu să înțeleagă amploarea forțelor de afară. Se simțea mică și foarte singură.

– Tata?

– Sunt încă aici, dragă. Releul rezistă. Felicitări pentru bătrânii tehnicieni ai Marinei care l-au asamblat.

– Am lăsat în urmă ultimele sisteme de senzori cunoscute acum cinci minute. Link-ul ar putea să nu mai reziste mult.

– Sigur că va rezista, îngerul meu. Așa a fost scris să fie.

– Mda, bine.

– Mă uit la cifrele de accesare a unisferei. Mai mult de jumătate din omenire se uită acum peste umărul tău.

– Salutare, jumătate din omenire, a spus ea seducător.

– Te descurci bine. Iar eu sunt într-un mare rahat cu ANA pentru că am admis public că există un ultrapropulsor.

– Ha! Tu mereu ești într-o încurcătură.

– Adevărat. Fără mine, avocații s-ar usca pur și simplu și ar muri. Ei mă consideră ca pe un Mesia al lor. Îți amintești când am fost prinși că plantam pe proprietatea din Florida viță-de-vie extraterestră?

– La dracu', da. Comisarii de mediu UFN s-au înfuriat ca naiba pe noi.

– Există bănci pe care le deținem în Lumile Externe care încă se mai luptă cu plata acelei amenzi.

Justine lătră un râs. Respira sacadat. Voia cu disperare să iasă din corpul ei bătrân, cu toată prostia lui de frică derivată biochimic. Oricine și-ar fi putut închipui că personalitatea ei era speriată cu adevărat.

– Vreun semn că al Doilea Visător ți-a accesat apelul?

– Nu încă. Mă aștept acum să vorbească destul de repede cu Lordul Cerului. La urma urmei, va trebui să-mi facă mie față dacă nu începe să-și miște rapid fundul. Nu-i așa, al Doilea Visător?

– Tată, te rog, îl mustră ea.

– Da, da.

– Cred că o s-o iau în jurul buclei. Radiația aia e suficient de puternică pentru a tăia prin câmpurile de forță ale lui *Silverbird* ca prin niște șervețele de hârtie. Îți vine să crezi ce date primesc?!

– Vei fi în suficientă siguranță în hiperspațiu.

– Știu, dar…

– Cum te simți tu bine, îngerul meu.

Justine instrui unitatea de comandă să zboare spre sudul galactic al buclei.

– Asta e ciudat. Senzorii detectau o semnătură artificială la peste patruzeci de ani-lumină în spatele ei. Se concentră pe originea acesteia pe care unitatea de comandă i-o afișa sub forma a două cercuri de chihlimbar. Ah, tată, prinzi asta?

Gore așteptă un moment înainte să răspundă.

– Da.

– Oricine ar fi ei, călătoresc cu viteză supraluminică.

– Văd asta.

– N-am știut că mai zboară cineva în partea asta a galaxiei. Date sub formă de tabel i se ridicau în exovedere. Dumnezeule, sunt masive. Un gând sălbatic îi ieși la suprafață. Crezi că sunt Lorzi ai Cerului? a întrebat ea plină de speranță.

– Nu, draga mea, nu cred. Ei sunt mult mai mari. Iar acesta este un curs de interceptare.

– Oh. Moralul ei scăzu rapid. Raieli. Și sunt rapizi. Mai rapizi decât *Silverbird*. Cu puțin. Ar fi „mușcă și fugi“, dacă ajung la graniță înaintea lor. Nu cred că sunt aici ca să mă escorteze în condiții de siguranță.

– Îl apelez pe Qatux chiar acum. El va rezolva asta.

– Bine, tată.

Vizualizarea senzorului extern clipi alb pentru o microsecundă, ca și cum un fulger ar fi măturat prin ea. După ce s-a limpezit, dinspre locul unde erau navele Raiel apăru o carapace translucidă movalie care se extindea rapid. Fluxuri de date secundare îi arătau că anomalia era centrată pe un punct de masă de mărimea lunii Pământului, care plecase în direcția Golului într-o călătorie spre moarte de zece milioane

de ani. *Plecase*. Apoi dispăruse, convertită direct în energie exotică ce curgea acum prin hiperspațiu.

– Oh! LA DRACU'! a țipat Justine.

Silverbird își consolidă toate sistemele defensive pe care le avea.

Unda de șoc din hiperspațiu lovi mica navă ultrapropulsor cu forța unui dinozaur iritat. Justine a urlat în timp ce era aruncată de pe canapea și izbită de peretele din față. Alarmele au început să țiuie. Numeroase scheme din exovedere s-au colorat în chihlimbariu și roșu.

Mulțimea de protestatari antiinvazie din parc exclamă la unison în timp ce *Silverbird* era zgâlțâită, eliberând apoi un „ohooo" lung de uimire și de ușurare. Araminta nu se putu împiedica să li se alăture, recunoscătoare că Justine supraviețuise celei de a treia unde de șoc propagate de navele de război Raiel care o urmăreau și că se ridica acum din nou de pe podeaua cabinei. Fusese un sunet care reverberase peste întreg Colwyn City și dincolo de el. Cu mult dincolo de el.

Se strecură înăuntru prin intrarea în garajul subteran al blocului. Ușa era deschisă încă pe câțiva metri, nu suficient pentru a încăpea o capsulă, dar suficient pentru ca Trikepodul ei să poată ieși. Dezactivase mecanismul când plecase, deschizând mica cutie de control și deconectase fizic cablajul. Acum, reconectă cablurile colorate la locurile lor. Ușa alunecă și se închise în spatele ei, iar ea se grăbi prin grota pustie de beton înapoi la ascensoare.

– Ești bine? a întrebat Gore.

– Ticăloșii! a răspuns Justine tremurând. Ce, treaba asta nu e și așa destul de grea?

Araminta se făcu una cu peretele rece de metal al liftului, simțindu-se în felul în care părea să se simtă Justine. Condusese în jur timp de vreo oră Trikepodul înainte de a-l parca într-un spațiu public la molul Tala. Acum nu mai era nimic care să indice că se afla în bloc. Fusese cea mai bună acoperire la care se putuse gândi. Mersul pe jos înapoi din cartierul Bodant durase patruzeci de minute, timp în care navele de război Raiel începuseră să spulbere mici luni pentru a încerca s-o oprească pe Justine. *Toată lumea* accesase asta. Ceea ce o făcea să iasă în evidență era faptul că era singura persoană care se deplasa pe străzile din Colwyn.

– Te descurci bine, o asigură Gore pe fiica lui. Foarte bine.

Araminta își folosi vechiul cod de suprascriere pentru a debloca ușa de la apartamentul lui Danal. Nici el, nici Mareble nu erau acolo. Probabil că petreceau cu armata de ocupație, gândi ea cu amărăciune. Structura goală a locului tocmai fusese terminată atunci când îl predase. De atunci, Mareble adusese ceva mobilier de bază. Araminta aruncă o privire critică mașinii de gătit. Obiectul mare din metal părea ridicol de primitiv. Domnului Bovey îi luase o lungă perioadă de timp

să i-o găsească, iar instalarea ei fusese un coșmar.

În exovederea Aramintei, Justine se așeza din nou în scaunul care se plia protector în jurul ei.

– Sistemele principale sunt funcționale. Unitățile de acționare și-au redus capacitatea. Exploziile astea de energie afectează o mulțime de componente. Cred că încearcă să mă uzeze ca să cedez.

Araminta se apropie de ferestrele balconului și privi afară, peste parc. Mai multe capsule Ellezelin erau suspendate deasupra drumului care îl înconjura. Toate erau în staționare. La fel ca toată lumea, ocupanții acestora erau captivați de cursa care avea loc la treizeci de mii de ani-lumină distanță. Sub ei, mulțimea se uita în sus, la cerul ale cărui stele erau mânjite de cupola pentru vreme rea. Dădu din cap cu satisfacție.

– Trag din nou, țipă Justine. Oh, Doamne!

Silverbird se cutremură violent. Araminta scrâșni din dinți, simțind uriașul tremur de anticipare din gaia-câmp. Mai multe secțiuni ale navei raportau suprasarcini. Viteza scăzu vertiginos în timp ce propulsorul își reconfigura funcțiile de manipulare a energiei din jurul componentelor degradate. Justine schimbă cursul tăind prin buclă, distanța cea mai scurtă până la graniță. Ambele nave de război Raiel au urmat-o imediat, reducând decalajul.

Araminta trase o pernă mare albastră din grămada din mijlocul camerei de zi. Era deranjată să vadă că parchetul de abanos fusese readus la lemnul crud. Oare Mareble nu înțelesese cât de greu fusese să aplice cum trebuie lacul? Câtă muncă presupusese în curățarea micilor blocuri de lemn!

Se așeză pe pernă și își încrucișă picioarele, alungând gândurile negative.

– Bună strategie, draga mea, a spus Gore. Nu sunt multe planete în interiorul buclei.

Araminta deschise programul lui Likan din lacuna ei de depozitare, simțind cum mintea i se calmează în sfârșit. Era un risc să folosească acest apartament, dar nu era sigură cât de mult se pricepeau cei de la Visul Viu la urmărirea de persoane prin gaia-câmp. În ziua în care Danal se mutase în el îi mărturisise că ajuta la căutarea celui de-al Doilea Visător și că modul în care cuiburile de confluență fuseseră modificate facilitau acest lucru. Deci, cu siguranță nu voia să fie în apartamentul ei atunci când făcea acest lucru, în cazul în care erau suficient de buni pentru a stabili exact locația. Iar ei ar putea crede că apartamentul lui Danal a fost un fel de citire greșită a datelor. Nu știa niciun alt loc în care ar putea merge. Altul decât casa domnului Bovey, dar asta l-ar expune forțelor paramilitare, lucru pe care ea nu-l putea face.

Spectrele întunecate ale senzațiilor care pândeau în subconștientul

ei s-au extins spre exterior. Și-a lăsat atenția să înoate printre numeroasele gânduri pe care le conținea. Alunecă în derivă. Mulțumită într-un mod pe care doar programul în sine nu l-ar putea niciodată atinge.

Cele mai multe dintre gânduri puteau fi ignorate. Unele erau ciudate. Unul avea o semnătură mentală pe care o cunoștea, asociată cu un ton întunecat, care aproape a făcut-o să se retragă intimidată. În loc de asta, se concentră însă.

– Lord al Cerului, pleda Ethan. Ascultă-ne, te rugăm.

Implora cu toată forța lui mentală, amplificată de nenumărate cuiburi de confluență, care-i direcționau apelul spre exterior, în infinit. *Greșit*, cugetă ea cu distanță olimpiană.

Lordul Cerului nu este dincolo de noi, este înăuntru.

Pluti în continuare în derivă, fără să se grăbească.

– Dacă nu-i chemi înapoi, vă rup eu însumi afurisita de navă-arcă moleculă cu moleculă și cu voi toți în ea, țipa Gore. Crezi că Golul este un lucru rău? Nu-i așa? Asta crezi? Pentru că, dă-mi voie să-ți spun, Golul este mă-ta cu țâța afară pentru tine să sugi la ea în comparație cu mine.

Araminta nu se putu împiedica să rânjească. *Ei da, acesta e genul de tată pe care mi-ar fi plăcut să-l am*. În parc, oamenii aplaudau. Un strigăt preluat pe sute de planete. Gaia-câmpul era plin de determinare și de sprijin, emoția brută a miliarde de oameni extinzând sentimentul de consens până la extaz. Hai, Gore, striga omenirea. Araminta își adăugă și ea binecuvântarea, o șoaptă pierdută în mulțime.

– Eu nu pot face nimic, a protestat Qatux. Sunt războinici Raiel. Nu sunt la fel ca noi, nu mai sunt de mult.

– Găsește o nenorocită de modalitate!

Araminta se distanță de criză, alunecă spre un fir de gând liniștit, familiar. Se deschise în semn de salut. Nebuloasele Golului ieșeau din întuneric, licărind spectaculos în jurul ei. Jumătate din spațiu era o pată străvezie de acvamarin, cu câteva stele îndepărtate strălucind prin ea. Recunoscu Marea lui Odin unde Lordul Cerului acostase între două dintre promontoriile stacojii, coloane de gaze răsucite, lungi de ani-lumină, din care se umflau muguri suficient de mari pentru a conține un cluster globular. Iar aici, gândurile a ceea ce odată fusese amestecat cu noțiuni mai concrete. O sentiență se împletea prin acest spațiu, nu conștient, dar cu un rost precis.

Silverbird țâșni din buclă brăzdând spre implacabila barieră finală. Peste tot în jurul ei, stele sparte năruite în interior, împrăștiind cojile strălucitoare ale planetelor pe care le născuseră cândva ca și cum ar fi fost un obstacol în drumul tumultuosului plonjon final către dispariție.

– Oh, Doamne, iar începe, scânci Justine.

La zece ani-lumină în spatele ei o gigantă de gaz făcea implozie, iar

din punctul de dispariție al acesteia izbucneau distorsiuni cuantice hiperluminice.

Silverbird a ieșit din hiperspațiu, zburând liber într-un spațiu-timp pe care niciun om nu l-ar fi putut recunoaște. Era un univers întunecat în interiorul Zidului de stele. Împletituri groase de praf și gaz blocau lumina centrului galactic din spatele navei. Înaintea ei, câțiva fotoni scăpau de sub pătura macrogravitațională a Golului, în timp ce sorii se scufundau în orizontul evenimențial. O bandă de un vermillon lugubru licărea în spațiu, vârtej de nori de ioni înfuriați de descărcarea fatală a buclei, iluminând fuzelajul asemenea privirii diavolului. Alarmele de radiații urlau cu spaimă în timp ce câmpul de forță începea să se prăbușească. Fuzelajul crăpa.

– Unul dintre noi vine, a spus Araminta. Vezi?

Denaturarea provocată de unda de șoc trecu fulgerând aproape neobservată în spațiul real. Fluxuri moarte de atomi fură stârnite pentru scurt timp de forța zbuciumată care se scurgea din interstițiile cuantice. *Silverbird* se grăbi înapoi în hiperspațiu, mocnind de la arsurile de radiații.

– Tu, a exclamat Ethan.

Lordul Cerului rezonă cu interes.

– Încă te caut. Inima suferă de dor.

– Știu. Trebuie să oprești asta. Te rog, urează-i bun venit emisarului nostru. Se apropie.

– Unde? Simt că ești atât de departe.

– Eu sunt departe. Dar ea este aproape de tine acum. Încearcă s-o simți. Emană emoție la fel ca noi toți. Ghideaz-o așa cum ar trebui. Deschide-i granița.

– Inima îți urează bun venit.

Cele două nave de război Raiel se apropiau de *Silverbird*. Senzorii Justinei îi arătau o altă masă de gaz de dimensiuni gigantice la mai puțin de cinci ani-lumină distanță. Dacă o direcționau spre ea, ar fi însemnat sfârșitul. Ultrapropulsorul lui *Silverbird* se lupta acum să mențină accelerația.

– Grăbește-te. Te rog, a implorat Araminta.

Lordul Cerului radia de satisfacție în timp ce se retrăgea.

– Îți mulțumesc, a spus Gore. Oricine ai fi.

Justine se cufundă înapoi în canapea, cu mintea complet deschisă la gaia-câmp, lăsându-și fiecare emoție să se scurgă în exterior. Speranțe. Temeri. Tot ce era ea.

În fața lui *Silverbird*, granița Golului se schimba. Un val mare circular se încreți spre exterior, creând un crater de peste zece ani-lumină. Din centrul său, un con neted de întuneric pur se ridică spre navă.

Justine privea surprinsă imaginile din exovedere. Se ținea strâns de brațele canapelei, transpirând.

– Nu sunt așa de sigură că… În spatele ei, navele de război Raiel au încetinit, permițându-i lui *Silverbird* să gonească în interior.

– …asta e…

La cincisprezece ani-lumină conul și-a încetat extinderea.

– …o idee …

Vârful se deschise ca o floare, petale de noapte infinită aplecându-se înapoi.

Lumina minunată a nebuloasei intra strălucind în Golf.

– …chiar atât de bună…

Silverbird trecu pragul, intrând în Gol.

– …la urma urmei.

Conul se închise. Se scufundă înapoi în granița acum pasivă. Link-ul de comunicație de la *Silverbird* la releul Marinei s-a închis. Ambele nave de război Raiel au executat curbe strânse și s-au îndreptat înapoi spre Zid.

– Te rog, vorbește cu noi, a implorat Ethan. Lordul Cerului te-a uns pe tine ca al Doilea Visător al nostru. Te așteptăm. Avem nevoie de tine.

Nu a primit niciun răspuns.

Araminta alunecă afară din apartamentul lui Danal și traversă tiptil vestibulul către al ei. Afară, lumina crudă a zorilor lovea cupola pentru vreme. Mulțimea aplauda în extaz. Asta o făcea să se simtă bine.

– Ei bine, ce zici de chestia asta, am salvat universul.

Araminta zâmbi sălbatic la ideea asta ridicolă, apoi căscă. Să fii erou era destul de epuizant. Se cufundă în fotoliul mare și vechi, cu pernele sale ciudate, bulboase. *Doar cinci minute de odihnă*.

Lui Cheriton McOnna nu-i plăceau hainele „în caracter" pe care Beckia le produsese pentru el în replicatorul de la bordul lui *Elvin's Payback*. Chiar nu-i plăceau. Nimic în neregulă cu senzația la atingere, o cămașă de bumbac, o vestă căptușită cu lână și cu nasturi de metal și pantaloni care arătau ca pielea de căprioară, dar dintr-un material mult mai moale. Nu, culorile și stilul nu-i plăceau. Fața cu șireturi a cămășii, culoarea ei gri-verde care arăta mai mult a pată decât a vopsea și croiala ciudată, strâmtă, a pantalonilor negri. Refuză pur și simplu să-și pună pălăria de fetru cu pene flamboaiante, verzi și albastre, dar a acceptat apoi, fără tragere de inimă, să o poarte, după ce Beckia se făcuse foc și pară. Și nu era bine s-o înfurii pe Beckia.

Iar ea avusese dreptate, desigur. De îndată ce a intrat în clădirea cuibului de confluență de pe Daryad Avenue, în centrul orașului, s-a confundat perfect cu forța de muncă Ellezelin. Securitatea era puternică în jurul clădirii – un cub de cărămidă vechi, cu ferestre

arcuite, întunecate. Cele trei cuiburi de confluență din Colwyn erau prima prioritate pentru forțele de ocupație. Dar Liatris McPeierl își făcuse bine treaba, infiltrând o legendă completă pentru Cheriton, inclusiv ADN-ul acestuia. Când a intrat în holul aerisit cu pardoseală de marmură i s-a cerut să pună mâna pe un piedestal-senzor în timp ce trei paznici înarmați și blindați îl priveau cu prudență. Noua rețea a clădirii l-a acceptat, iar ei i-au făcut semn cu mâna să intre. El le-a zâmbit vesel, trimițându-le o emanație de mulțumire în gaia-câmp.

Cuibul în sine era găzduit la etajul al patrulea, într-o cameră sterilă, care ocupa jumătate din spațiul disponibil al etajului. Cheriton își raportă prezentarea la datorie Maestrului Viselor Yenrol aflat în biroul supraveghetorului, care dădea în camera cuibului printr-un perete despărțitor din sticlă. În mod normal, biroul era ocupat doar câteva ore pe zi, atunci când supraveghetorul sau asistentul său rula o evaluare de șase ore pentru a se asigura că cuibul funcționa fără probleme. Acum, erau șapte tehnicieni, toți luptându-se pentru spațiu în timp ce instalau bancuri de hardware nou, iar de cealaltă parte a sticlei și mai mulți amestecau clustere bioneurale proaspete cu cuibul original.

– Care e domeniul tău? a întrebat Yenrol. Era și agitat, și nedumerit.

Repartizarea târzie a lui Cheriton asociată cu presiunea de a-și termina treaba îl făceau foarte iritabil.

– Definirea de tipar, a răspuns el. Rutinele pe care le-am dezvoltat vor ajuta la izolarea gândurilor celui de-al Doilea Visător în cadrul gaia-câmpului. Ar trebui să ne dea o sursă mai puternică de urmărit.

– Bine, a spus Yenrol. Bine, grozav. Începe instalarea rutinelor.

Se întoarse apoi către o unitate de hardware semifinalizată înainte ca Cheriton să aibă șansa de a-i răspunde.

– Bine atunci, a mormăit el, păstrându-și în emisia din gaia-câmp nivelul fluxului de dorință și entuziasm.

Își găsi un loc liber la consolă și îl salută din cap pe bărbatul de lângă el.

– Bine ai venit la ochi, i-a spus noul coleg. Sunt Danal.

– Mă bucur să fiu aici, a replicat Cheriton. Ce înțelegi prin „ochi“?

– Ochiul furtunii.

Cheriton zâmbi larg.

– Asta e partea liniștită?

– Exact!

Se dovedi că Danal se afla deja de ceva timp pe Viotia. El și Mareble veniseră gândindu-se că vor fi aproape de cel de-al Doilea Visător.

– Ne-am dorit să fim aici când se va autorevela, admise Danal. Am actualizat și am mărit sensibilitatea cuibului de când am ajuns, în speranța că Maestrul nostru îl va putea localiza. Îi aruncă lui Yenrol o privire vinovată, oprindu-și pentru un moment emisiile în gaia-câmp. Nu mă așteptam la asta, i-a mărturisit el.

– Știu ce vrei să spui, a spus Cheriton, plin de simpatie. M-am rugat la Madona ca Ethan să fie ales Cleric Conservator, dar nu mi-am închipuit că prezența noastră aici ar fi necesară.

Danal ridică din umeri stânjenit și se întoarse la muncă. Cheriton a continuat să încarce rutinele pe care le inventase. Acestea chiar îndeplineau funcția de recunoaștere, dar în sens invers, în așa fel încât cuibul ar fi dezvoltat un punct orb slab dacă ar fi primit orice fel de gânduri provenind de la cel de-al Doilea Visător și l-ar fi informat întâi pe Cheriton înainte să revină la funcția declarată.

Munca frenetică de modificare stagnă în momentul în care zborul nebunesc al Justinei acapară unisfera.

– E atât de aproape, a spus Danal cu venerație când senzorii lui *Silverbird* au revelat suprafața unduitoare a Golului.

Apoi, toată lumea a tresărit când Raielii au transformat a doua lună într-un cutremur hiperluminic.

– Oare cum fac asta? a murmurat Cheriton, fascinat de nivelul de violență extrem de sofisticată implicat.

– Cui îi pasă? a replicat Danal. Golul poate rezista vicleniei lor. A rezistat timp de un milion de ani. Asta e tot ce contează.

Cheriton a ridicat o sprânceană. A fost nevoie de foarte mult autocontrol ca să nu lase să i se scurgă în gaia-câmp disperarea provocată de bigotismul omului.

– Să sperăm că și nava Justinei poate rezista.

– Nu e o credincioasă. E o creatură ANA.

– E umană, a spus Cheriton. Asta înseamnă că ar trebui să fie capabilă să pătrundă în interior. Cumva.

– Ah. Nu m-am gândit la asta.

– Vă rog, imploră Yenrol echipa de modificare. Continuați să lucrați. Dacă cel de-al Doilea Visător intenționează să se arate, o va face în seara asta.

Danal aruncă lui Cheriton un zâmbet rușinat.

Oscar nu se așteptase ca lucrurile să se întâmple chiar atât de repede. Ar fi trebuit să știe mai bine. Dacă Războiul Starflyer îl învățase ceva era că evenimentele îi conduc pe oameni, nu invers.

Și iată-l acum încastrat într-un costum-armură paramilitar rigid, așezat la jumătatea secțiunii pentru pasageri a unei capsule de poliție Ellezelin, plutind peste Cairns. Beckia era și ea pe bancă lângă el, în timp ce Tomansio se afla în față, pe scaunul de comandă. Capsulele erau proiectate să primească cincisprezece paramilitari. Acum însă, ocupanții originali ai acesteia se odihneau într-o comă indusă de droguri în depozitul Bootel & Leicester, așa că cel puțin avea suficient loc să se întindă.

Ca și restul Confederației, accesaseră și ei goana nebună a Justinei

prin Golf.

– Echipa de primire tocmai a intrat în stare activă, a raportat Liatris.

El rămăsese în *Elvin's Payback* pentru a monitoriza forțele de ocupație și ca să le furnizeze sprijinul unisferei.

– Toată lumea crede că cel de-al Doilea Visător va interveni în favoarea lui Justine.

– Nu a făcut-o după apelul lui Gore, a spus Oscar.

– Prezența Raielilor ar trebui să dea lucrurilor un grad de urgență, a zis Beckia. Sunt de acord cu Visul Viu: dacă se va întâmpla, se va întâmpla în seara asta.

Oscar ridică din umeri, ceea ce nu-i reuși prea bine din cauza armurii.

– I-ai cunoscut pe Gore și pe Justine? a întrebat Tomansio.

– Cred că pe ea am întâlnit-o o dată, era ofițer superior pe *High Angel*. Toată lumea încerca să stea de vorbă cu ea.

– Inclusiv tu? îl tachină Beckia.

– Nu, eu îi urmăream pe cei refuzați de ea. Respingerea te lasă întotdeauna vulnerabil la o partidă rapidă de sex ieftin și fără sens.

– Ozzie, dar ești îngrozitor.

– Ceva de la Cheriton? a întrebat Tomansio.

– Nimic de la ultimul apel, a raportat Liatris. Nimeni nu i-a pus la îndoială numirea în stafful lui Yenrol. Și-a instalat rutinele în cuib.

– Poartă pălăria? a întrebat inocent Beckia.

Oscar nu-și putu împiedica un zâmbet. Aia chiar fusese o ceartă.

– Voi afla data viitoare, a promis Liatris.

– Ce poți să ne spui despre echipa de primire? a întrebat Tomansio.

– Toți adepți fideli ai Visului Viu. Se pare că lui Phelim nici nu i-a trecut prin minte să facă angajări pentru jobul ăsta. Sunt detașați de la biroul de securitate al cabinetului Makkathran2.

– Bodyguarzii personali ai lui Ethan, a declarat Tomansio. Ce îmbunătățiri au?

– Arme foarte grele, accelerate cel puțin până la standardul nostru. Dar nu cred că au biononice. Nu există nicio înregistrare despre asta în niciun fișier pe care îl pot găsi.

– Bine, mulțumesc. Continuă să sapi, vreau tot ce găsești despre ei.

– Asta fac. Iată, vin fișierele.

U-amprenta lui Oscar îi spuse că primise fișierele puternic criptate. Când le-a analizat, nu s-a putut stăpâni să-și tragă respirația. Echipa de primire pe care consilierul Phelim o alcătuise pentru a-l opri pe cel de-al Doilea Visător avea o putere de foc pe care el o crezuse a fi în posesia exclusivă a membrilor Cavalerilor Gardieni. Erau, de asemenea, extrem de devotați. Phelim le dăduse autoritate deplină asupra tuturor forțelor invadatoare pentru a-și realiza scopul.

– Trebuie să fim rapizi, a murmurat.

– Așa vom fi, a fost de acord Tomansio. N-aș vrea să fiu prins în flagrant de trupa asta.

– Pun pariu că le-au luat biononice, a spus Beckia. Se vor justifica zicând că va ajuta la împlinirea Visului. Cei asemenea lor totdeauna fac așa.

– Nu știam că Visul Viu dezaprobă biononicele, a spus Oscar.

– Oh, da. Deși nu-i nimic gen Protectorat. Biononicele nu sunt chiar un sacrilegiu, pur și simplu nu-și găsesc locul în Gol. Cei mai mulți oameni cred că oricum nu vor funcționa acolo.

– De ce?

– Pentru că nu a existat niciodată vreo tehnologie care să funcționeze pe Querencia. Cel mai sofisticat lucru întâlnit vreodată de Mergătorul-Pe-Apă a fost mitraliera. Și aceea era mecanică. Nu era niciun fel de electricitate, nici genetică, și nici biononice. Gândindu-ne la oamenii care au debarcat acolo, nava lor ar fi avut acces la baza de date și informații tehnologice cea mai avansată pe care o putea oferi Confederația și atunci este de neconceput ca noua lor societate să nu poată face nici măcar o baterie. Cunosc, cu siguranță, chimie și medicină, chiar astronomie. Ceva i-a oprit să urmeze traseul electromecanic.

– Structura internă a Golului, sugeră Oscar.

– Exact. Oricare ar fi structura cuantică, aceasta permite puteri mentale reale. Și probabil blochează energia electrică.

– Asta e ridicol. Nu poți opri curentul să curgă: asta presupune că un întreg nivel de reacții atomice ar înceta să mai existe. Nu ar fi nicio stea.

– Căile Silfen se amestecă cu tehnologia umană bazată pe hardware, a spus Tomansio.

– Asta e o intervenție directă generată de căile lor.

– Nu vreau să spun decât că se pare că există ceva potrivnic electronicii acolo, în Gol.

– Nava coloniei originale a supraviețuit și a aterizat pe Querencia.

– Și Visul Viu încă dezbate dacă a aterizat sau s-a prăbușit, a spus Beckia. Interferențele cu aparatele electronice ar putea veni direct de la Inimă, ca un fel de Lord Suprem care se asigură că civilizația nu se dezvoltă peste un anumit nivel.

– În primul rând, de ce naiba s-ar fi chinuit cineva să facă Golul, doar ca să-l poată folosi pentru a ține speciile sentiente drept animale de companie?

– Habar n-am, a spus ea vesel. *Primele vieți* sunt extraterestre, îți amintești. Gândesc diferit.

Oscar cedă cu un gest iritat.

– În regulă, deci datorită teoriei cu privire la grădina zoologică a *Primelor vieți*, echipa de primire este puțin probabil să aibă biononice.

– Cam așa ceva, da, a spus Tomansio.

– Oricum, a zis Beckia, nu trebuie să dăm nas în nas cu ei, dacă putem evita asta.

– Exact.

– Liatris, ne poți obține o misiune de la echipa de primire, te rog? a întrebat Tomansio.

– V-am luat-o înainte. Ar trebui să o primiți în câteva minute.

– Mulțumesc.

Oscar și-a ținut respirația când navele de război Raiel au distrus o gigantică de gaz.

– Iisuse Hristoase, dă-i pace bietei fete.

Silverbird căzu din nou în spațiul real. Oscar se strâmbă la radiațiile care izbeau câmpurile de forță ale acesteia, memoria zburându-i înapoi la lupta pentru Hanko atunci când era căpitan pe *Dublin*. Erau o mulțime de paralele. Navele de pe MorningLightMountain folosiseră explozii de energie exotică ca s-o plesnească pe *Dublin*. Și la o jumătate de milion de kilometri deasupra suprafeței, câmpul lor de forță abia a rezistat radiațiilor stelei. Dar asta fusese nimic în comparație cu iadul pe care îl îndura acum *Silverbird*. Oscar nu se putea împiedica să verse încurajări din minte direct în gaia-câmp, ca și cum rugăciunea lui ar fi putut ajuta la ceva.

Justine se refugie înapoi în hiperspațiu.

– Bună tactică, a spus Oscar aprobator.

O altă parte a minții îi era fixată pe faptul că *Elvin's Payback* era același tip de navă ca *Silverbird*. *Am putea fi acolo să facem noi asta*.

– Atenție, zise Cheriton pe link-ul ultrasecurizat. Cel de-al Doilea Visător ia contact cu Lordul Cerului.

– Unde este? mârâi Tomansio. Armura activă, vă rog. Oscar, fă exact așa cum ți-am spus, clar?

– Da. Reuși cu greu să nu adauge „domnule".

– Nu avem încă poziția lui, a spus Cheriton. Rutinele mele lucrează încă la falsificarea datelor din cuib pentru noi.

Oscar își deschise mintea larg la gaia-câmp.

– …aproape de tine acum. Încearcă s-o simți, implora cel de-al Doilea Visător.

– Începem, a spus Cheriton. Primul punct fix este cartierul Bodant.

– Am pornit, a replicat Tomansio și a împins capsula într-o curbă de o sută optzeci de grade deasupra râului întunecat.

Zorii soarelui Viotiei străluceau în capsulă prin secțiunea din față a fuzelajului transparent.

– Ah, la naiba, restul cuiburilor se concentrează pe origine, a spus Cheriton. M-am gândit că va dura mai mult.

Tomansio mări viteza.

– Ozzie! Cât timp avem?

La treizeci de mii de ani-lumină depărtare, Golul începea să se extindă în direcția lui *Silverbird*.

– Dacă Golul respinge tehnologia, oare ea va fi în siguranță în interior? a întrebat Oscar.

– Să ne concentrăm pe treaba pe care ne-ai dat-o, bine? îl mustră Beckia.

Apoi își activă armura. Vizorul de la cască se ondulă și se închise.

– E aproape de marginea parcului, i-a informat Cheriton. Maeștrii Viselor au extras niște coordonate foarte precise. La naiba, sunt buni. Îmi pare rău, băieți, nu o să reușiți. Echipei de primire i se transmit datele locației.

– Rahat, exclamă Tomansio reducând viteza. O să pară dubios dacă vom ajunge cu câteva secunde înaintea lor, și ăsta e tot timpul care ne-a rămas.

– Care e planul B? a întrebat Oscar.

– Să-l smulgem din mâinile echipei de primire, dar va fi dificil. Treaba se întâmplă prea repede. Am vrut să fim corect integrați în cadrul forțelor de ocupație de aici înainte de a trece la această fază.

– Distruge gaura de vierme, a spus Beckia. O putem folosi pe *Elvin's Payback* pentru a intercepta echipa de primire în spațiul interstelar, atunci când îl vor expedia pe cel de-al Doilea Visător pe Ellezelin.

– Asta ne-ar da o șansă mai bună, a zis Oscar. Nava aceea e o priveliște al naibii de mai bună decât orice are Visul Viu.

– Noi nu știm asta, a spus Tomansio. Și-ar fi necesar un atac foarte puternic pentru a scoate gaura de vierme.

– Aș putea să pătrund și s-o fac eu, a insistat Liatris.

– Ar ști exact ce s-a întâmplat și de ce, a replicat Tomansio. Se pare că va trebui să mutăm operațiunile pe Ellezelin. Oh, iată că vin ordinele de implementare din partea echipei de primire. E un bloc de apartamente.

– E ceva în neregulă aici, a spus Cheriton. Unul dintre noii mei colegi, Danal, are o potrivire. Blocul de apartamente este de fapt cel în care locuiește el. La cât de bine putem determina, cel de-al Doilea Visător este, de fapt, în propriul lui apartament.

– Ah, deci s-ar putea ca toată lumea să-l fi subestimat la urma urmei pe cel de-al Doilea Visător, a zis Tomansio. Bravo lui.

– Și grozav pentru noi, a fost de acord Beckia.

– Va trebui să iasă de acolo repede, a spus Oscar.

Viziona o exoimagine cu harta Colwynului. Nouă crucișătoare înconjurau Parcul Bodant. Cinci aveau ordin să stabilească un perimetru securizat la sol. Două au fost desemnate pentru a asigura acoperirea în aer. Restul, inclusiv al lor, urmau să susțină echipa de primire din interior.

Se uită în jos, în timp ce treceau peste clădirile strălucitoare de

illuminum dintr-un port de agrement, apoi pe deasupra parcului. Mii de oameni erau răspândiți în iarbă, încă aplaudând și sărind de bucurie că noaptea de veghe le fusese recompensată. Se dezvoltase o adevărată atmosferă de petrecere și atracția exercitată prin gaia-câmp era amețitoare.

Capsula care transporta echipa de primire vuia pe deasupra, abia subsonic și reducând puternic viteza. În față, pilonii de sticlă de la colțurile blocului-țintă străluceau cu o irizare mov si albastru, semnalizându-și naiv poziția. Capsula echipei de primire îi dădu ocol posesiv, lăsând o dâră subțire de vapori. Oamenii fericiți din parc se încruntară în sus la intruziunea brutală. Spaima și resentimentele au explodat în gaia-câmp ca petele de soare necrotice într-o corona altfel sănătoasă.

– Oh, grozav, a mormăit Oscar în timp ce din ce în ce mai mulți cetățeni care până atunci sărbătoreau se indignau și sufereau. Asta va ajuta nemaipomenit.

– Nu le pasă, a spus Tomansio. Întreagă această planetă nu contează pentru ei. Singurul lucru de care sunt interesați este găsirea celui de-al Doilea Visător.

– Mă întreb el cum o fi, a spus Oscar în timp ce încetineau pentru a staționa peste banda de grădini bine întreținute din fața blocului.

– Nevrotic, a spus Beckia. Trebuie să fie.

– Inteligent și speriat, a spus Tomansio. Ceea ce-l face periculos pentru Visul Viu.

Restul de capsule alocate pentru a sprijini echipa de primire au sosit și ele.

– Sunt maiorul Honilar, a anunțat comandantul echipei de primire. Echipa de perimetru, poziționați-vă imediat. Nimeni nu iese și nu intră. Trimiteți un puls în oricine încearcă să treacă linia. Echipa de sprijin pentru arestări, sigilați parterul și opriți ascensoarele. Utilizați scara pentru a izola fiecare etaj. Acum, ascultați. Vreau să mă asigur că ați înțeles totul. Nu vor fi utilizate niciun fel de arme letale. Cel de-al Doilea Visător este acolo și nu trebuie să fie rănit. Dacă întâmpinați orice problemă, de exemplu, dacă utilizează un câmp de forță și încearcă să treacă, contactați-ne. Ne vom ocupa de el. Nu vreau mâinile voastre murdare pe el.

– Da, domnule, a răspuns Tomansio în timp ce își îndrepta capsula în jos, în grădină.

Capsula echipei de primire se planta pe acoperișul de lângă cupola de cristal cu aur care găzduia centrul spa.

– Ce facem? a întrebat Oscar în timp ce ușa se extindea deschizându-se, iar el ieșea pe o bordură de tufișuri de fucsia, strivind cu cizmele florile albe și cărămizii.

– Exact așa cum ni s-a spus, a spus Tomansio. Și ține minte, nu

folosi funcția de câmp bionononic. Știu că e superior oricărui lucru din aceste costume-armuri, dar echipa de primire îl va detecta imediat.

– Bine.

S-au alăturat restului trupelor de sprijin pentru arestări care intraseră în holul de la parter. În spatele lor, echipa de perimetru începea să împingă înapoi primul lot de cetățeni furioși care soseau din parc.

– Danal tocmai a fost arestat, le-a spus Cheriton. Doi ofițeri de la securitatea cabinetului îl ridică chiar acum. Nu e prea fericit.

– Asta trebuie să fie o distragere a atenției făcută în mod deliberat, a spus Tomansio.

– Da, dar de cine? a întrebat Beckia. Cel de-al Doilea Visător sau un alt grup ca noi?

Holul era înțesat de echipamente de la antreprenori și containere pline cu gunoaie. Luminile de la instalația de iluminat temporar străluceau pe un cadru metalic, aruncând umbre puternice.

– Echipa de primire a preluat comanda rețelei blocului, a spus Cheriton. Stați așa, evaluez rezultatele primite de la controlorii lor.

Tomansio îi conduse pe Beckia și pe Oscar pe scara de beton. Mai multe gunoaie fuseseră aruncate la întâmplare de la etajele superioare, formând un morman de moloz prăfuit în partea de jos a scărilor din subsol. Câțiva paramilitari au coborât să scotocească garajul.

– Potrivit rețelei, aproximativ treizeci de persoane se află în prezent în reședință, a spus Cheriton. Tot locul acela nenorocit se află în curs de amenajare. Etajul al patrulea are doar patru oameni înregistrați în două apartamente. Danal și Mareble și un cuplu căsătorit. Cineva pe nume Araminta renovează celelalte trei rămase pe etaj. O cercetez pe ea acum.

Oscar se grăbi pe scările de beton. Linia lungă de paramilitari în uniformă făcea o mulțime de zgomot, tropăind în sus împreună cu el. Instrucțiunile retransmise de la Honilar alocau câte șase dintre ei la fiecare etaj. Oscar a fost impresionat de Liatris când el, Tomansio și Beckia au fost desemnați pentru etajul al patrulea. Și-au făcut apariția în vestibul unde au găsit toate ușile apartamentelor deschise forțat și doi membri ai echipei de primire stând de pază în costume-armură militare complete. Oscar putea vedea prin ușa apartamentului trei, în care ocupanții îngroziți se aflau în mijlocul livingului mare: un bărbat și o femeie, el într-o pereche de pantaloni scurți, ea într-o cămașă de noapte lungă. Stăteau unul lângă altul, cu brațele ridicate, în timp ce un membru al echipei de primire ținea îndreptat spre ei un pistol mare. Ea tremura și plângea, în timp ce partenerul ei încerca să pară ferm. Modul în care îi tremurau mușchii picioarelor îl trăda însă mai mult decât orice emisie în gaia-câmp. Maiorul Honilar a ieșit din apartamentul lui Danal.

– Nici urmă de el. Nu a putut părăsi clădirea, nu a avut timp. Vreau ca fiecare rezident de pe fiecare etaj să fie reținut și dus la sediul nostru. Căutați și scanați fiecare apartament, asigurați-vă că aveți pe toată lumea.

S-a întors și a intrat din nou în apartamentul lui Danal.

– Doi câte doi, a spus Tomansio. Fiecare pereche ia un apartament.

Oscar îl însoți pe Tomansio care intră în apartamentul numărul patru. Scană în jur cu senzorii costumului, iritat de cât de lenți și limitați erau în comparație cu o scanare de câmp biononică. *Ești mofturos*, și-a spus el. Costumul nu a detectat nicio semnătură termică de dimensiunea unui corp. Apartamentul era la jumătatea procesului de renovare. Mai mulți boți inactivi erau aliniați în camera de zi. Cabluri și țevi noi erau întinse de-a lungul unui perete. Fitinguri utilitare uzate erau stivuite lângă ușă. Lăzi și cutii cu BOVEY'S BUILDING SUPPLY MACROSTORE imprimat de jur împrejur urmau să fie despachetate. Unele piese de mobilier fuseseră păstrate. O măsuță de cafea, zgâriată rău acum, cu mai multe căni pe ea, toate așteptând să fie spălate. O canapea veche, cu un fotoliu asortat, care avea niște protuberanțe ciudate în perne. U-amprenta îi afișa rapoartele de la alte echipe, care erau ocupate să adune rezidenți de pe celelalte etaje. Până în prezent, identitatea lor se potrivea cu datele din dosare.

– Aici înăuntru, a spus Tomansio, folosind link-ul lor securizat.

Era în picioare lângă ușa unui dormitor. Patul în sine era o saltea goală cu un sac de dormit mare îngrămădit în partea de sus. Patru valize erau aliniate de-a lungul unui perete. Una era deschisă, dezvăluind o colecție de haine de damă. Mica masă de toaletă era inundată de instrumente de coafură și cutii cu membrane cu solzi.

– Nu este înregistrat ca locuit, a spus Oscar.

– Depinde ce liste verifici. Liatris, mai rulează o căutare pentru Araminta. A vândut apartamentul ăsta?

– Mă ocup acum.

În timp ce Tomansio verifica și celelalte două dormitoare, Oscar a intrat în baia principală. Podeaua fusese readusă la betonul gol, la fel ca și zidurile. Un cuboid pentru baie nou-nouț, sculptat în piatră, stătea drept în mijloc. La jumătatea peretelui din spatele lui, vârful conductei originare de alimentare cu apă rece ieșea din beton cu valva picurând în găleata de plastic de dedesubt. Vasul de toaletă vechi era încă racordat. Un rezervor mare de apă caldă stătea într-un colț, deja încastrat în structura unui perete fals, așteptând doar panourile de acoperire care erau stivuite în față. Un labirint de țevi se întindeau la baza acestuia. Componente pentru un duș cu spori erau întinse pe jos, gata de asamblare.

– Nimic, i-a spus el lui Tomansio. Celelalte dormitoare sunt goale.

Oscar l-a găsit în spatele barului-bucătărie din camera de zi.

Unitatea culinară veche fusese îndepărtată și pusă pe podea, deși conductele de alimentare cu nutrienți erau încă racordate. Un fierbător electric și un cuptor cu microunde erau așezate pe suprafața de lucru din marmură zgâriată. Scanarea termică îi arătă că temperatura fierbătorului electric era mai ridicată decât cea a mediului înconjurător.

– Locul acesta a fost folosit recent, a murmurat.

– Trebuie să vorbim cu ea, a zis Tomansio. Dacă există cineva care ne poate spune cine a intrat și a ieșit din aceste apartamente, atunci ea este.

– Nu ar trebui să fie prea dificil, a replicat Oscar. Știm cine este. Pentru Liatris va fi ușor s-o găsească.

– Da. Senzorii lui Tomansio au mai măturat în jur pentru ultima oară. Ia ceva din dormitorul ei, doar ca să putem face o verificare a ADN-ului, să știm că ea este cea care locuiește aici. Pe urmă ar fi mai bine să ne ducem înapoi să ajutăm la adunarea restului de suspecți.

– Bieții nenorociți, a spus Oscar în timp ce lua o mică perie de aplicat solzi. Ce crezi că va face Honilar cu ei?

– Bună întrebare. Cum poți dovedi că nu ești cel de-al Doilea Visător? Nu e ca și cum ar exista dovezi fizice. Cred că dacă nu se obține o mărturisire vor folosi citirea memoriei.

Oscar se cutremură. Asta nu prea o să-l facă pe cel de-al Doilea Visător să-i îndrăgească. Și au nevoie de el ca să-i ajute să intre în Gol.

– Oscar, să recunoaștem, cu tehnicile medicale de astăzi poți determina pe oricine să facă aproape tot ce vrei.

– Tehnici medicale?

– E așa cum au început.

– Presupun că știi cum să faci asta?

– Toți am fost instruiți și în domeniu, da.

În ciuda costumului-armură greu, cu izolația lui perfectă, Oscar simți dintr-odată că-i este frig.

Paula experimentase rareori un sentiment atât de neliniștitor de puternic de *déjà-vu* precum cel care a lovit-o atunci când ușa de sticlă colorată s-a deschis și a pășit în holul de la intrare. Și nici măcar nu mai fusese în clădirea aceea veche înainte. Trecu pe lângă biroul gol al portarului și se uită la cușca de sticlă a liftului. Vârsta a tot ceea ce se afla în jurul ei era cea care genera senzația ciudată ce-i flutura în spatele minții. Potrivit dosarelor Consiliului Local Daroca, interiorul era în întregime autentic, exact așa cum fusese în timpul Războiului Starflyer. Nu avea de gând să-i contrazică. Ca una care trăise în acele timpuri, putea simți că decorul era în regulă.

Liftul a dus-o până la etajul al cincilea, unde a intrat în apartamentul tip *penthouse* al lui Troblum. Pe drumul dinspre portul spațial accesase vechile fișiere de la Directorat ale locotenentului Renne

Kampasa cu privire la singura dată când o vizitase – ANA a trebuit să caute adânc de memorie.

Odată cu fișierul a venit o notă despre Troblum care, cu o sută de ani în urmă, solicitase acces la același fișier, împreună cu rapoartele medico-legale asociate.

Munca lui de restaurare e excelentă, a recunoscut Paula în timp ce intra în marele salon în plan deschis. Balconul avea o vedere magnifică peste râul Caspe, restul orașului completând imaginea de fundal.

Nu a durat mult timp până să realizeze că nu era nimic util în apartament. Toate fișierele personale ale lui Troblum fuseseră șterse din rețeaua clădirii. Singura excepție era în dormitoare, fiecare din ele având, în mod inexplicabil, dulapuri pline de haine pentru fete. Propriile haine ale lui Troblum, trei costume-togă uzate și lenjeria lui de corp neplăcută, umpleau sertarele unei comode din dormitorul principal. Pentru un moment, Paula se întrebă dacă rochiile aparținuseră prietenei lui Troblum. A ridicat o sprânceană, atunci când a luat o fustă mini de designer, din piele. Era posibil să fie ușor atinsă de prejudecăți, dar ce ar putea vedea la Troblum o fată cu o siluetă capabilă să poarte un astfel de articol de îmbrăcăminte? Apoi, a recunoscut eticheta, una pe care nu o mai văzuse de peste șapte sute de ani, și și-a dat seama că fusta era, de asemenea, în stilul vintage al Războiului Starflyer. Lăsă să-i scape un fluierat de admirație. Reprodusese, cât de bine posibil, chiar și garderoba fetelor.

Asta chiar este o adevărată obsesie.

Paula a început să meargă prin celelalte apartamente din vechea fabrică convertită în timp ce u-amprenta ei accesa rețeaua clădirii pentru a analiza fișierele rămase. Apartamentul cel mai mare de la etajul al treilea a fost cel care i-a atras atenția. Celelalte erau toate reproduceri relativ autentice, dar acesta fusese modificat din nou. Toți pereții interni fuseseră eliminați, iar camera rezultată, sigilată împotriva atmosferei din exterior cu o membrană de menținere și filtre de aer de calitate clinică. Rânduri de suporturi grele erau dispuse pe toată lungimea ei, fiecare echipat cu o serie de noduri de date și de prize de înaltă tensiune. Putea vedea conturul obiectelor care se odihniseră acolo cândva. Trebuie să fi stat acolo zeci de ani pentru a putea lăsa o urmă pe suprafața din oțel inoxidabil. Subsecțiunea rețelei pentru apartament fusese, de asemenea, șterasă în întregime.

– Trei capsule de curierat au fost rechiziționate pentru a colecta obiecte din clădire în perioada de timp în care a dispărut Troblum, îi raportă u-amprenta.

– Ce obiecte?

– Nu se știe. Erau depozitate în containere stabilizate.

– Ah, a spus Paula. Pun pariu că a fost o colecție. Cel mai probabil suvenire din Războiul Starflyer. Florac Chișoc achiziționa de multe ori

relicve istorice pentru clienții lui. Unde au fost duse containerele?

– Capsulele au făcut trei drumuri separate la portul spațial al orașului. Au fost încărcate pe nave comerciale înregistrate în Lumi Externe diferite. Nicio înregistrare a destinației lor finale.

– Florac a fost.

Știa asta. *De aceea s-a dus Troblum acolo, ca să ridice colecția. Și ar fi fost foarte mult pentru el. Asta nu poate să însemne decât că avea de gând să părăsească definitiv Confederația.* A deschis un link către ANA.

– Troblum era mult mai speriat decât mi-am dat seama.

– Marius le face asta oamenilor.

– Da. Dar mai era ceva. Amintește-ți ce ne-a spus atunci când ne-a contactat prima oară. Avea ceva ce eu aș înțelege, iar mania lui este Războiul Starflyer. O perioadă care îmi este familiară.

– Asta cu greu reduce lucrurile.

– Altceva o face, a spus Paula.

– Nu putea vedea decât silueta care urca în nava ei printre ruinele vilei lui Florac. O persoană subțire. Mișcarea aceea din șolduri, o batjocură, o sfidare nepăsătoare. Niciunul dintre agenții și reprezentanții de astăzi nu avea acest tip de atitudine, nici chiar Cavalerii Gardieni. Toți se mândreau cu profesionalismul lor de fier.

– Am un sentiment rău despre asta.

– Ce sentiment?

– Am o ultima călătorie de făcut. O să-ți spun după aceea.

– Nu poți să-mi spui acum?

– Nu. Mă crezi sau nu, aș fi jenată dacă aș greși. Vei crede că sunt obsedată. Trebuie să aflu pentru mine.

– Interesant. Cum dorești.

– Ai înregistrat vreun progres în cercetarea vieții lui Troblum pentru mine?

– Da. Este, în multe feluri, o persoană ciudată, mai ales pentru un Înalt. Am o cronologie aproape completă pentru tine. Are însă unele lacune suspecte. Iar Troblum a participat chiar și într-o misiune științifică pentru Marină.

– Adevărat?

U-amprenta Paulei primi dosarul. Scană cuprinsul în exovedere și unul dintre elementele cele mai recente îi atrase atenția. O prezentare făcută Marinei despre Anomine și generatoarele barierei Perechii Dyson? Și Kazimir însuși era acolo.

– Aș dori un rezumat al acesteia, te rog.

– Desigur.

– Mulțumesc, o voi examina pe drumul spre Pământ.

– Vii aici?

– Da, această mică problemă a mea îmi va lua doar un moment pentru a se confirma. Voi fi acolo într-o oră.

Maiorul Honilar adună treizeci și trei de oameni din blocul de apartamente și îi transportă la sediul biroului de securitate care fusese înființat în docurile Colwynului. Cordonul din jurul clădirii a fost menținut, în ciuda ostilității crescânde a mulțimii din parc. Cinci paramilitari din echipa de sprijin au executat o baleiere finală cu senzorii după capsulele de transport luate de la nefericiții rezidenți, dar nu au găsit nimic. După ce au terminat, au plecat, fiind realocați pentru alte sarcini mai urgente. Forțelor de ocupație le era din ce în ce mai dificil pe măsură ce mai mulți, tot mai mulți locuitori ai Viotiei se alăturau protestelor fizice împotriva prezenței lor.

La o oră și jumătate după ce ultima siluetă în uniformă tropăise afară din apartamentul de la etajul al patrulea, sunetul înfundat al unui instrument electric rezonă în baie. Unul după altul, cele trei șuruburi de fixare din jurul părții de sus a rezervorului de apă caldă s-au răsucit, căzând apoi pe podea. Capacul semicircular al rezervorului se înclină ușor. Niște degete au apărut în spațiul gol și s-au sprijinit în spuma groasă a izolației termice, împingând capacul într-o parte. Acesta căzu pe podea cu un zăngănit puternic.

– Dulce Ozzie! gemu Araminta.

I-a luat mult timp până a reușit să ajungă în poziție verticală. Cilindrul era doar suficient de mare pentru a-i permite să stea într-o teribilă poziție ghemuită. Când în sfârșit a reușit să le întindă, picioarele îi pulsau de durere. Crampele i-au sfâșiat mușchii articulațiilor, aducându-i lacrimi în ochi. Era pe punctul să izbucnească în plâns atunci când în cele din urmă și-a îndreptat și coloana vertebrală. Au urmat cinci minute în care a stat pur și simplu în picioare, permițând durerii să scadă înainte de a încerca să iasă, folosind structura peretelui fals drept scară.

Singurul zgomot venea de la mulțimea de afară care înjura și batjocorea paramilitarii din cordon. Araminta privi cu prudență în camera de zi. Nimeni în jur. Clusterele ei macrocelulare nu detectau niciun semnal de date individuale. Se izolase de unisferă și știa că nu s-ar putea reconecta fără a fi detectată. A traversat camera de zi, simțindu-se neliniștitor de expusă. Ușa principală era întredeschisă, cu încuietoarea scumpă din alamă ruptă, ceea ce o făcu să se încrunte. Din câte putea să-și dea seama, tot etajul al patrulea era pustiu. A închis ușa și a blocat-o cu o cutie de accesorii de bucătărie.

– Bine atunci, a spus ea, și s-a așezat în fotoliul vechi. S-a ridicat din nou și s-a dus la fierbătorul electric. Era pe punctul de a-l pune în funcțiune când se întrebă dacă nu cumva vreun mic program deștept de monitorizare va observa consumul de energie. Cinci minute mai târziu, extrăsese celulele de alimentare de la un bot și le legase la fierbător.

Se lăsă pe spate în fotoliu, cu o ceașcă de ceai minunat de fierbinte și câțiva din biscuiții eleganți de ciocolată pe care îi ținea întotdeauna la îndemână.

Și acum ce?

Al nouălea vis al lui Inigo

Edeard nu mai vizitase Casa cu Petale Albastre de aproape o lună. Acum, când cazul din instanță era aproape de finalizare, stătea pe stradă în fața ei în timp ce briza bătea în rafale de-a lungul Canalului Upper Tail. În sfârșit, iarna se termina și primăvara începea să se instaleze aducând ceva din căldura atât de necesară dinspre Marea Lyot. O burniță ușoară se strecura prin camuflajul lui Edeard, umezindu-i fața. A continuat să se uite la clădirea cu ferestre ovale lungi, încruntat din cauza vagului sentiment de neliniște care i se ridica în minte. Bărbații intrau și ieșeau la fel cum făceau întotdeauna. Portarii stăteau ca niște statui pe fiecare parte a celor trei uși înalte. Chiar și muzica de pian care se revărsa pe întreaga stradă era plăcut familiară.

Și-a împins televederea prin pereții solizi, dar nu a detectat nimic ieșit din comun. Barul era plin de clienți nerăbdători, cu stewarzi care le amestecau băuturile pe care le serveau ge-maimuțele. Madama își făcea turele. Peste tot în jurul galeriei, fetele se alintau și clipeau, radiind dorință falsă. La etajul al treilea, mintea lui Ivarl era ca de obicei un nod de gânduri suprimate. Era în biroul lui, ca întotdeauna, în prezența respectuoasă a mai multor persoane.

Totul era perfect normal.

Și atunci ce e în neregulă?

Într-o zi va trebui să vadă care era sensul acestor senzații de care era bântuit. Dar acum nu erau nici pe departe atât de rele ca în noaptea când Ashwell a fost atacat. Ar trebui doar să rămână în alertă, asta era tot.

Cei doi marinari care urcau scara nu au știut niciodată că erau urmăriți, concentrându-se pe privirile iscoditoare ale portarilor în uniformă. Li s-a făcut semn cu mâna că pot intra. Edeard i-a urmat, trecând de prag.

Decorul se schimbase puțin. Ivarl cumpărase niște globuri mari de

sticlă colorată de peste jumătate de metru în diametru, tiparul vârtejurilor de chihlimbar și acvamarin ciocnindu-se în spirale blânde. Zece dintre ele stăteau pe socluri de lemn ornate în jurul pereților barului. Edeard le aruncă o privire de ușoară dezaprobare și se strecură mai departe în cameră.

Un câine lătră tare.

Edeard îngheță. Nu-și dăduse seama că animalul era acolo, mintea lui era similară cu a ge-maimuțelor. Era un beagle, legat de una din balamalele mari ale ușii de fier. Chiar când ajungea la mintea lui să-l liniștească, portarii au trântit ușile, închizându-le. Șuruburi metalice uriașe, groase de 10 centimetri, erau înșurubate pentru a închide bine ușile. A șoptit „o, rahat", în timp ce oamenii au început să strige. Câțiva clienți intraseră în panică, alergând în jur pentru a găsi o cale de ieșire. A trebuit să se aplatizeze cu spatele de bar când un ofițer de miliție a trecut în fugă, încercând să afle ce se întâmplă. Câțiva portari în uniformă s-au grupat în jurul părții de jos a scărilor. Toți fluturându-și revolverele.

– Domnilor, atenție, vă rugăm, a strigat Ivarl. Liniște!

Edeard se uită în sus în timp ce în sală se făcea tăcere. Ivarl era în picioare la galerie, cu ambele mâini pe balustradă, uitându-se în jos, cu buzele neregulate deschise într-un zâmbet brutal. Edeard aproape strigă de disperare. Tannarl stătea lângă el, observând fețele ridicate cu privirea aceea a lui superioară. Edeard îl întâlnise pe tatăl lui Ranalee doar o singură dată înainte, la un bal fabulos pe care familia Gilmorn îl organizase la conacul său. Când și-au strâns mâinile, văzuse de unde își moștenise Ranalee aroganța.

Madona, chiar sunt un idiot.

– Aș vrea să-l salut pe cel mai nou oaspete al acestei case, a anunțat Ivarl satisfăcut și cu voce tare, ținând în mână o pereche de șosete pe care Edeard le-a recunoscut – le lăsase în loja *aceea* de pe Iguru, probabil că asta mirosise câinele. Și îți pun la dispoziție utilizarea liberă a barului… Mergătorule-Pe-Apă.

Clienții exclamau consternați, uitându-se în jur după Edeard.

– Toți ceilalți oaspeți au acum dreptul la o noapte gratuită cu fetele mele. Vă rog să urcați scările. Rapid domnilor, vă mulțumesc.

În timp ce clienții plini de îndoială făceau ce li se spusese, Tannarl a scos un pistol mare, verificându-l cu nonșalanță. Câțiva dintre locotenenții lui Ivarl au apărut, de asemenea, la galerie, la fel de bine înarmați. Edeard nu putea să o ia pe scări neobservat: portarii de la baza lor se împingeau unul într-altul, folosindu-și mâinile kinetice pentru a forma o barieră. Fiecare client a fost scrupulos verificat înainte de a i se permite să urce.

Când Edeard și-a folosit televederea pentru a sonda în jos, nu a găsit niciun tunel direct sub Casa cu Petale Albastre. Ar fi fost destul

de ușor pentru el să se strecoare printr-unul dintre pereți, dar ar fi trebuit întâi să ajungă la unul. Era izolat acolo la bar, și nici nu era sigur de cât de bine stăpânea mintea câinelui.

Edeard se uită la pistoalele aliniate la galerie. Din nou, putea să se protejeze, dar cu costul camuflajului. Nu se hotărâse încă dacă era mai sigur să stea sub galerie sau să se miște prin jur când au început să tragă.

Ultimul dintre clienți se refugie în sus pe scări.

– Știu că ești aici, a strigat Ivarl.

Tannarl a țintit cu pistolul jos, în bar, și a tras. Zgomotul a fost răsunător. Edeard tresări când glonțul lovi într-un scaun înalt, despicând o bucată mare de lemn din spate. Nu văzuse niciodată până atunci un glonț atât de puternic. Ivarl a râs și a țintit și el în jos cu propriul pistol. Edeard s-a refugiat la marginea barului și s-a chircit la podea. Barajul de focuri care a urmat a trimis în aer un nor de așchii de lemn și pene din pernele care capitonau mobilierul. Unii dintre locotenenți se distrau grozav trăgând în paharele abandonate pe mese.

Ivarl și-a ridicat mâna și tirul s-a oprit.

– Ești gata deja să ne saluți, tânărul meu prieten?

Edeard se uită de-a lungul podelei. Aceasta era acoperită de resturi acum, iar penele din pernele fotoliilor fâlfâiau încă prin aer. Nu va putea s-o traverseze fără a perturba ceva. Aveau să-l vadă imediat.

Ivarl a început să-și reîncarce pistolul, introducând gloanțe neobișnuit de lungi în cilindru.

– Se spune că vii de la țară, de undeva de prin vest, a spus el nonșalant. Asta înseamnă, probabil, că nu ești familiarizat cu anumite aspecte ale orașului nostru și cu modul în care funcționează. Chestii de zi cu zi pe care restul dintre noi le luăm ca pe ceva de la sine înțeles. De exemplu, știai că după un incendiu pereții se vor repara pur și simplu singuri? Într-o lună, nici nu ai mai ști că s-a întâmplat ceva.

Edeard privi dincolo de bar. Putea să ajungă la magazia din spate fără să facă prea multă agitație.

Unul dintre piedestalurile de lemn a început să se încline, împins de o a treia mână, trimițând la podea globul colorat a cărui sticlă s-a făcut țăndări. Lichidul s-a împrăștiat, stropind totul în jur. Edeard îl privi alarmat, nu știa că globurile conțineau ceva. Apoi și-a dat seama că lichidul era de fapt uleiul de Jamolar folosit pentru felinare peste tot pe Querencia, cu excepția Makkathranului, unde nu era necesar. Restul globurilor au fost zdrobite și ele pentru a inunda podeaua cu ulei. Privi cu spaimă crescândă cum combustibilul se îndreaptă spre el. Lucrurile deveneau serioase și nu era sigur că scutul lui putea face față și focului, și gloanțelor. Uleiul ajunsese deja lângă cea mai apropiată sobă.

Ivarl termină de încărcat pistolul și-i trase camera în spate.

– Ieși afară, ieși, oriunde ai fi.

Edeard se uită peste capul lordului bandelor. Plafonul boltit de deasupra barului era plin de inserții cu rozete de iluminat largi, ale căror vârfuri se prelungeau până la pereți într-o încrengătură de volute subțiri. Radiația lor de un portocaliu palid era maximă. Le ordonă să se stingă și să rămână așa. Barul a fost cufundat în întuneric. Strălucirea flăcărilor de la cărbunii din spatele grilajelor sobelor arunca evantaie slabe de lumină. A sărit în sus și a alergat spre ușă.

O lumină palidă de argint a izbucnit mai sus în spatele lui, dezvăluindu-i urmele stropite ale pașilor.

– Ce?

Edeard s-a răsucit, văzându-i pe Ivarl și pe Tannarl învăluiți într-un nimb strălucitor.

– Nu ești chiar atât de special, Mergătorule-Pe-Apă, îi spuse batjocoritor Ivarl. Nu poți merge și pe foc.

Întinse mâna. Nimbul de lumină se întinse strălucind de-a lungul brațului, apoi scântei mici i-au pornit în cascadă din vârful degetelor, căzând de la galerie ca un spray fosforescent.

Edeard lăsă să-i cadă camuflajul. Uleiul s-a aprins.

Flăcările s-au ridicat de pe podeaua alunecoasă. O explozie vicioasă de aer îl izbi pe Edeard de pian. Scutul pe care și-l aruncă în jurul trupului abia a reușit să reziste impactului, atenuând lovitura. Nu îndrăznea să respire. Flăcările creșteau în jurul lui, ajungându-i deja deasupra capului. La galerie, fetele țipau la vederea focului care lingea acum balustrada din lemn. Un fum gros se învolbura prin aer.

– Te văd! a strigat Ivarl victorios.

A început să tragă. Edeard se aruncă la podea, arând un val subțire de ulei în flăcări care îi sfârâi peste scut, la doar un centimetru de hainele și de fața lui. Reușea să anihileze efectele căldurii, dar își simțea pielea ca și cum ar fi fost arsă cu acid. Haina de piele mocnea. Încă nu îndrăznea să respire. Gloanțele perforau podeaua lângă el, împrăștiind așchii ascuțite. Sus, la galerie, fetele fugeau guițând pe coridoare. Clienții îngroziți le împungeau într-o parte, grăbiți să se pună la adăpost. Ivarl și locotenenții săi au rămas neclintiți, scuturile lor protejându-i de flăcări. Continuau să tragă cu pistoalele ca niște maniaci. Gloanțele au început să-l lovească pe Edeard pe măsură ce atacatorii străbăteau prin foc cu televederea. Erau ca niște lovituri de ciocan pe spate, trimițându-i de-a lungul coloanei vertebrale impulsuri de agonie care-i explodau în creier. Nu-și mai putea susține scutul mult timp. Avea nevoie disperată de aer.

Gândurile lui împinseră cu putere în jos în podea, dorind să scape, implorând *Ajută-mă!* și podeaua *se schimbă* în mod miraculos. A început să cadă. Nu era nimic sub el. Un glonț i-a lovit scutul în partea din spate a capului. A țipat și a leșinat.

Edeard se trezi într-o durere uniformă, care clocotea oribil. Chiar înainte de a fi pe deplin conștient, a vomitat. După aceea, pur și simplu a zăcut acolo unde se afla cu speranța că durerea va dispărea. Mâinile și obrajii îi erau inflamați acolo unde căldura flăcărilor îi penetrase scutul. Își putea simți vânătăile pe tot spatele. Lumina puternică îl făcea să clipească, storcându-i lacrimi.

Încet, a început să se ridice în șezut șovăind, tresărind la fiecare mișcare. Era foarte liniște. A reușit să se concentreze. Ceea ce vedea nu avea prea mult sens.

Zăcea pe podeaua unui tunel mare. Nu la fel de lat ca acelea care reflectau canalele Makkathranului, dar perfect circular. Nici nu se scurgea vreun fir de apă de-a lungul părții de jos. Pereții erau la fel de netezi ca sticla din care s-ar fi putut să fie făcuți. Nu putea fi sigur, pentru că străluceau cu o intensitate dureroasă. O lumină adevărată albă, nu cea obișnuită portocalie a Makkathranului. De fapt, în albul acesta era amestecat cu o nuanță de purpuriu din cauza căreia ochii nu i se puteau opri din lăcrimat. De-a lungul curbei peretelui era o linie de puncte stacojii care străluceau cu o intensitate egală. Se întindeau de fiecare parte a lui, cât de departe putea vedea. Și asta era problema, nu putea vedea niciun fel de capăt de tunel, în nicio direcție.

Edeard se ridică în picioare clătinându-se, tresărind de durere în timp ce își cerceta prudent spatele cu vârful degetelor. Haina îi era distrusă, cu pielea întărită și crăpată și unele fâșii ieșite în afară de parcă fusese brăzdată cu un cuțit. Cizmele erau, de asemenea, într-o stare foarte proastă, tălpile de dromătase cu rășină se înnegriseră și deveniseră moi. Locul unde zăcuse în tunel era plin de pete de ulei. Își scoase haina și pipăi vesta de dromătase de dedesubt. Țesătura era deșirată în mai multe locuri. Îi salvase probabil viața, a recunoscut el. Când și-a atins partea din spate a capului, durerea din umflătură i-a tăiat respirația.

– Mulțumesc, a spus cu voce tare orașului, și s-a scufundat încet din nou în jos. Știa că va trebui să se odihnească o vreme. Televederea nu îi putea ajunge mai departe de câțiva centimetri prin peretele tunelului. Acum hotărâse deja că se afla într-unul din tunelurile foarte adânci care se întindeau pe mare distanță pe sub tunelurile de canal obișnuite pe care le folosise până atunci. Dacă așa era, atunci era într-adevăr singur într-un fel în care nu mai fusese niciodată înainte. Nimeni nu mai fusese aici de la construirea orașului, și tot nu știa încă ce fel de creaturi or fi fost acelea. Indiferent de natura lor, cu siguranță au construit foarte bine, deși motivul pentru care ar fi vrut să facă un asemenea tunel luminat era dincolo de înțelegerea lui. Dar, la urma urmei, asta era valabil pentru întregul oraș.

A încercat să se relaxeze, deși era dificil. Fără backgroundul obișnuit al orașului de trăncăneală prin televorbire, pe care el îl

ignorase întotdeauna, izolarea era apăsătoare. Era, de asemenea, furios pe sine pentru ceea ce se întâmplase în Casa cu Petale Albastre. Desigur, Ivarl va înțelege lucrurile în cele din urmă. Camuflajul nu era un secret în acest oraș, nu printre Maeștri și destui alți câțiva. Și abilitatea pe care o avea Ivarl, strălucirea care îi înconjura pe el și pe Tannarl, scânteile erau ceva despre care Edeard nu auzise înainte. Dar nici nu era în întregime surprins, nu din acea ultimă noapte pe care o petrecuse cu Ranalee.

La fel ca toate progeniturile Marilor Familii, Ranalee era o fată frumoasă. Avea un păr ca pana corbului pe care ea (bine, slujnicele ei, oricum) îl peria în fiecare dimineață, în așa fel încât să-i cadă până la jumătate spatelui. Fața îi era, de asemenea, prelungă, cu ochii înguști și un nas drăguț. Toate numai trăsături frumoase, cu excepția faptului că în combinație dădeau impresia de răceală. Care părea să fie încă una din eternele trăsături ale aristocrației Makkathranului. Cu cât mai bogată sau mai puternică familia, cu atât mai puțină veselie putea fi găsită în viața lor. Cu toate acestea, era foarte bună la pat. Și, trebuia să recunoască, a fost încântat de modul în care Ranalee a petrecut câteva săptămâni manevrând-o pe Kristiana pentru a o scoate din peisaj. Posesivitatea aceea hotărâtă atunci când se concentra doar pe el o făcea și mai fierbinte.

El cu siguranță nu a avut de obiectat atunci când l-a anunțat că vor petrece weekendul la o cabană de familie, pe Iguru. Macsen și Boyd i-au urat cu invidie noroc. S-a întrebat de multe ori după aceea dacă urarea lor nu fusese profetică.

Cabana era o operă de artă, din lemn sculptat și decorată cu un bun-gust pe care doar banii Gilmorn îl puteau oferi. S-a bucurat de arhitectura foarte umană, după aspectul implacabil de non-uman al orașului. N-au luat „aproape pe nimeni" cu ei, cum i-a definit Ranalee pe cei cinci slujitori care erau acolo pentru a-i satisface capriciile. Peste noapte, a trimis personalul la cabana lor.

– În afara razei televederii lor, a explicat ea cu satisfacție, pentru că nu vom putea să menținem tot timpul ceața de izolare.

A fost condus în dormitorul principal cu patul său normal imens, unul cu un cadru de lemn și arcuri și o saltea din pene, prima de acest fel pe care dormea de când plecase din Plax, a realizat el amintindu-și cu drag de Franlee. Ranalee l-a făcut să aștepte în timp ce se îmbrăca în unele dintre cele mai scumpe piese de lenjerie produse de *couturierii* orașului. Niciodată până atunci, se gândise Edeard, nu existaseră atât de mulți bani incredibil de bine cheltuiți. Trebuie să fi fost vinul și faptul că era onorat cu o astfel de viziune care l-au excitat atât de puternic. Ranalee a exploatat fără milă această stare și propria ei sexualitate. Dulcea Franlee ar fi fost îngrozită de comportamentul lor.

– Îmi place că ești atât de receptiv, i-a spus Ranalee când stăteau

întinși unul lângă altul pe cearșafurile parfumate cu lavandă.

Ranalee, a descoperit el, nu era genul de fată care să vrea să fie alintată după aceea. Candelabrele din fiecare colț al camerei produceau o lumină galbenă, care îi permiteau să vadă expresia de satisfacție distantă de pe fața ei în timp ce se uita la baldachinul brodat al patului.

– La toate nivelurile, a adăugat ea.

– Da, a spus el, fără să fie sigur că înțelesese.

– Am o propunere pentru tine. Sunt sigură că și Kristiana și altele ți-au făcut-o, dar eu am contactele și capacitatea de a o face să funcționeze mai bine decât ar putea ele vreodată. Și în plus nu ai fi în întregime dependent de banii Gilmorn, ceea ce pentru cineva ca tine, cred, ar fi destul de important.

– Ah, ce fel de propunere?

Edeard retrăia încă ultimele două ore. Nu fusese niciodată atât de feroce înainte, fusese un abandon pe care ea îl ceruse și la care răspunsese la fel. Bucuria a fost copleșitoare, făcându-l să dorească cu disperare să nu se termine.

Ea întoarse capul, aruncându-i o privire șireată.

– Eu mă căsătoresc cu tine și îți aranjez contacte de recompensă cu toate acele „a treia" și „a patra" fiice disperate.

– Căsătorie? îi scăpă lui Edeard.

Se cunoșteau abia de câteva săptămâni.

– Da. Sunt a doua fiică, știi.

– Ăă…, da. Asta e foarte flatant, Ranalee, dar eu nu sunt sigur, ăă…, de ceea ce vreau.

– Ei bine, e timpul să începi să te gândești serios la asta. Ai valoare acum, ar trebui s-o valorifici.

Edeard se întreba dacă nu cumva nu auzise bine.

– S-o valorific?

– Ei bine, hai să recunoaștem, oricât ești tu de popular și de interesant, nu vei ajunge niciodată primar.

– De ce nu? a întrebat el indignat.

Ranalee a râs.

– Tu nu ești unul dintre noi, nu-i așa? Tu nu aparții unei Mari Familii.

– Primarul este ales de oraș.

– Dragă Madona, glumești?

– Pot să ajung Conetabil-Șef. Ca membru al Marelui Consiliu, aș fi eligibil pentru a-mi depune candidatura.

– Cu sprijinul familiei noastre, probabil ai putea ajunge atât de departe. Dar când a reușit vreodată Conetabilul-Șef să devină primar?

– Nu știu, a recunoscut el.

– Niciodată.

– Oh.

– Deci, nu fi așa de prost. Vorbesc despre viitor.

– În regulă. Era afectat de insinuarea că nu ar fi capabil să obțină mai mult pe merit. Care e propunerea?

– Ți-am spus. Voi fi gardianul tău.

– Îmi pare… Îmi pare rău, dar nu pricep nimic din toate astea.

Ea se răsuci pe partea ei și își întinse mâna în jos, între picioarele lui.

– Îți exploatăm potențialul. Asta este ceea ce prețuiesc familiile cu adevărat. Astea, ca să fim exacți. Degetele cu unghii lungi se închiseră în jurul unei foarte sensibile părți anatomice.

– Potențial?

– Madona, ești un ignorant. Chiar nu mi-am dat seama cât de mult. Cum crezi că familiile ca a mea au atins o asemenea poziție?

– În parte pentru că au avut norocul să fie la locul potrivit în momentul potrivit din istorie, și o altă parte a fost munca grea, mai ales în familia ta. Strămoșii tăi și-au asumat riscuri explorând piețe noi cu navele lor.

– La naiba. E prăsila.

– Da, sigur.

– Te îndoiești de mine? Singurul lucru pe care familiile îl prețuiesc mai mult decât orice este o abilitate psihică puternică. Asta e ceea ce am folosit pentru a ne menține poziția. Televederea care poate vedea ce pun la cale rivalii noștri în interiorul unei cețI de izolare, o mână a treia suficient de puternică pentru a ne proteja, precum și alte câteva mici talente utile, de asemenea. Prețuim trăsătura asta mai presus de oricare alta la un partener. Asta e ceea ce hrănește descendența fiecărei familii. Și acum ai ieșit din sălbăticie și ai venit la oraș tu, un băiat simplu de la țară, cu puterea a mai mult de o duzină de fii de familie la un loc. Noi te vrem, Mergătorule-Pe-Apă. Vrem ceea ce conțin astea. Degetele i s-au închis mai tare, cu vârfurile unghiilor ascuțite pe scrotul lui.

Edeard rămase *foarte* nemișcat. Își trecu limba peste buze în timp ce ea îl ținea la pragul durerii.

– Bine, am înțeles acum.

– Bun băiat. Așa că mă căsătoresc cu tine. Îi zâmbi și se întinse provocator. Vocea ei torcea, rezonându-i în cap. Vei obține acest corp magnific ori de câte ori dorești și în orice mod dorești. Și ai descoperit deja cât de bine va fi pentru tine. Sunt tot ceea ce poate visa un bărbat. Nu-i așa?

Felul în care vorbea era zeflemitor, provocator.

– Da.

N-o putea minți. Aceeași voce răgușită îl îmboldise pe tot parcursul nopții. Îi vorbea în mod direct animalului din adâncul lui, trezindu-i dorințele cele mai rușinoase. Cu toate acestea, ea era cea care le sugera, bucurându-se la cât de urât se puteau comporta corpurile lor. Ideea de

fiecare noapte, pentru tot restul vieții sale, petrecută la fel ca aceasta, aprindea o febră în interiorul lui. S-ar fi luptat cu fiecare bandit de pe Querencia pentru a obține asta.

– O să-ți cedez, i-a promis ea docilă. Vei concepe o grămadă de fetițe minunate în mine. Ele vor alerga în jurul conacului și vor trăi o viață de lux și te vor face atât de incredibil de fericit, în timp ce tu vei scoate gunoiul afară din oraș și vei urca până la scaunul de Conetabil-Șef. Asta ziua, a promis ea tachinându-l.

– Și noaptea?

Zâmbetul lui Ranalee se înmuie. Își slăbi ușor mrejele. Buzele ei erau acum atât de aproape, încât îi periau urechea.

– Voi aduce o mulțime din fiicele minore din oraș în patul nostru. Acum își strecură mâna în sus pentru a-i apuca membrul tare ca piatra. Edeard zâmbea în extaz total în timp ce ea îi direcționa imaginația spre satisfacția pe care masculinitatea lui o putea obține pentru el. Fiecare dintre ele arzând de dorința de a-ți naște o fiică. Și vor plăti pentru a-și împlini dorința din nou.

– Da, a gemut extatic.

– Fete frumoase. Fete tinere. Fetele, cum ar fi Kristiana, s-au căsătorit pentru a egala non-entitățile din clasa negustorilor sau miliției – verii noștri de la țară. Ele vor avea fiice care vor continua să se căsătorească cu următoarea generație de primi fii. Fiecare familie va lupta pentru ei. Își supse obrajii gânditoare, dintr-odată devenind jucăușă. Poate voi reuși să negociez un procent de zestre, ca parte din taxa ta de armăsar.

Edeard a fost brusc tulburat de o imagine a doamnei Florrel, pe care trebuie s-o fi lăsat să se strecoare în afară. Ranalee râse triumfător.

– Ea! Da, de aceea a fost atât de căutată, are un psihic uimitor de puternic. Sunt a patra generație care coboară din ea. Și nu-l uita nici pe Rah.

– Rah!

– De ce crezi că fiecare Mare Familie pretinde că descinde din el? De fapt așa este. O a treia mână suficient de puternică pentru a tăia prin peretele de cristal al orașului, cine nu ar vrea asta?

– N-am știut nimic din toate astea, a spus el încet.

Avea atât de mult sens, acum când îi explicase ea.

– Peste trei generații, urmașii tăi vor conduce Makkathranul. Asta înseamnă mai puțin de o sută de ani, Mergătorule-Pe-Apă. Și atunci vei fi rege în toate, cu excepția numelui. Gândește-te ce poți realiza cu o astfel de putere.

– Le voi distruge, a spus el, dornic acum când ea îi deschisese ochii la atât de multe oportunități. Voi distruge bandele. Orașul va recâștiga tot ce a pierdut din vremea lui Rah. Lorzii Cerului vor veni din nou să ne ducă la Marea lui Odin.

– Voi merge acolo cu tine.

– Da, împreună!

– Așa cum este în această noapte, așa va fi întotdeauna pentru tine. Mă dedic acestei cauze. Plăcerea ta va fi fără sfârșit. Se ridică deasupra lui, cu fața strălucind triumfătoare în lumina liniștită a lumânărilor. Acum vei celebra unirea noastră, i-a spus ea, șoapta ei umplând camera într-un crescendo. Mintea lui Edeard își pierdu concentrarea, în timp ce trupul i se supunea cererilor ei. Era pierdut între extaz și delir.

– În această seară îmi vei da prima noastră fiică, a decretat Ranalee.

Edeard râse extatic.

– Să sperăm că este o fiică.

Lacrimi de bucurie îi curgeau din ochi.

– Asta va fi. Toate vor fi. Orice fată știe cum.

– Cum?

– Cum să aibă grijă de un inconvenient de genul ăsta. Acestea trebuie să fie fete.

– Dar băieții…

– Nu pot exista băieți. Ei nu au nicio valoare. Familiile practică primogenitura, în afară de ciudații jenanți precum Culverits. Deci, fiicele tale se pot căsători direct în linia principală de descendență a unei familii.

– Ce? Gândurile i se învârteau ca un turbion în timp ce panica îi contamina plăcerea fizică. Ce?

– Embrionii nu sunt oameni, croncăni ea. Nu la stadiul în care sexul lor devine evident. Nu este nici măcar un disconfort pentru mine. Nu te mai gândi.

– Ce? Nu!

– Relaxează-te, Mergătorule-Pe-Apă frumos și puternic. Faci ceea ce faci cel mai bine.

– Nu, a strigat Edeard.

Se simțea sufocat, luptându-se să respire împotriva unui torent de groază. Nu, nu, nu. A împins. A împins din greu. A împins cu mâna a treia. S-a împins departe de un astfel de rău. Ranalee țipă șocată în timp ce zbura prin aer. Edeard gâfâia, încercând să alunge duhoarea din gândurile sale. Se simțea ca și cum se scutura de un coșmar. Inima îi bătea ca un ciocan în piept. Căută frenetic în jur pentru a o vedea pe Ranalee întinsă pe covor la picioarele patului. Părea periculoasă, cu părul ciufulit și mârâia când s-a ridicat să se confrunte cu el.

– Ce s-a întâmplat? a gâfâit el, încă temător. Rezista cu greu tentației puternice de a continua, de a o îndoi peste pat și de a lua-o – și de a conduce apoi astfel Makkathranul prin urmașii săi.

– Te-am eliberat, a mârâit ea.

Vocea ei părea că-i zăngăne în interiorul capului. Gemu la intensitatea sunetului, apăsându-și mâinile peste urechi.

– Ți-am arătat dorințele tale reale. Urmează-le. Eliberează-te.

– Oprește-te, a implorat el.

Se ghemuia, lupta împotriva propriei lui trădări, împotriva dorinței de a merge pe calea ei în viitor.

– Inhibițiile nu sunt pentru oameni ca noi. Ai puterea în sânge, la fel ca mine. Gândește-te la ce am putea realiza împreună. *Crede în noi*.

Ultimele cuvinte le miorlăi.

Forța din spatele comenzii aproape că-l rostogoli pe Edeard jos de pe saltea. Mintea ei era strălucitoare și fierbinte. Asta l-a făcut să realizeze în cele din urmă că nu cu vocea ei se lupta. Îi vorbea cumva direct în minte. În mod insidios, televorbirea ei puternică îi corupsese propriile gânduri, forțându-l să i se supună, ca și cum el nu ar fi fost decât un genistar căruia i se ordona să curețe gunoiul din grajd. Își încleștă dinții și *se concentră*, dorindu-și ca a treia mână să se contracteze în jurul lui și să devină suficient de dură pentru a devia televorbirea, implorând-o pe Madona să-l facă puternic.

– Ascultă-mă! i-a cerut Ranalee.

Edeard îi putea vedea buzele mișcându-se încă, în timp ce vocea ei se estompa. Toate trucurile pe care le învățase în oraș despre cum să-și ecraneze emoțiile le țesea acum împreună și le consolida prin telekinezie. Era chircit pe saltea, neauzind nimic, nepercepând nimic. Izolat. Ranalee se uita la el. Odată ce nervii i s-au stabilizat, i-a întors privirea. Mâinile îi tremurau de șoc și teamă.

– Tu, își trase adânc răsuflarea. Ai încercat… Ai vrut să mă… Oh, dulce Madona.

Gândul la ceea ce tocmai reușise să evite îi trimise un alt fior de-a lungul coloanei vertebrale. Ranalee îl privea cu dispreț. I-a spus ceva. Edeard permise cu prudență vocii ei să treacă prin scutul creat cu a treia mână. Dar nu și televorbirii ei. Madona, nu! Pe asta o ținu perfect blocată.

– Ce?

– Țăran prost și jalnic.

– Javră, a scuipat el înapoi.

Batjocura ei se transformă într-un dispreț total.

– Crezi că nu-i așa? Crezi că ești nobil și bun? Știi cum funcționează dominația? Cântă direct pe coardele adevărate ale inimii. Iar eu sunt o maestră a acestor acorduri pasionate. Îi joc pe bărbați ca pe niște prostănaci ce sunt. Eu recunosc ceea ce se ascunde în interior, Mergătorule-Pe-Apă. Sunteți cu toții conduși de ego-ul vostru și de poftele voastre, trăsăturile *reale* care vă curg prin sânge. Tot ceea ce ți-am oferit are o sămânță în tine. Eu îți dau pur și simplu șansa de a-ți lăsa adevărata natură să crească.

– Eu nu sunt așa.

– Cu câte fete de familie te-ai culcat deja? Ți-ai cedat ție însuți cu

asta destul de repede, nu-i așa? Câte luni ați petrecut tu și jalnicii tăi colegi de echipă într-o tavernă ordinară complotând și uneltind cum să răsturnați bandele ca să ajungi tu Conetabil-Șef? Asta este exact ceea ce ți-am oferit. Nu în felul în care îți imaginezi în visurile tale. Pot să-ți dau toate astea cu adevărat. Maturizează-te, Mergătorule-Pe-Apă. Presupusa ta virtute nu te poate conduce de la sine la putere, pentru că puterea este în cele din urmă lucrul după care tânjești. Puterea de a modela orașul în viziunea ta. Ăsta-i adevărul, nu-i așa?

– Da, a murmurat. Un oraș cinstit. Unul în care oamenii nu sunt crescuți pentru avantaje și profit.

– Uneori, trebuie să faci ceea ce este greșit pentru a putea face ceea ce e bine.

Se uită la ea, uimit.

– Oh. O frază de care până și tu ai auzit, deci? Știi cine a spus-o? Rah însuși, atunci când și-a forțat drumul prin zidurile Makkathranului. El știa că numai în interior oamenii lui vor fi apărați de haosul care se revărsa din navele care ne-au adus aici. Așa că ne-a dat orașul. El *a luat* cetatea, și făcând acest lucru ne-a dat ordinea și stabilitatea, care au rezistat două mii de ani.

– Nu. Edeard clătină din cap. Eu nu sunt… copiii nu ar trebui să se nască pentru asta. Copiii ar trebui să fie iubiți pentru ei înșiși.

– Așa ar fi. Și ai noștri ar fi, de asemenea, destinați pentru măreție.

– Nu e drept.

– Serios? Și ce dacă te căsătorești cu o singură fată, un lucru frumos și dulce care te iubește foarte mult, în felul în care se întâmplă în satele voastre înapoiate? Ce crezi că îi așteaptă pe acei copii ai Mergătorului-Pe-Apă? Eu. Asta-i așteaptă. Eu și toți ceilalți ca mine. Cu cât mai puțini copii vei avea, cu atât mai valoroși vor deveni. Băieții vor fi seduși de fiicele de familie, fetele vor fi luate ca neveste-trofeu de primii noștri fii. Ăsta va fi un sport excelent. Vom obține puterea din sângele tău.

– Nu în felul acesta, nu.

Ea și-a aruncat capul, privindu-l cu batjocură aristocratică.

– Poți obține atât de mult, Mergătorule-Pe-Apă. Dacă Makkathranul trebuie să fie refăcut așa cum ai dori tu, atunci ar trebui să se schimbe până la a fi de nerecunoscut. Nu am nimic împotrivă, pentru că aș fi în fruntea acestor schimbări. Dar schimbarea radicală trebuie să vină din interior. Știi cum trebuie să se întâmple acum. Sângele tău trebuie să se răspândească, ducând cu el dorința ta.

– Pot schimba lucrurile de acolo de unde mă aflu.

– Nu, a spus ea cu asprime. Modificarea impusă de un străin este o amenințare externă, singurul lucru care ar putea uni tot Makkathranul. Familiile, oamenii obișnuiți, chiar și bandele s-ar uni pentru a te învinge.

– Toate aceste grupuri vor ca eu să câștig, pentru a-i scăpa de bande și de corupție. Asta le-ar permite să prospere.

– Vor să scape de bande, asta-i tot. Nu poți face asta, nu fără ajutor din partea ordinii stabilite, sunt țesute prea strâns în străzile și în canalele noastre pentru ca tu să le poți stârpi. Consiliile și Breslele nu te vor ajuta dacă nu te angajezi din toată inima să le sprijini. Nu ai de ales. Subconștientul tău știe asta. Ți-am văzut toate gândurile slabe în seara asta.

– Deci tu ești calea ușoară?

Ranalee își plimbă privirea lascivă de-a lungul corpului său gol.

– Pofta pentru putere nu a fost singura pe care ai expus-o. Toți bărbații sunt până la urmă la fel. M-am bucurat de partea asta la fel de mult ca tine.

– Refuz să joc un asemenea joc cu tine.

– Idiot, a oftat ea cu dezgust, și își întinse un braț. Mâna a treia îi pescui din dulap un halat lung care alunecă prin aer spre ea. Dar copiii noștri oricum nu și-ar fi moștenit niciodată inteligența de la tine, nu-i așa?

Edeard coborî din pat, simțindu-se intolerabil de obosit. Era, de asemenea, dezgustat de sine însuși, pentru că știa că o parte din noapte era adevărată. Puterea ei insidioasă declanșase ceea ce se afla în el.

– Ar putea fi deja prea târziu pentru tine, îl zeflemisi ea.

El își recuperă lenjeria.

– Ce vrei să spui?

Ea se bătu cu mâna pe burtă.

– Sunt la momentul potrivit al ciclului, iar tu cu siguranță ai livrat în mod adecvat. Voi fi o mamă foarte bună. Îl voi păstra chiar dacă e băiat. Va putea începe să se înmulțească în puțin peste un deceniu. Un rival pentru tine. Îi zâmbi pentru a-i oferi maximum de suferință.

Inima lui Edeard tresări. Avea un flacon de suc de vinak în bagaje. Fusese atât de disperat să o ducă în dormitor încât nu îl folosise. Ea nu i-a lăsat timp. Totul în mod deliberat, știa acum.

Prostule! Are dreptate, chiar nu ești decât un țăran înapoiat!

Ranalee îi surprinse tulburarea și râse. A treia mână a lui Edeard o cuprinse și o izbi de tavanul baldachinului. Ochii ei s-au mărit din pricina șocului când a constatat că nu putea respira. Sub ea, Edeard își trase cămașa pe el, luându-și timp și fără să se uite în sus.

– Îmi lipsesc cunoștințele tale în privința uciderii nenăscuților, a spus el calm. Așa că ar trebui să te elimin pe tine pentru a mă asigura că nu se va naște niciodată ca să ducă viața pe care o ai în vedere pentru el sau ea. Își slăbi o fracțiune strânsoarea și Ranalee trase o gură de aer prețios.

– Ești prea slab, șuieră ea furioasă.

– Uneori, trebuie să faci ceea ce e greșit pentru a putea face ceea ce e

bine. Îi dădu drumul.

Ranalee se prăbuși pe patul mare, lovindu-se dur de saltea. Se zbătu să se adune și îl găsi pe Edeard aplecat peste ea. Începu să tremure văzându-i expresia de pe față și auzindu-i timbrul gândurilor.

– Nu ar trebui să vorbești cu atâta nonșalanță despre moarte și ucidere, i-a spus el. Nu acelora dintre noi care au ucis și care vor ucide din nou.

– Vei muri singur cu visurile frânte, a strigat ea sfidător.

– Dacă ești gravidă, mă vei informa și voi crește eu copilul.

Și-a tras cizmele și a ieșit în noapte, lăsându-și bagajele (inclusiv șosetele) în cabană.

Drumul spre Makkathran a fost lung și mizerabil. Singur doar cu el însuși drept companie, a fost nevoit să se confrunte cu aspecte ale psihicului său pe care nu le admira deloc. A examinat din nou și din nou propunerea lui Ranalee. Bănuia că s-ar putea să aibă dreptate că era imposibil să distrugă bandele din Makkathran. *Dulce Madona, oare asta a fost propunerea despre care mi-a vorbit Finitan? Nu poate fi asta. Nu se poate.*

Cât de dor îi era de înțelepciunea lui Akeem. Doar o ultimă întrebare pentru bătrânul său Maestru. Când își imagină fața lui ridată și bună, vechiul său Maestru clătina din cap, cu exasperarea aceea a lui amuzată cu care îi întâmpina atât de numeroasele nebunii din ucenicie, ca și cum ar fi spus „știi deja răspunsul".

Când zorii au apărut în cele din urmă și Edeard s-a rugat de un fermier să-l ia în căruța pe care o conducea la piață, hotărârea lui era deja luată. Îi va ataca pe Ivarl și bandele lui în felul său. Și-a oferit în felul acesta o victorie asupra naturii întunecate ascunse în sufletul său. Acum, uitându-se de-a lungul tunelului puternic luminat, care părea să meargă la nesfârșit pe sub oraș, Edeard știa că avea de făcut încă o călătorie lungă, singur spre acasă.

– Chiar va trebui să obțin ajutor pentru a face față acestor ticăloși, a decis el obosit.

Nici tunelul, nici orașul nu i-au răspuns. A ridicat din umeri și s-a ridicat din nou în picioare. Nu a fost chiar așa de dureros ca data trecută. A privit într-o parte, apoi în cealaltă. Nu era absolut nicio diferență între ele. În amândouă direcțiile tunelul se extindea până la un punct, unde dispărea din vedere. Și tăcerea era pe punctul de a-l copleși. Era la fel de profundă ca atunci când își folosise a treia mână ca să se apere împotriva vocii lui Ranalee. *Talente*, ar spune ea, *mici talente utile*. Plural. Edeard nu auzise niciodată de ceva ca lumina lichidă pe care Ivarl și Tannarl o puteau manifesta. Și când te gândești că atunci când îl aducea pe Arminel în fața justiției traversând suprafața Bazinului Birmingham se considerase invincibil. Asta îl făcea să se întrebe cât de multe alte mici surprize neplăcute păstrau familiile

aristocratice. Tatonă în jur cu televederea, încercând să afle cu exactitate unde se afla. Tunelul era foarte profund. Examină structura de deasupra, căutând un indiciu despre căderea lui, despre direcția din care venise. Makkathranul se modificase din nou, ca să-l lase să treacă, dar nu putea detecta nicio diferență în masa solidă de deasupra capului. Când s-a concentrat, a crezut că a zărit ceva. Mătură cu televederea în spate și iată-l, era acolo. Era ca o imagine de sine înglobată în substanța orașului. Căzând, cu brațele fluturând nebunește și haina lăsând dâre de fum. În timp ce studia imaginea, aceasta se muta încet. Dacă se concentra pe substanța de mai sus, imaginea părea să se ridice din nou, urmărind punctul său de concentrare. Când și-a schimbat direcția, la fel a făcut și imaginea. *Amintire*, a realizat încântat. *Orașul își aduce aminte de mine.*

Edeard își urmări imaginea până la locul unde aceasta cădea din acoperișul tunelului. A fost amuzant, într-un fel, să se vadă pe sine aterizând grămadă pe podea, dar asta tot nu-i spunea în ce direcție să meargă, ci doar unde anume se afla mai sus Casa cu Petale Albastre. Își întinse percepția până la gândurile placide ale orașului și proiectă o imagine a străzii Transal în Jeavons unde folosea întotdeauna o pivniță dezafectată pentru a merge în jos, în tunelurile de canalizare.

– Ai vreo amintire despre cum se ajunge acolo? a întrebat el.

Nu exista nicio imagine, fapt la care, oricum, se aștepta oarecum. A început apoi să tatoneze în jur unde să-și pună piciorul pentru că tunelul era cumva înclinat. Podeaua a coborât alarmant de repede și Edeard a căzut pe spate. A început să alunece de-a lungul suprafeței netede, prinzând viteză pe măsură ce unghiul continua să crească. Trecuse deja de patruzeci și cinci de grade și se mărea. Linia infinită de lumini de culoare roșie intermitentă fulgera pe lângă el. Știa ce urma să se întâmple, chiar dacă era cu totul imposibil. *Cum e posibil ca un tunel să se încline?*

Nu exista niciun răspuns. Singurul sunet din tunel era țipătul lui Edeard care începu să cadă în josul tunelului aflat acum la verticală.

Când s-a oprit ca să respire, nu s-a mai deranjat să urle din nou, la urma urmei, tot așa cădea în tunelurile de canalizare. Era doar faptul că înainte nu avusese o astfel de impresie de viteză. Poate că dacă închidea ochii…

I-a deschis în grabă. Era prea mult, trebuia să potrivească ceea ce vedea cu ceea ce simțea corpul lui. Luminile roșii erau acum o dâră solidă care se deplasa foarte repede. Aceasta era libertatea ge-vulturilor! Un tunel lateral clipi pe lângă el, făcându-l să icnească șocat. Înainte să apuce să se întrebe unde ducea, un altul sosise și trecuse deja. I-a reușit o tentativă de râs. Nimeni nu călătorise vreodată așa. Era uimitor! Această noapte îl încununase rege al orașului, și Honious să-i ia pe Ranalee, pe Ivarl și pe toți cei ca ei. Pentru că ei erau

adevărații ignoranți. A existat doar un moment cu adevărat înfricoșător, atunci când corpul i-a fost răsucit de indiferent ce-o fi fost ceea ce îl ghida și îl ținea departe de pereții tunelului, și brusc zbură din tunelul principal într-una din intersecții. Își trase scurt respirația, dar teama îi dispăru curând. Dacă orașul l-ar fi vrut mort, i s-ar fi alăturat de mult lui Akeem în Marea lui Odin.

În cele din urmă, zborul său în derivă s-a încheiat pe măsură ce tunelul a revenit la orizontală. Edeard a sfârșit prin a aluneca pe o porțiune lungă de tunel până când podeaua acestuia a fost din nou orizontală. S-a uitat în sus și și-a trimis televederea să plutească prin masa solidă de deasupra. Partea de sus a tunelului s-a schimbat în modul acela straniu, dar foarte bine cunoscut acum, iar el a căzut. Întunericul l-a cuprins, și un minut mai târziu a țâșnit în aerul rece și în lumina slabă, portocalie, a tunelului Canalului de Marmură.

Vederea acestuia l-a deprimat imediat. Faptul că știa că se întorsese pe străzile orașului îi făcea și mai clară înfrângerea. Nu putea spune nimănui, nu avea către cine să se întoarcă. Mai rău, nu avea nicio idee despre ce să facă în continuare.

Poate ar trebui să plec. Ar trebui să mă duc la Ufford, iar Salrana și cu mine am trăi fericiți la țară, acolo unde ne este locul.

Era atât de tentant. Dar dacă el nu lua poziție împotriva bandelor și a celor ca Ranalee și familia ei, nimic nu se va schimba niciodată. Și în cele din urmă decăderea orașului ar trage zona rurală odată cu ea. Problema va aparține copiilor săi, iar atunci va fi devenit chiar mai mare. Edeard a oftat, și a luat-o spre casă.

A petrecut a doua zi în apartamentul său, televorbind cu Dinlay la secție și spunându-i că este răcit. Procesul lui Lian era în a opta zi, dar el apăruse deja în boxa martorilor. Procurorul nu mai avea nevoie de el. Dinlay îi ură sănătate.

Și-a expediat una dintre ge-maimuțe până la casa celui mai apropiat medic ca să-i aducă un unguent calmant pe care și l-a aplicat pe pielea arsă. I-a cerut apoi scuze lui Jessile și i-a spus să nu vină la el în seara aceea, susținând că nu vrea să-i transmită răceala. Ea l-a compătimit și l-a pus pe bucătarul familiei să-i trimită un coș cu supă de pui și alte bunătăți.

Tot ce voia era să-și petreacă câteva zile odihnindu-se și gândindu-se la următoarea lui mișcare. Cu siguranță trebuia să discute cu Marele Maestru Finitan. Apoi, a doua zi la prânz, Kanseen i-a televorbit.

Cartierul Cobara îl încântase întotdeauna pe Edeard. Nu avea străzi, ca restul orașului. În schimb, peste o sută de turnuri-pilon se ridicau din pământ, toate la fel, înalte de patru etaje, cu fiecare nivel suficient de larg pentru a oferi spațiul de locuit necesar unei familii. Dar locul în care arhitectura excela era deasupra turnurilor. Fiecare era

o coloană de sprijin pentru un pod larg care se întindea până la turnul următor. Majoritatea constituiau baza pentru cel puțin trei astfel de poduri și multe dintre ele susțineau mai mult de atât, țesând cartierul cu o serie de structuri poligonale suspendate. Și acolo începea adevărata zonă rezidențială a cartierului, care se extindea în sus până la șase etaje de la curba joasă a platformei fiecărui pod. Formau triunghiuri, pătrate, hexagoane, pentagoane și chiar în centrul cartierului, podurile alcătuiau celebrul dodecagon al Fântânii lui Rafael, care adăpostea Breslele Artiștilor, Botaniștilor și Cartografilor. Fântâna în sine mugea dintr-un bazin mare din mijlocul dodecagonului, vârful său de spumă alb ridicându-se peste acoperișurile arcuite de cristal.

Edeard trecu pe lângă jetul de apă feroce, măturând cu a treia mână spray-ul de apă rece gheață pe care acesta îl împrăștia în jur, dincolo de marginile fântânii. Era bine înfășurat în mantaua lui căptușită cu blană, cu o căciulă cu clape neagră trasă bine pe cap și o eșarfă maro acoperindu-i gura. Nimeni nu-l recunoscu prin ceața lui de izolare, deși era foarte conștient de ge-vulturul care aluneca pe cerul gri monoton și care se deplasa în același ritm cu el.

După ce a trecut de fântână, a luat-o la stânga, îndreptându-se către turnul Millagal, cu zidurile sale cu dungi roșii și albastre acoperite de o rețea desfrunzită de gurkvine. Echipe de ge-maimuțe munceau în forță, curățând ultimele urme de noroi din piața care se extindea peste întreg cartierul sub umbrele groase ale clădirilor înalte. Iarna îi dădea Cobarei un ciudat aspect subteran, cu doar câteva șuvițe ca de salcie de lumină a soarelui coborând printre structurile elaborate. În timpul verii, piața era plină de oameni, de mici comercianți, de artiști de stradă și de copii care se jucau. Astăzi, toți aceștia erau înghesuiți lângă sobele lor în încăperile de deasupra, plângându-se de întârzierea venirii primăverii.

Edeard era bucuros că erau puțini oameni în jur, moralul lui era încă scăzut. Odată ajuns la baza turnului Yolon, a trecut pe sub arcada largă. Un set masiv de scări spiralau în sus până la luminatorul central. A mormăit la vederea lor, deoarece fiecare treaptă se curba la o distanță nepotrivită pentru picioarele umane. Într-o zi, a reflectat el în timp ce urca cu pași dureroși, va lăsa baltă orice precauție și va remodela fiecare scară din oraș.

Trei arcade radiau din partea de sus a scărilor. O luă pe Kimvula și fu imediat încurajat de atmosfera însuflețită care domnea aici, atât de sus deasupra solului. Arcada era îngustă în comparație cu înălțimea zidurilor de pe fiecare parte, cinci etaje de ogive și ferestre proeminente rotunjite spre exterior. Cu toate acestea, era destul de largă pentru ca să se poată instala standuri de-a lungul ambelor laturi. Își desfăcu eșarfa în timp ce trecea pe lângă acestea, pentru că era cald

în interiorul arcadei. Lumina soarelui de iarnă era umbrită de acoperișul de cristal cu o tentă roz pal. Oamenii erau adunați în jurul diferitelor tarabe, făcând afaceri cu proprietarii. Aerul era parfumat cu mirodenii și foarte uscat. Cineva, undeva, prăjea prune cu miere.

La o treime din drumul în josul arcadei coti într-un coridor îngust care ducea la încă o scară în spirală. Oftând, se târî în sus încă trei etaje. Holul de la acest etaj era iluminat de lumina portocalie a orașului ce radia din rozetele poziționate deasupra fiecărei uși. A găsit ușa roșie cu balamale în formă de iederă pictate violet și a bătut politicos, chiar dacă putea simți mințile din spatele peretelui.

Dybal a deschis-o. Bătrânul muzician nu era în starea lui obișnuită. Purta o cămașă într-o culoare vibrantă și părul îi era împletit îngrijit, dar umorul lui de obicei atât de ascuțit era palid acum.

– Îți mulțumesc că ai venit, a spus el.

Ochii i s-au îngustat când privirea i-a căzut pe fața plină de pete roz a lui Edeard.

– Ești bine? Arăți ca și cum ai fi fost ars.

– Sunt bine. Am avut un accident, atâta tot.

– Ciudat, ăsta ar fi al doilea accident de care am auzit în această săptămână. A fost un incendiu în Casa cu Petale Albastre cu două nopți în urmă. Nu ar trebui să-ți petreci timpul în acel loc, Edeard, a distrus mulți băieți.

– Voi ține minte, mulțumesc.

Edeard a fost condus în salon. Acesta avea o fereastră ca un bulb curbat spre exterior care privea peste spațiul pentagonal de afară. Mult mai jos, sub ei, copacii mari creșteau într-un șir de jgheaburi ce se curbau din suprafața pieței. Ramurile lor dezgolite de un alb strident străluceau printre umbrele clădirilor de pe pod. Restul echipei lui era deja acolo. Boyd și Dinlay în picioare aproape de o sobă de fier în care ardeau cărbuni, părând preocupați și radiind griji. Kanseen ea însăși ocupându-se cu un samovar de ceai, cu gândurile bine protejate ca întotdeauna. Macsen îngenunchease pe podea lângă scaunul pe care stătea Bijulee, cu brațul pe picioarele mamei sale, care era evident că plânsese. Acum, își tampona fața cu o batistă, afișând un zâmbet curajos. Edeard se uită la vânătaia care se întuneca în jurul ochiului ei și tresări. Consternarea lui se transformă în furie.

– Îi cunoșteai? îi scăpă brusc.

Ea îi adresă un zâmbet cald. Chiar și cu vânătăi, era încă frumoasă.

– Nu. Le-am spus să nu te cheme. Nu vreau să vă îngrijorați pentru asta.

– Mamă, a spus Macsen. E vina noastră că s-a întâmplat așa ceva.

– Nu, a insistat ea.

– Ce-au făcut? a întrebat Edeard, aproape fiindu-i frică să afle.

Putea vedea cum Macsen își strângea pumnii.

– Nimic, a spus Bijulee.

Îi zâmbi lui Kanseen, care îi adusese o ceașcă de ceai aburindă.

– Mulțumesc. Au fost doar niște huligani.

– Patru, mârâi Macsen. Patru huligani.

Îi aruncă lui Edeard o privire cu înțeles.

– Mi-au spus că acțiunile au consecințe, a zis Bijulee. Și că Macsen trebuie să fie atent. Mângâie cu o mână capul fiului ei. Au spus că ar trebui să-ți găsești un alt job. Și apoi… Își arătă ochiul. N-am văzut-o venind. Eu! Credeam că sunt versată în viața orașului. Madona, cât de proastă pot să fiu.

– Ticăloșii! a exclamat Macsen.

– Lașii, a spus Dinlay.

– Am știut întotdeauna că sunt așa, a zis Kanseen.

– Îți amintești cum arătau? a întrebat Edeard. Poți să ne trimiți imaginea?

– Mă tem că nu pot, a spus Bijulee. Totul e un pic cam în ceață. Poate că mâine, după ce mă liniștesc.

– Desigur. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Nu știu ce-și închipuie Ivarl că poate obține. Procesul va mai dura doar câteva zile. Lian și ceilalți vor primi pedepse de zeci de ani în Trampello. Ce crede că mă poate determina să fac cu asta?

– Nu e vina ta.

Mușchii maxilarului lui Macsen s-au încleștat. A continuat să privească în sus, la mama lui, plin de îngrijorare și adorație.

– A văzut cineva ceva? l-a întrebat Edeard pe Dybal.

– Nu. Era în mijlocul dimineții în piața Bellis. Sute de oameni erau acolo, dar nimeni nu-și poate aminti nimic. Își văd mai departe de treburi, ca întotdeauna, și se grăbesc să ajute abia după aceea.

– Îmi pare rău, a spus Edeard din nou. Se simțea atât de inutil. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că nu se va mai întâmpla așa ceva.

Dybal îi zâmbi trist.

– Știu că o vei face. Ești un băiat bun, Edeard, apreciez asta. Apreciez ceea ce încerci să realizezi. Oamenii au nevoie de speranță, mai ales acum. Păcat că nu mai există unul ca tine. Ăsta este un oraș mare.

Echipa se pregătea să plece. Edeard găsea ostilitatea evidentă a lui Macsen, destul de derutantă. Prietenul său era, în mod normal, cel mai calm dintre toți.

– Pot să vorbesc cu dumneata pentru o clipă? l-a întrebat Edeard pe Dybal.

Muzicianul l-a condus într-o cameră mică în care păstra peste o duzină de chitare și un set de tobe. Biroul gemea de partituri muzicale. În mod normal, Edeard ar fi fost fascinat de instrumente, dar astăzi trase doar o gură de aer.

– Știu că nu este un moment foarte potrivit.

Dybal își scoase ochelarii albaștri și îi lustrui cu mâneca.

– Te voi ajuta în orice fel pot, băiete. Știi asta. Ești important. Nu doar pentru că ești prietenul lui Macsen.

– Multumesc. Er…

– Să știi că există foarte puține lucruri care mă mai pot șoca, dacă asta ți-e de ajutor.

– Bine. Mă întrebam dacă știi ceva despre dominarea prin televorbire.

Dybal a ridicat o sprânceană.

– Vechea serenadă a sclavului dorinței? Nu vrei să te încurci cu acest tip de rău, Edeard, indiferent de cât de frumoasă este. Crede-mă, pot exista repercusiuni. Oricum, din câte am auzit, fiecare mamă și fiică din oraș fac coadă ca să te atragă în patul lor.

– Nu vreau s-o folosesc. Vreau să împiedic să fie folosită împotriva mea.

– Ah. Înțeleg. Unele dintre fetele acelea de familie nu ar accepta un refuz, nu-i așa?

– Aș fi vrut să fie atât de plăcut.

Dybal îi studie fața îndeaproape.

– Îmi pare rău să aud asta. În primul rând, să-ți păstrezi mintea bine protejată. Ceea ce este un mare păcat. Pari întotdeauna un pic mai deschis decât noi, cei născuți în oraș. Asta te face atât de îndrăgit.

– Mda.

– Această tehnică funcționează prin slăbiciunea ta. O parte din noi ar trebui să rămână întotdeauna îngropată, Edeard. Decența obișnuită este în mod normal suficientă pentru a suprima asemenea gânduri, dar odată ce au fost aprinse e greu să le alungăm.

– Știu, a spus el nefericit.

Mâna lui Dybal îi cuprinse umărul.

– Nu-ți face griji. Ascultă, nu e nicio rușine să ai astfel de gânduri, toți le avem. Dacă vreuna din vulpile alea mici a reușit să ți se strecoare pe sub gardă și să ți le aprindă pentru o noapte, atunci asta este o lecție învățată, și încă una importantă. Faptul că asta te-a deranjat atât de mult este un semn destul de clar că nu e parte din personalitatea ta naturală, ceea ce este încurajator pentru mine, dacă pentru tine nu. Și am suficientă încredere în tine ca să cred că ești suficient de puternic pentru a supraviețui unei crize de conștiință. Dar, pentru orice eventualitate, îți dăruiesc o metodă de recunoaștere care ar trebui să te ajute și să te avertizeze dacă cineva încearcă acest mic truc din nou.

Edeard examină explozia de gânduri pe care i-o transmitea Dybal, memorând tehnica.

– Mulțumesc.

– Acum du-te înapoi pe străzile alea și, în general, bagă spaima în

Ivarl și acoliții lui.

Niciun membru al echipei n-a spus prea multe în timp ce străbăteau pe jos patru cartiere pentru a ajunge înapoi la secția de poliție din Jeavons. Edeard presimțea că va izbucni o ceartă serioasă când vor ajunge acolo. Macsen va isca în mod sigur una, indiferent de motiv. Bijulee era prea mult. Ceea ce însemna că Edeard va trebui să facă ceva, iar el începea acum să se simtă rău pentru că nu le arătase încredere cu privire la enormitatea a tot ceea ce descoperise. Dacă în următoarele ore lucrurile nu mergeau bine, atunci se va termina cu tot ceea ce realizaseră împreună.

În sala mică erau câțiva polițiști care, după ce au scanat rapid emoțiile suprimate care clocoteau în echipă, au ieșit în grabă. Ușile groase din lemn s-au închis, trântindu-se. Edeard s-a încruntat. A treia mână a cuiva era întărită de adrenalină azi.

Își descheie haina la gât și se așeză pe banca lui obișnuită, în capătul îndepărtat al sălii.

– Mama mea! a spus Macsen brutal.

– Da.

– Da? Asta e tot ce poți spune? Da?

– Chiar credeați că Ivarl *nu va încerca* să aplice ceva presiune?

– Presiune! Madona să mă bată, mama mea a fost cea pe care au folosit-o drept sac de box. Mama mea!

– E modul lui de a încerca să ajungă la mine, a spus Edeard liniștit. Mâna i s-a dus la obraz de la sine, atingând carnea sensibilă. Voi sunteți singurii prieteni pe care-i am, singurul meu punct vulnerabil. E obligat să se folosească de asta cât de mult poate.

– Da, a spus Kanseen atât de gânditoare încât Edeard i-a aruncat o privire întrebătoare.

Ea a ridicat din umeri.

– Sora mea a fost hărțuită săptămâna trecută. Îl avea cu ea pe Dium atunci.

– De ce nu mi-ai spus? a exclamat Edeard cu amărăciune.

– Din prea multă încredere, probabil, a spus Macsen insidios.

– Oh…. Edeard își ridica mâinile disperat. În numele Madonei!

– Am crezut că eram împreună în asta, Edeard. Am fost cu tine la Bazinul Birmingham? Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Asta înseamnă *totul!* a strigat Edeard.

Era prea răvășit pentru a-și mai putea păstra controlul.

Toți s-au clătinat când și-a lăsat îndoielile și confuzia să explodeze. A făcut un efort, strângând din dinți și punându-și mâinile cu palma în jos pe lemnul vechi al mesei.

– Îmi pare rău, a spus el văzându-le expresiile șocate.

– Edeard, în numele Madonei, ce nu e în regulă? îl întrebă Boyd. Ce s-a întâmplat cu tine, cu fața ta? Și de ce nu mai vorbești cu noi?

– Nu a avut încredere în noi cu depozitul Myco, a spus Macsen aspru. De ce ar trebui să aibă încredere în noi cu orice altceva?

– Ești un măgar, s-a stropșit Kanseen la Macsen.

– Am încredere în voi, a spus Edeard, dar chiar și lui i-a sunat ca un text recitat. M-am ars când am fost să iscodesc în secret pe la Casa cu Petale Albastre. Asta-i tot. Nu e atât de rău pe cât pare.

– Te-ai dus acolo singur? a întrebat Kanseen dezaprobator.

– Da. E modul în care l-am ținut sub observație pe Ivarl.

– Asta e periculos, a spus Boyd. Edeard, nu poți face asta pe cont propriu.

Macsen scoase un mormăit disprețuitor.

– El e Mergătorul-Pe-Apă, așa că poate face orice. Nu are nevoie de noi să-l tragem înapoi, nu-i așa?

Edeard oftă, lucrurile stăteau mai rău decât pentru ce se pregătise el.

– Raidul la depozit a fost cel mai public lucru pe care l-am încercat vreodată. Ivarl a pus la cale o capcană, avea de gând să ne facă – să mă facă! – de râs. Totul a fost creat pentru a distruge credibilitatea mea. Am folosit doar o direcție greșită. Au fost peste o sută de polițiști implicați și nu-i cunoșteam nici pe jumătate dintre ei. Dacă toată lumea ar fi știut planul, nu ar fi funcționat.

– Noi nu suntem „toată lumea", a lătrat Macsen. Suntem prietenii tăi, echipa ta. Sau cel puțin așa am crezut.

– Hei, mai ușor, a spus Dinlay. A fost o procedură corectă.

– Ei da, bine, m-am așteptat să-i iei partea.

– Ce vrea să însemne asta?

– Haideți, a spus Edeard. Nu putem face asta. Ivarl ar râde de noi.

– Deci, părerea lui are valoare pentru tine, nu? a zis Macsen. Cât despre a mea – ce contează?

– Nu asta am…

– Nu te supăra, a intervenit Kanseen. E doar furios.

– Nu mai spune! a scuipat Macsen la ea. De ce crezi că sunt? Fac parte din această echipă nenorocită, această așa-numită echipă. Am avut încredere în tine, Edeard. Încredere. Eu, dintre toți oamenii, eu! Și cum tratezi asta? Nu faci decât să ne folosești dracului pentru a-ți întări poziția. Mergătorul-Pe-Apă salvează din nou situația. Ei bine, mă cac pe asta.

– Nu m-am *folosit* de nimeni. Am fost cu toții în raidul acela, împreună. V-am rezervat o parte importantă din el. Ați știut că se pregătea un jaf? Ați știut unde aveau de gând să ascundă platina? Ați știut că avea să fie făcută o schimbare?

– Deci, ce vrei să spui? Eu nu sunt de ajuns de vrednic pentru că nu pot spiona la fel de bine ca tine? Este vreunul dintre noi? Pentru că despre asta este vorba. Chiar și Dinlay este supărat pentru felul în care

ne excluzi.

– Nu sunt, a spus Dinlay, atât de repede încât Edeard nici nu s-a uitat la fața prietenului său.

– Dacă tot ce vrei este o adunătură de polițiști care să alerge în jurul tău și să-ți execute ordinele, bine atunci, a zis Macsen. Există zeci din ăștia numai în această secție. Dar dacă vrei să lucrezi cu mine, atunci coboară din turn și începe din nou să ai încredere în noi.

– Du-te dracului! a spus Edeard. Nu ai nicio idee despre lucrul împotriva căruia luptăm. Nici cea mai mică idee. Vă protejez.

– Nu am nevoie de protecția ta. Și știu mai multe despre bande decât ai să știi tu vreodată, țărane. Am crescut în Makkathran.

– Eu am crescut în Makkathran, a spus Kanseen. Dinlay a făcut-o, Boyd a făcut-o. Tu ai avut o viață frumoasă și comodă pe Iguru.

– Am avut ce?

Macsen își apropie fața de Kanseen.

– Încetați, acum, a spus Edeard. Nu v-am inclus în anumite lucruri pentru că mi-a fost frică.

S-au oprit din ceartă și și-au aruncat unul altuia priviri nedumerite. Edeard își puse coatele pe masă și își luă capul în mâini. Îi era teamă că va plânge, atât era de copleșit.

– Voi sunteți tot ce am. Nu vreau să ne despărțim. Nu doar pentru că depind de voi. Avem ceva aici, și e mai mult decât dorința de a-l distruge pe Ivarl. Avem speranțe. N-aș putea suporta dacă toate astea ar fi spulberate. Încă o dată m-aș trezi că nu mi-a mai rămas nimic. Mai degrabă mor.

Kanseen a venit și s-a așezat pe bancă lângă el, iar ceilalți au început să radieze îngrijorare.

– Ce este? a întrebat ea, punându-și brațele în jurul umerilor lui. Ce s-a întâmplat, Edeard? Am avut încredere unul în celălalt la început. Nimic nu s-a schimbat, nu tocmai. Spune-ne.

Edeard și-a ridicat capul și se uită direct la Macsen, permițându-i prietenului său să-i vadă angoasa.

– Chiar vrei să faci asta?

– Da, a spus Macsen, părând acum cu adevărat îngrijorat.

– Serios?

– Da!

– Toată lumea?

Boyd și Dinlay au dat din cap. Kanseen i-a strâns umărul.

– Desigur.

– Bine, atunci. Dar vreau să jurați pe Madona că nu veți trage în mesager.

– Hei, suntem adulți, a spus Macsen.

– Nu, nu suntem, a replicat Edeard. Nu chiar.

– Ești foarte deprimant, a zis Boyd cu un zâmbet nervos. Spune ce

vrei să ne spui.

– Ceea ce înfruntăm. Scara la care acționează bandele. Vreau să vă fac să înțelegeți.

– Dar știm, Edeard, a spus Dinlay înțelegător. Au încercat chiar să o intimideze și pe Carna, sora mea, miercurea trecută. Madona, nu se vor grăbi s-o facă din nou.

– Carna? a spus Macsen. E, ăăă…

– Sora mea mai mare, a spus Dinlay cu un zâmbet mulțumit. Foarte mare.

Edeard înclină capul către Boyd.

– Da, a dat din cap acesta deprimat. Isoix a avut din nou probleme.

– Deci? a insistat Macsen. Care e marele tău secret?

– Am să vă arăt, a spus Edeard încet. Cândva, în următoarele câteva zile. Nu sunt sigur când, dar fiți pregătiți. Când vă chem eu, veniți la capătul Canalului Zborului de pe strada Golard.

– Adică în apropiere de Black Horse? a întrebat Macsen.

– Da, dar nu intrați acolo, pentru numele Madonei. Și asigurați-vă că nu sunteți urmăriți.

– Ușor.

– De fapt, nu este. Ivarl folosește ge-vulturi ca să ne urmărească pe fiecare dintre noi, dar voi avea grijă de ei. Va fi noaptea, așa că asta o să vă ajute.

– Ce face? a întrebat Kanseen, doar pentru o clipă mintea ei trădând o alarmă reală.

– Ne supraveghează, a spus Edeard liniștit. Asta a făcut în ultima lună. Am umblat la ge-vulturii pe care îi folosește, dar nu reușesc să vă protejez tot timpul.

– Rahat.

Edeard se ridică în picioare. Îi aruncă lui Macsen o privire îndurerată.

– Îmi pare rău pentru Bijulee.

– Știu.

Macsen îi întinse mâna.

Edeard o scutură fără tragere de inimă, încă temându-se de ceea ce avea să vină.

– Amintiți-vă, mesagerul este doar atât, un mesager.

– Am priceput.

A doua zi, Edeard s-a dus la proces pentru a asista la pledoariile finale ale procurorului și avocatului apărării. A fost interesat de faptul că Ivarl nu s-a deranjat să apară pentru a auzi că Lian a fost găsit vinovat. Nu era acolo nici în ziua următoare când a fost pronunțată sentința pentru o pedeapsă de douăzeci și cinci de ani. După ce judecătorii au părăsit încăperea, polițiștii de la secția Jeavons s-au

strâns în jurul lui Edeard ca să-l felicite. Apoi, au trebuit să-i facă loc lui Sparbil, Marele Maestru al Breslei Chimiștilor, care fusese prezent în sala de judecată în fiecare zi a procesului.

– Mulțumesc, tinere, a spus el, uitându-se atent la fața încă nevindecată a lui Edeard. Pierderea acelui material ar fi însemnat o slăbiciune financiară considerabilă pentru Breasla mea. Îți rămân îndatorat.

– Mi-am făcut doar datoria, domnule, a răspuns Edeard.

– Sunt convins. Dar eu îți sunt recunoscător. Dacă te vom putea ajuta vreodată cu ceva, te rugăm doar să ne spui.

– Așa voi face. Mulțumesc, domnule.

– Finitan a avut dreptate în legătură cu tine, cred că ești un câștig pentru orașul nostru. Mare păcat că Maestrul Bise nu împărtășește această opinie, dar nu-ți face griji, este depășit numeric în cadrul Consiliului.

– Bise?

Edeard știa numele, Bise era Maestrul Cartierului Sampalok. Nu-l văzuse niciodată venind la Casa cu Petale Albastre, dar știa că Maestrul avea legături financiare extinse cu organizația lui Ivarl.

– Înaltă Politică, mi-e teamă, a spus Sparbil zâmbind. Nu că ar fi ceva înalt în asta, desigur. Micul nostru bloc de votare din Consiliu este ferm în spatele tău. Din păcate, adversarii noștri au păreri contrare. Dar așa stau lucrurile în Consiliu. Dacă ei ar fi de partea ta, eu aș fi probabil împotriva ta acum. La fel și cu vremea, dacă ei votează soarele, eu voi vota pentru ploaie.

– Ah, înțeleg.

– Ascultă sfatul meu, nu-ți depune candidatura pentru funcția de Conetabil-Șef pentru încă cel puțin două sute de ani. În acest fel vei putea rămâne în oraș acolo unde vei fi încă în poziția de a realiza ceva.

– Da, domnule.

Edeard se înclină formal în fața Marelui Maestru, încruntându-se apoi la spatele omului. *Marele Consiliu este împărțit în tabere cu privire la mine?*

– Bem ceva diseară? a întrebat Chae. Victoria asta este, probabil, mult mai importantă pentru tine decât a fost Arminel. Asta le arată bandelor că nu pleci nicăieri. Fapt care trebuie sărbătorit în mod corespunzător.

– Nu, mulțumesc, am o întâlnire.

– Ah, bravo ție, băiete. Bucură-te de ele cât mai poți, cât timp ești tânăr. Când îmbătrânesc se acresc.

– Cine?

– Femeile. Toate.

– Toată lumea din orașul acesta este cinică? a întrebat Edeard în seara aceea.

Jessile scoase o sticlă de bere din coșul de răchită pe care îl adusese.

– Cine e cinic?

– Toată lumea, așa se pare. Sau poate sunt eu paranoic.

Ea îi zâmbi dulce.

– Probabil că ești.

– Mulțumesc.

Edeard luă sticla și se lăsă să cadă pe canapeaua veche și grea a apartamentului. Se simțea epuizat, chiar dacă nu făcuse altceva decât să stea la tribunal toată ziua. Victoria ar fi trebuit să-l învioreze, dar se părea că reușise doar să ridice un alt șir de întrebări și îndoieli. Cum își mai dorea ca lucrurile să fie din nou așa cum erau înainte de Bazinul Birmingham. Viața era mult mai simplă atunci.

– Pune-ți picioarele pe scaun, îți scot eu cizmele.

S-a aplecat pe spate și a făcut ce i s-a spus. Era plăcut s-o aibă pe Jessile alături. După acea ultimă noapte cu Ranalee aproape se jurase să nu mai vadă fete de familie pe viață. Numai că și-a amintit cât de drăguță era Jessile, aproape opusul lui Ranalee. Era atât de neexigentă. Entuziastă în pat. Și discretă. Cel puțin așa era acum. Ceea ce era un lucru bun, a reflectat el. Era disperat să-și recupereze o parte din demnitatea publică, după lunile de excese care urmaseră Bazinului Birmingham.

Logodnicul ei nu petrecuse în oraș nici trei zile înainte de a fi fost trimis înapoi, spre uimirea ei. Nu reușiseră nici măcar să stabilească o zi pentru nuntă. Așa că, între timp, era fericită să continue să-l vadă pe el, dar nu atât de vizibil.

Doi oameni singuri, de fapt, gândi el. Erau puține diminețile în care nu se uita pe geam, căutând pe cerul luminos ceva care i-ar semnala întoarcerea Salranei.

Se uită vinovat la scrisoarea proptită într-una din nișele apartamentului. Sosise cu o zi în urmă. Salrana i-o scrisese acum trei săptămâni. Atât de mult îi lua unei scrisori pentru a ajunge la Makkathran din provincia Tralsher. Îi spunea că s-ar putea să rămână acolo câteva săptămâni în plus. Mamele aveau nevoie disperată de ajutor, zicea ea, și nu le putea abandona. Erau atât de mulți oameni în Ufford care așteptau ajutor din partea Bisericii.

– Lian a primit douăzeci și cinci de ani, a spus Edeard când se așezau la cină. Ge-maimuțele lui fuseseră ocupate cu prepararea alimentelor pe care bucătarii din vila ei le puseseră în coș. Ceilalți au primit între trei și unsprezece ani.

– Asta e bine, a zis ea.

– Serios? Ai observat o scădere a criminalității?

– Parcă spuneai ceva despre cinism?

– Îmi pare rău.

– El o să mai stea încă șase săptămâni, cel puțin.

– Cine? Oh. Da.

– Am primit o scrisoare în această dimineață. Sunt acum în provincia Reutte pentru a ajuta un alt oraș, Eriach, cred.

– Da, e în partea de vest a Munților Ulfsen.

– Îl știi?

– Am trecut pe lângă el în drum spre aici.

– Ei bine, au probleme cu bandiții acum.

Edeard își ridică privirea de la sparanghel și de la plăcinta cu pește.

– Ce fel de necazuri?

– Raiduri în cătune. Și nici drumurile nu sunt sigure. Sincer, miliția i-a scos de pe moșiile din jurul Tetuanului și pur și simplu au apărut din nou la câțiva kilometri distanță.

– Au obiceiul să facă asta. Nu este suficient să-i sperii ca să plece. Vor veni doar mai târziu. Dacă vrei să scapi de ei, trebuie să-i împingi mereu până când nu mai au unde să fugă. Nu le lăsa niciun loc unde să se ascundă. Și atunci poți să te duci să-i lichidezi. Se opri. Asta ar putea să meargă.

– Ce?

– Nimic, doar o idee.

– Chiar nu există nicio certitudine că Eustace se va întoarce după Eriach. Să presupunem că bandiții o să apară în altă parte.

Începu să-și răsucească inelul de viță-de-vie de argint, atingând inconștient diamantul.

El și-a pus mâna pe a ei, strângând-o ușor.

– O să se întoarcă.

– Mulțumesc. Știu.

– Ți-a spus cumva dacă au arme?

– Arme? Nu mi-a zis. Crezi că e posibil? Ar putea fi împușcat!

– Unii bandiți au arme. Nu mulți, a mințit imediat Edeard, permițându-i să simtă o încredere calmă în gândurile sale. Pun mâna pe pistoalele ciudate de la ferme, lucruri din astea. Ca să fiu sincer, pistoalele au o rază de acțiune foarte limitată, oricum.

– Oh. Ea îi zâmbi nervos. Nu mă mai speria așa.

– Îmi pare rău. Niciun bandit în toate mințile nu se va încumeta să înfrunte un escadron de miliție călare. Va fi în perfectă siguranță. Pe la mijlocul verii veți fi căsătoriți.

– Nu-mi place că a trebuit să plece. Totul e politică. Primarul Owain a trimis miliția ca să pară el puternic și binevoitor, în același timp. Așa spune tata. Și pun pariu că toți comercianții din Breasla lui Owain sunt acolo în urma miliției, vânzându-le arme localnicilor.

– Vezi? Toată lumea e cinică.

Ea râmji.

– Cred că da.

– E posibil ca Owain să fi trimis miliția pentru câștigul lui politic,

dar a fost benefic. Reutte avea nevoie de ajutor. Șerifii locali nu au putut face față. Multe familii de fermieri au sosit în oraș de la Anul Nou încoace. Am vorbit cu unii dintre ei. Au fost forțați să plece de pe pământurile lor.

– Știu.

– Se va întoarce.

– Mulțumesc, Edeard. Ești un om minunat.

După ce au luat masa, s-au apucat să citească volumul pe care îl adusese Jessile, *Călătoria lui Kadril*, care spunea povestea legendarului căpitan al negustorilor, cel care a deschis căile comerciale din sud, găsind un traseu navigabil prin Strâmtoarea Gathsawal. Lui Edeard îi plăceau poveștile despre viața pe ocean și luptele împotriva piraților, chiar dacă credea că autorul animase într-o oarecare măsură poveștile. Și-au citit pe rând, unul altuia, savurând vinul roșu în timp ce cărbunii șuierau și trosneau în sobă. Edeard simțea că tensiunile îl părăsesc. Așa voia să fie viața lui. Succes în instanțele de judecată, să alunge bandele de pe stradă, apoi acasă. Nu la apartament, ci la o casă adevărată, una cu Salrana, poate. Văzuse chiar și câteva clădiri goale în Cobara și Igadi pe care le putea cumpăra. Va avea nevoie de spațiu, în cele din urmă, spera el, pentru copii. Copii care ar cunoaște un oraș fără amenințarea criminalității și excesele marilor familii, jucându-se pe stradă și în parcuri în siguranță. Și lucrul ăsta s-ar putea realiza. Ideea lui de la cină crescuse, extinzându-se în felul leneș specific certitudinilor.

– Arăți mult mai fericit, a murmurat Jessile.

A închis cartea și s-a sprijinit de el.

– Ai o voce liniștitoare, i-a spus el.

Își frecă nasul de obrazul lui.

– Vocea mea, nu-i așa?

– Da.

– Mi-aș fi dorit să ai un pian aici. Sunt o interpretă foarte bună. Muzica e foarte liniștitoare.

Cârtelile astea ocazionale îl făceau să zâmbească atât de vesel. Chiar nu avea nicio idee cât de puțin câștiga un polițist. Cu salariul lui ar fi avut nevoie de câteva luni de zile ca să cumpere un pian.

– Nu am reușit niciodată să-l urcăm pe scări.

– Nu contează. Îl sărută mângâindu-i fața și gâtul cu părul ei des. Mi-am cumpărat o cămașă nouă din satin astăzi. Mi-e teamă că nu e foarte mare. Vrei să mă vezi purtând-o? Adică… încercând s-o port.

– Da.

– Spune „te rog“.

– Te rog, a croncănit el răgușit.

Ea s-a ridicat, arătându-i un zâmbet de-a dreptul imoral.

– Mă întorc într-un minut. A luat coșul și a dispărut în baie. Edeard respiră adânc ca să-și revină. Radia de anticipare în timp ce se

rostogolea de pe canapea și ordona luminii să se diminueze până la o licărire confortabilă. Moment în care a devenit conștient de Vilby care trecea podul spre Silvarum.

– Oh, Madona, nu! a gemut.

– Ce s-a întâmplat? a strigat Jessile.

– Er…, îmi pare rău, dar…

Echipa îl aștepta acolo unde le spusese, înghesuiți sub un perete suspendat pe strada Golard, unde lățimea pavajului abia depășea un metru. Era întuneric, cea mai apropiată lumină venind din spatele unduirilor unui model în formă de nor de pe un perete cu două case mai jos.

– Saria s-a supărat pe mine, a spus Boyd. Era balul anual al strămătușii ei. Jumătate din familiile maeștrilor cartierelor erau acolo.

Era îmbrăcat într-un frac splendid, vișiniu, cu o cămașă albă, dantelată. Catarame de argint îi sclipeau pe cizmele până la genunchi.

– Se pare că avansezi social, a spus Kanseen.

Fața ei era ușor încruntată și se uita de-a lungul străzii, ca și cum căuta ceva.

– Nu știam că o să ne cheme atât de repede.

– Părea foarte îngrijorat în legătură cu asta, a spus Macsen. Ceea ce nu-i stă în fire *marelui* nostru Mergător-Pe-Apă.

– Ei bine, și tu ai contribuit cu ceva, a intervenit Dinlay. Felul în care ai strigat la Edeard acum câteva zile. Toate acuzațiile alea dure…

– Hei, am dreptul, a spus Macsen, ridicând un deget cu emfază și fluturându-l chiar în fața ochilor lui Dinlay. Pe mama mea au atacat-o. Și e vina lui.

– Nu, nu este.

– Oh, ba da. Dacă știa atât de multe cât pretinde, atunci ar fi trebuit să ne avertizeze. Dacă aș fi știut ce se întâmplă, i-aș fi putut împiedica pe huliganii ăia s-o atace pe mama.

– Nici noi nu i-am spus ce ni se întâmplă, a replicat Kanseen. Suntem cu toții de vină.

– El este cel care nu are încredere în noi. Nici măcar nu și-a deranjat fundul să ne spună despre ge-vulturi. Suntem momelile lui, atâta tot.

Edeard își dizolvă camuflajul, apărând lângă umărul lui Macsen.

– Nu, nu ești.

– Ho, Madona!

Macsen a sărit înapoi, surprins.

– Pe unde, Honious, ai venit? a întrebat Dinlay.

– Am fost aici tot timpul.

– Ai auzit…

Fața subțire a lui Dinlay se înroși.

– Acum înțelegeți? Ăsta nu-i un joc. Vreau să schimb acest oraș. Și

am nevoie de ajutorul vostru.

– Și crezi că așa o să-l obții? a întrebat Macsen.

– Dacă doar câteva insulte și supărarea ar putea distruge această echipă, atunci nu vom putea să realizăm nimic. Am fi doar niște copii adunați la întâmplare, cu nimic special care să ne țină împreună. Sper că nu e adevărat. Nu pretind că nu am nicio slăbiciune. M-am făcut de râs alergând după fete. Sunt prea speriat ca să vă spun tot ce știu despre Ivarl. Nu știam cum să gestionez raidul la depozit, așa că am urmat sfatul lui Ronark. Și cu siguranță nu știu încotro ne îndreptăm, deși am o bănuială. A ridicat apoi din umeri. Asta-i tot.

Macsen se uită în jur la ceilalți, nefericirea strălucindu-i de sub mintea ecranată.

– Bine, sună destul de sincer. Dar destul cu vorba. Sunt dispus să văd ce vrei să ne arăți.

– Și eu, a spus Kanseen.

– Da, a zis Dinlay.

Boyd a chicotit.

– Contați și pe mine.

– Mulțumesc, a spus Edeard.

– Ne înveți trucul cu camuflajul? a întrebat Boyd, nerăbdător. Întotdeauna am crezut că e doar un mit al orașului.

– Bineînțeles, a spus Edeard. Veți avea nevoie de el. Gata să primiți darul?

– Da! a răspuns în cor echipa.

După o jumătate de oră de exersat pe stradă, Edeard i-a condus la taverna Black Horse. Camuflajele nu erau perfecte. Concentrația lui Boyd aluneca mereu. Televederea lui Macsen nu era nici pe jumătate la fel de bună cum susținea el întotdeauna, ceea ce însemna că nu putea combina abilitatea cu mâna a treia într-un mod care să fie cu adevărat eficient. Dar Kanseen și Dinlay erau surprinzător de buni. În afară de scăpările ocazionale ale lui Boyd și Macsen, când forma lor fantomatică flutura din senin, au rămas cu siguranță invizibili, cel puțin pentru privirile întâmplătoare. Singurul mod în care știau unde se afla fiecare era o foarte slabă televorbire directă, genul de lucru pe care îl exersaseră de o sută de ori pe străzi. Edeard îi ajută diminuând în jurul lor luminile tavernei care produceau acum umbre lungi și adânci. S-au strecurat printre ele, trecând nevăzuți prin camerele din spate.

Nervozitatea lui Edeard creștea cu fiecare pas până la etajul al doilea, unde erau camerele private. Macsen îl ascultase până acum, dar cum va reacționa la acest lucru… Fără el, echipa ar fi grav slăbită, iar el va avea nevoie de toată puterea lor ca să aibă vreo șansă în lupta cu bandele.

– Sunteți gata? a întrebat Edeard în fața ușii.

– Da, a șoptit Dinlay.

Apoi Edeard auzi un clic metalic – siguranța unui pistol de captură trasă înapoi.

– Este vreunul din voi înarmat?

– Da, a spus Boyd.

– Ei bine, de fapt, toți suntem, a zis Dinlay defensiv. Am crezut că vom face un raid la o ascunzătoare a bandelor.

– Oh, Madona, nu, nu, ăsta nu este un raid. De fapt, nu e periculos, trebuie doar să-i prindem în flagrant. Deci, puneți pistoalele deoparte, vă rog.

Câteva bombăneli s-au rostogolit de-a lungul coridorului aparent pustiu. Au urmat apoi niște sunete înfundate.

– Gata? a întrebat Edeard din nou, reflectând asupra imposibilității de a acționa ca o echipă, atunci când nu se puteau vedea de fapt unul pe altul.

– Înainte!

Și-au dizolvat concomitent camuflajul. Edeard și-a folosit a treia mână pentru a sparge încuietoarea și a arunca într-o parte ușa deschisă. Echipa năvăli înăuntru.

Fața lui Vilby era o mască de uimire și de spaimă. Și-a ridicat capul de pe perne, holbându-se la ei. Nu se putea mișca mai mult, cătușele fixându-i încheieturile în inelele de metal ciudate înfipte în peretele de deasupra patului. Nanitte, care îi ungea pieptul ținând un borcan de miere într-o mână, se răsuci și lăsă să-i scape un oftat ușor și șocat. Apoi, a văzut că unul dintre intruși era Macsen, iar pe fața ei a apărut o îngrijorare reală.

– Ah, rahat!

Edeard putea simți țipătul prin televorbire pe care îl orienta în exterior, spre celălalt capăt al orașului. Nu era mult:

– M-au prins cu Vilby. Nu i-am simțit venind, au fost, la dracu', invizibili.

Propria lui față era o parte din darul care însoțea mesajul. Nu i-a răspuns nimeni.

– Nu te întoarce la secție, i-a spus Edeard lui Vilby. Ia-ți familia și până mâine seară părăsiți apartamentul care ți-a fost repartizat. Acolo locuiesc doar polițiști.

– Dar…

Edeard își încleștă a treia mână de pieptul omului. Mierea țâșni în jurul ei.

– Să nu încerci, a mârâit un avertisment.

Vilby se încovoie, învins.

Kanseen ridică o sprânceană privind mizeria lipicioasă care acoperea zona inghinală a omului.

– Ei bine, mii de mulțumiri, Vilby, nu voi mai putea vreodată să mănânc bezele.

Boyd spuse în bătaie de joc:

– Știi, chiar trebuia să le lași mai mult în cuptor, o bezea ca lumea nu este niciodată lipicioasă în mijloc.

– Adevărat? întrebă interesat Dinlay în timp ce se întorceau și ieșeau pe ușă.

– Oh, da. Orice idiot de brutar ucenic știe asta.

Macsen nu spunea un cuvânt. Se holba la Nanitte, care îi întorcea privirea fără să clipească.

– Haide, a spus Kanseen.

A pus mâna pe umărul lui Macsen și l-a împins ușor din cameră.

Edeard îi făcu batjocoritor cu ochiul lui Vilby și închise ușa după el.

Chelnerița de la Olovan's Eagle era nedumerită de lipsa de bună-dispoziție a echipei adunate în separeul din colț. Edeard îi dădu bacșiș un bănuț de aramă și luă cu a treia mână paharele de bere de pe tava ei. L-a pus pe primul în fața lui Macsen.

– Îmi pare rău, a spus el cu precauție.

Macsen a clătinat din cap și a pus mâna în jurul paharului. A privit intens în lichidul chihlimbariu-închis cu guler gros de spumă.

– E un război pe cine știe cel mai mult, a spus Edeard.

– Madona, a gemut din greu Kanseen. Cred că am priceput acum, Edeard. A luat o gură zdravănă de bere. A fost cineva pe care eu… ?

– Nu.

– Ăsta e un noroc. Pentru ei. Le-aș fi luat bilele și le-aș fi îndesat acolo unde nu ajunge soarele.

– Hm, se aventură Boyd, dar Saria?

– O fată minunată. Nu-ți face griji.

– Deci, e vorba doar despre mine, atunci, nu-i așa? a spus cu amărăciune Macsen. Privea încă la berea lui.

Nu reușise să se uite la Dinlay, de când plecaseră de la Black Horse.

– Nu chiar, Edeard se făcu mic, aruncându-i o privire ciudată lui Dinlay. Chiaran.

– Nu! țipă Dinlay îngrozit. E polițistă.

Boyd întoarse capul încet pentru a-i trimite lui Dinlay o privire fascinată.

– Cine e Chiaran?

– Tatăl ei are datorii la unul dintre locotenenții lui Ivarl din Fiacre. Ea îl ajută să plătească.

– Nu se poate.

– Nu mi-ai spus niciodată nimic despre Chiaran, a spus Boyd în timp ce-și lățea zâmbetul, viclean bătrân ce ești.

– Îmi pare rău, a zis Edeard.

– Oh, Madona!

– Ei bine, nu ești tu cel mai deștept? a spus Macsen, care tot nu se uita în sus.

– De fapt, nu, a replicat Edeard. Trase aer în piept. Sunt sigur că vă amintiți cu toții de Ranalee.

Kanseen vărsă o parte din bere.

– Ce?

Umerii lui Edeard au căzut.

– Familia Gilmorn are legături puternice cu Ivarl. Totul face parte din modul în care funcționează portul – am descoperit după aceea. Prea târziu după aceea, din păcate. Cred că e modul în care Ivarl a aflat că știam despre Vilby.

Nu se putea hotărî să le spună și despre *acea* noapte…

– Stai, el știa că știi?

– Da.

– Dar… Oh, Madona, fii blestemată.

Kanseen mai luă o înghițitură de bere.

– Deci, a spus Boyd încruntat. Dacă el știa că tu știi… Nu înțeleg. De ce-ar fi mers mai departe cu jefuirea Breslei Chimiștilor dacă amândoi știați ce se întâmplă?

– Ți-am spus că e un război al celui care știe cel mai multe și apoi cum folosește ce știe.

Macsen se uită în cele din urmă în sus, fixându-l pe Boyd cu o privire de gheață.

– Pricepi acum? Toate astea sunt un gigantic concurs de pișat între Ivarl și Edeard. Care dintre ei îl poate păcăli pe celălalt?

– Motiv pentru care trebuie să înțelegi, a spus ferm Edeard. Să înțelegi pe deplin.

– Ei bine, înțeleg acum, a zis cu amărăciune Macsen. Întoarse privirea spre Dinlay. Eu sunt idiotul din cauza căruia ai fost împușcat. Eu!

– Cu greu se poate spune asta, a răspuns Dinlay cu un hohot nervos.

– I-am spus. I-am spus că vom face muncă sub acoperire după ce am vorbit că vom supraveghea strada Boltan.

– Când am discutat așa ceva? a întrebat Edeard.

– În ziua în care l-am prins pe Arminel în depozit, a răspuns Kanseen.

– Oh, da.

– Arminel a folosit asta, nu-i așa? a întrebat Macsen. A folosit informația pentru a pune la cale ambuscada de la Bazinul Birmingham.

– Nu știm nimic sigur, a spus Edeard. Ceea ce am încercat să vă arăt în seara asta este doar cât de inteligent și de organizat este Ivarl. Și nu e vorba numai de asta. Organizația sa este mare, acoperă tot orașul.

– Te-ai făcut înțeles, a spus Kanseen. Am fost naivi. Dar situația se va schimba.

– Îmi pare rău, a spus Macsen. I se adresa lui Dinlay acum.

– Nu m-ai împușcat tu.

– A fost vina mea.

– Nu, nu a fost, a spus Edeard. Știți cu toții cum este Arminel. Dacă nu ar fi venit el după noi în acea zi, ar fi fost un altul. Nu trimiți oameni ca Nanitte să ne spioneze dacă nu vrei cu adevărat să ne elimini.

– Și Chiaran, a spus Dinlay cu un aer nenorocit.

– Și Chiaran, confirmă Edeard. Asta înseamnă că e încă decis să ne prindă, chiar mai mult după povestea de la depozit. O să iasă urât.

– Era frumoasă, a spus Dinlay.

– Și-a scos ochelarii, curățându-le lentilele cu atenție.

– Noi suntem cu toții în regulă, totuși, nu-i așa, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat Boyd cu precauție. Spune-ne asta cel puțin. Spune-ne că nimeni de aici, în seara asta, nu aparține lui Ivarl.

– Suntem cu toții în regulă, i-a asigurat Edeard.

– Nanitte, gemu Macsen și căzu înapoi în scaunul său. Cum rămâne cu celelalte? Au mai fost fete care-i aparțineau lui Ivarl?

Edeard rânji.

– Nu am timp să urmăresc lista aia.

– Nici pe a ta, s-ar părea, a observat Kanseen cu viclenie.

– Nici pe a mea, a recunoscut el.

– Madona, asta este minunat, murmură ea. Trebuie să îți cerem consimțământul pentru iubiții noștri acum. E ca și cum aș trăi din nou acasă și ar trebui să obțin aprobarea mamei.

– Care erau criteriile ei? a întrebat imediat Boyd.

– Ei bine, nu te-ar fi primit pe ușa din față, asta e sigur.

Edeard râse.

– Nu e chiar așa de rău.

Kanseen îl privi drept în ochi.

– Ba este.

– Nu trebuie să-mi spuneți cu cine sunteți în fiecare noapte. Iar de acum încolo, nu mai am de gând să-mi folosesc televederea. Doar…

– Să fim paranoici?

– Am vrut să spun precauți. Dacă vreți să verific o cunoștință nouă, o voi face.

– Paranoia este bună, a spus Boyd. Spre deosebire de voi toți, eu, desigur, aleg foarte bine.

– N-ai făcut nicio alegere de niciun fel, a zis Kanseen. Saria te-a ales. Ea ia toate deciziile pentru tine.

– Ba nu! Sunt propriul meu stăpân.

Kanseen se întinse și îl înșfăcă de mâneca fracului său remarcabil.

– Tu ai ales ăsta? Ai plătit măcar pentru el?

Boyd se înroși tot în timp ce ceilalți râdeau.

– Deci, ce facem acum? a întrebat Dinlay.

– Și vrea să spună „noi“, a spus Macsen. Am dreptate, nu-i așa?

– Da, se poticni Dinlay. E doar… Chiaran.

– Scapă de ea, a zis Macsen aspru. Nu e prietena ta, e curva lui. Fă-o prin televorbire, că e mai drăguț și mai insultător. Aș fi fericit să o fac eu pentru tine.

– Vrei?

Macsen se întoarse spre Edeard.

– Vrei să o folosești întâi?

– Nu, a spus el. E tentant, dar dacă vom face acest lucru, nu vreau să utilizăm metodele lui.

– Nu va fi prea curat, l-a avertizat Kanseen.

– Știu. A zâmbit, privindu-și echipa. Prietenii lui. Dar ne vom descurca.

– Și atunci ce facem acum? a întrebat Boyd.

– M-am gândit la asta, le-a spus Edeard. Cea mai mare parte din venitul lui Ivarl vine din taxele de protecție. Are în fiecare cartier echipe care îi intimidează pe comercianții și pe proprietarii de tarabe. Vreau să-i alung. Vreau să încep prin a face curat în Jeavons, apoi să continui, să-i forțez să se retragă din tot orașul până când îi împingem pe toți în Sampalok.

– Și atunci ce? a spus Kanseen. Și cum vrei să-i faci să se retragă acolo? Prin intimidare? Se vor lupta cu noi.

– Nu m-am gândit la detalii. Trebuie să ne consultăm cu Marele Maestru Finitan despre cum aplicăm o asemenea schemă, dar și despre politica din spatele ei. Avem nevoie cu siguranță de sprijin din partea Marelui Consiliul, poate chiar de o nouă lege.

– În regulă, a spus ea. Chiar dacă reușești să obții sprijin în Consiliu, și îi facem pe toți șefii de secție să lucreze cu noi, și rezolvi o sută de alte detalii nasoale și imposibile, cum îi găsim? Trebuie să existe sute de membri ai grupărilor criminale care lucrează în acest gen de activitate. Ne ducem cu toții să iscodim la Casa cu Petale Albastre?

– Ah. Edeard le zâmbi superior și își băgă mâna sub tunică pentru a scoate un carnet gros negru. Îl puse jos, între paharele de bere. Vorbești probabil despre lista pe care am făcut-o cu toate numele pe care le-am auzit.

– O mare alianță împotriva criminalității legate de bande, a spus Marele Maestru Finitan. Frumoasă idee.

Se întoarse în scaunul cu spătar înalt ca să privească afară pe fereastra biroului.

Edeard și echipa lui erau așezați pe scaune mai mici, în fața biroului mare, încercând să nu se holbeze la remarcabila priveliște oferită de locul în care era amplasată încăperea.

– Credeți că Consiliul ar susține-o, domnule? a întrebat Edeard.

Dacă nu ar fi fost ceaiul și biscuiții cu care îi serveau ge-cimpanzeii, Edeard s-ar fi putut imagina foarte bine ca parte a unei clase de ucenici smeriți la o lecție predată de Marele Maestru.

– Dacă te-ai duce la toți Maeștrii și Reprezentanții, în mod individual, pentru a le cere ajutor ca să alungi bandele, absolut fiecare dintre ei ți s-ar uita drept în ochi și ți-ar promite sprijinul lor deplin și neabătut, cu excepția lui Bise, desigur. Confidențial vorbind, nicio lege nouă destinată să-i alunge pe presupușii membri ai grupărilor criminale nu ar fi nici măcar citită în Consiliu, darămite votată.

– De ce nu? a întrebat Dinlay.

– Cheltuielile. Să dovedești în mod legal că un om este membru al unei bande ar consuma o mulțime de timp în instanța de judecată, dar și cu un avocat, care nu e deloc ieftin. Și de ce anume l-ai acuza efectiv? Dacă-i poți dovedi apartenența la o bandă, atunci îi poți dovedi infracțiunea, ceea ce îl va trimite oricum în minele de cărbuni. Nu. Ai nevoie de o altă metodă.

Edeard gemu. Și păruse o idee atât de bună.

Finitan se întoarse pentru a-i privi în față.

– Nu renunța, Edeard. Tu ești Mergătorul-Pe-Apă. Așteptăm lucruri mari de la tine acum. Zâmbi apoi enigmatic. Oricum, mai mult decât să dai târcoale în jurul bordelurilor pe timp de noapte.

Edeard roși.

– Și atunci, cum ne-ați sfătui să scăpăm de ele? a întrebat Kanseen.

– Dacă vreți să realizați ceva, va trebui s-o faceți în avantajul tuturor. Sprijinul este esențial. Cu cât aveți un sprijin mai larg, cu atât șansa de reușită va fi mai bună.

– Dar Consiliul trebuie să fi încercat să scape de bande de ani buni, a protestat Edeard. De ce nu s-a înregistrat niciun progres?

– Cu riscul de a suna plictisitor, vă repet: cheltuielile. Nu doar din punct de vedere financiar. Luați în considerare modul în care locotenenții lui Ivarl controlează docherii. Familiile de comercianți au un aranjament frumos și tacit cu Ivarl. Îl plătesc ca să-i țină sub control pe docheri. Dacă înlăturați acest control, docherii vor cere salarii decente, și pe bună dreptate. Este nevoie de îndemânare pentru a dirija echipele de ge-maimuțe ca să golească conținutul calei unei nave, sau s-o umple. Deci, ei ar lua mai mulți bani, care ar trebui să vină de la proprietarul navei, de la comerciantul depozitului și de la negustor. Acest cost va fi trecut în seama clientului. Prețul tuturor bunurilor va crește. Desigur, nu cu mult, dar e începutul unei reacții incontrolabile, o destabilizare dacă vreți. De ce ar schimba echilibrul de putere într-un aranjament care funcționează? Și docherii sunt doar vârful aisbergului. Multe alte lucruri s-ar schimba.

Încă o dată, Edeard își amintit ce spusese Ranalee. Schimbarea din

exterior înseamnă revoluție.

– Dar bandele sunt un lucru rău, a insistat el. Legea trebuie să prevaleze.

– Da, într-adevăr. Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să fi aflat până acum cât de bine sunt infiltrate acestea în oraș.

– Trebuie să existe o cale.

– Găsiți o modalitate de a obține un sprijin larg, a spus Finitan. După aceea, puteți merge mai departe.

– Am nevoie de sprijinul Consiliului.

– În cele din urmă, da. Dar totul trebuie să înceapă de la celălalt capăt, de jos, de pe stradă, unde bandele se fac simțite în fiecare zi. Spune-mi, înainte de a te decide să-ți pornești cruciada, ce se întâmpla acolo? Nu mă refer la nevrednicii bogați și fără valoare din clasa mea, ci la oamenii care au fost afectați în mod direct de bande și de violența lor? La oamenii care au renunțat să mai aștepte ajutor din partea polițiștilor.

– Au format asociațiile de stradă, a zis Boyd.

– Da. Vigilantismul, pe care, de asemenea, Consiliul l-a dezaprobat și nu în ultimul rând pentru că astfel de asociații eludează legea.

Edeard încerca să înțeleagă la ce făcea aluzie Finitan.

– Să sprijinim asociațiile de stradă?

– Nu. Căpitanii secțiilor de poliție nu sunt de acord, pentru simplul motiv că asociațiile de stradă le subminează autoritatea. Și pe a lor, și pe cea a instanțelor de judecată.

– Atunci ce? a întrebat el confuz.

– Nu poți să le sprijini, dar nimic nu te poate opri să dai de băut într-o tavernă, după ce ieși din schimb, nu-i așa?

– Ah, a spus Macsen. Și am putea doar să discutăm despre cine se duce la comercianți pentru a le stoarce bani și despre cum arată și unde locuiesc.

– Într-adevăr, ați putea.

– Și acei cetățeni au dreptul de a solicita asistență atunci când îi vizitează bandele, a spus Kanseen.

– Dacă ar ști sigur că va veni o echipă de polițiști, ar fi mai dispuși să coopereze, s-a arătat de acord Finitan.

– Și dacă ulterior se va dovedi că cooperarea la acest nivel funcționează…, medită Edeard.

– Ar primi sprijin, a concluzionat Finitan. Un sprijin de la oameni care nu sunt ușor de cumpărat cu calul maro al tranzacțiilor politice. Iar presiunea asupra Reprezentanților cartierelor ca să continue și să extindă campania va crește.

– Dar ne-am întors la problema inițială, a spus Edeard. Arestarea și trimiterea lor în judecată. Fiecare caz durează săptămâni și costă o avere. Ca să nu mai vorbim că ne-ar bloca pe noi zile întregi așteptând

să fim chemați ca martori. Dacă-l înlăturăm pe unul dintre ei, Ivarl va trimite zece să-l înlocuiască. Trebuie să-i scot pe toți din Jeavons.

Finitan privi oul de genistar așezat pe biroul lui.

– Lucrul de care ai nevoie este o soluție legală. Ai consultat vreun avocat?

– Aceasta este bucuria de a avea o constituție care a funcționat în mod absolut și neîntrerupt timp de două mii de ani, a spus Maestrul Solarin mulțumit.

Era așezat în spatele biroului său, pe care se aflau îngrămădite dosare care se străduiau să imite turnurile din Eyrie. Edeard se chinuia să-l privească printre ele, atât erau de mari.

– Puteți găsi o lege care să acopere orice eventualitate. Politicienilor le place să adopte legi. Acestea le arată oamenilor că ei lucrează din greu în numele lor.

Tuși, apoi se întinse și luă o pastilă dintr-o pungă mică de hârtie maro de sub un turn oblic de dosare verzi și albastre.

– Deci, se poate face? a întrebat Dinlay nerăbdător. Edeard îl luase cu el pe Dinlay, în timp ce Macsen și Kanseen se duseseră să-l întâlnească pe Setersis. Nu că nu avea încredere în Dinlay, dar Macsen era mai potrivit să-i facă față șefului asociației proprietarilor de tarabe din Silvarum. Boyd, desigur, era cu Isoix, discutând ideea lor cu camera de comerț din Jeavons.

– Atâta nerăbdare, murmură Maestrul Solarin dezaprobator.

Una dintre ge-maimuțele sale i-a adus un tom gros legat în piele și l-a pus ușor în fața bătrânului avocat, pe pătratul imens de hârtie sugativă. Când fusese condus înăuntru de un ucenic avocat, Edeard avusese impresia că tot biroul era construit din cărți. Fiecare din cei cinci pereți era acoperit, de la podea până în tavan, cu rafturi pe care stăteau mii de volume de drept. Trebuie să fi fost și o fereastră, dar aceasta fusese blocată de multă vreme. Plafonul avea trei stalactite teșite care străluceau portocaliu, dând cărților o nuanță de maro murdar.

Maestrul Solarin a deschis cartea. Și-a lins vârful degetului arătător și a început să întoarcă paginile. Edeard ar fi vrut să se ofere să-l ajute. Totul era atât de dureros, de lent. În mod deliberat nu s-a întors să se uite la Dinlay.

– Ah, a spus Maestrul Solarin fericit. Am crezut că-mi amintesc de asta.

– Domnule? a întrebat Edeard.

– Cred că am găsit ceea ce căutați.

Edeard se aplecă înainte. Pagina la care fusese deschisă cartea devenise gri la culoare de-a lungul zecilor de ani, dar cerneala era încă fermă și neagră.

– Și iată-ne pornind frumușel, a spus Maestrul Solarin.

Mâna tremurătoare trasă o linie pe textul imprimat în timp ce bătrânul murmura.

– Ce spune? întrebă Dinlay.

Edeard îi aruncă o privire de avertizare.

– Spune, polițist Dinlay, că în urmă cu nouă sute treizeci și doi de ani, Marele Consiliu a adoptat legea cu privire la excluderea din cartiere. Este un edict care îi permite Reprezentantului sau Maestrului Cartierului să revoce dreptul de admitere pentru orice persoană despre care se crede că aduce atingere sanctității locale. Emiterea unui mandat poate fi autorizată în mod corespunzător de Maestrul sau Reprezentantul Cartierului prin propria autoritate, fără a fi nevoie de aprobarea unui judecător sau magistrat. Își ridică privirea din carte. Cred că a fost propusă în cadrul Consiliului de Maestrul Districtul Cobara, pentru a putea împiedica un pretendent superamorezat să-i facă curte unicei sale fiice. Dacă vă aduceți aminte istoria, polițist Dinlay, cei doi tineri îndrăgostiți în cauză au fost Henaly și Gistella.

– Serios? a spus Dinlay cu un zâmbet fericit. Se întoarse spre Edeard. Au fugit pe Oxmaine și au fondat Paradisul Iubirii și au plantat viile de acolo. Provincia aceea încă mai produce unele dintre cele mai bune vinuri de pe Querencia.

– Superb, a replicat Edeard, rezistând impulsului de a-și utiliza a treia mână pentru a-i trage lui Dinlay o palmă zdravănă. Deci, putem folosi această lege pentru a interzice membrilor unei bande să vină în Jeavons și Silvarum, fără a fi nevoie să dovedim în mod legal că sunt membri ai bandei?

– Orice persoană, pentru orice motiv, cu condiția ca numele său să fie pe mandat, iar acesta să fie semnat de Maestrul Cartierului sau Rep…

– Da! Reprezentantul Cartierului. Cum pot să-i fac să semneze?

– Oh, dragă Madona, prelegerile mele au fost complet în zadar?

– Îi petiționăm, a spus cu mândrie Dinlay.

– Într-adevăr, polițist Dinlay. Mă bucur că nu toate cuvintele mele s-au lovit de urechi surde. Orice rezident al Makkathranului are, în temeiul celei mai vechi legislații, dreptul de a face o petiție pentru promulgarea unui act normativ. Astfel că un Maestru de Cartier sau… Maestrul Solarin se întrerupse de dragul emfazei… un Reprezentant de Cartier poate solicita comandantului secției de poliție din cartierul lor să aplice orice lege crede petiționarul că a fost încălcată. Acum, pentru că sprijinul cetățenilor este implicit necesar, așa cum a fost prevăzut în articolele de oficializare ale poliției, în urmă cu șase sute douăzeci și doi de ani, acest drept mai vechi de petiționare a căzut ulterior în desuetudine. Dar nu a fost niciodată abrogat.

– Vreți să spuneți că putem folosi această portiță pentru a obține semnarea mandatelor de către Maestrul Cartierului? a întrebat Edeard.

Pielea feței antice a Maestrului Solarin se încreți și mai mult în timp ce se încrunta a dezaprobare. Nu vei deveni niciodată avocat, polițist Edeard, binecuvântare pentru care Breasla mea va fi fără îndoială cea mai ușurată. Nu există niciun fel de portiță. Avocații fac doar recomandări clienților lor cu privire la modul de a aplica legile și precedentele pe care le stabilesc.

– Vă mulțumim, domnule.

Edeard se ridică de pe scaun.

– O ultimă precauție, tânărul meu prieten.

– Domnule?

– Îi poți petiționa ca să adopte o lege, dar nu-i poți obliga să o și adopte. Pentru a obține aceste semnături, vei avea nevoie de cooperarea lor.

– Am înțeles, domnule. Colegii mei lucrează la asta.

Era o petiție mare. Edeard a trebuit să susțină personal primele întâlniri ale asociațiilor de stradă, să convingă proprietarii de tarabe și de magazine, și proprietarii tavernelor, și comercianții, și o duzină de alți oameni implicați în comerț că ideea lui merita încercată. Cu mica sa bază de aliați politici, precum Setersis, Ronark și Finitan, și reputația sa, a început să obțină sprijinul de care avea nevoie. La o săptămână după întâlnirea cu Solarin, Camera de Comerț Jeavons și Camera de Comerț Silvarum au depus simultan o cerere oficială pentru a se întâlni cu Maeștrii și Reprezentanții cartierelor respective.

S-au adunat în biblioteca conacului Maestrului de Cartier Vologral. Edeard îl mai întâlnise doar de două ori până atunci pe Maestrul din Jeavons, la evenimente oficiale. Discutaseră, încercând să se cântărească reciproc. Era încurajat de faptul că Vologral era un aliat al lui Finitan în Marele Consiliu.

Vologral și ceilalți trei Maeștri stăteau la o masă lungă, ascultând cererea oficială citită de purtătorii de cuvânt ai camerelor de comerț. S-au întors apoi către Edeard.

– Crezi că poate funcționa?

– Eu cred că da, domnule, a spus Edeard. Îi cunoaștem, probabil, pe șapte din cei zece implicați, cu siguranță, în afacerea cu taxele de protecție în cartierele noastre. Pentru aceștia avem deja mandate. Dacă bandele trimit pe altcineva pentru a colecta banii, vom afla imediat cine sunt, și îi putem adăuga pe listă.

– Dar ca să-i ții afară… Vologral părea neliniștit.

– Există în total cincisprezece poduri în cele două cartiere. Fiecare va avea de acum doi polițiști pentru a impune excluderea. Avem nevoie doar de temeiul juridic.

– Și platformele de acostare? Câte sunt? Nu le puteți păzi pe toate.

– Vor fi trei patrule permanente care vor inspecta platformele în

mod aleatoriu. În plus, ge-vulturii noștri le vor urmări în mod constant. Aș sublinia faptul că o instanță poate percepe o amendă considerabilă de la orice gondolier care încalcă legile orașului. Va trebui să facem un exemplu din primele cazuri, eventual confiscând ambarcațiunile. După aceea, nu vor mai fi atât de dornici să ajute bandele.

– Îmi pot imagina reacția Breslei Gondolierilor, a murmurat Deveron, Reprezentantul din Silvarum.

– Mergătorul-Pe-Apă vrea să ne ajute, a spus Setersis liniștit. Eu unul sunt încântat să cooperez.

Deveron s-a uitat la el, dar n-a mai zis nimic.

– Foarte bine, a spus Vologral. Sunt înclinat să accept cu titlu provizoriu petiția voastră. Vă voi semna mandatele. Cu toate acestea, te avertizez, Mergătorule-Pe-Apă, că voi analiza situația în trei săptămâni, după Sărbătoarea Călăuzirii. Dacă nu sunt mulțumit de diminuarea cazurilor de șantaj, sau dacă nu reușești să ții bandele la respect, toate acestea vor fi revocate. Ai înțeles?

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

– Aveți mandatele aici?

Edeard făcu un semn către Felax și ceilalți trei polițiști stagiari care așteptau în spatele delegației. Fiecare dintre ei a înaintat cu câte un teanc înalt de hârtii.

– Sfântă Madona, a mormăit Vologral când a văzut cât de multe mandate aduseseră tinerii polițiști. Nu știam că voi exclude jumătate din oraș.

– Șaptezeci și trei de persoane, pentru început, domnule, a zis Edeard.

– Domnilor, le-a spus Vologral celorlalți Maeștri, să sperăm că nu ne vom alege cu crampa scriitorului.

Se așeză la masa lungă.

– Ce se va întâmpla cu restul orașului? a întrebat Deveron. Oare nu facem decât să exportăm problema?

– Vor aștepta să vadă dacă funcționează, a spus Setersis. Dacă merge, ni se vor alătura destul de repede. Oamenii cumsecade s-au săturat.

Vologral a semnat primul mandat.

– Să presupunem că reușești. Vor fi excluși de pretutindeni, cu excepția cartierului Sampalok, pentru că știu foarte bine că Bise nu va semna niciodată așa ceva. Și atunci ce?

– Îmi imaginez că asta va depinde de Marele Consiliu, domnule.

– Ha! Vologral îi aruncă lui Edeard un zâmbet viclean de aprobare în timp ce se întindea după un alt mandat. Nu chiar atât de „băiat de la țară“ la urma urmei, nu-i așa?

A început chiar în dimineața următoare. Ronark schimbă turele

echipelor, fapt care, în sine, era o premieră. Trimise cinci polițiști la fiecare dintre podurile care duceau în Jeavons din Drupe, Tycho și Majate. Căpitanul Secției Silvarum a făcut același lucru cu podurile către Haxpen și Padua.

În zori, polițiștii și-au preluat posturile. Știrea despre excludere s-a răspândit cu viteza fulgerului, la fel ca orice noutate în Makkathran, mai ales una referitoare la Mergătorul-Pe-Apă. O mulțime de oameni au venit pentru a vedea dacă lucrul acesta chiar se va întâmpla. La unele poduri au aplaudat atunci când au apărut polițiștii. Sendvișuri și ceai fierbinte și cafea au fost produse și oferite noilor echipe de pază. Apoi, toată lumea a rămas să vadă ce vor face bandele.

La amiază, opt oameni au traversat Golden Park. Erau tineri și duri, știau cum să se descurce într-o luptă și aveau o puternică a treia mână. În momentul în care au ajuns în sudul cartierului, lângă Bazinul Birmingham, cinci ge-vulturi zburau deasupra lor. Doar doi dintre aceștia aparțineau poliției.

– Simt o adevărată explozie de nostalgie aici, cântă Macsen în timp ce echipa lui Edeard alerga de-a lungul străzii Macoun.

– Nostalgia este un sentiment pozitiv, a mormăit Kanseen. Acum nu e cazul.

Edeard era înclinat să-i dea dreptate. Aruncă o privire spre brutăria lui Isoix în timp ce treceau în fugă pe lângă ea.

– Ești în regulă? l-a întrebat pe Dinlay cu o șoaptă directă prin televorbire.

– Oh, Madona, da.

– Gândurile lui Dinlay erau înflăcărate de așteptare. Își petrecuseră dimineața mergând pe jos prin cele două cartiere pe o rută aleatorie, pentru a se face vizibili, știind că la un moment dat va avea loc o confruntare. Ar fi trebuit să fie o sursă de entuziasm pentru Edeard, dar el mai primise o scrisoare de la Salrana. Întoarcerea ei fusese din nou amânată.

Ieși alergând din strada Macoun pe fâșia largă a promenadei. Copacii plângători de hasfol înfloriseră, o multitudine de frunze albastre și galbene cu dungi desfăcându-se pentru a saluta ceruri mai calde. Chiar în fața lor se afla podul albastru cu argintiu care se arcuia înalt peste apele Marelui Canal Principal către Golden Park. Sergentul Chae stătea la baza podului, aruncând echipei lui Edeard o privire nonșalantă.

– Mă simt insultat, a spus el semeț. Nu ai încredere în mine?

– Procedura, domnule, pufni Macsen. Noi asigurăm întăririle.

– Dar nu v-am chemat încă.

Edeard făcu un semn către pod.

– Sunt toți ai dumneavoastră, domnule.

– Mulțumesc. Chae se uită în jur la mulțimea nerăbdătoare care se

adunase. E un moment nostalgic, nu-i așa? S-a întors și și-a condus echipa de patru jandarmi pe pod.

– Este vreunul dintre ei înarmat? a întrebat Boyd.

– Nu simt nicio armă, a spus Kanseen. Edeard?

– Nu. Nimic. Ivarl va face să pară că sunt doar niște cetățeni obișnuiți. Noi trebuie să fim băieții răi.

– Hei, Mergătorule-Pe-Apă, a strigat un băiat obraznic. Ai s-o faci din nou?

– Nu azi.

– Ooo, hai, te rog. Aleargă peste bazin. Eu nu te-am văzut până acum.

Cei opt oameni au ajuns la celălalt capăt al podului. Chae și echipa lui stăteau în mijloc, cu brațele încrucișate. Așteptând răbdători.

– Aceasta este o zi diferită, a spus cu voce tare Edeard. Mulțimea își împărțea atenția între el și membrii bandei din Golden Park. Astăzi alungăm bandele de pe străzile și din viața voastră.

Cei opt au pășit pe pod.

– Hei, tu! a strigat Chae. Pocklan, te cunoaștem pe tine și pe prietenii tăi. Oprește-te!

Cei opt oameni au continuat să meargă.

– Am un mandat semnat de Maestrul Cartierului Jeavons care te exclude din acest cartier.

– Nu am făcut nimic rău, i-a strigat Pocklan. Sunt un om liber. Pot merge unde vreau în oraș. Legea îmi permite.

– Oprește-te și întoarce-te. Mergeți înapoi de unde ați venit, gunoaielor.

Boyd îl înghionti ușor pe Edeard.

– Uite cine e aici, a mârâit el.

Edeard aruncă o privire în direcția indicată de Boyd. Maestrul Cherix stătea în fața mulțimii, urmărindu-i atent.

– Știam că vor încerca să anuleze mandatele în instanțele de judecată, a spus Dinlay.

– Te rog, nu lăsa asta pe mâna avocaților, a gemut Kanseen.

– Îmi vizitez mama, care locuiește în Jeavons, a zis Pocklan, apelând la mulțimea vrăjită și tăcută. Mai are doar câteva zile de trăit. Vrei să-mi negi acest drept?

– Ce grămadă de tâmpenii, a mormăit Dinlay în barbă.

– Dispari, a spus Chae, împingându-și degetul cu forță în direcția celuilalt capăt al podului. Acum.

– Sergent, a zis Maestrul Cherix. Nu era o voce deosebit de puternică, dar autoritatea din spatele ei o purta departe.

Chae se întoarse cu o expresie de dezgust, susținută de câteva gânduri foarte puternice care-i scăpau de sub scut.

– Da? Domnule?

– Eu sunt avocatul acestui domn cumsecade. Pot să văd acest așa-zis mandat de excludere, vă rog?

– E la secție.

– Atunci, până când îl prezentați și îl lăsați să-l vadă, așa cum este dreptul său, clientul meu este liber să meargă să-și vadă de treburile lui în orice cartier al orașului vrea el. La fel ca și colegii săi care sunt la fel de nevinovați.

– Bine, atunci, a replicat Chae, și întinse din nou degetul spre Pocklan. Așteaptă aici. Voi trimite un alergător.

– Nu, sergent, a spus Cherix. Nu poți să-mi reții clientul fără un motiv legitim. Este responsabilitatea dumitale să-i prezinți mandatul. Până când acesta îi este citit, este liber să meargă unde-i îi place.

– Nu pot alerga după el și ceilalți prin cartier, a spus Chae.

– Asta nu e problema clientului meu, a zis Maestrul Cherix afabil.

Rânjetul lui Pocklan era indecent.

– Dă-te la o parte, i-a spus el lui Chae.

Edeard păși înainte.

– Maestre Cherix.

– Caporal Edeard. Mă bucur să te văd. Cred că poți fi de ajutor în această chestiune nefericită. Colegul dumitale de aici era pe cale să acționeze în mod ilegal. Ca polițist al orașului, îți cer ca legea să fie aplicată în mod egal și corect.

– Plăcerea mea.

Maestrul Cherix îi făcu semn lui Pocklan.

– Haide peste pod acum, te rog, băiete dragă. Sunteți în deplină siguranță. Însuși Mergătorul-Pe-Apă vă garantează drepturile legale.

– Vă refereați la un mandat ca acesta? a întrebat inocent Edeard, scoțând un pergament de sub tunică.

Zâmbetul onctuos al Maestrului Cherix se turti când începu să citească.

– Dar numele de pe acest mandat e…

– Al dumneavoastră. Edeard zâmbi. Da. Și, ca atare, sunt obligat, prin lege, să vă ajut să ieșiți din Jeavons cât mai repede posibil.

Își întinse a treia mână.

Maestrul Cherix strigă consternat când simți că picioarele îi părăsesc terenul. Strigătul i se transformă în panică pură pe măsură ce continua să se ridice în aer. Mulțimea de pe promenadă scoase un sunet uimit în timp ce avocatul trecea peste pod, continuând să câștige în înălțime.

– Pune-mă jos! a strigat Cherix cu vocea și cu televorbirea.

Era acum mai sus de clădirile din spatele promenadei, mai sus și decât pilonii de metal alb care mărgineau Golden Park. Și urca încă. Ge-vulturii de supraveghere au trebuit să facă brusc o curbă pentru a-l evita.

– Ați auzit ceva? a întrebat Edeard.

– Ți-a spus să-l pui jos, a pronunțat solemn Kanseen.

– Oh, da, corect, a spus Edeard.

Și i-a dat drumul. Cherix a căzut din cer cu un strigăt incoerent de spaimă. A aterizat în mijlocul Bazinului Birmingham, împroșcând o cantitate impresionantă de apă.

Mulțimea ovaționa sălbatic.

Chae s-a întors spre Pocklan.

– Mda, unde rămăsesem?

Banditul îi aruncă sergentului o privire furioasă, apoi se uită dincolo de umărul acestuia unde Edeard aștepta impasibil. S-a întors și și-a condus însoțitorii înapoi în Golden Park.

Macsen își puse brațul în jurul umerilor lui Edeard, strângându-l puternic.

– Spune-mi acum, de ce crezi că oamenii care nu-ți sunt pe plac sfârșesc mereu prin a fi cufundați în Bazinul Birmingham?

– Nostalgia.

Aproape toată iarna, Edeard așteptase cu nerăbdare sfânta Sărbătoarea a Călăuzirii. Atât prietenii săi, cât și fetele cu care se întâlnise vorbeau mereu cu entuziasm despre ea. În primul rând, ea marca începutul verii, care, în ceea ce îl privea, nu putea sosi suficient de repede. Dar motivul principal era de a-i comemora pe cei care muriseră în anul precedent. Toți cei care pierduseră pe cineva făceau o mică barcă memorială din flori – de orice culoare, cu excepția albului. În principal, copiii unei familii erau cei care le meștereau, producând bărci elaborate și colorate lungi de până la un metru. Ele reprezentau sufletul celui plecat.

La amiază, Pythia ținea un serviciu memorial la biserica Madonei din Eyrie. În momentul în care acesta se încheia, toate bărcile din flori erau lansate pe canalele orașului. Gondolieri, cu ghirlande de flori albe, le ghidau spre port, cântând imnuri de comemorare. Gondolele îi reprezentau pe Lorzii Cerului, despre care Madona promisese că vor veni din nou pe Querencia pentru a călăuzi sufletele oamenilor către îmbrățișarea primitoare a Mării lui Odin. În port, gondolele se opreau, iar bărcile de flori își continuau mersul pe valuri.

Suna încântător, mai ales seara, când se organiza o petrecere gigantică. Acum, această zi sosise și Edeard dormea fericit în timp ce zorii apăreau pe un cer senin ce promitea vreme bună pentru festival. Televorbirea Conetabilului-Șef Walsfol i-a pătruns puternic în gânduri.

– Ah, domnule, a zis el amețit în timp ce urmele încă unui vis bizar se ștergeau. Nu știa că omul avea o astfel de televorbire puternică. Avea sens, totuși. După Ranalee, o mulțime de lucruri despre ierarhia orașului deveniseră mai clare pentru el.

– Trebuie să raportezi de la conacul familiei Culverit în Haxpen, i-a spus Walsfol. Vino imediat.

– Da, domnule, a spus Edeard somnoros. Ăă…, de ce?

– Ne vom întâlni acolo și-ți voi explica situația. Ar fi mai bine să-ți aduci și restul echipei.

Edeard se frecă la ochi. Nu ajunsese în pat până după miezul nopții. Aseară târziu, asociația străzii Lillylight văzuse o gondolă cu trei bandiți cunoscuți care călătoreau de-a lungul Canalului Victoriei. Edeard și câțiva polițiști din Silvarum i-au interceptat la o platformă de acostare pe Canalul Zborului. Oamenii nu au opus nicio rezistență când li s-a cerut să plece, dar el a mai urmărit gondola care făcea calentoarsă pe Marele Canal Principal.

Așa decurgeau zilele lui acum. În mod constant se semnalau încercări de infiltrare în Jeavons și Silvarum. Era chemat de magazine și de proprietarii altor afaceri atunci când bandiți necunoscuți reușeau să pătrundă. Două zile irosite în instanța de judecată în baza acuzațiilor de agresiune psihică agravată depuse de Maestrul Cherix, care, din fericire, în domeniul legii, nu era un adversar pe măsura Maestrului Solarin.

A gemut și și-a împins picioarele de sub cearceafurile frumoase și calde. Jessile se răsuci pe salteaua elastică.

– Ce e? a murmurat ea.

– Trebuie să plec, a spus el încet și a sărutat-o pe frunte.

Ea a gemut din nou și s-a ghemuit.

– Nu voi fi aici în seara asta, trebuie să fiu cu familia pentru petrecere. Ne vedem mâine.

– Bine.

Dar ea adormise din nou. Ordonă unui ge-cimpanzeu să-i aducă un set nou de haine. În timp ce se lupta să intre în ele în lumina slabă din cameră a început să-i cheme pe ceilalți. Era chiar satisfăcător să răspândească mizeria.

Edeard își trase cizmele lângă ușă și aruncă spre propria barcă de flori o privire nostalgică. Nu era mult, un cadru simplu de carton lung de treizeci de centimetri pe care fixase o duzină de trandafiri roșii și galbeni. Prietenii lui l-au asigurat că era ce trebuia, exact ceea ce construia toată lumea. Pentru el era un memorial întârziat pentru Akeem și pentru toți ceilalți din satul Ashwell.

S-a întâlnit cu Boyd și cu Kanseen pe terasa din jurul apartamentelor. Nu erau în cea mai bună dispoziție după ce fuseseră scoși din paturi atât de devreme. Edeard nu îndrăznea să se uite la Kanseen. Nu fusese singură.

– Îl așteptăm și pe Dinlay? a întrebat Boyd când au luat-o în jos pe scări.

– O să ni se alăture acolo.

Un zâmbet se întinse pe fața lui Boyd.

– Vrei să spui că era cu cineva?

– Nu ne privește, a spus Edeard, oarecum prea brusc.

Acum, chiar nu se mai putea uita la Kanseen.

– Ai vreo idee despre ce este vorba? a întrebat ea.

– Niciuna. Dar dacă suntem chemați la familia Culverit de Walsfol însuși în această zi, poți fi sigur că nu e ceva banal.

– Julan este Maestrul Cartierului Haxpen, a spus Boyd. El este unul dintre indeciși, nu-i așa?

– Cred că da, a răspuns Edeard, frecându-și fruntea. Acum nu mai știa care dintre Maeștri erau de partea lor. Loialitatea lor era foarte fluidă. În ultimul timp, renunțase să mai urmărească mașinațiunile Marelui Consiliu, rugându-se doar ca Finitan să aibă câștig de cauză mâine.

Boyd a deschis poarta mare de fier forjat de la intrarea în clădire. Macsen aștepta afară. Își ridică un braț în semn de salut.

– Dinlay încă nu și-a revenit după Chiaran, știi, a spus Boyd vesel.

– Toți am fost șocați de metodele lui Ivarl, a spus Edeard în timp ce ieșeau în stradă. Hai să uităm de asta și să mergem mai departe, bine?

Boyd avea în mod clar de gând să facă încă un comentariu meschin și chiar începuse să deschidă gura când o voce răsună peste strada pustie:

– Mergătorule-Pe-Apă, a strigat o femeie.

Era așezată în ușa magazinului unui croitor, peste drum de clădirile de apartamente ieftine. Televederea lui Edeard o simțise în timp ce erau pe ultimele scări, dar femeia nu avea nicio armă. Avea cu ea trei copii, lucru oarecum neobișnuit în acest moment al zilei, dar nu era ceva pentru care să-și facă griji. A presupus că venise pur și simplu mai devreme pentru festival. Acum, ea traversa energic strada, trăgând copiii somnoroși și nefericiți după ea. Cel mai mare nu avea mai mult de cinci ani, în timp ce cel mai mic, o fată, era abia la vârsta când începea să meargă.

– Unde să mă duc, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat ea belicoasă. Ia spune-mi, unde?

– Ce? a întrebat Edeard, neînțelegând.

Macsen se grăbea spre ei.

– Ce vor mânca acum copiii mei? Întreabă-l, Dannil, du-te, întreabă-l pe marele Mergător-Pe-Apă de unde o să vină următoarea ta masă. Mijlociul, un băiat într-un pulover verde, zdrențăros și cu pantaloni gri uzați, a fost împins înainte. S-a uitat în sus la Edeard și buza a început să-i tremure. Apoi a izbucnit în plâns.

– Îl vreau pe tati! jeli el.

– Ce? a întrebat Edeard din nou.

– Eddis, soțul meu, a lătrat femeia. Tu l-ai exilat. L-ai aruncat afară

din casa lui. Locuim în strada Fonscale. Acum, nemernicilor, veniți voi și-i spuneți că e alungat din Silvarum, în care am stat împreună timp de șapte ani. Nu poate veni acasă. Nu poate veni la casa în care familia mea a trăit timp de trei secole. Ce fel de lege este aia, ai? Deci, spune-mi, unde să mă duc? Cum pot să-mi hrănesc copiii, fără tatăl lor? Eh? Răspunde-mi, țăran de rahat.

Edeard se uita la ea cu mintea golită din pricina șocului. Boyd gemea și își dădea ochii peste cap, invocând-o pe Madona.

– Oh, la naiba, a gemut el.

Dar Kanseen nu s-a lăsat păcălită.

– Cum i-ai hrăni înainte? a întrebat ea. Ce muncă avea soțul tău?

– Du-te la Honious, javră. Voi ne-ați făcut asta. Ne-ați distrus viața.

– Ce muncă făcea?

– E un om bun. El a pus mâncare pe masă pentru noi. Și-a iubit copilașii.

– Pe ai tăi, poate, a zis Kanseen. Dar a rănit alți copii, nu-i așa? I-a amenințat, i-a lovit, i-a silit pe părinții lor să-i dea banii pentru care ei munciseră din greu.

– Nu a făcut asta. Îi acoperi urechile băiatului cel mare. Minciuni. Asta e ce spuneți voi, minciuni! O să ajungeți toți la Honious. Eddis a lucrat la abator pe Aleea Crompton. Muncă murdară, muncă grea, pe care nu o poate face niciun genistar.

– Știai ce făcea, s-a răstit Kanseen. Dacă ți-e dor de el, atunci du-te la el, urmează-l în casa lui cea nouă. Dar țineți minte un lucru, o să curățăm orașul de cei ca el. Într-un an, nu va mai rămâne niciunul.

Femeia scuipă spre Kanseen, care se apără cu a treia mână. Toți cei trei copii plângeau acum.

– Vreau să-i spui lui Eddis ceva din partea mea, a intervenit Edeard. Spune-i că, dacă părăsește banda și își găsește un loc de muncă cinstit – și există o mulțime – va fi bine venit înapoi în strada Fonscale. Voi anula mandatul chiar eu. Asta e tot ce trebuie să facă.

– Du-te dracului! Și-a tras copiii spre ea. Nu știi nimic despre viață. Ivarl va dansa pe cenușa ta. Și niciun Lord al Cerului nu-ți va salva vreodată sufletul.

Macsen își atinse marginea pălăriei în timp ce femeia se îndepărtă cu pași apăsați în josul străzii.

– Mulțumim, doamnă, întotdeauna e o plăcere să ajutăm cetățenii, dar nu a spus-o foarte tare.

– Ești bine? a întrebat Kanseen.

– Da. Edeard dădu din cap ușor tremurat. Da, cred ca da. Madona, cât de multe familii au fost separate așa?

– Vorbești serios? a întrebat Kanseen neîncrezătoare. Ce zici de familiile victimelor lui Eddis? Persoanele pe care ar trebui să le ajuți? Isoix și copiii lui? Ei nu merită ceva considerație?

– Da, îmi pare rău. Își lăsă capul în piept. Numai că nu m-am așteptat să fie atât de greu.

– Înveselește-te, a spus Boyd, și îl cuprinse pe Edeard cu brațul. Se poate și mai rău.

Edeard se pregătea să-l dojenească, dar a văzut apoi expresia batjocoritoare a lui Boyd și a schițat un zâmbet slab.

– Mult mai rău.

– Cu mult, mult mai rău, a promis Macsen.

– Atunci, hai să mergem și să vedem ce mizerie și ce chinuri ne-a pregătit Walsfol.

În timp ce pornea la drum cu prietenii săi, Edeard se învinovățea pentru că nu se anticipase o astfel de ambuscadă. Singura surpriză reală era că nu se întâmplase mai devreme. Cu toate că reușiseră să adauge încă alte cincizeci de mandate la seria inițială, cincisprezece fuseseră anulate. Au existat câteva cazuri reale de identitate greșită, dar cîteva persoane din asociații au încercat să folosească sistemul pentru a regla dispute mai vechi. Au existat apoi și unii comercianți care au profitat pentru a face ca rivalii lor să fie alungați din cartier, reducând astfel concurența. Fiecare caz de abuz raportat a trebuit să fie revizuit și rezolvat în mod corespunzător, luându-le polițiștilor o mulțime de timp – dar nu la fel de mult timp ca un caz în instanța de judecată, așa cum a trebuit să le repete Edeard Maeștrilor și căpitanilor de secție care cârteau.

Dar, chiar și cu problemele și provocările și abuzurile juridice și încercările permanente ale bandiților de a se întoarce, el considera că operațiunea era un succes. Și nu era singurul. Bandele au colectat foarte puțini bani în Jeavons și Silvarum, și doar doi comercianți au fost agresați înainte de sosirea polițiștilor. Celelalte cartiere ale Makkathranului urmăreau cu mult interes rezultatele. Aflați sub presiune constantă, Maeștrii din Haxpen, Lillylight, Drupa, Ilongo și Padua își întocmeau propriile mandate și discutau cu căpitanii de secție cum să le pună în aplicare. În câteva zile, acestea puteau fi semnate. Mâine era ultima zi din cele trei săptămâni acordate de Vologral. Nu că Maeștrii Cartierului și Reprezentanții ar fi avut ultimul cuvânt. Nu mai era cazul. Marele Consiliu urma să se întrunească pentru a discuta despre „perturbarea" din viața orașului cauzată de reintroducerea mandatelor de excludere. Finitan conducea blocul consilierilor care susțineau că era benefică. Dacă pierdeau, mandatele ar fi fost revocate. Și așa cum îi spusese Finitan, Bise pregătea un act pentru a anula legea inițială. Acesta se bucura de sprijin tacit, i-a zis Finitan, pentru că nimeni nu era sigur unde se va termina totul. Mergătorul-Pe-Apă avea intenția de a transforma Sampalok într-un ghetou penal, izolându-l de restul orașului? Și, până la urmă, cum ajunsese exact un astfel de polițist tânăr și lipsit de experiență să

conducă o astfel de campanie? Din punct de vedere politic, Maeștrii deveneau foarte nervoși în legătură cu Edeard. Finitan era supus unei presiuni crescânde de către colegii săi pentru a furniza o concluzie validă a companiei.

Edeard nu avea de fapt niciuna. Când se gândise atât de departe, adică la momentul în care fiecare cartier își va fi emis mandatele, crezuse că Marele Consiliu va veni cu o soluție. Expulzarea era opțiunea lui preferată, deși nu era sigur cum se putea realiza, și nici unde puteau fi trimiși bandiții. El intenționase doar să facă lucrurile să meargă, pentru a le da oamenilor speranță. Abia acum ieșeau la iveală consecințele reale.

Deși chiar și el a trebuit să râdă când a doua zi după ce Maestrul Cherix a făcut baie în Bazinul Birmingham, Maestrul de Cartier Bise a semnat în văzul tuturor un mandat de excludere pentru a-l împiedica pe Edeard să intre în Sampalok. Mai puțin amuzant a fost anunțul venit de la Pythia, care susținea că ea nu va interzice nimănui să intre în Eyrie pentru a merge la biserica Madonei. Owain, de asemenea, a declarat că mandatele nu se vor aplica la Anemone și Majate, astfel încât toți cetățenii ar trebui să poată să ajungă la sediul guvernului, un drept pe care însuși Rah îl statuase. Cât despre protestele Breslei Gondolierilor despre restrângerea comerțului lor… Gondolierii din Makkathran nu făcuseră niciodată grevă până atunci. Chiar dacă durase doar o zi, șocase pe toată lumea. Existau amenințări că ar putea fi declanșate mai multe greve, mai ales dacă votul de mâine din Marele Consiliu nu va decurge așa cum doreau gondolierii. Breasla Docherilor se grăbise, de asemenea, să anunțe că-i va sprijini pe gondolieri.

Din fericire, Edeard se bucura de sprijinul și încurajările comercianților și negustorilor. Oamenii obișnuiți, de asemenea, îi erau recunoscători, dacă reacția lor la acțiunea echipelor de polițiști pe poduri putea fi luată în considerare.

Edeard voia doar ca dezbaterea de mâine din Consiliu să se încheie, într-un fel sau altul. Povara așteptării era cumplită.

Dinlay aștepta afară, lângă intrarea principală a conacului familiei Culverit. Primele raze ale soarelui ajunseseră deja la cel mai înalt nivel al ziguratului de zece etaje, sclipind în ferestrele imense, arcuite în formă de potcoavă. Cinci gardieni înarmați cu pistoale cu însemnele familiei pe haine au deschis poarta mare din față, legată în fier. Echipa a trecut pe sub arcada uriașă, ajungând într-o curte largă. Trandafiri agățători vii de culoarea topazului sufocau pilonii de pe fiecare parte, în timp ce statuile înalte de granit ale foștilor Maeștri Culverit și ale soțiilor lor se uitau în jos cu asprime. O ordonanță i-a salutat și i-a condus în interior. Edeard oftă când ajunse în dreptul unei scări în spirală.

– Presupun că familia locuiește la ultimul etaj, murmură el spre

Boyd.

– Familia Maestrului, da, desigur.

Partea de sus a conacului era o casă mai mare decât secția de poliție din Jeavons, înconjurată de fiecare parte de o grădină suspendată. Aceasta era reședința tradițională a unui Maestru de Cartier, cu etajele inferioare ocupate de zeci de rude, de personalul casei și de funcționarii care îi administrau proprietățile.

În timp ce urcau, Edeard devenea foarte conștient de starea de spirit ce plutea în jurul lui. Era furie, predominantă la bărbați, și multă spaimă și durere.

– Ceva rău s-a întâmplat aici, a spus el liniștit.

Macsen a făcut din cap un semn scurt și inconfortabil de acord. Walsfol și Julan îi așteptau în grădina suspendată superioară care dădea spre Marele Canal Principal. Chiar și atât de devreme, Conetabilul-Șef purta o tunică impecabilă ai cărei butoni de aur străluceau puternic în razele soarelui care răsărea. Julan, prin contrast, era unul dintre puținii aristocrați care își arătau vârsta. Cei o sută cincizeci și trei de ani îi făcuseră umerii să cadă și părul gri să se subțieze. Purta un halat de casă șifonat peste cămașa de noapte. Ochii înroșiți îi erau afundați în orbite într-o disperare cumplită.

Pe drum, echipa îl pusese pe Edeard la curent cu bârfele despre familia Culverit. Acum, mai mult ca niciodată, erau obiectul unor speculații intense și discuții în cadrul aristocrației din Makkathran. Maestrul Julan se căsătorise foarte târziu. Faptul în sine nu era neobișnuit printre cei din clasa lui. Fusese o căsătorie cu adevărat romantică. Se pare că el se îndrăgostise de soția lui (cu o sută opt ani mai tânără), de îndată ce aceasta îi fusese prezentată și îi fusese extrem de devotat până la moartea ei tragică și prematură din urmă cu șase ani. Dar ceea ce a scandalizat pe toată lumea a fost că primul ei copil a fost o fiică, Kristabel, la fel ca și al doilea, în timpul nașterii căruia ar fi murit. Nu exista niciun fiu care să moștenească. Acest lucru era aproape fără precedent în oraș. Dar, spre disperarea lui Lorin, fratele mai mic al lui Julan, în actul legal înregistrat de atestare a drepturilor familiei asupra cartierului Haxpen exista o clauză care permitea continuarea filiației printr-o fiică, în cazul în care nu existau fii. Asta se întâmplase doar de două ori înainte în cei două mii de ani de istorie a Makkathranului.

În consecință, Julan se înstrăinase față de majoritatea rudelor sale. Deocamdată, Kristabel era fata cea mai râvnită din oraș, fiecare fiu de nobil dorindu-și cu disperare să-i fie prezentat. La orice petrecere la care participa era asediată de potențialii pretendenți.

– Și Madona, trebuie să știi, fata mai e și extrem de frumoasă, a încheiat Macsen cu nostalgie.

– Avem o problemă, a anunțat Walsfol de îndată ce echipa a fost

condusă pe terasa înaltă. Fără îndoială, întregul oraș va afla până la micul dejun, dar Mirnatha a fost răpită.

Edeard riscă o privire laterală spre Dinlay.

– A doua fiică, i-a explicat acesta cu televorbirea directă.

– Îmi pare foarte rău, domnule, i-a spus Edeard lui Julan. Evident, dacă pot să fac ceva pentru a ajuta, o voi face.

Disperarea lui Julan se atenuase suficient pentru a putea să-l fixeze pe Edeard, cântărindu-l cu o privire feroce. Ținea în mână o foaie de hârtie.

– Poți începe prin a-mi explica asta.

Edeard îi aruncă o privire nedumerită și apelă la Walsfol. Conetabilul-Șef extrase ușor hârtia din mâna lui Julan și i-o întinse lui Edeard.

– Un ge-vultur a adus-o cu mai puțin de o oră în urmă.

Cu inima strânsă, Edeard citi biletul.

Mirnatha este foarte dulce. Prețul înapoierii sale în viață și încă dulce este de opt mii de guinee de aur. Dacă sunteți de acord cu suma, arborați un pavilion galben cu verde la Palatul Orchard astăzi la prânz.

Mergătorul-Pe-Apă va trebui să ne aducă personal monedele. Va merge la taverna Jacob's Hall în Owestorn la miezul nopții. Acolo i se vor da instrucțiuni suplimentare. Dacă va fi însoțit, sau dacă încearcă să o elibereze fără a plăti, fata va fi ucisă.

– Oh, Madona, nu, gemu Edeard.

– Nu-ți pot ordona să duci banii, a spus Walsfol.

– Nu trebuie s-o faceți, domnule, mă voi duce, desigur. Ăă… aveți banii? l-a întrebat pe Julan. Cu atât de multe monede ați putea cumpăra provincia Rulan și încă ar mai rămâne suficient pentru o flotă cu cele mai rapide nave comerciale.

– Da, îi pot aduna.

– Unde este Owestorn?

– E un sat pe Iguru, a spus Dinlay. Poate la două ore călare de Poarta de Sud.

La mare distanță de orice posibil ajutor, a realizat Edeard, nici chiar eu nu pot televorbi atât de departe.

– Biletul a fost adus după ce Mirnatha a fost răpită, a spus el delicat. Există vreo dovadă că a venit de la cei la care se află?

Julan a ridicat mâna. Degetele îi erau încleștate pe o panglică albastră cu o șuviță lungă de păr șaten-auriu. Avea atașată asta.

– Înțeleg.

Lacrimile curgeau pe obrajii bătrânului.

– Panglica este de la cămașa ei de noapte. Știu că așa este. Am sărutat-o de noapte bună. O sărut pe Mirnatha mea în fiecare seară.

Este atât de prețioasă…

A început să plângă în hohote, neputincios. Walsfol s-a apropiat să-l încurajeze.

– Ți-o vom aduce înapoi, prietene, fii sigur de asta. Vom face toate eforturile posibile. Polițiștii nu se vor odihni până când ea nu va fi în brațele tale din nou.

– E doar un copil, plângea Julan. Șase ani! Cine ar putea face un astfel de lucru? De ce? Se uită la Edeard sălbatic. De ce au făcut asta? Care este rolul tău în asta? De ce? De ce nu pot merge eu? E copilul meu.

– Nu știu, domnule.

Atât de multă angoasă îndreptată spre el îl făcea pe Edeard să se simtă cumva rușinat.

– Bineînțeles că știi, se răsti o voce subțire.

Televederea lui Edeard o identifică venind dinspre ușa grădinii din spatele lui, dar nu s-a întors.

– Este vina ta, a insistat Stăpâna Florrel. A ta și numai a ta. Tu ai făcut asta cu cruciada ta ridicolă împotriva bandelor. De ce nu ai putut lăsa pur și simplu lucrurile așa cum erau? Nimeni nu era rănit. Acest oraș a funcționat perfect înainte să ajungi tu aici.

Edeard inspiră adânc, încercând să mențină un scut în jurul furiei care îi creștea în minte. Stăpâna Florrel era într-una din obișnuitele ei rochii negre arhaice, purtând o pălărie înaltă din care păreau să crească fructe violet. Un bărbat în haine fine, aristocratice, îi ținea brațul în timp ce aceasta se îndrepta încet spre Edeard.

– Lorin, murmură Macsen, fratele mai mic al lui Julan.

Stăpâna Florrel se opri chiar în fața lui Edeard, cu umerii lăsați de durere, dar reușind încă să-l fixeze cu o privire necruțătoare.

– Ei bine?

– Stăpână Florrel.

– Ce ai de spus în privința ta?

– Voi aduce înapoi fata și mă voi ocupa de cei responsabili.

– N-ai să faci nimic din toate astea. Vei preda banii așa cum ți s-a cerut. Nimic mai mult. Nu vreau ca acest lucru să devină și mai rău din cauza prostiei tale mizerabile. Ofițerii de miliție vor prelua această sarcină de acum încolo. Gentlemeni de familie cu caracter, de asta avem nevoie. Nu de un bufon de la țară.

Edeard își simți dinții măcinându-se. Boyd a pus mâna pe brațul lui, zâmbind politicos.

– Vom coopera în orice fel putem, Stăpână Florrel.

Ochii ei s-au îngustat.

– Te cunosc. I-ai căzut cu tronc Sariei.

– Da, doamnă.

– Ha, l-a respins cu o fluturare de mână. Vocea ei adoptă apoi un

ton tragic. Dragul, dragul meu, băiat. Brațele i s-au ridicat în semn de compasiune în timp ce aluneca spre Julan. Cum reziști? Lucrul ăsta este de-a dreptul cumplit.

– Se va întoarce, a reușit Julan să bâlbâie.

– Ne vom asigura de asta, frate, a spus Lorin plin de efuziune. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu are importanță acum. Sunt hotărât să te ajut să treci cu bine peste această încercare.

Julan își agită capul.

– Mulțumesc, șopti el.

– Vino, a spus Stăpâna Florrel. Stai jos, dragul meu Julan. Familia ta este aici ca să te mângâie. De asta ai nevoie acum. Nu mai ești singur sau înconjurat de proști. Du-te și adu-i un ceai, i-a cerut ea lui Walsfol. Spune, băiatul meu, ai destui bani pentru a plăti răscumpărarea? Te ajut eu dacă nu ai. Trebuie pur și simplu s-o aducem înapoi la casa ei și la familia iubitoare.

Walsfol înclină capul cu respect spre Julan în timp ce ieșea din grădină și făcu semn echipei să-l urmeze. Aceștia s-au grăbit după el.

– Și acum ce facem? a întrebat Edeard.

– Nu-mi place să recunosc asta, dar Stăpâna Florrel are dreptate într-o privință, a spus Walsfol. Asta are legătură cu tine.

– Da, domnule, a spus Edeard nefericit.

– Rămâneți aici, deocamdată, în eventualitatea că vor intra din nou în contact. Și de dragul Madonei, nu stați în calea *ei*, a zis Walsfol, arătând iritat spre arcada în formă de potcoavă. Voi convoca toți căpitanii de secție. Cineva trebuie să știe unde se află biata fată. Unul dintre ei va vorbi.

Edeard se uită în jur la salonul magnific, cu aglomerarea sa de opere de artă și mobilierul fabulos aurit.

– Cum au intrat aici? a întrebat el surprins. Și apoi cum au trecut din nou, ducând-o pe Mirnatha? În numele Madonei, există sute de persoane în conac, și aceasta este etajul zece.

– O întrebare îndreptățită, a declarat Walsfol cu voce scăzută. Căpitanul echipei de pază a casei se numește Homelt. Vorbește cu el. Răpitorii trebuie să fi avut nevoie de ajutor din interior. Aruncați o privire prin camera fetei. Trebuie să fie vreun indiciu, ceva dovezi pe care să le putem folosi pentru a descoperi cine sunt răpitorii.

– Credeți că este încă în viață, domnule?

Walsfol aruncă încă o privire vinovată spre frumoasa grădină. De obicei, foarte puține victime ale răpirilor sunt eliberate. Doar un număr suficient pentru a face familiile și comercianții să plătească în speranța că cei dragi lor vor constitui o excepție.

– Deci ea ar putea fi încă în viață?

– Da. S-ar putea. Trebuie să credem că Mirnatha va fi eliberată în siguranță și sănătoasă în schimbul banilor. Edeard nu se simțea prea

încurajat de tonul său. L-au găsit pe Homelt așteptându-i pe coridorul central. Avea cincizeci de ani, cu un trup îndesat, dar încă în formă. Răpirea îl înfuriase și îl întristase. Avea nevoie de foarte mult autocontrol doar pentru a-și reprima emoțiile. Lucrase douăzeci de ani în poliție, le-a spus el. Servise la secția din Bellis.

– Am fost un bun polițist, a insistat el. Nu ca unii dintre aceia care erau acolo doar pentru salariu. Mi-am făcut datoria și am câștigat acest post.

– Deci, cum au luat-o? a întrebat Edeard.

Pentru o clipă, Homelt a părut gata să-l lovească. A rămas nemișcat și a respirat lung.

– Nu știu. Și, pe Madona, ăsta este adevărul. Era miezul nopții. Toate porțile noastre sunt blocate și păzite. Există mai multe gărzi care patrulează pe diferite trasee în interior. Este întotdeauna cineva pe scări. Pur și simplu nu înțeleg.

– Ce zici de noii paznici?

– Ieri, credeam că pot avea încredere în fiecare dintre ei. Azi nu mai sunt sigur de nimic. Noi nu angajăm pe oricine, fiecare trebuie să fie cunoscut și recomandat și, ca și voi, știm cine are legătură cu bandele.

– În regulă, spune-ne ce s-a întâmplat.

– Doica fetiței a dat alarma foarte repede. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să dublez numărul gardienilor la porți, apoi am căutat în toată casa, în fiecare cameră, te asigur. Nu doar prin televedere, am inspectat fizic peste tot. Apoi, nenorocitul de ge-vultur a coborât în zbor în grădina de la etajul al zecelea. Maestrul… Nu l-am văzut niciodată atât de strâns. Era o micuță dulce și drăgălașă, așa a fost cu adevărat. Nimic din ce te-ai aștepta de la un copil de familie, nimic din aerele pe care le au jumătate dintre ei.

– Pot vedea camera, te rog?

– Ce crezi despre asta? a întrebat Dinlay în timp ce Homelt îi conducea de-a lungul coridoarelor.

Membrii descurajați ai personalului își plecau capul la trecerea echipei. Edeard nu a putut detecta nici cea mai mică fulgerare de vinovăție, împărtășeau toți aceeași groază amorțită. Cele trei doici ale fetiței erau în salonul lor de lângă camerele familiei, toate plângând sincer. Chiar și ge-maimuțele erau smerite, prinse în emoțiile care saturau conacul.

– Ce crezi și tu, a spus Edeard. Cineva cu capacitate de a se camufla. Altfel nu se putea.

– Bandele au asta? a întrebat Kanseen alarmată.

– Nu bătăușii de stradă cu care avem în mod normal de-a face, dar am aflat pe calea cea mai dură că Ivarl are o putere psihică considerabilă.

Camera Mirnathei era la fel de mare ca apartamentul lui Edeard.

Pereții erau drapați în tapiserii roz reprezentând zâne colorate și spiriduși și păsări. Comodele și scaunele erau mărginite de serpentine din pene pufoase roz. Erau și două case mari de păpuși ai căror ocupanți îmbrăcați cu minuțiozitate erau împrăștiați peste tot. Un cal-balansoar din lemn stătea într-un colț. Dulapurile erau pline de rochițe drăguțe. Edeard găsea dureros să stea pe covorul roz și să se uite în jur. Adulmecă aerul.

– Simți mirosul? Ceva picant?

Se deplasă în jurul camerei. Mirosul era mai puternic lângă patul cu baldachin de dantelă fină.

– Cloroform, a spus Homelt. Așa au ținut-o liniștită.

– Ce este cloroformul? a întrebat Edeard.

Echipa îl privea cu o expresie de care începuse să se sature.

– E o substanță chimică, l-a lămurit Dinlay. Dacă este inhalată, te adoarme. Aproape toți răpitorii o folosesc. Îmbibi o cârpă în ea și o apeși pe fața victimei.

– Substanță chimică? a spus Edeard. Au folosit substanțe chimice pe o fetiță de șase ani.

– Da.

Homelt îi aruncă o privire ciudată. Edeard s-a mai uitat o dată în jurul camerei și a împins ușile de sticlă, deschizându-le. Grădina de afară era în principal constituită din iarbă, cu niște copaci de tisă decorativi, plantați în ghivecele așezate de-a lungul balustradei gri-argintii. Se opri cu mâinile apăsate pe balustradă și privi în jos. Toate terasele ziguratului se așterneau mai jos, formând o serie de trepte horticole până la pământ. Acum, când primăvara venise cu adevărat, plantele formau o vâlvătaie de culoare cu toate florile deschise pentru a saluta zilele calde. Grădina Mirnathei era îndreptată spre est. Departe, în stânga, Marele Canal Principal se întindea într-o linie perfect dreaptă până în depărtare, la Marea Lyot. Oamenii tocmai începeau să apară de-a lungul laturilor sale, ocupându-și pozițiile, gata pentru festival. Își lăsă televederea să se extindă de-a lungul canalului, dincolo de Bazinul Pădurii și de Bazinul de Mijloc, până la Primul Bazin, care constituia baza lui Myco. Acolo era Casa cu Petale Albastre, cu interiorul impresionant restaurat după incendiu.

Ivarl stătea în fața ferestrei biroului său oval, întinzându-și televederea spre Edeard. Doar pentru o secundă, Edeard era din nou în camera lui de la Breasla Oumodelatorilor din Ashwell, căutând în turnurile porții satului un semn despre gardieni, șeful bandiților fiind cu ochii pe el.

– Nu aș fi crezut că te-ai coborî, nici măcar tu, la un astfel de lucru, și-a informat Edeard adversarul pe un ton rece. Are doar șase ani, pe Madona. Șase!

– Îmi pare rău pentru fată, a răspuns Ivarl. Dar nu am fost eu.

– Ești un mincinos deplorabil.

– Tu și activitățile tale au început să irite oameni foarte importanți din acest oraș. Și cascadoria aceea pe care ai făcut-o dispărând în foc a fost impresionantă, chiar și pentru mine. Au început să realizeze ce ești și de ce ești capabil. Am sentimentul că nici măcar tu nu-ți cunoști încă pe deplin potențialul. Nu că ar conta, pentru că potențialul tău i-a făcut deja să se teamă. Nu-ți va fi permis să-l atingi, se vor asigura de asta. Despre asta este vorba astăzi, nu despre fată. E doar o modalitate pentru atingerea unui scop, dar știi deja asta, nu-i așa?

– Unde este fata?

– Nu știu. Nu știu nici cine a făcut asta. Dacă o vrei, va trebui să livrezi răscumpărarea.

– E încă în viață?

– Cred că da. Trebuie să te ademenească afară din oraș, singur, departe de orice ajutor posibil. Dacă ar fi omorât-o, și-ar pierde avantajul și capacitatea de a te manipula. E doar o observație din partea cuiva care are experiență mai mare decât tine în astfel de chestiuni.

– Cine e? Cine a făcut asta?

– Oh, te rog, Mergătorule-Pe-Apă.

– Te fac responsabil pe tine.

– Serios? Adevărul este o povară prea mare pentru tine? Ăsta este războiul tău și ar fi trebuit să iei în considerare consecințele înainte de a-l începe. E mult prea târziu acum să te arăți indignat pentru că se întoarce împotriva ta. Și nu mai poți da înapoi. Tu ești singurul care o poate salva.

– Vei negocia pentru mine? Mă duc la Owestorn dacă o lasă să plece.

– Chiar că ești prostește de nobil, nu-i așa? Dragă Madona, tinerețea și virtutea ei. Orașul acesta ar fi condamnat dacă ai ajunge vreodată pe scaunul primarului în Consiliu.

– Vrei să vorbești cu ei?

– Ei nu vor un martir, Mergătorule-Pe-Apă. Moartea ta nu este suficientă. Modul în care vei muri contează.

– Are *doar șase ani!*

– Nimeni nu mai vorbește cu mine. Vechii și dragii mei prieteni nu mă mai aud. Trebuia să-ți fi ales adversarul cu mai multă atenție. Așa cum ești tu pentru polițiști și comercianți și negustori, așa sunt și eu pentru oamenii mei. Și eu pierd bătălia. Nu mă coști doar banii, ci și autoritatea mea. Și din aceste două lucruri, ultimul se va dovedi mortal.

– Dacă ea moare, îți jur că vei muri și tu.

– Nu crezi cu adevărat că vreunul din noi va vedea zorii zilei de mâine, nu-i așa? Ivarl clătină din cap și își ridică o mână în semn de

adio înainte de a se întoarce în biroul lui. Edeard mârâi de frustrare și plesni cu mâna balustrada.

– Tu ești Mergătorul-Pe-Apă, nu-i așa?

– Poftim?

S-a întors pentru a o vedea pe Kristabel stând sub o pergolă împletită cu o viță-de-vie groasă de smarald. Prima impresie, de care s-a simțit întotdeauna dezonorat, era de păr mare sălbatic și picioare de insectă. La fel de rușinos a fost și gândul care a însoțit-o.

Nu-i deloc atât de frumoasă cum spunea Macsen.

Kristabel era înaltă, cu o față subțire, lungă, care, cu starea de spirit actuală, o făcea să pară incredibil de melancolică. Corpul zvelt era înfășurat într-o cămașă de noapte din bumbac alb. Ca și tatăl său, plânsese. Părul, care era de fapt șaten-auriu ca al surorii sale, avea șuvițe mai deschise. Și-l aranjase oarecum, împletindu-l în codițe.

Edeard își aminti de maniere și se înclină.

– Da, Stăpână, eu sunt.

– Stăpână! A zâmbit, dar zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă în timp ce se lupta cu lacrimile. Nu sunt Stăpâna a nimic. Familia noastră este un blestem gigantic, o glumă. Cum a putut Madona să îngăduie să se întâmple una ca asta?

– Vă rog, nu renunțați la speranță. Voi face tot ce pot pentru întoarcerea surorii dumneavoastră.

– Tot ceea ce poți. Și ce înseamnă asta? Tresări. Îmi pare rău. E sora mea. O iubesc atât de mult. De ce nu m-au luat pe mine? De ce?

– Nu știu.

Edeard voia cu disperare să o cuprindă cu brațele și s-o consoleze. Era mai tânără decât el cu un an sau cam așa ceva, hotărî el. Și durerea ei, revărsată dintr-o minte neecranată, îl făcea să se simtă umil.

– Dacă vorbești cu ei, a spus ea, cu bestiile care au făcut asta, oferă-mă în schimb pe mine. Vreau să-i iau locul. Te rog. Pot să-mi facă ce vor, nu-mi pasă. O vreau doar pe Mirnatha acasă. Spune-le asta. Fă-i să înțeleagă. Sunt oricum mai valoroasă, eu sunt prima fiică. Eu voi fi stăpâna acestui cartier.

– Sarcina dumitale, Stăpână Kristabel, este să stai aici și să fii puternică pentru tatăl dumitale. Lăsă convingerea să-i umple vocea. Îți voi aduce sora înapoi.

– Vorbe, asta-i tot. Promisiuni. Am auzit astfel de lucruri de o mie de ori de pe buzele Maeștrilor. Nu valorează nimic.

– Lăsați-mă să încerc. Eu nu sunt un Maestru. Nu renunțați la speranță încă. Vă rog.

Ea își strânse mâinile, disperată.

– Chiar crezi că există speranță?

– Întotdeauna, i-a spus el grav.

– Ai de gând să duci răscumpărarea?

– Dacă asta este ceea ce trebuie, atunci da.

– I-am auzit vorbind pe gardienii familiei. Ei spun că e o capcană.

– Este.

– Dar nici nu o cunoști măcar pe Mirnatha.

– Nici nu trebuie.

– Chiar ești un om bun, nu-i așa? De aceea te urăsc bandele atât de mult?

– Bănuiesc că da.

Ea își îndreptă ținuta, își netezi cămașa de noapte, apoi îi aruncă o privire iscoditoare.

– Chiar ai respins-o pe Ranalee?

El se înclină din nou.

– Da, Doamnă.

– Nu-mi mai spune așa.

A zâmbit cu mult curaj, apoi s-a aruncat înainte. Edeard îi simți buzele pe obraz. A fost prea surprins ca să se retragă.

– Madona să te binecuvânteze, Mergătorule-Pe-Apă.

S-a întors apoi și a fugit în grădină.

Edeard a intrat înapoi în camera Mirnathei cu gândurile total răvășite.

– Ce e cu tine? a întrebat Dinlay.

– De ce fac asta? a întrebat Edeard, uitându-se în jurul camerei.

De fapt, nu văzuse niciodată înainte atât de mult roz într-un singur loc.

– Ca să te distrugă, a spus Boyd.

– A fost o întrebare retorică. Mă vor în Owestorn pentru că își închipuie că dacă sunt singur mă pot omorî, nu-i așa?

– Asta aș face și eu, a spus Macsen, ignorând privirea exasperată a lui Kanseen. Vor avea o mică armată acolo. Chiar dacă am fi la numai zece minute distanță, totul s-ar termina înainte să putem ajunge la tine. Ne-ar ataca, probabil, și pe noi, ca măsură de precauție.

– Dar asta ne-ar transforma în martiri, așa cum a spus Ivarf. Asta ar da putere cauzei noastre. Suficientă poate pentru a influența votul de mâine.

– Cine a spus? întrebă Dinlay.

– Asta nu e prea bine, atunci, admise Macsen. Înseamnă că nici Mirnatha nu se va mai întoarce.

– În acest fel vei fi învinovățit tu, a spus Boyd. Cu niciun martor în viață, vor aranja să pară ca și cum ai fi încercat ceva nesăbuit. Orașul va crede că ești responsabil pentru moartea ei. La urma urmei, ai avut banii de răscumpărare. Niciun criminal în toate mințile nu ar periclita o cantitate atât de mare de monede, mai ales după o răpire atât de bine executată.

– Și mandatele de excludere vor dispărea împreună cu noi, a

concluzionat Edeard. Inteligent.

– Deci, ce facem? a întrebat Kanseen.

Edeard se întoarse spre patul de lemn, superb sculptat ca să semene cu o lebădă, imaginându-și un copil dormind ghemuit drăgălaș între cearșafurile mov.

– O găsim.

– Da, a spus Macsen. Asta ar fi bine. Zvonul despre răpire se răspândește deja prin oraș. Oamenii sunt supărați, se simte asta. Toată lumea are de gând să plece în căutarea ei, e un dublu sacrilegiu în această zi. Bandele nu vor arăta niciun pic de milă în acest sens. Fata va fi bine ascunsă, asta dacă mai este încă în viață.

– E în viață, a spus Edeard, făcând un pas lent spre pat. Au nevoie de ea până la miezul nopții. Așa mă pot controla.

– Înhață-l pe Ivarl, a spus emoționat Dinlay. Răspunde la foc cu foc, nu se vor aștepta la asta. Vor trebui să o dea la schimb pentru el.

Macsen se uită uimit la colegul său.

– Ei bine, cu siguranță nu m-am așteptat să aud asta de pe buzele tale. Sunt impresionat, are avantajul surprizei totale. Edeard?

– Nu. Oricum, Ivarl nu a avut niciun rol în asta.

– De unde știi? a întrebat Boyd.

– Mi-a spus el.

Edeard mângâie baldachinul, încercând încă să și-o imagineze pe Mirnatha.

– Ți-a spus el… Membrii echipei se priveau uimiți.

– Da. Faceți-mi o favoare. Păziți ușile, să nu mai intre nimeni aici. Am nevoie să fiu singur pentru un timp.

– Bine, a spus Macsen. Nu vrei să ne spui de ce?

– Vreau să-mi amintesc, i-a răspuns Edeard.

Au fost înțelegători. Nu l-au mai întrebat nimic. Aveau îndoieli, putea simți asta, dar s-au dus afară, au stat lângă uși și au început să vorbească între ei.

Edeard s-a lipit de peretele din spatele patului. Și-a împins televederea în substanța fermă din care era fabricat conacul.

– Trebuie să știu, a spus el. Trebuie să văd ce-ți amintești.

Jos, la pragul cel mai de jos al percepției, în acord cu gândurile orașului adormit, imaginile licăreau ca amintirile unui vis. Oamenii se mișcau în camera copilei. El însuși și echipa lui. Urmări amintirea înapoi. Julan era în cameră, urlând. Kristabel, plângând ca la o înmormântare. Mai înapoi, gardienii frenetici și doicile. În continuare, bona venind și negăsind-o pe Mirnatha. Și apoi, iat-o pe ea în miez de noapte, o fetiță încântătoare ținând în brațe ursulețul ei pufos în timp ce dormea netulburată de vise.

Edeard își încetini căutarea prin fluxul de memorie și se mută înainte. Era mult după miezul nopții când silueta se materializă în

camera aproape neluminată. Un om înfășurat într-o mantie închisă la culoare își dizolva camuflajul pentru a se apleca deasupra patului. Edeard nu-l cunoștea, dar trăsăturile îi erau vag familiare. Dacă l-ai fi presat, ți-ar fi spus că răpitorul avea legătură cu Tannarl – unul din armata de veri ai lui Ranalee, probabil. Și mantia lui era scumpă, la fel ca și cizmele. Nu era vreun locotenent obișnuit dintr-o bandă. Omul a scos o bucată de pânză din buzunar și a stropit-o cu un lichid dintr-o sticlă mică maro. Pânza a fost apăsată pe fața Mirnathei. Ea s-a luptat pentru scurt timp. Edeard își încleștă pumnii, dorind să poată lovi răpitorul, să-l facă să sufere înainte să moară.

Mirnatha, în stare de inconștiență, a fost ridicată din patul ei. Ursulețul pufos a căzut pe jos. Omul s-a învăluit în camuflaj împreună cu ea. O secundă mai târziu, ușa s-a deschis și s-a închis parcă din voință proprie.

– Oh, Madona, exclamă Edeard disperat.

Chiar dacă s-a cufundat de multe ori în memorie, conacul nu a putut vedea răpitorul în interiorul camuflajului. A reținut momentul în care acesta a ridicat copilul din pat, văzându-l atât de clar de parcă ar fi stat chiar lângă el.

Trebuie să existe o altă cale prin care conacul să și-l poată aminti.

Deși Edeard nu avea prea multă încredere în asta. El și echipa experimentaseră timp de săptămâni pentru a descoperi un punct slab al camuflajului, un mod prin care s-ar putea simți prin el. Nu îl găsiseră încă. Ultimul dar primit de la Akeem părea să fie inutil. Acum, studiind răpitorul, Edeard se străduia cu disperare să se gândească ce anume ar putea trăda poziția omului. Câinele beagle îi simțise mirosul în Casa cu Petale Albastre, dar orașul nu putea mirosi. Aerul care se mișca în timp ce cobora scările? Nu era nicio amintire despre ceva atât de ușor. Se uită la chipul Mirnathei când era ridicată, palidă, cu părul atârnând. Fața răpitorului se crispă ușor în timp ce se lupta pentru a se adapta la greutatea copilului.

– Greutatea! a strigat Edeard fericit.

Și avea dreptate. Podeaua își amintea greutatea. Fiecare urmă de pas. De acum, trecu prin marea imensă de amintiri stocate în substanța conacului, concentrându-se numai și numai pe senzația de greutate. Putea vizualiza mental coridorul din fața camerei copilei, podeaua acestuia – o bandă simplă albă, semne albastre de-a lungul marginii unde se aflau mese și scaune de epocă scumpe. O amprentă maro de plumb apăru în fața ușii camerei Mirnathei, o alta o urma. Amprentele se precipitau de-a lungul coridorului și în casa scării principale. Răpitorul își spirala drumul în jos…

Când a ieșit în grădină, echipa i-a aruncat lui Edeard o privire curioasă. Nu era corect să apară zâmbind.

– Ce, în numele lui Honious, ai făcut acolo? a întrebat Dinlay. Am

avut o grămadă de bătaie de cap să ținem familia afară. Și Julan spune că răscumpărarea este pregătită. Pavilionul este arborat pe Palatul Orchard. O escortă a miliției încăleca acum ca să te însoțească afară din oraș. O să ai nevoie de câțiva ge-cai pentru a transporta atât de mult aur.

Edeard se uită în sus la acoperișul de cristal al coridorului, văzu că soarele ajunsese deasupra capului. Afară, murmurul de televorbire obișnuit era diminuat. Răpirea îi înfuriase pe cetățenii Makkathranului, frica și ura lor combinându-se într-un resentiment ursuz. Aceasta nu era fericita Sărbătoare a Călăuzirii pe care și-o doriseră. Nu realizase că durase atât de mult ca să filtreze amintirile conacului. Nu conta, și nici răscumpărarea nu mai conta.

– Știu unde este, a anunțat.

– Unde? a întrebat Dinlay.

– Nu, cum? a intervenit Macsen cu viclenie.

Edeard îl privi calm.

– Orașul și-a amintit.

– Orașul și-a amintit?

– Da.

Macsen se uită la Kanseen și la Boyd cu îndoială.

– Aha.

– Pe strada Layne, în Fiacre, este un atelier de afumat pește. Familia utilizează două niveluri de pivnițe în clădire pentru a afuma peștele, dar mai există încă un nivel dedesubt. Patru camere. Le-au ocupat ei.

– Ei?

– Sunt zece, poate chiar mai mulți. Nici măcar eu nu pot televedea bine de aici.

Boyd bătu din palme încântat.

– Super! I-am prins.

– Nu chiar. Nu ai nevoie de mai mult de zece persoane pentru a opri un copil de șase ani să evadeze dintr-o închisoare subterană. Și ei știu că ne putem camufla.

– O vor ucide, a spus Dinlay nefericit. Sunt prea mulți pentru a-i lua prin surprindere.

– Cred că ai dreptate, a recunoscut Edeard.

– Și atunci, ce facem? a întrebat Kanseen.

Edeard zâmbi.

– Îi luăm prin surprindere.

Televorbise cu Ronark la secție, și ceruse să le fie aduse câteva arme.

– Ești sigur că e încă în viață? a întrebat Macsen.

Edeard zâmbi din nou.

– Da. E în viață.

– În sfârșit, niște vești bune. Orașul nu este fericit, Edeard. Azi trebuia să fie un festival. Toată lumea știe acum și există o mulțime de

agitatori care dau vina pe tine.

– Minunat.

– Pythia are de gând să înceapă slujba călăuzirii cu o rugăciune pentru eliberarea Mirnathei, a zis Dinlay. Asta va fi la prânz, adică în zece minute. Vrei să-i spui ceva înainte de asta?

– Madona, nu. Nu o avem încă pe Mirnatha.

Kanseen clătină din cap îndepărtându-se de ei și încercând să-și trimită televederea.

– Madona, abia pot simți atelierul de afumat de aici. Nu pot spune ce e dedesubt.

– Sunt acolo, i-a asigurat Edeard.

– Deci, care-i planul? a întrebat Dinlay. Am putea înconjura clădirea. După ce toată lumea va afla că Mirnatha este acolo, bandele nu vor mai putea face nimic. Vor trebui să o lase să plece.

– Haideți, a spus Edeard. I-a condus pe coridor, pe urmele răpitorului. Nu o vor lăsa să plece doar pentru că oamenilor nu le-a plăcut ce au făcut. Acești oameni au fost aleși pentru că vor lupta până la capăt. Sunt cei pe care i-am distrus deja, oameni ca Eddis care nu mai au nimic de pierdut. Nu fata este importantă, niciodată nu a fost. Este vorba despre votul de mâine și despre cum să obțină rezultatul de care au nevoie.

Stăpâna Florrel ieși pe ușa salonului chiar în clipa în care ajunseseră la scara principală.

– Unde crezi că te duci? se răsti la Edeard. Fugi, presupun. Ei bine, du-te învârtindu-te.

– De fapt, mergem s-o aducem înapoi, a spus Dinlay aprig.

Edeard tresări.

– Să faceți *ce?* Femeia tremură toată, ultragiată.

Edeard își drese glasul privindu-și calm adversarul.

– S-ar putea să știu unde este. Am de gând să-mi fac datoria și să o aduc acasă. Asta e ceea ce ne dorim cu toții, nu-i așa?

– N-ai să faci tu asta. Dacă știi unde este îl vei informa imediat pe primar. Un regiment de miliție o va aduce înapoi pe biata, draga mea Mirnatha. Ei știu cum să se ocupe de cineva care îndrăznește să-l atace pe unul dintre urmașii mei.

– Cu respect, Stăpână Florrel, nu vor reuși. O voi aduce înapoi nevătămată. Aveți cuvântul meu.

Edeard se întoarse spre capul scărilor curbe.

– Vino înapoi, tinere, a spus Stăpâna Florrel cu insistență calmă. Edeard nu putea să creadă. Datorită abilităților de recunoaștere ale lui Dybal, mintea lui percepu faptul că televorbirea ei încerca să i se insinueze în conștiință, o constrângere liniștitoare pentru ca el să vină la ea așa cum îi sugera. Încerca să-l domine.

El își ridică o sprânceană disprețuitor în timp ce-și închidea scutul

mental.

– Obraznică, a spus el, împingându-și arătătorul spre ea.

Femeia se albi la față și își apăsă teatral mâna la gât.

Edeard își conduse echipa zâmbitor pe scări în jos.

– Pun pariu că nu vom reuși niciodată să părăsim conacul, a spus Macsen vesel când au ajuns la etajul nouă.

– Să-l părăsim? a spus Boyd. Asta e o idee ambițioasă. Nu vom reuși nici măcar să coborâm scara.

– Știi cine a luat fata? a întrebat Kanseen.

– Nu. Edeard le dărui viziunea răpitorului. Îl știe vreunul din voi?

– E un Gilmorn, a spus Macsen. Sau unul produs de un Gilmorn în orice caz. Uitați-vă la nas.

– Poate că ar trebui să-i spunem lui Julan că i-am găsit fiica, a sugerat Dinlay, cu o urmă de neliniște. Cred că trebuie să știe. Dacă o vom pune în pericol, el trebuie să aibă ultimul cuvânt.

– Eu unul nu-i spun ce sunt capabil să fac, a zis categoric Edeard. Nu știu cui îi este loial.

– Ei bine, cu greu va fi de partea lor, a replicat Boyd.

– Nu azi, nu. Dar, hai să recunoaștem, nici măcar nu știm cine sunt ei cu adevărat, nu-i așa?

Echipa ajunsese la etajul al treilea când Marele Maestru Finitan începu să-i televorbească lui Edeard. Vocea lui telepatică era condusă atât de abil încât era ca și cum Maestrul se afla lângă el pe scări, murmurându-i la ureche.

– Edeard, ce i-ai făcut mătușii mele cea deloc favorită?

– Ce v-a spus că i-am făcut?

– Ei bine, aroganță și incompetență au fost cele mai blânde plângeri. Eu ar trebui să-ți cer prin televorbire să nu te mai ocupi de salvarea Mirnathei. Ea crede, se pare, că am „influență“ asupra ta.

– Și o s-o faceți?

– Sigur că nu. Știi unde este biata fată?

– Cred că da.

– Edeard, urăsc să fiu atât de neplăcut de dur cu privire la biata Mirnatha, dar înțelegi ce e în joc, nu-i așa?

– Votul de mâine.

– Există o altă tactică pe care aș putea-o folosi în cadrul Consiliului. Am ezitat până acum, deoarece se părea că am putea câștiga printr-o înfruntare dreaptă.

– Ce tactică?

– Un plebiscit. Vor fi suficienți maeștri care să susțină mișcarea. Mulți dintre ei sunt tulburați. Ei văd progresul pe care l-ai obținut în Jeavons și Silvarum, și există o presiune enormă din partea populației pentru a continua campania. Dar moartea Mirnathei le-ar da posibilitatea de a vota împotriva mandatelor. Dacă am pluti în

incertitudine la întrunirea de mâine a Consiliului, atunci ei ar avea posibilitatea de a amâna decizia și de a arunca vina în altă parte.

Edeard se opri pe scări.

– Adică să nu fac nimic?

– E un drum lung până la Owestorn. Ai putea face în așa fel încât veștilor să le ia la fel de mult pentru a ajunge înapoi.

– Domnule, nu pot face asta. Eu, mai mult decât oricine altcineva, vreau bandele afară din acest oraș. Dar nu pot face politică cu viața unui copil nevinovat de șase ani. Știu unde este, și știu ce trebuie făcut pentru a o aduce înapoi la familia ei. Acum asta e tot ce contează.

– Desigur. Vei avea sprijinul meu necondiționat. Fie ca Madona să fie cu voi în această zi.

– Vă mulțumim, domnule.

Se aflau pe ultima porțiune a scărilor atunci când vocea lui Julan ajunse la ei.

– Oprește-te! Oprește-te, îți interzic să faci asta. Nu trebuie să te pripești. Am banii, Mergătorule-Pe-Apă! Vino înapoi. Pavilionul a fost arborat pe Palatul Orchard așa cum au cerut. Adăugă o implorare prin televorbire. Ai promis. Ai spus că o vei aduce înapoi.

Edeard se uită în sus pentru a-l vedea pe Maestru aplecat peste balustradă la distanță, în partea de sus.

– O voi aduce înapoi, domnule. Credeți-mă.

– Nu, nu. Nu trebuie să aibă loc nicio luptă. Plătește răscumpărarea. Aceasta este singura modalitate de a se întoarce acasă nevătămată.

– Vă dau cuvântul meu că nu o voi pune în pericol. Dacă nu vom putea s-o eliberăm altfel, le voi duce răscumpărarea.

– Așteaptă. Știi unde este, nu-i așa?

– Nu sunt sigur.

– Mătușa mea spune că știi. Stai, voi veni cu tine.

– Oh, Madona, gemu Edeard.

– Putem ajunge acolo chiar înainte să apuce să coboare, îl grăbi Boyd.

– Nu, nu putem, a spus Macsen printre dinți.

Edeard privi în jos. Homelt și câțiva paznici așteptau la baza scărilor.

– Oare nimeni nu vrea ca fata asta să trăiască? a mârâit.

– Noi vrem, Edeard, l-a asigurat Kanseen.

– Bine atunci.

Coborî în fugă ultima parte a scărilor.

– Am ordinele mele, a spus Homelt în timp ce înfrunta echipa.

Mâna i se odihnea pe tocul pistolului.

– Care sunt acelea? a întrebat Edeard pe un ton rezonabil.

– Să nu vă permit să părăsiți conacul. Nu e vorba doar de Maestrul Julan. Probabil i-aș putea ignora ordinul în această zi. Dar Lorin îl

susține, iar el are mintea la locul ei. Ce să mai vorbesc de Stăpâna Florrel.

Căpitanul gărzii se uită în sus. Mai multe persoane se aflau pe cele opt porțiuni ale scării, provocând agitație în drumul lor inexorabil în jos.

– Destul de corect, a spus Edeard. Nu ne lăsa să ieșim.

Homelt îl fulgeră cu privirea, extrem de ușurat.

– Îl veți aștepta pe Maestru?

– Nu chiar. Edeard se aplecă spre el. Este în viață. Știu unde este.

– Voi veni cu tine, Mergătorule-Pe-Apă, a spus Homelt încet.

– Nu. Nu acesta este ajutorul de care are nevoie. Deja vestea se răspândește. Trebuie să fim rapizi. Știi că o vor ucide și știi și de ce.

Angoasa lui Homelt era vizibilă pentru toată lumea.

– Ce vrei să fac?

– Du-ne jos în pivnița cea mai adâncă. Este una în colțul de nord-vest al conacului. Și vom avea nevoie și de pistoalele voastre. Grăbește-te, omule, sau va fi prea târziu.

Homelt se uită în sus pe scări. Julan se afla la etajul șapte.

– Repede, atunci.

Ușa pivniței era dintr-un lemn vechi, înnegrit de mult timp, astfel încât nu se mai vedea nicio fibră. Cuiele care țineau balamalele prinse în arcada deschisă inițial în zidul orașului aveau nevoie să fie reinserate, deoarece substanța Makkathranului le respinsese pe mai mult de jumătate din lungime. Acest lucru făcea ușa grea să se bălăngăne nesigur în timp ce Homelt trăgea zăvoarele și o deschidea. Butoaie și lăzi goale aglomerau încăperea mică, acoperite timp de zeci de ani de praf și de excremente de fili-șobolani.

– Nu înțeleg, a spus căpitanul gărzilor, privind în spațiul sumbru. Ce este aici?

– Noi, i-a răspuns Edeard. Ne încui aici. În acest fel, îți vei fi respectat strict ordinele.

– Dar Mirnatha?

– Ai încredere în mine.

Pentru o clipă, Edeard a crezut că îl va refuza și că îi va trimite pe toți la etaj, la Julan și Lorin, ca să rezolve ei lucrurile. Dar, după un moment de ezitare, timp în care mintea lui arăta multă incertitudine, Homelt i-a condus pe toți în pivniță, i-a dat fiecăruia câte un pistol și a închis ușa.

– Departe de umila mea persoană intenția de a critica, a spus Macsen în timp ce zăvoarele erau trase la loc cu forță. Dar nici eu nu înțeleg.

– Dacă vrem să o salvăm pe Mirnatha, înseamnă că nu vom putea să luăm prizonieri, le-a zis Edeard grav. Răsuci un pistol, examinându-i mecanismul cu televederea. Sunteți cu mine?

– Suntem cu tine, l-a asigurat Kanseen. Pe Honious, vrei să ne spui ce se întâmplă? Am crezut că am depășit toată chestia cu privire la încredere.

Edeard rânji larg.

– Treaba asta vă va testa la maximum. Pășiți în urma mea câte unul, pe rând. Veți simți că vă prăbușiți, dar vă asigur că nu va fi așa. Dacă nu veți putea s-o faceți, nu vă voi respecta mai puțin. Ceru unui cerc din podea să-l lase să treacă. Aceasta s-a *schimbat*. Edeard a pășit pe ea și a căzut prin întuneric în tunelul de sub Marele Canal Principal. După ce a aterizat pe marginea de deasupra apei s-a dat într-o parte și a așteptat. Primul care a venit după el a fost Boyd, strigând șocat tot drumul până când picioarele i-au atins marginea.

– La dracu' cu Madona! a exclamat, cuprins de spaimă și excitare.

Încă rânjind, Edeard și-a apucat prietenul de umăr și l-a tras deoparte, în timp ce Kanseen venea în urma lui. Scâncete mici îi ieșeau din gât în timp ce rotea furios din brațe. Se uită în jur plină de uimire.

– Lucrul ăsta este incredibil. E… N-am știut că există așa ceva.

Edeard a prins-o de braț, abia reușind s-o tragă din calea picioarelor lui Dinlay. Ochii acestuia erau strâns închiși în spatele ochelarilor.

– Waaaahoooo, strigă Macsen sălbatic în timp ce cădea prin acoperișul tunelului.

Edeard își privi prietenii, incapabil încă să-și șteargă zâmbetul de pe față. Rareori le simțise mintea atât de nepăzită, dar surpriza îi zguduise prea mult pentru a-și mai voala emoțiile, ca de obicei.

– Deci, a spus el tărăgănat. Probabil că mi-ați ascuns existența acestor tuneluri, voi orășenii nativi care cunoașteți tot ce este de cunoscut despre căminul vostru.

– Ticălosule, a spus Macsen fericit. Ce-i asta?

– Acesta este tunelul de sub Marele Canal Principal. Fiecare canal are unul.

– Dar cum…?

Dinlay clipea în sus spre acoperișul tunelului, tatonând cu televederea substanța și încercând să găsească locul pe unde pătrunseseră.

– Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă, le-a spus Edeard. Țineți minte?

– Serios, întrebă Kanseen cu o notă vizibilă de iritare în voce, cum am ajuns aici?

– Nu știu nici eu exact. Eu doar rog orașul, iar el mă lasă să trec.

– Tu. Doar. Rogi. Orașul.

– Da, a spus el, aproape scuzându-se.

– După ziua de azi, o să ai mult mai multe explicații de dat.

Edeard deveni serios.

– Atunci să terminăm cu ziua de azi.

Starea lor de spirit a urmat-o pe a lui la un nivel mult mai sumbru. Au început să meargă de-a lungul tunelului spre Bazinul Pădurii.

– Atelierul de afumat pește este doar la o stradă distanță de Canalul Roz.

– Deci ai totuși un plan? a întrebat Macsen.

– Da. Modul în care vom coborî se va inversa. Cinci dintre noi se vor strecura în beciurile din apropierea locului unde se află Mirnatha.

– Ai spus că sunt zece?

– Cel puțin. Sunt îngrijorat de faptul că răpitorul este și el acolo. Se poate camufla, așa că nu vom ști sigur până nu ajungem. Primul lucru pe care îl vor face la orice semn că fata poate fi salvată va fi s-o ucidă.

Nu va conta nici cât de inteligent am fost ca s-o găsesc, nici cât de buni suntem ca să ne apropiem pe ascuns de ei, dacă la sfârșit Mirnatha va fi moartă.

– De ce mai mergem până acolo? a întrebat Kanseen. Roagă orașul s-o lase să cadă aici jos.

– În primul rând, este legată de perete. Ar trebui să rupem întâi lanțurile, și nici măcar eu nu o pot face de aici. În al doilea rând, nu există niciun tunel direct sub pivnița în care se află, nici chiar un canal de scurgere. Va trebui să urcăm în cea de alături.

– La naiba, murmură Boyd.

– Mergem sus camuflați, a spus Edeard. Dacă pot să intru în pivnița unde este ținută, a treia mea mână ar trebui să fie în măsură să o protejeze de gloanțe. Voi trebuie să mă acoperiți. Au străbătut împroșcând apa prin bazinul puțin adânc care imita Bazinul Pădurii de deasupra. Edeard putea televedea oamenii care se adunau de-a lungul malurilor canalelor. Copiii cu bărcile lor de flori, dornici să le lanseze. Adulții încă clocotind de furie din cauza răpirii Mirnathei.

– Cât de mulți sunt în pivnița ei? a întrebat Kanseen.

– Sunt doi pe care îi pot simți.

Încă nu era sigur în privința răpitorului. Pivnița avea multe lăzi vechi și scânduri, precum și câteva bănci mici. Nu-și putea da seama dacă cineva camuflat stătea pe ele. Podeaua pivniței nu avea nicio amintire proaspătă despre altcineva care să fi stat în picioare pe ea. I-ar fi luat mult timp ca să filtreze amintirile zilei.

– Cum ai de gând să te apropii de ea, atunci?

– Prin forță brută. Imediat ce ajungem acolo sus, o să alerg spre ușă. O pot sparge ca să trec prin ea și să mă postez în fața fetei, unde o pot proteja. Apoi o să rămân acolo în timp ce voi vă ocupați de ceilalți.

– Și dacă nu merge bine?

– Atunci suntem cu toții morți și Makkathranul va trebui să găsească pe altcineva pentru campania împotriva bandelor.

Kanseen îi aruncă un rânjet dezaprobator.

– Vei fi un Conetabil-Șef îngrozitor. Marii Consilieri trebuie să fie

calmi și subtili.

– Poți să mă înveți. Vei avea la dispoziție o sută de ani, la urma urmei.

– Nu, a spus ea. Te miști mai repede de atât.

Edeard îi conduse de-a lungul tunelului de sub Canalul Roz, apoi în fisura de scurgere până când au ajuns sub pivnița cea mai apropiată de cea în care era ținută captivă Mirnatha.

– O pot simți, a spus emoționată Kanseen. Biata de ea e îngrozită.

– Toată lumea e gata? a întrebat Edeard.

Când toți l-au asigurat că erau, le-a spus:

– Cred că pot face asta, așa că vom urca toți. Nu uitați, păstrați-vă camuflajele până când își dau seama că eu sunt acolo, apoi scoateți-le. Și de dragul Madonei, nu strigați. De fapt veți cădea, este doar o senzație.

– Stai, a spus Boyd. Vom avea senzația de cădere chiar dacă urcăm?

– Da. Și nu, nu știu de ce.

Macsen trase siguranța pistolului.

– Hai să mergem. Ne vedem acolo.

– În regulă, a spus Edeard. S-a camuflat și a așteptat până când ceilalți au dispărut din raza lui vizuală, apoi i-a cerut orașului să-i ridice.

Pivnița în care a alunecat în sus era abia suficient de mare ca să poată sta în picioare. Era o cameră ca o cutie simplă alungită, cu pereții întunecați perforați de nișe înguste, și un tavan scund boltit, cu nervuri *lierne*. Plase de pescuit vechi și cuști de tishcrabi erau îngrămădite de-a lungul unui perete. O ușă se deschidea spre o scară în spiralăcare ducea la cavernele de afumat de mai sus. Răpitorii stăteau la două mese de lemn, în fața ei, mâncând liniștiți. Nu era niciun fel de bere sau de vin, doar apă, observă Edeard. Oricine organizase asta alesese bine. Oamenii aveau o disciplină dură. Ar folosi pistoalele așezate pe masă fără nicio remușcare. Doar stând acolo printre ei își făcea griji pentru echipă. Unul dintre ei a început să se uite în jurul camerei, încruntat.

– Ai auzit ceva?

Edeard se îndreptă spre ușa pe jumătate deschisă. Se roti în cadrul ei, neîndrăznind să respire. În spatele lui, răpitorii și-au luat pistoalele de pe masă. Voci puternice prin televorbire direcționau întrebări către paznicii de sus. Edeard privi de-a lungul coridorului scund. Mirosul de pește și de fum de stejar plutea greu în aer. Chiar vizavi de el era ușa de la pivnița unde era ținută Mirnatha. Era făcută din scânduri din lemn de *tye* groase de trei centimetri, cu balamale de fier, care fuseseră recent re-inserate în pereți. Avea balamale grele pe fiecare parte și ambele seturi erau fixate bine. Se lipi de perete, își adună toată puterea în a treia mână, apoi sări în față. Camuflajul îi căzu când era la

jumătatea coridorului. Ușa zbură în bucăți în timp ce o spărgea cu mâna a treia, neopunând mai multă rezistență decât dacă ar fi fost făcută din sticlă.

Un strigăt în pivnița din spatele lui, când l-au surprins cu televederea. Apoi, era dincolo de ușa spartă, punându-și protector a treia mână în jurul fetei ametite. Trei focuri de pistol au explodat în spatele lui, răsunând îngrozitor de tare în limitele înguste ale camerei subterane. Televederea lui o surprinse pe Kanseen apărând în spatele unuia dintre răpitorii care ședeau la masă. Acesta se ridica în picioare. Pistolul lui Kanseen ținea partea din spate a craniului. A apăsat pe trăgaci și fața bărbatului a explodat într-un șuvoi de sânge. Kanseen a dispărut din nou. Dinlay trăgea în lateralul unui alt răpitor. Mintea îi era aprinsă de furie și de teamă. Apoi a dispărut. Macsen a apărut în cealaltă parte a pivniței.

Pistolul lui Edeard se balansă pentru a-l lua în vizor pe unul dintre cei doi bărbați care o păzeau pe Mirnatha și care traversa acum în viteză pivnița. Nu era modul perfect de a ținti, dar trase totuși de patru ori. Mai multe focuri de pistol au răsunat în jurul lui. Strigătele și urletele prin televorbire creau în spatele său o cacofonie de sunete puternice. Paznicul pe care-l împușcase gemea în stare de șoc și se uita în jos la tunica lui, văzând cum o pată mare de sânge i se răspândea pe piept. Două gloanțe îl izbiră pe Edeard, împingându-l într-o parte. Unul îi lovi a treia mână, chiar deasupra capului Mirnathei. Apoi, Edeard se apăsă peste ea, închizându-și brațele în jurul umerilor ei care tremurau în timp ce fata scotea un țipăt de soprană care nu se mai termina. Mai multe focuri de pistol. Unul îl izbi în gât – trimis de paznicul nevătămat. Edeard și-a întins a treia mână, puterea acesteia reușind să spargă scutul omului. A ajuns la creierul bărbatului. Craniul paznicului a crăpat, iar sângele i-a țâșnit prin urechi în timp ce el se prăbușea la pământ.

Un alt glonț îl lovi pe Edeard. Își schimbă concentrarea televederii pentru a-l zări pe paznicul rănit rezemat de un zid. Își ținea pistolul ridicat, dar brațul îi era nesigur. Respira cu greutate, superficial, în timp ce sângele i se răspândea pe podea. A treia mână a lui Edeard îi smulse arma dintre degetele amorțite. O roti la o sută optzeci de grade. Apăsă pe trăgaci. Încă trei focuri de afară și strigătele s-au oprit.

– Edeard? a strigat Macsen.

– În regulă! Aici.

– Ești bine?

– Stai, a ordonat el, întărindu-și strânsoarea fizică în jurul fetei, menținându-și scutul la fel de tare ca piatra.

Mirnatha leșinase. A știut instinctiv că ceva era greșit. După ce primul paznic a căzut, al doilea a tras. Două gloanțe l-au lovit, iar un al treilea a vizat-o pe Mirnatha. Nu era posibil să fi venit din același

pistol.

Echipa năvălea din pivnița de vizavi.

– Stați, a strigat din nou. Nu intrați.

– Ce se întâmplă? a întrebat Boyd. Edeard știa că ar fi trebuit să fie încântat de faptul că toți prietenii lui erau în viață. În schimb, scană mereu și mereu în jurul camerei, căutând și cel mai mic indiciu. Podeaua pivniței nu i-a dezvăluit nimic. Nu existau urme de picioare de om pe ea. Edeard își folosi a treia mână pentru a distruge banca pe care stătuseră paznicii. Nimic.

Sparse și a doua bancă și toate scaunele.

Madona!

A ridicat o scândură de lemn ruptă, trimițând-o învârtindu-se în jurul camerei. Kanseen și Dinlay erau ghemuiți la jumătatea coridorului, cu pistoalele pregătite, cu fețele lor înregistrând nedumerite în timp ce-i urmăreau gesturile cu televederea. Edeard aruncă bucata de lemn prin pivniță pe trei traiectorii diferite, fără să se conecteze cu nimic. Zgârie de-a lungul peretelui la înălțimea taliei, scormonind cu răutate fiecare nișă, efectuând un circuit complet. Din nou, nimic.

– Ești bun, a recunoscut el, și și-a extins televederea pentru a-și da seama ce simțeau podeaua și pereții, vânând cea mai slabă presiune de picioare umane.

Percepția lui a măturat înainte și înapoi. Apoi, răpitorul a fost în cele din urmă dezvăluit.

– Foarte inteligent, a spus Edeard, sincer. S-a întors, încă menținând-o pe Mirnatha în centrul protecției lui telekinetice. A țintit cu pistolul sus în tavan, într-o parte a ușii, și a tras cele două gloanțe rămase în succesiune rapidă.

Camuflajul răpitorului se evaporă sub lovitura gloanțelor, arătându-l agățat de liernele mici, ca un păianjen uman. A căzut inert la podea, aterizând cu un sunet înăbușit. Era același om care o luase pe Mirnatha din camera ei.

Edeard se îndreptă spre el și se uită în jos.

– Are doar șase ani și te-ai folosit de ea, a exclamat el cu dezgust.

Gura omului era deschisă. Sângele țâșnea prin ea. A reușit cumva un mic rânjet.

– Să putrezești în Honious, bolborosi o televorbire slabă. Apoi, gândurile i s-au diminuat. Edeard își păstră televederea pe fluturările acelea de emoții finale, căutând cea mai mică urmă de regret. Ceva care să-i explice cum de o persoană ar putea fi atât de rece.

Mai mult sânge bolborosi din gura răpitorului în timp ce expira pentru ultima oară. Cu toate acestea, Edeard îi putea simți încă gândurile, resturi palide ale puterii și formei lor originale. Organismul a murit, dar ele au persistat. Apoi s-au mutat. Edeard icni în stare de

șoc, făcând un pas înapoi când sufletul răpitorului a părăsit grațios trupul acestuia. Entitatea spectrală a plutit peste cadavru câteva momente, apoi a urcat în tavan și i-a dispărut din televedere.

– Ați simțit asta? a întrebat uluit echipa.

– Edeard? a zis Kanseen. Este sigur acum?

– Ah, da. Ăsta a fost sufletul lui, nu-i așa?

– Sufletul lui?

Kanseen privi cu atenție printre resturile ușii. Orice curiozitate a fost uitată instantaneu când a văzut-o pe Mirnatha.

– Al cui suflet? a întrebat Macsen agresiv în timp ce o urma pe Kanseen înăuntru.

Edeard nu-și putea lua ochii de la plafonul prin care dispăruse acesta.

– Al răpitorului.

– Te-a împușcat? a întrebat Macsen îngrijorat.

– Nu.

Geamătul Mirnathei a reușit să-i atragă atenția lui Edeard înapoi, în jos.

– N-o lăsați să vadă asta, a spus repede. Era sânge și mâzgă peste tot. Și trupurile morților. O scenă care era încă și mai oribilă în pivnița din partea de jos a scărilor. Sunteți toți bine?

– Oh, *acum* întrebi? îl tachină Boyd.

– Cred că o să vomit, a spus Dinlay.

Tunica lui de polițist era plină de sânge.

A treia mână a lui Edeard sparse cătușele de la încheieturile mâinilor Mirnathei. Kanseen clipi la demonstrația nonșalantă de putere.

– Du-o tu, a spus ea, mângâind fruntea fetei, blând și cu grijă.

Mâna și mâneca îi erau pătate cu sânge arterial.

– Dar…

– Asta este victoria ta, a insistat Kanseen.

Edeard dădu din cap.

– Mulțumesc. Tuturor.

Fața solemnă a lui Boyd izbucni într-un zâmbet sălbatic.

– Pe Madona, am recuperat-o! Al naibii să fie, am făcut-o.

Toți râdeau într-o ușurare sălbatică, Edeard luă copila în brațe și ieși din pivniță. În timp ce-și croia drum afară din camerele de afumat, oamenii se înghesuiau în jurul părții de sus a scărilor. Lucrători și membri de familie, cu fețe îngrijorate și tatonând cu televederea în jurul lor. Îngrijorarea se transformă în consternare când Mergătorul-Pe-Apă însuși a apărut în mijlocul lor. S-au retras repede.

– Nu are niciun rost să vă ascundeți, a spus Boyd când treceau prin prăvălia din partea din față a clădirii. Polițiștii locali vă vor face o vizită. Făcu o pauză. Asta dacă nu cumva gardienii familiei Culverit nu

vă vor vizita ei primii.

Edeard ieși în soarele amiezii, clipind la cât era de strălucitor. Se simțea de parcă nu mai fusese afară la lumină de o săptămână, dar de fapt trecuse mai puțin de o oră de când Homelt îi dusese în pivnița conacului. Și-a revenit destul de rapid și a început să meargă în jos pe strada Layne. Mirnatha se agită în timp ce coteau în Arnold Avenue, îndreptându-se spre Canalul Roz. A tresărit puternic, uitându-se cu frenezie în jur.

– E în regulă, i-a spus Edeard. Te ducem acasă la familia ta. Tatăl și sora ta sunt îngrijorați pentru tine.

Ea îl fixă cu ochii larg deschiși.

– Tu ești Mergătorul-Pe-Apă.

– Da. Eu sunt.

– M-au luat… strigă ea. Am fost într-o cameră întunecată. Nu am putut televedea nimic. Erau oribili… Eu… eu…

– S-a terminat. Uite. E o zi cu soare strălucitor. Ar trebui să ajungem înapoi la casa ta la timp pentru a vedea bărcile de flori.

Ea se agăță de el.

– Ce s-a întâmplat cu oamenii răi?

– Nu-i vei mai vedea niciodată, îți promit.

Erau o mulțime de oameni aliniați de-a lungul canalului, în picioare, cel puțin câte șase în adâncime, așteptând sfârșitul ceremoniei de la Marea Biserică a Madonei. În față erau mai ales copii entuziasmați, ținându-și în brațe bărcile de flori, cu părinții în spate, pledând și avertizându-i să nu-și lanseze ambarcațiunile la apă înainte ca Pythia să termine. Edeard a zâmbit când a observat mulțimea de bărci de flori gata de plecare. Erau spectaculos de frumoase, de la bărcuțe înduioșătoare de hârtie, cu câteva margarete lipite de copii mici, până la nave elaborate împodobite cu un curcubeu de flori, lucrate de copiii mai mari, mândri de ei înșiși. Fețele lor fericite erau minunat de însuflețitoare. A început să-și croiască drum prin mulțime. Capetele s-au întors în direcția lui. Surpriza s-a transformat în șoc atunci când au văzut echipa. Uniforme pline de sânge, obosiți, dar veseli, cu Mergătorul-Pe-Apă însuși ducând-o în brațe pe fata răpită, care îi zâmbea cu adulație timidă. Se făcu liniște. Mulțimea se despărți, asigurându-i cale liberă spre platforma de acostare de la capătul bulevardului.

Cineva a început să aplaude. Șoaptele de uimire s-au transformat în televorbire triumfătoare și strigăte de aprobare. Și mai multe persoane s-au alăturat aplauzelor.

– E Mergătorul-Pe-Apă. Au salvat fata! Mirnatha este în viață.

– Dragă Madona, uitați-vă la sânge. E toată echipa lui.

– Au reușit, au salvat-o.

Trei gondole erau legate la platformă, fiecare dintre ele împodobită

cu sute de flori albe ca zăpada. Edeard urcă în prima barca în timp ce gondolierul își scotea pălăria și și-o ducea la piept, cu ochii la Mirnatha.

– Du-ne la conacul ei, i-a spus Edeard.

– Dar festivalului…

– Ceremonia Pythiei nu s-a terminat încă. Și cred că Mirnatha merită să meargă acasă, nu-i așa?

– Da, domnule. Desigur.

Și apucă prăjina.

De acum toată lumea era îngrămădită până în marginea canalului. Aplauzele și uralele l-au dus pe Edeard înapoi în ziua aceea de la Bazinul Birmingham.

– Să vedem cât de rapid ești, i-a spus el gondolierului când s-au desprins de mal.

Nu era departe. Au luat-o în jos până la Bazinul Pădurii, apoi în sus pe Marele Canal Principal spre platforma de acostare privată a conacului Culverit de la marginea Bazinului de Sus. Mirnatha, așezată la prova, se uita dintr-o parte în alta, în extaz total, în timp ce valuri de aplauze și urale o însoțeau în drumul spre casă.

– Credeți că se vor mai deranja să voteze mâine? a spus Macsen liniștit în timp ce își flutura mâna la privitorii înghesuiți de-a lungul canalului. Bărcile de flori erau ridicate și fluturate în semn de salut sincer pentru fetiță. Întregul canal unduia în culori dramatice.

– Nu ar mai avea rost, a răspuns Boyd.

– N-ați putea voi, băieți, să vă bucurați doar de clipa asta? i-a întrebat Kanseen. Vreau să spun, ce naiba, de data asta avem și noi parte de adulare.

– Cred că o să vomit, a spus Dinlay, tamponând sângele solidificat pe uniforma lui.

– Să nu îndrăznești, i-a spus ea supărată.

Mirnatha îl apucă de braț pe Edeard. Cu cealaltă mână îi arătă platforma de acostare a conacului.

– Îl văd pe tata, a țipat ea. Și pe Krissy. Sunt amândoi acolo.

– A început să dea frenetic din mână, televorbind din toate puterile.

– Iar Stăpâna Florrel nu este, murmură Boyd mulțumit.

Gondolierul îi orientă ușor în partea laterală a platformei. Julan își smulse fiica din ambarcațiune, îmbrățișând-o și plângând necontrolat. Kristabel i se alătură. Mirnatha a început să pălăvrăgească cu o viteză incredibilă, povestindu-le ce i se întâmplase. Un ultim *ura* final a izbucnit dinspre oamenii care alergau pe întreaga lungime a Marelui Canal Principal.

Edeard și echipa au urcat pe platformă. Homelt s-a oprit în fața lui, plecându-și capul.

– Mulțumesc, a spus el. Deși Madona știe cum ați făcut o asemenea

cascadorie. Nu există *nicio cale* de ieșire din pivnița aceea.

Edeard a zâmbit. Apoi, Julan l-a prins brusc de ambii umeri și l-a trase aproape.

– Îți mulțumesc, Mergătorule-Pe-Apă, îți mulțumesc din adâncul inimii mele! Copilul meu, copilul meu este salvat.

– Îmi pare rău că nu v-am luat cu noi, domnule, a spus Edeard, dar echipa mea este bună. Lucrăm mai bine atunci când suntem doar noi.

Julan nu se putea opri din plâns. O strânse mai tare pe Mirnatha.

– Înțeleg. Vă mulțumesc tuturor. Ai avut dreptate. M-am înșelat. Te rog, eram înnebunit de grijă…

– Nimeni nu a greșit, domnule. Mirnatha s-a întors acasă. Asta e tot ce contează.

– Da, da. Și-a ridicat din nou fiica. Ea a chicotit și l-a sărutat. Tot ce vă doriți pe această lume este al vostru, și încă nu va fi niciodată suficient pentru a-mi exprima recunoștința față de voi toți. Spuneți, și voi avea grijă să se realizeze.

Macsen afișă o expresie rezonabilă și deschise gura. A treia mână a lui Kanseen îl pocni în coaste. El păru îndurerat, dar rămase tăcut.

– Chiar nu ne facem decât datoria, domnule, a afirmat Edeard.

– Prostii! Voi începe să vă recompensez urându-vă bun venit la masa de sărbătoare a familiei noastre din seara asta.

– Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule, a spus repede Boyd, înainte ca Edeard să poată refuza. Am fi onorați.

– Mulțumesc, Mergătorule-Pe-Apă, a chicotit Mirnatha.

S-a aplecat din brațele tatălui ei și l-a sărutat pe Edeard.

– Da, a spus Kristabel, apărând în fața lui Edeard în timp ce tatăl ei urca pe treptele din partea din spate a platformei.

– Îți mulțumim, sincer.

El nu prea știa ce să spună, așa că se hotărî pentru o ridicare modestă din umeri. Ea era încă în cămașa de noapte subțire din bumbac alb, dar un șal din lână de culoare gri-verde era înfășurat în jurul umerilor ei.

Părul nu-i mai era chiar așa de sălbatic acum. Echipa veni mai aproape.

– Te-ai ținut de cuvânt, a spus ea.

– Ăă…, da. De fapt, a fost destul de stupid să…

Degetul ei îi atinse buzele.

– Nu. A fost cel mai măreț lucru pe care îl puteai face. Nu e de mirare că bandele și Maeștrii sunt atât de speriați de tine. Am încredere în tine, Mergătorule-Pe-Apă.

– Stăpână.

Edeard încercă o plecăciune formală, producând însă ceva mai mult decât un tic nervos. Kristabel, calmă și senină, ca acum, era destul de impresionantă. Impunătoare, de fapt.

– Ah, da, „stăpână“, a spus tachinându-l. Ei bine, în calitate de viitoare stăpână a cartierului Haxpen, îți voi cere primul dans în seara asta la petrecerea noastră de familie. Și pe ultimul. Și, cred că pe fiecare dintre ele.

– Oh. Edeard se îngălbeni. Era un dansator îngrozitor de prost. Plăcerea este a mea.

Kristabel zâmbi larg pentru a include toată echipa.

– Vă rog, astăzi casa mea este a voastră. Și în fiecare zi care va veni. Grădina mea de sus are cea mai bună vedere din oraș, cea mai bună poziție de la care să privești bărcile de flori în drumul lor spre mare. Iar voi trebuie să vă îmbăiați și să vă împrospătați. Voi avea grijă ca personalul meu să vă găsească haine care să vi se potrivească, pentru petrecere.

Edeard o privi pornind pe scările de lemn către fabulosul conac zigurat care se ridica falnic deasupra lor. Marginea cămășii de noapte îi flutura în jurul genunchilor. *Nu trebuie să mă uit la picioarele ei. Nu trebuie.*

Capul lui Kanseen alunecă sinuos peste umărul lui stâng.

– Știi, nu-i așa, zise ea încet, că de fapt nu te poți culca cu fiecare fată din acest oraș?

Edeard se uită la picioarele lui Kristabel. Subțiri, da, dar și bine proporționate.

– Știu, a spus el melancolic.

Kanseen îi sărută jucăuș urechea.

– Dar te-ai putea alege cu ceva mult mai rău decât Kristabel.

3

Noaptea era atât de neagră cum numai perdelele groase de nori de furtună de pe Hanko o puteau face. Vântul urla în jurul bolovanilor de gheață, creând armonii antagoniste ciudate, în timp ce furcile fulgerelor ocazionale transformau peisajul tragic într-un desen monocrom.

Chiar la marginea ghețarului, o flamă portocalie izbucni la suprafață, creând o stranie vâlvătaie sonoră în jurul părții de sus a falezei titanice. Dispăru într-o clipă. Gheața tremură în reacție. După un timp, o dâră de lumină portocalie țâșni din nou. Mai strălucitoare de data asta. Fragmente și mai mari de gheață săreau și tremurau spasmodic ca răspuns la vibrațiile care izbeau suprafața.

O pauză umplută de eternul urlet al viscolului.

Lumina a mai apărut o dată. De data aceasta un torent de așchii de gheață a erupt din partea de sus a falezei, rotindu-se spre abisul adânc de kilometri întregi. O mână îmbrăcată într-o mănușă groasă și gri s-a strecurat afară tatonând suprafața, luptându-se să reușească o priză fermă.

Aaron se săltă și se rostogoli pe partea de sus a ghețarului. După o clipă se ridică în picioare. Mătură zona înconjurătoare cu funcția sa bioonică de scanare de câmp, căutând urmele crawlerului. Traseul pe care acesta îl urmase era suficient de clar. Reconstituia ruta inițială prin câmpul cu bolovani.

A început să alerge după el.

Era foarte, FOARTE furios.

Cafeneaua Clippsby de pe Bulevardul Daryad servea exact tipul de mic dejun care îi plăcea lui Oscar. Cafea supertare, baghete cu șuncă, cornuri cu migdale și un bol cu sirop de *agal* pentru înmuiat cornurile. În ciuda faptului că toți trei purtau uniforma poliției Ellezelin, proprietarul i-a servit destul de ușor. Singurii clienți erau tot soldați

Ellezelin care înhățau în viteză un mic dejun întârziat. Dimineața aceasta ar fi trebuit să fie cu totul altfel. Toată lumea din oraș rămăsese trează, accesând cursa eroică a Justinei spre Gol. Unisfera și gaia-câmpul deopotrivă fuseseră extaziate de apariția celui de-al Doilea Visător. Zvonurile și speculațiile erau acum principala preocupare a miliarde de oameni. Cu toate acestea, aici, în Colwyn atmosfera de încântare fusese făcută praf de raidul echipei de primire. O mulțime de oameni erau strânși în parcul din apropierea blocului. Cu toții reacționaseră destul de previzibil la un astfel de act grosolan, batjocorind trupele paramilitare din cordon. Dacă ar fi izbucnit o revoltă în toată regula, ar fi fost un soi de *lovește și fugi*. Drept urmare, orașul părea chiar mai paralizat decât cu o zi în urmă. Foarte puțini cetățeni se mai duceau la muncă. Ceilalți fie se temeau să nu fie prinși în tulburări, fie se hotărâseră să se alăture mulțimii din Bodant și din alte locuri calde unde ar fi putut avea norocul să dea o mamă de bătaie unui nefericit de soldat străin. Oricum, nu erau prea multe deschise în centrul orașului.

Oscar a acceptat încă o porție de cafea de la o chelneriță, zâmbindu-i în semn de recunoștință. O fi reușit proprietarul cafenelei s-o înduplece să-l servească, dar cu siguranță n-o putuse convinge să-i zâmbească înapoi în timp ce-i turna cafeaua.

– Și acum ce facem? l-a întrebat pe Tomansio în timp ce femeia se depărta călcând apăsat, iar scutul de confidențialitate se ridica din nou în jurul mesei lor.

– Informația este cheia, ca întotdeauna, a răspuns acesta, încercând să nu se încrunte la mâncarea îngrămădită în fața lui Oscar. Pentru sine comandase un *gruslet* afumat și un sendviș cu cremă de brânză pentru a-l mânca la ceaiul lui verde. Știm fără nicio îndoială că cel de-al Doilea Visător a fost în acel bloc. Ceea ce înseamnă că fie echipa de primire îl are, și maiorul Honilar va fi sigur de asta în următoarele șase ore, fie a scăpat înainte de a ajunge noi acolo.

– Am ajuns acolo rapid, a spus Beckia. Nu cred că aș fi putut ieși nici eu, nu fără tam-tam.

– Omul acesta este inteligent, a replicat Tomansio. Utilizarea apartamentului lui Danal a fost o diversiune superbă.

– Dar cum ar fi putut ieșit? a întrebat Oscar. Orice capsulă care s-ar fi ridicat de la apartamente ar fi fost văzută imediat.

– Camuflaj? a sugerat Beckia. Strâmbă din nas nemulțumită. Dar dacă are o capsulă cu camuflaj de ce ar mai intra în comuniune cu gaia-câmpul din apartamentul lui Danal? Nu are niciun sens.

– Singura cale practică de scăpare ar fi un fel de tunel care nu apare pe planurile orașului, a spus Tomansio. Și apartamentele sunt în curs de renovare, pe mâna unei grămezi de dezvoltatori, ceea ce i-ar lăsa loc de desfășurare pentru o astfel de activitate.

– Asta ar presupune că știa că va avea nevoie de un tunel de evadare, a zis Oscar. De unde să fi știut că Ethan avea de gând să anexeze întreaga planetă și să inunde orașul cu grupări paramilitare?

– Conexiuni în Visul Viu, a spus Beckia cu un ton uimit. Apoi scutură din cap. Nici asta nu are sens. Dacă ai astfel de conexiuni, de ce să lupți astfel?

– Nu credeți că este Inigo, nu-i așa? a sugerat Oscar.

Tomansio țâțâi aerul printre dinții încleștați.

– N-aș vrea să exclud posibilitatea, dar ăsta pur și simplu nu este felul lui Inigo de a face lucrurile. Nu are nevoie să se strecoare pe ascuns. În primul rând, cuvântul lui este singurul lucru care ar putea opri Pelerinajul nebunesc al lui Ethan.

– Nu chiar atât de nebunesc, murmură Beckia. Și nu atât de ușor de oprit. Nu mai este așa. Întreaga Mare Confederație a privit nava Justinei trecând prin barieră. Cel de-al Doilea Visător *poate* duce Pelerinajul în interior. Ăsta este un impuls fenomenal pentru credibilitatea Visului Viu.

– Întărește, de asemenea, poziția de lider a lui Ethan, a spus Tomansio. Chiar dacă Inigo s-ar fi întors până acum, el nu ar mai avea autoritatea de a-l opri.

– N-ar fi prima dată când o religie își depășește profetul, a zis Oscar.

– Nu, într-adevăr. Așa deci… ne rămâne aceeași problemă ca oricui altcuiva: să-l găsim pe acest extrem de alunecos al Doilea Visător.

– Eu nu cred în tuneluri secrete, a spus Oscar. Bău o parte din cafea, bucurându-se de lichidul amar care îl ardea pe gât în jos. Trecuse o lungă perioadă de timp de când apucase să doarmă puțin. E ceva în neregulă cu treaba asta.

– Vrei să ne explici?

– Din păcate, nu pot. Sunt doar convins că al Doilea Visător nu este un fel de agent superdeștept sub acoperire. În primul rând, Visul Viu trebuie să-l identifice, acum când comunică cu un Lord al Cerului, lucru pe care Inigo nu l-a reușit niciodată. Nu pare să fie cineva care s-a gândit la consecințele acțiunilor sale.

– A reușit să ne scape, a spus Tomansio. Asta necesită o mulțime de talent și de gândire.

– Oare? Fără supărare, dar am acționat la repezeală, așa cum a făcut și echipa de primire.

– Echipa de primire s-a antrenat luni la rând pentru acest lucru.

Oscar se uită nefericit în fundul cănii de cafea.

– Nu știu. Dar nu pricep care este planul lui pe termen lung. Tot ce a făcut până acum îmi spune că el doar reacționează la evenimente, nu le controlează. Ceea ce avem aici este un tip obișnuit prins în evenimente monstruoase și care face tot posibilul pentru a se menține

pe linia de plutire.

– S-ar putea să obțină ajutor de la vreo Facțiune, a intervenit Beckia.

– Din ce mi-a spus sursa mea, nu este așa, a zis Oscar. Dar nu putem exclude ideea.

– Bine, destul, a spus Tomansio. E inutil să ne certăm pe tema asta. Odată ce îl găsim, îl putem întreba. Între timp, o avem aici pe mama tuturor operațiunilor din umbră. A deschis un link securizat către Liatris. Ai localizat-o pe Araminta pentru mine?

– Nu. Îmi pare rău, șefu'. Și-a deconectat u-amprenta de la unisferă. Deloc surprinzător, după raidul din apartamente. Am programele de monitorizare încărcate în fiecare nod din oraș, gata pentru când va reveni on line. Interesant este că fac acest lucru și alte câteva persoane. Supraveghez, de asemenea, contul ei de credit, dar până când se întoarce din Epoca de Piatră e invizibilă pentru mine.

– Bine, care e povestea ei? Ceva care să ne dea vreun indiciu? Iubit? Prieten? Cineva la care să poată apela?

– E o fată interesantă. Recent divorțată.

– Locația soțului?

– E pe Oaktier și migrează spre interior.

– Ozzie! Bine, dă-mi ceva din oraș, chiar dacă e doar ce salon folosește.

– Nu se duce la același salon.

– Liatris!

– Nu intra în panică, am niște pepite pentru tine. Și crede-mă, asta a necesitat un efort serios de potrivire a referințelor corespunzător tiparului datelor ei.

– Dă-i drumul.

– Verișoara ei, care s-a ocupat de divorț, este Cressida, un partener foarte serios în cadrul celei mai bune firme de avocatură din oraș – extrem de bine conectată la nivel local. Și, întâmplător, ea și un întreg grup de prieteni tocmai sunt pe cale de a-l fenta pe Ethan. Fiți atenți, au închiriat o navă de pasageri de la liniile Dunbavand, una cu statut diplomatic deplin, ca să se evacueze.

– Serios?

Mintea lui Tomansio lăsă să-i sară o explozie de bucurie răutăcioasă în gaia-câmp.

– Relevant? a întrebat Oscar.

– Familia Dunbavand este o forță majoră în politica de pe Far Away. Dumnezeu să ajute Visul Viu dacă încearcă să interfereze cu orarul de zbor al navei lor. Uită certurile dintre diplomați în Senat.

Patriarhul familiei Dunbavand a fost un erou al Războiului Starflyer, ceea ce le oferă urmașilor săi un anumit tip de mentalitate foarte încăpățânată. În mod sigur ar lua în considerare trimiterea unei nave de război pe orbita Viotiei pentru a-și asigura dreptul de trecere.

Deșteaptă doamnă, această Cressida.

– Unul dintre aceste bilete este rezervat pentru Araminta, le-a spus Liatris. Încearcă, de asemenea, să găsească un consorțiu de investiții de pe alte planete pentru a cumpăra proiectul de dezvoltare de apartamente al Aramintei.

– Atunci o supraveghem pe Cressida.

– O fac deja. Am mai mulți controlori și monitori în jurul ei decât Visul Viu.

– Excelent. Până când Araminta o contactează pe Cressida, ne concentrăm asupra obiectivului nostru inițial, mergând pe unda echipei de primire. Ceva de la Cheriton?

– Nu. S-a dus jos la docuri împreună cu Mareble pentru a încerca să-l scoată pe Danal din ghearele maiorului Honilar. De îndată ce face asta, vom avea un aliat foarte puternic în rândul tehnicienilor cuiburilor de confluență.

Trebuie să fi fost lipsa de somn sau cafeaua într-adevăr foarte tare care îi amorțea sinapsele, dar în dimineața asta Oscar era lent în digerarea discuției lor. *De ce se ascunde? Raidul echipei de primire a fost înfricoșător, sigur, dar asta nu ar face-o să facă acest lucru. Doar dacă nu cumva se afla în bloc. Și dacă era acolo…*

– Araminta a petrecut, de asemenea, un weekend cu Likan, a continuat Liatris.

– Nu mai spune? a exclamat Tomansio.

– Nu sunt sigur că e important. Likan are, în mod normal, două sau trei femei pe săptămână, în plus față de haremul său, și Araminta pare să se fi distrat cu mai mulți bărbați după divorț.

– Am lucrat pentru Nigel Sheldon, a spus Oscar. Chiar m-am întâlnit cu el de câteva ori atunci când Wilson și cu mine cream Marina Militară. Ar fi oripilat de ideologia asta modernă, care i-a răpit numele.

– Și care este relevanța? întrebă exasperat Tomansio.

Oscar ridică din umeri.

– Scuze. Mă gândeam doar.

– Se vede cu cineva anume? a întrebat-o Tomansio pe Liatris.

– Nu am aflat încă. Fac o analiză a traficului capsulei ei, dar trebuie să mă mișc lent și discret. Există alte trei anchete similare, din câte am observat, și asta în plus față de Visul Viu, care este acum oficial interesat de ea. Dar poliția locală i-a găsit Trikepodul. A fost parcat la molul Tala ieri după-amiază. Ultima ei apariție confirmată. Maiorul Honilar a dispus ca toate înregistrările de la fiecare senzor din oraș să fie trecute prin filtrele de recunoaștere vizuală pentru a-și da seama unde s-a dus. Asta ar trebui să-i țină ocupați pentru tot restul zilei.

– Mulțumesc, Liatris.

– Ea trebuie să fie în măsură să ne spună ceva, a zis Beckia. Trebuie să fie teribil de înfricoșată ca să dispară așa. Cred că ăsta este efectul

maiorului Honilar asupra oamenilor.

– De acord.

Oscar le zâmbi amândurora. Beckia o spusese fără să-și dea seama măcar, dar de fapt ar fi nevoie de cineva cu backgroundul său pentru a face această legătură specială. Dacă cineva în toată Confederația știa totul despre dispariție și despre cum să te dai la fund, acela era Oscar Monroe. Ceea ce mai lăsa de lămurit doar motivația…

Tomansio îi surprinse rânjetul și se încruntă.

– Ce?

– Nu te-ai prins?

Oscar era încântat de el însuși. *Ei bine, ce zici de asta, relicva asta veche încă mai funcționează.*

– La ce te referi? a întrebat Beckia.

– Mi-am petrecut zeci de ani trăind o minciună, ascunzându-mi eul real de toți cei pe care i-am cunoscut și iubit și cu care am lucrat. E de fapt mult mai ușor decât ai crede. Deci, cred că este nevoie de cineva care să știe asta.

Maxilarul pătrat a lui Tomansio căzu în jos.

– Oh, minunatule Ozzie… crezi?

– Cred că e foarte probabil.

Beckia se aplecă, uitându-se uimită la Oscar.

– *Ea* este cel de-al Doilea Visător?

– Dă-mi un candidat mai bun.

– La dracu'!

– Lui Honilar nu-i va lua mult timp ca să-și dea seama.

– Și când o va face, fata va fi în rahat, a spus repede Tomansio. Nicio fată de pe aici nu va fi în stare să rămână cu un pas înaintea echipei de primire.

– S-a descurcat destul de bine până acum, a protestat Oscar.

– Te poți folosi o vreme de noroc, dar ea și-a cam utilizat cota. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor. Liatris, poți să începi să-l alimentezi pe bunul nostru maior cu date false despre traseul ei.

– Dă-mi zece minute și ți-l plimb în tot orașul.

– A fost acolo, nu-i așa? a spus Beckia cu admirație crescândă. Cumva. În apartament. Atunci când îl scotoceam noi.

– Dacă nu și-a petrecut luna trecută săpând un tunel, da, a spus Oscar.

Tomansio îi aruncă o privire plină de înțelesuri.

– Cordonul este încă acolo.

– Hai să mergem.

Capsula lor împrumutată era parcată pe platforma de afară. Oscar trecu în fugă pe lângă chelneriță, simțindu-se ușor vinovat pentru că nu i-a lăsat bacșiș.

A fost nevoie de două căni de ceai și jumătate de pachet de biscuiți pentru ca Araminta să-și calmeze suficient nervii ca să împingă naveta într-o parte și să întredeschidă o fracțiune ușa. Nu era nimeni în vestibul. Nu se auzea niciun sunet de nicăieri din interiorul clădirii, din câte își putea da seama. Afară era altceva. Strigătele furioase erau puternice. Se auzeau bufniturile bucăților pe piatră și beton care aterizau în jurul trupelor de paramilitari. Și sticlă era spartă în mod constant. Zumzetul distinct al capsulelor creștea și descreștea în valuri. Își legă la brâu centura cu unelte, își puse pe umeri un sacou gros de lână ca s-o acopere și se îndreptă spre scări.

Cordonul includea un scut ce consolida ușa largă a garajului care bâzâia de parcă un curent de înaltă tensiune ar fi fost trecut prin ea. În lumina scăzută care pătrundea până la rampă, Araminta putea distinge doar o scânteiere slabă ce releva suprafața ușii. Nu exista niciun mod prin care să poată ieși pe acolo. Ar fi avut nevoie de o cantitate mare de explozivi îmbunătățiți ca să o spargă și să treacă prin ea. S-a întors și s-a dus în cealaltă parte a garajului, unde se afla zona de suport utilitar. În interiorul primei camere era întuneric. Încă reticentă la ideea de a folosi vreun fel de energie, pescui o lanternă din centură și păși printre două rânduri de rezervoare mari. La capătul îndepărtat era o ușă mai mică ce ducea în camera de manevrare a deșeurilor. Fusese acolo doar de câteva ori înainte, pentru a se asigura că interfața era compatibilă cu noile ei unități.

Voluminoase, cu un aspect destul de primitiv, mașinăriile umpleau majoritatea spațiului. Sfere mari de metal, cu o mulțime de conducte șerpuind între ele. Araminta se strecură printre câteva cisterne de dezinfectare a apei. În spatele lor, peretele lateral era o suprafață mare de beton armat cu enzime. Chiar deasupra capului ei era o gaură dreptunghiulară pe unde șase conducte de aducțiune ieșeau afară pentru a se conecta cu sursa principală de apă pentru uz civic. Distanța dintre partea de sus a conductelor și marginea de beton era de aproximativ o jumătate de metru. Se cățără pe una dintre cisternele cu dezinfectant, tresărind de fiecare dată când apuca o țeavă fierbinte din greșeală. Ajunse astfel la același nivel cu gaura. O grilă de metal îi acoperea capătul. Iarbă și pământ erau presate pe ea.

Scrâșnind din dinți hotărâtă, își scoase haina groasă de lână și își împinse capul și umerii prin gaură. A trebuit totuși să se întindă ca să aplice capul instrumentului pe șuruburile care blocau grila. Erau înțepenite de neîntrebuințare și îi era frică să nu facă prea mult zgomot cu instrumentul electric, dar după câteva minute de blesteme și clipind de la sudoarea care-i picura în ochi, grilajul era liber. I-a luat apoi încă cinci minute de împins și de tras până când iarba și solul au cedat. Centura cu unelte a trebuit să fie aruncată prima, înainte de a putea să se cațere prin golul incomod și claustrofobic.

Araminta s-a târât afară pe fâșia îngustă de iarbă dintre peretele apartamentului și gardul de lemn. Bluza îi era sfâșiată, pielea zgâriată și sângerândă, genunchii pantalonilor plini de noroi, părul încâlcit cu mizerie, fața roșie, corpul fierbinte și transpirat. Se uită înapoi la gaura mică. *Nu se poate să mă fi îngrășat atât de mult!*

Zgomotul mulțimii era mult mai puternic. Voci amplificate o avertizau în mod constant să se retragă. O capsulă alunecă pe fâșia de cer de deasupra ei. Și-a tras repede centura cu instrumente din gaură și a început să folosească șurubelnița pe scândurile gardului. Cu trei dintre ele desfăcute a putut aluneca prin deschiderea triunghiulară, ajungând pe fâșia de teren aproape identică de pe partea cealaltă. Clădirea vecină era o combinație de unități de vânzare cu amănuntul și de birouri din care jumătate erau neocupate și disponibile pentru o chirie mică. S-a strecurat de-a lungul părții laterale a construcției spre camera deșeurilor din spate. Dincolo de porțile deschise era o alee îngustă din beton crăpat. Cineva lăsase un sacou vechi pe bordura încăperii. Și-l trase repede peste bluza ruptă și își atârnă centura cu instrumente peste umăr. Apoi respiră adânc și ieși agale afară, în alee.

Doi dintre paramilitarii din Ellezelin îmbrăcați în armură erau la datorie asigurând cordonul din afara ușii din spate a blocului. Araminta îi ignoră și o luă în jos pe alee. Se aștepta în orice secundă să fie somată, dar nu s-a întâmplat așa ceva. După douăzeci de metri a făcut un viraj strâns la stânga pe o altă alee, dispărând din raza vederii lor. Apoi, a continuat doar să meargă.

După o veșnicie, a pășit într-o junglă albă. Copaci de cristal translucid se înălțau deasupra lui, reflectând o strălucire moale de lumină solară pură. Pe ramuri creșteau frunze lungi, albe. Stratul de sub ele era gros, liane și arbuști se amestecau într-o încurcătură densă, în nuanțe de argint, prin care era imposibil de trecut. Nori albi se deplasau cu viteză deasupra capului. O ceață lipicioasă împletea fuioare lungi în jurul trunchiurilor lucioase ale copacilor, reducând vizibilitatea. Păsările albe săgetau în toate direcțiile, triunghiuri de pene fâlfâind rapid. Rozătoare albe îi mișunau la picioarele încălțate în cizme pe care se coagulase un noroi alb din lutul aburind.

– Știu că este dificil, a spus vocea din spatele copacilor. Dar trebuie să alegi.

Tânjea după culoare. Întuneric, chiar. Dar tot ce oferea jungla erau doar niște umbre slabe. Formele începeau să se estompeze una într-alta. Își pierdea coeziunea. Universul aprins îl absorbea. Când și-a ridicat mâinile, i-a fost greu să le vadă. Alb pe alb. Doar să se uite la ele și era amețitor.

– Te poți pierde. Poți pierde ceea ce este. Ceea ce ai făcut. Viața ta nu va fi existat. Uneori aș vrea să-mi pot oferi asta mie însumi.

Apoi, dușmanii au început să se apropie. I-a văzut peste tot în jur, clipiri mici de mișcare țâșnind printre tufișuri. Pe el îl așteptau. Știa. Era o ambuscadă.

A strigat, sfidându-i. Biononicele sale s-au dezlănțuit într-o explozie teribilă de energie. Smocuri de arbuști se dezintegrau în maelstromuri cinetice. Era aruncat dintr-o parte în alta de frunzele ascuțite și fragmentele de piatră care îl loveau. Viziunea s-a redus, dar totul era încă alb: în față, pe ambele părți, în sus, în jos. Alb. Alb. Alb.

Printre toate astea se strecura dușmanul – rău, hotărât, letal. Trase în ei. Îi văzu arzând. Erau consumați de flăcări puternice albe care trimiteau torente de fum alb în cer.

Trăgea foc după foc în albul uniform, sufocant. A început să se contracte spre el. Indiferent cât de violente erau jeturile de energie, nu-l puteau penetra.

– Ajută-mă, a strigat la voce. Ia-mă de aici. Aleg. Aleg! Îmi amintesc că am ales. Am vrut să nu se întâmple.

Nu mai putea spune în ce direcție era partea de sus. Se rostogoli în marea de alb. Propriile țipete îi răsunau tare în urechi în timp ce albul aluneca și îi izbea vizorul costumului. Apoi s-a lovit de ceva care i-a oprit goana cu capul înainte cu o bruschețe care i-a smuls un icnet. Cel puțin a mai apărut o culoare: scânteieri roșii de durere îi dansau în ochi în timp ce trăgea disperat aer în piept. A închis ochii, strângându-și tare pleoapele, apoi i-a deschis clipind.

Cioburi de rocă gri-negre sfârâiau pe gheață, scufundându-se încet în bălțile pe care le creau.

– Rahat, gemu Aaron cu amărăciune.

Se forță să se ridice în patru labe, apoi încet, treptat – în poziție verticală.

Albul din jur îl copleșise, oferind un debușeu insidios demonilor care i se agitau în subconștient.

Ce naiba e în mine? Ce am încercat și am aruncat?

Clătină din cap, execută o verificare de stare completă cu ajutorul sistemelor sale biononice, și își revizui și rutinele din clusterele macrocelulare. Un aer rece îi sufla în cască, permițându-i să respire și să se calmeze. Privi în jur și văzu că lăsase câmpul de bolovani de gheață în urmă. Vântul se domolise, lăsând doar câțiva fulgi de zăpadă să salte prin aer. Aburul era împins în sus din vreo duzină de cratere făcute de loviturile sale cu energie care vaporizaseră gheața. Putea vedea bolovanii cristalini zimțați aliniindu-se la orizont în spatele lui. Exovederea îi suprapuse traseul făcut, schițându-l cu linii simple de un portocaliu strălucitor. Crawlerul fusese ușor de urmărit pe câmp, pe unde răzuise în trecere bolovanii aruncând cioburi mărunțite în jur sau pe unde Inigo își sculptase pur și simplu drum prin lacunele mai mici. Acum, când ieșiseră în partea de sus, deschisă, a ghețarului, era greu

de spus.

Aaron se depărtă tropăind de zona pe care o devastase, învârtindu-se în cerc. Nu era absolut nicio urmă de crawler. Praful subțire de gheață se deplasa continuu, ștergând complet orice semn. În timp ce stătea și privea, propriile sale urme erau șterse în spatele lui, aproape la fel de repede cum le făcuse. Nu exista nicio semnătură de căldură reziduală. Trecuseră cel puțin șase ore de când Inigo și Corrie-Lyn îl părăsiseră, aruncându-l de pe câmpul cu bolovani. În lumea asta congelată, urmele lor în infraroșu vor fi dispărut în nu mai mult de douăzeci de minute.

Nu avea absolut nicio modalitate de a-și da seama în ce fel au plecat.

– La dracu'!

Nu-i mai rămăsese nicio opțiune. Ghidul lui inerțial îi propuse un traseu înapoi spre Jajaani, prin tabara Olhava, singurul drum de care era sigur că nu avea stânci glaciare sau alte obstacole. Nu că ar fi putut ajunge vreodată acolo înainte ca planeta să facă implozie, reflectă el. Dar dacă era să aibă loc vreo încercare de salvare, acela ar fi locul în care ar ateriza nava stelară. Era tot ce-i mai rămăsese. Nu-i stătea în fire să se așeze și să-și aștepte pur și simplu sfârșitul. *Oricine oi fi eu.*

A început să alerge din nou. Curenții de energie biononică i s-au reconfigurat, urlând un semnal de primejdie în furtuna eternă.

Spectrul de azur al stelei locale se reflecta strălucind pe coca lui *Mellanie's Redemption*, în timp ce aceasta ieșea din hiperspațiu la 500 de kilometri deasupra planetei Orakum. Troblum accesă senzorii externi și văzu o planetă care era în esență la fel ca orice lume umană creată în cadrul Marii Confederații. Oceanele albastre înfășurate în nori albi pufoși, masele de teren maro, cu un puf de culoare verde. Emisiile electromagnetice erau mult mai mici decât într-o Lume Centrală, reflectând populația relativ mică de Avansați și Naturali. Felul de lume care oferea o viață ideală liniștită. Știind ce știa el despre Oscar Monroe, Troblum nu era deloc surprins de faptul că bătrânul erou de război alesese acest loc pentru a se stabili.

Ordonă unității de comandă a navei să intre în atmosferă în modul camuflaj complet. Mușchii îl dureau din pricina poziției ghemuite în care fusese comprimat în timpul ultimelor zece ore. Chiar și acum când făcuse în cele din urmă unele progrese în catalogarea și aranjarea componentelor în grămezi distincte, partea de mijloc a calei de la tribord era încă înghesuită rău. Începea să-și facă griji în legătură cu procesul de asamblare care avea să ceară un volum serios de muncă. Nu că ar fi fost încă aproape de momentul în care să înceapă.

Când *Mellanie's Redemption* trecea prin ionosferă s-a dus înapoi în cabină și a făcut un duș rapid cu spori. Mai avea încă zone dureroase pe pielea de pe gât, în locurile unde modulul medical reparase rănile

cu care se alesese la vila lui Florac.

– Ar trebui să pui niște cremă pe alea, i-a spus Catriona.

Părul ondulat al fetei frumoase se agită ușor în timp ce-și înclina capul într-o parte, arătând o îngrijorare profundă.

– Nu contează, i-a răspuns mormăit.

– Contează pentru noi, a susurat Trisha lin și dulce.

Troblum își trase pe el costum-togă violet și ponosit, preocupat într-un fel ciudat de demnitatea lui în fața celor două fete. Faptul că îl vedeau gol era ciudat de neliniștitor. Când erau în apartamentul din Arevalo nu se întâmplase niciodată, rutina de zi cu zi era perfect stabilită. Se simțea confortabil cu ele. Dar aici, în cabina navei, exista prea puțină intimitate, iar proiectoarele puteau arunca imaginile aproape peste tot.

– Mulțumesc, a spus el, sperând că vor tăcea din gură – nu voia să încarce programul cu restricții, nu acum când le construise personalitățile atât de bine. Sunt în regulă.

Ultima cută a costumului se fixă, iar el se îndreptă fără să se clatine.

– Ce ai de gând să-l întrebi? a zis Tricia când nava stelară se scufunda în jos, prin nori. Departe, sub fuzelaj, senzorii identificaseră deja cercul alb al așezării casei cu motivele sale incoerente, la marginea unei prerii vaste de vegetație nativă.

– Vreau doar cinci minute din timpul său, asta-i tot. Atunci totul se va termina.

Troblum opri efectul de camuflaj atunci când se aflau la o înălțime mai mică de cinci sute de metri. Nava se așeză pe un plasture mare de iarbă unde alte două capsule erau deja parcate în umbra unor arbori înalți de culoare roșu-brun. A coborât scările sasului, adulmecând polenul slab în aerul străin. Două siluete se grăbeau deja în jos pe scara în spirală care era înfășurată în jurul pilonului central al construcției. Deși în mod normal ura zonele rurale, Troblum a trebuit să admită că, ridicată în acest cadru bucolic, casa arăta fabulos.

U-amprenta îi raporta fascicule orientate spre el de bărbații care îi veneau în întâmpinare. Le-a răspuns cu destulă amabilitate prezentându-le certificatul său de identitate și rugându-se ca aceștia să nu trimită prea multe interogări despre el în unisferă. Acceleratorii erau sigur în așteptarea oricărui chilipir, deși, chiar și în cazul în care aceștia îi confirmau locația, ar trebui să fie relativ ferit de Marius aici.

– Sunt Dushiku, a spus primul bărbat. Vă putem ajuta?

– Este într-adevăr nava ta? a întrebat cel de-al doilea.

Era mai tânăr, cu siguranță la prima viață. Totul în el emana entuziasm și o naivitate duioasă, nu doar prezența lui în gaia-câmp.

– Arată fantastic.

– Mulțumesc.

– Alea sunt aripi?

– Radiatoare de căldură.

– Oh.

– Jesaral, destul, îl mustră Dushiku.

– Îmi pare rău.

– Aș vrea să vorbesc cu Oscar, vă rog, a spus Troblum.

Atitudinea lor s-a schimbat imediat. Dushiku își întrerupse emisiile în gaia-câmp și fața i se aspri, în timp ce Jesaral se bosumflă, lăsând un val de supărare și de grijă să i se reverse din minte.

– Oscar nu este aici, a zis Dushiku țeapăn.

– Am spus ceva greșit?

– Nu, a replicat Jesaral, fața lui frumoasă încruntându-se nefericită. Numai că Oscar nu este foarte popular aici, acum. Ne-a lăsat în grabă cu câteva zile în urmă. Se pare că nu însemnăm pentru el nici pe departe la fel de mult cât înseamnă el pentru noi. Asta e întotdeauna bine de știut, nu-i așa? Biata Anja încă plânge.

Brațul lui Dushiku cuprinse umerii tânărului, strângându-i în semn de mângâiere.

– E în regulă, se va întoarce.

– Cui îi pasă? a spus Jesaral brusc, disprețuitor.

– Știți când se va întoarce? a întrebat Troblum.

– Nu. Dushiku îi aruncă o privire străpungătoare. Îl cunoști?

– Avem un prieten comun. Este important pentru mine să-l contactez.

– U-amprenta lui ne blochează apelurile, a spus Jesaral. Dar nu lăsa asta să te descurajeze, ai putea avea mai mult noroc.

– Voi încerca, mulțumesc.

– Serios? a spus Dushiku. De ce nu ai făcut-o de la început în loc de a veni aici?

– Eu, ăă…

Programul social al lui Troblum îi raporta că Dushiku era din ce în ce mai iritat și curios și că ar trebui să spună ceva liniștitor. Dar nu zicea și ce.

– E mai complicat. Unde a plecat?

– Întreab-o pe ea, a spus Jesaral cu efuziune încruntată.

– Pe cine?

– Pe tipa aceea, Paula Myo. Ea a fost ultima dintre vechii săi prieteni care și-a făcut apariția aici neanunțată. N-am știut că sunteți atât de mulți.

Troblum stătea perfect nemișcat, uitându-se la bărbații acum precauți.

Asta e o coincidență mare. Foarte mare. De ce l-ar vizita Paula pe Oscar și ce face el acum? Ar putea lucra împreună? Nu l-am văzut la vila lui Florac.

– Ai cunoscut-o? a întrebat Dushiku.

– Am auzit de ea. Trebuie să plec acum.

Troblum s-a întors și s-a îndreptat spre rampa sasului.

– Hei. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Ce naiba vrei de la el?

– Nimic. Absolut nimic.

– Cine în universul lui Ozzie sunteți voi, ăștia?

Cu rampa sub picioare, Troblum se simțea mult mai sigur. Ordonă unității centrale să pornească motoarele.

– Dați-ni-l înapoi, a țipat Jesaral. Îl vreau înapoi pe Oscar. Îl vreau pe Oscar al meu. Ticălosule.

Sasul s-a închis. *Mellanie's Redemption* s-a ridicat imediat, accelerând cu putere, abia menținându-se la nivel subsonic. Troblum știa că era ridicol, iubiții lui Oscar nu prezentau nici cea mai mică amenințare. Și totuși, voia să scape repede de ei. Efectul de camuflaj învălui fuzelajul într-o ceață de refracție în timp ce se ridicau la nivelul norilor. Troblum verifică, dar nu exista niciun senzor care să sondeze cerul în căutarea lui.

– Ei bine, au fost îngrozitori, a spus Tricia cu dispreț.

Ea și Catriona erau lipite una de alta pe canapeaua lungă a cabinei.

– Mai rău decât Pisica.

– Ai avut noroc să scapi de acolo în viață.

– Tăceți din gură, se răsti Troblum.

Ambele fete s-au bosumflat, apoi s-au întors una spre cealaltă, mângâindu-se și alintându-se ca niște pisoi. Troblum le-a ignorat și s-a prăbușit într-un scaun mare. Era încă șocat de revelație. Paula Myo l-a vizitat pe Oscar! Acesta era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. A lăsat să-i scape un mormăit mic de admirație. Asta era. Desigur, faptul ca ei doi să lucreze împreună ar fi ultimul lucru la care s-ar aștepta cineva.

Deci, ce face pentru ea?

Nava spațială a ajuns la 400 de kilometri altitudine, iar Troblum i-a cerut să treacă la viteza supraluminică și să zboare la zece ani-lumină distanță de Orakum.

Codul de unisferă al lui Oscar atârna în clusterul lui de stocare. Extrem de tentant. Dar de când cu Sholapur, nu mai avea încredere în unisferă. Să știe că Oscar și Paula erau în contact îi dădea cu siguranță un fel de avantaj. Dar nu-și putea da seama care. Catriona și-a ridicat capul și i-a aruncat o privire afectuoasă.

– Și acum, unde mergem?

– Nicăieri, a spus el, luând o decizie. Am de gând să asamblez ultrapropulsorul. După aceea voi face ce voi putea pentru a le avertiza pe Paula și pe ANA. Cel puțin dacă totul merge rău, atunci voi putea fugi.

Paula nu vizitase Parisul de zeci de ani. Orașul se redusese în mod considerabil față de zilele sale de glorie din epoca primei Confederații.

ANA fusese la fel de nemiloasă aici ca peste tot pe Pământ, îndepărtând clădirile pe care le considera irelevante. Nostalgia națională reziduală nu avusese prea mare greutate în analiza ei drastică. Cu toate acestea, ceea ce era cu adevărat istoric rămăsese. Turnul Eiffel, desigur. Arcul de Triumf. Notre-Dame. Palais de la Concorde. Majoritatea clădirilor originale situate de-a lungul Senei.

S-a teleportat în oraș de la stația Sky Pier de deasupra Bordeaux-ului, materializându-se la exteriorul clădirii vechi de cinci etaje, unde își petrecuse lucrând atât de multe secole înainte de ANA și de cultura Înaltă. Lângă ușă, firma originală de alamă încă strălucea pe piatra cenușie.

CONFEDERATIA INTERSOLARĂ
DIRECȚIA PENTRU CRIME GRAVE

Paula i-a trimis un zâmbet melancolic și a pășit în holul de marmură de la intrare. Atât de multe amintiri bântuiau locul. Încastrate în structură, acestea reveneau la viață de peste tot unde se uita. Imagini și sunete mai puternice decât ar putea produce vreodată gaia-câmpul, și cu mult mai mult sens. Toți acei colegi cu care lucrase de-a lungul secolelor, cazurile pe care le soluționase, luptele împotriva nenumăraților șefi și demnitarii, și avocați. Toate astea răsunau în jurul ei, urându-i bun venit.

Un ANAdroid o aștepta la ușa ascensorului, un simulacru uman cu piele maro-aurie fără trăsături. Purta o uniformă simplă, un costum albastru cu verde identic cu al tuturor celor de felul său. Erau zeci de mii ca ei în oraș, îndeplinind funcțiile de întreținere și suport de care clădirile vechi și conținutul lor neprețuit aveau nevoie. Generatoarele de stabilizare nu ar fi putut să păstreze materialul orașului, nu atunci când era încă folosit de aproape optzeci de mii de oameni.

– Bine ai revenit, anchetator Myo, a spus în timp ce ușile pneumatice se deschideau.

Vocea era la fel de fără gen ca și trupul.

– Mulțumesc.

Paula a pus mâna pe padul de securitate, permițând sistemului de management să-i confirme ADN-ul. U-amprenta ei a trebuit apoi să treacă printr-o nouă procedură îndelungată de autorizare înainte ca ascensorul să coboare. Au străbătut cel puțin două câmpuri de forță în drumul până la criptă. În jurul celor trei subniveluri era, de asemenea, un câmp de energie exotică ce împiedica pe oricine să se teleporteze înăuntru sau să deschidă o gaură de vierme în interior.

Liftul s-a deschis într-un hol lung. Acesta i-a reamintit Paulei de instalațiile de primire ANA, în care mii de organisme recent încărcate așteptau să vadă dacă mintea lor se adapta la expansiune și libertate în

interiorul ANA. Numai că aici, în locul sferelor violet strălucitoare, podeaua susținea rânduri lungi de sarcofage întunecate.

– Pe aici, a spus ANAdroidul cu un gest politicos.

Paula îl însoți, ecoul pașilor lor răsunând de jur împrejurul criptei.

– Cât de multe sunt stocate aici? a întrebat ea.

– Asigurăm, în prezent, suspendarea a o mie opt sute patruzeci și trei de persoane.

Se întrebă pentru înmormântarea câtora dintre cei de aici era responsabilă. *Un procent considerabil, cred.*

– Cei mai mulți mai au câteva sute de ani de executat din pedeapsă, a spus ANAdroidul. Unele cazuri excepționale vor rămâne aici mult mai mult timp. Câteva sunt chiar programate să rămână mai mult decât a existat deja orașul.

– Da, a zis Paula când s-au oprit lângă unul dintre containerele de suspendare voluminoase. *Și aceasta este unul dintre ele.*

– Aș vrea să o văd, te rog.

– Puteți folosi o scanare de câmp. Nu va interfera cu sistemele de suspensie, care sunt destul de robuste.

– Deschide-o.

– Cum doriți.

Capacul din malmetal al containerului de suspendare alunecă într-o parte. Paula se uită în jos, la corpul din interior. Pisica zăcea acolo, cu corpul prins în păienjenișul de fire de argint utilizate pentru a menține suspensia pe termen lung, astfel încât celulele ei să rămână intacte de-a lungul secolelor, în timp ce ea stătea la hotarul dintre viață și moarte.

– Salutare, Schrödinger, murmură Paula.

Străbătu cu scanarea de câmp corpul Pisicii, confirmând cicatricile mici și arsurile pe care ea le dobândise în acea ultimă luptă feroce care dusese la capturarea ei. Spitalul o vindecase pentru proces. Pe atunci, mai mulți membri de rang înalt ai Direcției, și chiar președintele biroului, au întrebat-o pe Paula de ce i-a permis să supraviețuiască. Tipuri de politici pentru care statul de drept era un ghid obositor care putea fi ocolit sau rupt cu impunitate ori de câte ori era convenabil.

Paula dădu din cap satisfăcută. Aceasta era cu siguranță vechea ei adversară. *Cea originală, cel puțin*. Nu că originalitatea ar mai fi contat atât de mult.

– Câte persoane au vizitat-o?

ANAdroidul nu fusese proiectat pentru manifestarea surprizei, dar a reușit cumva să transmită această impresie.

– Inspecția dumneavoastră, cu 380 de ani în urmă, a fost singura vizită, anchetator Myo.

– Mulțumesc, i-a spus ea ANAdroidului. Acela fusese momentul în care un grup politic de pe Far Away se lăuda că ar fi reușit să-și extragă idolul din purgatoriu. Nu o făcuseră, desigur, fusese doar un mod de a

obține mai multă influență. Capacul curgea din nou la loc, sigilând-o pe Pisică înapoi într-un întuneric care trebuia să mai dureze încă patru mii de ani.

– Ești mulțumită acum? întrebă ANA:Guvernarea când Paula a ieșit, în lumina blândă a zilei pariziene.

– Nu în întregime, nu.

– Nu se poate pătrunde în cripta Direcției.

– Știu. Dar există câteva alte posibilități. Reînvierea ei este un lucru la care m-am gândit foarte mult de-a lungul secolelor. Există încă o mulțime de fanatici acolo.

– Cavalerii Gardieni nu o vor de fapt în viață și pe două picioare. Este convenabil din punct de vedere politic să aibă un lider care va reveni în viitorul îndepărtat. Asta le asigură multă libertate.

– Oare unde am mai auzit asta?

– Aceasta este o slăbiciune ciudată a ta, Paula.

– Cu toții avem dreptul la una.

– Deci, încă mai crezi că a fost pe Sholapur?

– Cred că există o mare probabilitate de a fi întâlnit-o în versiune de clonă completă.

– ADN-ul ei este, probabil, ușor de obținut. Dar de unde ar putea obține o copie a memoriei ei? Știm că nu a avut niciodată un depozit de siguranță, era prea îngrijorată de faptul că Direcția ta ar putea avea acces la ea.

– Slăbiciunea ei, a spus Paula categoric. Cu toate acestea, există o copie de care am cunoștință. O să verific.

– Nu încerc să te critic, dar există alte probleme care necesită atenție. Atenție imediată. Dacă răgazul pe care Justine ni l-a obținut ne va folosi la ceva, trebuie să știu ce pun la cale Acceleratorii.

– Încerci să mă faci să mă simt vinovată ca să pornesc în urmărirea lui Marius și a acoliților lui?

– Trebuie să folosesc vina?

– Dacă Pisica a fost adusă înapoi sub vreo formă de către Acceleratori, este clar că o vor pentru o muncă extrem de respingător de murdară. Dar, așa cum bănuiesc că au descoperit deja, ea nu este ușor de controlat. Agenda ei personală va fi mereu pe primul loc. Pot folosi asta ca să o prind. Odată ce ea este arestată, poate fi interogată.

– O aplicație interesantă a logicii.

– Dar totuși logică.

– Presupunând că ai dreptate despre Sholapur.

– Eu cred că o mare parte a utilității mele pentru tine vine de la instinctul meu, o trăsătură de personalitate pe care nu ai dobândit-o încă.

– Corect.

– Mulțumesc. Cu toate acestea, ai dreptate cu privire la urmărirea altor piste. Am revizuit dosarul lui Troblum în timp ce veneam aici. Prezentarea aceea pe care i-a făcut-o lui Kazimir a fost foarte interesantă.

– Da. Am considerat-o bine argumentată și foarte plauzibilă.

– Nu asta vreau să spun, ci faptul că presupune o foarte bună cunoaștere a Fortăreței Întunecate în sine.

– Marina menține o forță eficientă în jurul Perechii Dyson, așa că el nu poate avea acces la niciuna dintre ele.

– Ar putea, dacă ar face parte din echipa de cercetători a Marinei. Nu sunt multe persoane, în special Înalți, care să aibă profilul lui fizic. Verifică, te rog, tot personalul Marinei care a servit la Perechea Dyson după Războiul Starflyer.

Nu a existat niciun moment de ezitare.

– Asta a fost o deducție excelentă. Am dosarul.

Paula îl examină. Identitatea îi fusese înregistrată ca fiind un anume Kent Vernon, un fizician de pe Salto. Exoimaginea îi arăta o față similară cu a lui Troblum, dar cu pielea de abanos.

– Și-a întunecat pigmentarea în mod considerabil, deși fața este cu siguranță recognoscibilă. Oh, desigur, numele ăsta. El este unul din descendenții lui Mark Vernon. Zâmbi la amintirea lui Mark, un om într-adevăr profund, dar o ființă umană foarte decentă. Și Mark a fost căsătorit cu Liz, care a fost afro-americană. Foarte elegant, a constatat ea, dar lipsit de imaginație. Sunt surprinsă că controlerul său Accelerator i-a permis asta.

– A servit o perioadă de șase luni pe nava de cercetare științifică *Poix* a Diviziei de Explorare a Marinei, cu cincizeci și șase de ani în urmă, raportă ANA. Misiunea aceea de cercetare specială s-a concentrat pe cele două structuri sferice interioare. Au înregistrat unele progrese în cartografierea funcției cuantice integrale, deși proiectul Marinei este încă în curs de desfășurare. Încă nu înțelegem destul de bine mecanismul din spatele Cetății Întunecate.

– Nici chiar tu?

– Nici chiar eu.

– Și, în conformitate cu dosarul său, ulterior „Kent Vernon“ s-a descărcat în tine, a spus Paula scanând exoimaginea. Asta nu mai lasă nicio posibilitate deschisă unei incomode anchete externe. Deci, hai să vedem ce fapte reale putem găsi. U-amprenta ei apelă înregistrările din apartamentul lui Troblum și utilitățile din Daroca. Toate cele cu privire la perioada de cincizeci și șase de ani din urmă erau deja adânc ascunse, dar, datorită nivelului ei de autoritate, ele au fost accesate imediat. Uită-te la rata consumului de energie, a spus ea. Nominală, timp de zece ani. Asta implică faptul că Troblum nu era acolo. Oricare i-o fi fost ocupația, ținut departe de Arevalo timp de un deceniu. Ce fel

de dispozitiv îți ia un deceniu pentru a-l construi?

– Asta voia Troblum să-ți spună.

– Și atunci de ce nu mi-a spus-o pur și simplu? a întrebat ea iritată.

– Pentru că este un paranoic autentic. Este de înțeles, având în vedere proiectele clandestine cu care a fost asociat, și încă sub supravegherea lui Marius. O paranoia care a fost pe deplin justificată de evenimentele de pe Sholapur. Acum, a părăsit, probabil, Confederația. Nava lui stelară pare capabilă de un astfel de zbor, chiar și fără ultrapropulsor.

– Cu siguranță mi-aș dori și eu să plec, așa că pot s-o cred, a recunoscut Paula. Din păcate, o iluzie este un lux în clipa asta. Listează-i pe toți cei care au servit cu Troblum și sapă în trecutul lor, te rog. Începe cu căpitanul lui.

– Căpitanul navei *Poix* a fost Donald Chatfield. Un Înalt, rezident în prezent pe Ganthia.

– Bine, recunosc că pista asta este mai pertinentă decât cea pe care o am spre Pisică. Voi merge să-l interoghez pe Chatfield.

– Cum dorești.

– Și chiar nu poți să-ți dai seama ce ar fi putut construi Acceleratorii?

– Nu. Potrivit lui Gore, vor să facă o copie a mea și să o fuzioneze cu Golul pentru a iniția evoluția postfizică. Sistemele pentru a inițializa o replică a mea ar fi complexe, dar nu ar avea nevoie de niciun fel de input din partea tehnologiei Fortăreței Întunecate.

– Și fuzionarea asta ar funcționa?

– Cine știe?

– Foarte bine, te voi apela imediat ce am ceva.

Paula activă funcția de interfață de câmp și desemnă coordonatele de ieșire. T-sfera Pământului o translată imediat înapoi la *Sky Pier*. În timp ce traversa centrul de primire spre stația terminus, u-amprenta a informat-o că este apelată de Kazimir.

– Vești proaste, a spus el.

Inima Paulei făcu un salt ușor. Nu rămăseseră mulți oameni în galaxie de care să-i pese, dar Justine era unul dintre ei.

– Justine?

– Nu. Nu am informații suplimentare cu privire la mama, despre care, în ceea ce mă privește, veștile sunt bune… Dar sunt în contact cu *Lindau*.

– Nu cunosc nava.

– Este nava de recunoaștere a Marinei pe care am trimis pe Hanko pentru a monitoriza situația lui Aaron pentru tine.

– Și?

– Nu au cei mai buni senzori din flotă, dar e ceva în neregulă cu planeta.

– În ce fel?

– Gravitația acesteia. Credem că cineva a tras cu un m-reductor Hawking în ea.

– Oh, Iisuse. Nu! De ce ar face asta? Este o planetă moartă, oricum.

– Baza proiectului de restaurare din Jajaani nu mai emite. *Lindau* încă mai recepționează câteva balize de suprafață ale proiectului, așa că, se pare, cea vizată a fost baza în sine.

– Dar un m-reductor? Lucrul acesta este monstruos de nejustificat. Știm că navele acelea au ultrapropulsoare, deci sunt dotate cu arme suficient de puternice pentru a scoate din funcțiune o bază de civili fără apărare.

– Nu știu motivul, eu raportez doar rezultatele. Bineînțeles, nu e niciun semn despre vreuna din navele cu ultrapropulsor.

– Desigur.

– Cu toate acestea…

– Ah! Da?

– *Lindau* a înregistrat, de asemenea, un semnal S.O.S. foarte puternic de la suprafață. Este o emisie biononică standard. Niciunul dintre cei listați ca membri ai echipei de restaurare nu era Înalt.

– Deci, ori este Aaron, ori Inigo însuși.

– Da. Fapt care mă pune în fața unei decizii destul de dureroase. Cu un m-reductor care-i mănâncă miezul, planeta nu va rezista prea mult. *Lindau* estimează că în câteva ore, în cel mai bun caz, mantaua va începe să se rearanjeze înainte de implozie, moment în care nimic nu va supraviețui. Și atunci, să aterizeze pe Jajaani să vadă dacă există supraviețuitori?

– Nu, a spus ea imediat. Trebuie să-l recupereze pe cel care trimite semnalul cu biononic.

– O singură persoană.

– Dacă m-reductorul a lovit la Jajaani, nu va fi nimic de recuperat de acolo, nici măcar organele, și cu siguranță niciun depozit securizat de memorie. Toată lumea care lucrează în proiecte de restaurare știe că există riscuri, toți au back-up de memorie și mostre de ADN pe planeta lor. Aceștia vor fi re-viețuiți. Dacă există cea mai mică șansă ca supraviețuitorul să fie Inigo, sau să ne poată spune unde este Inigo, atunci vor trebui să-l salveze.

– Raționamentul meu a fost același, dar este întotdeauna îmbucurător să primesc aprobarea ta. Voi vorbi cu căpitanul și te voi ține la curent.

– Kazimir.

– Da?

– Avertizează-i să ia măsuri de precauție extreme. Dacă Aaron este cel de la suprafață, poate face orice.

– Știu. Voi sublinia nevoia de prudență.

Paula trase aer adânc în piept și se uită în jos, prin secțiunea corpului transparent de la centrul de primire al *Sky Pier.* Bordeaux se întindea mai jos sub stație, luxuriant și frumos în lumina soarelui leneș. Îl vizitase de câteva ori atunci când viile produceau încă vinul de renume, iar cetățenii rămași rezistau cu încăpățânare progreselor pe care le asigură Confederația. Ceva despre zonă și cultura ei o făcea să se simtă confortabil și bine venită, satisfăcându-i dorința umană profundă pentru o viață simplă, un drept fundamental care nu-i fusese niciodată scos din psihic de creatorii ei. Se întrebă ce ar face locuitorii săi demult dispăruți cu viața de astăzi, cu toate problemele sale bizare. Cumva, credea că aceștia n-ar fi deloc impresionați.

Privi din nou în jos la regiune, o mică parte din ea dorind să se teleporteze pur și simplu acolo și să se stabilească într-una din casele rămase. Să întrerupă comunicarea, să-și dezactiveze biononicele și să-i lase în urmă pe Kazimir, și pe Aaron, și pe Marius, și pe Pisică, și pe toți ceilalți. Se presupunea că existau mai multe grupuri primitive pe Pământ care trăiau ca strămoșii lor acum două mii de ani. ANA a negat întotdeauna, dar zvonurile au continuat să circule.

Nu de data asta, însă, a decis ea. Așa că a intrat în terminal cu lumina lui Cerenkov strălucitoare din gaura de vierme care ducea înapoi la Orleans. De acolo, o altă gaură de vierme era conectată direct la Arevalo. Până să se întoarcă ea la portul spațial Daroca, *Alexis Denken* se va fi realimentat, iar camera medicală va fi fost înlocuită. Nava va fi gata să zboare cu ea. *Din nou.*

Trecuse mai mult de un an de când Araminta vizitase casa. La acea vreme, privise clădirea compactă de *drycoral* ca pe un proiect de dezvoltare, calculând costuri și câștiguri în tot ce vedea, ignorând familia care o primise, oferindu-i o minunată cină de duminică. Acum, când ușa s-a deschis și fața lui Tandra a aruncat o privire afară, Araminta nu s-a putut stăpâni și a izbucnit în plâns. Viața nu fusese atât de rea cu ceva timp în urmă, atunci când servea la mese la Nik's. Chiar nu fusese rea. Făcea parte dintr-o familie mai mare, Tandra și celelalte chelnerițe o includeau în bârfele și viețile lor, petreceau timpul împreună între schimburi, iar în unele seri ieșeau într-un grup mai mare și se distra, chiar dacă era falită. Pe aceleași persoane le ignorase și le lăsase în urmă odată ce primise banii lui Laril. Grija tandră imediată a Tandrei și bunătatea ei față de rătăcita apărută neanunțată la ușă pur și simplu au făcut-o pe Araminta să se simtă și mai mizerabil.

–Haide, haide, a mormăit Tandra și a îmbrățișat-o matern. E în regulă. Martyn, soțul ei, a fost, de asemenea, atent, adunând jucăriile copiilor de pe canapeaua din camera de zi. Mixal și Freddy, gemenii de cinci ani, au primit piureuri de fructe pentru a sta cuminți, în timp ce

Araminta sufla în batiste și încerca să-și țină suspinele sub control.

– Îmi pare rău, jelea ea. Nu ar fi trebuit să vin. Nu am unde să mă duc.

Iar în minte îi plutea grija că doar prin faptul că se afla acolo punea familia Tandrei în pericol.

– Ești mai mult decât bine venită, și știi asta, a spus vechea ei prietenă. V-ați certat? L-ai părăsit?

Examină cu suspiciune hainele rupte ale Aramintei.

– Nu. Nimic de genul ăsta. Există o grămadă de oameni în parc în fața apartamentului meu. Sunt foarte supărați. Și soldații invadatori sunt acolo. M-am speriat.

– Ticăloșii, mormăi Martyn.

Tandra îi aruncă o privire de avertizare, ochii ei țintind precis la gemeni, care priveau atent peste spătarul scaunului pe care îl împărțeau.

– Da, sunt oameni neplăcuți care s-au comportat în mod greșit, a spus ea pe tonul formal al părinților. Cu toate acestea, legea va prevala, și ei vor fi izgoniți din lumea noastră.

Martyn își dădu ochii peste cap.

– Da. Vor fi.

– Și până atunci poți dormi pe canapea, o asigură Tandra.

– Doar pentru o noapte, a asigurat-o Araminta. Asta-i tot. Trebuie să mă adun.

– Niciun iubit? a întrebat Martyn.

– Nu în momentul ăsta, a mințit Araminta.

El nu a spus nimic, dar zâmbetul lui i-a provocat Aramintei un nou val de vinovăție. Nu îndrăznea să cerceteze în gaia-câmp ca să vadă care era starea lui emoțională.

– Stăm aici, acasă, toată după-amiaza, a spus Tandra. Gemenii au o zi liberă de la școală drept cadou, nu-i așa?

– Da! au strigat ei încântați.

Martyn se uita pe fereastră.

– Cum ai ajuns aici?

– Pe jos.

– De unde?

– Bodant.

– Asta înseamnă kilometri!

– Nu permit capsulelor să zboare, iar Trikepodul meu este la reparat.

Tandra și Martyn s-au privit.

– Tu stai acolo și odihnește-te, i-a spus Tandra. O să duc hainele astea la spălat. Martyn, un ceai.

– Imediat.

– Mulțumesc, a spus Araminta cu blândețe.

Tandra a așteptat până când el a dispărut la bucătărie.

– Mai e ceva ce vrei să-mi spui?

Araminta clătină din cap.

– Chiar o să plec mâine dimineață. Am deja o idee despre ce o să fac. E cineva cu care trebuie să vorbesc. O să-l apelez mâine. *Când o să-mi dau seama cum s-o fac.*

– Bine. Mai bine mă duc să-ți aduc un halat. Martyn va face un atac de cord dacă te vede umblând pe aici în chiloți. Se bătu peste picioare. Este obișnuit doar cu femei cu o măsură sau zece mai mari decât o tinerică de felul tău.

Araminta zâmbi.

– Mi-a fost dor de tine.

– Sigur că da. Acolo în lume, când te distrai în fiecare noapte, pun pariu că te gândeai la mine tot timpul. Le trimise gemenilor o privire critică. Am jurat că în această viață nu voi mai avea niciun copil, că acesta va fi pentru mine, dar ce naiba… O fată ca mine nu are nicio șansă cu un Zeu al Iubirii ca Marty.

Araminta a început să râdă. Apoi s-a oprit, aruncând o privire vinovată spre arcada de la bucătărie.

– Așa e mai bine, a spus Tandra. Ai cel mai grozav zâmbet din lume, drăguțo, de aceea noi, ceilalți, insistam mereu să punem la un loc bacșișurile în schimbul tău.

Îi ciufuli pe gemeni în timp ce trecea pe lângă ei. Copiii au privit-o cu adorație.

– Pur și simplu îmi plac nopțile nedormite, grijile, pierderea siluetei, lipsa de bani și de sex. Formează caracterul.

– Voi afla și eu însămi într-o zi.

– Sigur că da. Și prima ta lecție începe azi. Vocea ei a crescut cu două niveluri. Ia ghiciți! Mătușica Araminta se va ocupa de cina din seara asta. Apoi, o să vă facă baie la amândoi și o să vă spele pe cap.

– Da! au strigat gemenii jubilând.

– Tot mai vrei să rămâi?

– Oh, da, a spus Araminta.

Casa asta, Tandra, gemenii păreau o oază de decență în mijlocul nebuniei furioase din exterior. După ultimele două zile, era vital să-și amintească ce însemna „normal". *Apoi aș putea să-mi dau seama cum să mă întorc și eu acolo.*

În urmă cu șapte sute de ani, Wilson Kime îi predase în mod oficial controlul Marinei Confederației lui Kazimir. Era a cincea oară când Wilson deținea funcția de Comandor Suprem. Atunci fusese în esență o numire protocolară, cu durata de un an înainte de a se descărca în ANA. Un rămas-bun final față de starea fizică.

După predarea oficială în fața Președintelui, senatorilor seniori și a reporterilor unisferei, au mers amândoi în biroul amiralului de la

ultimul etaj al turnului de treizeci de etaje al Pentagonului II. Wilson i-a dat lui Kazimir două sfaturi în timp ce priveau amândoi peste agreabila zonă verde a domului Babuyan Atoll.

– Nu ceda niciodată în fața presiunii politice, a spus Wilson. Am fost eu însumi Președinte, așa că știu ce convenabil e să ai un militar care va sări să spună „da" la fiecare instrucțiune întunecată pe care i-o dai. Rezistă. Rămâi la fundamente. Avem două roluri cu care am fost învestiți de Senat în vremuri mai onorabile: protejarea rasei umane, în toate formele sale, împotriva agresorilor străini și explorarea științifică pașnică a galaxiei. Atât. Nu lăsa executivul să distrugă asta. Populația trebuie să aibă încredere în noi.

– Pot să respect linia, l-a asigurat Kazimir.

– Și în al doilea rând, nu ezita să schimbi acest birou nenorocit. Întotdeauna l-am urât. N-am reușit niciodată să-l redecorez, așa că acum fiecare scârboasă de moleculă albă se califică drept tradiție, pentru că așa arăta atunci când am obținut victoria de la MorningLightMountain. Toți amiralii de la Rafael încoace au acceptat asta. Vreau să le dai un șut fasciștilor de conservatori și să-ți aduci mobila ta.

Kazimir zâmbi la patosul ciudat al omului. Și-au dat mâna.

– Așa voi face, a promis.

Până în prezent, reușise să-și mențină cu mândrie linia în timpul unor evenimente politice foarte dificile. Cea de a doua promisiune nu a fost chiar încălcată. Ca și Wilson, pur și simplu nu reușise încă să schimbe lucrurile.

Astăzi se uita afară pe fereastra biroului pentru a vedea un habitat circular care, de asemenea, nu se schimbase prea mult în ultimele șapte secole. Pentagon II era același (ceea ce era mai mult decât se putea spune despre cel original de pe Pământ, despre care ANA hotărâse că nu era suficient de important pentru a-l menține). Mai multe clădiri fuseseră remodelate, iar *High Angel* adaptase materialul lor de piatră care creștea în conformitate cu fiecare nou set de cerințe umane. Parcul viu în sine suferise cea mai importantă modificare, nivelul mediu al coronamentului copacilor crescând cu peste cincizeci de metri din ziua în care Kazimir preluase comanda. Sub domul protector al arcei Raielilor, mediul organic era perfect. Fiecare specie de copac prosperase într-un mod în care nu ar fi putut-o face pe o planetă cu anotimpuri variabile și vânturi, și incendii, și cutremure, și boli, și paraziți, și creaturi care să-i mănânce coaja. Aici nu exista niciun motiv real pentru ca ei să moară, așa că au continuat să crească, protejați de climatul fără cusur. Existau unii arbori monstruoși acolo, douăzeci dintre ei sau cam așa ceva ajunseseră chiar la aceeași înălțime ca Pentagonul II, osmoza lor fiind asistată acum de *High Angel*, care redusese câmpul gravitațional din jurul lor pentru a permite

substanțelor nutritive să ajungă nestingherite până la ramurile cele mai înalte. Era o pădure care nu ar fi putut exista pe o planetă, fiind de aceea cu atât mai atrăgătoare.

Când se uită în sus, Kazimir o văzu deasupra pe Icalanise, o semilună subțire roșcată. New Storm părea ca o umflătură pe fâșia de nori de gaze Great Northern. Privise furtuna aceea de dimensiunea unei luni crescând timp de două secole deja, absorbind toate furtunile mai mici de care se ciocnise pentru a deveni cea mai mare dintre toate vârtejurile ciclonice gigantice de gaz. Navele spațiale umane zburau de colo-colo în jurul clusterului de stații orbitale și fabrici micro-*ge*, precum un banc de pești metalic, cea mai mare parte fiind ambarcațiuni ale Marinei, și doar câteva cargoboturi comerciale și nave de pasageri. *High Angel* era încă cel mai mare port al Marinei din Marea Confederație. Locuitorii săi erau foarte mândri de asta și furnizau o cantitate disproporționată de ofițeri.

Kazimir își adună gândurile și se întoarse la biroul lui mare, alb. Mobilierul antic de *tragwood* al biroului era într-adevăr îngrozitor din punct de vedere estetic, fapt agravat de zidurile clinice strălucitoare și de tavan. Dar recunoștea că era confortabil, în timp ce se cufunda din nou în perne.

– Convoacă Consiliul ExoProtectorat, i-a cerut u-amprentei.

Biroul se dizolvă din viziunea lui naturală, lăsându-l în sala de conferințe perceptuală, cu mobilier de culoare albă și portocalie (nu cine știe ce îmbunătățire în sine, a reflectat el cu tristețe) cu vedere la furorile furtunoase ale câmpiei Millavian.

Gore și Ilanthe au apărut primii, stând unul lângă celălalt. Reprezentanta Facțiunii Acceleratorilor își schimbase înfățișarea de la ultima reuniune, lăsându-și părul negru să cadă până la brâu într-o singură coadă împletită în benzi din piele roșie. Purta o rochie neagră elegantă cu pliuri orizontale. A dat din cap politicos spre Gore, care era în întruparea lui de aur, îmbrăcat într-un smoching perfect croit.

– Vreo veste de la Justine? a întrebat Ilanthe.

Privirea lui Gore alunecă spre scaunul pe care Justine îl ocupase ultima dată când fusese convocat Consiliul.

– Nimic. Cred că va trebui să așteptăm pentru a vedea dacă cel de-al Doilea Visător va binevoi să ne reveleze ceva.

A sosit și Crispin Goldreich. Anticul Senator aruncă o privire spre scaunul Justinei.

– Gore. Kazimir, a salutat el în mod formal. Toată simpatia mea pentru amândoi.

– Da, mulțumesc, a spus Gore.

– Prefer să o consider poziționată cu succes pentru a ne ajuta în continuare, a zis Kazimir. La urma urmei, a realizat ceva remarcabil.

– Da, a spus Crispin.

Creewan se materializă în scaunul său, la stânga lui Kazimir. Membrul Facțiunii Custozilor îi făcu Amiralului o plecăciune formală. Nu își finalizase mișcarea când reprezentantul Facțiunii Darwiniste, John Thelwell, a ajuns și el într-un scaun, pe partea opusă a mesei. Cei doi păreau să vină întotdeauna în același timp. Kazimir se întrebă într-o doară dacă nu era vorba despre vreo alianță, deși modul în care aceste facțiuni puteau găsi un teren comun era un mister.

– N-ai de gând să activezi personalitatea ANA a Justinei? a întrebat John Thelwell oarecum surprins.

– De ce? a întrebat Gore. Cea reală este încă în viață. Duplicarea este în continuare cea mai mare anatemă a noastră, nu-i așa? Sau te-ai convertit la filozofia aceea perversă a multiplilor?

Thelwell își ridică mâinile.

– Bine. Dacă ăsta e modul în care vrei să iei lucrurile.

– Dacă sunteți gata, a spus Kazimir, am deschis link-ul securizat la *Yenisey*.

– Bine, a zis Gore. Să aruncăm o privire și să vedem cu ce au venit Ocisenii.

Căpitanul Lucian era mândru de micul său echipaj. Timp de nouă zile, *Yenisey* zburase în urmărirea celei mai mari flote de nave de război pe care Ocisenii o construiseră vreodată. Dacă informațiile cu privire la navele clasa Starslayer erau corecte, atunci nici chiar MorningLightMountain nu dispusese de un asemenea nivel de putere de foc pentru a fi implementată împotriva Confederației. Deloc surprinzător, deci, că tensiunea de la bord crescuse pe măsură ce se apropiau de flotă. Cu toate acestea, el considera că se descurcau foarte bine. Această misiune nu semăna cu nimic din ce așteptaseră sau pentru care fuseseră pregătiți. Dar acceptaseră provocarea cu toții. Toi, ofițerul de sisteme, savura de fapt șansa de a se confrunta cu Ocisenii.

– N-au învățat nimic în cinci sute de ani, a spus ea. Ei cred cu adevărat că suntem doar o adunătură de animale decadente care au avut noroc cu tehnologia avansată. Suntem clasicul obiect imobil din calea lor, și tot ce fac este să-și spargă ceea ce trece drept cap împotriva noastră. Nu încearcă să învețe sau să se adapteze.

– Această flotă este o dovadă că au încercat să analizeze problema, a contrazis-o Kylee, primul ofițer tactic. Au văzut ce le trebuie pentru a ne depăși, și s-au străduit să-l obțină. Asta înseamnă adaptare.

– S-au dus să-l fure, a spus Toi.

– Schimbarea loialității cu greu poate fi numită furt.

– Nu pot să cred că au putut face asta. Au descoperit resturile unui post fizic și și-au însușit un întreg nivel de arme.

– Chiar și asta este cât se poate de adaptativ.

Disputa era aproape continuă. Toți patru aveau poziții complet

diferite, nu că asta ar fi interferat cu sarcinile lor. Deși Lucian era ușor preocupat de Gieovan, al doilea ofițer tactic, a cărui soluție la întreaga problemă Ocisen era neplăcut de brutală. Acesta se va alia direct cu Acceleratorii când se va descărca, a decis Lucian, dacă nu cu Izolaționiștii sau, eventual, cu Darwiniștii mai radicali. Pentru o clipă, chiar își făcu griji pentru confruntarea cu flota cu mâna lui Gieovan pe trăgaciul arsenalului lor formidabil. Dar niciunul dintre ei nu îngăduise vreodată opiniilor personale să le afecteze profesionalismul. Era convins că vor obține rezultatul pe care Amiralul Kazimir îl aștepta de la ei. Timp de optsprezece ore zburaseră alături de flota Ocisen în modul camuflaj și monitorizaseră navele de război străine. Spre imensa ușurare a lui Lucian, toate erau nave Ocisen.

– Dacă nu se află sub camuflaj, a subliniat Kylee după prima oră.

– Nu poți camufla o unitate de gaură de vierme continuă, a contracarat Gieovan. În orice caz, poți doar minimiza emisiile hiperpropulsiei și să reduci efectul de distorsiune. Niciodată nu ești cu adevărat camuflat față de o rețea de senzori de nivel superior. Tehnologia de detectare și camuflaj este într-o continuă cursă pentru superioritate.

– Dar nu înregistrăm nimic? a întrebat Lucian.

– Nu, căpitane, a spus Gieovan. Am putea folosi o scanare mai activă, desigur, dar care ne-ar da de gol.

– Să nu facem lucrurile mai dificile decât sunt. Continuă să le monitorizezi comunicațiile. Trebuie să identificăm nava comandant.

Ierarhia Flotei Ocisen era, desigur, o replică a structurii lor imperiale, cu cuibul împăratului ca autoritate supremă. Căpitanii individuali aveau foarte puțin spațiu de manevră. Astfel încât traficul de comunicare reflecta acest fapt. O singură navă emitea ordine către toate celelalte. Nu exista nicio pălăvrăgeală între ele.

Odată ce au identificat cu certitudine nava-comandant, Lucian l-a apelat pe Amiralul Kazimir și a primit autorizarea de interceptare.

– Scoate-i din hiperspațiu, i-a spus acesta, și transmite-le avertismentul nostru. Trebuie să se întoarcă sau fiecare navă va fi dezactivată.

– Nu sunt sigur că putem realiza acest lucru, a zis Lucian. *Yenisey* combină al naibii de multă forță, dar există acolo mai mult de două mii și jumătate de nave, inclusiv nouă sute de Starslayers. Dacă s-ar combina fie și numai ele, ne-ar putea străpunge scuturile.

– Lucian, n-aș putea aproba niciodată dezactivarea flotei atât de adânc în spațiu, nu atunci când se află deja atât de departe de granița Imperiului. Ei pur și simplu nu au nave sau resurse pentru o operațiune de salvare viabilă. Echipajele ar pieri. Nu este ceva ce doresc să aibă pe conștiință vreunul dintre ofițerii mei. Nu, astăzi este pur și simplu un memento al superiorității noastre tehnologice.

Bănuiesc că va trebui să fie repetat de mai multe ori până când își vor da seama că nu-și pot atinge fizic scopul.

– Am înțeles, domnule, a spus Lucian, cu o oarecare ușurare.

S-au așezat toți patru în fotoliile lor în cabina principală și au fuzionat cu unitatea de comandă. Aceasta le-a dat un punct de vedere perceptual din partea frontală a fuzelajului. *Yenisey* s-a curbat sub ei. Corpul principal era un cilindru gros de optzeci de metri lungime, cu o secțiune de nas conică. Din mijlocul navei se ridicau trei aripioare radiale care susțineau nacelele bulboase ale armelor, fiecare dintre ele curbându-se în jos până la un punct fix. O reprezentare albastră luminoasă și uniformă a hiperspațiului curgea în jurul lor, de parcă ar fi fost un iaht ce naviga pe ocean.

Lucian primea percepții ce relevau deficiențe în albastrul din jur, o constelație de aschii întunecate, înconjurate de o ceață verde de energie exotică: navele de război Ocisen. O dirijă pe *Yenisey* până la un kilometru distanță de nava comandant.

– Suntem gata? a întrebat el liniștit.

– Da, domnule, a răspuns Kylee.

– Excelent. Gieovan, ai acum autoritatea de foc. Pentru orice eventualitate, continuă scanarea privind orice activitate anormală. Toi, vreau disponibilitatea totală a sistemelor, totul la nivel înalt.

A scanat apoi nava Ocisen. Avea două sute cincizeci de metri lungime, o formă ovoidă grasă, cu margini subțiri, ca niște aripi curbate. Coca era grosolană, presărată cu umflături neregulate, de parcă ar fi fost acoperită de lipitori în timpul zborului. Deși scanarea nu putea percepe culoarea, știa că era o nuanță metalică cenușie, cu petice verzi, blănoase. Toate navele Ocisen erau așa după ce își dezvoltaseră tehnologia de extrudare semiorganică.

– Scoate-o afară, i-a spus lui Kylee.

Manipulatoarele de energie ale lui *Yenisey* au început să producă forme de undă ce fluctuau sălbatic intersectându-se cu energia exotică ce curgea într-o cascadă fluidă în jurul navei Starslayer. Instabilitatea a început imediat să se propage rapid de-a lungul găurii de vierme. Kylee analiză efectele speciale pe care motoarele navei de război le executau în încercarea de a recâștiga controlul și pur și simplu le copleși cu toată puterea disponibilă a sistemelor lui *Yenisey*. Restul flotei se depărtă cu viteză de ei, în timp ce pseudopânza găurii de vierme se rupea. Într-o secundă au dispărut în adâncimea albastră. Spațiutimpul se reafirmă, îmbrăcând albastrul într-un negru infinit. Stelele străluceau cu o intensitate neclintită. La opt sute de metri distanță, masiva navă de război Ocisen a început o rostogolire laborioasă. Câmpurile sale de forță de protecție pâlpâiau periculos în timp ce impulsuri necontrolate de energie emanau din motoarele distruse.

– Atenție, navă Ocisen, transmise Lucian. Aceasta este nava *Yenisey* din Marina Marii Confederații. Vă ordonăm să vă întoarceți flota și să vă înapoiați la…

– Oh, la naiba, înghiți în sec Gieovan.

O navă sferică netedă apăru de nicăieri la un kilometru în fața navei Starslayer. Câmpurile sale de forță erau impenetrabile. *Yenisey* nu a putut realiza nici măcar o scanare precisă a semnăturii cuantice pentru a determina ce fel de propulsie folosea.

– Amirale, a comunicat de urgență Lucian, nu putem…

Nava necunoscută a tras.

– Ce naiba a fost asta? a strigat Gore când link-ul securizat s-a întrerupt brusc.

Lui Kazimir îi luă o secundă pentru a verifica datele link-ului TD. Era surprins. Stafful său tactic produsese un număr de scenarii care presupuneau în principal utilizarea de către Ociseni a tehnologiei de armament pe care și-ar fi putut-o procura de la specii mai avansate, dar acest lucru nu fusese nici pe departe luat în considerare.

– Nu recunosc designul acela, a spus Ilanthe. Avem vreo navă sferică înregistrată în baza de date a Marinei?

– Există unele specii care utilizează sfere, a zis încet Kazimir în timp ce u-amprenta îi furniza datele lor cele mai secrete, dar nu avem informații despre ceva care poate dezactiva atât de rapid nave din clasa River.

– Să dezactiveze? a exclamat Gore. Ce-i ăsta, noul termen corect politic pentru „făcut praf"?

– Tot ce știm până acum este că link-ul TD al navei *Yenisey* nu… a început Kazimir.

– Oh, haide!

– Mă tem că sunt de acord cu Gore, a spus Ilanthe. Ăsta nu a fost un foc de avertisment. *Yenisey* este o navă de război, una dintre cele mai bune pe care le avem și concepută să opereze la distanțe mari. Ultimul lucru care cedează este comunicarea. La urma urmei, am ținut legătura cu Justine până când a înghițit-o Golul.

– Echipa mea va efectua o analiză completă, i-a asigurat Kazimir. Asta ar trebui să ajute la definirea naturii atacului.

– A armei, vrei să spui, a intervenit Crispin. Sunt de acord cu Gore aici, Amirale, nu poți începe să te ascunzi în spatele cuvintelor. Toți cei care suntem azi aici am depășit de mult faza asta.

– Așa este, a declarat Kazimir, știind că aveau dreptate, că *Yenisey* era pierdută definitiv.

Era greu, nu mai pierduse o navă stelară în luptă de șase sute de ani, nu de la ultimul val de extindere al Ocisenilor. Echipajul va fi revițuit, desigur, dar trebuia să îndure faptul că îi trimisese acolo într-

un mediu ostil, atât de teribil de subechipați. Era un eșec de comandă clasic, să-ți dispui oamenii pe bază de informații neadecvate, sub efectul presiunii politice. *Minunata înțelegere retrospectivă.*

– În urma acestei catastrofe, propun să ne trimitem flota de descurajare să intercepteze navele Imperiului Ocisen, a spus Ilanthe. Nu cred că avem de ales. Pierderea lui *Yenisey* reprezintă o amenințare reală și credibilă la adresa întregii Confederații. Cine știe de ce este capabilă nava necunoscută?

– Se află încă la mare distanță, a replicat Kazimir. Putem folosi acest interval pentru a descoperi care este întregul lor potențial.

– Te joci de-a Dumnezeu cu viitorul nostru, a spus Creewan. Eu unul nu voi tolera așa ceva.

Kazimir îi aruncă o privire nimicitoare.

– Nu cred că o navă de război necunoscută constituie sfârșitul civilizației noastre.

– Nu știi că e doar una, a spus Ilanthe. Nu știi dacă asta a fost cea mai bună armă a lor, sau doar echivalentul lor pentru un arc și o săgeată. Kazimir, ce-i cu tine? Trebuie să aperi întreaga noastră specie. Te rog, acționează ca și cum ți-ar păsa.

– Îmi pasă foarte mult, într-adevăr. Continui să-mi mențin părerea că avem nevoie de informații despre aliatul Ocisenilor. Propun să mai trimitem cel puțin încă o misiune de recunoaștere pentru a afla tot ce putem referitor la nivelul de amenințare. Avem timp, iar eu sunt reticent în a formula un răspuns final înainte de a avea mai multe informații.

Ilanthe privi în jurul mesei.

– Voi accepta asta cu condiția ca măcar să mobilizezi flota de descurajare. În cazul în care misiunea de recunoaștere următoare este distrusă, atunci flota de descurajare trebuie utilizată împotriva Ocisenilor.

– Sunt de acord, a spus Gore.

Ceilalți trei și-au dat și ei acordul.

– Voi trimite patru nave din clasa Capital, a spus Kazimir. Ar trebui să ajungă acolo în cinci zile.

– Nu sunt familiarizat cu navele din clasa Capital, a intervenit John Thelwell. Fac parte din flota de descurajare?

– Nu. Sunt cu un grad mai jos. Dar am încredere că vor fi capabile să reziste, cel puțin până când vom afla mai multe despre aliații Ocisenilor.

Gore și Kazimir au rămas în realitatea perceptuală după ce ceilalți au plecat. Dincolo de fereastră, meteoriții de gheață cădeau într-o splendoare tăcută, creionând păienjenișuri mari de electroni pe cerul întunecat.

– Știi, cu tot timpul meu și cu toată influența mea în ANA, n-am

reușit să obțin niciun indiciu referitor la flota de descurajare, a spus Gore.

– Sper să n-o faci, i-a răspuns Kazimir. Este ultimul nostru mijloc de apărare. Natura sa nu ar trebui să fie disponibilă pentru control și discuții, oricât de bine intenționate ar fi. Este suficient că o avem.

– De fapt, asta-i problema. În adâncul meu cel mai profund, eu sunt un băiat de modă veche, înrădăcinat în fizic și neîncrezător în politicieni. Mi-ar plăcea să cred că perspectivele noastre de supraviețuire nu se bazează în întregime pe un bluff de poker de proporții cosmice. Fața lui de aur se uită direct la Kazimir. Avem de fapt o flotă de descurajare, fiule? Există așa ceva?

– Există, bunicule. Și dacă aliații speciei Ocisen se vor dovedi mai puternici decât navele noastre din clasa Capital, o voi conduce personal în lupta împotriva flotei imperiului.

– Bine, atunci. Iartă un bătrân cu ciudățeniile sale.

– Desigur.

– Ce facem cu mama ta?

– Așteptăm până când ne contactează ea.

– Crezi că o va face?

– Cred că e probabil primarul Makkathranului deja.

– Da, mormăi Gore. Probabil că ai dreptate. Dar cum vom afla vreodată?

– Întreabă-l pe cel de-al Doilea Visător.

Aaron obținuse un timp bun. Reconstituise deja ruta de întoarcere la tabăra Olhava. Acum mai era doar o simplă alergare de 900 de kilometri pe solul înghețat și radioactiv al unei planete moarte și ar fi fost înapoi la Jajaani, pe care impactul o va fi redus la un coșmar geologic fracturat în care supraviețuitorii din taberele periferice își montau încercările inutile de salvare. Era, totuși, singura lui șansă. Nu că păcălirea morții ar fi însemnat ceva pentru el. Dar aceasta era singura modalitate pentru a-și salva misiunea. Era încă furios pe sine pentru că fusese atât de credul. Inigo trebuie să se fi jucat cu el din momentul în care a intrat în camera de excavare cu scurgeri slabe de gânduri și emoții blânde în gaia-câmp, adormindu-l la un nivel de încredere.

Stupid. N-aș fi lăsat să se întâmple asta dacă aș fi gândit limpede. Dar era prea târziu pentru autoincriminare acum. Dacă va ieși din asta, va trebui să-și țină sub supraveghere serioasă propriile motivații și răspunsuri, asigurându-se că nu continuau să se degradeze sub asaltul necunoscutelor din subconștientul lui. Ținutul prin care alerga era o veche câmpie vulcanică ondulată, golită de vegetație și acoperită de un strat gros de gheață. Reziduuri ale potopului care măturase totul de la zonele muntoase până în sud, în timpul ultimei răbufniri a vremii

înainte ca temperatura să scadă rapid. Așchii ciudate de piatră ieșeau prin scoarța gri monotonă, smulse din stratul de rocă de inundația finală. Particule de gheață se răsuceau constant în vârtejuri la fel de neuniforme ca orice ceață de dimineață de vară. Nori denși dansau sub efectul turbulențelor din jurul vârfurilor de gheață, izbindu-i cu putere costumul în timp ce se strecura printre ele. Clusterele sale macrocelulare recepționau încă linia balizelor de comunicații înapoi spre Jajaani. Nu exista niciun trafic de comunicare în afară de propriul lui semnal S.O.S. Balizele stăteau pur și simplu acolo, puncte minuscule de lumină virtuală într-o lume părăsită. Următoarea era la o distanță de opt kilometri. U-amprenta lui Aaron îi raportă că cineva măturа un fascicul de comunicare peste el. Clătină din cap cu neîncredere, suspectând pentru un moment că era o altă încercare a subconștientului lui de a-l submina. Exovederea începu să-i afișeze date solide. Punctul de difuzare se afla chiar deasupra capului lui, și folosea aceeași bandă de urgență ca propriul lui semnal S.O.S.

– Aceasta este nava de recunoaștere a Marinei *Lindau*, ne recepționezi?

Lui Aaron i s-a oprit inima în piept. Și-a ridicat capul spre rostogolirea înspăimântătoare de nori gri.

– Alo?

Fasciculul semnalului se întări și se concentră imediat.

– Ozzie, să fie al naibii. Cine naiba ești?

– Cyrial, a spus el, alegând la întâmplare un nume din stafful de restaurare pe care îl intervievase la Jajaani.

– Ei bine, Cyrial, aceasta este cea mai norocoasă zi din viața ta. Stai pe loc, venim să te culegem de acolo.

– Ați mai găsit pe cineva?

– Nu, îmi pare rău, tu ești primul.

Aaron a stat și a așteptat ca nava de recunoaștere să-și croiască drum printre nori într-o explozie de fulgere violente. Unitățile *ingrav* se încordau împotriva vântului, coborând metru cu metru. Nava era un cilindru de treizeci și opt de metri lungime, cu clusterele sale vaste de senzori retrase în aripioarele din jurul secțiunii mediane. Două inele pentru disipare termică emanau un roșu-rubiniu aprins în jurul fuzelajului din spate, indicând cât de multă putere folosea pentru a-și păstra stabilitatea împotriva atmosferei acerbe. Zăpada îi izbea câmpul de forță, generând o sclipire albastră.

Trenuri de aterizare din malmetal s-au umflat înainte și înapoi și nava s-a oprit la zece metri în fața lui.

– Nu o să credeți niciodată cât de frumoși îmi păreți, le-a spus Aaron salvatorilor lui.

– Ba avem o idee destul de bună. Sasul s-a extins, deschizându-se, și o rampă scurtă a alunecat afară. Îmi pare rău, dar ni s-a spus că trebuie

să luăm măsuri de precauție. Nimeni nu știe cine a atacat baza proiectului de restaurare. Trebuie să te ținem în izolare în timp ce te scanăm și îți confirmăm identitatea.

–Omule, din partea mea vă puteți culca absolut cu toate fiicele pe care le-am avut vreodată. Vă dau chiar și codurile lor de unisferă. Pe deasupra sunt și frumoase.Aaron își aduse fiecare inserție de arme pe care o avea la putere maximă, își ajustă curenții de energie biononică pentru starea de luptă extremă și păși pe rampă.

Justine

Momentul de după cel în care Justine și-a dat seama că nu era moartă a fost punctul cel mai liniștit din întreaga ei viață. A fost așa cum își imagina, atunci când avea cinci ani, cum ar fi să te plimbi în cerul biblic. Lipseau doar îngerii. După ce a recunoscut că, de fapt, era încă în viață, a verificat ce era în jur și sentimentul acela s-a diminuat, rănit parcă de simțul ei practic. Își putea auzi bătăile inimii. Respira. Exoimaginile îi relevau faptul că și celelalte funcții ale corpului erau la nivel nominal, inclusiv clusterele macrocelulare și biononicele. Iluminatul cabinei rămăsese activ. Câmpul gravitațional era stabil.

– Statutul? a întrebat unitatea de comandă a lui *Silverbird*.

– Sistemele de menținere a vieții sunt operaționale. Sistemele secundare funcționează la nivelul optim post-prejudiciu. Hiperpropulsorul este inoperant.

– Ce e în neregulă cu el?

Unitatea de comandă nu a răspuns imediat, fapt care i-a trimis un fior pe șira spinării. Dacă îi lua atât de mult timp pentru a diagnostica defectul, acesta trebuia să fie unul semnificativ. S-a ridicat și a mers la nișa bucătăriei. Vânătăile de pe picioare și spate pe care le dobândise când fusese aruncată de colo-colo au făcut-o să-și țină respirația.

– Starea cuantică a acestei locații nu corespunde parametrilor universului extern.

– Wow, răspunse Justine. Se uită la secțiunea de perete cea mai apropiată de unitatea de comandă. *Ei bine, am știut că era diferit în interiorul Golului*. Bine, arată-mi unde suntem aici, te rog.

Exovederea o înfășură în imaginea captată de senzorii de pe coca. Justine exclamă de încântare la vederea nebuloaselor strălucitoare ale Golului care licăreau ușor de jur împrejurul ei. În timp ce le privea, a observat mișcare în mijlocul unor pete luminiscente îndepărtate – la fel cum se vedeau atunci când Mergătorul-Pe-Apă se uita în sus la ele de pe Querencia. Stelele străluceau prin vălurile exotice zdrențuite,

departe, la ani-lumină distanță.

Stai… departe? În orice direcție?

– Unde este granița Golului?

– Necunoscut, a răspuns unitatea de comandă.

– Dar am trecut prin ea cu mai puțin de un minut în urmă.

– Da.

La naiba!.

– Dar obiectele din apropiere? Poți să simți ceva? *Cum ar fi Lordul Cerului?*

– Niciun ecou radar pe o rază de cinci milioane de kilometri. Nicio achiziție vizuală a niciunei mase mari. Hysradar inoperant. Nu se înregistrează niciun câmp gravitațional local.

– La dracu'!

M-a aruncat în mijlocul pustietății. Justine se prăbuși în scaun pierdută, fără nicio idee despre ce să facă sau să simtă. Apoi, își aminti de una dintre minunile Golului. *Mă întreb*. Cu un zâmbet ezitant, se uită la paharul de vin alb rece pe care unitatea culinară tocmai îl produsese pentru ea. Închise ochii și încercă să-și lase mintea să-l găsească. Umbre ciudate măturau prin întuneric, mult mai șterse decât orice percepuse vreodată în gaia-câmp. Justine deschise brusc ochii. *Televedere!*

– Ei bine, acum vom găti! A zâmbit la paharul de vin și și-a imaginat că ajunge la el și că îl ridică. Suprafața lichidului palid tremură, producând un mic val. Apoi baza paharului se înclină ușor.

– Da! a râs triumfător.

După alte zece minute a văzut paharul ridicându-se câțiva centimetri.

Bine, nu chiar puterea Mergătorului-Pe-Apă, dar eu abia am ajuns aici. Și totul este adevărat. Fiecare dintre visele Inigo este real. Dumnezeule!

– Începe să cataloghezi constelațiile, i-a spus ea unității de comandă. Vezi dacă poți găsi orice care se potrivește cu cele care sunt vizibile de pe Querencia. De asemenea, localizează cea mai apropiată stea.

Odată ce aceasta a început să-și execute sarcina, s-a dezbrăcat și s-a dus să facă un duș bun și lung. Unul adevărat, cu apă și gel – nu una din prostiile moderne cu spori. Zborul prin Golf păruse să dureze o eternitate, lăsând-o stresată, cu corpul dureros și epuizată. Micul link TD cu tatăl ei îi arătase sprijinul și încurajarea venite din partea unei bune părți din specia ei și care o însuflețiseră în timpul zborului. Acum, urmele emoțiilor acelora se prăvăleau peste ea ca un imens sentiment de responsabilitate. Era ambasadorul unui întreg univers într-un alt univers, total diferit. Toate astea erau un pic cam prea mult pentru ca bietul și bătrânul ei creier biologic să poată face față.

După duș, a mâncat un somon decent *en croûte* și cartofi *jersey* cu

mentă pe care le-a „spălat“ apoi cu niște șampanie. După ce și-a terminat zmeura Pavlova, unitatea de comandă încă nu recunoscuse niciuna din nebuloase. La mai puțin de un minut după ce s-a culcat pe patul pe care cabina îl extrudase pentru ea, Justine dormea deja.

Zece ore mai târziu, s-a trezit. Odihnită și, aproape imediat, nerăbdătoare. Unitatea de comandă încă nu găsise nicio nebuloasă cunoscută, nici măcar cu ajutorul meticuloasei proiecții tridimensionale a hărții pe care o realizase cu cele detectabile. Din orice unghi le examina, pur și simplu nu se potriveau. Fie apăruse la *foarte* mare distanță de Querencia, fie trecuse atât de mult timp în interiorul Golului încât acestea se schimbaseră dincolo de recunoaștere. Niciuna dintre variante nu era bună.

Cea mai apropiată stea se afla la o distanță de trei ani-lumină. Nu exista niciun punct de masă detectabil între ea și aceasta.

A mâncat un prânz ușor și și-a spus că, oricum, nu se așteptase să fie ușor. Poate că Lorzii Cerului navigau spre ea în modul lor fabulos de senin. La urma urmei, erau mai lenți decât creaturile ușoare.

În după-amiaza aceea, și-a uns vânătăile cu unguente medicale și a comandat sălii de sport să se extrudeze pentru un antrenament de o oră. S-a dus să se culce lăsând muzica să cânte ușor în fundal, supărată pe Lorzii Cerului. Și, probabil, atinsă un pic de claustrofobie. Sau poate că era agorafobie. Să fii complet singur într-un univers generează o senzație de granițe închise sau una de orizonturi extinse la infinit, asociată cu sentimentul de singurătate aferent?

În cea de a doua dimineață, a luat un mic dejun ușor cu ouă și pâine prăjită. Cupa din plastic ușor, care conținea suc proaspăt de *qurange,* pluti în derivă prin cabină dinspre unitatea culinară și i se așeză în mâna deschisă (fizic) în așteptare.

– Da!

Bandiți și Ranalee, aveți grijă! E o fată nouă, tare, în oraș.

Două zile mai târziu, fiecare nebuloasă fusese analizată cu atenție. Justine a trebuit să accepte un fapt simplu: era complet pierdută.

Execută o verificare a capacităților navei. Convertorul de masă o putea alimenta aproape pe termen nelimitat. Micul replicator de nivel-șapte putea reproduce cele mai multe componente ale navei. Cei câțiva boți de la bord erau capabili de lucrări de întreținere la nivel înalt. Și cel mai bun, sau mai rău, din toate, cabinetul medical o putea ține în stază timp de peste un secol, fără probleme grave pentru corpul ei actual. De asemenea, dacă situația devenea extremă, aceasta ar putea dezvolta o clonă și i-ar putea descărca în ea amintirile stocate.

Una peste alta, era un mod destul de nasol de a-ți petrece nemurirea.

Pe de altă parte, unitatea de comandă îi raporta câteva nereguli

tulburătoare, nu totul funcționa perfect tot timpul. Observă în jurnalul anumitor sisteme câteva disfuncții inexplicabile care dispăreau întotdeauna atunci când cerea o verificare în timp real. Analiza nu-i oferea niciun motiv pentru care acestea ar fi trebuit să aibă loc. Singura constantă era că, aparent, cu cât era mai sofisticat sistemul, cu atât era mai sensibil la ciudata afecțiune.

I-a mai trebuit încă o zi pentru a lua o decizie, sau mai degrabă pentru a-și face curaj să facă ceea ce știa că trebuia făcut. Navele care îi aduseseră pe strămoșii Mergătorului-Pe-Apă pe Querencia căzuseră din cer, ori se prăbușiseră. Legendele nu fuseseră niciodată clare. Cu toate acestea, cu siguranță nu a zburat din nou.

Ceva în Gol era potrivnic tehnologiei, probabil structura cuantică diferită care stătea la baza a ceea ce trecea drept spațiu-timp aici. Era totuși neliniștită de întregul concept de supremație mentală pe care îl susținea Golul. Să aibă mintea drept rege deschidea niște posibilități tulburătoare. Putea foarte bine să însemne că Inima colectivă dorea ca *Silverbird* să eșueze.

Avea convingerea că *Silverbird* era mult mai puternică, la toate nivelurile, decât vechile nave de colonizare care se împotmoliseră cumva aici cu secole în urmă. Prima ei instrucțiune pentru unitatea de comandă a fost să efectueze o analiză comprehensivă a structurii cuantice și, pornind de acolo, să determine orice reconfigurare imaginabilă care putea face ca motorul supraluminic să funcționeze din nou. În al doilea rând, a folosit micul cuib de confluență de la bord pentru a-și amplifica gândurile și a compus un mesaj de salut pentru Lorzii Cerului, cerându-le să o găsească, cerându-le să zboare către ea. Un mesaj pe care îl repeta continuu.

După aceea *ingravul* începu să accelereze mica navă la punct șapte viteza luminii spre cea mai apropiată stea, o viteză care urma să o ducă acolo în puțin peste patru ani. La o asemenea viteză, câmpurile de forță puteau face față impactului cu un nor de praf.

Justine îi ceru unității de comandă să o trezească la intervale regulate sau în caz de urgență. Verifică senzorii de imagine pentru ultima oară. Nimic nu se schimbase la exterior. Apoi a pășit în camera medicală și a început procesul de suspendare.

Al zecelea vis al lui Inigo

Teatrul Poilus era la jumătatea drumului pe Doulon Lane, în cartierul Cobara. Nu avea nicio firmă la exterior și ocupa pivnițele de sub un magazin de jucării ale cărui vitrine erau pline de păpuși de lemn și marionete viu colorate. Intrarea se făcea printr-o ușă îngustă dintr-o nișă formată de unghiul dintre magazinul de jucării și tăbăcăria învecinată. Doi portari în haine lungi, negre, stăteau afară, tropăind pentru a-și menține căldura corporală în aerul rece de la miezul nopții.

Edeard și Kristabel au ajuns în momentul în care ceasul din Renan Plaza bătea de și un sfert. Când Edeard și-a lăsat în jos gluga de la pelerină, portarul a tresărit, apoi a zâmbit.

– Ne-au spus că veți fi aici, a zis el. Bine ați venit la Poilus, Mergătorule-Pe-Apă, Stăpână.

Ușa s-a deschis, dezvăluind scările curbate care duceau la subsol. Aerul cald năvăli în sus, însoțit de un zumzet puternic de conversație și de acorduri de chitară.

– E pe cale să înceapă, a adăugat portarul în timp ce Edeard o conducea pe Kristabel pe scări.

Cu fiecare pas se făcea și mai cald. Edeard putea simți emoția crescând în mintea lui Kristabel. Când au ajuns la teatrul propriu-zis, ea i-a zâmbit nesigură. Era o cameră largă, boltită, cu firide laterale transformate în baruri. Lămpile cu ulei din cuștile de fier de pe pereți completau micile benzi luminoase din tavan. Edeard aruncă becurilor din sticlă o privire precaută. Capătul îndepărtat al pivniței avea o scenă din lemn, unde chitaristul se lupta cu vocile înfierbântate ale tuturor celor înghesuiți la un loc în spațiul din mijloc.

Kristabel își scoase haina. Cei aflați în apropiere aruncau priviri curioase rochiei de mătase albastră cu perle pe care o purta. Apoi Edeard și-a dat jos pelerina de pe umeri, scoțând la vedere haina de seară negru cu roșu și cămașa de brocart argintiu cu guler plisat, alb ca zăpada. Au apărut foarte multe zâmbete surprinse.

– Hei-ho, spilcuiții și-au făcut apariția, a strigat Macsen cu voce tare.

Kristabel i-a zâmbit și l-a îmbrățișat. Apoi a sosit Dinlay, împingând o băutură spre Edeard. Boyd râdea încântat în semn de salut. Saria o îmbrățișă pe Kristabel. Kanseen, deja amețită și veselă, îl sărută apăsat pe Edeard.

– Ce v-a reținut atât? a întrebat Dinlay. Avea brațul în jurul umerilor unei fete bine legate al cărei păr roșu ca flacăra îi ajungea până la talie. Edeard se străduia să nu facă niciun comentariu. Dinlay părea să sfârșească întotdeauna cu fete cel puțin tot atât de mari ca el.

– A fost o petrecere pe cinste, a spus Edeard.

Kristabel a râs și i-a mângâiat obrazul.

– Bietul meu băiat, a spus ea. A fost atât de curajos, a explicat ea echipei. Toți prietenii tatei au vrut neapărat să vorbească cu el în timpul cinei, și toți sunt la fel de bătrâni și de plictisitori ca și el. Apoi toate fiicele lor au vrut câte un dans.

Edeard ridică neputincios din umeri spre Boyd.

– Chestia cu prețul faimei.

– Nu contează, a spus Macsen nerăbdător. Faima va fi întotdeauna ceva temporar. În zece ani, vei fi o amintire palidă, doar câteva întrebări triviale într-un joc de societate din ajunul Anului Nou.

Edeard o sărută pe Kristabel.

– Vezi, antrenamentul meu de loialitate dă în sfârșit roade.

Ea a râs și l-a îmbrățișat din nou. Era atât de destins, atât de natural. Amândoi și-au zâmbit fericiți. Perfect relaxați. Edeard știa că acum nu va mai dura mult, iar sentimentul de anticipare era ca o căldură plăcută care-i mergea direct la inimă. Nimic nu semăna cu aventurile cu celelalte fete, cu care se culcase ca într-un fel de competiție, nici măcar cu confortul plăcut oferit de Jessile. El și Kristabel vor fi cât de perfecți pot fi doi oameni împreună.

– Iată-l, a strigat Dinlay.

Sus pe scenă, Dybal își făcea apariția agale. Publicul a izbucnit în urale frenetice în timp ce el își flutura mâna. A urcat apoi pe scenă și restul trupei, trei tobosari, un saxofonist, un pianist și încă doi chitariști. Era de vină, poate, ceața de ulei Jamolar, sau cantitatea de vin foarte bun pe care Edeard o consumase înainte, la petrecere, dar Dybal și trupa lui păreau să strălucească în culori luminoase. Hainele lor erau cu adevărat scandaloase, motiv pentru care Edeard se alătură salutului furtunos.

Cântecele erau rapide și puternice, total diferite de melodiile interpretate de muzicienii de la petrecere. Versurile vorbeau despre dragoste și pierdere, trădare și corupție, luau în derâdere Consiliul și își băteau joc de membrii lui. Erau foarte furioase. Erau triste. Muzica ducea cuvintele lui Dybal direct la țintă. Edeard și Kristabel au dansat

cu frenezie. Au băut. El a tras chiar și din vreo două țevi de kestric care au fost trecute din mână în mână. La fel a făcut și Kristabel, mintea ei radiind o bucurie vicioasă în momentul în care inhala.

Dybal a cântat mai mult de o oră. Suficient de mult pentru ca Edeard să transpire. Pereții teatrului șiroiau de condens în momentul în care artistul și-a terminat al doilea bis.

– A fost fabulos, a spus Kristabel în timp ce-l îmbrățișa pe Edeard. Nu pot să cred că Consiliul este încă la putere. Trăiască revoluția!

A lovit cu pumnul în aer. El a îmbrățișat-o din nou și și-a atins nasul de al ei.

– Vorbești aici despre propriul tău tată.

– Cui îi pasă! Făcu o piruetă. Mulțumesc că m-ai adus.

– De mult voiam să-l ascult pe Dybal.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Edeard ridică din umeri. În jurul lor, oamenii se îndreptau spre scările care duceau sus în stradă, toți obosiți și fericiți.

– Nu am vrut să vin singur, a spus el.

Zâmbetul cu care i-a răspuns ea a făcut să merite riscul unei mărturisiri atât de sincere.

De îndată ce au ajuns înapoi pe Doulon Lane, membrii echipei au luat-o fiecare pe drumul său, urându-și reciproc noapte bună. Erau foarte puțini oameni pe stradă la ora aceea târzie. Edeard își încheie din nou nasturii pelerinei, înainte de a-și pune brațul în jurul lui Kristabel. Ea se lipi de el, cu mintea radiind de mulțumire. Au mers înapoi spre bazinul de la capătul Canalului Grădinii, pe sub nebuloasele care pictau în culori palide cerul nopții. Poate că era efectul reziduurilor de kestric, dar când Edeard se uită în sus la ele, acestea păreau să aibă o strălucire lucioasă. Honious mai ales avea în seara asta o strălucire interioară.

– Faci de multe ori asta? a întrebat Kristabel.

– Ce?

– Te uiți la nebuloase.

– Mă uit? Cred că mă întreb doar cât de multe știm, de fapt, despre ele.

– Le pot pe majoritatea.

– Ah, da, dar asta nu înseamnă să le cunoști, nu-i așa? Ce sunt ele cu adevărat? Crezi că sufletele noastre sunt destinate să plutească printre ele?

– Madona spune că asta ni se întâmplă, dacă nu ducem o viață de oameni integri.

– Da, a zis el îmbufnat, amintindu-și interminabilele dimineți de duminică petrecute pe când era doar un băiețel în spatele bisericii din Ashwell, cu maica Lorellan citind din scripturile Madonei într-o litanie

monotonă. *Și cine decide ce înseamnă asta?*

Kristabel se lipi și mai tare de el, gonindu-i îndoielile ciudate care-i fluturau în minte. Gondola ei privată era amarată la o platformă de la marginea bazinului, cu o lampă legănându-se de cadrul cabinei mici din pânză. Nu era mult loc în interior. Edeard și Kristabel au trebuit să se ghemuiască unul într-altul pe bancă. Ea a acoperit picioarele amândurora cu o blană. Când gondolierul a pornit pe Canalul Grădinii, au început să se sărute. El și-a trecut mâna prin părul ei bogat, i-a gustat buzele, apoi obrajii, gâtul, întorcându-se la gură. Ea a gemut excitată, cu mintea în extaz. Chiar și gândurile lor păreau să fuzioneze.

În cele din urmă, ea s-a tras înapoi, oferindu-i zâmbetul cel mai tandru pe care îl văzuse vreodată pe fața ei delicată.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Nu era posibil să-i fi înțeles greșit sentimentele. Puține dintre fetele pe care le cunoscuse până atunci erau la fel de deschise precum Kristabel.

– Sunt pregătită pentru asta, murmură ea senzual. Și știu că și tu ești.

– Oh, da, o asigură el.

– E…

– Tatăl tău?

– Nu, tati te aprobă de fapt. Nu este atât de tradiționalist precum pare.

Edeard nu putu împiedica un zâmbet neîncrezător să i se insinueze pe față.

– Știu. Cred că amândoi știm, de fapt, că asta nu va fi o legătură ocazională.

– Da.

Un mic ecou al vorbelor ei îi gâdilă subconștientul, dar îl respinse.

– Așa că vreau s-o facem cum trebuie.

– Așa va fi.

Ea îl sărută ușor.

– Este foarte târziu. Am petrecut amândoi. Mâine la șapte trebuie să fii la datorie cu patrula. Nimic din toate astea nu e potrivit.

– Potrivit?

– Știu că ai avut o experiență neplăcută cu Ranalee, dar familia mea are o cabană pe plajă, în afara orașului. Este într-adevăr minunată. Aș vrea să mergem acolo. Doar tu și cu mine. Pentru o săptămână.

Era incredibil de sensibil la senzația trupului ei presat de al său. Dorul șoptit și dorința sinceră din mintea ei îl afectau la fel de puternic ca oricare dintre focurile ilicite aprinse de dominația lui Ranalee.

– Da, a reușit să îngaime.

– Ai vrea asta?

– Da. Gâtul îi era atât de strâns, încât abia putea vorbi. Da, mi-ar plăcea.

– Nu vreau să-ți impun să petreci o săptămână cu mine. Merg cu tine la apartamentul tău acum, dacă asta preferi.

– Nu. Cabana de pe plajă sună minunat.

– Serios? Își frecă obrazul de al lui. Mulțumesc. Îți mulțumesc că ne dai această șansă.

Gondola a întors de-a lungul Canalului Zborului și a luat-o spre Bazinul de Sus. Nici măcar nu s-au mai sărutat. Fețele li s-au odihnit una lângă cealaltă, zâmbind. Edeard o privi drept în ochi și în minte, savurând tot ce vedea. Dorința, dorul fizic, entuziasmul dublat de anticipare. Adorația. Totul era reflectat, știa. Era exact ceea ce simțea și ea în mintea lui. Deschiderea asta era atât de… dulce.

Homelt aștepta în picioare pe platforma de acostare a conacului zigurat. A zâmbit când Kristabel a coborât din gondolă.

– Bună dimineața, Stăpână. Ați petrecut bine?

Ea îl fulgeră cu un zâmbet cald.

– Da, mulțumesc, a fost foarte frumos.

Homelt se uită la Edeard, care încerca să păstreze o față impasibilă, eșuând însă lamentabil. Salută scurt din cap.

– Tatăl meu mai este treaz?

– Nu, Stăpână, s-a dus la culcare cu câteva ore în urmă. Doar eu și paznicii de noapte mai suntem treji acum.

– Înțeleg. Noapte bună, Mergătorule-Pe-Apă.

– Noapte bună, Stăpână.

Homelt le-a aruncat o privire surprinsă, apoi a escortat-o pe Kristabel pe scările de lemn până la conac.

– Poți să fii gata marțea viitoare? l-a întrebat Kristabel prin televorbire.

Edeard nici nu voia să se gândească la muntele de sarcini și de programe de lucru pe care va trebui să le reorganizeze. Iar la o săptămână după aceea urma să aibă loc ceremonia de absolvire, de la care *nu putea* lipsi. Va fi strâns.

– O să fiu gata. Orice ar fi.

– Ai promis. O să ți-o amintesc.

A mai prins-o cu o ultimă privire în capul scărilor. Zâmbind plină de speranță. Un zâmbet încântător, a reflectat el. Până la urmă, Macsen avusese dreptate cu privire la frumusețea ei. Gondolierul l-a dus pe partea cealaltă a Canalului Zborului, de unde putea merge, prin Silvarum, până acasă în Jeavons. Pe podul de peste Canalul Sosirii erau de gardă doi polițiști extrem de plictisiți și somnoroși. Amândoi au fost uimiți să-l vadă pe Edeard la acea oră a dimineții, dar el s-a oprit un moment pentru a sta de vorbă cu ei. Lucrul corect din punct de vedere politic, așa cum îl instruise Finitan. Generează bunăvoință și sprijin cu

fiecare ocazie pentru că nu știi niciodată când vei avea nevoie de ele.

Politica, așa cum învățase, nu putea fi niciodată ignorată în Makkathran, niciodată la niciun nivel. Jocul inteligent al lui Finitan, care exploatase povestea cu răpirea, fusese cel care le adusese rezultatul de care aveau nevoie în Marele Consiliu, după Festivalul Călăuzirii. Tot politica fusese cea care împiedicase gondolierii să intre în grevă așa cum amenințaseră, pentru că ar fi părut că sunt de partea răpitorilor. Pentru moment, orașul rămăsese de partea lui. Știa că nu va dura și că vor exista și alte încercări de a submina Consiliul și de a-i deturna susținătorii de la mandatele de excludere. După toate probabilitățile, eforturile nu se vor termina niciodată. Trebuia să rămână vigilent, ceea ce încerca din toate puterile să facă.

Kristabel însă părea să-i umple mintea în ultimul timp. Se gândea la ea atunci când trebuia să se concentreze la turele de serviciu, sau la întâlnirile cu Maeștrii Cartierelor, sau la urmărirea șefilor de bande. Se gândea la ea când se trezea. Se gândea la ea în timp ce patrula, amintindu-și râsul ei, felul în care arăta, parfumul ei, lucrurile mărunte despre care vorbiseră. Și când, după o zi de muncă, avea câteva ore libere și putea fi cu ea, Kristabel îi umplea pur și simplu lumea.

Și acum, asta. Urmau să devină iubiți în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Când în sfârșit a ajuns înapoi în apartamentul lui și s-a întins în pat, mai erau doar câteva ore până în zori, când trebuia să conducă o patrulă prin Jeavons și Tycho. În loc să doarmă, așa cum ar fi trebuit, mintea lui se agita la gândul cum să facă să rearanjeze orele de serviciu, pentru a putea fi liber săptămâna următoare. Asta și senzația pe care o avusese când se lipise de el în gondolă. Zâmbetul ei. Promisiunea. Va fi dificil pentru cei din echipă să-l suplinească, dar nu-i mai păsa. Makkathranul putea fi uitat acum. El și Kristabel vor fi iubiți. Nu putea să creadă. Nu mai fusese niciodată atât de fericit.

Într-un sens, Kristabel și Ranalee erau foarte asemănătoare. Ideea lor de „doar noi“ era una care nu s-ar fi putut aplica niciodată altcuiva decât unei fiice a unei Mari Familii. Sigur, Kristabel luase cu ea doar trei persoane din personalul propriu, nu cinci, dar căruța care le însoțea trăsura era încărcată zdravăn cu lăzi cu bagaje și coșuri cu alimente. Și mai era, desigur, echipa de căruțași și de vizitii, fiecare cu propriii lor ucenici. În plus, veneau gardienii care controlau ge-lupii și pe care Homelt li-i atribuise pentru drum.

Nu l-ar fi deranjat atât de tare dacă ar fi fost să plece pur și simplu. Dar înainte de a părăsi conacul Culverit au trebuit să-și ia, bineînțeles, la revedere de la toate prietenele ei (care chicoteau cam prea mult). Biata Mirnatha era înnebunită de durere pentru că sora ei și Mergătorul-Pe-Apă o lăsau acasă. Se purta de parcă despărțirea ar fi

fost definitivă, așa că au trebuit să-i promită cadouri și bunătăți la întoarcere. A trebuit, de asemenea, să dea mâna cu tatăl ei și să jure că fiicei sale prețioase nu i se va întâmpla niciun rău, și asta în timp ce Lorin privea impasibil de la un balcon de mai sus.

Edeard ajunsese la conac cu un singur bagaj, la scurt timp după micul dejun. Trăsura nu a ieșit însă din grajdurile familiei din Tycho decât cu puțin înainte de prânz. Kristabel s-a așezat cu spatele drept pe bancheta capitonată din fața lui, cu părul împletit ca într-o beretă largă cu câțiva cârlionți mici atârnând în jos. Chiar și așa, așezată simplu și liniștit, își purta corpul cu un soi de grație imperială pe care Ranalee o căuta întotdeauna, dar pe care nu reușea să o dobândească.

– Ai fost nerăbdător, i-a spus ea pe un ton semeț. A trebuit să-mi iau la revedere în grabă, a fost aproape nepoliticos. A existat vreun motiv pentru care ai vrut să te grăbești?

El reuși să-și păstreze calmul.

– Nu, Stăpână.

– Serios? Mă voi bucura să-ți testez limitele răbdării în această seară.

– Chiar și cruzimea voastră este o bucurie, Stăpână.

Kristabel a reușit să-și mențină fața impasibilă pentru alte câteva secunde, apoi a izbucnit într-un râs sălbatic.

– Oh, Madona, am crezut că n-au să ne lase niciodată să plecăm!

S-a repezit apoi lângă el și au stat restul călătoriei îmbrățișați.

Drumul de la sud de oraș era la fel de bine întreținut ca toate drumurile din Iguru. De două ori au trecut pe lângă patrule de miliție care fuseseră sporite recent pentru a compensa creșterea numărului de bandiți care atacau călătorii pe drum. Edeard suspecta că astfel de incidente se datorau modului în care campania sa de excludere scotea bandele din cartierele orașului. O parte dintre cei incluși în mandate plecaseră pur și simplu. În afară de asta, călătoria lor de-a lungul drumului de coastă s-a desfășurat fără incidente. Palmierii înalți, aliniați pe marginile lui, supraviețuiseră iernii și se scuturau acum de frunzele stacojii, făcând loc smaraldului noului anotimp. Câmpurile de pe ambele părți erau gata pentru culturile de vară. Echipe mari de ge-maimuțe pregăteau vița-de-vie, livezile de citrice și grădinile de fructe, în timp ce ge-caii trăgeau plugurile grele. Această perioadă a anului îl înveselea întotdeauna pe Edeard, amintindu-i de timpurile lipsite de griji din copilăria sa. Starea de spirit a tuturor devenea mai bună odată cu venirea primăverii.

Nu știa la ce să se aștepte atunci când au ajuns la cabana de pe plajă. Cea mai bună presupunere pe care o putea face era că va fi un pavilion asemănător cu cel de pe proprietatea familiei lui Ranalee. A început să suspecteze că e vorba de ceva diferit atunci când Kristabel a deschis ferestrele trăsurii și l-a privit cu o sclipire malițioasă. Nu se mai

aflau pe câmpuri. Terenurile din jur se transformaseră în delușoare nisipoase, sufocate de ierburi lungi și subțiri, cu copaci zbârciți și încovoiați de vânt, înghesuiți la baza lor. În față, drumul cobora într-un golfuleț, cu promontorii de stâncă întunecată. Un mic curs de apă bolborosea paralel cu drumul. Apoi, a văzut-o, ridicându-se dincolo de plaja cu nisip alb, chiar în spatele promontoriului nisipos și abrupt.

– Oh, Madona, a exclamat încântat.

Kristabel îi strânse mâna, împărtășindu-i bucuria.

– Întotdeauna mi-a plăcut locul acesta, a oftat ea cu nostalgie.

Cabana era o sculptură pe jumătate vie. Cinci copaci bătrâni de *muroak* fuseseră plantați în cerc, apoi tunși și ghidați timp de zeci de ani. Primele crengi se aflau la trei metri deasupra solului, țesute într-un soi de platformă și întărite cu scânduri solide pentru a forma podeaua unui etaj. Peretele era însă cel care îl fascinase pe Edeard. Deasupra podelei, trunchiurile fuseseră lăsate să se bifurce, iar și iar. În timp ce făceau asta, maeștrii grădinari le antrenaseră în arcuri înalte, îndoindu-le spre vârf și răsucindu-le într-o împletitură finală de scoarță și ramuri care se deschideau pentru a feri cabana de soarele de vară. Umbra aceea era necesară, a realizat el, pentru că arcurile-perete erau armate cu sticlă. O punte subțire, descoperită, înconjura cabana.

Trăsura s-a oprit în față și Kristabel l-a condus pe Edeard pe scările de lemn curbate spre ușă, unde erau așteptați de îngrijitorul cabanei. Bătrânul se înclină adânc, salutând-o pe tânără de parcă ar fi făcut parte din propria lui familie.

Edeard examină pilonii groși arcuiți ai peretelui, minunându-se de mugurii de frunze verzi, care începeau să se deschidă printre încrețiturile scoarței cenușii, observând cât de meticulos fuseseră tunse în fiecare toamnă ramurile ascuțite. Într-o lună, cabana va părea făcută din geamuri din sticlă cu rame de plumb, încadrate de linii de frunze verzi.

– E uimitor, a spus el. Nu știam că oamenii pot crea așa ceva.

Nu-și putuse imagina așa ceva în Ashwell, nici în vreuna dintre celelalte așezări prin care trecuse în drumul spre oraș.

– Sunt crescuți așa de două sute optzeci de ani, a spus cu mândrie îngrijitorul cabanei. Străbunicul meu a fost cel care a plantat inițial copacii. De atunci, noi am avut grijă de ei pentru familia Culverits, iar fiul meu va prelua sarcina asta de la mine când va veni timpul.

– Două sute optzeci de ani, a repetat Edeard impresionat.

– Makkathranul ne face leneși, a spus Kristabel. Ne oferă atât de mult! Dar multe lucruri le putem realiza noi înșine.

În interior, cabana era împărțită în șapte încăperi de niște lambriuri vechi din lemn. Camera centrală, de sub nodul de trunchiuri, era dormitorul, cu un pat mare circular în mijloc. O serie ingenioasă de scripeți și sfori permiteau ca jaluzele perforate să fie deschise sau

închise pe ferestrele de deasupra capului. În camera de zi, o lespede de piatră groasă funcționa drept cămin pentru o sobă de mangal înaltă, din alamă. Focul trosnea deja în ea, fumul strecurându-se printr-un horn conic din fier.

Edeard și Kristabel s-au așezat pe canapeaua lungă, privind fix la marea aflată la câteva sute de metri distanță. El își dorea să fi fost ceva mai târziu în an, când ar fi fost suficient de cald ca să poată înota. O navă comercială mare cu două catarge se deplasa încet, în drum spre porturile din sud. Servitorii și ge-maimuțele se agitau în jur, aranjându-le bagajele în timp ce îngrijitorul cabanei aprindea soba de fier din bucătărie pentru a pregăti ceaiul. Degetele lui Kristabel s-au împletit cu ale lui Edeard.

– Nu-ți face griji, a spus ea sec. Vor sta cu toții în cabana din spatele promontoriului. Dincolo de raza televederii. N-aș vrea să-i șochez în seara asta, unii sunt cu familia noastră de zeci de ani.

Edeard zâmbi, amintindu-și că Ranalee spusese aproximativ același lucru. Se întoarse spre mare.

Printr-o coincidență, cabana familiei Culverit era situată la doar câteva sute de metri sud de golful de unde fusese pescuit trupul lui Ivarl. Edeard își amintea destul de bine dimineața aceea. La o săptămână după Festivalul Călăuzirii primise un mesaj de la paznicul de coastă care-i cerea să identifice corpul. A împrumutat un cal terestru de la grajdurile miliției și a gonit afară din oraș prin poarta de sud.

Marea și rocile nu fuseseră blânde cu Ivarl. Edeard nu mai văzuse până atunci ce efect avea apa asupra unui cadavru. Balonarea l-a surprins, la fel ca și culoarea palidă a pielii. Chiar și așa, nu a existat nicio îndoială că era vorba despre șeful bandelor.

– N-am mai văzut așa ceva, a spus bătrânul paznic de coastă.

Edeard cercetă cu televederea corzile cu care erau înfășurate încă încheieturile mâinilor și gleznele lui Ivarl. Era ceva îngrozitor de elegant în modul perfect în care acestea erau legate în nodurile complicate, atât de nepotrivite cu urâțenia morții, mai ales una ca aceea. A numărat nouă răni adânci prin înjunghiere, înainte de a renunța. Ivarl nu fusese lăsat să moară rapid sau pașnic.

Uciderea adversarului său îl deranjase pe Edeard mult mai mult decât o făcuse răpirea. Nu din alt motiv, decât că demonstra existența în oraș a unei organizații față de care nu avea o înțelegere clară. În ciuda anchetării principalilor locotenenți ai lui Ivarl, nu a reușit să afle cine l-a ucis. Apoi, din nou, Edeard s-a trezit punându-și întrebări despre sufletul lui Ivarl. Oare îi părăsise corpul în același mod pe care îl simțise în pivniță când murise răpitorul Mirnathei? Faptul că sufletele erau reale îl deranja mai mult decât voia să admită în mod conștient.

În acea noapte, Kristabel i-a alungat toate îndoielile și toată preocuparea.

Chiar dacă servitorii familiei se aflau dincolo de raza televederii, era convins că îi trezise cu țipetele lui de bucurie.

A doua zi, dimineață, s-au îmbrăcat în robe albe simple și au luat micul dejun pe puntea mică ce înconjura cabana principală. O adiere caldă plutea în jurul lor, făcând părul sălbatic al lui Kristabel să fluture nestăpânit. După ce și-a terminat feliile de *bluegrape*, ea și-a chemat servitoarea să-i perie șuvițele încurcate și să-i aranjeze părul. În timp ce fata își începea lucrul, Edeard se lăsă pe spate și le ceru ge-cimpanzeilor să adune farfuriile. Pe mare, trei seturi de vele treceau printre aripile stâncoase ale golfului. Îi invidia pe marinari pentru libertatea lor.

– Aș vrea să fac asta într-o zi, a spus el. Atunci când n-o să mai existe bande, iar răufăcătorii se vor fi întors în sălbăticie, ar trebui să luăm o navă și să călătorim în jurul lumii.

– Nimeni nu a găsit vreodată o cale de acces printre fluxurile de gheață din sud.

– Atunci, mergem spre nord.

– Printre atolii din Marea Auguste? Madona, Edeard, acolo sunt recife care se întind pe sute de kilometri. Marea este un labirint perfid ce poate rupe coca oricărei nave nefericite care plutește prea aproape de corali.

– Atunci, vom folosi o a treia mână puternică pentru a distruge recifele sau televederea și ge-vulturii pentru a găsi o cale de ieșire din labirint. Asta vreau să spun, nimeni nu a încercat vreodată cu adevărat. Nu știm ce altceva există pe lumea asta, în afară de bandiți. Ce se întâmplă dacă alte nave năvălesc aici, de pe un alt continent sau de pe altă insulă? Ce se întâmplă dacă au păstrat doar pentru ei secretul construirii acelor nave?

– Atunci, probabil că ne-ar fi găsit până acum, a replicat ea în timp ce servitoarea îi termina de aplicat clipurile cu bijuterii.

– Oh. Da. Dar totuși, ce distractiv ar fi să explorezi lumea cum trebuie.

– Cred că ar fi. Nu am niciodată timp să mă gândesc la astfel de lucruri.

– Nu pot să cred că nimeni din Makkathran nu a încercat să facă așa ceva. Familiile au suficient de mulți bani pentru a putea construi nave minunate și există atât de mulți fii plictisiți. Chiar niciunul dintre ei nu e în stare să privească dincolo de orizont?

– Mulți o fac, dar tot ce caută ei sunt fete cu o zestre adecvată. Nimeni nu gândește în felul acesta, Edeard, nimeni nu o mai face acum. Ultimul care a încercat să întreprindă o astfel de călătorie a fost

căpitanul Allard, și asta s-a întâmplat cu peste o mie de ani în urmă. Era cel de al doilea fiu al familiei Havane, care a construit exact tipul de navă despre care vorbești, *Majestic Marie*. Makkathranul nu mai văzuse niciodată una la fel, nici înainte și nici după aceea. Era un galion adevărat, cu peste două sute de metri lungime, și avea trei catarge. Optzeci de oameni s-au îmbarcat pe ea, toți marinari cu experiență, cu cel mai bun echipament pe care breslele Makkathranului l-au putut furniza. Nu s-a mai întors niciodată. Soția lui Allard a continuat să trăiască, trecând de vârsta de două sute de ani. În fiecare zi, mergea la docuri să întrebe navele nou-sosite dacă nu-l văzuseră pe soțul ei. Văduva de veghe, o numeau. Se spune că sufletul ei bântuie docurile și acum.

Edeard aruncă tânjind încă o privire spre mare.

– N-am apucat niciodată să cunosc istoria astfel cât am stat în Ashwell. Nu istoria reală. Totdeauna era vorba despre cine a construit ce fermă, sau centrul cărei bresle, și când au ajuns familiile lor în provincie. Madona, totul era atât de plictisitor.

– Oh, bietul de tine. S-a întins și l-a apucat de braț. Și atunci, când ai învățat să navighezi?

Edeard se înroși ușor.

– Nu am învățat. Nu încă.

Kristabel izbucni în râs.

– Nu poți naviga, dar vrei să călătorești în jurul lumii? Oh, Edeard, de aceea te iubesc atât de mult. Ai viziuni atât de sălbatice. Faci să sune totul ca și cum se poate întâmpla.

El îi zâmbi sfios.

– Trebuie să rezolv cu bandele întâi. Apoi, când voi avea timp, voi învăța să navighez.

– Ei bine, să ai grijă cu pirații. Privi suspicioasă la navele din larg. Căpitanii noștri le raportează de multe ori apariția. Nu se leagă încă de navele mari, dar cele mai mici au început să dispară.

– Cel puțin nimeni nu mă poate învinui pe mine pentru asta.

– De ce ar face-o?

– Majoritatea bandiților de la drumul mare sunt cei alungați prin mandatele de excludere. Sunt foarte greu de prins.

– Să se ocupe șerifii orașelor și miliția de ei. E timpul ca și alte persoane să înceapă să sprijine lupta cu criminalii în loc să aștepte ca Makkathranul să facă totul pentru ei. Asta e o atitudine pe care aș vrea să o văd schimbată.

Edeard îi zâmbi mândru.

– Cei din Marele Consiliu nu vor ști ce i-a lovit atunci când vei ajunge acolo.

– Și mai este un lucru. De ce trebuie ca familiile să practice primogenitura? În ziua de azi și în această epocă! Își închipuie că eu nu

sunt destul de bună?

– Chiar sunt niște proști, a spus Edeard cu promptitudine.

– Tu ai ambițiile tale, a zis ea pe un ton afectat. Eu le am pe ale mele.

– Timpul ne va vedea triumfând.

– Madona, chiar că ai început să vorbești ca Finitan. Trebuie să-ți luăm mintea de la astfel de lucruri. S-a ridicat și a întins o mână. Haide.

Edeard a lăsat-o să-l ducă pe plajă. Firele de nisip îi țâșneau în jurul picioarelor goale, într-o senzație plăcută de curgere.

– Apropo, eu n-o să-ți cer să faci *asta*, a spus Kristabel. Îmi imaginez că te-ai săturat de cei care te bat la cap cu ea.

– Cu ce?

Ea făcu un semn spre valurile mici care se spărgeau de țărm.

– Cu mersul pe ea.

– Oh. Mulțumesc.

Au continuat să se îndrepte spre mare. Kristabel și-a desfăcut cordonul care-i ținea roba, lăsând-o să-i atârne liber pe umeri. Vederea corpului zvelt la lumina zilei era foarte excitantă. Ea nu s-a oprit.

– Ah, nu e un pic prea rece pentru înot? a întrebat el ușor.

Ea se încruntă, privindu-l curioasă.

– Nu aici. În aceste părți, apa din jurul orașului este întotdeauna cu câteva grade mai caldă decât restul mării. E ceva legat de căldura care se prelinge prin roca de bază, ceea ce face ca apa să fie bogată în nutritivi. De aceea Makkathranul și satele de coastă au atât de multe bărci de pescuit crustacee.

– Și, desigur, toată lumea știe acest lucru, a spus el cu exasperare crescândă.

– Ei bine, da, i-a răspuns ea, punându-și mâinile în șolduri. Voia să fie un gest batjocoritor, dar tot ce a obținut a fost o poză erotică cu roba fluturând în spatele ei. De ce?

– Aș vrea să vă arunc într-o zi, pe tine și pe colegii mei de echipă, în mijlocul provinciei Rulan. Ar fi rândul meu atunci să râd în timp ce ați mânca fructe de pădure otrăvite și ați cădea în gropile cu drakkeni și nu ați reuși să aprindeți un foc de tabără sau ați rămâne cu degetele lipite încercând să culegeți ciuperci *gache*. Doar o dată. Să știți și voi cum este.

Kristabel își îndreptă gâtul și își supse obrajii.

– Tu ai venit să locuiești la oraș. Eu nu am nicio intenție să mă duc vreodată să trăiesc la țară.

– Oh, serios?

A făcut un pas spre ea.

– Un loc înfricoșător. Niciun fel de cultură și foarte urât mirositor.

Ea rezistă un moment, în timp ce Edeard o privea ultragiat, apoi se

întoarse și fugi chicotind în apă. El își aruncă roba pe nisip și fugi după ea.

Kristabel avusese dreptate. Apa era ceva mai caldă decât se temuse. Asta nu o făcea însă suficient de caldă pentru a se putea bucura de o baie bună, pe îndelete. A reușit să o ajungă din urmă și să o prindă și amândoi s-au aruncat în valuri, râzând cu poftă.

– Acum ar fi un moment bun să mă înveți cum se face un foc în aer liber, a spus Kristabel clănțănind din dinți.

Edeard îi dăduse roba după ce ieșiseră din mare, dar aceasta nu prea ținea de cald. Și pielea lui era zbârlită toată în timp ce mergeau pe nisip, îndreptându-se spre promontoriu.

– Foarte bine, a spus el cu demnitate.

Și-a întins a treia mână și a adunat crengi rupte și bucăți de plută. Kristabel bătu veselă din palme privind cum acestea se răsuceau prin aer începând să se strângă într-o gaură, la baza promontoriului.

– Acum, vezi, avem nevoie de niște frunze uscate în mijloc, i-a explicat el meticulos îngrămădind, cu a treia mână, câteva frunze fragile maro de *gorelow*. Și bucățile astea de trinpine sunt și ele foarte bune, se aprind ușor. S-a ghemuit, lângă grămada de lemne pentru a se asigura că iasca era așezată cum trebuie. Kristabel a îngenuncheat lângă el, cu mintea ecranată și cu o expresie teribil de serioasă.

– Așa, acum mai am nevoie de doar câteva pietre. Două pietre potrivite au sărit afară din nisip și au zburat spre el. Trebuie să produci scânteile rapid și să le direcționezi cu a treia mână astfel încât să lovească mereu în același loc. Concomitent, stârnești un flux ușor de aer în locul în care au lovit. Dar nu prea mult, pentru că se vor stinge. Este destul de greu să înveți să dozezi aerul corect.

S-a răsucit ca să apuce pietrele cu mâinile lui adevărate, din carne și sânge. O licărire ciudată de argint a apărut în spatele lui.

– Huh? S-a întors și a văzut iasca arzând puternic.

– Oooh, susură Kristabel lin și dulce. A fost atât de impresionant, Mergătorule-Pe-Apă. Orice fată va fi sigură că va fi bine hrănită când te vei duce la vânătoare în sălbăticie.

– Cum ai făcut-o…?

În ochii și în mintea ei era o sclipire diabolică. Și-a ridicat mâna. O flacără albă, rece, îi scânteie de-a lungul degetelor, arcuindu-se peste grămada de lemne.

– Oh.

În ciuda frigului, Edeard era roșu ca racul la față.

Kristabel aproape a căzut pe spate de atâta râs.

– Ești atât de ușor de tachinat, a reușit până la urmă să spună. Serios.

– Evident.

– Dragul meu Edeard, îl mângâie ea pe obraz. Îmi pare rău. Apoi se

aplecă în față, incapabilă să se oprească din râs.

Degeaba, nu putea sta supărat pe ea. Iritarea lui făcu loc unui zâmbet trist.

– Da, dar trucul ăsta nu te va ajuta cu ciupercile *gache*, o informă el.

Kristabel se așeză în poala lui și își răsuci mâinile în jurul gâtului lui. Zâmbetul ei rivaliza cu soarele amiezii.

– Dacă voi fi vreodată atacată de legiuni de ciuperci *gache*, promit, în numele Madonei, că din acea zi voi face tot ce-mi spui și nu voi mai râde niciodată de tine.

– Bine. Acum, arată-mi cum faci trucul cu focul.

– Nu am voie. Familiile preferă să păstreze secretul.

– Gândește-te la asta ca la începutul revoluției.

Ea îl sărută.

– În regulă.

Mintea ei îi dărui tehnica. Era, de fapt, destul de simplu, gândi el, examinând noile cunoștințe. Trebuia să stoarcă un mic flux de aer pe care să-l fileze, în același timp, foarte rapid, pentru a crea o puternică încărcătură statică.

– Ușor!

Și-a ridicat brațul, și și-a lăsat puterea telekinetică să agite aerul în jurul lui. Un flash orbitor izbucni brusc, rotindu-se larg pentru a izbi grămada de lemn. O minge de foc înflori în jurul ramurilor, însoțită de o bufnitură puternică. Mai multe bețe în flăcări s-au răsucit în aer lăsând în urmă dâre de fum. Edeard și Kristabel s-au ferit.

– Pe Madona, Edeard! a exclamat ea.

Gura i se deschise de surpriză.

Focul de tabără ardea acum furios. Fata râse din nou.

– Așa e mai bine, a spus el în timp ce flăcările se ridicau și mai mult. Încep să mă încălzesc acum.

Kristabel avea încă mâinile în spatele gâtului său. Își arcui coloana, căzând pe spate și trăgându-l peste ea.

– Și eu.

Edeard aruncă o privire ușor vinovată spre cabană, apoi rânji indecent.

– Întotdeauna am auzit că sexul pe plajă este cel mai bun.

Îi desfăcu cordonul cu a treia mână.

Legenda, a descoperit el, era cât se poate de adevărată, sexul pe plajă era spectaculos.

A doua zi, de îndată ce s-a lăsat noaptea s-au dus din nou în pat, în mijlocul cabanei. Mult timp după ce lumânările au pâlpâit și s-au stins, Edeard zăcea întins pe pat uitându-se la nebuloasele care sclipeau dansând pe cerul nopții. Zâmbi apatic. Somnul refuza să-l cuprindă.

– Cât de departe sunt?

Kristabel trase cu ochiul în sus la tavan.

– Tot te mai uiți la nebuloase? Nu știu. Sunt foarte, foarte departe.

– Sufletele noastre ajung oare la ele, dacă nu sunt călăuzite de Lorzii Cerului?

– Nu-mi amintesc exact ce spuneau învățăturile Madonei. Cred că e dificil pentru suflete odată ce au fost aruncate afară din vechile corpuri. Nu fac decât să plutească departe, prin spațiu.

– Pierdute. De aceea avem nevoie de Lorzii Cerului.

– Da, a zâmbit ea și s-a lipit mai tare de el. Vezi, știi mai multe decât mine. Trebuie să fii foarte credincios.

– Nu prea. Cam asta-i tot ce-mi amintesc. Dar de unde a știut Madona?

– I-au spus Primelevieți. Sau Lorzii Cerului i-au spus ce au spus Primelevieți. Nu-mi amintesc care din ei. Deși Primelevieți ar fi trebuit să știe, deoarece ele sunt cele care au creat universul.

– Golul acesta. Navele care ne-au adus aici au venit din afară.

– Cu siguranță, au venit din altă parte.

– Dacă au căzut aici din cealaltă parte a cerului, atunci trebuie să fi trecut prin nebuloase.

– Cred ca da.

– Atunci, înseamnă că au știut exact ce erau. De ce nu au rămas acolo, în Marea lui Odin? Madona spune că este poarta către Inimă, unde sufletele trăiesc pentru eternitate în unitate și fericire.

– Navele erau în cădere. Nu au putut opri.

– Au căzut pe Querencia. În timp ce sunt în cer, navele zboară. Oamenii din interiorul lor pot controla unde se duc, la fel cum căpitanii stabilesc cursul navelor noastre comerciale.

Kristabel se ridică. Nu-i putea vedea decât conturul întunecat, în timp ce părul ei moale îi mângâia pieptul.

– De ce pui întrebările astea?

– Avem suflete, Kristabel. Le-am simțit. Când l-am împușcat pe răpitorul Mirnathei, televederea mea i-a urmărit sufletul în timp ce-și lua zborul.

– În drum spre Honious, mârâi ea.

– Nu și dacă doar alunecă la întâmplare în cer.

– Edeard, a întrebat ea nesigură, îți bați joc de mine?

– Nu! a asigurat-o. Niciodată. Doar că nu înțeleg de ce ne-au abandonat Lorzii Cerului. Ce să facem pentru a-i chema înapoi?

– Madona spune că trebuie să ne păstrăm integritatea.

– Dar cei mai mulți oameni o fac, nu-i așa? Cunosc atât de mulți care chiar au fost așa. Oamenii decenți și cinstiți care au murit. Sufletele lor sunt toate pierdute? *Oare Akeem este singur și rătăcit undeva în cer? Dar Melzar? Și Obron?* Cumva, nu voia să analizeze ideea. Brusc, îi veni în minte Salrana. Salrana care muncea cu conștiinciozitate în

spitalul din Ufford, așteptând ziua în care va reveni la Makkathran. Și la el. Își dedicase viața Madonei și era o persoană decentă.

Cu siguranță mai mult decât mine. Oare sufletul ei se va pierde în Gol? Astfel de gânduri îl făceau să se simtă inconfortabil, și nu dintr-un singur motiv. *Chiar ar trebui să-i scriu, să-i explic că am găsit-o pe Kristabel. Dar mie nu mi-ar plăcea să primesc astfel de știri printr-o scrisoare. Madona!*

– Nu știu, Edeard, a spus Kristabel, și ăsta este adevărul. Dacă vrei răspunsuri la astfel de întrebări, va trebui să i le ceri unei maici. Pot să-ți aranjez o întâlnire cu Pythia, dacă vrei. Suntem rude îndepărtate.

– Nu. Îmi pare rău. Rătăcesc cu gândurile în seara asta. Nu-i nimic.

Încercă să pună deoparte amintirea Salranei. *Mă voi ocupa de asta într-un mod onorabil, atunci când se va întoarce.*

Îi simți părul mângâindu-l. Degetele ei îi pipăiau obrazul.

– Am crezut că voi reuși să te liniștesc.

– Ai făcut-o. Sunt atât de epuizat, încât mintea mea e în ceață, de aceea sunt așa stupid.

– Vrei să facem dragoste din nou?

El îi zâmbi în sus, în întuneric, unde știa că se află fața ei.

– De fapt, în clipa asta nici nu mă pot mișca, ce să mai vorbim de asta.

– Ai face bine să te refaci până mâine.

– Mă duc la culcare acum, promit. Voi fi gata pentru tine din nou, mâine-seară.

– Mâine dimineață, a spus ea tăios.

– Da, Stăpână.

Kristabel, a descoperit el în zori, când ea l-a trezit din somn, nu glumise deloc.

În timpul zilei mergeau de-a lungul coastei, explorau golfurile și plajele vecine. Uneori, făceau o baie în mare, apoi se încălzeau făcând dragoste între dune. Kristabel, mai ales, se simțea delicios de excitată la perspectiva de a fi descoperită de vreun muncitor de pe proprietate sau de o menajeră. Pentru el nu era chiar atât de dificil s-o îndatoreze.

În a patra după-amiază, au mers înapoi de-a lungul drumului cabanei, cercetând câmpurile și livezile răspândite dincolo de fâșia îngustă de teren sălbatic care se întindea în spatele țărmului. Linia de coastă era alcătuită dintr-o serie de golfuri accidentate înșirate pe aproape tot drumul spre oraș. Majoritatea celor mai mari erau dominate de sate care se extinseseră sau adaptaseră stâncile curbate pentru a face din ele porturi pentru flotele lor de pescuit. Restul fuseseră incluse în proprietățile Marilor Familii ale Makkathranului, care construiseră acolo pavilioane sau cabane în care generațiile mai tinere își puteau petrece vara lenevind.

Mai la sud, terenul se adâncea, devenind o mlaștină de apă sărată

înainte de a se înălța din nou la capătul Câmpiei Iguru. Apoi Munții Bruneau se ridicau ca o pavăză împotriva câmpiilor aride din sud. Orașele și terenurilor agricole continuau să se agațe de coastă pe măsură ce aceasta se curba spre est până la Charyau, cel mai sudic oraș de pe Querencia, imediat după ecuator.

– Se spune că acolo trebuie să porți haine lungi pe tot parcursul anului, a spus Kristabel în timp ce stăteau în vârful unui delușor mai înalt, uitându-se spre sud. La orizont, abia puteau zări vârfurile înzăpezite ale lanțului Bruneau. Soarele este atât de puternic, încât îți scorojește pielea, mai ales dacă nu ești obișnuit.

– Au cumva povești și despre altcineva care ar mai trăi în lumea noastră? a întrebat Edeard. Poate despre nave ciudate pe care le-au văzut la distanță, pe mare?

– Nu. Navele noastre comerciale fac schimburi cu ei tot timpul și goeletele lor fac curse regulate în portul Makkathran. Dacă ar fi existat povești de genul acesta, le-am fi auzit. Își înclină capul într-o parte. Ești atât de interesat de ceea ce se află dincolo de ce avem la îndemână. De ce?

– Mă interesează lumea, asta-i tot. Nu voia să-i spună că principalul său interes era să descopere unde erau produse armele cu tragere rapidă. Nu te deranjează deloc faptul că nu avem de fapt o hartă completă a Querenciei? Navele care i-au adus pe Rah și pe Madona trebuie să fi văzut cum arăta înainte de a ateriza. De ce nu s-a păstrat niciuna?

– Iar începi să gândești diferit. Ce-ai spus este perfect logic, dar nimeni altcineva nu face vreodată acest tip de conexiuni.

– Este așa de rău?

– Nu, dar te scoate în evidență. Mi-ar plăcea să înțeleg de ce gândești în felul în care o faci.

– Doar pentru că așa sunt eu, cred. *Și din cauza lucrurilor pe care le văd în visele mele*.

– Îmi doresc să-ți fi cunoscut părinții. Îmi pare rău dacă sună egoist, dar trebuie să fi fost niște oameni foarte speciali. Îți amintești ceva despre ei?

– Foarte puțin, a oftat el. Akeem mi-a spus că mama mea a sosit în Ashwell dintr-o altă provincie. Spunea că era frumoasă și deșteaptă. Toți bărbații se băteau pentru mâna ei, dar ea nu l-a dorit niciodată decât pe tatăl meu. De fapt, și el se afla acolo numai douăzeci de ani, așa că presupun că nu era considerat un localnic. Avea o fermă în afara satului. Era un loc mare, sau cel puțin așa credeam. Îmi amintesc că aveam o mobilă foarte frumoasă în comparație cu celelalte case. Nu știu de ce. Nu am fi putut câștiga mai mult decât alți agricultori. Akeem mi-a spus că nu se implica foarte mult în viața din Ashwell. Nu pot să spun că-l condamn pentru asta.

– Nu am vrut să stârnesc ceva care să-ți facă rău.

– Nu-mi face. Au murit cu mult timp în urmă, am încetat de mult să-i jelesc. Urăsc bandiții care i-au ucis, dar Akeem a fost un adevărat tată pentru mine. Am fost norocos să-l cunosc.

Kristabel l-a luat de braț și au pornit în josul colinei.

– Există peste tot bandiți, a spus ea. De tot felul. Oamenii care pradă bunurile pentru care alții au muncit din greu. Bandele nu sunt diferite.

– Știu. Asta mă supără în legătură cu ei, însuși faptul că există. Și mai rău decât atât, faptul că oamenii le acceptă existența.

– Cred că bandele noastre sunt mai inteligente decât bandiții tăi. Au reușit să se infiltreze în viețile noastre.

– Orașul și satul, din nou?

– Aproape. Deși par să împărtășească aceeași brutalitate și ură. Sunt oameni defecți, Edeard. Ăsta e motivul pentru care fac ceea ce fac.

– Vrei să spui că ar trebui să le arătăm compasiune?

– Nu știu ce trebuie făcut. Îi mângâie fața, uitându-se cu simpatie la el. Înțelegi că toată lumea așteaptă ca tu să dai răspunsul, nu-i așa?

– Nu am niciun răspuns. Asta e treaba Marelui Consiliu.

– Te vor învinovăți pe tine dacă nu se găsește o soluție înainte. Nu le poți auzi vocile? Tu ai început asta, tu ai venit la Maeștrii Cartierelor cu această idee. Ai alungat bandiții din unele cartiere și i-ai determinat să se ducă în altele. De ce ar trebui să sufere unele cartiere în favoarea altora? Ce vei face pentru a scăpa de amenințarea pe care ai pus-o în evidență și împotriva căreia ai început războiul?

– Oh, Madona, a gemut el.

– Trebuie să găsim ceva, Edeard, o cale de ieșire.

– Nu există niciuna.

– Există cel puțin una, și tu știi asta. Exilul. Izgonirea permanentă dintre pereții de cristal. Excluderea lor din tot orașul.

– Asta nu se va întâmpla, Maestrul Bise nu va permite să se întâmple asta în Sampalok, în primul rând.

– Honious să-l ia pe Bise. Ai un elan politic în plină creștere în spatele tău. S-a văzut că excluderea funcționează. Trebuie să mergi mai departe. Dacă eziți acum, vei pierde momentul prielnic.

– Exilul? Vorbești serios? Mintea lui se întoarse la dimineața răpirii și la modul în care fusese mustrat de soția lui Eddis. Și unde se vor duce cu toții?

– Văd cât de mult te tulbură asta, dar cred că greșești făcându-ți atâtea griji. Imaginația te conduce pe un drum greșit. Vizualizezi cartiere întregi din oraș golite sub amenințarea armei. Edeard, problemele reale sunt cauzate de câteva sute de oameni, cel mult. Îmi amintesc noaptea în care tata a semnat mandatele de excludere pentru Haxpen. I-ai dat patru sute optsprezece. Ăștia-s toți, Edeard, toți bandiții pe care-i poți găsi. Acest număr nu înseamnă nimic în

comparație cu populația totală. Sunt atât de puțini încât nici măcar nu formează o minoritate. Scapă de șefii bandelor și de locotenenții lor, iar restul se vor împrăștia. Se vor reintegra în societate. Nu te vor iubi, dar cel puțin nu vor mai provoca genul de probleme pe care le pricinuiesc azi.

– Cred că da. Dar unde se vor duce șefii bandelor? Asta ar însemna doar să pasăm altcuiva problema noastră.

– Uite, a spus Kristabel hotărâtă, și își ridică brațele, răsucindu-le spre peisajul din jurul lor. O să-l conving pe tata să-ți împrumute cea mai mare navă din flota noastră și îi poți duce pe cel mai îndepărtat atol spre care putem naviga. Sau vom cumpăra cincizeci de căruțe și le vom conduce caravana în sălbăticia de dincolo de Rulan. Lasă-i să-și construiască propriile case și să-și producă propria hrană. Edeard! Tu nu ești responsabil pentru ei, nu după aceea. Ești un polițist din oraș, o poziție care era privită cu dispreț total înainte de a veni tu. Ne-ai făcut pe toți să ne simțim în siguranță, din nou, ne-ai dat speranță. Nu șovăi acum. Makkathranul nu își poate permite îndoielile tale.

Se uită la ea cu venerație. Ea șovăi derutată.

– Ce-i?

– Ești de-a dreptul incredibilă. Nu pot să cred că te uiți la cineva ca mine.

Kristabel privi în pământ.

– Dar o fac.

– Makkathranul este norocos să te aibă.

– Nu voi fi un lider de familie, ci doar un simplu mesager între tata și primul meu născut, cineva care doar va vota pentru indiferent ce va spune primarul. Dar voi schimba lucrurile, a spus ea cu înverșunare.

– Știu că o vei face.

Ultima noapte împreună, în cabana de pe plajă, a fost una care Edeard ar fi vrut să nu se încheie niciodată. Din nou, după ce lumânările muriseră de mult, stătea întins pe pat și se uita în sus, în timp ce gândurile i se adunau încet, transformându-se în înțelegere. Nu în ultimul rând, a ceea ce Kristabel îi spusese de-a lungul săptămânii, în atât de multe moduri pe care nu le înregistrase înainte. Era lungită alături de el acum, cu brațul pe pieptul lui, capul în scobitura gâtului, un picior peste al lui. Era în locul căruia îi aparținea. Pentru eternitate.

– Te iubesc, a spus el uimit.

Edeard se temea de întoarcerea în Makkathran. O parte din creierul lui adoptase fantezia frumoasă în care ei doi rămâneau împreună în cabana de pe plajă pentru totdeauna. Nu era vorba doar de unirea lor fizică, deși Kristabel era tot ce își imaginase vreodată că ar putea fi o

iubită. Nu voia ca perfecțiunea săptămânii petrecute împreună să fie afectată.

– Nici eu nu vreau să plec, a spus ea la micul dejun, în ultima lor zi.

– Cred că trebuie să ne întoarcem, a zis el morocănos.

– Trebuie, și nu te bosumfla.

– Nu mă… Îmi pare rău.

– Și asta o spui cam prea des.

– Mulțumesc.

– Am un cadou pentru tine, a zis ea, și instrui o ge-maimuță să-i aducă una din lăzi.

Edeard nu o observase printre celelalte bagaje. Pentru cineva care petrecuse cea mai mare parte a săptămânii goală sau îmbrăcată în bucăți de mătase și dantelă părea să solicite un dulap cam mare. Se aplecă înainte cu interes în timp ce ea deschidea lada și scotea haina din interior.

– O uniformă cum se cuvine pentru tine, a spus Kristabel. Nu se poate ca omul meu să arate ca un tip obișnuit la ceremonie, nu-i așa? Nu în această zi. Ziua cea mare.

Edeard a luat jacheta din mâna ei, admirând croiala și materialul serios, negru. Era o tunică de gală standard pentru polițiști, dar mult mai elegantă. Kristabel scoase din ladă și o pereche de pantaloni asortați, și o cămașă albă, centură, cravată.

– Îți mulțumesc foarte mult, a spus el, apoi se întristă. Eu nu am nimic pentru tine.

Ea îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi spus ceva jignitor.

– Pentru că nu ai niciun ban. Și asta e bine, pentru că nu e ceea ce caut la un bărbat.

– Ești minunată.

O sărută.

– Nu avem timp, trebuie să ajungem în oraș până la prânz. Du-te și pune-o pe tine.

– Am mai putea rupe câteva minute, a sugerat el, cu speranță.

Degetul ei arătă ușa dormitorului.

– Du-te și îmbrac-o.

Edeard s-a conformat. Se potrivea perfect și în timp ce se studia în oglindă nu-și putu împiedica un zâmbet de mulțumire.

Arăta grozav.

– Oh, Madona, murmură răgușit Kristabel de la ușă. Este într-adevăr ceva cu bărbații în uniformă.

– Croitorul mi-a știut exact mărimea, sau m-a spionat?

Sprânceana lui Kristabel se ridică ușor.

– Îți cunosc exact dimensiunea, a tors ea. Acum, haide, trebuie să plecăm.

Destul de ciudat, atunci când a ajuns înapoi în oraș, vederea acestuia l-a înveselit. Trăncăneala răgușită de gânduri și televorbire care se revărsa din mințile oamenilor era o prezență liniștitoare. Mai era și imaginea familiară a clădirilor și a străzilor, și a canalelor. Felul în care nimeni nu le acorda nicio atenție în timp ce se îndreptau spre grajduri. Nici măcar nu s-au deranjat să ridice o ceață de izolare.

– Sunt acasă, a decis el, în timp ce gondola îi ducea de-a lungul Marelui Canal Principal către Palatul Orchard.

Colegii de echipă care îl așteptau în Sala Malfit l-au salutat cu bucurie sinceră.

– Ia te uită! a exclamat Macsen, trăgând de splendida uniformă nouă a lui Edeard. Se uită la Kristabel, care stătea de vorbă cu Kanseen. Ceva *de anunțat?*

Edeard se încruntă.

– Nu. Am petrecut minunat. Și cu siguranță, nu vă dau detalii.

Macsen și Boyd au clătinat din cap exasperați.

– Tot băiat de la țară, a spus cu tristețe Macsen.

– Ce?

– Și avem niște vești pentru tine! a zis cu mândrie Dinlay.

– Ce? a repetat Edeard zăpăcit.

– După ceremonie, i-a replicat Kanseen ironic. Avem nevoie de timp ca să-ți explicăm.

– Haide, a spus Macsen. Mai bine ne-am ocupa locurile cât mai putem încă.

La ceremonia de absolvire a lui Edeard șirurile de scaune ocupaseră mai puțin de o cincime din spațiul disponibil. Astăzi, unele familii care veniseră să-și vadă fiii și fiicele absolvind trebuia să stea în picioare în jurul zidurilor. Ca și înainte, primarul Owain a apărut în capul scărilor mari, flancat de Maeștrii Cartierelor și de cei ai Breslelor. În timp ce coborau, acoperișul gigantic de deasupra înfățișa planetele-surori ale Querenciei plutind din nou prin zorii diafani filtrați de mănunchiuri de nori aurii.

Owain și-a început micul discurs pe platforma improvizată. Edeard, care stăteau în partea îndepărtată a sălii, se uită la șirul lung de Maeștri din spatele primarului. De data aceasta toți priveau atent, de parcă încercau să estimeze starea de spirit a publicului. Încordarea lor contrasta cu entuziasmul și satisfacția noilor polițiști și a familiilor lor. Apoi l-a văzut pe Bise, a cărui față era rigidă și plină de animozitate. Acesta se uita fix la el. Pentru o secundă, Edeard a fost luat prin surprindere de ura pe care o vedea și o simțea. Se adună și răspunse ostilității Maestrului cu indiferență rece.

Aplauze puternice au izbucnit când primul stagiar a urcat pe platformă și Owain i-a înmânat epoleții. Edeard a aplaudat și el politicos de-a lungul întregii ceremonii, care a durat foarte mult.

Singura dată când a aplaudat cu entuziasm autentic a fost atunci când și-au primit epoleții stagiarii de la secția Jeavons. Tânărul Felax strălucea de mândrie în timp ce cobora în grabă treptele, ținând butonii mici de bronz ridicați, astfel încât părinții lui să-i poată vedea. Edeard și Dinlay și-au zâmbit.

– Oh, Madona, a gemut Dinlay. Așa am fost și eu?

– Nu știu. Eram prea ocupat încercând să nu cad pe scări.

De pe rândul din spatele lor, Chae s-a aplecat spre ei.

– Ați fost o rușine amândoi, i-a asigurat el.

Edeard știa că era așteptat să participe la recepția care urma. Nu cu multe luni în urmă, ideea l-ar fi înspăimântat. Acum, după toate prin câte trecuse, nu-i mai păsa. În plus, Kristabel era la brațul lui tot timpul, zâmbind și impresionând lumea mult mai mult decât el. Așa că a luat un pahar de vin de la un ge-cimpanzeu, a refuzat *canapé*-urile, și-a arborat zâmbetul lui cel mai bun, și-a sigilat mintea și a început să le spună părinților cât de minunați erau nou calificații polițiști și cât de bucuros era că îl vor ajuta, și da, credea că bandele vor fi în cele din urmă învinse, și nu, nu putea divulga planificarea acțiunilor, era confidențială, și da, aveau o modalitate de a termina campania de excludere, și, vă rugăm, îndemnați-i pe Maeștrii Cartierelor dumneavoastră și pe Reprezentanți să sprijine emiterea mandatelor.

– Ne împărțim în grupuri politice, îi șopti Kristabel la ureche o oră mai târziu, în timpul petrecerii. Cât de makkathranic din partea noastră!

Edeard scană în jur cu televederea. Avea dreptate. Trei grupuri distincte de Maeștri se formaseră pe pardoseala neagră a Sălii Malfit. Una condusă de Finitan, numai zâmbet și entuziasm, cu Maeștrii Cartierelor care susțineau campania de excludere. Cel mai zgomotos dintre ei era Julan, care era aproape de nerecunoscut față de omul zdrobit de la Festivalul Călăuzirii. Entuziasmul lui copleșea pe toată lumea în timp ce saluta familiile pentru a le felicita. Oamenii nu erau obișnuiți să stea de vorbă cu un Maestru de Cartier, cu atât mai mult cu unul atât de exuberant și de plăcut.

– Tatăl tău este un politician talentat, observă Edeard.

– Încearcă să spui asta ca și cum ar fi un lucru bun.

A treia ei mână îl ciupi brusc de fesă. Edeard rezistă impulsului de a-i face și el la fel. Finitan îi prinse privirea și zâmbi aprobator la Kristabel înainte de a se întoarce din nou la șeful asociației ceramiștilor din Fiacre a cărui a treia fiică tocmai își primise epoleții. Mai erau încă opt Maeștri de Cartier în grupul lor, reprezentând Jeavons, Silvarum, Zelda, Drupe, Tosella, Lillylight, Ilongo și Padua. Finitan îi mai avea în vedere pe cei din Vaji, Cobara și Myco, care erau curtați asiduu pentru sprijinul lor.

Cel mai mare grup, adunat în mijlocul sălii, erau indecișii. Încă

majoritari. Erau apoi, cei care se adunaseră în jurul lui Owain. Familiile cele mai tradiționale, a remarcat Edeard, cu Bise în centrul lor. Și ei dădeau mâna bucuroși și stăteau de vorbă fericiți cu noii polițiști. Era destul de tulburat să vadă că Pythia era printre ei. Cu siguranță, ea își dădea seama că mandatele de excludere trebuia extinse. Apoi și-a amintit că ea refuzase cu blândețe să interzică cuiva să intre în Eyrie. Argumentul fusese destul de rezonabil: ar trebui ca oamenilor să li se permită să meargă la biserica Madonei.

– Divizarea asta nu este bună, i-a spus lui Kristabel când oaspeții au început să plece. Makkathranul trebuie să fie unit, dacă vrem să învingem bandele.

– Așa este, i-a răspuns ea.

Apoi l-a condus la Finitan și la tatăl ei.

– Bine ai revenit, a spus Julan.

Și-a îmbrățișat fiica, apoi a dat mâna cu Edeard. A fost o mică pauză atunci când s-a uitat la Edeard, ca și cum ar fi anticipat ceva. Finitan, de asemenea, părea să aștepte. Edeard nu era sigur ce să spună.

– Bine, atunci, a zis Finitan. Acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul. Edeard, în timp ce tu și Kristabel ați fost plecați, am făcut presiuni asupra Maeștrilor cartierelor rămase și a Reprezentanților lor pentru a adera la schema de mandate de excludere. Din păcate cu prea puțin folos. Primarul s-a opus cu tot atât elan.

– Dar de ce? a întrebat Edeard.

– Pentru că, așa cum a subliniat în mod întemeiat, nu avem nicio concluzie, nicio decizie finală cu privire la ce să facem cu acești oameni.

– Eu am, a spus Edeard, simțindu-se încrezător după tot ce discutaseră despre asta el și Kristabel.

– Ai? a întrebat Finitan.

– Da, domnule. Singurul lucru pe care îl putem face. Exilul.

– Ah. Aceasta este o declarație curajoasă, tinere Edeard.

El a zâmbit sfios spre Kristabel.

– Mi s-a explicat că, deși sună drastic, numărul real de persoane de care trebuie să scăpăm este mic în raport cu populația totală a orașului.

Finitan și Julan au schimbat o privire.

– Asta face lucrurile mai ușoare, a spus Finitan. Este destul de clar că Owain va stârni o nouă confruntare în Consiliu și tergiversarea va acționa în favoarea lui. Trebuie să preluăm inițiativa, iar propunerea exilului este exact tipul de perspectivă care va stimula oamenii să ne sprijine.

Edeard aruncă o privire la Maeștrii adunați în jurul lui Owain.

– Nu înțeleg, m-am așteptat ca asta să facă lucrurile să meargă mai rău în Consiliu.

– Va face, a spus Finitan cu un zâmbet. Și putem valorifica această divizare.

– Ah, a zis Kristabel, dând din cap cu înțelegere. Desigur.

– Desigur, ce? a întrebat Edeard.

– Îmi voi anunța candidatura pentru funcția de primar, a spus Finitan. Și alungarea bandelor va fi deviza campaniei mele pentru oamenii din Makkathran.

– Ce a spus? a întrebat Boyd în timp ce echipa se întorcea la secția din Jeavons, după ceremonie.

– Că va candida pentru funcția de primar, le-a zis Edeard tuturor. Era încă surprins de idee, deși entuziasmul lui era în creștere. *Cu Finitan la conducere, atât de multe lucruri se pot schimba.* Va fi o petrecere la Turnul Albastru în seara asta, așa că va putea face un anunț public.

– Nu Finitan, fraiere, s-a răstit Macsen. Maestrul Julan?

– Julan? El n-a spus nimic. Dar, cu sprijinul lui, Finitan are o șansă reală.

– Bine, a intervenit Kanseen. Uită de asta. Tu ce i-ai spus?

– I-am spus că îl voi susține cum voi putea.

Toți își aruncau priviri nedumerite. Edeard putea simți cum își închid mintea față de el, dar nu înainte de a-și manifesta iritarea și dezamăgirea. Realiza că faptul de a-și fi luat o săptămână liberă îi deranjase mai mult decât crezuse la momentul respectiv.

– Bine, atunci, noi cel puțin am fost ocupați, a spus Dinlay când intrau pe poarta principală a secției. Din nefericire, la fel au fost și bandele. Gondolierii au mai scos un cadavru din canal joia trecută. Al doilea fiu al unui negustor de haine din raionul Igadi.

– Madona! a gemut Edeard. Nu le-a luat mult timp să-și recapete curajul.

S-au grupat în sala mică. A treia mână a lui Dinlay a închis ușile în spatele lor. Kanseen s-a așezat pe una din mese, cu cizmele pe o bancă, iar Macsen i-a cerut unui ge-cimpanzeu să le aducă niște apă.

– Vinul de la petrecere a fost ieftin, s-a plâns el după ce a dat pe gât câteva înghițituri dintr-o carafă de sticlă.

Dinlay a tras o bancă pentru a se așeza față în față cu Edeard. Chipul lui radia de mulțumire. Boyd s-a așezat lângă el, încercând să nu se arate prea amuzat de atitudinea colegului său de echipă.

– Deci, ce a făcut cel de-al doilea fiu ca să deranjeze bandele? a întrebat Edeard.

– Nimic, a spus Dinlay. Folosesc o variantă nouă pentru vechea tâlhărie, extorcarea.

– Una inteligentă, a spus Macsen, golind a doua carafă de apă.

– Nu se mai deranjează cu micile prăvălii și tarabe, a explicat Dinlay. S-au mutat mai sus cu o clasă socială, vizându-i pe comercianții

mai mici. Și nu cer bani, vor o parte din afacerea în sine.

– Este o cale spre legitimitate, a spus Kanseen.

– Dacă ai un depozit plin de marfă, vine cineva și întreabă dacă poate cumpăra un procent din afacerea ta. Dar chestia e că vor să amâne plata pentru procentul acela.

– O să poată fi scăzut din creșterea profiturilor. Așa spun de obicei, a explicat Boyd. Până acum, nimic penal. Cu siguranță nimic care să poată fi folosit pentru a te plânge la poliție sau la instanțele judecătorești.

– Numai că tu știi cine sunt și ce vor, a continuat Dinlay. Fac acest lucru foarte clar. Dacă nu te conformezi, un membru al familiei tale va fi rănit.

– Sau, în unele cazuri, ucis, a adăugat Macsen. Ca fiul negustorului de haine. Ceea ce este extrem, dar acestea sunt cazurile despre care auzim.

– Deci, nu știm cât de numeroase sunt, a spus Edeard.

– Nu. Dar toată lumea se plânge de faptul că prețurile cresc. Și nu există niciun motiv. Nu există nicio lipsă de nimic, portul este aglomerat cu nave care livrează marfă, iar depozitele orașului sunt pline.

– Negustorii mici și mijlocii nu au genul de asociații de protecție pe care le au magazinele și comercianții, a spus Kanseen. Rivalitatea lor comercială exclude aproape orice cooperare.

– Dar au gărzi personale, a spus Edeard.

– Nu, nu au, l-a lămurit Dinlay. Ah, patriarhul va fi însoțit de câțiva bătăuși când colectează sumele mai mari de la clienți sau când plătește căpitanul unei nave, dar nu putem vorbi aici despre genul de mică armată pe care o folosesc Marile Familii. Acești mici negustori au familii numeroase, care sunt complet neprotejate, iar ei sunt o parte vitală a economiei Makkathranului.

– Înțeleg, a spus Edeard.

Sperase că va avea un scurt răgaz la întoarcere, dar ar fi trebuit să știe mai bine.

– Trebuie deci să identificăm cine…

– Nu, nu trebuie, a spus Dinlay vesel.

– Nu trebuie?

– Am făcut-o deja.

– Ah. Acum, foarte mult din atitudinea echipei îi devenea mai clară lui Edeard. Privi în jur, la fețele lor îngâmfate. Pentru ce aveți nevoie de mine?

– Pentru a ne oferi forța ta brută ca susținere în timpul arestării, i-a răspuns Macsen pe un ton nevinovat.

Edeard a râs.

– Hai, spuneți-mi.

– În primul rând, vestea proastă, a spus Boyd. Casa cu Petale Albastre are un nou proprietar.

– Cine? a întrebat Edeard brusc.

Boyd îi aruncă lui Dinlay o privire pe furiș, de parcă îi cerea aprobarea.

– Buate.

– Nu am auzit de el.

– Nimeni nu a auzit, a spus Boyd. Se pare că este fratele vitreg al lui Ivarl.

– Oh, grozav.

– Vrei vestea proastă acum? a întrebat Macsen.

Edeard îl fixă brusc cu privirea.

– Zvonurile spun că Buate are un partener.

– Continuă.

– Ranalee.

Edeard își luă fața în mâini și chicoti ușor.

Ar fi trebuit să prevăd asta, mai ales după ce Tannarl a făcut echipă cu Ivarl în noaptea aceea.

– Edeard? a întrebat Kanseen.

– De fapt, asta-i o veste bună, le-a spus.

– Este?

– Avem în sfârșit o legătură între bande și una din Marile Familii. Putem dovedi că ea e partenerul?

– Actul de Ocupare se depune la Registrul orașului, a declarat Dinlay, scoțându-și ochelarii pentru a-i lustrui. Este considerat confidențial cu excepția situației în care o crimă a fost comisă în sediu sau de către proprietar. Am putea depune o cerere în instanța de judecată inferioară pentru a vedea pagina. Dar tot ce ne spune ea este cine a revendicat drepturile de ședere în structură, și după cum știm Buate este familia, deci nu vom afla nimic nou. Și articolele privind corporațiile care reglementează afacerile Casei cu Petale Albastre vor fi păstrate de Breasla Funcționarilor Fiscali. Cu toate acestea, dată fiind natura afacerii, este foarte probabil ca aranjamentul cu Ranalee să nu fie consemnat nicăieri.

– Deci, e doar un zvon?

Dinlay ridică din umeri.

– Da.

– Și asta este ceea ce ați reușit să descoperiți în timp ce am fost plecat?

– După cum spune al meu tată-în-curând, toată lumea critică, a răspuns Macsen prefăcându-se consternat. Nu, de fapt, am efectuat o muncă dificilă de supraveghere în condiții periculoase pentru un salariu mic și insuficient apreciată de caporalul nostru și de căpitanul secției.

– Pentru numele Madonei, vreți să-mi spuneți ce se întâmplă?

– Am urmărit mai mulți bandiți care sunt incluși în mandatele de excludere, și asta dintr-un foarte bun motiv. Unul dintre ei a fost membru al echipei de executori, a răspuns Dinlay zâmbind larg.

– Tocmai i-au spus unui comerciant numit Charyau din Neph că vor o treime din afacerea lui. Importă *salburești*.

– Ce naiba este un *salburete?* a întrebat Edeard. Și jur pe Madona că dacă măcar unul dintre voi îmi mai aruncă privirea aia plină de milă, vă trimit pe toți cu capul înainte în Bazinul Birmingham și vă țin sub apă.

Boyd a deschis gura, gata să-i explice. O încruntare i s-a adâncit pe frunte și s-a întors spre Macsen. Acesta și-a țuguiat buzele și a aruncat o privire întrebătoare spre Kanseen.

– Ei bine, nu mă întreba, a spus ea. Nu am mai auzit de așa ceva până acum.

– Trebuie să fie ceva valoros, medită Dinlay. Charyau are o familie mare, care se îmbracă în haine fine și chefuiește peste tot în oraș. Și are, de asemenea, două amante pe care le acoperă cu bijuterii.

– Nu a fost de acord cu condițiile lor? a întrebat Edeard.

– Nu, a spus Boyd. Madona l-a binecuvântat cu o coloană vertebrală și o mulțime de fanfaronadă pompoasă. A refuzat.

– Așa că am urmărit echipa acasă, în Sampalok.

– Ați intrat în Sampalok? a întrebat Edeard surprins.

– Cum am spus: dificil și periculos, anunță Macsen plin de sine. Așa se explică faptul că știm că au de gând să dea de pământ cu Rapsail, întâiul născut al lui Charyau, ca prim avertisment. Și au de gând s-o facă în seara asta.

– Unde? a întrebat Edeard nerăbdător.

Strada Riorn era o cale sinuoasă pe colțul nordic al Abadului, care lega Canalul Trandafirilor de Marele Canal Principal. Clădirile grupate acolo erau înalte și impunătoare, deși una dintre ele era înclinată, îngăduind unor corzi mari și neîngrijite de gurkvine să atârne de cornișe, ca o cortină vie, întinsă de-a lungul străzii. Construcția de lângă cea cu vegetația abundentă găzduia Reckless Colonel, un restaurant și un teatru de bună reputație, unde fiii mai bogați ai gentlemenilor orașului se adunau pentru o noapte plăcută printre cei din clasa lor.

Pe fețele de masă apretate, din pânză albă, de pe mesele hexagonale, puteau fi găsite mâncăruri scumpe iar pivnița era înzestrată cu o selecție de vinuri de epocă de invidiat provenind de pe întreaga Querencia. Zona salonului oferea scaune și canapele adânci și confortabile, în timp ce dansatorii care urcau pe scenă își executau mișcările elegante cu o agilitate uimitoare în acordurile perfecte ale

orchestrei casei. Cinci portari solizi, puternici și fizic, și telekinetic, stăteau în fața ușilor lucioase din lemn, simpla lor prezență fiind suficientă pentru a descuraja pe oricine fusese suficient de prost pentru a se fi născut cu un statut inferior.

Era după ora două dimineața când unul dintre ei și-a atins pălăria înaltă în semn de salut către Rapsail, care se clătina nesigur pe cele trei trepte incomode spre trotuar. O ploaie torențială biciuia strada, diminuând luminile portocalii ce străluceau pe pereții clădirilor. Rapsail și-a strâns haina de piele în jurul jachetei lungi, albastru cu roșu, în timp ce mormăia beat un „noapte bună“ spre portari, și a început să-și țeasă un traseu nesigur spre Marele Canal Principal.

Alcoolul îi suprima și televederea, și concentrarea optică. Nu era deloc conștient de cei cinci bărbați ascunși în umbrele adânci și aleile din preajma străzii Riorn. Nici nu a observat când s-au apropiat de el și l-au înconjurat. Abia atunci când au ajuns lângă el s-a încruntat, în starea de confuzie a omului beat.

– Eu vă spun salut, băieți, a bâlbâit el.

O a treia mână i s-a închis în jurul gleznelor. Pentru o clipă a reușit să se mai miște anevoie, apoi se uită în jos, la picioarele lui imobilizate. Rapsail a clipit la pantofii de piele lustruiți cu catarame la modă din alamă și argint. Aceștia nu păreau a face ceea ce dorea, adică să-l ducă departe, departe de acest loc.

– Am spus că s-a terminat.

Unul dintre atacatori a râs. L-au înconjurat, spectre întunecate cu cagule trase pe cap și cu fețele în umbră, protejate de o ceață de izolare. Ploaia răpăia cu putere pe hainele lor impermeabile, formând râulețe rapide pe țesătură.

– Ce vreți?

Instinctul de autoconservare al lui Rapsail începea să ajungă la creierul saturat de alcool. A încercat să țipe prin televorbire, dar asta cerea prea multă concentrare.

O mână îi trase gluga de pe cap.

– Te avertizez, am prieteni în acest oraș. Prieteni puternici.

– Acesta este un mesaj pentru tatăl tău, i-a spus Medath, șeful echipei de executori.

– Ce mesaj? a întrebat Rapsail în timp ce ploaia îi lipea părul de țeastă.

– O să înțeleagă.

Un pumn lovi abdomenul durduliu al lui Rapsail. Tânărul se îndoi imediat, căzând în genunchi. Lacrimile de durere i se amestecau cu ploaia pe obraji.

– Oh, dulce Madona, nu. Am bani. Vă rog.

– Nu bani vrem noi, i-a explicat Medath cu răbdare, ci moștenirea ta.

Doi dintre bărbați au scos de sub haine niște bastoane îmbrăcate în piele, în timp ce alți doi și-au folosit mâinile telekinetice pentru a-l ținti pe Rapsail în poziția ghemuită.

– La urma urmei, a spus Medath pe un ton rezonabil, nu o să mai ai nevoie de ea. Schilozii nu au pe ce să cheltuie.

Rapsail scânci jalnic.

– Stricați-l, a ordonat Medath. Rău.

Două bastoane s-au ridicat în aer, șiroind de apă. Și-au continuat să se ridice, desprinzându-se dintre degete pentru a se învârti departe, în noapte. Cei doi bărbați au mormăit surprinși. Medath se ghemui rapid, două cuțite lungi alunecându-i în mâini. Scană în jur cu televederea, sondă fiecare ușă și fiecare nișă de-a lungul străzii cu scutul telekinetic împietrit. Unul dintre ceilalți atacatori ținti o lovitură spre capul lui Rapsail. Cizma i-a fost împinsă brusc înapoi, trimițându-l lat la pământ. S-a auzit un pleosc dureros când fața i-a lovit, turtindu-se, trotuarul. A strigat „Ajutați-mă!" în timp ce sângele îi țâșnea pe gură și pe nas. Apoi, a înghețat de groază în timp ce era târât violent pe trotuar. A alunecat departe de tovarășii săi cu o viteză înspăimântătoare, cu mâinile greblând suprafața umedă fără niciun efect. Țipetele i-au fost retezate când a dispărut după colț.

– Dulce Madona! a icnit un altul.

A luat-o la fugă. Picioarele i-au plecat de la sol și a fost propulsat prin aer, izbindu-se de cel mai apropiat zid. S-a prăbușit la pământ, uluit. Cei trei atacatori rămași s-au grupat. Medath avea cuțitele pregătite, ceilalți și-au scos pistoalele. Hohote de râs au răsunat pe stradă. A fost prea mult pentru unul dintre ei. A început să tragă într-un mănunchi de umbre. Glonțul s-a oprit doar la doi metri de țeava pistolului, suspendat în aer. Picăturile de ploaie se curbau în jurul lui.

– Mergătorul-Pe-Apă, a șuierat Medath.

– Bună seara.

Edeard păși înainte, trupul său devenind vizibil în mijlocul umbrelor ezitante și al ploii neobosite în timp ce ajungea în mijlocul străzii. Ploaia îl evita, despărțindu-i-se deasupra capului pentru a-i lăsa splendida tunică nouă perfect uscată.

În spatele lui, Kanseen și Dinlay au apărut de nicăieri.

– Ești arestat, a spus Edeard.

A întins o mână și cele două pistoale au fost smulse din degetele proprietarilor lor.

– Încătușează-i, i-a spus lui Dinlay. Apoi se întoarse spre Kanseen. Ia cuțitele.

Medath o privi apropiindu-se. Roti cuțitele abil, cu mânerele îndreptate spre ea. Edeard merse la cel care fusese aruncat în zid, aplecându-se peste omul care gemea slab.

– Voi lua eu astea, a spus Kanseen, și întinse o mână spre cuțite.

O singură șansă pentru Medath. Le-a trimis zburând spre ea cu o simplă mișcare puternică din încheieturi. În același timp, și-a împins cu toată puterea a treia mână în Edeard.

– Luptați-vă cu ei, a strigat la cei doi complici.

Kanseen s-a împiedicat în timp ce respingea cuțitele și s-a rostogolit pe trotuar. Dinlay se lupta să-l țină strâns pe unul dintre bandiți, în timp ce Edeard îi venea în ajutor, imobilizându-l rapid pe cel de-al doilea, cu o priză telekinetică fermă. Până să reușească să-i supună și să-i încătușeze pe amândoi, Medath se îndepărtase în fugă. Televederea lui Edeard îl urmă văzându-l cum trecea în goană peste podul de fier de deasupra Bazinului de Mijloc.

Macsen și Boyd și-au înlăturat camuflajul. Boyd îl avea pe primul bandit inconștient pe umăr. Macsen se grăbi spre Kanseen și o ajută să se ridice în picioare.

– Ei bine, asta a fost umilitor, a spus ea în timp ce încerca să-și scuture apa de pe pantalonii uniformei.

– A crezut, a spus Edeard.

Televederea i-l arăta pe Medath dincolo de pod, intrând în Pholas Park.

– Pentru un tip atât de dur, poate să alerge foarte repede, a observat Boyd amuzat.

Edeard s-a întors spre bărbatul pe care îl încătușase.

– Întinde-ți brațele, Sentan.

– Îmi știi numele.

– Bineînțeles că-ți știu numele. Îți știu și casa, știu ce ai mâncat la masa de prânz, iubita, cei trei copii ai tăi care și-au găsit locuri de muncă cinstite. Acum, întinde brațele.

– Ce ai de gând să faci?

Edeard își folosi a treia mână pentru a ridica brațele lui Sentan. Omul tresări simțindu-i forța.

– Te rog, a implorat. Eu… n-o să mai fac asta. Pe Madona, n-o să mai fac.

– Nu, n-o să mai faci, a spus Edeard.

A trimis apoi cheia în cătușe și le-a deblocat. Sentan i-a aruncat o privire speriată.

– Nu te arestez, a spus Edeard. Nu vă arestez pe niciunul dintre voi.

– Te rog, Mergătorule-Pe-Apă, oh, te rog, nu. Nu mă omorî.

– Taci. Am obosit să-mi pierd timpul la tribunal cu oameni ca tine. Așa că, o să pleci.

– O să… ce? exclamă uimit Sentan.

– Tu și prietenii tăi veți părăsi Makkathranul. În seara asta. Acum. Echipa mea vă va escorta la Poarta de Sud. Veți trece dincolo de ea și nu vă veți mai întoarce.

– Și unde o să mă duc?

Edeard se aplecă, apropiindu-și fața la un centimetru de cea a lui Sentan.

– Ce fac victimele tale după ce le-ai bătut, după ce le-ai rupt oasele și le-ai făcut sângele să le ude podeaua propriei case în timp ce copiii lor au fost obligați să privească, ce fac după ce au fost transportate urlând de durere la spital? Își duc cum pot mai bine viața mai departe. M-ai înțeles acum?

– Da.

– Dacă te întorci. Dacă mai pui piciorul în orașul meu. O să știu. Poți să crezi asta? Mă crezi?

– Da. Da, domnule.

– Du-te, atunci.

Sentan își plecă, înfrânt, capul. Edeard se duse la Rapsail, care rămăsese în genunchi, oferind o priveliște jalnică – pantalonii uzi, părul lipit de cap, mantia șifonată și murdară.

– Mulțumesc, a început el să plângă. Mulțumesc, Mergătorule-Pe-Apă.

– Ridică-te, i-a spus Edeard fără simpatie.

În spatele lui, Dinlay și Macsen se ocupau de echipa de executori supusă. Îi conduceau în josul străzii. Era începutul călătoriei lor afară din oraș.

Rapsail a reușit să se ridice și să rămână în picioare, clătinându-se, în timp ce ploaia continua să-l biciuiască. Edeard făcu un efort să se calmeze. Jurase să protejeze cetățenii obișnuiți ai Makkathranului, dar oameni ca Rapsail făceau să-ți fie greu să simți orice fel de empatie pentru ei.

– Există un motiv pentru care ai fost ales în seara asta, a spus Edeard cu răceală. Tatăl tău nu a venit la noi, la mine, atunci când prietenii lui Medath i-au dat un ultimatum. Dacă nu știu ce pun la cale bandele, nu te pot proteja de ele. În seara asta ai avut noroc, și pentru asta îi ești dator echipei mele.

– Desigur, a spus Rapsail. Tata vă va răsplăti generos pentru serviciile voastre. Suntem oameni de onoare.

– Nu vreau bani, se răsti Edeard.

Rapsail se dezmeticea rapid. Chiar și în starea de beție în care se afla putea simți furia lui Edeard.

– Bineînțeles că nu, îmi cer mii de scuze, Mergătorule-Pe-Apă. Ăă…, ce dorești?

– Informații. Familia ta nu este singura pe care au vizitat-o. Mâine, după ce te trezești din beție, voi veni să discut cu tine și cu tatăl tău despre modul în care polițiștii pot elimina influența pe care bandele o au asupra colegilor voștri comercianți.

– Da, da, desigur.

Edeard îi făcu semn lui Kanseen.

– Ai grijă să ajungă întreg acasă. Spune-i tatălui său că voi fi acolo de dimineață.

– Am parte numai de sarcini grozave în seara asta, nu-i așa?

Edeard rânji stânjenit.

– Te-ai descurcat bine. Știu că nu a fost ușor pentru tine. Mulțumesc.

– Ha! Dar nu-și putu împiedica un mic fulger de satisfacție să i se scurgă din minte. Haideți, domnule, a spus ea, și l-a apucat de umăr pe Rapsail.

– Măi, să fie, o fată-polițist!

– Da, domnule.

– Și încă una foarte drăguță.

Edeard și Boyd au tresărit amândoi, ținându-și respirația.

Dar Kanseen i-a permis lui Rapsail să rămână în viață.

– Lasă-mă să vin cu tine, Edeard, l-a rugat Boyd, după ce neverosimila pereche a plecat. Te rog.

– Pot să mă descurc.

– Ultima oară, aproape te-au ucis.

– Atunci am încercat să nu provoc tam-tam. Cred că știm cu toții că zilele acelea sunt de domeniul trecutului acum.

Boyd îl privi cât se poate de sceptic.

– Bine.

– Am nevoie să te întorci la Reckless Colonel. Cineva a comunicat direct prin televorbire cu echipa de executori. Spune-i limpede proprietarului că l-am inclus pe lista celor aflați în rahat și că, de acum încolo, vreau cooperarea lui deplină. Și vezi dacă poți să afli și numele informatorului.

– Madona, asta-i tot?

– Fiecare avem abilități diferite, asta e ceea ce ne face să fim o echipă bună.

– În regulă, dar fii atent, bine?

– Nu vreau decât să mă prezint, atâta tot.

– Și dacă Ranalee e acolo?

– Madona nu-i chiar atât de crudă, nu-i așa?

Edeard nu mai intrase în Myco din noaptea incendiului. Știa că era fizic capabil să se protejeze de orice ar putea arunca în el Ivarl și locotenenții săi. Ceea ce-i lipsise fusese motivația. Nu era vorba că-și pierduse curajul de a se confrunta cu Ivarl sau cu înlocuitorul acestuia. Dar avusese nevoie de timp pentru a-și recăpăta încrederea. Răpirea și Kristabel îl ajutaseră s-o facă.

Edeard alunecă în sus lin și silențios, trecând prin podeaua modificată a orașului până în camera de zi a Casei cu Petale Albastre pe care o găsi aproape pustie. Ușile erau închise și blocate. Doi bețivi sforăiau pe canapele, cu niște pături aruncate peste ei de personalul

atent. Trei ge-maimuțe și câțiva chelneri obosiți erau ocupați în camera din spate cu spălatul ultimelor pahare. Focurile din sobele de fier scăzuseră până la o licărire roșie confortabilă.

Se uită bine în jur. Mobilierul era similar cu cel de ultima dată, deși totul era nou, desigur. Chiar și pianul arăta la fel. Nici urmă de globuri pline de ulei, sau de vreun alt fel de container. Nici câine nu era.

Edeard își înlătură camuflajul și o luă pe scări spre galerie. Câteva camere erau încă ocupate de fete și de clienții lor. Madama și doi portari se aflau într-un mic salon unde își luau cina foarte târzie în timp ce le așteptau pe fete să termine.

Se simțea ciudat să fie vizibil în timp ce mergea de-a lungul coridoarelor și apoi în sus pe scări, pe acolo unde până atunci se strecura mereu ca o fantomă nervoasă. În timp ce se apropia de camera lungă de la etajul al treilea, pe care Ivarl o folosea pentru a se întoarce cu oamenii săi, ușile se deschiseră pentru el, trase de a treia mână a cuiva. Edeard păși înăuntru.

– Chiar mă întrebam când o să mă vizitezi, l-a întâmpinat Buate.

Nu era nicio îndoială că el și Ivarl împărțeau un părinte. Edeard ghici că trebuia să fie vorba de tatăl lor. Aveau aceeași frunte largă și ochii verzi ciudați. Dar în timp ce constituția puternică a lui Ivarl începuse să se buhăiască, Buate era subțire și musculos, de parcă și-ar fi petrecut viața făcând muncă fizică grea. Era, de asemenea, mai tânăr decât fratele său vitreg, probabil nu mai mult de șaptezeci de ani, cu părul negru bogat aranjat în bucle care-i atârnau mai jos de guler – un obicei la modă în marile familii din cartierele de nord ale orașului. Așa cum era și vesta scumpă din piele brodată cu aur, lăsată descheiată pentru a descoperi cămașa roșu-aprins. Bijuteriile lui erau mult mai discrete decât cele ale lui Ivarl, două cercuri de aur pe degete și un cercel de diamant. Un diamant foarte mare, remarcă Edeard.

Buate stătea în spatele biroului, fixându-și vizitatorul cu o privire plină de dispreț aristocratic. Spre deosebire de Ivarl, care-și păstra totdeauna biroul în ordine, o mulțime de hârtii și documente legale erau răspândite peste tot. Ca pentru a contrabalansa deosebirile, Nanitte era acolo, la fel ca înainte, așezată pe o canapea largă de catifea de lângă birou. Mai sus de fusta străvezie, purta un corset strâmt ciudat din curele din piele care părea incomod de strâmt. Îi aruncă lui Edeard o privire goală, cu mintea perfect protejată.

Edeard își folosi a treia mână pentru a închide ușa.

– Va fi singura vizită, a răspuns el, ignorând-o în mod deliberat pe Nanitte – deși aceasta părea să aibă o vânătaie pe obraz, lumina era prea slabă pentru a fi sigur. Acest tip de vizită, oricum.

Buate apucă un stilet de argint, jucându-se cu el absent.

– Și care este oare acest tip de vizită, Mergătorule-Pe-Apă?

– Una prietenoasă.

– Serios? Ce fel de prietenie îți imaginezi că am putea avea?

– Scurtă.

Buate râse.

– Înțeleg acum de ce dragul meu frate era încântat să te aibă drept adversar.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut la înmormântare.

– Am fost ocupat în provincii. M-am întors în Makkathran doar după ce am auzit vestea tristă.

– Știi cine l-a ucis?

– Am crezut că s-a înecat.

– Nu. Era mort cu mult timp înainte de a ajunge în apă. De obicei cam așa se încheie tortura.

– Groaznic! Sunt convins că te ocupi de găsirea criminalilor care au făcut asta.

– Este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici.

– Ah. Ce interesant.

– Ai auzit că Marele Maestru Finitan și-a anunțat candidatura pentru funcția de primar?

– A fost subiectul principal al casei în seara asta.

– Campania lui va fi axată pe exil.

– Da, așa am auzit. Mă tem că nu va primi votul meu. Prea mulți dintre prietenii mei ar suferi sub o astfel de politică.

– Așa că va trebui să-i conduci departe, afară din oraș.

Amuzamentul detașat al lui Buate se topi.

– Poftim?

– Vreau să pleci acum. Părăsește orașul. Ia-ți colegii și partenerii de afaceri și locotenenții cu tine. Astfel își pot lua toți banii, poți trăi o viață bună în exil.

– În mod normal, aș râde la ceva atât de absurd. Dar văd că, de fapt, vorbești serios.

– O mulțime de oameni vor avea de suferit în următoarele câteva luni. Vor fi pierderi de vieți. Poți evita acest lucru. Gândește-te la asta ca la un apel la natura ta mai bună.

– Crezi că am una?

– Cred că ești mai deștept decât fratele tău mort. El a fost un asasin nebun, care-și folosea mușchii la fel de stupid împotriva unor oameni neînsemnați. Dar acum ești tu aici, și văd că lucrurile sunt deja în schimbare. Bandele sunt orientate către comercianți și afacerile mai mari. Încerci să te integrezi mai profund în economia orașului și să te ferești de provocările juridice. Asta cere o minte mai metodică. Își întinse a treia mână și răvăși un top întreg de documente de pe birou, trimițând filele fâlfâind la podea. Nanitte se grăbi pentru a le ridica pe cele care căzuseră peste ea și pe canapea. Mintea cuiva care apreciază hârțogăraia.

Buate lăsă stiletul și se uită cu dezaprobare la vălmășeala de hârtii.

– Te rog, nu face asta.

Edeard trimise un ultim val de hârtii spre tavan.

– O minte pricepută la legi. Iar eu am dezvoltat o aversiune față de avocați.

– Nu am nicio idee despre ce vorbești. Eu nu am preluat afaceri și nici nu am vreo dorință de a face asta. Casa cu Petale Albastre oferă un venit mai mult decât suficient.

Edeard auzi niște pași puternici tropăind de-a lungul coridorului exterior. Își înclină capul într-o parte și îi aruncă lui Buate o privire întrebătoare.

– Șefu'! a strigat un bărbat.

Ușile s-au deschis cu o lovitură. Un Medath aproape fără suflare năvăli înăuntru. Mantaua impermeabilă lăsa șiroaie de apă pe podeaua lustruită din spatele lui.

– Șefu'! Șefu'! Mergătorul-Pe-Apă era acolo, ne-a prins cu Rapsail și… AAAH!

Medath aproape căzu pe spate de frică. Se apucă de inimă, cu ochii ieșiți din orbite respirând sacadat. Buate tremura de furie, uitându-se urât la executorul lui.

Edeard zâmbi mulțumit.

-Ț-ț-ț, momentul potrivit înseamnă totul în domeniul nostru de activitate, nu crezi?

– Nu poți fi aici, a strigat Medath. Erai acolo. Degetul lui arăta nebunește spre oraș. Am fugit… Șefu'?

– TACI!

Zâmbetul lui Edeard dispăru.

– Părăsește orașul. Ia-l pe cretinul ăsta și pe toți ceilalți ca el cu tine. Nu poți câștiga. Nu împotriva mea.

Buate se ridică de pe scaun, cu palmele presate pe birou.

– Nu înțelegi nimic. Du-te înapoi la țară, băiete, înainte ca toți cei pe care îi iubești să fie răniți. Orașul ăsta nu e de tine.

Se uitau unul la altul în timp ce Medath continua să gâfâie zgomotos în spatele lor.

– Makkathranul este deja al meu, a spus Edeard. Habar n-ai de ce sunt capabil.

S-a întors și a început să meargă spre ușă.

– Ești la fel de slab ca fratele meu, scuipă Buate după el. Data viitoare nu Mirnatha va fi răpită.

Edeard se întoarse, aruncând un braț înainte. Buate fu smuls de la locul lui pentru a fi izbit de perete între două dintre ferestrele ovale. Se zvârcolea neputincios la șapte metri deasupra podelei. Viermi subțiri și orbitori de electricitate statică pârâiau în aerul din jurul său, țintind către hainele lui. Buate scâncea îngrozit în timp ce smocuri mici de fum

țâșneau din fiecare punct lovit.

– Dacă se întâmplă vreodată ceva cu ea sau cu oricare dintre prietenii mei, te vei alătura fratelui tău într-un mod care va face felul în care a murit el să pară un deliciu.

Edeard își retrase brusc a treia mână. Buate căzu la podea, aterizând prost pe umăr. Gemu sălbatic de durere.

– Ești într-o companie proastă, îi spuse Edeard Nanittei, și închise ușile în spatele lui.

Edeard se trezi singur în apartamentul său. Ge-cimpanzeii se agitau să-i prepare micul dejun, iar el se îndreptă spre bazinul din baie. Deși se distrase grozav cu Kristabel, frecându-se unul pe altul cu buretele în casa de pe plajă, îi lipsise luxul bazinului său cu temperatura perfectă a apei. La început a crezut că asta i-ar putea explica melancolia, dar, apoi, a recunoscut că de fapt îi era dor să se trezească alături de Kristabel.

În timp ce mânca amestecul de nuci și fructe pe care i-l pregătiseră ge-cimpanzeii se întrebă dacă ar trebui să televorbească cu ea. Ar fi frumos să afle când s-ar putea întâlni din nou, ieri fusese atât de ridicol de ocupat. Era sigur că ea se așteptase ca el să meargă la conacul Culverit și să rămână acolo pentru a petrece noaptea împreună, chiar dacă le-ar fi fost mult mai confortabil în apartamentul lui, cu patul modificat și cu celelalte facilități simple pe care le crease. Apoi se opri cu paharul de suc de mere și mango la jumătatea drumului spre gură. Cu excepția unei nopți ocazionale petrecute în camera unui han și a weekendului de coșmar cu Ranalee, toate fetele de familie cu care fusese veniseră în apartamentul lui. Nu fusese nici măcar o dată luat în dormitorul vreuneia din casa familiei ei.

Oare Boyd a petrecut vreodată noaptea la conacul Sariei? Nu-mi amintesc. Madona, mi-aș dori să înțeleg mai bine obiceiurile astea.

Marile Familii pot fi de-a dreptul sufocante cu privire la formalități.

O s-o întreb pe Kanseen, ea o să-mi spună.

Până atunci, nu va televorbi cu Kristabel. Desigur, dacă ar fi să-l cheme ea…

Macsen îl aștepta la poarta de la intrarea clădirii.

– Cum a fost azi-noapte? a întrebat el.

– Nu prea bine. Buate nu s-a arătat deloc dornic să plece din Makkathran.

– Aș fi putut să-ți spun și eu asta.

– Știam și eu, dar a trebuit să-i fac propunerea.

Macsen zâmbi.

– Conștiința ta… va însemna moartea noastră.

– Foarte probabil. Dar ar fi trebuit să vezi fața lui Medath. Merita un risc de zece ori mai mare doar ca să vezi asta. Dar partea ta cum a

mers?

– Sentan și toți ceilalți s-au târât pe drumul din sud. A fost o priveliște grozavă. Am stat lângă poartă mai mult de o oră și am trimis un ge-vultur să-i supravegheze, dar nu s-au mai întors.

– Bine, am scăpat de patru și mai avem patru sute.

– Nu putem să-i luăm doar câte patru. În plus, ne-au trebuit cinci zile de muncă grea numai pentru a descoperi această singură schemă.

– Știu. Dar trebuie să respectăm regulile până când este ales Finitan.

– Chiar crezi că va fi?

– Trebuie să fie, a spus Edeard cu sinceritate. Cei mai mulți oameni din oraș vor ca bandele să fie expulzate. Owain nu are nicio șansă.

– N-ai de unde să știi. Ar putea scoate din mânecă o politică și mai populară.

– Dacă ar vrea să fie popular, ar aproba metoda exilului chiar acum și nu ar mai încerca să ne distrugă campania pentru mandatele de excludere.

– Politicienii din acest oraș sunt mult mai inteligenți și mai vicleni decât îți închipui tu. O să vezi.

Edeard nu l-a crezut, era sigur că Finitan va câștiga. Au ajuns la Canalul Sosirii și au mers de-a lungul lui până la prima platformă de acostare pentru a închiria o gondolă.

– Cel puțin o să vedem mahmureala lui Rapsail, a spus Macsen.

Întâlnirea cu Rapsail și Charyau a fost ciudată și pompoasă. Negustorul era sfâșiat între recunoștința față de polițiști și furia față de el însuși și fiul său. Rapsail mai ales ieșise prost. *Pierde-vară. Parazit. Lipsit de valoare.* Acestea au fost câteva dintre cuvintele utilizate mai des. Dar Edeard era acum destul de versat în a se adresa cetățenilor mai reticenți, mai ales celor importanți – sau celor care se considerau importanți.

Nu de furia lui Charyau față de sine însuși s-a folosit Edeard, ci de furia și de teama comerciantului față de bandele care aproape reușiseră să-i fure realizările de-o viață. În cele din urmă nu a avut chiar atât de mult de exploatat. Cele întâmplate îl făcuseră pe negustor să treacă printr-o transformare aproape evanghelică. Omul avea să înființeze prima asociație de comercianți, a jurat pe viața Madonei că o va face. Avea de gând să-și oblige prietenii și rivalii. Existau vechi favoruri de care avea să le reamintească, i-a asigurat el, legături sociale pe care le-ar putea folosi, chiar și datoriile financiare. Împreună, negustorii din Neph se vor împotrivi bandelor și acestei noi strategii insidioase. Tot ceea ce vor afla va fi imediat transmis polițiștilor – de către Rapsail.

Edeard intră în sala mică de la secția Jeavons cu o stare de spirit extrem de bună. Câțiva polițiști stagiari le furnizaseră căpitanilor lor

noi nume care trebuiau adăugate pe listele de excludere, pe care le trimisese echipei lui Urarl să le verifice. Făcuseră asta ca pe un lucru obișnuit acum, asigurându-se că numele erau reale. Mai mulți comercianți și negustori le transmiseseră, de asemenea, numele unor persoane pe care le suspectau. Edeard trimisese alergători la stațiile de poliție corespunzătoare, cerând ca noii suspecți să fie puși sub observare. Trei noi mandate trebuia întocmite de Breasla Avocaților, care va produce nouă exemplare pentru fiecare, pe care va trebui apoi să le ceară cu umilință Maeștrilor Cartierelor și Reprezentanților să le semneze.

– Aș vrea să putem avea doar un singur mandat pentru a acoperi toate cartierele, s-a plâns Boyd.

– După ce va fi ales Finitan, a promis Edeard. Dar mi-a venit o idee după ce l-am văzut pe Buate aseară. Dacă bandele obțin acțiuni în afaceri legitime, asta va atrage după sine întocmirea unei grămezi de documente. Droal, cum îi putem face pe cei de la Breasla Funcționarilor Fiscali să investigheze pe cineva suspectat de noi de înșelăciune privind impozitele?

– Obținând ca un inspector să fie numit pentru a examina cazul.

– Dinlay, te poți ocupa de asta?

Acesta zâmbi.

– Plăcerea mea.

– Vorbește și cu căpitanul secției Myco. Inspectorul ar trebui să aibă o escortă de polițiști în timp ce se află în biroul lui Buate. Nu vreau ca omul să fie intimidat.

– Lasă pe mine.

– Asta ar trebui să-l irite și mai tare pe Buate, a spus Edeard cu satisfacție.

– Dacă e atât de inteligent cum ai spus, are contabili capabili să se confrunte cu un inspector fiscal, a replicat Macsen.

– Da, dar asta îl va costa timp și bani. Vreau să deschidem cât de multe căi de atac putem.

Edeard se întoarse către propriile rapoarte îngrămădite pe două bănci. Erau, de fapt, mai multe foi și suluri decât văzuse în biroul lui Buate. Nu-și dăduse seama cât de funcționărească avea să devină această luptă. Tot ce-și dorea cu adevărat era să fie afară, pe străzi, și să aresteze criminali.

– Vreo activitate a bandelor pe care s-o putem zădărnici azi? a întrebat el, plin de speranță.

– Avem niște zvonuri interesante de la asociația proprietarilor de tarabe din Ilongo, a răspuns Macsen. Am de gând să le verific azi după-amiază.

– Bine, a spus Edeard.

Se întrebă dacă Kristabel lua masa în clipa asta. Dacă așa era, atunci

se afla în grădina de la etajul al zecelea al conacului. O masă lungă, cu o copertină albă fluturând încet deasupra capului. Familia și prietenii adunați să vorbească și să râdă având Makkathranul drept fundal, vinul drept băutură și feluri gustoase de mâncat. Apoi o după-amiază petrecută la cumpărături, sau la spa, unde se vor pregăti pentru petrecerile din seara asta.

Luă o foaie de hârtie din teancul cel mai recent. Era un raport de la stația din Lillylight despre încercările unor bandiți deja alungați să se infiltreze în cartier și să-și amenințe din nou vechile victime. Metodele lor deveniseră destul de sofisticate. Distrăgeau atenția polițiștilor de pe pod, se deghizau…

Ușile sălii mici s-au închis. Echipa se ducea să ia masa de prânz. Edeard își ridică privirea, realizând că mai rămăseseră doar el și Kanseen. Aceasta îl privea cu o îngrijorare care îl neliniștea.

– Vrei să vorbim despre asta? a întrebat ea.

– Ăă, uite, te-am rugat să-l abordezi pe Medath pentru că mă așteptam să creadă că te poate învinge. Dar știu că nu poate.

Buzele ei s-au strâns cu reproș.

– Vorbesc despre săptămâna cu Kristabel.

– Ce-i cu ea?

Brusc își dădu seama că nu rămăsese singur cu ea din întâmplare.

– Edeard, te rog, noi doi… Îi oferi un zâmbet plin de compasiune. Într-un fel suntem mai apropiați decât ceilalți. Eu încă mai cred, sau aproape, că este păcat că nu s-a întâmplat nimic între noi, dar, acum…

– Știu. Și sunt fericit pentru voi doi. Are nevoie de cineva ca tine. Este o potrivire perfectă, iar eu nu am spus nimic nimănui.

– Edeard! Nu despre mine e vorba acum. Sunt aici ca prietenă și te întreb dacă pot să te ajut. De ce nu a mers? Adică, să fiu sinceră, nu-ți lipsește experiența ca amant, nu-i așa? Au fost destule fete în aceste ultime luni.

– Eu… știa că roșește.

Da, Kanseen îi era prietenă, una foarte bună, mai ales după… bine, dar oricum, nu era obișnuit să vorbească despre astfel de lucruri cu ea. Cu ceilalți, da. Despre asta vorbesc băieții. Nu că ar fi intrat vreodată cu adevărat în detalii.

– Nu a mers nimic rău. Mulțumesc, a spus el înțepat. *În niciun fel*.

Kanseen îl fixa cu privirea de parcă încerca să dezlege un puzzle extrem de complicat. Era aproape ca și cum ar fi fost supărată pe el. Apoi, expresia ei se schimbă într-una de surpriză, apoi de spaimă. Își duse mâna la gură.

– Oh, nu. Nu!

Îl ruga, parcă, să spună altceva.

– Ce? a întrebat el cu teamă.

– Edeard. Veni în fața lui și-i luă ambele mâini într-ale ei. Tu înțelegi

ce a însemnat săptămâna trecută, nu-i așa?

– Da. Dacă vrei să știi, au fost momentele cele mai frumoase din viața mea. A fost un miracol că m-am mai întors în Makkathran. Mulțumită acum?

– O săptămână și o zi, a spus ea ca pe un fel de test.

– Care zi?

– Oh, Madona, tu chiar nu știi.

– Ăăă…

Kanseen își întări strânsoarea.

– Edeard, o fată de familie bună din Makkathran, în special una cu poziția lui Kristabel, invită un bărbat să-și petreacă cu ea o săptămână în afara orașului pentru un anumit motiv, acela ca amândoi să-și dea seama dacă sunt compatibili în pat. Dacă vei petrece următorii două sute de ani împreună cu cineva, serios, chiar trebuie să știi asta, înainte de a începe.

– Două sute de ani?

Picioarele lui Edeard începuseră să tremure.

Sentimentul de spaimă care îi cuprindea tot corpul era oribil de similar cu acela de când se trezise în Ashwell și îi descoperise pe bandiți.

– Care două sute de ani?

– De căsătorie! Idiotule. Oh, Edeard! Kanseen era îngrozită. Îi dădu drumul și își duse mâinile la frunte. Dacă săptămâna a mers *în felul așteptat*, ar fi trebuit s-o ceri în căsătorie de la tatăl ei chiar *în ziua întoarcerii*. Acesta e obiceiul. O săptămână și o zi.

– Madona, asta nu s-a întâmplat.

– Nu a fost nimic greșit, nu-i așa? Pur și simplu nu ai știut.

– Kristabel crede că o să ne căsătorim?

Se așeză greoi.

– Se aștepta să i-o ceri. Toată lumea aștepta. Am fost cu toții îngrijorați pentru tine, crezând că ceva a mers prost.

– Oh, Madona. Așteaptă! Cine mai știe? *Pentru că acesta este Makkathran, și aici totul este public.*

Acum Kanseen părea foarte supărată.

– Ei bine, au fost câteva persoane care au speculat cu privire la care din voi este cel cu probleme.

– Câteva? Știa prea bine ce înseamnă asta. *Întreg orașul ăsta blestemat vorbește despre asta.*

– Cât trebuie să mă urască, a șoptit îngrozit. *Nu, Kristabel nu-i furioasă pe mine. Nu pot suporta asta.*

– Nu. Hm, uite, mai bine m-aș duce în Haxpen să-i explic… Nu!

Edeard își trimise rapid televederea în ziguratul Culverit. A găsit-o destul de ușor, în dormitorul ei grandios, ghemuită în pat, cu mintea într-o licărire slabă de nefericire curată. Micuța Mirnatha era acolo, fără

să spună nimic, nefericită și ea pentru iubita ei soră mai mare. Pe coridoarele exterioare, funcționarii mișunau ursuzi și neliniștiți. Julan stătea într-unul din saloanele de zi, încercând să pară calm, dar nu-și putea împiedica tulburarea interioară să i se scurgă și în afară. Era îngrijorat pentru fiica lui.

– Oh, Madona, a gemut Edeard, nevenindu-i să creadă. Sunt un idiot.

– N-ai știut, repetă Kanseen.

El clătină din cap, alungându-și din minte sala mică.

– Kristabel? își îndreptă el cu blândețe chemarea prin televorbire.

Ea se încordă pe pat și se ghemui și mai tare. Cel mai puternic scut pe care-l putea produce mintea ei îi proteja acum gândurile.

– Kristabel, te rog, îmi pare rău.

Nu avea niciun rost, era complet închisă față de el.

– La dracu'! Lovi cu pumnul în bancă, folosindu-și fără să-și dea seama puterea telekinetică. Lemnul vechi se crăpă cu un trosnet puternic. Ambele jumătăți de bancă au lovit solul. Grămada de documente a alunecat pe podea. Se ridică în picioare. Mă duc să o văd.

– Nu sunt sigură că e o idee…

– E greșeala mea, aproape că strigă acum. Voi îndrepta lucrurile. Trebuie s-o fac.

– Edeard.

Blândețea din tonul ei l-a luat prin surprindere. Ea l-a cuprins cu brațele și l-a sărutat pe frunte.

– Norocul Madonei să fie cu tine, Mergătorule-Pe-Apă. O meriți pe Kristabel.

– Mulțumesc, a spus el rușinat. Ăă, mai e vreun obicei de care ar trebui să știu? Înainte de a… știi tu.

– Doar că acela este un obicei, nu o lege. Du-te și ia-o.

A perceput cei doi ge-vulturi imediat ce a țâșnit afară din secție. L-au urmărit cu atenție, în timp ce traversa Canalul Sosirii spre Silvarum. Cineva era foarte interesat de mișcările lui. Și recunoștea cel puțin unul dintre ge-vulturi ca făcând parte din aviarumul de la zigurat. Televederea îi sări înainte. Homelt stătea în fața porții principale, împreună cu câțiva dintre paznicii familiei. Paznici înarmați – în timpul zilei, nici mai mult, nici mai puțin. Poarta în sine era închisă și blocată, la fel ca și toate celelalte intrări în conac. Lorin era cel care organiza pe toată lumea, învârtindu-se cu pași mari în jurul curții principale și emițând ordine.

– Ah, căcăciosule, mormăi Edeard.

Lorin nu făcea niciun efort să-și ascundă dorința de a sigila vastul conac zigurat.

Gardienii polițiști de pe podul de legătură dintre Silvarum și

Haxpen l-au salutat respectuos în timp ce-l traversa grăbit. Edeard le-a răspuns relaxat. Televorbirea lui șopti în mintea mai multor ge-maimuțe de la conacul Culverit, stârnind gânduri amoroase latente și redirecționându-le în mod răutăcios. Cinci dintre ele au început să fugă din curtea din spate spre poarta principală. Afecțiunea lor pentru Lorin era de neoprit.

Cetățenii care se plimbau pe străzile din afara ziguratului au auzit scheunăturile specifice dorinței de împerechere amestecându-se cu țipetele indignate și de-a dreptul înfricoșate ale lui Lorin. Gândurile agitate și speriate îi radiau sălbatic în timp ce animalele îi rupeau hainele. Câțiva funcționari și gardieni au venit în grabă, sporind agitația fizică și emoțională. A fost nevoie de câteva minute pentru a calma și a îndepărta ge-maimuțele. Era atât de mult zgomot, încât până și Homelt aruncă o privire înăuntru, urmărind amuzat cum nedoritele pretendente ale lui Lorin erau mânate înapoi la cuiburile lor. Privi gânditor în jurul curții și apoi închise din nou poarta principală, încercând să-și suprime un zâmbet.

După ce și-a recuperat demnitatea, iar un slujitor i-a dat o nouă mantie pentru a-și acoperi mânecile smulse, Lorin și-a aruncat din nou televederea dincolo de ziduri – fără niciun rezultat însă. Ge-vulturii familiei dădeau acum târcoale fără țintă deasupra Bazinului Birmingham.

– Unde este Mergătorul-Pe-Apă? a întrebat el.

Nimeni nu a putut să-i spună.

Nu era chiar intrarea spectaculoasă la care sperase Edeard. Chiar dacă se strecura fără probleme prin pereți la nivelul solului, tot mai avea de urcat zece etaje pe scările construite în stilul afurisit al Makkathranului. Iar el se grăbea, temându-se că fiecare secundă de întârziere ar putea acționa împotriva lui.

Când în cele din urmă a trecut prin perete în dormitorul lui Kristabel, rămăsese aproape fără respirație din pricina efortului. Kristabel era încă pe pat, așezată la unul din capete, cu umerii căzuți, cu capul în mâini și cu coama deasă de păr atârnându-i pe genunchi. Ușile largi de sticlă ale grădinii erau deschise. Mirnatha era afară, aplecată peste zidul îmbrăcat în viță-de-vie, uitându-se în jos, spre cartierele vestice. Edeard își înlătură camuflajul și închise ușile de sticlă.

Mirnatha se întoarse, cu gura căscată din cauza surprizei. Frica i-a dispărut, fiind înlocuită imediat cu indignare, când a văzut că cel care se materializase în cameră era Edeard. Și-a înfipt mâinile în șolduri uitându-se la el urât și cu afront.

– E în regulă, i-a spus Kristabel cu o voce ușor dogită și o televorbire nesigură. Plimbă-te prin grădină, pentru mine, te rog.

Mirnatha i-a aruncat lui Edeard o ultimă privire, apoi a plecat

călcând apăsat.

Edeard a căzut în genunchi în fața lui Kristabel, împletindu-și degetele, ca pentru rugăciune.

– Îmi pare rău, a spus el. Te rog să te căsătorești cu mine. N-am știut până acum.

Kristabel își îndepărtă părul de pe față. Ochii ei erau roșii și umflați, în timp ce, prin contrast, obrajii îi erau palizi de parcă ar fi fost bolnavă.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Te rog.

Confuzia îi întunecă privirea.

– N-ai știut?

– Despre povestea asta cu o săptămână și o zi nu am avut nicio idee, jur. Te rog, crede-mă, nu aș încerca să te înșel în niciun fel, cu atât mai puțin când e vorba de așa ceva. Te iubesc, Kristabel.

– N-ai știut?

Vocea ei se ridică plină de speranță.

– Nu. Pe tot ce are mai sfânt Madona, nu am știut.

Lacrimile au început să curgă din nou, dar acum zâmbea.

– N-ai știut?

Era aproape un bocet.

Edeard își coborî capul cu suferință.

– Ciuperci *gache*, a pledat el.

Kristabel a început să râdă, trecând rapid la hohote de plâns. I-a mângâiat capul, apoi s-au trezit cumva strângându-se cu disperare în brațe.

– Am crezut… A plâns din nou. Am crezut că ai… Nu știu ce am crezut. Nu am înțeles. După săptămâna aia – tot ce am făcut, tot ce am împărtășit. Nu am știut de ce.

– Șșș, a îndemnat-o, și a îmbrățișat-o și mai strâns. Taci. A fost o greșeală stupidă, și numai din vina mea. Îmi voi petrece restul vieții răscumpărând-o. Promit. Am de gând să merg la tatăl tău chiar în clipa asta, și să-i cer permisiunea. Știu că am doar o zi. Adică… Se opri. Înghiți în sec. Dacă mă vrei.

– Nu, a spus ea.

– Cum? a întrebat, trăsnit.

– Da, a spus ea repede. Îmi pare rău, da, desigur, vreau să mă căsătoresc cu tine. Uită-te în ce hal sunt la gândul de a nu o putea face. Dar nu, nu vreau să te duci la tata.

– De ce?

– Pentru că acum vorbește sentimentul de vină.

– Nu, nu-i așa. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu pot să cred că mă vrei cu adevărat, dar dacă crezi că am de gând să fiu prost din nou, atunci…

– Ascultă, i-a spus ea, apucându-i mâinile și forțându-l să stea nemișcat. Uită-te la mine.

Edeard s-a conformat. Chiar și cu lacrimi întinse pe toată fața, era fermecător de frumoasă.

– Când te-am rugat să-ți petreci o săptămâna cu mine, știam ce-ți cer, a spus ea. Ți-am dat ceea ce am crezut că era o alegere, tradiționala *săptămână și o zi*, sau să devenim doar amanți de o noapte, atunci și acolo, fără nicio obligație. Ai ales săptămâna, fapt care mi-a spus multe despre tine. Că mă respecți, în loc să preferi o tăvăleală rapidă. Dar tu nu știai ce trebuia să fie, nici ce semnificație avea. Nu te-ai gândit la căsătorie. Și asta este la fel de valabil acum ca și atunci. Nu te-ai gândit la asta. Eu m-am gândit și știu ce vreau. Dar Edeard, tu ai aflat… de cât timp?

– Kanseen abia mi-a explicat, a recunoscut el. O oră, cred. Nu! Nu atât de mult, am venit imediat, îți jur.

– Bine, o jumătate de oră. Edeard, nu iei o astfel de decizie într-o jumătate de oră. O faci din cauza unei neînțelegeri, și foarte galant, nu vrei să mă superi. Fapt care doar te face și mai adorabil, dar tot nu înseamnă că e corect față de tine.

– Greșești. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau.

– Bine. Kanseen ți-a explicat de ce avem acest obicei?

– Pentru a vedea dacă ne potrivim fizic. Își drese glasul jenat. Cred că am trecut amândoi testul, nu-i așa?

– L-am trecut. Foarte bine. Dar ți-a spus de ce trebuie să aflăm asta mai întâi?

– Pentru că dacă ne vom căsători vom petrece mult timp împreună, secole, probabil. Totul trebuie să fie cum trebuie.

– Da, și nici chiar asta nu e nicio garanție, mai ales dacă ne vom căsători atât de tineri ca noi. O sută de ani înseamnă foarte mult timp în care să ne păstrăm dragostea, ce să mai vorbim de două sute. Înțelegi acum? Eu m-am gândit la acest lucru din momentul în care ne-am întâlnit, și am știut că era bine pentru mine să te întreb. Dar tu nu te-ai gândit la asta. Încă nu ai făcut-o, în afară de acest impuls sălbatic. Edeard, trebuie să te gândești limpede la ceea ce ceri. Am nevoie să faci asta pentru mine. Te rog.

– Oh. Se lăsă pe spate. Desigur, a spus el solemn.

Ea îi zâmbi și se uită cu atenție la el.

– Și asta nu înseamnă să-ți petreci o săptămână încercând să-ți dai seama cât trebuie să aștepți pentru a face să pară că te-ai gândit la tot așa cum trebuie. Ai înțeles?

– Da. Edeard simțea deja cum îl arde căldura sângelui care-i urcase în obraji. Madona, cum o să fie viața mea cu tine?

Ea îi zâmbi din nou și-i sărută nasul.

– Atât de dificilă cât o s-o pot face.

– Corect.

Îi prinse capul în mâini pentru a o putea săruta cum trebuie.

Au petrecut mult timp într-o îmbrățișare ușoară înainte de a se desprinde, în sfârșit. Televederea lui Edeard îi dezvăluia un Lorin extrem de agitat, grăbindu-i pe Homelt și pe alți patru paznici înarmați până la etajul al treilea. Oricât de în formă erau cu toții, mergea greu.

– Unchiul tău e pe drum, murmură Edeard.

– Și Mirnatha este aici din nou, a spus ea veselă.

Edeard s-a întors pentru a o vedea pe fetiță lipită de geamuri, uitându-se înăuntru. Apoi îl prinse cu televederea pe Julan care se apropia pe coridorul central.

– Oh, Madona, a gemut.

– Mă ocup eu de tata, a spus ea, și își direcționă televorbirea spre acesta.

Edeard a lăsat ușile de sticlă să se deschidă din nou.

– Îți pare rău? a întrebat Mirnatha.

– Îmi pare foarte rău, o asigură Edeard. Sora ta și cu mine ne-am împăcat.

– Știam că va fi așa.

– Aș fi vrut s-o fi știut și eu.

Ea înclină capul să se uite mai bine la el. În timp ce se legăna stânjenit sub privirea ei, Edeard a înțeles în sfârșit expresia *șase mergând pe șaizeci*.

– Dacă eram mai mare, te luam de bărbat, l-a informat Mirnatha.

– Ăă… asta e bine.

Kristabel își sărută sora pe creștet.

– Mai fă o tură în grădină.

– Krissy!

– Hai, du-te. Acum.

Mirnatha îi aruncă o privire ursuză și ieși tropăind. Kristabel zâmbi după ea.

– Deja îmi pare rău pentru soțul ei.

– Tatăl tău? întrebă Edeard.

– Anihilat. Pentru moment. Va trebui să vorbim amândoi cu el.

Edeard încercă să zâmbească încurajator.

– Va înțelege. Mai mult decât oricine. S-a dus să se studieze într-o oglindă mare. Oh, sfântă Madona, uită-te la mine.

– Arăți fabulos.

– Sună foarte loial. Chiar dacă nu foarte realist. Kristabel își chemă camerista prin televorbire. O să mă pregătesc să mă înfățișez oamenilor din nou. Îmi va lua ceva timp.

A început să-și tragă șuvițe din încurcătura de păr de pe cap.

– Bine.

Edeard a început să se uite mai bine în jurul dormitorului, văzând

că tot ceea ce la Mirnatha era roz la Kristabel erau pasmanterie și ornamente de dantelă. Era ușor deconcertant.

– Poți să aștepți, dacă vrei, a spus ea.

– Aș vrea, da.

– Edeard, nu aici.

– Ah, da.

Kristabel găsi o pereche de clipsuri pe o comodă.

– Și, Edeard.

– Da?

– Ce anume i s-a întâmplat bietului unchi Lorin acolo jos, în curte?

– Habar n-am, a spus el nevinovat și a închis grăbit ușa după el.

Căpitanul Larose îl aștepta afară, la intrarea în secția Jeavons. Înfățișarea acestuia în haina de ceremonie albastru cu stacojiu, cu sabia și pistolul agățate de cureaua albă din piele, cu spatele perfect drept, îl trimise pe Edeard cu gândul înapoi la ziua în care întâlnise pentru prima oară un ofițer de miliție pe drumul spre Makkathran. Larose și ofițerul aveau aceeași aroganță aristocratică. Era însoțit de cinci soldați obișnuiți.

– Mergătorule-Pe-Apă, i s-a adresat Larose în timp ce Edeard se apropia.

– Căpitane?

– Primarul Owain îți cere să îi faci o vizită.

Edeard nu știa cum să interpreteze toate astea.

– Înțeleg.

– Excelent. Larose se întoarse spre soldații săi. În formație, băieți.

– De ce cu escortă? a întrebat Edeard.

Căpitanul Larose zâmbi subțire.

– Primarul mai degrabă se delectează cu apanajele funcției. Spune că ajută să le reamintească oamenilor ordinea lucrurilor.

– Oh.

– Mie, personal, toată această pompă și ceremonie mi se par un adevărat ghimpe în fund. Stafful meu a petrecut jumătate din noapte pregătindu-mi uniforma.

Edeard rezistă impulsului de a privi în jos pentru a-și verifica propria tunică. În afară de cea nouă pe care Kristabel o luase pentru el, le purta încă pe cele pe care le cumpărase pe parcursul perioadei de probă și care începeau să dea semne de uzură.

– Unde mergem? a întrebat Edeard când au luat-o de-a lungul străzii Chates spre Canalul Frăției.

Presupusese că se vor întâlni la Palatul Orchard.

– La grajdurile miliției, a răspuns Larose. Regimentele Pholas și Zelda pleacă azi în provincia Talence și se obișnuiește ca primarul să treacă în revistă trupele înainte de asta.

– Nu știam.

– Se întâmplă foarte multe acum. Voi primi, probabil, ordin de plecare și eu în curând. Îi adresă lui Edeard un zâmbet trist. Nu este chiar lucrul pentru care m-am înrolat, dar datoria-i datorie, nu-i așa?

– Da, a fost imediat de acord Edeard.

– Om bun. Ai fost o adevărată sursă de inspirație pentru oameni în ultima vreme. Era și timpul ca bandele să fie puse la respect. Lucrurile pur și simplu nu mai pot rămâne așa cum sunt.

Edeard era ușor surprins. Nu se așteptase ca Larose să fie de acord cu el. Întâlnise atât de mulți fii de familie aroganți și inutili, încât în ultimul timp îi clasa pur și simplu pe toți la un loc sub nivelul disprețului. Dar, în ciuda aerelor, Larose, cel puțin, părea să conștientizeze ce se întâmplă în lume.

Grajdurile din lemn din mijlocul luncii largi din Tycho erau în efervescență. La unul din capete, regimentele încălecau și formau rândurile. Două sute de ofițeri și soldați călare, îmbrăcați în uniforme complete și cu toate însemnele. Edeard a trebuit să recunoască că era o priveliște vibrantă. Însemnul violet cu verde al regimentului ieșea în evidență, mai ales pe cascheta elaborat împodobită cu pene a colonelului, care stătea călare pe calul lui terestru negru ca noaptea flancat de doi ge-lupi.

Mai jos, la celălalt capăt al grajdurilor, televederea lui Edeard observă ordonanțele și ge-maimuțele pregătindu-se de plecare într-un mod mult mai puțin organizat. Aproape patruzeci de căruțe erau încărcate cu provizii, ultimele baloturi și cutii fiind îngrămădite în grabă la bord sub blestemele intendentului și ale ajutoarelor sale. Două căruțe mai mici cu coviltir conțineau arme și muniții, fiecare fiind păzită de câte cinci soldați și propria lor haită de ge-lupi. O mică turmă de animale era mânată de ge-câini, în timp ce puii de găină și gâștele țipau din cuștile lor. Operațiunea părea mult mai dificilă decât cea a pregătirii de plecare a soldaților.

Primarul Owain stătea în picioare pe o platformă de lemn, la capătul grajdurilor, înconjurat de un cârd de consilieri și alți trei Maeștri. Purta roba sa maro cu safir, tivită cu o blană uimitor de albă, cu gluga lăsată liber pe umăr. Ca de obicei, mintea lui Owain era perfect protejată, în timp ce expresia feței radia interes față de priveliștea din fața lui.

– Nu mai durează mult, îi murmură Larose lui Edeard în timp ce așteptau la baza scării platformei.

Gornistul regimentului sună intrarea în formație și caii se organizară rapid în fața platformei pe care stătea primarul. Zece ge-vulturi s-au așezat pe acoperișurile grajdurilor. Colonelul a salutat din șa.

– Vă urez noroc în misiunea voastră, a spus primarul Owain

adresându-se regimentului. Sunt sigur că veți restabili ordinea în provincia Talence. Bandiților li s-o fi părând ușor să scape de fermierii și șerifii locali, dar vor descoperi curând că este cu totul altceva să fugă și să se ascundă de un membru puternic al acestui regiment care vine călare după ei. Astăzi vă privesc plecând cu mândrie, știind că orașul nostru este simbolul speranței către care se întorc toți cei de pe Querencia în momentele lor de cea mai acută necesitate. Știu că, mai presus de orice, ne putem bizui pe miliție pentru a-și îndeplini sarcina cu onoare.

Sub conducerea colonelului, trupele au lansat trei urale puternice pentru primar, care i-a aplaudat drept răspuns. Apoi gornistul a sunat avans lent, iar regimentul a pornit călare către Poarta Orașului și către misiunea care-l aștepta dincolo de ea. Ge-vulturii lor și-au luat zborul, plutind spre zidul de cristal.

Owain a rămas pe platformă, cu fața perfect calmă, până când a trecut ultimul om călare. Numai atunci când a început să se deplaseze prima căruță s-a întors și el și a coborât scările.

– Domnule primar, i s-a adresat Edeard politicos, când acesta a ajuns jos.

– Mergătorule-Pe-Apă, mulțumesc că ai venit. Sper că nu te-a deranjat prea tare.

– Nu, domnule.

Owain zâmbea, de fapt.

– Ah, politicos și eficace. Cât mai e până să te avem Conetabil-Șef, eh?

– Nu cred că Walsfol are de ce să-și facă griji, domnule.

– Vom vedea. Fă câțiva pași cu mine, te rog.

A fluturat o mână spre grupul de consilieri, iar aceștia s-au depărtat discret. Căpitanul Larose și soldații au luat poziție în spatele lor. Owain a luat-o pe un drum îngust care conducea înapoi spre Canalul de Centură din jurul cartierului Majate. Pajiștile de pe ambele părți erau aproape pustii.

– Regret, dar se pare că noi doi am început cu stângul, tinere Mergător-Pe-Apă. Îmi asum vina, la urma urmei ești protejatul lui Finitan.

– El susține exilul, domnule.

– Da. Și eu.

– Nu știam asta, domnule.

– Tot politicos, chiar și atunci când ești provocat. Ești prea bun, Mergătorule-Pe-Apă. Mă privești ca pe cineva care s-a opus mandatelor tale inteligente de excludere și care, desigur, va lupta împotriva lui Finitan și a propunerii sale.

– Așa se pare, domnule.

– Sunt sigur că da. Asta este pentru că ești tânăr, și – iartă-mă –

acum poți doar vedea beneficiile pe termen scurt. Chiar gândești, chiar crezi în inima ta, că eu nu vreau ca acest oraș să scape de crimă?

– Nu.

– Exact. Ei bine, îți mulțumesc pentru curtoazie. De fapt, mai degrabă îmi place ideea mandatelor de excludere. Meriți felicitări pentru punerea lor în aplicare, și încă în condițiile unei atât de puternice opoziții politice.

– Din câte am înțeles din felul în care gândește acest oraș, o politică față de care vă opuneți dumneavoastră va câștiga întotdeauna sprijin în alte grupări.

Owain rânji deschis.

– Ceea ce ne aduce la ziua de azi. Ce părere ai de regiment?

Edeard privi înapoi spre grajduri. Ultima dintre căruțe părăsea acum clădirile din lemn. Animalele behăiau în timp ce erau mânate în spatele convoiului.

– Cred că bandiții vor avea o mulțime de necazuri.

Ge-vulturul de la secția Jeavons spirala alene deasupra Porții Orașului, arătându-i lui Edeard cinci căruțe noi care aparțineau Breslei Armurierilor. Stăteau într-o parte a drumului, așteptând. Știa că vor însoți regimentul până în provincia Talence, unde vor vinde pistoale fermierilor și sătenilor speriați, mărind profiturile breslei lui Owain, așa cum spusese Jessile. Nu era o crimă, a recunoscut el, dar asta nu însemna că era drept.

– Da, a declarat Owain. Dar, în primul rând, de ce sunt ei acolo?

– Sunt peste tot.

– Într-adevăr. Bandiții și bandele sunt simptomatice pentru eșecurile societății noastre, Mergătorule-Pe-Apă. Ăsta este lucrul căruia mă opun cu adevărat.

– Nu sunt sigur că am înțeles, domnule.

– Dacă alungi capii bandelor din oraș, unde se vor duce?

– Dincolo de granițele celei mai îndepărtate provincii sau pe o insulă. La asta m-am gândit.

– Desigur. Ar părea uman, nu m-aș aștepta la mai puțin de la un om cu principii ca tine. Suntem cu toții vinovați de a fi ascultat toate acele vrute și nevrute spuse în oraș despre tine, Mergătorule-Pe-Apă, dar nu am auzit niciodată că ți-ar lipsi integritatea, și îi mulțumesc Madonei pentru asta. Dar te-ai gândit ce se va întâmpla peste un an, sau chiar zece, după ce începe exilul lor? Resentimente? Tentația de a reveni? Dacă nu vor veni aici se vor alătura cu siguranță altor bandiți.

– Și atunci care este propunerea dumneavoastră? Presupun că despre asta discutăm.

– Așa este. Propunerea mea, așa cum ai numit-o, este să nu tratăm bandele și bandiții cu izolarea. Trăim pe o singură lume. Trebuie să devenim o națiune. Problemele noastre trebuie să fie tratate la unison.

Regimentele de miliție afară în mediul rural, polițiștii aici, în oraș. După ce am identificat toți răufăcătorii, atunci îi putem exila pentru eternitate. Îmi place ideea cu o insulă îndepărtată – asta ar face cu siguranță situația controlabilă.

– Deci, care este diferența dintre dumneavoastră și Finitan?

– Finitan se gândește doar la oraș, la soluții pe termen scurt. Nu-mi spune că nu te-ai întrebat ce se va întâmpla cu oamenii după exil.

– M-am gândit la asta, domnule, a recunoscut Edeard. Se pare că înrăutățim lucrurile pe Iguru. Am aflat de toți acei tâlhari de drumul mare, de aceea am vrut exilul.

– Dar vezi că nu putem trata aceste probleme separat?

– Am înțeles că trebuie să ne confruntăm cu ambele probleme, da.

– Mă bucur să aud asta. Din păcate, partea simplă este orașul. Ne-ai arătat cum poate fi rezolvată, Mergătorule-Pe-Apă. Nimeni nu se îndoiește că vei reuși în cele din urmă, nici măcar bietul Buate.

– M-aș mulțumi cu capitularea Maestrului Bise.

Owain râse.

– Nu-ți face griji. Când va veni timpul, îl voi supraveghea personal pe Maestrul Bise, pentru a mă asigura că semnează mandatele de excludere pentru Sampalok.

– Domnule?

– Simplă politică. Maestrul Bise crede că poate câștiga mai multă influență dacă mă sprijină pe mine. În Consiliu, îmi folosește să încurajez un astfel de sprijin. În cele din urmă, Bise va accepta inevitabilul, iar aliații săi nefești vor fi alungați de pe străzile noastre.

– Mă simt… ușurat s-o aflu.

– Da, m-am gândit că ai fi. Prin urmare, cu toate că nu-ți cer să-ți schimbi sprijinul – pentru că Finitan este patronul tău și nu aș vrea să încurajez o astfel de lipsă de loialitate – ești cel puțin de acord cu unele dintre obiectivele mele?

– Da, domnule, sunt.

– Mulțumesc.

– De ce nu puteți ajunge la un acord cu Maestrul Finitan?

– Din păcate, am fost adversari pentru prea mult timp. Niciunul dintre noi nu are încredere în celălalt. Și trebuie s-o spun, voi face o campanie îndelungată și puternică pentru a-mi păstra funcția, indiferent de lucrurile asupra cărora cădem de acord, sau nu, în particular. Aceasta este natura umană, și cel mai rău dintre toate specimenele eronate suntem noi, bătrânii Maeștri conservatori. Crezi că este posibil ca Finitan să se retragă?

– Nu.

– Exact. Am vrut să te asigur de propriile mele scopuri, pentru că oricine va câștiga aceste alegeri, tu ești cel care se va lupta cu bandele de pe străzi.

– Mulțumesc, domnule.

– Trebuie să admit că este o ușurare considerabilă pentru mine să știu că vei lucra pentru oraș. Polițiștii au făcut aproape un miracol din ziua în care ai mers pe apă. Și victoria răsunătoare asupra răpitorilor micuței Mirnatha a fost extraordinară. Recunosc că m-am alăturat uralelor de bucurie care au răsunat de-a lungul Marelui Canal Principal în acea zi. Mă rog la Madona să fie la fel de generoasă și să acorde victoria și miliției. Sarcina lor va fi mult mai dificilă, dar și cea mai împotmolită în politică.

– Cum adică? a întrebat Edeard.

Aproape ajunseseră la Canalul de Centură. În față se vedea podul de bronz și jad comandat de Rah însuși.

– Cei de la țară doresc să se bucure de beneficiile orașului fără să plătească costurile, a răspuns Owain. Din vara anului trecut, de cinci ori am trimis regimentele noastre să-i ajute pe guvernatorii disperați din provincie. Și ce am primit în schimb? Doar rambursarea plină de resentiment a costurilor noastre de bază. Și cu ce folos? Regimentele trebuie în cele din urmă să vină acasă, lăsând terenurile deschise din nou infiltrării bandiților. Este un nonsens, o măsură care nu realizează nimic pe termen lung. Dacă vrem să obținem stabilitatea și să punem capăt acestei criminalități îngrozitoare, atunci provinciile vor trebui să plătească impozite pentru ca Makkathranul să le asigure apărarea. Milițiile vor trebui să fie permanent și strategic staționate în întreaga țară. O astfel de acțiune va necesita o organizare extraordinară, nicio provincie nu va putea fi favorizată în detrimentul alteia. Toate costurile – și ele vor fi considerabile – vor trebui suportate în mod egal. Legea va funcționa pentru toți fără discriminare. Atât Maestrul, în conacul său, cât și fermierul, în casa lui, vor trebui să răspundă în fața aceleiași autorități.

– O singură națiune, a spus Edeard.

– Exact. În prezent, orașul și provinciile nu sunt nimic altceva decât o afiliere liberă. Și uite unde ne-a dus asta, în pragul anarhiei. Pentru a face față acestei noi amenințări, trebuie să consolidăm forțele civilizației, să ne întărim granițele și să aplicăm justiția. Doar într-o țară în care domnește egalitatea se poate întâmpla acest lucru.

Traversau podul împreună. Mintea lui Edeard se agita, încercând să asimileze tot ce-i spusese primarul. Acolo, în umbra aruncată de conglomeratul de clădiri ale Parlamentului, Owain s-a întors cu fața spre Edeard.

– Sper că nu mă mai consideri un inamic, Mergătorule-Pe-Apă.

– N-am făcut-o niciodată cu adevărat, domnule.

– Asta mă bucură. Poate într-o zi, când generația ta va accede la funcțiile înalte, vei pune capăt deșertăciunii și prostiei politicianismului mărunt care ne afectează azi. Îți urez mult noroc.

Își înclină capul și intră în turnul care găzduia Breasla Grefierilor însoțit de anturajul lui. Căpitanul Larose îi adresă lui Edeard un zâmbet cunoscător când trecu pe lângă el.

– Oh, Madona, răsuflă Edeard. Se întoarse și se îndreptă încet, ocolind Casa Parlamentului, spre podul care ducea în Jeavons. Deci, indiferent cine va câștiga, mă va sprijini împotriva bandelor.

În ciuda celor spuse de primar, el încă mai spera că acela va fi Finitan. Deși ideea unei colonii penale pe o insulă îndepărtată era interesantă.

Dintre toți oamenii din Makkathran, Nanitte era ultima persoană pe care Edeard s-ar fi așteptat să o vadă așteptându-l în stradă, în fața clădirii în care locuia. Dar acolo a găsit-o când s-a întors acasă, în ziua aceea.

– Pot să vorbesc cu tine? l-a întrebat imediat ce a ajuns la intrare.

Televederea lui Edeard mătură în jur. Nu se uita doar după cunoscuți (Macsen, în primul rând, n-ar vedea asta cu ochi buni), ci și pentru a vedea pe cine pusese Buate să-l urmărească.

– Ai un minut, a spus el, după ce se asigură că nu era nimic suspect.

– Nu aici, este prea important.

Vocea Nanittei era fragilă, vechea ei încredere în sine dispăruse.

Edeard o privi cu atenție. Sub mantia de culoare albastru-închis purta o rochie verde cu alb decoltată, iar părul era aranjat în onduleuri largi. Acum, aici, în lumina soarelui, îi putea vedea machiajul strident de pe față. Nici acesta nu-i acoperea complet vânătaia. Buza îi fusese despicată recent.

– Bine, a spus Edeard fără tragere de inimă. Cinci minute.

Nanitte se uită cu interes la interiorul apartamentului. Mâna îi alunecă peste nișa rece, atingând cu degetele urciorul cu lapte și fructele.

– Totul este diferit aici, așa cum ziceau că este, a spus ea în timp ce se îndrepta spre pat.

Testă cu o mână fermitatea substanței spongioase.

– Cine zicea?

– Fetele cu care am vorbit. În numele lui Ivarl, desigur. Discutau liber cu mine, mai degrabă decât cu el.

– Corect, mormăi Edeard.

– Era obsedat de tine.

– Și fratele lui?

Nanitte se prăbuși.

– Îl urăsc.

Edeard îi indică fața.

– Te lovește.

– Printre altele, da.

– Părăsește-l.

Ea a râs amar.

– Ai spus-o cu fața serioasă. Tu chiar vii din alt loc, nu-i așa?

– Probabil.

– Vreau să-l părăsesc, a zis ea. Lucrurile pe care i le-ai spus seara trecută se vor întâmpla, nu-i așa?

– Da. Chiar dacă Owain este ales, am vorbit cu el azi.

– Iar eu aș fi alungată din oraș.

– Asta depinde de cât de mult ești implicată.

– Am fost surprinsă că nu există un mandat cu numele meu.

– Ne concentrăm pe cei violenți acum.

– Nu ar fi cine știe ce viață pentru mine acolo. Nu așa, nu pentru curva unui exilat.

– De ce ești aici, Nanitte? Ce ai să-mi spui?

– Va cumpăra arme, o mulțime de arme.

– De la cine?

Ea îi zâmbi subțire.

– Dacă aș pleca acum, singură, m-am gândit că poate aș putea merge într-unul din marile orașe de dincolo de Câmpia Iguru, undeva unde nimeni nu ar ști cine sunt sau ce am făcut. Aș putea cumpăra o casă mică sau un teren. Cu asta, mi-aș putea găsi un soț, un bărbat frumos din provincie. Aș putea să mă asigur că mă iubește. Curvele devin cele mai bune neveste, știai? Nu sunt destul de sigură că aș putea face toată chestia cu menajul și copiii pentru el, dar am fi fericiți, și toate astea, viața mea de acum, vor dispărea.

– Aș vrea ca și Buate să gândească așa.

– Nu, nu vrei. Îți place asta, te face să te simți *viu*. Trebuie să-l vezi învins, vrei Makkathranul eliberat de bandele pe care le controlează el. Ai nevoie de un final, Mergătorule-Pe-Apă. Să-i alungi doar ca să se poată întoarce în oraș peste luni sau ani nu va fi suficient pentru tine. Mergătorul-Pe-Apă are nevoie de finalitate. Nu știu ce vei face ca să realizezi asta, dar știu că nu vreau să fiu aici când o vei face. Dintre tine și Buate, cred că, de fapt, mi-e mai frică de tine.

– Un foarte frumos rezumat despre mine. Păcat că nu este prea exact.

Nanitte aruncă o privire în baie, pe sub arcadă, sprâncenele ridicându-i-se la vederea treptelor perfect plate care duceau la bazin.

– Nu doar maicile pot vedea viitorul, să știi.

– De ce nu-mi spui ce știi despre arme? Te voi duce la Poarta Orașului chiar eu. Nu te va putea opri niciodată.

– Și cum mi-aș cumpăra casa și terenul meu?

– Credeam… Trebuie să ai bani.

– Am fost dansatoare cândva. Cu mult timp în urmă. Asta a fost tot ce mi-am dorit cu adevărat să fiu. Apoi, într-o zi, Ivarl a venit să vadă spectacolul în care jucam. Asta a fost tot. Îl cunoștea pe proprietarul

teatrului, desigur, iar eu eram tânără și proastă, destul de proastă ca să-i cred promisiunile. După ce am fost cu el un timp, am realizat că, devenisem o parte a acelui fel de viață din care nu există nicio cale de întoarcere. Niciun proprietar de teatru nu m-ar mai fi angajat vreodată, decât dacă i-ar fi cerut el s-o facă. Am renunțat.

– Îmi pare rău.

– Așa că, iată, Mergătorule-Pe-Apă, eu nu sunt doar o fată care lucrează la Casa cu Petale Albastre, eu sunt *a lui*. Știi cum e să fii *deținut* așa? Să însemni mai puțin decât un genistar?

– N-am să te insult spunându-ți că da.

– Mulțumesc. Deci, acum știi. Dacă vrei să-ți spun când și unde va obține armele, trebuie să mă plătești. Asta fac toți bărbații, mă plătesc pentru ceea ce am.

– Va trebui să-i cer căpitanului secției mele, sau poate lui Finitan.

Ea se postă în fața lui, cu siguranța de sine a unui maestru.

– Nu ai prea mult timp. Am nevoie de bani azi. Vreau să fiu plecată până dimineață.

– Există un motiv pentru care aceste lucruri iau timp ca să fie aranjate.

– Ți-am spus care este visul meu, nimic mai mult. Amândoi știm că pot supraviețui oriunde. Asta vrei pentru mine, să continui să fac ceea ce fac? Am crezut că o să ne salvezi pe toți, Mergătorule-Pe-Apă.

– Nu am atâția bani.

– Kristabel are.

– Ei nu-i pot cere.

– De ce nu? De fapt, de ce nu sunteți logodiți voi doi? Tot Makkathranul ar vrea să știe asta. Mie poți să-mi spui. Plec, adu-ți aminte.

– Încetează.

Nanitte își aruncă mantia în timp ce se îndrepta spre pat și se aplecă peste el, mâinile alunecându-i peste cearceafuri.

– Dacă o vrei cu adevărat, îți pot arăta cum să-ți faci următoarea săptămână și o zi să fie perfectă.

– Dă-te jos din pat.

– Să știi că sunt bună. Cine crezi că a învățat-o pe Ranalee partea fizică a calităților ei?

Edeard aproape se întinse s-o apuce cu a treia mână, abia reușind să-și păstreze controlul.

Nanitte se ridică.

– Vezi ce sunt eu, Mergătorule-Pe-Apă. Cât de jos am ajuns? Ei m-au făcut așa. Și acum nu mă mai pot duce înapoi, nu după ce-am vorbit cu tine. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Ivarl, și el nici măcar nu i-a trădat, așa cum fac eu. Va trebui, deci, să te întrebi cât de tare le vrei. Destul de tare încât să-i ceri lui Kristabel banii pe care ea i-ar cheltui pe o

pereche de pantofi pentru a i se asorta cu una din rochiile ei de petrecere? Sau vei lăsa ocazia asta să-ți scape pentru că totul a devenit prea personal pentru tine?

– Nu-i nimic personal aici.

– Bine. Atunci am să aștept aici în timp ce tu te duci și-mi aduci banii.

– Nu putem avea încredere în ea, a spus Macsen în dimineața următoare, când Edeard i-a chemat pe toți în sala mică.

– De ce nu? a întrebat Edeard, încercând să fie rezonabil. Se simțise oribil să meargă la Kristabel pentru bani. Ea, desigur, luase lucrurile ușor, spunând cât de mult dorea să fie de ajutor. Atitudinea ei înțelegătoare nu-l făcuse să se simtă mai bine.

Nanitte numărase monedele din sacul cu care se întorsese în apartament, incapabilă să-și ascundă surprinderea văzând cât de multe erau.

– Trebuia să fi făcut asta cu mult timp în urmă, a spus ea.

– Spune-mi despre arme, i-a cerut el.

Și ea a vorbit: despre întâlnirea din biroul lui Buate de la care ea fusese exclusă; despre oamenii pe care nu-i mai văzuse până atunci, cu accente care nu erau din niciunul din cartierele orașului; despre cum Buate a început să vorbească despre pistoale-de-ucis-polițiști și de egalat scorul.

– Pentru că e Nanitte, a răspuns Macsen, neînțelegând de ce asta nu era suficient.

– Am simțit că spunea adevărul despre arme, a zis Edeard.

– Aș fi mai preocupat de restul, a replicat Boyd. Iartă-mă, Edeard, dar nu ai cel mai grozav instinct atunci când vine vorba de onestitate. Întotdeauna vrei să vezi ce e mai bun în oameni.

Edeard îi aruncă lunganului său prieten o privire surprinsă.

– Bine, deci, despre ce ar fi putut minți? În cel mai rău caz m-a făcut să par un tâmpit și a fugit cu grămada de bani. Cum ne pune asta în pericol când se va face schimbul?

– Ce expresie a folosit? a spus Dinlay cu blândețe. Ah, da, „arme-de-ucis-polițiști".

Edeard se scărpină pe ceafă, dorind ca partea aceea să nu fi existat.

– Da, a admis el. *Oare ar putea însemna arme cu foc-repetat? Nanitte a spus că vorbeau cu accent străin.*

O parte din el dorea să fie adevărat, să poată dovedi, în sfârșit, că de distrugerea satului Ashwell era responsabil un clan necunoscut, din altă parte a lumii.

– Dar, dacă partea asta este adevărată, a spus el imediat, atunci trebuie neapărat să interceptăm predarea înainte ca aceste arme să fie distribuite membrilor de rând ai bandelor și să ajungă în stradă. Dacă

încap pe mâinile lor, ne vom confrunta cu o baie de sânge.

– Bine spus, a replicat Macsen cu părere de rău.

– Ei știu că ne putem camufla, a zis Boyd. Am observat o mulțime de câini în Sampalok când urmăream povestea cu Charyau. Majoritatea bandiților au câte unul în ultimul timp.

– Pot să mă protejez și pe mine, și pe voi de o mulțime de gloanțe, a răspuns Edeard. Și știți că putem scăpa în moduri la care ei nici nu visează.

Restul membrilor echipei s-au uitat unul la altul.

– Bine, a spus Kanseen. Dar, dacă pistoalele acelea sunt măcar pe aproape cum pretinde Nanitte, vom avea nevoie de întăriri pe care să ne putem bizui.

– Voi vorbi cu Chae și cu Ronark, a răspuns Edeard.

Două nopți mai târziu, Edeard dorea să fi putut avea un pic mai multă încredere în cele cinci echipe de polițiști care patrulau în cartierele Padua și Zelda. Trebuia să pară că patrulau la întâmplare, după bunul plac al caporalilor și sergenților. Pentru oricine cu o minte mai neîncrezătoare, însă, păreau suspecți.

Sau sunt eu prea paranoic?

În orice caz, el și echipa erau ascunși în interiorul bazei unui turn răsucit din Eyrie, nu foarte departe de biserica centrală a Madonei. Schimbul de arme urma să aibă loc în turnul de lângă ei. Edeard nu avusese suficientă încredere să aștepte chiar acolo, indiferent de cât de talentat era în a se camufla.

Oamenii se îndreptau de peste tot din jurul turnurilor înalte și răsucite spre biserica uriașă, pentru slujba de seară. Era o bună acoperire pentru schimbul de arme, a recunoscut el, mai ales că Pythia refuzase să folosească mandate de excludere în Eyrie.

– E a treia oară, șopti Kanseen direcționându-și televorbirea.

Le dărui imaginea ge-vulturului care săgeta în tăcere în jurul turnului. Acesta s-a repezit apoi înăuntru printr-o intrare mare arcuită și a făcut un ocol rapid al spațiului larg și pustiu din interior.

Turnul ales pentru schimb era unul dintre cele mai înalte din Eyrie, un turn răsucit monstruos ale cărui coaste verticale proeminente treceau de la un gri-fumuriu la bază, printr-un ametist blând către un carmin sumbru în partea de sus, unde cele opt vârfuri se îngustau, curbându-se în jurul marginilor platformei sale înclinate. Camera deschisă din partea de jos avea de fapt trei intrări, pe când cele mai multe turnuri aveau doar una. Câteva stalagmite și stalactite lungi de cristal colorate în mov aglomerau interiorul, în timp ce în centru un pilon neted și gros lega podeaua neagră de vârful plafonului ca de peșteră aflat la cincizeci de metri mai sus. O singură deschidere îngustă ducea la scara în spirală care se desfășura pe toată înălțimea turnului.

– Ia fiți atenți la asta, a spus Boyd. Simțise pe cineva afară, cu un câine terestru pus să ia urma.

Animalul adulmeca pământul în timp ce era plimbat încet în jurul turnului.

– Nu este Paral? a întrebat Macsen. Are un mandat de excludere pe numele lui.

Oricine ar fi fost, bărbatul cu câinele s-a întors spre podul care ducea în Fiacre. Doi polițiști îmbrăcați în haine de stradă s-au luat agale după el.

Lumina portocalie începea să strălucească din crăpăturile pereților-scoarță ai turnului, pe măsură ce soarele aluneca sub orizont. Un alt ge-vultur a făcut un tur rapid prin camera turnului.

Edeard își păstra televederea concentrată pe o gondolă care trăsese la o platformă de acostare din apropiere. Patru bărbați cu o ceață de izolare intensă coborâseră din ambarcațiune, cărând între ei niște lăzi mari din lemn legate în metal. Putea percepe doar formele întunecate din metal solid aflate în interior. Apoi a mai acostat o gondolă. Oamenii de pe ea cărau cutii mai mici.

– Muniție, a mormăit el.

Biserica și-a închis porțile largi și slujba de seară a început. Lumina portocalie puternică strălucea prin cupola acoperișului și prin sutele de ferestre dispuse de-a lungul celor trei aripi. Un cor a început să cânte încet. Aproape o duzină de persoane rămase rătăcind pe afară au început să se îndrepte spre turnul înalt.

– Oh, minunat, gemu Dinlay.

Unul dintre oamenii care pășeau prin fâșiile de lumină portocalie proiectate de turnuri era un Medath foarte plin de sine.

Edeard rânji nevăzut.

– Va muri de frică când o să apar.

Oamenii din gondole s-au îndreptat și ei împreună spre turn, venind să întâlnească grupul lui Medath.

– Am numărat cincisprezece, a spus Macsen.

Edeard încerca să distingă formele din interiorul lăzilor. Erau în mod sigur pistoale, dar nu suficient de complexe pentru a fi de tipul cu foc-repetat precum cele folosite în Ashwell. *Slavă Madonei*. Apoi le-a recunoscut.

– OK, am mai văzut pistoalele astea și înainte. Sunt cele pe care Ivarl și oamenii lui le-au folosit împotriva mea în noaptea incendiului. Au gloanțe de calibru foarte mare, dar le pot îndepărta cu siguranță.

– Atunci mai bine i-am împiedica să deschidă lăzile, a spus Boyd.

– Mișcați-vă, a zis Edeard. În timp ce se grăbea să părăsească pe nesimțite ascunzătoarea, îndreptându-se spre turnul din față, l-a chemat pe Chae. Veniți acum. Sunt cincisprezece aici, dar ar trebui să aibă și oameni de pază.

– Am reperat deja trei, îl liniști Chae. Venim.

Planul de acțiune era relativ simplu. Dinlay și Boyd aveau să acopere una din intrările în turn, Kanseen și Macsen o alta, în timp ce Edeard avea să intre prin a treia.

– Sosesc.

Edeard se opri, încruntându-se la televorbirea clară. Nu putea spune de unde venise, dar în mod sigur nu era cineva din echipă.

În față, mintea bandiților radia alarmă acum. Televederea lor cutreiera peste tot în jur.

Merse până în prag, ascultând vocile scăzute de neliniște care stârneau ecoul printre stalagmitele mov și crăpăturile curioase din pereții încăperii. Cele două grupuri erau înghesuite lângă pilonul central, cu santinele poziționate lângă fiecare intrare.

– Gata, a anunțat televorbirea lui Kanseen.

Santinela cea mai apropiată de Edeard se întoarse, trimițându-și televederea să iscodească intrarea blocată de Kanseen.

Edeard intră în turn și își îndepărtă camuflajul. Scutul i se întări în jurul corpului.

Omul de pază căscă gura, consternat.

– Mergătorul-Pe-Apă, a strigat cu vocea și cu mintea.

Edeard își întinse a treia mână, în timp ce alerga în față, smulgând cele două lăzi cu pistoale din mâinile bandiților. Aceștia au încercat să le tragă înapoi, dar nu aveau suficientă putere.

Medath și tovarășii lui și-au scos pistoalele. Desigur, Medath avea deja una din armele cu țeavă lungă. Edeard mârâi consternat. Doi dintre bandiți au început să tragă. Edeard aruncă lăzile pe terenul din afara turnului și se concentră ca să se protejeze. Bărbații alergau către cele două intrări libere. Primul care a ajuns la intrarea acoperită de polițistă și Macsen a țipat șocat în clipa în care Kanseen a apărut brusc la doar un metru în fața lui. Aceasta îl lovi cu mâna a treia direct în tâmplă, doborându-l instantaneu. Apoi a dispărut. Mai multe focuri au fost trase către locul pe care îl ocupase cu o secundă înainte. Edeard a deviat un roi întreg de gloanțe, apoi oamenii au pornit jocul de-a vânătoarea în jurul stalagmitelor.

– Încetați, a mugit Edeard, vocea puternică reverberându-i în jurul încăperii. Știm cine sunteți. Câteva echipe de polițiști se apropie, iar gevulturii noștri planează afară. Nu puteți scăpa.

O întreagă salvă de gloanțe s-a ridicat către el. Clătină din cap cu disperare. Dinlay trecu în grabă pe lângă el, pe jumătate vizibil, în timp ce urmărea doi bărbați. Unul din ei căzu lat, inerția dublată de propria telekinezie trimițându-l cu capul direct într-o stalagmită. Edeard înșfăcă doi bandiți și îi bușni împreună. Au căzut moale pe podea. Alți doi s-au trezit că le pleacă pământul de sub picioare și au strigat sălbatic.

– Vino sus.

Era aceeași voce prin televorbire de mai înainte, tăind limpede printre strigătele și bolboroseala mentală din interiorul camerei. Edeard se uită cu atenție în jur, încercând să vadă cine era. Televederea lui îl surprinse pe Medath grăbindu-se spre deschiderea de la baza pilonului central. Patru bandiți stăteau acum împreună cu mâinile ridicate în semn de predare și cu armele abandonate la picioare. Boyd a apărut direct în fața lor cu pistolul pregătit. Mai multe focuri au răsunat în jurul camerei. Apoi un urlet de durere devastatoare a acoperit complet toate celelalte voci. Macsen deveni vizibil în spatele unuia dintre bărbații care se ținea de umăr, cu sângele curgându-i printre degete. Macsen îndepărtă pistolul de rană.

– Data viitoare voi ținti la cap, a anunțat cu voce tare. Acum încetează, ești arestat.

Și a dispărut din nou.

Edeard alergă spre pilonul central. Pe drum, prinse cu a treia mână alți trei bandiți, care au oprit imediat lupta. I-a abandonat lângă Dinlay. Un zgomot de pași reverbera din deschiderea pilonului. Când s-a uitat în el, Edeard a văzut o scară în spirală care ducea în sus.

– Haide, a strigat spre Medath. Nu ai unde să te duci. *Dar cine i-a spus să meargă acolo sus? Chiar pot vedea prin camuflajul nostru?* Cu un mârâit de furie, a început să alerge în sus pe trepte. Aproape imediat, a alunecat pe o curbă greoaie, lovindu-se rău la genunchi. Explozia de durere a fost suficientă pentru a-i acoperi vederea cu o ceață de steluțe roșii. În timp ce el se chinuia să se ridice din nou în picioare, pașii lui Medath se auzeau din ce în ce mai slab.

– Dacă asta vrei, mormăi el, și porni din nou.

– Edeard?

Vocea lui Kanseen stârni ecoul pe scări.

– Medath a urcat pe aici. O să-l prindem. Tu rămâi acolo.

Pereții pilonului erau incredibil de groși, limitându-i televederea mai mult decât i-ar fi plăcut. Abia putea distinge echipele de polițiști ce roiau spre turn. În încăperea de jos, echipa lui înconjura bandiții învinși. Deasupra lui, percepea o licărire în mișcare despre care știa că era mintea lui Medath.

Rotund și rotund, amândoi continuau să urce. Un fir mic de lumină portocalie sclipea din bolta îngustă a acoperișului de deasupra lui Edeard. Doar suficient pentru a lumina scările oribil curbate. Trebuia să-și întindă picioarele la fiecare semisalt. Cum reușea Medath să mențină un astfel de ritm era dincolo de puterea lui de înțelegere. Inima lui Edeard bătea cu zgomot, ca un ciocan, în timp ce plămânii îi ardeau în piept. Sudoarea îi curgea pe spate și pe picioare.

După ce a parcurs două treimi din drum a trebuit pur și simplu să încetinească, ceea ce n-a făcut decât să-i sporească furia. Medath a

continuat să urce.

În momentul în care a ajuns la ultima spirală, Edeard, practic, mergea. Fiecare gură de aer trebuia împinsă în jos, în plămâni, cu un efort imens. Părul îi era lipit de frunte de sudoare. Îi era greu să se concentreze. Cu toate acestea, a reușit să-și trimită televederea până la platforma circulară care acoperea turnul. Cei opt piloni ca niște colți, care se ridicau de la marginea ei, împungeau cerul, capetele lor ușor curbate ajungând la încă patruzeci de metri deasupra podelei platformei.

Medath era acolo. Stătea la trei metri în fața conului central prin care ieșea scara. Țintea deja deschiderea cu pistolul, așteptându-l pe el să apară.

– Oh, Madona, șuieră Edeard exasperat.

Furia care îl împinsese până aici era acum diluată de oboseală. *Ar fi trebuit să aștept jos, foamea l-ar fi adus înapoi în cele din urmă.* A început să urce ultimele trepte. Îi va fi destul de ușor să se descurce cu Medath. Dar adversarul său știa și el asta. *Iar eu tot nu știu încă cine a televorbit. Sau unde se află.*

Ca pentru a-i întări preocuparea, un sentiment neplăcut de trepidație începea să-l cuprindă. Era atât de puternic, încât a trebuit să se oprească din nou. Ceva era cumplit de greșit. Era convins de asta, fără să știe însă și de ce. A făcut încă un pas, mult mai prudent, în sus și a început să cerceteze atent platforma. A înghețat. Medath nu era singur acolo. Podeaua dădea senzația de greutate a încă patru perechi de picioare, dar televederea lui Edeard nu putea găsi nimic.

– Nanitte, a scuipat el, în timp ce furia îi creștea din nou.

Oh, rahat, Macsen nu mă va lăsa niciodată să uit asta.

Când a ajuns aproape de ieșire, Edeard s-a camuflat din nou și i-a cerut orașului să-l lase să treacă prin perete. A apărut pe platformă la aproape doi metri de ieșire. Primul lucru care l-a surprins a fost vântul. Jos pe pământ, totul era perfect calm. Aici era împins de vânt. Se aplecă să-i țină piept. Cei patru dușmani erau ascunși împreună lângă unul dintre piloni. Edeard nu putea vedea nimic în lumina palidă a nebuloasei care strălucea pe cerul de deasupra Makkathranului.

A pornit spre ei cât de încet putea, străduindu-se să nu facă zgomot. A trecut la doi metri de Medath, care se holba încă la ieșirea scării, ținând nemișcat pistolul cu țeavă lungă. După ce a trecut de banditul rămas în alertă comică, Edeard și-a dat seama că podeaua platformei cobora, de fapt, înspre margine. O ușoară senzație de amețeală îi trimise un fior de-a lungul picioarelor. Refuză să se lase copleșit și se strecură înainte.

Niște picioare au început să se miște. La început, cei doi dușmani din față au făcut un pas înapoi, apoi toți au început să se apropie de pilon. Edeard rânji sălbatic și își continuă drumul spre ei.

Era la doar cinci metri distanță, când ceva l-a lovit cu o putere colosală, izbindu-l în partea stângă, chiar sub coaste. Edeard strigă și de surpriză, și de durere. Camuflajul îi tremură, în timp ce el se lupta să-și recapete răsuflarea. Medath se răsuci. O altă lovitură îl doborî pe Edeard la podea.

– Împușcați-l, ordonă o șoaptă prin televorbire.

Cum m-au văzut?

Medath trase. Glonțul aproape că trecu prin scutul lui Edeard. Un brânci telekinetic puternic îl trimise în derapaj pe panta ușoară. O amintire teribilă din ziua cu Bazinul Birmingham, când Arminel îl împinsese peste margine, îi răsări în minte. *Madona, ajutor!*

– Din nou.

Glonțul l-a nimerit, urmat de o nouă lovitură telekinetică. Edeard fu aruncat peste marginea platformei. Brațele îi băteau sălbatic aerul, dar degetele crispate nu întâlneau nimic solid.

– Poți să zbori, Mergătorule-Pe-Apă?

Edeard cădea cu viteză, țipând continuu. Încerca instinctiv să se prindă de turn cu a treia mână. Putea chiar simți forța încătușată în structura granulară a peretelui. Nu-i putea opri coborârea. Se prăbușea.

Gândurile îi săgetară în jos către mintea adormită a orașului în timp ce aerul vuia în jurul lui. *Mă poți ajuta?* s-a rugat el de mintea lentă, gigantică. Era inutil. Continua să cadă. *Kristabel!* Undeva la marginea percepției o auzi țipând sălbatic. Îi adresă un ultim gând: *Te iubesc*. Era mulțumit că ea va ști. Îi făcea moartea mult mai suportabilă. Se prăbușea.

Sub el un val intens de alarmă țâșni din mintea polițiștilor care se agitau la baza turnului. Se prăbușea.

În orice secundă, acum.

Se pregătea pentru o explozie teribilă de durere care l-ar putea lovi cu o clipă înainte de moarte.

Se prăbușea.

– Cum mama naibii faci asta? îl întrebă vocea stupefiată a lui Chae.

Ceva pălmui fundul lui Edeard. Era solul.

– Huh? a mormăit Edeard năucit.

Când a privit în sus a văzut un cerc de aproximativ zece fețe uitându-se în jos la el, consternate. Mâinile îi mângâiau pământul cu neîncredere. Era jos. Intact.

– Am căzut…, a început să spună.

Dar, desigur, întotdeauna simțea că se prăbușește când orașul îl cobora în tunelurile sale. Trebuie să fi fost la fel și aici, afară.

Un râs aproape isteric amenința să-i iasă din gât. Lacrimile i se scurgeau deja pe față, pe măsură ce șocul îl copleșea. Câțiva dintre polițiștii care îl priveau au fost împinși deoparte, Kanseen și Boyd

repezindu-se spre el.

– Edeard! țipă Kanseen. Oh, Madona, ce s-a întâmplat?

– Capcană, a spus el slab. Arătă în sus la forma întunecată a turnului care se profila deasupra lor, surprins de cât de mult efort presupunea doar ridicarea brațului.

– Medath? a întrebat ea cu mirare.

Edeard dădu din cap. Îi era greu să respire, corpul îl furnica peste tot, iar acum începea să tremure. Televederea recepționa un slab impuls de teroare animalică de undeva. Acesta creștea rapid.

– Ce se întâmplă? întrebă el răgușit. Ce-i?

– Edeard?

Boyd se auzea foarte slab. Chae se încruntă, privind în jur. Edeard nu avea puterea să vorbească.

– Nu simțiți asta? televorbi el.

– Ce? a întrebat Kanseen.

Apoi Chae urlă alarmat.

– Mișcă! Bătrânul sergent o împinse pe Kanseen cu a treia mână, încercând în același timp să sară înapoi. Edeard văzu atunci. Direct deasupra lui. O siluetă umană neagră pe fundalul frumos de un verde-aprins al nebuloasei Ku. Edeard încercă să se rostogolească într-o parte, ceea ce-i mai rămăsese din puterea telekinetică trezindu-se pentru a îndepărta corpul aflat în cădere.

Medath lovi solul la doi metri de locul unde era întins Edeard. Chae s-a ferit doar pe jumătate. Coliziunea a fost însoțită de un trosnet oribil produs de numeroasele de oase care cedau.

Edeard se uita cu o privire goală la amestecul de carne sfâșiată de lângă el. Sângele gâlgâia moale din gura deschisă a lui Chae. Ochii sergentului s-au mișcat lent pentru a întâlni privirea lui Edeard.

Departe, cineva jelea. Părea să fie Kanseen.

– Sergent? a întrebat Edeard.

– Oh, Madona, a televorbit Chae. Pentru o clipă, a durut chiar rău.

– Nu, a spus Edeard. Oh, nu!

Chae își dădu ultima suflare cu zgomot. Edeard încercă să se agațe de mintea omului, urmărindu-i cu televederea gândurile pe măsură ce se diminuau. În timp ce se micșorau până la dispariție, acestea se desprindeau de corp. Edeard percepu forma spectrală a lui Chae ridicându-se și stând pe propriul cadavru.

– Sergent? îi transmise Edeard disperat.

– Oh, Madona, îi răspunse spectrul.

– Sergent!

– Edeard?

Era Dinlay îngenuncheat lângă el: înspăimântat, strigând.

– Poți să-l vezi? a șoptit Edeard.

– Edeard, intri în șoc. Încearcă să te concentrezi pe mine.

– Ăsta nu este șoc.

Edeard le dărui percepția lui. Polițiștii adunați în jur și-au ținut la unison respirația la vederea spiritului sergentului care zâmbea ușor.

– Pot s-o simt, Edeard, a explicat Chae. Se uita în sus, căutând spre ceruri. E atât de frumos. Mă cheamă. Nebuloasele cântă. Poți să le auzi?

– Nu, plânse Edeard. Nu, nu pot.

Câteva maici de la biserica centrală au venit să vadă despre ce era vorba, dar vocile lor neliniștite s-au oprit când au primit darul percepției lui Edeard. Apoi, Pythia însăși stătea lângă corpul mutilat al lui Chae, cu o expresie de bucurie senină pe față. A întins ezitând o mână, încercând să atingă spiritul.

– Vreau să plec, a spus Chae publicului său vrăjit. Trebuie să plec. Nu mai e nimic pentru mine aici.

– Vei fi pierdut acolo, îi zise Edeard. Rămâi cu noi, stai până când vor reveni Lorzii Cerului să te călăuzească.

– Cântecele, Edeard, oh, cântecele. Ce primire frumoasă ne așteaptă!

– Rămâi aici. Te rog.

Chae a zâmbit. Era ca și cum îi binecuvânta.

– Nu-ți face griji pentru mine. Voi urma cântecele.

– Fie ca Madona să te ducă în siguranță la Inimă, a spus Pythia.

– Mulțumesc, dragă Maică, a răspuns Chae.

A întins mâna spre cer ca și cum ar fi fost un lucru fizic, pe care l-ar fi putut apuca și păstra pentru el. Forma sa a început să se clatine. În timp ce se uita în jos pentru ultima oară, o mică încruntare a apărut pe trăsăturile sale fantomatice.

– Tu cine ești?

Apoi, forma spirală în sus cu o viteză uimitoare, ridicându-se în căutarea nebuloaselor.

Edeard a căzut din nou, cu un ultim suspin. Întunericul l-a cuprins.

Starea de conștiență i-a revenit cu un val ușor de căldură. Edeard se simțea perfect mulțumit să zacă acolo, indiferent unde se afla, cu ochii închiși și cu mintea în repaus. Respira normal. Nu-i era prea foame. Era acoperit cu un cearceaf ușor. Ce-ar mai putea cere cineva?

– Kristabel, a spus el, știind că era acolo.

Nu folosise televederea. Pur și simplu, știa.

– Te-ai trezit.

Degetele ei îi mângâiau fața.

A deschis ochii pentru a o vedea zâmbindu-i. Era cea mai minunată priveliște.

– Să nu mai faci asta, niciodată, l-a mustrat Kristabel.

– Nu mai fac.

Ea îl sărută.

– Toată lumea a fost îngrijorată, a spus ea.

– Sunt convins. Edeard privi în jur. Se afla într-o cameră mare cu tavan înalt, pereții acoperiți cu tapiserii și picturi în ulei. Ușile familiare de sticlă cu ramă de lemn se deschideau spre o grădină. Lumina soarelui strălucea prin ele. Este amiază deja?

– Hm, Edeard, ai căzut acum două zile.

– Oh.

– Medicul nostru a spus că suferi de o combinație de extenuare și șoc. Ți-a dat ceva să te țină adormit. A zis că ai nevoie de timp ca să te recuperezi.

Edeard se strâmbă, rotându-și limba în gură. Ceva avea gust rău. Kristabel i-a dat un pahar mare cu apă.

– Mulțumesc.

S-a ridicat prudent în timp ce ea îi împingea câteva perne la spate ca să-l sprijine.

– Ești subiectul principal în Makkathran. Din nou! i-a spus ea cu un zâmbet șiret.

Edeard ridică din umeri.

– Am crezut că mor când m-ai strigat.

Ochii ei au început să se umple de lacrimi.

– Îmi pare rău.

Se întinse spre ea și o îmbrățișă îndelung.

După ce s-a liniștit, Kristabel i-a spus:

– Iar acum, poți să și zbori.

– De fapt, nu pot. Asta e cu totul altceva. Orașul mă ajută, Kristabel.

– Orașul. Adică Makkathranul?

– Da. Îi putea simți nedumerirea din minte. Voi încerca să-ți explic, e destul de complicat. Poate că ar trebui să le explic tuturor. Nu știu.

Ea își odihni mâna pe pieptul lui.

– Așteaptă. Sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le explici unui mare număr de persoane. Dar trebuie să fii foarte atent la ceea ce le spui, și tu nu ești în stare să iei astfel de decizii acum.

– Bine.

Știa că avea dreptate.

– Ai văzut, de asemenea, sufletul bietului sergent Chae. Dacă ți-ai închipuit că erai celebru înainte, n-o să-ți vină să crezi cum ești acum.

– Am crezut că a fost vorba de o halucinație.

– Datorită darului tău, Pythia a vorbit cu sufletul lui în timp ce pleca. Nu vei avea un martor mai credibil ca ea. Așteaptă să discute cu tine despre ceea ce ea numește „conexiunea ta binecuvântată-de-Madona cu lumea spiritelor". Trebuie s-o anunțăm imediat ce te-ai recuperat, a spus Kristabel cu ton semnificativ.

Edeard se agăță instinctiv mai strâns de cearceaf, ridicându-l cu

câțiva centimetri. Purta doar o cămașă de noapte largă pe dedesubt. *Oare cine m-a dezbrăcat?*

Kristabel îi aruncă o privire semeață.

– Am trimis cameristele mele să te pregătească pentru odihnă.

– Ce!

Ea izbucni în râs.

– Medicul și novicele au avut grijă de tine.

– Oh. Nu că ar fi făcut ideea mult mai tolerabilă. Novice!

Kristabel îl îmbrățișă.

– Mulțumesc Madonei, ești încă prostuțul meu Edeard.

– Dar prietenii mei?

– Așteaptă afară. Foarte nerăbdători. Făcând o mulțime de probleme personalului. Și toți sunt bine. Înainte să întrebi, bandiții au fost arestați și așteaptă procesul în celulele de sub Casa Parlamentului. Au fost recuperate armele „de-ucis-polițiști", și nu vei ghici de unde veneau.

– De unde? a întrebat el cu nerăbdare.

– Breasla Armurierilor.

– Nu.

– Ba da. Se pare că sunt un tip secret pe care breasla îl ține în siguranță, în cazul în care orașul este atacat vreodată. Designul datează de secole. Owain este furios. A ordonat o anchetă privind modul în care au fost scoase din depozit. Nimeni nu trebuia să știe despre ele în afară de Maeștrii seniori cu cea mai mare vechime în breaslă.

– Asta îi va dăuna primarului în consiliu.

– Sunt convinsă. Tata era foarte vesel când mi-a spus.

– Mulțumesc, zise el încet.

Ea îi dărui un zâmbet proaspăt.

– Pentru ce?

– Sunt aici.

– Cu plăcere, Mergătorule-Pe-Apă. Îl sărută din nou. O îmbrățișare mult mai strânsă de această dată, care conținea și o mare promisiune. O să-i chem înăuntru. Știu că vrei să-i vezi. Nu-ți face griji, medicul i-a instruit deja să fie rapizi și să nu te streseze.

Au venit toți în grup: Kanseen neliniștită, până când l-a văzut cu ochii ei treaz și stând în pat, apoi de-a dreptul emoționată; Boyd nervos, aproape timid; Dinlay dornic ca un băiețel, ținând un coș mare de fructe zaharisite. Macsen însă avea un zâmbet larg pe față.

– Nanitte, hohoti el voios, împingând un deget spre Edeard pentru și mai multă emfază. Ți-am spus eu!

PETER F. HAMILTON

golul temporal

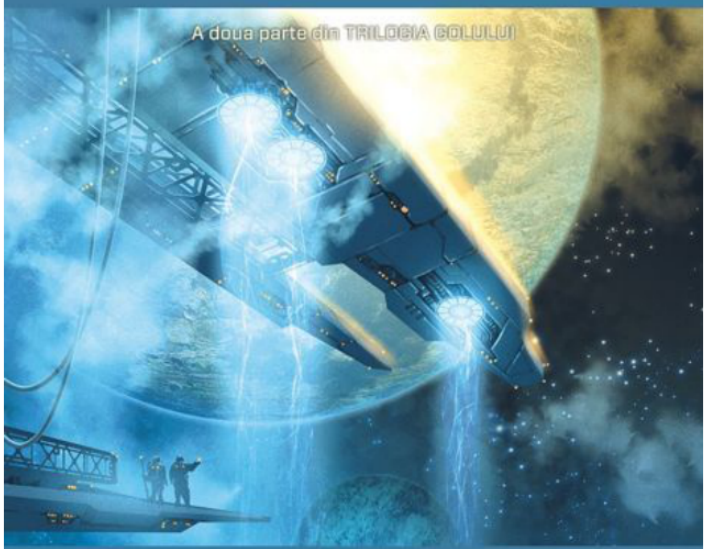

NAUTILUS

4

În ciuda dimensiunii sale, erau puțini oameni în Sala Malfit atunci când Clericul junior îl escorta pe Marius pe pardoseala neagră. Cei care se aflau acolo aruncau priviri neîncrezătoare către acest Înalt care aluneca fără efort de-a lungul încăperii. Nu era nimic personal. Pur și simplu nu se bucurau să vadă necredincioși într-un loc sfințit.

A intrat în Sala Liliala, a cărei furtună fără sfârșit se derula pe tavan. În timp ce trecea pe sub apex, fulgerele se arcuiau între norii umflați, arzând goluri înguste în vaporii de apă pentru a lăsa la vedere Gemenii Marte. La capătul îndepărtat, o ușă arcuită îi lăsă să pătrundă în suita de camere ale primarului. Ethan aștepta în sanctuarul oval. Acesta fusese restaurat și adus la starea inițială, în modul în care Mergătorul-Pe-Apă îl aranjase în timp ce era primar. Scaunele și biroul erau sculptate în muroak și lustruite cu ceară naturală, degajând un miros slab de lavandă. Cele trei ferestre diocleției înalte de pe peretele din spatele biroului ofereau ocupantului acestuia o vedere splendidă spre Canalul de Centură și colțul de vest al Golden Park, cu unduirile verzi lenețe ale Low Moat umplând golful până la zidul de cristal de dincolo de el.

– Mulțumesc că ați venit, a spus jovial Clericul Conservator.

Era așezat în spatele biroului, cu gluga de la roba albă pe cap. În ciuda faldurilor libere din stofă care îi ascundeau o parte a capului, modulele semiorganice lipite pe piele erau vizibile.

Marius se înclină cu respect.

– Vă mulțumesc că m-ați primit.

Mâna lui Ethan flutură în semn de concediere spre Clericul asistent.

– Bănuiesc că sunteți aproape refăcut, a spus Marius stând în fața biroului.

În urma lui, aerul era pătat de umbrele cețoase lăsate de costumul-togă negru lucios.

– Aproape, zâmbi Ethan subțire. Mâna i se ridică arătând spre

noduli. Au rămas doar trei, și doctorii mei îmi spun că vor fi înlăturați înainte de sfârșitul săptămânii. Este uimitor cum poate fi stimulată puterea de recuperare a corpului de o veste bună.

– Veste bună?

Ethan ezită, întrebându-se dacă reprezentantul încerca să-l ironizeze.

– Un om a intrat în Gol, cu ajutorul celui de-al Doilea Visător.

– Într-o încercare de a negocia o respingere a Pelerinajului vostru.

– Mă îndoiesc că orice reprezentant ANA va înțelege principiul de bază al Golului. El există pentru a îmbrățișa viața, pentru a ne ridica pe cel mai înalt vârf la care pot aspira spiritele noastre sărace.

– Într-adevăr, a replicat Marius cu ironie deliberată.

Ethan a înțeles implicația și a zâmbit cu grație.

– Cu tot respectul, cu greu v-aș considera comparabil cu Justine Burnelli. Din ceea ce am văzut, rămâneți adânc înrădăcinat în aspectele fizice ale universului.

– Voi accepta acest lucru în sensul în care cred că a fost intenționat.

– Mulțumesc. Ethan se cufundă pe spate în scaun, privindu-l pe reprezentant cu curiozitate.

La începutul campaniei sale pentru funcția de Conservator fusese prudent cu privire la acceptarea ajutorului acestuia. Ca orice aspirant pentru o funcție înaltă din istorie, se folosise de asistentul lui pentru a stabili primele contacte de tatonare. Phelim se întorsese entuziasmat de posibilitățile disponibile. Ethan acceptase să asculte. Din punct de vedere politic, asistența acordată de Marius era subtilă și de neprețuit, permițându-i lui Ethan să încheie alianțe în cadrul Consiliului și printre clericii din Palatul Orchard, propulsându-l într-o poziție din care își putea prezenta cu mai multă încredere candidatura pentru alegeri. Sprijinul includea și oferta de a furniza ultrapropulsoare pentru navele Pelerinajului, un cadou care avea să asigure succesul. Toate acestea i-au fost acordate în mod gratuit, deoarece „obiectivele“ lor erau complementare. Și în tot acest timp, Marius nu sugerase niciodată care era de fapt obiectivul facțiunii lui. Ethan știa că nu va mai dura mult. Va fi interesant să vadă care era de fapt prețul.

– Și totuși, Golul nu a demonstrat el însuși esența umană a Justinei prin felul în care a răspuns gândurilor ei?

Marius a pus întrebarea de parcă ar fi fost o ciudățenie ușor de respins.

– Un vis mic, a spus Ethan. O întrezărire rapidă a categoriei de ființe din care face parte. Cu siguranță nu a găsit Inima, sau măcar pe un Lord al Cerului. După înverșunarea ei de a ajunge la steaua aceea, este preocupată doar de aspectul fizic.

– Dar ea a demonstrat că are abilități mentale similare cu ale Mergătorului-Pe-Apă.

– Cu greu se poate spune că are puterea lui.

– A fost trează doar câteva zile, la scara Golului, și părea să se aclimatizeze confortabil.

– Iar asta ajută de asemenea la consolidarea doctrinei noastre. Golul va deveni mântuirea noastră. Cel de-al Doilea Visător ne va duce la destinul nostru, așa cum a intenționat întotdeauna Visătorul Inigo.

– Cred că amândoi știm că nu cel de-al Doilea Visător a furnizat această ultimă privire în interiorul Golului.

– Da, a recunoscut Ethan.

– Visul Viu știe cine a primit gândurile și viziunea Justinei?

– Nu.

Marius a zâmbit. Pe fața lui rotundă, cu nasul subțire, a fost neplăcut.

– Încă un Visător, Eminența Voastră? Par să devină ceva banal.

– Trei Visători în două sute șaptezeci de ani sunt greu de considerat ceva „banal". Dar mie mi se pare semnificativ faptul că doi au apărut atât de aproape împreună exact în acest moment. Evenimentele se apropie de punctul culminant, în conformitate cu viziunea Visătorului Inigo.

– Desigur. Mă bucură faptul că cel de-al Doilea Visător a dovedit că este posibil, din punct de vedere fizic, să se intre în Gol. Trebuie să fie stimulant pentru mișcarea voastră.

– Este.

– Și nu e nevoie să subliniez cât de important este cel de-al Doilea Visător pentru voi. Cât de aproape sunteți de a-l găsi?

Ethan zâmbi către fața aceea abia umană cu ochii săi verzi nemișcați și gândurile lipsite de umor.

– De a o găsi, de fapt.

– Serios?

– Da. Credem că am identificat o posibilă candidată. Având în vedere că echipa de primire de pe Viotia are acum identitatea ei, este imposibil să ne mai scape mult timp.

– Felicitări. Trebuie să fie îmbucurător să vă vedeți obiectivul atât de aproape de realizare.

– Este.

– Cum progresează construirea de nave pentru Pelerinaj?

– Din nou, suntem binecuvântați cu noroc. Lucrările sunt în grafic. Ați dori să organizez un tur?

– Timpul, din păcate, este prea strâns. În mai multe moduri.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu s-a aflat încă, dar Marina Confederației a trimis o navă de război din clasa River să intercepteze flota Imperiului Ocisen. Ar fi trebuit să dezactiveze nava comandant și să lanseze un avertisment.

– Ar fi trebuit?

– Nava Marinei a fost distrusă. Se pare că Ocisenii sunt mai puternici decât se aștepta Amiralul Kazimir.

– Sfântă Madona.

– Dacă nu sunt opriți, vor fi aici înainte ca navele să fie finalizate. Nu va mai fi niciun Pelerinaj.

– Principala justificare din spatele ANA a fost că va oferi Confederației o apărare inatacabilă împotriva agresiunii străine după Războiul Starflyer. Trebuia să asigure superioritatea tehnologică absolută.

– Nu fiți prea supărat. A fost, la urma urmei, doar o singură navă. O forță mai puternică a Marinei ar trebui să fie suficientă pentru a descuraja flota Ocisen. Chiar suntem de acord cu acest prognostic.

– Dar nu există garanții.

– Nu există niciodată în viață.

– Există în Gol, a spus Ethan gânditor. Din păcate, nu putem construi navele mai repede.

– Știu. Suntem cu toții dependenți de ANA.

– O aripă și o rugăciune.

– Exact. Pe o notă mai fericită, acum, când suntem atât de aproape de succes, sponsorii mei au o cerință.

– Ah! Ethan își lăți zâmbetul.

Aproape că savura asta. Va fi o cerere eretică absurdă, sau o simplă cerere care va declanșa o avalanșă politică în urma începerii Pelerinajului? Va putea primi bine solicitarea, sau va trebui să lupte împotriva ei până la ultima suflare?

– Am dori să trimitem niște observatori alături de voi.

– Observatori? Asta presupune că vor sta deoparte, ceea ce mă îndoiesc sincer că este posibil în interiorul Golului.

– Cu toate acestea, v-am fi recunoscători dacă i-ați lua cu voi.

– Noi spunem bun venit tuturor celor care doresc să ajungă în Gol, indiferent de motivele lor inițiale. Câți?

– Doi sau trei pe fiecare navă. Nu dorim să vă împovărăm.

– Înțeleg.

Deși, în realitate, Ethan nu înțelegea. Știa că asta trebuie să fie extrem de important pentru oricare era facțiunea reprezentată de Marius, și chiar și el era surprins de cât de rezonabilă era cererea.

– Mă voi asigura să fie rezervate camere de suspensie suficiente.

– Ei nu vor călători în stare de suspensie.

– Există un motiv anume?

– Pur și simplu nu doresc asta.

Ethan reflectă, întrebându-se dacă acesta era momentul în care ar trebui să se opună. Desigur, nu exista niciun argument rezonabil pe care l-ar putea invoca. Doar instinctul.

– Vor fi potrivnici Pelerinajului nostru în vreun fel?

– Îmi cer scuze, dar nu-i interesează doctrina voastră. Sunt doar niște oameni de știință care doresc să studieze Golul.

– Și dacă refuz?

Marius adoptă un ton amuzat.

– Încercați să vedeți cât de onorabil sunt și dacă vă voi face greutăți.

– Veți face?

– Mai presus de toate, v-am facilitat ascensiunea la actuala poziție. Darul cu motoarele ultrapropulsoare este foarte generos chiar și după cele mai ridicate standarde. Și când ați acceptat toate astea, știați că vă vom cere o mică favoare în schimb.

– Desigur. Și știți foarte bine că voi permite colegilor dumneavoastră să călătorească cu noi. Încerc doar să înțeleg motivația din spatele acestui lucru și cât de mult îl vreți.

– Foarte mult, într-adevăr. Golul este o enigmă științifică magnifică. Sponsorii mei cred că ar trebui să fie elucidată.

– De ce ar vrea să „elucideze" ceva din care pot deveni o parte în orice moment?

– Este mai mare decât noi.

– Și se va împărtăși cu voi.

– În termenii săi. Nu este în natura noastră să acceptăm așa ceva.

– În a mea este.

– Să trec la amenințare acum?

– Vă rog, a spus Ethan.

– Chiar și cu ultrapropulsoare, Raielii prezintă o problemă. În mod evident această castă de războinici necunoscută anterior nu vă va lăsa să vă apropiați de granița Golului. Să permită unui singur om într-o navă mică să se strecoare dincolo este un lucru, dar navele Pelerinajului, cu milioanele lor de visători plini de speranță? Fie vă veți întoarce, fie veți muri. Resursele pe care le au la dispoziție sunt fenomenale. Bănuiesc că până și o escortă completă a Marinei Confederației ar trebui să facă ceva efort pentru a vă proteja, iar Guvernarea a afirmat destul de clar că nu va face așa ceva.

– Este ultimul obstacol, a recunoscut Ethan.

Dezavantajul triumfului Justinei, și încă unul șocant în magnitudine. Știuse întotdeauna că Raielii se opuneau Pelerinajului, dar nimeni nu avea habar că aveau astfel de nave, sau o astfel de determinare de a preveni intrarea în Gol. Comentatorii unisferei fuseseră foarte dornici să sublinieze acest lucru în ultimele câteva ore. „Pelerinaj către o moarte sigură", îl numeau cei mai puțin agresivi.

– Pe lângă ultrapropulsoare, putem echipa navele cu câmpuri de forță pe care Raielii nu le pot penetra, a spus Marius.

– Afirmația mi se pare greu de crezut.

– Cu toate acestea, avem astfel de sisteme disponibile.

– Pasagerii voștri.

– Da.

– Misterioase sunt căile Madonei. Dar… ea ar dori să acorde oamenilor de știință posibilitatea de a-și realiza destinul împreună cu noi.

Marius își înclină capul într-o parte.

– Sunt sigur că ar dori.

– Voi avea cabine rezervate pentru ei.

– Mulțumesc. Marius s-a înclinat și s-a întors fără efort. S-a îndreptat spre ușă. În clipa în care a ajuns acolo, s-a oprit. Oh, da, a spus el, fără să-l privească pe Ethan. Și vom avea nevoie de câte o cală în fiecare navă, pentru echipament.

– Echipament?

– Vor avea nevoie de instrumente pentru a studia Golul, evident. Vă voi trimite detalii la biroul administrativ.

Ușa se deschise, iar Marius se strecură dincolo de ea într-un vârtej tăcut de umbră.

Aerul de mare tămăduitor venea în rafale peste Golden Park, stârnind ramurile lungi de cireși plantați de-a lungul părții laterale a giganticei Plaza. Cerul senin contribuia la intensificarea căldurii. În cămașă de bumbac și pantaloni groși din denim, Curierului îi era neplăcut de cald, dar nu voia să-și folosească funcțiile biononice să se răcorească, de teamă să nu atragă atenția asupra lui. Se presupunea că Inigo alesese acest loc pentru a construi Makkathran2 deoarece climatul era aproape identic cu cel original de pe Querencia. Așa că, din cauza acelei căutări a perfecțiunii, el trebuia să se descurce acum cu o ridicolă pălărie Ranger cu boruri largi din piele, pentru că, aparent, asta era ceea ce localnicii din Makkathranul real foloseau pentru a împiedica soarele din mijlocul verii să le prăjească creierele. Cel puțin îl făceau imposibil de distins de restul mulțimii care ocupa Plaza.

Golden Park era plin în fiecare zi acum. Mulțimea obișnuită de oameni se umflase considerabil atunci când cel de-al Doilea Visător îl respinsese pe Lordul Cerului și credincioșii veniseră să ceară îndrumare de la noul lor Cleric Conservator. Iar din ziua aceea au început să se adune aici pentru a asista la evenimentele monumentale ce aveau loc în altă parte a galaxiei. Curierului îi plăcea asta, simțind un fel de confort pe care nu-l puteai experimenta altfel decât cufundat într-o mulțime care împărtășea convingerile și emoțiile – cea mai elementară nevoie umană, cea de apartenență, amplificată de gaia-câmp.

La un nivel minor, se confrunta și el însuși cu așa ceva – dorința de a fi acasă, de a se juca cu fetele în timp ce noaptea se lăsa peste Londra. Timpul de baie. Poveștile la culcare. O masă pe îndelete, cu Lizzie.

Nu voia să fie aici. Era simplul adevăr. Tipul acesta de supraveghere era genul de operațiune activă în care facțiunea îl asigurase că nu va fi niciodată implicat. Tot ce fusese el de acord să facă pentru ei era să livreze elemente esențiale de echipament celor care urmau să le folosească. În mod inevitabil, pe măsură ce anii au trecut, și-a permis să se lase implicat în misiuni care presupuneau mult mai mult decât simpla livrare. Dar acest lucru…

Și iată că, din nou, îl fila pe Marius. O mai făcuse și înainte, fără să protesteze, deși Marius îi dădea întotdeauna fiori. Ceea ce nu era genul de prostii emoționale cu care ar trebui să fie infectat un Înalt. Era doar faptul că oponentul lui era mult mai *profesionist* în toate astea decât el. Nici felul în care se desfășurau evenimentele nu-i ajuta prea mult echilibrul – zborul Justinei în Gol, distrugerea lui *Yenisey*, invadarea Viotiei. Nici nu-și putea imagina care va fi efectul final asupra societății Confederației. El știa doar că, în fața unor astfel de incertitudini, locul lui era acasă, să aibă grijă de familia sa. În loc de asta, se afla aici, rătăcind împreună cu mulțimea, asigurându-se că degaja în gaia-câmp aceleași emoții de încântare și agitație ca toți ceilalți, purtând haine medievale – în general, trecând neobservat. Putea vedea Canalul de Centură prin mulțime, cu câteva gondole navigând lent pe fundalul Palatului Orchard, cu acoperișul lui care semăna cu niște valuri ce se contopeau unul într-altul.

Își ținea tot timpul ochii îndreptați spre podul din cabluri și lemn, care ducea la intrarea principală a palatului. Era cel pe care Marius îl traversase cu mai puțin de o oră în urmă. Senzorii de distanță acționau discret în jurul canalului, urmărind pentru el și celelalte poduri. Infiltrarea de sisteme în interiorul palatului în sine era dificilă. Visul Viu utiliza un scut extrem de sofisticat și sisteme de contraefracție, deși câțiva microroboți camuflați se târau în prezent spre interior. Chiar dacă reușeau să treacă de marile săli și să ajungă în încăperile primarului, tot ar fi fost prea târziu.

Funcția biononică de scanare de câmp a Curierului detectă o semnătură biononică familiară la zece metri distanță. Oftă resemnat și se întoarse pentru a-l vedea pe Marius stând pe loc, așteptând. Primea o mulțime de priviri dezaprobatoare în timp ce costumul-togă închis la culoare reflecta lumina soarelui în ondulații anormale. Dar comportamentul lui implacabil era suficient să-i țină departe.

– Te-am prins, a spus Marius.

Curierul a dat din cap.

– Da. Felicitări.

– Te tentează o băutură?

– De ce nu?

Marius își croi drum cu mersul lui alunecat peste Golden Park și apoi peste podul de gresie gălbuie care ducea în Ysidro. Curierul miji

ochii, examinând clădirea circulară cu trei etaje și cu un neobișnuit model hexagonal în relief pe pereți. Ferestrele arcuite înalte și înguste îi dădeau aspectul unui vechi turn de castel uman.

– Nu este cel în care… a început.

– Da, a spus Marius.

Au intrat în tavernă și au reușit să găsească o masă liniștită la una din ferestre. O chelneriță le-a luat comanda și a revenit rapid cu o ciocolată caldă portocalie cu bezele pentru Curier și un ceai de mentă pentru Marius. Imediat ce aceasta a plecat, și-au unit scuturile de ecranare, creând un balon aproape invizibil, dar sigur în jurul mesei.

– Jocul se schimbă, a spus Marius.

– Jocul este la fel, mizele sunt în creștere, a contracarat Curierul.

– Destul de corect. Nu te plac pentru că simbolizezi ceea ce încercăm să lăsăm în urma noastră. Dar te respect, joci după reguli. Există unele persoane în linia noastră de acțiune care nu mai fac asta.

– Nu noi am distrus Hanko.

– Hanko?

– Te rog! Unul dintre voi a tras cu un m-reductor Hawking în ea.

– Am făcut-o?

– Da.

– Ești sigur de asta?

– Nu face asta. Nu mă invita la un pahar ca să te joci de-a subversiunea recrutării de rutină. Mi-am ales facțiunea din cauza convingerilor mele, la fel ca și tine.

Marius a ridicat paharul în semn de salut.

– Scuzele mele. Eu cred că noi doi suntem foarte aproape de sfârșitul utilității pentru facțiunile noastre.

– Nu. Dacă *noi* păstrăm lucrurile așa cum sunt, tu și cu mine vom continua în forma noastră actuală. Numai dacă veți ajunge să începeți în mod oficial Armaghedonul vostru special se va modifica totul.

– Nu ai nici cea mai mică idee despre ceea ce facem.

– Fuziunea nu este un concept frumos. Presupune ridicarea la dumnezeirea perpetuă. Conflictul de aici, de la masa asta, este suficient ca să mă convingă că nu ar trebui lăsat să se întâmple. Și amândoi știm că există facțiuni mult mai radicale decât noi.

– Îmi cer scuze din nou. Ai toate răspunsurile.

– Desigur, ai putea alege să vii la noi. Asta ar însemna, fără îndoială, sfârșitul facțiunii voastre. Problema ar fi rezolvată pentru toată lumea.

– Nu cred.

– A trebuit să întreb.

– Știu.

Curierul încercă să soarbă ciocolată prin capacul de bezele semitopit.

– Și acum, ce?

– Așa cum am spus, jocul se schimbă. Intrăm în ultimele faze ale unei operațiuni care a fost planificată timp de secole. Ca atare, acesta nu mai este un joc. Te rog să nu-ți închipui că vom tolera vreun amestec.

– Rasa umană, cu toate fațetele ei și cu toată stupiditatea noastră instituțională, este ceva în care cred. Admir diversitatea și încăpățânarea noastră. Dinamica de conflict este una dintre cele mai grozave trăsături ale noastre.

– Te rog, nu-mi servi discursul cu „suntem cei mai grozavi atunci când suntem puși cu spatele la zid".

– Nu pot pentru că se pare că vrei să elimini conflictele noastre, diferențele noastre, pentru a ne reconstrui după imaginea ta. Nu voi permite să se întâmple așa ceva. Facțiunea mea nu va permite acest lucru.

– Și ajungem la ceea ce vreau să spun. Nu mai aveți luxul de a alege. V-a fost luat cu zeci de ani în urmă, când noi am reușit. Acest lucru, astăzi, este doar rezultatul acțiunilor noastre.

– Nu poți crede că aveți dreptul moral de a ne ridica pe toți la statutul de postfizic, indiferent dacă vrem asta sau nu.

– Nu vom lua pe toată lumea.

– Atunci nu mai încercați să manipulați pe toată lumea.

– Se pare că ești hotărât să rămâi în trecut. Este influența soției tale?

Curierul a pus cana cu ciocolată pe masă; era tot ce putea face ca să evite să distrugă porțelanul strângându-l în mână.

– Fii foarte atent.

– Avem dreptul de a evolua.

– Așa este. Nu aveți dreptul de a ne evolua și pe noi, ceilalți, nici de a distruge, în procesul acesta, tot ceea ce am construit.

– Mult bine v-a mai făcut ANA:Guvernarea voastră. Este facțiunea cea mai conservatoare dintre toate.

– Ea te-a făcut posibil.

– Exact. Și acum, ca un părinte slăbit, gelos pe tinerețea și viziunea noastră, se străduiește să ne țină pe loc.

– Ea nici nu-ți încurajează, nici nu-ți refuză ambițiile, este neutră, ca întotdeauna. Noi, pe de altă parte, nu suntem. Găsește o modalitate de a face ceea ce vrei, fără a face rău altora, fără a pune în pericol întreaga galaxie.

– Nu facem nici una, nici alta. Nu ne puteți opri să ne elevăm în ceva glorios. Nu încercați. Asta este ceea ce voiam să-ți spun. Am ajuns la capătul acestei rutine plictisitoare. Data viitoare, când tu și cu mine ne vom întâlni, nu vom mai sta în mod amical într-o tavernă, la un pahar de băutură.

– Dacă asta e situația, atunci asta este.

Curierul se uită la Marius care-i aruncă un zâmbet trist, alunecând

apoi afară din tavernă. Abia atunci dădu drumul aerului să-i iasă tremurând din piept.

– Oh, Ozzie, șuieră el. Nu mai pot face asta.

Furtuna se intensificase constant de trei ore deja. Un nor continuu de pumnale de gheață în miniatură se năpusteau orizontal prin aer, zdrobindu-se de crawler cu aproape o sută de kilometri la oră. Zgomotul era uimitor, de parcă își croiau drumul printr-o junglă de sticlă.

La fel ca și până atunci, terenul se schimbă brusc, fără niciun avertisment, antrenând crawlerul într-un balans violent. Corrie-Lyn se agăță mai strâns de scaun. Era al cincilea minicutremur din ultima oră. Și se produceau din ce în ce mai des.

– Îmi pare rău, a spus Corrie-Lyn.

Stătea lângă Inigo care încerca să-i orienteze dincolo de terenul deluros încremenit în această formă de permafrost. Toată zăpadă acumulată în dune și crevase era încet și metodic măturată de vânt, întărindu-se pe măsură ce era ridicată în aer pentru a se alătura balamucului atmosferic. Nu puteau vedea nimic prin parbrizul îngust acum, chiar și farurile puternice din față produceau doar puțin mai mult decât o strălucire sumbră în viscolul nemilos. Senzorii crawlerului puteau scana doar pe o distanță derizorie de cincisprezece-douăzeci de metri în față. Funcția lui biononică de scanare de câmp abia reușea să completeze percepția.

– Nu ai niciun motiv să-ți pară rău, i-a spus Inigo.

Se întinse și o apucă de mână. Corrie-Lyn se aplecă spre el.

– Dacă nu aș fi venit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Echipa de restaurare ar fi încă în viață. Ați fi putut continua să salvați oameni.

– Universul nu funcționează așa. Tot m-ar fi găsit, într-un fel sau altul. Mă bucur că ai fost tu.

– Te-am omorât.

Lacrimile îi curgeau pe obrajii pistruiați.

Inigo opri crawlerul și o cuprinse în brațe.

– Ceea ce simți e doar spaimă. Nu trebuie să dai vina pe nimeni, cu atât mai puțin pe tine.

– Cum poți fi atât de calm?

– Tot ce am văzut, tot ce mi-a arătat Edeard, îmi dă speranță. Speranța nu moare doar pentru că este pierdută o viață, nici chiar un milion de vieți. Rasa umană merge înainte. Am făcut-o de multe ori până acum, o vom face din nou.

– La fel de prost ca totdeauna, a mormăit, ștergându-și lacrimile.

El i-a prins mâna și a dus-o la fața lui, apoi i-a lins încet umezeala de pe degete.

– Asta e Corrie-Lyn a mea.

Ea se cuibări lângă el.

– Încă mai cred că e vina mea. N-ar fi trebuit să-l las pe psihopatul ăla să mă convingă să fac asta.

– Din ceea ce mi-ai spus nu prea ai avut de ales.

– Aș fi putut fi mai îndrăzneață. Aș fi putut să-l arunc de pe o stâncă, așa cum ai făcut tu.

– Ei bine, în cele din urmă, asta nu a schimbat prea mult lucrurile, nu-i așa?

– Prefer să nu-mi petrec ultimele clipe cu el, mulțumesc.

– N-am murit încă. Inigo îi dădu drumul și se întoarse spre consolă. Mai sunt doar două sute de kilometri până la nava mea.

– Chiar ai una?

– Într-adevăr, am una. Inteligent, Aaron, și-a dat seama de asta.

Crawlerul se balansă din nou înainte. Corrie-Lyn se ridică de la locul ei ca să stea în spatele lui Inigo. Începu să-i maseze umerii.

– Cât de departe am ajuns?

– Aproximativ optzeci de kilometri în ultimele șaptesprezece ore. Făcu semn cu capul spre parbriz. Este din ce în ce mai rău acolo. Bănuiesc că aceste cutremure sunt preludiul imploziei. Nu e de mirare că atmosfera o ia razna.

– N-o să reușim, nu-i așa?

– Nu.

S-a aplecat și și-a acoperit urechile.

– Hei, tu ești un Mesia. Ar trebui să-ți inspiri turma.

– Turma nu dorește să audă certitudini?

– Credeam că nu există nimic absolut.

– Văd că vei fi o convertită dificilă.

Crawlerul se zgudui alarmant în timp ce peisajul exterior se înălța. Corrie-Lyn se agăță și mai tare, luptându-se să nu fie aruncată pe puntea metalică.

– Madona, mormăi Inigo. Portalul care proiecta imaginile furnizate de senzori arăta o fisură în sol aproape paralelă cu crawlerul. În unele locuri avea peste doi metri lățime. Asta nu a fost acolo înainte de cutremur.

Inigo mări viteza șenilelor, depărtându-le, săltând nesigur, de crăpătură.

– De ce ne-ai părăsit? a întrebat Corrie-Lyn.

– Nicio mare revelație, a spus el. Am obosit. Obosit de așteptări. Obosit de Consiliu. Obosit de adulare.

– Și de mine?

– Nu, niciodată de tine. Nu aș fi rămas atât de mult timp dacă nu ai fi fost tu.

– Nu te cred.

Inigo râse.

– Dacă nu ești un absolut, ești cu siguranța o constantă. De ce nu mă crezi?

– Pentru că te cunosc, sau te cunoșteam atunci. Ai crezut în vise, în viața pe care Mergătorul-Pe-Apă ne-a arătat-o, viața pe care am putea-o trăi în vid. Nu oboseai niciodată, nu de asta, nu de a fi Visătorul nostru. Ce s-a întâmplat?

– Poate că nu ar fi trebuit să plec. Madona, uite ce s-a întâmplat pentru că am făcut-o. Ethan Conservator! Exista un motiv pentru care nu era promovat în Consiliu, știi? De ce a votat conclavul pentru el? Ce ați avut în cap?

– Schimbarea, s-a răstit ea. Pelerinajul. Cel de-al Doilea Visător l-a făcut posibil, sau cel puțin credibil. Dar asta nu e relevant, suntem azi, nu acum șaptezeci de ani. De ce, Inigo? Nu-mi datorezi măcar atât?

– A fost un vis, șopti el.

Mintea lui lansă un potop de tristețe prin gaia-particule, suficient de puternic pentru a o face să se cutremure consternată.

– Ultimul vis? Suspină. Este adevărat?

– Nu în modul în care se spunea.

– Dar Mergătorul-Pe-Apă a murit. Asta a fost victoria lui, în cele din urmă și-a trăit viața din plin. Lorzii Cerului i-au călăuzit sufletul către Marea lui Odin. Am fost acolo, a mârâit ea. Am trăit visul acela, visul pe care ni l-ai dăruit. M-am întins pe rug în vârful celui mai înalt turn din Eyrie și am privit cum Lorzii Cerului se întorceau pentru a umple cerul de deasupra Makkathranului. M-am ridicat împreună cu el în timp ce întregul oraș cânta imnul de adio. Am primit ultimul lui dar pentru omenire. S-a dus în Inima Golului! A fost atât de frumos, și l-am crezut. Am crezut *în tine*. Corrie-Lyn își făcu loc să ajungă în partea laterală a scaunului lui Inigo și îngenunche, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a lui. Acesta este visul pe care îl rememorez de atât de puține ori, pentru că este atât de puternic încât plâng de fiecare dată pentru ceea ce noi, cei prinși în afara Golului, nu am avut niciodată. Acesta este visul care contează. Acesta este motivul pentru care eu sunt membră a Visului Viu, *mișcarea ta*. Și pentru care voi fi întotdeauna, indiferent cine este la conducere sau ce politicianism ridicol afectează clericii. Tu ne-ai dat asta. Ai făurit *pentru noi* un vis.

Inigo se uită la proiecția senzorului cu imaginea terenului înșelător, refuzând s-o privească în ochi. Gaia-particulele închise îi ascundeau complet emoțiile.

– Spune-mi, i-a cerut ea, atât de speriată încât tremura. Spune-mi ce vis ai avut.

– E vorba doar de mine, a răspuns el. Asta-i tot. A fost doar reacția mea. Nu e nimic care să oprească Pelerinajul, nimic care să împiedice credincioșii să-și atingă viețile lor perfecte. Pur și simplu m-a afectat.

– Ce este? *Te rog*, Inigo.

– Am mai avut un vis, a spus el, cu ochii încă pe ecran. Am văzut ce s-a întâmplat cu Querencia după aceea. După ce Mergătorul-Pe-Apă a murit. A fost viața unuia dintre urmașii săi care trăiesc în Makkathran.

– Ce-au făcut? a întrebat ea. Au abuzat de darul lui?

Pământul se cutremură din nou.

– Nu, a răspuns Inigo, cu un zâmbet slab. L-au folosit perfect.

Corrie-Lyn se strâmbă iritată în timp ce cutremurul se intensifica. Se apucă de partea din spate a scaunului lui Inigo. Amândoi s-au privit când crawlerul a început să se răstoarne. Afișajul senzorului arăta că solul se ridică și se crapă.

Inigo încărcă o secvență rapidă în micul smartnet al crawlerului. Ancorele au țâșnit din fuzelajul inferior, înfigând piroane lungi adânc în solul înghețat. Cablurile superputernice s-au derulat, tensiunea lor întărind fixarea mașinii grele pe ancore.

– Inigo, jeli Corrie-Lyn.

El o apucă de mână.

– Suntem împreună, a asigurat-o, deschizându-și din nou mintea pentru ea.

Solul de sub crawler se înălță cu un muget adânc. Toate cele șase piroane de ancorare au zburat înapoi din pământul care se dezintegra, izbindu-se de părțile laterale ale vehiculului cu un zăngănit puternic.

– Împreună.

Crawlerul a început să se rostogolească. Corrie-Lyn a strigat panicată în timp ce era aruncată în partea laterală a cabinei, apoi pereții au continuat să se miște. Inigo atârna cu capul în jos, centura de siguranță ținându-l pe loc în scaunul lui. Corrie-Lyn se prăvălea spre partea din spate a cabinei în timp ce unghiul acesteia se schimba. Crawlerul începu să derapeze pe propriul acoperiș. O altă scuturătură a solului l-a împins în sus pe nas și l-a răsucit. Mai multe uși de la spațiul de depozitare s-au deschis, eliberând un val de haine și veselă, și pachete cu alimente care au fost aruncate prin interior, săltând periculos. Corrie-Lyn își pierdu sprijinul, fiind aruncată grămadă în cabină. Când s-a izbit de ușa exterioară, a simțit cum i se rupe brațul. Durerea a fost cumplită, amorțindu-i mintea și cufundând cabina într-o umbră cenușie. I-a trecut chiar prin minte: *Ăsta-i sfârșitul*.

Puțin mai târziu, după ce a tras cu greu de câteva ori aer în piept, scâncea în locul în care căzuse. Crawlerul s-a oprit.

– Stai, a strigat Inigo peste vuietul neîncetat al viscolului. Vin.

Ea îl privi ca prin ceață în timp ce stomacul i se umplea de greață. El a trebuit să se urce pe partea laterală a cabinei din față și să se răsucească printre scaune cu agilitatea unui contorsionist. Cumva, crawlerul ajunsese să stea ridicat pe nas, cu puntea înclinată. Inigo reuși să se așeze în partea din spate a scaunului conducătorului și s-o

cuprindă în brațe. Se uită în sus, la peretele de deasupra. Ușile spațiului de depozitare se balansau deschise.

– Brațul meu, a strigat ea.

Durerea surdă creștea acum până la agonie. Exovederea medicală îi afișa intermitent date despre leziunile țesuturilor.

Inigo se uită în jurul cabinei.

– Crawlerele acestea au întotdeauna truse medicale, trebuie să fie una pe undeva. Concentrează-te pe nervi și stopează durerea.

Ea a dat din cap, gestul făcând-o aproape să țipe. Îi era greu să se concentreze pe pictogramele fiziologice, dar în cele din urmă rutinele secundare i-au oprit nervii din braț să mai funcționeze. Glezna îi era și ea afectată, cu toate că era ceva minor în comparație cu brațul. Scoase un oftat imens în timp ce durerea dispăru. Nu putea face însă nimic în legătură cu greața.

Inigo o lăsă și începu să scotocească prin grămada de lucruri aglomerate în jurul ei. Găsi o trusă de prim ajutor. Caseta a început să analizeze datele furnizate de clusterele ei macrocelulare și să deschidă diverse apendice de plyplastic care se roteau pe umărul ei. Inigo îi tăie mâneca pentru a asigura accesul la pielea ei.

– Și acum, ce? a întrebat ea.

El aruncă o privire către ecranul portalului care rămăsese complet alb.

– Suntem prinși într-o fisură, cu fundul exact în sus. S-a zis cu demnitatea noastră.

– Funcțiile tale de câmp ne pot scoate de aici?

– Nu ușor. Cred că pot încerca, totuși.

– Asta e bine. Aproape că-mi făceam griji.

El chicoti și îi mângâie fața.

– Să așteptăm un minut. Vreau să fiu sigur că ești bine, înainte de a pleca.

– Nu vreau să pleci chiar acum, a spus ea tremurând.

– Atunci voi rămâne. Nu e nicio grabă. Nu azi.

Alexis Denken se afla la doar nouăzeci de minute de Arevalo când Kazimir apelă.

– Am pierdut legătura cu *Lindau*, a spus el.

Paula, care stătea la pian încercând din nou să stăpânească *Für Elise*, își lăsă umerii să cadă.

– Oh, la naiba! Am crezut că o să-i avertizezi să fie atenți.

– Am făcut-o. Evident, nu am fost suficient de clar.

– Iar acum Aaron are o nava a Marinei?

– O navă de recunoaștere. Și ar putea fi Inigo.

– Sau Mergătorul-Pe-Apă însuși. Sau poate s-a întors Nigel. Sau poate…

Dar nu mai apucă să termine.

– Nu este nevoie să fii crudă.

– Ne întindem cam la limită, Kazimir.

– Știu. Dar sunt și vești bune. *Lindau* nu mai comunică, dar o pot încă urmări.

– Cum?

– Există un canal transdimensional secundar generat de toate unitățile navelor Marinei. Este folosit doar pentru un singur lucru, pentru a ne indica localizarea lor, exact din acest motiv.

– N-am știut. Deci, unde e acum?

– Tot pe Hanko.

– Interesant. Dacă ești Aaron și ai făcut rost de o barcă de salvare, de ce mai stai în jurul unei planete care e pe cale să facă implozie?

– Pentru a găsi lucrul pentru care ai venit inițial.

– Exact. Ține-mă la curent.

– Desigur.

– Ai de gând să trimiți o altă navă?

– *Yangtze* este deja pe drum, dar mă îndoiesc că va ajunge acolo la timp.

– O navă din clasa River? O luați în serios acum. Să sperăm că va avea mai mult noroc decât *Yenisey*.

– Și decât *Lindau*.

Ploua în afara orașului Colwyn, nori tulburi burnițau câmpurile și dealurile cu o pată de apă rece. O zi ursuză a cărei lipsă de vânt o condamna să sufere în ceața care sufoca pământul și întuneca tot cerul cu nori cirostratus roz. Cu toate acestea, în interiorul câmpurilor de forță, era uscat și însorit, vremea mohorâtă fiind deviată în jurul barierelor de protecție arcuite.

Femeia se bucura din plin de climatul artificial, mergând alene pe jos în susul pantei accentuate de pe bulevardul Daryad și uitându-se la vitrine. Aproape jumătate din magazine erau deschise, deși cele mai multe baruri și restaurante erau închise. Livrările de alimente încetaseră acum în Colwyn, deoarece invadatorii opriseră toate zborurile capsulelor.

În dimineața aceea, majoritatea oamenilor din centrul orașului mergeau în josul pantei, îndreptându-se spre râu. Era ziua în care trebuia să sosească delegația Senatului. Locuitorii voiau să le asigure o primire pe care să n-o poată ignora, în timp ce nava stelară ateriza în docuri. Deja mulțimea se umflase în jurul perimetrului izolat.

Femeii fie nu-i păsa, fie nu știa. Era tânără și atractivă, purtând o rochie la modă gri-albastru a cărei fustă îi scotea în evidență picioarele lungi. Bărbații care își făceau loc pe pantă o măsurau admirativ cu privirea. Ea zâmbea semeț, ignorându-le atenția. Reușea, de asemenea,

să ignore cumva și capsulele paramilitare Ellezelin care zburau deasupra la mică înălțime, cu sirene urlând strident și măturând trotuarul cu lasere intermitente.

Le ignora într-o asemenea măsură încât nu era conștientă de cele trei capsule mari care se plimbau pe cerul de deasupra acoperișurilor bulevardului. Nu și-a dat seama că, dintr-odată, s-au oprit din zborul în cerc, staționând. Nu a realizat ce se întâmplă până în momentul în care decelerarea șapte *ge* a acestora le trimise chiar lângă ea cu atâta forță încât valurile de presiune au spart geamul la care se uita. A țipat în timp ce era împinsă dureros în genunchi în mijlocul cioburilor sclipitoare, cu brațele îndoite în jurul capului pentru a încerca să se protejeze. Capsulele mari s-au oprit, plutind la zece centimetri deasupra betonului. Ușile de malmetal s-au deschis rapid și maiorul Honilar a sărit afară, conducându-și echipa de primire într-o formațiune de încercuire și securizare, punând femeia în centrul unui cerc produs de duzele a cincisprezece arme cu energie de calibru mare. Ea țipa incoerent în timp ce o înconjurau, cu rochia făcută ferfeniță și sângele curgându-i din o sută de mici tăieturi făcute de sticlă.

– Taci dracului din gură, a strigat la ea maiorul Honilar.

Toți cei de pe partea exterioară a celor trei capsule care se aruncaseră la pământ și-au ridicat capul pentru a vedea în numele lui Ozzie ce se întâmplă. Au văzut o siluetă în armură apucând femeia de păr și ridicând-o brutal în picioare. Au văzut agonia de pe fața ei mutilată. Au văzut cantitatea oribilă de sânge care-i impregna hainele, picurând abundent pe trotuar. Câțiva curajoși au difuzat ceea ce vedeau direct la posturile de știri ale unisferei.

– Araminta, ești acum în custodia protectoare a Forțelor Intermediare Ellezelin.

Silueta în armură o împinse spre cea mai apropiată capsulă.

– Hei! a protestat cineva de pe stradă.

Unul dintre membrii echipei de primire a tras un mic proiectil exploziv deasupra capetelor lor. Detonarea i-a forțat pe toți să se ghemuiască din nou la pământ.

– Dacă cineva încearcă să interfereze cu activitatea noastră, va fi împușcat, a anunțat maiorul Honilar cu voce tare.

A împins femeia care sângera și plângea în capsula lui. Aceasta s-a ridicat imediat, ușile de malmetal încă închizându-se când a ajuns la înălțimea acoperișurilor.

Restul echipei de primire s-a retras în capsule, acoperind, printr-un protocol clasic de retragere ostilă, trecătorii predispuși să reacționeze.

Stând și consumându-și ceaiul de dimineață pe balconul cafenelei de vizavi de scena dramei, Oscar și echipa se uitau cum ultima capsulă se ridica în grabă spre cerul artificial senin al orașului.

– Bună desfășurare, a spus Beckia cu admirație și invidie.

Purta o beretă de argint croită în stilul local, care o făcea să arate și mai seducătoare.

– La fel de subtilă ca o lovitură în boașe, a replicat Tomansio disprețuitor. Uită-te la ei.

A fluturat o mână către cetățenii uimiți care își reveneau încet. Se citea o mulțime de furie pe fețele lor.

Oscar îi urmări pe câțiva dintre ei agitând pumnii spre cer și strigând obscenități. Era bucuros că purta din nou hainele civile. Nu va fi plăcut pentru niciun soldat Ellezelin prins singur după ziua de azi.

– Cred că maiorul Honilar începe oarecum să sufere, a spus Beckia. Ce-i asta, a cincea Araminta pe care programele de recunoaștere au găsit-o pentru el în această dimineață?

– Liatris se descurcă bine, a replicat Tomansio.

– Mă îndoiesc că ultima lor victimă gândește la fel, a spus Oscar.

Nu mai putea să-și bea ceașca de espresso cu aromă de scorțișoară acum. Nesimțirea dură la care tocmai asistase îi declanșase un puternic sentiment de vinovăție. Biata femeie era complet nevinovată, singura ei crimă fiind că avea aproximativ aceleași dimensiuni și trăsături ca ale Aramintei cea reală. În acest fel, tot incidentul putea fi pus pe seama software-ului de recunoaștere care culesese imaginea ei de la unul dintre senzorii de stradă plasați de-a lungul bulevardului Daryad, alertând echipa de primire cu privire la locația ei.

– Aceasta este operațiunea ta, Oscar, îl mustră Tomansio. Știai ce va trebui făcut. Nu te înmuia acum.

– Dintre toți oamenii din galaxie, eu sunt cel care înțelege *cu adevărat* cel mai bine conceptul de victime colaterale, a replicat Oscar.

– Da, ești. Și atunci știi că a fost o pierdere necesară.

– Asta nu o face și dreaptă.

– Oscar, invadarea Viotiei de către Ellezelin nu este corectă. Vânarea Aramintei nu este corectă, dar toți o facem pentru că știm cu toții că trebuie să fie găsită.

– Care era numele ei? a întrebat Oscar, cu ochii la bulevardul larg.

Mai multe persoane mergeau în josul pantei acum, mărșăluind spre docuri pentru a-și face auzite cererile de către delegația Senatului. Totul era inutil, știa. Visului Viu nu-i păsa de părerea lor, nici de cea a Senatului. Delegația și discuțiile cu Phelim și cu Prim-ministrul mai câștigau doar ceva timp pentru ca echipa de primire să-și poată găsi ținta.

– Contează? a întrebat Beckia.

– Da, de fapt, contează, a spus Oscar. Ne-am folosit de ea.

– O să-i cer lui Liatris să verifice atunci când va avea o clipă liberă, a spus Tomansio.

– Mulțumesc.

Tomansio și Beckia și-au terminat băuturile. Oscar încă nu se putea

aduna să atingă ceea ce mai rămăsese din a lui. Oamenii erau răniți, și el era cauza. Știa că este o prostie, dar el de fapt nu luase în considerare acest aspect al operațiunii, atunci când fusese de acord să o ajute pe Paula. Codul de interfață pentru unisferă al lui Dushiku îi stătea foarte, foarte tentant suspendat în exovedere. O discuție despre toate astea cu partenerul său calm și rațional ar face lucrurile să pară mult mai bune. Acesta ar fi, de asemenea, un semn de slăbiciune pe care Cavalerii Gardieni nu l-ar trata cu prea multă amabilitate. Așa că a oftat atunci când Tomansio și Beckia s-au ridicat de la masă și i-au aruncat o privire întrebătoare.

– Vin, a spus el.

Au luat un taxi de lângă cafenea. Acesta a mers rapid și fără probleme de-a lungul liniei de metrou care trecea pe mijlocul bulevardului Daryad, ducându-i apoi în susul pantei, în rețeaua de clădiri mai înalte și moderne. Zece minute mai târziu, îi lăsa lângă incinta Palliser, unde au intrat într-un bar, care era cu câteva niveluri sociale sub cafeneaua din care tocmai plecaseră. Acesta era prins între un garaj de reparat Trikepoduri și un magazin de ambalare angro. O structură ieftină de compozit, care ar fi trebuit să aibă aircoral crescut peste el, numai că cineva dăduse peste cap hormonii la tăiere, lăsând un colț și jumătate din acoperiș diform, cu bulgări și fisuri. Folii de plastic fuseseră fixate cu rășină epoxidică peste majoritatea crăpăturilor, cu decenii în urmă, sigilându-le împotriva elementelor, dar nu arătau deloc bine. O grămadă de petice se exfoliaseră. Actualul proprietar le împinsese înapoi și le lipise cu o bandă neagră groasă. Buruieni fungice creșteau din toate crăpăturile de pe acoperiș, parazitând puținii nutrienți ai aircoralului.

Oscar se uită spre capătul îndepărtat al străzii unde clădirea marelui cuib de confluență din orașul Colwyn se ridica la intersecție, îndesată și distantă, arătând ca o cetate, în comparație cu structurile meschine din jurul ei.

În interior, barul arăta ceva mai bine, cu ferestrele ascunse de holograme publicitare vechi și benzi decolorate de iluminat deasupra capului, ce adăugau însă prea puțină lumină. Mesele erau împrăștiate pe podeaua veche din lemn, intercalate cu mese de biliard și stații de tri-gamer. Numai tejgheaua era luminată decent de globuri albe suspendate care proiectau un halou monocrom peste pompele de bere.

Erau mai puțin de zece clienți. Doi mușterii inveterați, cocoțați pe scaune înalte, înșirau pahare de alcool și aerosoli, un singuratic alimenta un tri-game cu monede, iar ceilalți stăteau ghemuiți în jurul meselor. I-au ignorat cu toții pe nou-veniți.

Tomansio a comandat barmanului patru beri, apoi au ocupat o masă din colț. Un servibot se rostogoli spre ei, aducându-le paharele. Două minute mai târziu, Cheriton intră agale. El reuși să atragă câteva

priviri. Purta o haină mare gri încheiată bine, ca să nu scoată în evidență îmbrăcămintea „nativă“ Ellezelin. Nu putea face nimic însă pentru a-și ascunde pălăria, pe care o ținea într-o mână.

– Deci? a întrebat Tomansio.

Cheriton se așeză.

Expertul în gaia-câmp ridică paharul, în timp ce toți își foloseau biononicele pentru a crea un câmp de ecranare.

– Paranoia domnește la maximum. Au pus rețeaua clădirii să scaneze și să logheze toate apelurile. Dacă aș fi criptat un singur lucru din ce am trimis, ar fi aruncat o cușcă peste mine.

– Bănuiesc ceva?

– Nu pe noi, dar știu că cineva se joacă cu căutările echipei de primire. Nu suntem singura echipă sub acoperire aici.

– Liatris a identificat cel puțin două alte infiltrări, a spus Beckia.

– Ei bine, între noi fie vorba, cu siguranță am stârnit un viespar de neîncredere. Al Treilea Visător nu a fost nici el de ajutor.

– Aș fi crezut că le va plăcea asta, a spus Tomansio. O conexiune aproape în timp real în Gol care arată că putem pătrunde în interior și că vom avea puteri psihice atunci când vom ajunge acolo.

– Visul Viu cu siguranță salută faptul, dar acesta ridică întrebări despre motivul pentru care dragul nostru Cleric Conservator nu a fost ales pentru comuniune, și nici altcineva din restul Consiliului Clerical.

– Aleargă și după al Treilea Visător acum? a întrebat Oscar.

– Nu. Cel mai probabil, este cineva cu o conexiune naturală puternică cu Justine.

– Ce înțelegi prin „conexiune naturală“?

– S-a presupus mereu că Inigo era legat de Edeard într-un fel, o legătură îndepărtată de familie. Dar cum nu știm ce navă de colonizare a sfârșit în interiorul Golului, legătura nu poate fi dovedită. Visul Viu presupune același lucru despre Justine.

– Nu se poate să fi rămas prea mulți, a spus Oscar gânditor. A fost în ANA timp de secole. Toți contemporanii ei sunt tot acolo. Sau sunt morți de-a binelea.

– În afară de Amiralul Kazimir, a replicat Cheriton.

– Nu!

– Probabil că nu, a recunoscut Cheriton. Dar nu vom putea să-l urmărim oricum. Visul Justinei a fost emanat de gaia-câmpul Lumilor Centrale, unde cuiburile de confluență sunt toate construite și întreținute de Înalți. Visul Viu nu le poate atinge.

– Slavă lui Ozzie pentru asta, a spus Beckia.

– Stai așa, a intervenit Oscar. Araminta nu poate avea o legătură de familie cu un Starflyer, nu-i așa?

Cheriton zâmbi.

– Nu e chiar o teorie perfectă.

– Deci, Visul Viu pune în continuare accentul pe cel de-al Doilea Visător? a întrebat Tomansio.

– Chiar foarte mult.

Cheriton a luat un pahar de bere.

– Trebuie să-i cereți lui Liatris să intre în rețeaua clădirii mele și să le submineze monitoarele pentru a crea un canal sigur pentru mine. Dacă n-o face, va trebui să recurg la violență pentru a ieși de acolo dacă vă mai trimit un avertisment.

– Îi voi spune.

– Ce progrese ai făcut cu Danal și cu Mareble? a întrebat Oscar.

– Puține, deși nu sunt sigur că ne va ajuta prea mult. Lui Danal i s-a citit memoria.

Toată lumea din jurul mesei se strâmbă.

– Da, a spus Cheriton. La fel s-a procedat și cu cei reținuți în timpul raidului în apartamente. Am dus-o pe Mareble până la sediul lor din docuri. A reușit să-l vadă, dar el este încă în custodie, iar ea are un ordin de restricție. În ceea ce-l privește pe maiorul Honilar, și s-o cunoști pe Araminta este acum o crimă.

– Atunci, nu ne sunt de niciun folos?

– N-aș spune chiar asta.

Beckia îi aruncă lui Cheriton o privire de cunoscător.

– N-ai făcut-o!?

– Ce puteam face? Întreg sindromul „văduva veselă" a luat-o razna acolo pentru o vreme. Era foarte supărată când am dus-o înapoi în camera ei de hotel.

– Dragă Ozzie, chicoti Oscar în paharul cu bere.

– Asta demonstrează că sunt un veritabil prieten la nevoie, a declarat Cheriton, un pic prea defensiv. Și ne-ar putea fi de folos. O mulțime de adepți au credința zguduită de modul în care acționează Phelim. Nu prea este lucrul la care au aderat.

– OK, te-ai descurcat bine, a spus Tomansio.

Cheriton a pus berea pe masă.

– Aveți vreo idee unde ar putea fi Araminta?

– Niciuna. Liatris rulează o sută de rutine de analiză încercând să-și dea seama unde s-ar fi putut refugia. Honilar nu va fi cu mult în urma lui, chiar și el își va da seama în cele din urmă că este distras în mod deliberat.

– Grozav. Înseamnă că paranoia va face ravagii.

– Vor trece la familia ei acum, a spus Oscar nefericit. Vor face un tam-tam serios cu arestarea lor, ca să o facă să apară.

– Vrei să-i avertizezi? a întrebat Tomansio.

– Dacă ne cred, și este un mare *dacă*, asta l-ar putea face pe Honilar să pună mai greu mâna pe ei. În cel mai rău caz o să-i ia o jumătate de oră în plus. Doar îmi tot spuneți că fiecare minut este prețios.

– Pare a fi un plan. Voi începe să-i sun.

– Mai bine m-aș întoarce, a spus Cheriton.

Se ridică și se strecură prin câmpul de ecranare.

– Nimic de la monitoarele pe care le avem pe Cressida, a spus Beckia în timp ce așteptau ca Tomansio să termine apelurile anonime către familia Aramintei. Pasul următor este să mergem la Nik's, să vedem dacă vreunul dintre vechii ei colegi ne poate da vreun indiciu despre unde ar putea fi.

– Sigur, a răspuns el.

U-amprenta îi spunea că Paula aștepta pe un canal securizat.

– Vreun progres? a întrebat ea.

– Cel de-al Doilea Visător este Araminta, o nativă de pe Viotia. Până în prezent, a reușit să scape de noi toți. Punem cap la cap ce indicii avem, dar nu suntem singurii aici.

– Ești sigur că este Araminta?

– Oh, da.

Oscar zâmbi cu drag amintindu-și de a doua vizită la apartamente. De fapt, râsese cu voce tare când văzuse partea de sus a rezervorului de apă pe podeaua din baie. Și din câte putuseră să-și dea seama, se oprise pentru o ceașcă de ceai și biscuiți înainte să se strecoare de acolo. Asta era ceva de mare clasă, sau nebunie totală. Oricum, aștepta destul de nerăbdător momentul în care avea, în sfârșit, să o întâlnească.

– Și Visul Viu știe.

– Puteți s-o găsiți voi primii?

– Vom face tot posibilul.

– Am ceva să-ți spun, a zis Paula.

– Nu sună a bine.

– Există un agent al unei facțiuni într-o navă foarte puternică, echivalentă cu a ta. Tocmai au tras cu o armă generatoare de gaură neagră în Hanko. Planeta este în prezent în implozie.

Pielea lui Oscar se răci. Se uită la hologramele cu reclame colorate de la bar, fără să le vadă.

– Hanko?

– Da. Îmi pare rău, Oscar.

– Dar am fost căpitanul lui *Dublin* acolo, în timpul primului atac, a protestat slab. Am trecut prin iad ca să protejăm Hanko.

– Știu. Acesta este un tip nou și foarte periculos de armă. Nimeni nu se aștepta să fie folosită astfel. Ți-o spun, ca să înțelegi că facțiunile sunt de-a dreptul disperate. Fii foarte atent în căutarea acestei Araminta. Nu mai este un joc.

– Am înțeles. De ce a fost Hanko atât de important pentru ei?

– Este posibil ca Inigo să fi fost acolo.

– Oh. Înțeleg. A scăpat?

– Nu știm. Nu mai există niciun link de comunicații cu planeta.

– Rahat.

– Oscar. Mai e ceva. Îți spun, în caz că dispar. Bănuiesc că există o șansă bună ca agentul să fie Pisica.

– Oh, nu. Nu, nu, nu. Nu ea. E în suspensie. Ai pus-o acolo, ce mama dracului. Acesta a fost singurul lucru de care m-am asigurat după ce m-au re-viețuit.

– Nu știu sigur încă. Și este doar o clonă, dacă este ea.

– *Doar* o clonă? Oh, Iisuse. Unde-i acum?

– Nu știu. Dar dacă apare pe Viotia, Cavalerii tăi Gardieni ar putea fi tentați să sară din barcă.

– Oh, la naiba! a spus el cu voce tare, foarte tare.

Beckia și Tomansio i-au aruncat o privire curioasă.

– Acum știi, a spus Paula. Poți lua măsuri de precauție.

– Măsuri de precauție? Împotriva Pisicii, într-o navă ultrapropulsor, cu o superarmă? Ce fel de idiot deranjat i-a permis să aibă aceste lucruri, în primul rând?

– Așa cum am spus, facțiunile sunt disperate.

– Așteaptă. De ce ai putea să dispari?

– Ea, sau cineva ca ea, a încercat să mă omoare. Va încerca din nou, probabil. Știi cum e Pisica.

– Vreau să merg acasă.

– Și o vei face. Nu peste mult timp.

– La naiba, te urăsc.

– Ura este bună. Te ajută să te concentrezi.

– Nu e bună, a protestat nervos. Te face irațional.

– Ceea ce te face imprevizibil. Astfel încât dușmanilor tăi le va fi greu să-ți anticipeze acțiunile. Va fi dificil pentru ei să te atragă într-o capcană.

– La naiba, nu aveam niciun dușman înainte să mă târăști în asta.

– Dacă ai cu adevărat nevoie de susținere, voi veni pe Viotia. Pur și simplu prefer să nu vin decât dacă nu mai există nicio altă opțiune. Ai nevoie de mine acolo?

Oscar trase adânc aer în piept și se uită urât la tavan.

– Nu. Am totul sub control.

I-a cerut u-amprentei să încheie apelul.

– E totul e în regulă? a întrebat Tomansio.

– Superminunat. Haide, să mergem la Nik's.

Cât timp Viotia mai e aici.

Vânturile de pe Hanko reprezentaseră întotdeauna o problemă pentru navele stelare sau orice alt aparat de zbor, indiferent dacă folosea *ingrav* sau *regrav*. Presiunea pe care turbulențele imprevizibile o produceau pe coca împingea vasele imediat ce se apropiau de sol. La mare altitudine, nu conta cu adevărat, precizia nu era necesară peste

nivelul norilor. Dar aproape de sol devenea mai mult decât o simplă problemă. Vijelii și microrafale puteau împinge întreaga navă în mod neașteptat, aducând-o periculos de aproape de un accident. Ca urmare, nimic nu zbura mai jos de opt sute de metri, cu excepția cazului în care ateriza la Jajaani. Asta în condiții normale.

Pe măsură ce suprafața înghețată a planetei a început să se cutremure și să se strângă înainte de fatala implozie finală, furtunile s-au accelerat necruțător, viteza vântului ajungând la peste două sute de kilometri pe oră. Aaron realiză că exista o singură modalitate de a zbura printr-un astfel de mediu – aceea de a folosi un fel de viteză și de putere pe care niciun vânt nu le-ar putea afecta vreodată.

Lindau atinse mach doisprezece în timp ce cobora la altitudinea de cinci sute de metri. La viteza aceea, prin taifunul dens de grindină, mai degrabă țâșnea smulgându-și calea într-o coloană de vapori decât zbura.

Jeturi inelare supersonice radiau în rafale din câmpul de forță, pulverizând gheață și sol mai fin decât simpla granulare. O coloană groasă de fulgere străluci de-a lungul dârei sale turbulente, după care se descărcă în foi de foc întinse pe sute de kilometri pătrați. Departe, deasupra navei, nivelul superior al norilor se bombă și clocoti de parcă o creatură masivă sfâșia cu unghiile învelișul planetei.

Aaron ajunse la sfârșitul căutării, și un vector de accelerare de opt *ge* o ridică pe *Lindau* vertical. Câteva secunde mai târziu ieșea din nori și se curbă brusc la zece *ge* prin ionosferă pentru a aduce nasul din nou în jos. Compensatoarele de bord ale navei stelare au reușit să contracareze patru *ge*, lăsându-l complet expus la o forță de șase *ge*. Biononicele i-au susținut din nou trupul, în timp ce era împins în fotoliul de accelerare al pilotului. *Lindau* plonjă înapoi în atmosfera inferioară, începând imediat să vibreze cu o frecvență și intensitate care amenințau să facă bucăți structura. Chiar și sub protecția biononicelor, Aaron își simțea oasele și organele vibrând în timp ce trupul îi era presat. Alarmele au umplut cabina cu un urlet panicat. Stroboscoape roșii i-au înecat sistemul obișnuit de iluminat, cufundând-o parcă în lumina iadului. A auzit cum metalul suprasolicitat cedează. Undeva, în spatele lui, gazul de înaltă presiune explodă dintr-o fractură. Alarmele de toxicitate și-au adăugat nota unică la vacarm. Aaron și-a consolidat câmpul integral de forță.

Un fulger de o luminozitate solară copleși senzorii vizuali de pe corpul navei în timp ce aceasta își începea noua căutare la cinci sute de metri deasupra solului. Vibrația crescu, devenind tot mai violentă. Aaron ignoră totul, examinând fiecare bit de date de la senzorii externi. În haosul viscolului terminal, instrumentele de bord puteau scana cu acuratețe doar pe o distanță de câteva sute de metri. Aria sa de căutare era o zonă uriașă care se întindea de la ghețarul asiatic până

la tabăra Olhava, pe care era forțat s-o acopere în benzi de opt sute de metri lățime – cu o suprapunere de cincizeci de metri pentru a fi siguri că acoperirea era completă.

Lindau își încheie căutarea nebunească și țâșni în sus. Un pilon de rezistență al fuzelajului plesni, rupând cabluri și țevi. Un val de scântei se împrăștie în cabină în timp ce jumătate din panourile de lumină polyphoto se ardeau. Schemele unității de comandă relevau o problemă mai gravă – aceea a pierderii puterii primare a mai multor sisteme de suport pentru acționarea unității de propulsie. Aaron reduse imaginea într-o pictogramă periferică și acceleră nava înapoi în nori la unsprezece *ge*.

Curierul se teleportă direct în hol, la timp pentru a le auzi pe Elsie și pe Tilly certându-se referitor la care dintre ele să se joace cu grav-mingea. Elsie o avea și alerga victorioasă în jurul salonului din față, ținând jucăria ridicată și strigând:

– Rândul meu, e rândul meu.

Tilly alerga după sora ei, încercând să-i ia mingea.

– Nu! striga ea cu frustrare.

Doica-botul plutea după ele, menținând distanța reglementară de siguranță de unu virgulă șapte metri, mustrându-le melodios:

– Copiii să înceteze să se cațere pe mobilier. Această activitate este periculoasă. Vă rog să vă calmați. Împărțiți-vă jucăriile. Este un lucru plin de satisfacții.

– Prostule, a strigat Elsie la bot, aruncând cu grav-mingea în el.

Aceasta lovi suprafața superioară a doica-botului revenind într-un nor de lumină holografică albastră pentru a lovi tavanul, de care se turti timp de cinci secunde, tremurând, înainte de a se lansa în zid în mijlocul unei alte efervescențe fotonice. Tilly și Elsie au sprintat după ea, cu fețele lor micuțe încruntate și hotărâte. Ambele au ratat-o în timp ce țâșnea din nou în sus, scoțând un vâjâit ridicol. Un alt salt din tavan și bolidul se îndreptă direct spre vaza favorită a lui Lizzie, o Rebecca Lewis din perioada ei Bryn-Bella, veche de o mie cinci sute de ani.

Curierul ura monstruozitatea aceea înflorată, dar reuși să înhațe grav-mingea din aer chiar înainte de-a o lovi.

– Tati!

Fetele au uitat imediat de ceartă și au fugit spre el pentru îmbrățișări.

– V-am spus de o sută de ori că nu aveți voie să vă jucați cu acest obiect în camerele adulților, le certă el.

– Da, da!

Și-au înfășurat brațele în jurul lui, trăgându-l în timp ce țopăiau emoționate și fericite.

– Unde ai fost? Ne-ai adus cadouri?

El îi dădu grav-mingea botului.

– Peste tot, și nu.

– Îîîîîmmmm!

– Îmi pare rău, am fost prea ocupat. *Să rămân în viață.*

Toți trei au intrat în bucătărie, unde Lizzie și un bot-menajeră pregăteau cina pe mașina de gătit din fier. Diverse oale și cratițe bolboroseau, producând un melanj de arome. Afară era noapte deja, transformând ferestrele în foi de întuneric pline de condens.

Lizzie zâmbi și îi dădu un sărut rapid.

– Mă bucur că te-ai întors, șopti ea.

– Și eu.

Rosa veni tropăind din seră, îmbrăcată într-o fustă roșu cu negru și ciorapi verzi.

– Taa-ta.

– Bună, păpușă.

O ridică și îi aranjă câteva din buclele de culoare roșu-închis.

– A spus bot astăzi, l-a informat Lizzie.

– Adevărat? a întrebat Curierul.

Rosa îi răspunse cu un zâmbet, fără să spună nimic.

– Ar fi putut fi bol, a recunoscut Lizzie. Voi trei ați putea să faceți ceva util și să puneți masa, vă rog?

Curierul o lăsă jos pe Rosa și le ajută pe Tilly și pe Elsie să aranjeze cuțitele și furculițele la locurile potrivite.

– Cred că s-ar putea să mai reduc din investigații, a spus Curierul în timp ce aducea niște pahare de vin pentru el și Lizzie.

– Asta e bine, a zis ea.

– Cel puțin cazurile mai depărtate de Lumile Centrale. Asta ar trebui să reducă în mod considerabil din timpul în care lipsesc de acasă.

Ea i-a răsplătit decizia cu un sărut.

– Mulțumesc.

S-au așezat toți să ia cina.

Botul-menajeră a pus un castron mare în mijlocul mesei și a ridicat capacul. Curierul a băgat lingura înăuntru, stârnind un val de aburi.

– Ce-i asta? a întrebat el suspicios.

– Tocană de cârnați, a anunțat Tilly cu mândrie. Am făcut cârnați la școală. Am programat unitatea culinară până la nivelul trei de ingrediente.

– Eu am făcut roșiile, a spus Elsie.

– Totul pare minunat, le-a asigurat Curierul.

Și-a pus tocană în farfurie și a adăugat câteva legume și cartofi. Lizzie a sorbit din vin și i-a zâmbit peste marginea paharului.

După ce au dus în cele din urmă copiii la culcare, Curierul a aprins focul în salon. Casa georgiană era perfect izolată împotriva nopții de iarnă, dar așa cum îl convinsese Lizzie, un foc real le dădea o căldură interioară *liniștitoare.* S-au cuibărit pe canapeaua mare cu restul de vin.

– Am auzit un zvon astăzi, a spus Lizzie. Știi cu ce se ocupă soțul lui Jen?

– Ăă, nu sunt sigur.

Pentru prima dată, după mult timp, se relaxa cu adevărat, în loc să joace teatru prefăcându-se liniștit.

– Ceva legat de Marină. Oricum, ea mi-a spus că flota Ocisen ar putea fi mai puternică decât și-a închipuit cineva până acum.

– Serios?

Știuse că era doar o chestiune de timp până ca știrile despre *Yenisey* să se răspândească.

– Ai auzit ceva?

– Nu.

Dar își amintea reacția lui Marius la știrea cu privire la Hanko. Era ciudat, ca și cum reprezentantul Facțiunii Acceleratorilor nu știa despre utilizarea m-reductorului Hawking. *De ce ar încerca o asemenea cacealma?*

– Și vestea de pe Viotia a fost oribilă. Unisfera a arătat cum o biată femeie era înhățată de paramilitari. Au atacat-o în stradă, fără niciun motiv.

– Groaznic.

Doar dacă chiar nu știa. Și dacă e așa, cine altcineva ar fi putut să facă rost de unul?

– Văd că te deranjează cu adevărat.

– Iartă-mă.

– E în regulă. Se trase mai aproape de el. Mă bucur că ai hotărât să mai reduci din plecări. Nu te supără?

– Pot să revin peste douăzeci de ani. Vreau doar să nu pierd perioada în care cresc copiii. Este unică.

Lizzie îl bătu ușor cu palma peste picior în timp ce mai lua puțin vin.

– Om bun.

În noaptea aceea, în timp ce Curierul se pregătea de culcare, Facțiunea Conservatoare l-a apelat.

– Avem nevoie să livrezi o navă pe Pulap mâine.

– Nu, le-a răspuns el. O privire vinovată rapidă prin ușa de la baie i-o arătă pe Lizzie mișcându-se prin dormitor. Închise ușa. Nu mai vreau.

– De data asta vei avea un rol pasiv, așa cum am promis inițial. După cele mai bune informații ale noastre, nu există agenți ai niciunei

facțiuni pe Pulap.

– Dacă mă prinde, va trebui să mă re-vieți. Iar eu nu vreau asta.

– De acum, vom folosi pe altcineva care să-l urmărească pe Marius. Un agent care are un rol mult mai activ decât tine.

– Oh.

– Ca să te liniștim și mai mult, Marius tocmai a sosit pe Ganthia.

– Ce e pe Ganthia?

Se blestemă singur imediat pentru că a întrebat.

– Nu suntem siguri. Oricum, se află la peste două sute de ani-lumină de Pulap. Nu ți-am cere să faci livrarea asta dacă nu ar fi urgent.

– Nu știu.

– Ne va lua timp să te înlocuim. Este inevitabil să existe o perioadă de suprapunere înainte ca succesorul tău să poată fi pe deplin inițiat.

– Nu am spus că voi înceta să vă ajut.

Se uită furios la imaginea lui din oglindă, apoi se depărtă și își îndesă hainele în coșul de rufe.

– Bine, voi livra nava. Dar după asta vreau cel puțin trei zile de preaviz pentru fiecare misiune.

– Mulțumim.

Araminta nu dormise prea mult. Patul în care se transforma canapeaua era bun, salteaua veche era comodă, iar plapuma caldă. Gemenii din camera alăturată nu făcuseră niciun zgomot care să o deranjeze. Totul era din cauza grijilor. Grija că în orice secundă ușa se va prăbuși și paramilitarii Ellezelin vor năvăli în casa mică pentru a pune mâna pe ea, rănindu-i pe Tandra și pe copii.

N-aveam niciun drept să vin aici și să-i pun în pericol.

Grija, de asemenea, pentru ce va face în continuare. Știa cu cine voia să vorbească, dar cum anume s-o facă era partea dificilă. În orele în care nu se zvârcolise la propriu trecuse prin toate fișierele de tehnologie de comunicare depozitate în clusterele ei. Erau mai multe decât își imaginase. Acumulate astfel încât putea să-și conecteze proprietățile de acces la unisferă și să integreze sisteme domestice cu rețeaua casei, furnizându-i o bază destul de bună de cunoștințe practice. Tot ce mai trebuia să facă era să-și dea seama cum s-o aplice.

Continuă să examineze întreaga problemă la fel ca un program deosebit de stupid. Dacă A nu funcționează, încercați B, apoi C. Era la Z pentru aproximativ a opta oară când lumina dimineții începu, în cele din urmă, să strălucească prin jaluzelele ieftine de hârtie de la fereastră. Dar acel al optulea Z era cu siguranță posibil, poate chiar destul de inteligent. Avea, de asemenea, marele avantaj că era cu greu anticipabil.

Asta era partea crucială. Nu-și mai făcea nicio iluzie acum despre

cât de disperat era Visul Viu să o prindă. Fiecare aspect al vieții ei va fi analizat pentru indicii. Și fiecare din ele va fi urmărit. Araminta se ridică în timp ce Tandra încerca să treacă pe vârfuri prin camera de zi spre bucătărie.

– Îmi pare rău, a spus Tandra. Te-am trezit?

– Nu.

Tandra ridică jaluzelele.

– Au! Arăți groaznic.

– Nu am dormit prea mult, a recunoscut Araminta.

Martyn ieși din baie, îmbrăcat într-o tricou uzat și pantaloni scurți albaștri.

– Mneața, a murmurat el, scărpinându-se în cap, apoi la subsuoară.

– Tot te mai bucuri că ai venit? a întrebat Tandra.

Și ea, și Araminta au început să chicotească când Martyn se încruntă la ele. Acesta o luă pe sub arcadă spre bucătărie.

– Pot să-ți fur o parte din cosmetice? a întrebat Araminta când l-a auzit zăngănind cețile și bolurile.

– La naiba, da, dragă, a spus Tandra. Jumătate din membranele cu solzi au expirat de mult, dar asta e oricum o mare păcăleală. Folosește-le, eu sigur nu am prea multe șanse să mă mai gătesc.

– Mulțumesc.

– Te duci să te întâlnești cu un tip?

– Nu chiar, nu.

– Bine. Vrei o cafea?

Araminta zâmbi. Cafeaua preparată de Martyn seara trecută fusese groaznică.

– Minunat, mulțumesc.

Micul dejun a fost o afacere murdară, cu toți cinci înghesuiți în jurul măsuței din camera de zi. Gemenii s-au jucat, luându-le secole să-și mănânce cerealele. Araminta își ronțăia pâinea prăjită, încercând să nu râdă în timp ce Tandra, din ce în ce mai exasperată, când amenința, când se ruga de copii.

După aceea, s-a așezat pe pat, în camera Tandrei, și a început să-și aplice machiajul cu solzi. Prietena ei avea un număr surprinzător de casete cosmetice de la diverse companii. Unele fuseseră folosite foarte mult, în timp ce altele erau încă neatinse. Într-o jumătate de oră, Araminta a reușit să-și modifice trăsăturile, deghizându-și obrajii rotunzi în favoarea unui aspect mai unghiular, umbrele aplicate atent sub maxilar făcând ca acesta să pară mai proeminent și mai pătrat. Niște lentile simple i-au schimbat culoarea ochilor într-un albastru profund. Și-a pulverizat părul, închizându-l la culoare și făcându-l aproape negru. Apoi l-a împletit într-un fel în care n-o mai făcuse din liceu.

Tandra îi aduse hainele.

– Curate și reparate cât de bine ne-am putut descurca. Trebuie să găsesc un program de împletit mai bun.

Lăsă hainele pe saltea lângă Araminta.

– Acum, e altceva. Abia te recunosc.

Araminta i-a zâmbit recunoscătoare prietenei sale.

– Mulțumesc.

– Nu vreau să te sperii, i-a spus Tandra închizând ușa, dar tocmai a sunat Matthew. Au fost niște oameni la Nik's în dimineața asta și au întrebat de tine. Trei grupuri.

– Oh, Ozzie.

Toată frica și panica de ieri s-au întors, asaltându-i mintea. Tandra se așeză lângă ea.

– E rău?

– Cât de rău se poate. Plec chiar acum. N-ar fi trebuit să vin.

– E în regulă, dragă, nu mă deranjează ca viața mea să fie zguduită un pic.

Araminta își dădu jos halatul împrumutat și începu să-și tragă pantalonii peticiți.

– Nu în felul ăsta. Ascultă, dacă vine cineva și întreabă de mine, spune-le tot adevărul. Absolut tot.

– Dar ce e de spus?

– Că am fost aici. Nu negați nimic. Nu vă abțineți să vorbiți.

– Oh, Doamne, ești sigură?

Ea își trase bluza, minunându-se că spray-ul de curățat al Tandrei reușise să scoată petele de iarbă din coate.

– N-am fost niciodată mai sigură.

Cu centura cu unelte prinsă din nou în jurul taliei și cu haina flaușată deasupra, era gata de plecare.

– Vă mulțumesc din nou, a spus din ușă.

Zâmbetul nesigur al lui Martyn a făcut-o doar să se simtă și mai rușinată.

– Ai grijă acum, i-a zis Tandra și a sărutat-o de la revedere.

Araminta merse rapid primele douăzeci de minute, aproape alergând, punând cât de multă distanță putea între ea și familia Tandrei. După aceea, cu bluza înmuiată de sudoare, încetini un pic, gâfâind și sperând că fierbințeala din obraji nu-i dislocase membranele cosmetice. Nu-și putea deschide haina să se răcorească, pentru că și-ar fi expus centura cu unelte.

Avea de făcut un drum lung până la destinație, respectiv un birou din cartierul Salisbury, care se afla în cealaltă parte a orașului față de locuința Tandrei. Cel mai rapid traseu ar fi fost drept prin centru, dar îl evită, temându-se să nu întâlnească prea mulți oameni. În plus, existau mai mulți senzori de stradă în centru. Așa că făcu o curbă lungă,

îndepărtându-se de râu, luând-o apoi în jos pe pantă, spre partea de nord a docurilor.

După trei ore, era în Salisbury. Clădirile de aici erau în majoritate comerciale, intercalate cu câteva blocuri de locuințe mai ieftine, care fuseseră expediate de pe continentul Suvorov – camere prefabricate din aluminiu montate împreună în bungalow-uri în orice configurație dorea proprietarul. Grădinile lor erau separate cu garduri dispuse în lanț și aveau peluze neregulate sau zone mari de pietriș, cu câteva vehicule de teren parcate pe ele și o capsulă ruptă ciudat.

Linia de metrou tăia prin centrul cartierului, având și un număr mic de linii de ramificație. Câteva taxiuri au trecut uruind ușor. Trikepodurile erau mijlocul de transport preferat, deși azi nu zumzăiau prea multe în jur. Bicicletele erau aproape duble la număr. Existau destui pietoni ca să nu se simtă prea vizibilă. Nici chiar capsulele Ellezelin nu foloseau cerul cartierului Salisbury.

Araminta nu mai fusese în zonă până atunci, așa că îi luă încă o oră de mers pe drumurile principale, verificând tăblițele, înainte de a găsi strada Harrogate. Un trunchi de beton pustiu se ridica la cinci sute de metri de la intersecție, într-un câmp mare de moloz rămas de la un proiect de reamenajare stagnat. În mod uimitor, o linie de metrou mergea chiar până la bariera de la terenul cu deșeuri. Clădirile de pe fiecare parte erau un amestec de birouri și unități industriale și depozite.

Acum ieșea în evidență, fiind singura persoană de pe trotuarul pe care buruienile începuseră să ridice betonul crăpat, iar gunoiul compactat, să înfunde jgheaburile. La o treime din drumul spre locul de reamenajare a găsit clădirea pe care o căuta, un depozit de mărime mijlocie din panouri de compozit și acoperiș solar ieftin. Partea frontală avea un singur etaj cu acoperiș înclinat, care găzduia birourile firmei. Compania în cauză era Clătite Spaniole Autentice, așa cum indica o mică placă portocalie de pe grila de securitate a ușii din față. Ferestrele erau toate astupate cu foi blindate de carbotanium, iar pereții laterali erau acoperiți de graffiti atât de vechi, încât deveniseră aproape invizibili.

Araminta merse în partea laterală a depozitului. Chiar la capătul peretelui se afla o ușă mică. Își scoase cutterul și deschise lacătul cu o incizie curată.

În spațiul mare, închis, lumina strălucea printr-un rând de geamuri cețoase înșirate de-a lungul vârfului acoperișului. Pe podeaua goală de beton erau cinci piramide de cutii stivuite neglijent, toate cu logo-ul Clătite Spaniole pe ele. Le ignoră și se grăbi către birourile din față. A fost destul de ușor să pătrundă în interior. Ușa era încuiată, dar nu dotată cu alarmă. Laril era prea zgârcit pentru asta.

Erau trei birouri, cu mobilier și accesorii ieftine, arătând ca și cum

stafful tocmai plecase acasă. Araminta trase repede jaluzelele și începu să scotocească în fiecare încăpere.

Clătite Spaniole fusese una din companiile putrede ale lui Laril. Trebuia să fie o franciză care să înființeze pentru orașul Colwyn mari zone de distracții, cu zeci de tarabe și o grămadă de personal dornic să furnizeze produse alimentare de calitate la prețuri rezonabile, și care să-l plătească pe Laril pentru acest privilegiu. Ca întotdeauna, afacerea șchiopătase în timp ce el se lupta cu autoritățile de licențiere și cumpăra marfă de la cei mai ieftini furnizori pe care îi putea găsi. Mai erau și filialele care se ocupau singure de standuri și de unitățile culinare. Acestea erau finanțate cu un sistem de răscumpărare cu sediul pe altă planetă. Mai multe companii interconectate, dar neînregistrate încă furnizau uniformele și transportul. Niciuna nu fusese declarată la Serviciul de Taxe și Impozite.

Araminta știa despre toate asta pentru că el lăsase într-o zi un fișier deschis pe rețeaua din apartamentul lor. Nu-i spusese niciodată că știa despre afacere. Îi ascunsese chiar și Cressidei. Urma să fie ultimul ei punct de negociere, dacă toate mijloacele legale eșuau.

Inventarierea amănunțită a fiecărui birou și dulap a produs foarte puțin. Chitanțe pe hârtie și acorduri confuze. Cutii-eșantion de umpluturi pentru clătite exotice. Plante în ghiveci moarte. Componente de aparate culinare uzate. Module electronice cu funcție necunoscută. Trei noduri de cibersferă. Cuburi în casete de depozitare îngrijite. O cutie de șorțuri ale companiei în culori de încercare. O linie de management de capacitate medie cu software-ul demodat.

Cu toate acestea, în timp ce stătea la ceea ce trebuie să fi fost biroul Laril cu consola sa veche și cele trei portaluri, descoperi cinci *cash coins* în sertarul de jos, sub niște instrucțiuni pentru capsule de transport. Greu de găsit, dar nu neapărat suspecte, deci nu se aflau acolo din întâmplare. Ca tot ce făcea Laril.

Ridică un *cash coin* și zâmbi la el. Bunul și bătrânul Laril, puteai fi totdeauna sigur că nu te poți bizui pe el. După treizeci de minute petrecute cu deschiderea unuia dintre noduri, folosind o interfață manuală pentru a adapta configurarea software-ului, și cu înregistrarea unui nou cont de unisferă pentru companie cu bani de pe *cash coin*, avea o legătură de comunicare elementară, prin unitatea de management, care să nu-i implice u-amprenta sau să-i includă identitatea. Niciun program de urmărire sau detectare nu ar putea-o plasa la biroul Clătite Spaniole.

Cel puțin teoretic.

Tastă laborios codul de pe Oaktier stocat în clusterele ei. Micul ecran al unității de management afișă pictograme care-i arătau că linia de comunicații fusese stabilită.

Te rog, se rugă ea, *fii suficient de curios pentru a accepta apelul*.

Portalul proiectă fața nedumerită a lui Laril în aerul din fața ei. Fu ea însăși surprinsă de reacția ei. Dar vederea părului aceluia șaten subțire, îngrozitor de familiar, și a obrajilor rotunzi cu mirișteа lor excesivă îi aduse lacrimi în ochi. Era incredibil de reconfortant că rămăsese la fel ca întotdeauna.

– Araminta? Tu ești? Ți-ai reprofilat fața?

– Nu pleca, a izbucnit ea. Am nevoie de ajutor.

– Ah. Nu știam că știai despre, ăăă, compania de clătite.

– Lasă asta. Poți face o verificare pentru a vedea dacă trage cineva cu urechea la acest link?

Făcu ochii mari, uimit și amuzat.

– Bine. U-amprenta analiză traseul conexiunii. Ah! Canalul pare curat, dar eu nu sunt un expert în asemenea lucruri. Ești bine? Am încercat să te sun de câteva ori. Am fost îngrijorat când u-amprenta ta nu a răspuns.

Araminta inspiră adânc.

– Laril, pe mine mă caută.

– Pe tine?

– Eu sunt cel de-al Doilea Visător.

– Știi de al Doilea Visător?

– Nu. Eu sunt al Doilea Visător.

– Nu se poate.

Araminta se încruntă la ecran. Da, acesta era cu adevărat Laril, mereu același, neacordându-i niciodată încredere.

– De ce nu?

– În primul rând, nu ai gaia-particule.

– Nu am nevoie de ele.

Îi explică despre străbunica ei necunoscută anterior.

– Ești rudă cu Mellanie Rescorai? a fost tot ce a întrebat, atunci când a terminat.

– Știi despre ea?

– Cine nu știe? Mai ales aici pe Oaktier, unde s-a născut.

Categoric Laril, nimeni altcineva nu o irita în halul ăsta.

– Eu… Închise ochii, trase aer în piept și se uită direct la proiecția lui. Nu știu la cine altcineva să mă duc.

El zâmbi, ridicând o mână ca să se scarpine în partea de sus a urechii drepte.

– Oh. Sunt flatat.

– Ai spus că dacă există vreodată ceva…

– Da. Nu mă gândeam chiar la așa ceva, totuși.

– Înțeleg.

Te poți baza întotdeauna pe Laril să te lase baltă. Întinse mâna spre tastatură, gata să închidă link-ul.

– Asta nu înseamnă că nu te voi ajuta, a spus cu vocea aceea moale,

grijulie, pe care nu o mai folosise din prima săptămână petrecută împreună.

– Serios?

– Te-am iubit atunci, și cred că te voi iubi mereu.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău, dar… Ești într-adevăr cel de-al Doilea Visător?

Ea rânji.

– Da.

– Și i-ai spus Lordului Cerului să se care?

– Nu vreau să merg în Gol, mai ales nu conducând un pelerinaj nebun pentru o grămadă de scrântiți religioși.

– Succint spus. Din păcate, există probleme mai mari de luat în considerare.

– Știu. Pentru început, am jumătate din forțele de poliție Ellezelin pe urmele mele în tot orașul. Și Gore mi-a zis că mai sunt și alții.

– Ce pot să fac?

– Nu știu. Am apelat la tine dintr-un fel de instinct.

– Din nou, măgulitor, dar oarecum ciudat. Dar hai să recunoaștem, dacă cineva te poate sfătui cum să fii întotdeauna cu un pas înaintea autorității, acela sunt eu.

– Nu sunt sigură că mă poți ajuta, nici măcar tu, cu privire la asta. Laril, întregul oraș a alunecat în anarhie. Ellezelin este singura autoritate aici. Nu cred că mă pot ascunde pentru totdeauna.

– Bine, lasă-mă să mă gândesc un moment.

Se bătu teatral pe frunte.

– Ai pe cineva acum? a întrebat ea încet.

– Da. Cel puțin, e cineva cu care am început să mă văd în mod regulat. Ea tocmai a ajuns pe Oaktier, pentru același motiv ca și mine.

– Asta e bine. Mă bucur.

– Mulțumesc. Și tu?

– Da. Ai fi, probabil, surprins de el, dar da.

– Atunci, trebuie să întreb, de ce nu te-a ajutat?

– Nu vreau să-l implic. Este un pic cam mult.

– Bine, asta-mi spune ce trebuie să știu.

– Ce?

– Acum, nu mă înțelege greșit, dar felul în care te gândești la toate astea este total greșit.

– Cum?

– Prea restrâns. Practic, ceea ce vreau să spun este că nu e vorba de tine.

– Este foarte mult vorba de mine.

– Nu. Este vorba despre evoluția unor întregi culturi și specii. Ar putea fi vorba chiar despre soarta galaxiei, dacă e să îi credem pe Raieli. Tu joci un rol în asta, un rol foarte mic, având în vedere natura

evenimentelor care au loc acolo.

Ea dădu să-l contrazică, dar el ridică o mână.

– Cu toate acestea, a spus el, este esențial, și în asta constă importanța ta. Ai posibilitatea de a alege, Araminta. Poți fi o persoană măruntă, poți încerca să fugi și să te ascunzi. Apoi, cineva te va prinde din urmă și, în funcție de cine sunt ei, rolul tău va fi inclus în agenda lor. Nu face greșeala de a gândi că vreunul dintre ei te va lăsa să faci așa cum crezi tu că e cel mai bine. N-o vor face.

– Și cealaltă opțiune a mea? a întrebat ea pe un ton iritat.

– Încearcă să-i învingi cu propriile arme. Întoarce-te, nu mai fugi, confruntă-te cu ei și folosește-ți puterea pe care ai dobândit-o ca să-ți impui propriile condiții.

– Și care ar fi acestea?

Laril râse încetișor.

– Când o să-ți dai seama care sunt, o să alegi în mod automat a doua opțiune. Și atunci, universule, ferește-te!

Araminta se prăbuși în scaun, aruncând imaginii lui o privire furioasă.

– Oh, de ce te-am sunat?

– Din spirit practic. Ascultă. Fie vei ajunge acolo, fie te vor prinde ei mai întâi, deci nu-ți face griji pentru asta. Până una, alta, eu îți ofer sfatul meu, pe care îl poți ignora, ca de obicei, dar cel puțin conștiința mea va fi curată știind că am făcut ce am putut mai bine pentru a te ajuta.

Ea se bosumflă.

– Nu am ignorat întotdeauna ce ai spus.

– Scuză-mă, înseamnă că am ratat momentul unic în care ai zis da.

– Bine, continuă. La urma urmei, eu te-am sunat, așa că hai să auzim.

– Lasă-mă un moment. Viitorul galaxiei depinzând de ceea ce am eu de spus, acesta este un moment care chiar trebuie savurat.

– Dă-i drumul, continuă.

Expresia îi redeveni gravă.

– Tu îi furnizezi Justinei visul?

– Justine visează?

– Bine, bine, asta spune tot. Da, visează, dar a intrat în suspensie, așa că asta o scoate din joc pentru o vreme. Ceea ce ne aduce înapoi la tine și la influența ta dovedită asupra Lordului Cerului. Pentru ca ea să însemne ceva, trebuie s-o folosești. Vorbește din nou cu el.

– Nu pot. Au un mod de a mă urmări prin gaia-câmp. Abia am ieșit din apartamentul meu ultima dată, și acela a fost mai mult noroc.

– Ozzie! Bine, va trebui să încerci să găsești o cale, trebuie să vorbești cu el.

– Ce să-i spun?

– Încearcă să-i explici cât de mulți oameni vor să meargă în Gol. Încearcă să-l faci să înțeleagă cât de catastrofal ar fi acest lucru pentru restul galaxiei. Dacă nu vrei să încapi pe mâna Visului Viu sau a unei facțiuni și să devii marioneta lor, atunci va trebui să pui capăt acestei situații.

– Da, a răspuns ea, expirând puternic. Cred că înțeleg. Voi încerca să folosesc din nou gaia-câmpul, să văd dacă pot găsi o modalitate prin care să evit ca ei să mă găsească.

– E un început bun. Se pare că ai o capacitate diferită de a oricui altcuiva, astfel încât există o șansă ca ea să lucreze în favoarea ta. Iată o idee: dacă poți utiliza gaia-câmpul fără ca ei să te depisteze, ai putea să verifici visele lui Inigo. Cel puțin vei înțelege mai bine împotriva a ce te-ai ridicat. Dacă asta nu merge, ar trebui să fii în măsură să comunici cu Silfen Motherholm. Cine știe ce-ți vor spune?

– Mulțumesc. Asta este de fapt…

– Util?

– Foarte.

– Bine, atunci. Acum, ce ai de gând? Unde stai?

– Nu am unde să stau.

– Te afli la biroul de la Clătite Spaniole, nu-i așa?

– Da.

– În sertarul de jos al biroului meu vei găsi o grămadă de manuale vechi. Sub ele sunt câteva *cash coins*. Nedetectabili.

Ea îi ridică, încercând să nu rânjească.

– Ozzie, mormăi el. Nu te-am păcălit niciodată, nu-i așa?

– Nu prea mult.

– În regulă, sunt câteva mii de lire Viotia încărcate acolo. Asta te va ajuta. Știi despre Wurung Transport?

– Nu.

– Bine, atunci nu sunt total inutil. Este o altă companie pe care am condus-o. Un garaj în clădirea a doua, mai jos de unde te afli acum. Există acolo un taxi complet autorizat, doar unul, asta-i tot ce deține compania. Pot încărca codul de activare de aici, așa că va fi gata atunci când vei ajunge la el. Acum ascultă, există un software interesant în sistemul său de management care îți permite să eviți să fii urmărită de rețeaua de control al orașului.

– De ce? a întrebat ea.

El ridică din umeri jenat.

– Poate fi util dacă există lucruri pe care dorești să le transporți prin oraș fără să atragi prea mult atenția asupra ta.

– Oh, Laril!

Era și preocupare, și exasperare în tonul ei.

– Zilele acelea s-au dus, a spus el. Are, de asemenea, un nod pentru unisferă. Am să-l trec în stand-by de la distanță, îl poți folosi în orice

moment ca să mă suni. Nimeni altcineva nu va putea să-l acceseze.

– Mulțumesc.

– Araminta.

– Da?

– Mă bucur că m-ai sunat pe mine. Mă bucur că te pot ajuta.

Se uită la imaginea lui pentru o vreme.

– De ce m-ai ales? a întrebat ea încet.

– Cel mai vechi motiv al unui bărbat. Ești superbă.

În mod ridicol, știa că roșise.

– Nu te schimba prea mult ca să devii Înalt.

– Doar mă cunoști. Mult noroc. Sună-mă când ai nevoie.

– Pa, Laril.

Închise unitatea de management și nodul de cibersferă și plecă apoi să verifice Wurung Transport.

Purus și *Congo* alunecau neobservate prin mijlocul puternicei flote a Imperiului Ocisen care alerga spre Confederație cu patru ani-lumină și jumătate pe oră. O scanare detaliată nu releva nicio altă navă în afară de cele tip Starslayers care se cufundau mai departe în găurile lor de vierme. Oricare ar fi fost aliații Imperiului Ocisen, aveau o tehnologie cel puțin egală cu navele Marinei Confederației.

Au luat poziție la distanță de un kilometru în spatele noii nave comandant și au început să interfereze cu gaura de vierme continuă a acesteia. După o încleștare puternică de energie exotică, uriașul vas Starslayer a fost împins din nou în spațiu-timp, cu rachetele de control de reacție trăgând continuu pentru a stopa rotația haotică în care intrase în timpul tranziției abrupte. Flash-uri aleatoare de lumină alunecau peste coca ei ovoidă întunecată, în timp ce generatoarele de câmp de forță încercau să-și recapete echilibrul, spasmele de moarte ale unității supraluminice degajând fluctuații de energie reziduală. Atât *Purus,* cât și Congo au ieșit din hiperpropulsie.

O navă stelară sferică, fără semne caracteristice, a apărut alături de Starslayerul naufragiat.

Huron, *Nyasa* și *Baykal* și-au eliminat efectul de camuflaj. Cele trei nave din clasa Capital erau aproape la fel de mari ca Starslayer, dar infinit mai puternice. O a doua navă stelară sferică se materializă la cinci kilometri de prima. *Onega* și *Torrens* s-au dezvăluit și ele.

Timp de trei secunde nu s-a întâmplat nimic. Oamenii și-au ținut respirația.

Ambele nave extraterestre au deschis focul.

A durat nouăzeci de secunde pentru ca link-ul ultrasecurizat TD către Pentagon II să fie restabilit. Furtuna de energie declanșată de schimbul infernal de focuri tensionase structura locală de spațiu-timp

la un nivel care afectase chiar și câmpurile cuantice de bază, întrerupând link-ul. Amiralul Kazimir analiză rapid datele actualizate ale situației. Ambele nave necunoscute fuseseră distruse, la fel ca și *Congo*, în timp ce Torrens suferise daune atât de mari, încât era în imposibilitatea de a lupta, chiar dacă echipajul supraviețuise. Deși nimeni nu o vizase, cea mai mare parte din coca navei Starslayer se evaporase din cauza exploziilor titanice de energie. Ce mai rămăsese din structura exterioară strălucea roșu-vișiniu, bolborosind în jurul marginilor.

– Înseamnă că nu sunt invincibili, a spus Ilanthe pe un ton ușurat.

– Așa se pare, s-a arătat de acord Amiralul.

Au așteptat să vadă dacă celelalte nave aliate care însoțeau flota se vor întoarce pentru a-și ajuta tovarășii. Aparatele din clasa Capital reușiseră să detecteze cincizeci de hiperpropulsoare camuflate ascunse printre Starslayers. O forță cu adevărat formidabilă.

– Poate că nu invincibili, ci doar de neoprit, a spus Crispin. Avem un număr egal de nave de război din clasa Capital, Amirale?

– Avem treizeci și nouă în raza de desfășurare, a comunicat Kazimir Consiliului ExoProtectorat incomplet.

Era dezamăgit că cei care lipseau erau din propria lui familie. Oricine ar fi fost cel care lansase visul mamei sale în gaia-câmp, nu-și dezvăluia identitatea. Nu că ar ști cine era le-ar fi fost de vreun folos – ea va rămâne în suspensie pentru un timp. Dar îl irita să știe că cineva o putea contacta.

Și mai deconcertantă era lipsa lui Gore. Când Kazimir convocase Consiliul ExoProtectorat, u-amprenta acestuia îl raportase ca indisponibil. Kazimir nu-și putea imagina ce îl împiedica pe bunicul său să participe, mai ales că lipsa lui îi permitea lui Ilanthe să domine Consiliul. Nu că rezultatul va fi diferit de ce ar fi vrut el, admise în sinea lui.

– Ceilalți necunoscuți rămân cu flota, a raportat Sorex, căpitanul de pe *Onega*.

– Excelent, a răspuns Kazimir. Poți să te apropii să scanezi epava, te rog?

– Flota poate fi eliminată? a întrebat precipitat Creewan.

– Numeric vorbind, ar fi dificil, a răspuns Kazimir, în timp ce *Onega* trimitea un roi de drone-senzori către cea mai mare bucată a epavei celui de-al doilea vas spațial. În afară de necunoscuți, există, de asemenea, nouă sute de Starslayers de luat în considerare. Navele noastre din clasele River și Capital, combinate, le-ar învinge probabil, dar costurile ar fi foarte mari. Ne-ar lăsa cu foarte puține nave.

– Atunci vom ști ce trebuie făcut, a spus Ilanthe. Cred că există o clasă de nave mai puternice decât Capital.

– Da, a spus Kazimir reticent.

– Domnule Amiral, transmise Sorex. Senzorii de înaltă rezoluție se combină. Oh, mare Ozzie…

Kazimir și restul Consiliului ExoProtectorat se uitau în tăcere la rezultatele senzorilor care apăreau deasupra mesei mari. Micile drone alergau prin compartimentele și culoarele distruse ale navei sferice, contribuind cu scanările lor separate la construirea unei imagini de ansamblu. Bucata de hardware ruptă avea o textură perfectă, până la ultima componentă structurală individuală. Metalul de la exterior era încă suficient de fierbinte pentru a străluci. Era, de asemenea, și puternic radioactiv. Bucăți ciudate de materie biologică carbonizată pluteau în derivă în jurul compartimentelor, desprinse din corpurile extratereștrilor atunci când exploziile și pulsurile de energie irupseseră prin navă. Chiar în mijloc, cadavrele erau mai mari. Intacte. Dronele s-au concentrat pe unul dintre ele.

Kazimir se uită la foarte familiarul trunchi în formă de pară, cu patru creste încorporate pe lungime. Patru picioare scurte și boante ieșeau din baza curbată, în timp ce brațele se ramificau din corp chiar deasupra picioarelor, fiecare terminându-se într-un aranjament foarte eficient de patru clești. În partea de sus a corpului, patru trompe mici erau deschise, plutind în derivă în zero-ge, ca niște alge marine într-un curent lent. Între ele se aflau tulpini senzoriale, rigide în moarte, fiecare din ele conectată la un modul electronic elegant.

– Nu se poate, a exclamat Crispin. Nu se poate! I-am izolat în urmă cu o mie două sute de ani. Pe toți.

– Așa este, a răspuns Ilanthe fără niciun fel de emoție.

– Da, a spus Kazimir, luptându-se și cu șocul, și cu o undă de teamă. Un imotil. Imperiul Ocisen s-a aliat cu specia Prime.

Zgomotul cristalelor de gheață care se zdrobeau de carcasa metalică a crawlerului, transformându-se într-o pulbere sclipitoare, făcea conversația dificilă în interior. Nici chiar sub barajul constant al elementelor dezlănțuite, vehiculul nu se mișcase. Era prins strâns în fisură, cu ferestrele înguste din față acoperite de granulele murdare care umpluseră golurile din jur. Cutremure minore continuau să-l agite, dar păreau să nu facă altceva decât să întărească strânsoarea fisurii. De mai multe ori, caroseria metalică groasă gemuse în semn de protest.

Corrie-Lyn stătea într-o poziție incomodă pe partea de sus a celor două locuri din față, cu o pătură înfășurată în jurul umerilor. Inigo folosea o consolă auxiliară, stând ghemuit lângă ea.

– De ce nu visezi din nou? a întrebat Corrie-Lyn.

– Epoca Mergătorului-Pe-Apă s-a încheiat, a spus Inigo. Știi doar. Nu au mai existat vise de împărtășit.

– Dar, dacă ai avut unul după ascensiunea lui la nebuloase, mai

trebuie să fi fost și altele. Ai spus că a venit de la un descendent. A avut mulți copii.

– Eu… Inigo clătină din cap. Ochii îi sclipiră în strălucirea moarată a consolei, în timp ce se uita la fosta sa iubită. Am fost martori la tot ce trebuia. Am susținut speranța a miliarde de oameni secole de-a rândul. A fost suficient.

Corrie-Lyn studie chipul de deasupra ei. Atât de familiar, dar pielea întunecată și părul șaten neatractiv îl făceau să pară mai rece într-un fel. Acesta nu era chiar vechiul Inigo pe care îl cunoscuse și îl iubise. La urma urmei, trecuseră șaptezeci de ani. *Visele nu se termină întotdeauna ca acela al Mergătorului-Pe-Apă. Și am visat atât de mult la momentul ăsta*.

– Te rog, a început ea.

Atmosfera urlă la un volum de-a dreptul dureros pentru urechile ei. Cuprinse scaunul cu brațele, temându-se că acesta era cutremurul final, cel care îi va trimite în miezul planetei în implozie.

– E în regulă, o liniști vocea moale a lui Inigo. E doar furtuna.

Ea zâmbi stânjenită. Vocea aceea nu se schimbase și liniștea pe care i-o transmitea era incomensurabilă. De atât de multe ori îi auzise atât mesajele stridente către credincioșii adunați în Golden Park, cât și tandrețea din glas, atunci când erau singuri. De fiecare dată conținea convingere totală. Dacă el spunea că era doar furtuna, atunci așa era.

– Ai putea să visezi din nou? l-a întrebat ea.

Luminile cabinei pâlpâiră. Avertismente roșii apărură pe consolă în timp ce aerul torturat din exterior se tânguia strident. Degetele lui Inigo i-au mângâiat obrazul.

– Ce vrei? a întrebat el, cu mintea strălucindu-i de compasiune.

– Vreau să merg pe Querencia pentru ultima dată, îi spuse ea. Vreau să merg pe sub arcadele din Lillylight, vreau o plimbare cu gondola pe Marele Canal Principal, vreau să stau în grădina lui Kristabel în timp ce zorii se ridică peste oraș. Îl apucă de mână. Doar noi. Îți cer un lucru chiar atât de teribil?

– Nu, a spus el. Este frumos ce-ți dorești.

– Du-ne acolo. Până la sfârșit.

Lacrimile se formaseră complet acum, alunecându-i pe obraji.

– Nu pot, dragostea mea. Îmi pare atât de rău.

– Nu, a strigat ea. Inigo, te rog.

– Putem visa împreună oricare dintre visele Mergătorului-Pe-Apă. Orice. Doar alege unul.

– Nu. Le știu pe toate. Chiar și pe ultimul. Vreau să știu ce s-a întâmplat după el. Dacă nu mă duci acolo, așa cum este acum, atunci arată-mi visul final pe care l-ai avut.

– Corrie-Lyn, mai ai încredere în mine?

– Desigur.

– Atunci nu-mi cere acest lucru. Hai să-l vizităm pe Edeard când îl

aruncă pe Maestrul Cherix în Bazinul Birmingham, sau când se confruntă cu Bise și cu regimentul din Sampalok. Sunt momente minunate. Ele le arată oamenilor că viitorul lor poate fi diferit de cel la care au crezut că au fost condamnați.

– De ce? se rugă ea. Spune-mi de ce.

Zgomotul furtunii se opri. Încetă atât de brusc, încât Corrie-Lyn crezu că a surzit.

Asta este. Niciun regret. Ei bine, nu prea multe.

– Oh, la naiba! Inigo se uita în sus, spre partea din spate a cabinei.

– E în regulă, a spus ea plină de curaj. Suntem împreună.

– Îhî.

El clătină din cap, îndreptându-se.

Corrie-Lyn se strecură într-o poziție precară, aproape așezată.

– Ce-i?

– Madona ne urăște probabil. Ne-a îndrumat spre un destin mai rău decât moartea.

– Inigo, ce vrei să…

Un flash verde orbitor a umplut cabina. Corrie-Lyn își strânse ochii din reflex. Nervii ei optici străluceau un alb puternic însoțit de o imagine secundară stacojie în creier. Strigă cuprinsă de panică în momentul în care ceva ca o forță puternică o lovi lateral, trimițând-o într-o rostogolire dureroasă în spațiul îngust dintre scaune. Brațul ei bun flutură frenetic.

– Inigo!

Apoi, a devenit brusc conștientă de aerul rece înspăimântător care se revărsa peste ei. Inspiră șocată, simțind cum gerul îi arde gura și gâtul. Vederea îi revenea lent. Clipi văzându-l pe Inigo încordat pe consola de deasupra ei, îmbrăcat într-un câmp de forță sclipitor. El se uita încă în sus. Aproape temându-se de ceea ce ea ar putea vedea, Corrie-Lyn îi urmări privirea.

Două treimi din partea din spate a cabinei crawlerului dispăruse complet. În locul în care fusese, particule de gri de gheață cădeau acum încet în derivă din cerul funebru. În spatele lor, șuvițe violet de electricitate statică se zvârcoleau pe cupola largă a câmpului de forță care îi îmbrăca acum într-un balon de liniște. O siluetă umană se proiecta pe fundalul furtunii reduse, un câmp de forță integrală oferindu-i o protecție suplimentară față de elementele potrivnice. Corrie-Lyn clipi din nou, încercând să-și concentreze vederea printre scânteierile ascuțite ale retinei afectate. Rutinele secundare din clusterele ei macrocelulare reușiră să determine trăsăturile omului.

– Oh, Madona, la dracu', a gemut ea, și se prăbuși înapoi pe jos.

– Hei, hei, hei, a spus Aaron vesel. Ce grozav să vă întâlnesc aici.

Al unsprezecelea vis al lui Inigo

Noaptea, acoperișurile grandioase ale Makkathranului luceau ca o mătase moarată, în timp ce lumina blândă a nebuloaselor ardea cerul de deasupra lor. Pe fondul acelei străluciri moi, străzile erau ca niște fire subțiri portocalii a căror sclipire forma un filigran complicat peste metropola circulară așezată lângă mare. Dacă pluteai deasupra zidurilor de cristal era posibil să vezi o nouă strălucire care completa luciul nocturn al orașului. Dacă știai cum să te uiți.

Departe, departe în jos, la limita percepției, lumina slabă era abia vizibilă. Mănunchiuri mici de irizații crepusculare se desprindeau din vârful clădirilor în aerul tămăduitor al serii. Acestea trăgeau după ele niște cozi străvezii în timp ce pluteau în derivă în sus. Era ca și cum Makkathranul expira o ploaie fosforescentă în ceruri.

Sufletele celor morți strigau de bucurie și de mirare când își începeau zborul în abisul minunat al nopții. Le putea auzi vocile când treceau pe lângă el. Ușurarea de a fi eliberate de corpuri, de durere și de nefericire, regretul pentru cei lăsați în urmă, fiorul de încântare la cântecul care le chema mereu în sus. Se strigau reciproc, dornice să împărtășească aventura libertății nou-dobândite. Unele formau mănunchiuri, răsucindu-se împreună în nimburi și mai luminoase pentru a se ridica deasupra norilor într-o celebrare exuberantă a libertății, altele rămâneau solitare, savurându-și independența.

Ocazional, atunci când își arunca privirea tristă în jos, putea vedea cum unele suflete se încăpățânau să rămână. Înnebunite de durere că muriseră, tânjeau să rămână printre cei dragi. Nevăzute, neauzite, spectrele fragile ajungeau să se înrăiască și să se depraveze pentru că cei pe care îi adorau mai presus de orice continuau să nu-și dea seama de prezența lor. Unica lor consolare, știind că au pierdut, făcându-și false speranțe. Durerea lor era copleșitoare, amenințând să-l înece dacă se aventura în mijlocul lor vreun moment. Așa că privi din nou în sus, la cei care se aruncau cu dor spre cer, dorindu-și în mod irațional să

poată prinde fie și cea mai mică urmă din cântecul cântat de inima acestui univers. Poate dacă se încorda, dacă se întindea…

Edeard se trezi tresărind, și se săltă brusc în șezut, cu pielea lucind de sudoare, cu inima bătând cu putere, și chinuindu-se să respire.

Alături de el, Kristabel se ridică și îl cuprinse în brațe.

– E în regulă, dragostea mea, gânguri ea. E doar un vis.

– În fiecare noapte, a gemut, pentru că asta era ce visa sau i se arăta de la căderea sa din turnul Eyrie. Oare ciuma asta mă va părăsi vreodată? Aș reveni de bunăvoie la vechile mele vise în locul acestui blestem.

– Vechile vise? Kristabel ordonă tavanului să lumineze. Lumina albă perfectă le dezvălui interiorul apartamentului. Vederea lui, normalitatea din jur îl făcură imediat pe Edeard să se simtă prost.

– Îmi pare rău. Am avut mereu vise. Dar acestea!

– Sufletele, din nou?

– Da, a spus el încet. Le pot vedea cum se ridică, dar nu pot auzi cântecul după care se duc. Așa că încerc să ascult și… Clătină din cap supărat. Îmi pare rău.

– Nu-ți mai cere scuze. Îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

– O să-mi treacă. Se ridică și se uită la fereastra îngustă. Cât e ceasul?

– Câteva ore până la ivirea zorilor.

– Huh! S-ar putea să nu fi fost un vis atunci. Întotdeauna am vizualizat orașul doar în timpul nopții.

Kristabel se rostogoli înapoi pe partea ei, de unde îi aruncă o privire îngrijorată.

– Poți să prinzi cu televederea vreun suflet chiar acum?

– Nu sunt sigur.

A închis ochii și și-a întins televederea.

Umbrele întunecate ale clădirilor orașului i se strecurau prin percepție, bolborosind cu sclipiri de minți adormite. Gândurile atotcuprinzătoare ale Makkathranului erau ușor de discernut. Împregnau structura a tot ce exista, dar erau mult mai puternice sub străzi și canale, acolo jos la nivelurile în care conducte și tuneluri și curenți ciudați de energie se împleteau unele cu altele. Erau vagi, evazive chiar, dar aproape tangibile. Dar din sufletele despre care știa că trebuie să fie acolo, nu putea găsi nicio urmă.

– Nimic, a spus el înfrânt.

– Nu e un concurs. N-ai pierdut nimic.

– Dar le-am simțit de două ori. Edeard se opri să se gândească. Am fost aproape de corp de fiecare dată, foarte aproape.

– Ce vrei să spui? Vrei să mergi la un ospiciu?

– Nu, a mințit.

Kristabel îi aruncă o privire suspicioasă.

– Hm.

– Mă întreb dacă ar trebui să mă întâlnesc din nou cu Pythia.

Nu-i plăcea ideea. Ultima lor întrevedere nu fusese foarte plăcută pentru el. În timpul interogatoriului blând, care păruse să dureze ore întregi, se simțise ciudat și în defensivă. Autoritatea ei îl făcea să se simtă ca un copil mic care făcuse o boacănă, fiind apoi tras la răspundere de un părinte iubitor, dar aspru.

– Ce te-ar putea învăța ea? a întrebat Kristabel, oarecum disprețuitoare.

– Nimic, cred.

După acea întâlnire nesatisfăcătoare, citise din nou, cu atenție, Scripturile Madonei. Era prima oară când le citea așa cum trebuie de la lecțiile de duminică de la Biserica Ashwell cu maica Lorellan. Tot ce făcea atunci era să învețe pasaje pe de rost, neștiind niciodată care era semnificația lor.

Recitirea scripturilor a reprezentat un fel de revelație. Nu erau tocmai texte religioase, ci mai degrabă un jurnal imprecis scris într-un stil foarte înflorit, urmat de ceea ce gândea ea despre cum să duci o viață mai bună, mai împlinită. Numai Lorzii Cerului făceau legătura dintre cele două secțiuni. Creaturi mari aeriene, care navigau calm între Querencia și nebuloase, o migrare al cărei scop era necunoscut, dar servea pentru a ghida sufletele umane către Inimă. Cu toate acestea, conform spuselor Madonei, numai sufletele care realizau ceea ce ea numea „împlinire“ erau luate.

Citindu-i adnotările, nu se putea împiedica să se gândească la o mătușă rămasă fată bătrână care le spune rudelor ei cum trebuie să fie o familie bună. Să fie politicoși, să fie drăguți, să fie atenți, să fie caritabili. Sau poate că viața era doar foarte diferită pe atunci – deși bănuia că nu, judecând după fragmentul de jurnal. Cel puțin acesta era interesant, deși începea doar când Rah zărise pentru prima oară, din munți, Makkathranul. Tot ceea ce Madona spusese vreodată despre nava care îi adusese în acest univers era că Rah a condus oamenii departe de tulburările care au urmat după aterizarea lor. În afară de asta, trecutul nu era niciodată menționat. Admira perseverența lui Rah de a tăia peretele de cristal, făcând cele trei porți ale orașului. Încântarea pe care au trăit-o prima dată când au intrat în port văzând un oraș complet construit, dar pustiu, oraș care putea deveni casa lor. Cum, în acea zi, în timp ce pluteau de-a lungul Marelui Canal Principal, un Lord al Cerului se înălța deasupra turnurilor din Eyrie. Cum acesta a acceptat să călăuzească sufletul unui prieten în agonie către Inima care se afla dincolo de Marea lui Odin.

Madona continua descriind fondarea consiliilor orașului, precum și apariția breslelor, și modul în care alți refugiați din navele căzute i-au căutat, în timp ce alții au rămas în afara zidurilor și au devenit geloși.

Disputele meschine și amare dintre oraș și provincii despre a cui lege trebuia să prevaleze. Ea nu văzuse sfârșitul acestor certuri – tratatul final care consacra atât drepturile provinciilor, cât și ale orașului. Dezamăgirea sa față de certurile aparent interminabile se reflecta în scrierile de mai târziu, din anii în care vizitele Lorzilor Cerului se răriseră. Când ea i-a întrebat de ce abandonaseră oamenii, aceștia i-au spus că era pentru că oamenii erau incompleți, sufletele lor fiind prea imature pentru a fi duse la Inimă. Madona se simțea rușinată pentru specia ei. Umilită de faptul că se ofileau și mureau înainte ca Inima să-i accepte, ea și-a dedicat restul vieții elevării umanității, formării, prin învățăturile ei, a unui sentiment al necesității de a avea un scop și demnitate în viață. Împreună cu Rah, care era suferind acum, și cu ultimii câțiva Lorzi ai Cerului care mai vizitau Makkathranul ea a convins orașul să creeze Biserica Centrală din Eyrie. Când construcția s-a terminat, când a văzut Biserica embrionară înălțându-se din pământ, i s-a alăturat lui Rah în vârful celui mai înalt turn din Eyrie și și-a lăsat sufletul să-i părăsească trupul, astfel încât amândoi să poată îmbrățișa îndrumarea Lordului Cerului și să călătorească spre Inimă împreună.

Niciun Lord al Cerului nu a mai fost văzut de atunci deasupra Querenciei.

– Asta e bine, a spus Kristabel. Nu vreau să apelezi la oameni asemenea ei pentru răspunsuri. Ei reprezintă trecutul. Dacă ești persoana care cred eu că ești, cel în care cred, îți vei lua singur deciziile.

– Uau. Edeard o privi aproape intimidat de expresia ei plină de pasiune. Mă voi strădui, a promis el.

– Știu că o vei face. De aceea te iubesc. După care se ghemui lângă el și comandă luminii să scadă din nou. Și să nu-ți închipui că nu am observat ce ai făcut din acest apartament, a adăugat ea.

– Ăă…

– E în regulă. N-am spus nimănui. Acesta este Makkathranul, chiar și tu ar trebui să știi deja că nu trebuie să-ți dezvălui niciodată în totalitate abilitățile.

– Știu.

– Până când nu ești obligat, desigur.

– Corect.

Ea zâmbi în întuneric. În mod surprinzător, Edeard adormi din nou. De data aceasta, cu ea alături de el nu a mai fost tulburat de vise sau viziuni de niciun fel.

De dimineață, Kristabel s-a sculat când zorii începeau să strălucească pe cer, peste Munții Donsori. S-a îmbrăcat repede, l-a sărutat pe Edeard de rămas-bun în timp ce el zăcea somnoros în pat.

– Ne vedem în scurt timp, a spus ea încet, și se strecură afară.

Edeard o urmări cu televederea în timp ce mergea pe stradă. Gondola ei o aștepta în bazinul care forma capătul de sus al Canalului Zborului și cel de jos al Canalului Sosirii. Un ge-vultur de la secția Jeavons se învârtea pe sus, urmărind-o cu atenție, în timp ce era dusă la conacul familiei ei. I se va da drumul înăuntru în zigurat printr-o ușă laterală mică și va apărea la micul dejun împreună cu familia, pretinzând că petrecuse noaptea în camera ei, și fiecare din rude se va preface că așa era.

Etichetă stupidă, mormăi Edeard pentru sine și începu să se îmbrace. Cămașa de bumbac mov avea niște mâneci care abia îi treceau de umeri, iar pantalonii erau cei scurți pe care îi folosise pentru a juca fotbal în parc și care se opreau mult deasupra genunchilor. Cizmarul clătinase din cap consternat de pantofii pe care Edeard îi comandase, plângându-se că erau doar ceva mai mult decât niște papuci cu șireturi și cu talpă groasă. Dar îmbrăcămintea ciudată era perfectă pentru alergarea de acum zilnică a lui Edeard, exact așa cum fusese convins ca va fi.

Azi își aruncă pe el un pulover ușor fără mâneci pentru a contracara aerul rece al dimineții și alergă în ritm susținut, depărtându-se de casă. Cu atât de puțini oameni pe stradă, reuși să obțină un timp bun până la Canalul Frăției, apoi alergă pe drumul care se întindea de-a lungul acestuia pe partea Ogden până când ajunse în dreptul grajdurilor miliției, unde o tăie pe pajiște, până la zidul de cristal. Lumina de aur a dimineții trecea prin acesta, creând o barieră strălucitoare care se curba ușor deasupra lui.

În timp ce înainta alergând, se simțea măturat de fâșii de televedere, cel mult firave, cei care îl urmăreau încercând să treacă neobservați. Au fost și câteva telepriviri evidente, însoțite de râsete mentale. Rutina lui atrăsese un mare interes atunci când începuse. În primele câteva săptămâni fuseseră chiar și niște copiii care alergau alături de el în fiecare dimineață când pleca de acasă. Amuzamentul și maimuțăreala încetaseră pe măsură ce el a continuat-o fidel. În acele zile de început, după ce își terminase ușoara convalescență de după cădere, abia putea să reziste opt sute de metri, înainte de a se opri, roșu la față și cu inima bătând cu putere. Acum, putea alerga patruzeci și cinci de minute cu ușurință.

Acena, medicul familiei Culverit, a aprobat, comentând că și-ar dori ca mai mulți oameni să-și ia în serios sănătatea. Alții, în oraș, fuseseră mai puțin îngăduitori. Lui Edeard nu-i păsa. Niciodată nu va mai fi într-o condiție fizică atât de patetică încât să nu poată urmări pe cineva în susul unui turn din Eyrie. Ajuns din nou în dreptul Canalului Sosirii, Edeard o luă înapoi pe pajiște unde ajutoarele de la grajduri începeau să scoată la plimbarea obișnuită de dimineață caii miliției

rămași acolo. Traversă podul de piatră verde și galbenă spre Jeavons în timp ce cartierul începea să se trezească la viață. Magazinele și comercianții erau ocupați cu pregătirile pentru afacerile acelei zile. Ca întotdeauna, se opri la brutăria din colțul străzii Pharo pentru a cumpăra niște cornuri proaspete înainte de a se întoarce acasă.

În apartament, se dezbrăcă și dădu hainele transpirate ge-cimpanzeilor săi ca să le spele. Lângă bazinul din baie era o mică adâncitură de formă ovală în podea, cu o foaie de cristal curbată în jurul a două treimi din ea. Edeard intră și rămase în picioare, cerând camerei să lase apa să curgă. Un spray gros se revărsă pe el din găurile din tavan. Se frecă cu săpun și apoi ordonă apei să se răcească ușor, pentru a se putea clăti.

În ultimul timp, prefera, de fapt, aranjamentul cu miniploaia decât baia tradițională în bazin. Era mult mai rapidă și se simțea mult mai proaspăt la sfârșit. După comentariul făcut de Kristabel noaptea trecută, se întreba dacă nu ar trebui să extindă foaia de cristal pentru a o face suficient de mare pentru doi. Putea fi foarte distractiv să împartă asta.

S-a întâlnit cu Kristabel în afara conacului, așa cum se înțeleseseră. Au luat o gondolă de familie de-a lungul orașului spre cartierul Ilongo, debarcând pe Canalul Arcului de Nord, vizavi de Poarta de Nord.

– Ești fericit, i-a spus Kristabel când au început să meargă pe jos. Purta o rochie simplă azurie, cu o bordură de dantelă albă, și o pălărie verde cu boruri largi pentru a o feri de căldura soarelui. Părul des îi atârna pe spate într-o singură coadă pufoasă.

– Familiile din caravană îmi sunt prieteni vechi și foarte buni, a răspuns el, și chiar nu am prea mulți.

Și-au ales calea cu atenție de-a lungul șleaurilor care tăiau prin High Moat, îndreptându-se spre îngrăditurile caravanelor. Traficul era aglomerat în acea dimineață, cu căruțe încărcate cu produse, turme de animale de fermă mânate pe lângă ele și cai tereștri galopând în afară din diferitele grajduri de lemn. Au trebuit să se dea repede într-o parte pentru a face loc caleștilor care transportau niște nobili în Câmpia Iguru, cu o viteză considerabilă.

– Hei, nu așa se conduce! a exclamat Kristabel indignată când a treia a trecut accelerat, învăluită într-o ceață de izolare ușoară. Recunosc însemnele, asta aparține familiei Ivesol. Pun pariu că e Corille în drum spre pavilionul lor de pe Muntele Korbal. A început să se vadă pe ascuns cu Jamis, al treilea fiu al lui Upral, știi, capul familiei Tarmorl. Și ea este fiica cea mare. Are o zestre considerabilă. L-am auzit pe tatăl ei spunând că și-ar dori ca familia lor să o copieze pe a noastră, pentru că ea ar fi o Stăpână a Cartierului mai bună decât ar fi fratele ei vreodată ca Maestru.

– Serios?

Ochii lui Kristabel se îngustară cu suspiciune. Îl bătu cu degetele pe braț.

– Nu fi bestie. Lucrurile astea sunt importante. Cele două familii au fost aliate peste un secol și jumătate.

– Voi încerca să-mi amintesc. Mai spune-mi o dată care cartier îi aparține lui Ivestol?

– Parcul Lisieux.

– Bine.

Din câte își amintea, Maestrul Parcului era un indecis în Consiliu, înclinând spre actualul primar. Se întrebă dacă o alianță de familie cu proprietarul de nave Tarmorl l-ar face să treacă de partea lui Finitan.

– Asta ajută, a spus Kristabel cu șiretenie.

– Ce ajută?

– Că Tarmorl îl sprijină pe Finitan.

– Ah.

Edeard rânji. *Ce m-aș face fără ea?*

Se întrebă încă o dată dacă acesta era momentul potrivit s-o ceară din nou în căsătorie. Trecuseră săptămâni de la vacanța lor la cabana de pe plajă, și cu fiecare ocazie făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-și face timp pentru sine și pentru Kristabel. Cu toate acestea, era înspăimântat acum de gândul că ea crede că singurul lucru care îl preocupă este timpul. Și nu era așa. Nu trecea niciun minut fără să se gândească la ce viață ar putea avea împreună ca soț și soție.

Oftă în timp ce cerceta locul în jurul unei căruțe încărcate cu o grămadă periculos de mare de cuști cu gâște. Trebuie să fie un eveniment sau o acțiune care s-o convingă de cât de sincer era, cât de mult se gândise și că tot nu putea vedea viața fără ea. *Poate dacă i-aș spune-o simplu, doar cu cuvintele acestea? Dar dacă nu e destul? Oh Madona, de ce-mi faci asta?*

Nu că sfaturile ei i-ar fi fost de vreun ajutor. Cel mai aproape cu care venise vreodată de problemele inimii omului era: Dacă priviți unul în sufletul celuilalt și vă vedeți reflectați acolo, acesta este semnul adevărat al unei uniuni binecuvântate.

Singura problemă era că Madona, fiind atât de bătrână, de fiecare dată când își amintea o învățătură, o auzea cu vocea Stăpânei Florrel.

Și să mai vorbim de moartea-pasiunii.

Îngrăditurile înșirate pe High Moat îi provocau un adevărat val de nostalgie. Aceasta fusese prima parte a Makkathranului pe care o văzuse Edeard. Și-a amintit că fusese copleșit de numărul mare de oameni și animale care circulau pe drumuri. Zgomotul și praful erau exact la fel ca în acea zi, iar dacă se schimbase ceva era doar traficul care era acum mai intens. Trei caravane se pregăteau să iasă pe Poarta de Nord, zorite să înainteze de ucenicii Maestrului Călătoriilor care

încercau să țină pe toată lumea în mișcare într-un ritm decent și să evite blocajele la intersecții. Instrucțiunile erau strigate și televorbite, sporind agitația binevoitoare.

Două caravane sosiseră devreme în ziua aceea. Călătorii se deplasau încă greoi în căruțele lor mari, trase de ge-cai solizi și apatici. În timp ce se apropiau de îngrădituri, Edeard și Kristabel au ajuns în spatele uneia. Evaluatori ai mai multor case comerciale mergeau deja alături de ei, cu niște mici ge-cimpanzei ghemuiți pe umerii lor. Edeard își aduse aminte de micile creaturi zâmbind cu drag. Cât îi mai urau familiile caravanelor. Alergau printre cutii și cuști, examinând produsele cu ochii lor supradimensionați și nasul extrem de sensibil, vânând defectele care fuseseră poziționate strategic ca să nu fie remarcate. Edeard și Kristabel au ajuns la cele trei îngrădituri care îi fuseseră alocate lui Barkus, oprindu-se pentru un moment să se uite la căruțe. Cinci erau noi, dar Edeard le recunoscu pe toate celelalte. Căruța lui O'lrany cu porcii trăgând cu ochiul în partea din spate. La fel de urât mirositori ca totdeauna, deși O'lrany susținea mereu că nu miroseau deloc. Căruța de jarash negru, cu inserțiile sale complicate din lemn de culoare vișinie, pe care Golthor o cizela în fiecare iarnă. Olcus, inspectându-și osiile căruței, în timp ce cei trei copii mici alergau în cerc, urmărindu-se veseli. Olcus îi aruncă lui Edeard o privire ciudată, apoi își întinse gâtul ca și cum nu putea crede că-l vede pe tânărul înalt în uniforma lui neagră de polițist.

– Edeard! Omul râse cu bucurie și își deschise larg brațele. Tu, țărănuș înapoiat. Pe Madona, uită-te la tine!

Edeard zâmbi și intră în îmbrățișare, doar pentru a se trezi că brațele puternice ale omului îl strivesc aproape de bucurie. Fusese puțin neliniștit cu gândul la cum îl vor primi, dar Olcus îi risipise imediat toată teama. Restul familiilor se grăbeau spre ei acum, salutându-l. A fost îmbrățișat, sărutat, i-a fost scuturată mâna și plesnit spatele.

– Băiatul meu! a exclamat Barkus.

Toată lumea s-a dat deoparte și Edeard și-a pus brațele în jurul bătrânului. Pentru prima dată era bucuros de capacitatea pe care o dobândise în oraș de a-și proteja gândurile. Barkus îmbătrânise tulburător de mult. Mustățile albe erau mai subțiri decât înainte, corpul îndesat părea aproape fragil. Se sprijinea într-un toiag, a cărui necesitate era impusă de tremurăturile pronunțate ale unui genunchi. Dar vesta lui era încă o extravaganță plină de culoare, stacojiu cu topaz și cu fire subțiri de argint.

– Mă bucur să vă văd, domnule, a spus Edeard.

– Am auzit multe despre tine, a zis Barkus. Nu am crezut la început. Zvonurile despre Mergătorul-Pe-Apă au circulat în lung și în lat în provincii, dar niciodată nu am făcut legătura cu tine. Și acum

uită-te la tine. Mâinile lui trăgeau de jacheta lui Edeard. Porți epoleți de caporal, nici mai mult, nici mai puțin. Felicitări.

– Vă mulțumesc, domnule. Și dumneavoastră? Cum merge caravana?

– Pha! Barkus ridică toiagul dezgustat. Uită-te la chestia asta mizerabilă. O cădere stupidă în zăpadă, iarna trecută, și piciorul meu a plesnit precum sticla. Medicul nostru mi-a interzis să mai călăresc, iar eu trebuie să stau pasiv pe bancheta căruței în timp ce băieții mei ne conduc prin munți. Madona mă testează dur cu atâta umilință.

– Arătați bine.

– Ha. Mincinosule! Dar te iert. Acum, există cineva cu noi care este dornic să te întâlnească.

Bătrânul zâmbi răutăcios în timp ce se întorcea spre splendida lui căruță acoperită, chemând cu nerăbdare prin televorbire. Edeard prinse momentul și se răsuci împingând-o pe Kristabel înainte. Ea păși timid spre familiile caravanei, neobișnuită să fie complet ignorată – dar, desigur, niciunul dintre ei nu știa cine era. Edeard aștepta acest moment de o lungă perioadă de timp. Pentru un motiv pe care nu și-l putea explica, era important pentru el ca Barkus și Kristabel să se aprobe unul pe celălalt. O luă de mână și se întoarse spre Barkus, fără să observe bine silueta îmbrăcată în albastru și alb care ieșea din căruță. Zâmbetul lui era mândru în timp ce deschidea gura pentru a începe prezentările.

– Edeard! a strigat Salrana și a alergat dincolo de Barkus pentru a-și arunca brațele în jurul lui și a-i trânti un sărut exuberant pe gură. Oh, dragul meu, a trecut atât de mult timp.

– Uite pe cine am găsit în Ufford, a spus Barkus fericit. Ea e cea ocupată să ne vorbească despre tot ce ai realizat.

– Du-mă în pat chiar acum, i-a șoptit Salrana la ureche cu respirația fierbinte. Nu vreau să mai aștept niciun minut.

Fiecare mușchi din corpul Edeard înghețase în stare de șoc. Și de nefericire. Rușinea contribuia și ea în mare parte la imobilitatea lui.

Salrana se dădu înapoi, nedumerirea apărând pe fața ei vibrantă și curgându-i în minte.

– Edeard?

– Ah, a gemut el. Privirea i s-a îndreptat automat spre Kristabel, care încremenise, cu o atitudine rece și o privire fixă, lipsită de emoție. Nu-și dăduse seama până atunci cât de mult semănau, amândouă înalte, zvelte, inteligente, drăguțe… Dar nici nu se mai gândise la Salrana de foarte mult timp, mintea lui dând-o în mod convenabil la o parte. Totul era prea complicat. Ceva de care ar trebui să se ocupe mai târziu, la timpul potrivit.

Toată lumea din jur devenise uimitor de tăcută în timp ce urmăreau reîntâlnirea. O priveau pe Salrana care se uita la Kristabel. Și niciun

scut mental nu a fost suficient de puternic pentru a acoperi înțelegerea care se materializa în mintea ei. Umerii i se îndreptară. Timp de o clipă, cele două fete s-au uitat pur și simplu una la alta. Salrana a întins o mână.

– Eu sunt Salrana, Edeard și cu mine am crescut împreună.

– Kristabel. Mâna a fost scuturată grațios. A uitat să-mi spună.

Familiile caravanei s-au întors ca una spre Edeard, cu excepția lui Barkus, care suspină încet și își ridică ochii spre cerul albastru și senin de deasupra.

Televederea îi arăta lui Edeard un mic tunel al orașului la cinci metri sub coral. Putea face cu adevărat pământul să se deschidă și să-l înghită ca pe un Drakken speriat, refugiat în vizuină, departe de pericol. Era extrem de tentant. Cu excepția faptului că o astfel de lașitate l-ar fi făcut s-o piardă pe Kristabel pentru totdeauna.

Își înclină capul căit spre dragostea lui.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun că novicea Salrana și cu mine am reușit să supraviețuim după cele întâmplate în Ashwell. Salrana, ar fi trebuit să-ți trimit vorbă că sunt pe cale de a mă logodi. Îmi cer scuze, comportamentul meu este de neiertat.

Buzele lui Kristabel s-au bosumflat în timp ce se uita la el cu o privire curioasă, dar nu a spus nimic. Gândurile ei nu erau prea stabile.

– Înțeleg, a zis Salrana, de parcă s-ar fi așteptat la asta tot timpul. Felicitări pentru amândoi.

– Vino, draga mea, a spus Barkus, punându-și brațul liber în jurul umerilor Salranei. Ne vedem mai târziu, Edeard. Asta, dacă ne poți acorda un dram din timpul tău prețios.

– Da, domnule, murmură Edeard cu blândețe.

Restul familiilor au descoperit brusc că aveau o treabă ce trebuia urgent continuată. Olcus îi aruncă lui Edeard o privire plină de mustrări și se întoarse, împingându-și copiii în față. Băiatul cel mai mare al lui O'lrany își ridică răutăcios degetele mari înainte ca mama lui să-l tragă înapoi.

– Aș vrea să merg acasă acum, a spus Kristabel cu oarecare demnitate.

– Desigur.

Au ieșit din zona țarcurilor împreună, sub privirile curioase ale evaluatorilor care încă mai soseau. Edeard nu îndrăznea să-i spună nimic. Nu putea să creadă că a permis să se întâmple așa ceva. Amânarea rezolvării situației cu Salrana a fost, probabil, singurul și cel mai stupid lucru pe care-l făcuse vreodată, în afară de cel de a nu-i spune lui Kristabel despre ea, desigur.

Când au trecut de capătul unui șir de grajduri, a apucat-o brusc de mână pe Kristabel și a tras-o de pe cărare. Ea a fost prea surprinsă ca să

se împotrivească. După ce s-au oprit în umbra peretelui din spate al unui grajd, Edeard și-a împletit camuflajul în jurul amândurora. O ceață de izolare nu era suficient de bună acum. Voia intimitate absolută.

Kristabel se încruntă când televederea ei pipăi deflectorul psihic.

– Tu nu ar trebui să știi cum se folosește asta.

Apoi, inspiră cu un sunet ascuțit când Edeard căzu într-un genunchi.

– Stăpână Kristabel, te iubesc mai mult decât știu cum să spun și nu-mi pot imagina viața fără tine. Vrei, te rog, să accepți să te căsătorești cu mine? Știu că acesta nu este modul corect de a ți-o cere, dar nu-mi pasă, știu doar că te doresc. Voi lupta și cu Lorzii Cerului, dacă de asta e nevoie pentru a-mi dovedi dragostea.

– Edeard?

– Știu că mereu stric lucrurile, dar nu o fac intenționat, sincer. Eu nu…

– Da.

– Pur și simplu nu am știut ce să fac cu Salrana, așa că am continuat să ignor problema.

– Am spus da.

– Nu știu de ce am fost… Ce?

Kristabel îngenunche lângă el, luându-i mâinile într-ale ei și zâmbindu-i.

– Am spus da, mă voi căsători cu tine.

Camuflajul lui Edeard eșuă în timp ce se uita la chipul ei frumos.

– Oh, Madona. Ai spus da, nu-i așa?

Ea își înclină ușor capul, oferindu-se pentru un sărut. El își atinse buzele de ale ei, și nimic altceva nu mai conta. După sărut, și-au zâmbit doar unul altuia. Încet, Edeard conștientiză prezența câtorva ajutoare de la grajduri care chicoteau trăgând cu ochiul de după colț și holbându-se la ei. Apelurile prin televedere au început să curgă către prietenii lor, în timp ce trimiteau tuturor imaginea Mergătorului-Pe-Apă și a viitoarei Stăpâne a Cartierului Haxpen îngenuncheați în noroi în timp ce se sărutau.

– Ăă, da, a spus Edeard, săltându-se în grabă în picioare.

I-a întins o mână lui Kristabel. Ea s-a ridicat și a aruncat o privire contrariată spre pata întunecată și picurândă din partea din față a fustei. Edeard se concentră acum ce era în jur. Mirosul de bălegar era înțepător. Examină îngrozit solul, realizând că ceea ce aveau sub picioare nu era doar noroi. Un geamăt de umilință începu să i se ridice din gât.

Kristabel râdea în hohote.

– Vedeți-vă de treaba voastră, a strigat Edeard la tineri, arborând o expresie feroce. Aceștia au luat-o la fugă, râzând.

Kristabel îl îmbrățișă încântată.

– Tu o să fii cel care le va povesti copiilor noștri cum m-ai cerut.

– Da, a spus el cu blândețe.

Ea îl sărută apăsat.

– Nu e nevoie să te lupți cu un Lord al Cerului. Știi ce simt pentru tine.

– Da. Se uită la scândurile uzate cenușii care duceau înapoi la grajduri. Am putea să…?

– Da.

Îi întinse mâna și Edeard o conduse departe de grajd, pe cărare.

– Cu toate astea, apreciez intenția, a spus Kristabel. De fapt, sunt curioasă cum ai putea lupta cu un Lord al Cerului.

Edeard roși.

– Și eu. Acum trebuie să te cer de la tatăl tău?

– Da. Ea își recăpătă calmul și se uită drept înainte. Și dacă el aprobă, va depune moțiunea în fața Consiliului Superior pentru vot.

– Corect… Ce?

– Moștenitorul direct al unui Maestru de Cartier sau al unei Stăpâne trebuie să obțină consimțământul Consiliului pentru căsătorie. Este doar o formalitate. Datează de la criza moștenirii Nighthouse de acum o mie o sută de ani, atunci când Maestrul i-a interzis fiului său cel mare să se căsătorească cu o femeie din Myco. Se certase cu tatăl ei cu care avea o dispută referitoare la o încărcătură neplătită. A amenințat că-l va dezmoșteni, dar fiul a contestat în instanță, astfel încât Maestrul a trebuit să modifice legea. După aceea, familiile s-au folosit de ea pentru a se asigura că moștenitorii le sunt produși de *persoanele potrivite*. Nimeni nu se mai deranjează cu asta, căsătoriile cu adevărat importante sunt aranjate în liniște între case. Legea a devenit pur și simplu tradiție. Dar este încă în vigoare.

– Oh, Madona. Când voi fi primar, o să abrog toate legile proaste ale acestui oraș și am să le înlocuiesc cu ceva simplu.

– *Când vei fi* primar?

Edeard își drese glasul.

– Dacă voi fi.

– Vorbești serios, nu-i așa?

– Chiar crezi că, în ziua de azi, ar mai trebui să-i cer lui Bise sau chiar lui Owain permisiunea de a mă căsători cu tine?

– Cred că este neplăcut, dacă te gândești mai bine. Dar eu am crescut cu toate acestea, așa că știu exact cum merg lucrurile. Nu m-a deranjat până acum.

– Deci, tatăl tău ți-ar fi găsit un logodnic?

– Nu. Tata nu ar face asta. Nu că ar fi oprit alte familii să-i trimită petiții, reține, te rog. Au existat o mulțime de pretendenți.

– Oh.

Ideea că o fată atât de frumoasă și de plină de viață precum Kristabel ar putea fi căsătorită cu un obscur al doilea fiu de dragul statu-quo-ului dinastic era de-a dreptul respingătoare. Asta îl trimitea cu gândul la tot ce-i spusese Ranalee despre descendență. Da, legea va trebui cu siguranță să fie abrogată. Deși presupunea că era nevoie de mai mult de-atât pentru a slăbi puterea nobilimii asupra societății Makkathranului.

– De ce acum? a întrebat Kristabel încet, când se apropiau de Canalul Arcului de Nord.

– Poftim?

– De ce m-ai cerut acum? Adică, știu că Salrana a făcut să se întâmple asta, dar sunt curioasă de ce anume.

– Nu a fost sentimentul de vină, a spus el repede. Salrana și cu mine ne-am simțit confortabil unul cu celălalt. Am trecut prin multe împreună, o cunosc de când mă știu. Urma să devenim iubiți la întoarcerea ei din Ufford, ceea ce ar fi dus la căsătoria noastră, cred, sau cel puțin așa am crezut întotdeauna. Apoi, te-am cunoscut pe tine.

– V-ați înțeles să deveniți iubiți?

– Ăă, da.

– Sună ca versiunea provincială a aranjamentelor noastre de familie.

– Nu explic cum trebuie. Ideea este că, atunci când am văzut-o azi, m-am simțit groaznic pentru ceea ce i-am făcut. Eu chiar i-am frânt inima, ceea ce este teribil de neplăcut. Mai rău nici că se poate. Salrana nu merita așa ceva. Este o persoană atât de drăguță, cea mai bună produsă vreodată de satul nostru. Dar, în ciuda acestui fapt, nu s-a pus problema să aleg. Nu am fost niciodată sfâșiat între voi două. Ai fost tu, și numai tu.

Ea se opri și-l sărută din nou.

– Asta-i frumos. Și foarte măgulitor. Cred.

– Te iubesc, Kristabel, a spus el pur și simplu.

– Și eu te iubesc. Așa că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să mergem și să-i spunem tatei vestea cea bună.

Și dragului și răului unchi Lorin.

– Corect! Își îndreptă umerii și trase aer în piept. Pot face asta. Mergem s-o facem chiar acum.

– Înțelegi, nu-i așa, că după ce zice da, noi nu mai avem absolut niciun cuvânt de spus în nicio privință. Dacă ai crezut că te-ai confruntat cu tradiția în acest oraș înainte, nu e nimic în comparație cu ceea ce se va întâmpla de acum încolo. Formalitățile de căsătorie pentru moștenitorul direct al unui Maestru de Cartier datează de acum o mie de ani, și *nu se schimbă*, nici măcar pentru Haxpen și o Stăpână ciudată ca mine.

– Ăă, bine, a spus el cu teamă.

– Ah, așa zici acum…

– Cât timp tu și cu mine vom fi împreună la sfârșit, orașul poate face ce știe mai rău. Vreau să spun, cât de rău poate fi?

Edeard ajunse la baza Turnului Albastru la mijlocul după-amiezii, privind structura înaltă care se profila peste cartierul Tosella. Zidurile sale de azur erau precum cerul senin și luminos de deasupra, ca și cum ar fi încercat o variantă proprie de camuflaj. În timp ce înainta, umbrele aruncate de contraforturile mari s-au lăsat peste el. Era ceva legat de sediul Breslei Oumodelatorilor care îl făcea întotdeauna să se simtă ușor intimidat, dar nu știa sigur ce.

Păși în sala mare de la intrare cu podelele ei de culoare roșu-închis și așteptă stând în grila formată de razele de soare groase care străluceau prin ferestrele înguste și lungi dispuse departe, mult mai sus. Un gardian al breslei se apropie, purtând o tunică albă sub o jachetă palidă de dromătase. Edeard îi aruncă o privire precaută: era același sergent care îl întâmpinase la prima sa vizită acolo.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus gardianul.

– Sergent Eachal, Marele Maestru Finitan a cerut să mă vadă.

Un zâmbet rezervat apăru pe fața sergentului.

– Știu. Este întotdeauna mai bine să ai programare.

– Da. Am învățat asta.

– Te rog. Eachal făcu semn spre scări. Te așteaptă.

Alergarea făcută regulat, în fiecare dimineață, începea cu siguranță să dea roade.

Scările lungi și curbate erau enervante, dar nimic mai mult. Respirația i-a fost egală tot timpul cât au urcat.

– Se spune că ai văzut sufletul lui Chae după ce a murit, a zis Eachal.

– Așa este.

– Era fericit?

Edeard se încruntă. Era obișnuit să fie întrebat despre vederea sufletelor, dar nu chiar așa.

– Nu, pentru că murise. Era însă mulțumit de ceea ce îl aștepta.

– Mă bucur că și-a găsit pacea în cele din urmă. A avut o mulțime de greutăți în viață.

– L-ai cunoscut?

– La fel cum l-ai cunoscut și tu. M-am format la secția Jeavons.

– Adevărat?

Edeard nu și-a putut ascunde surpriza din voce.

Eachal îi aruncă o privire vinovată.

– Nu am ieșit chiar ca tine, dar da, acolo mi-am făcut stagiatura și am petrecut opt ani pe străzi.

– N-am știut.

– N-o să ne dezamăgești, nu-i așa?

– Să dezamăgesc?

– Oamenii au o mulțime de așteptări acum.

– Sunt conștient de asta.

– Cu toate acestea, te căsătorești cu o reprezentantă a nobilimii.

Edeard se opri și îl privi pe sergent.

– Mă căsătoresc cu fata pe care o iubesc. Bandele nu vor beneficia de acest lucru. Orașul acesta va vedea legea și ordinea restaurate complet, iar ele se vor aplica tuturor în mod egal.

Eachal își țuguie buzele și dădu din cap, părând să înțeleagă.

– Mă bucur să aud asta.

Edeard realiza că omul era încă sceptic, dar nu știa cum să-l convingă, și nici de ce ar trebui să se străduiască să o facă.

Ca de obicei, priveliștea din biroul lui Finitan îi distrăgea atenția. Edeard reuși totuși să-l salute ceremonios pe Maestru în timp ce Eachal se înclina și pleca. Fusese îngrijorat de faptul că înălțimea la care se afla biroul i-ar putea aminti într-un fel de căderea sa din turnul din Eyrie, dar se simțea calm în timp ce privea peste acoperișuri.

– Băiatul meu, l-a întâmpinat Finitan fericit, ridicându-se din spatele biroului ca să dea mâna cu Edeard. Mă bucur să te văd. Și nu trebuie să-mi ceri, voi fi încântat să te reprezint în Consiliul Superior când Julan va introduce proiectul de lege de aprobare a căsătoriei.

– Ah, vă mulțumesc, domnule.

Spusese că nu-i pasă de formalitățile ridicole de căsătorie, dar… Imediat ce Julan îi acordase încântat permisiunea, comisul senior al familiei fusese chemat pentru a începe pregătirile. Așa cum cerea legea, Julan a trebuit să-i solicite primarului o decizie de înaintare a proiectului de lege de aprobare către Consiliul Superior – ceea ce însemna încă o săptămână, programul legislativ al sesiunii curente fiind foarte aglomerat. Pythia fusese de asemenea informată, solicitându-i-se binecuvântarea pentru logodnă. Apoi personalul ei a trebuit să găsească un moment în care biserica principală din Eyrie era liberă pentru o astfel de ceremonie, care avea să aibă loc însă cel mai devreme la toamnă. Scrisori de notificare fuseseră trimise Maeștrilor Cartierelor și Maeștrilor Breslelor, așa cum cereau uzanțele. Petrecerea oficială de logodnă era planificată pentru seara următoare votului din Consiliu. Aceasta era, de obicei, găzduită de familia mirelui, dar avea să fie organizată la conacul Culverit.

Edeard discutase timp de două zile (două zile întregi!) cu personalul casnic al lui Julan în legătură cu organizarea acestor lucruri. Având în vedere totalitatea lui ignoranță în astfel de chestiuni, contribuția lui fusese minimă, și totuși trebuise să stea în camera în care Kristabel, amețită de fericire, trăncănea la nesfârșit cu menajera și cu stiliștii ei cu privire la calitățile diferitelor materiale. Pentru că, având în vedere cât de importante erau aceste evenimente, trebuia să te

îmbraci *corect* pentru ele. În cazul lui Kristabel, asta însemna o întreagă nouă colecție de rochii de seară și un întreg „dulap de logodnă", în timp ce restul familiei ei începea să comande rochii noi și costume la modă. Edeard a fost dus într-una din camerele de la etajul șapte, unde un croitor specializat în îmbrăcăminte pentru polițiști fusese chemat pentru a produce un set de uniforme croite dintr-o stofă mai potrivită pentru cineva cu noul său „statut" – era deja înspăimântat de ziua în care le va primi și va trebui să înceapă să le poarte la secția Jeavons.

Odată ce petrecerea de logodnă va fi încheiată, pregătirile pentru ceremonia de căsătorie vor putea începe în mod legitim. Între atunci și acum, fericitul cuplu va primi invitații la petreceri și gale civice la care trebuia să participe. O mulțime de invitații. Și unchiul Lorin urma să fie însoțitorul lor oficial la acest gen de evenimente.

Finitan râse la expresia descurajată a lui Edeard.

– Te gândești deja s-o iei la fugă?

– Cu siguranță nu, a răspuns el imediat.

Finitan a râs și mai tare.

– Acum știi cum mă simt în legătură cu toate discursurile pe care trebuie să le țin. În această seară mă adresez ucenicilor din Breasla Chimiștilor, în speranța de a mai obține câteva voturi în favoarea mea. Vei fi prezent?

– Kristabel mă așteaptă, trebuie să o ajut să aleagă muzica pentru petrecerea de logodnă.

– Ce frumos. Știi multe cântece?

– Numai pe cele ale lui Dybal, a mărturisit el.

Finitan râse din nou. Câțiva ge-cimpanzei s-au grăbit înăuntru prin micile intrări din pereții-bibliotecă, aducând tăvi pline cu ceai și biscuiți. Edeard se uită atent la rulourile umplute și la fursecurile cu ciocolată. Nu reușise să găsească brutăria care furniza produse de panificație Turnului Albastru, dar Finitan avea întotdeauna cei mai buni biscuiți din Makkathran. Ușa principală se deschise în spatele lui.

– Sunt convins că îți amintești de Maestrul Topar, a spus Finitan ușor.

Edeard nu știa dacă-l mai întâlnise pe Topar de la prima lui zi în oraș, fapt care, acum când se gândea, era ciudat, deoarece acesta era asistentul lui Finitan. Și privind la silueta care traversa biroul, a fost surprins de felul în care arăta maestrul. Kilogramele în plus se topiseră. Părea mult mai zvelt, dar nu neapărat mai sănătos. Era tras la față. Obrajii dolofani făcuseră loc unor cute de îngrijorare adâncite în carne, în timp ce ochii lui păreau triști. Purta încă haine scumpe, o cămașă de mătase și pantaloni din piele, cizme negre înalte și mantia tradițională de maestru, dar nici acestea nu puteau ascunde faptul că trecuse printr-o perioadă foarte dificilă.

– Maestre, se înclină Edeard.

– Ți-ai făcut un adevărat renume în timp ce am fost plecat, așa mi s-a spus, a zis Topar cu glasul său puternic de bariton.

Acesta, cel puțin, rămăsese același.

Edeard ridică din umeri.

– Cât de puține știam cu toții în ziua în care am aranjat să te alături polițiștilor, a continuat Topar.

– Domnule?

– Îmi cer scuze, Mergătorule-Pe-Apă, dau vina pe mesager. Nu a fost o perioadă plăcută pentru mine.

S-au așezat toți trei și ge-cimpanzeii le-au dat niște cești elegante de porțelan.

– În parte, din vina mea, a spus Finitan. Dar tu ai venit la noi cu povestea aceea incredibilă, Edeard. În mod normal, mărturisesc că nu i-aș fi acordat prea multă atenție – un băiat din provincie amplificând câteva încăierări, căutând simpatie pentru a obține intrarea în breaslă. Cu toate acestea, te-am găsit plăcut de sincer, iar Akeem te alesese ca ucenic, fapt care-mi spunea într-adevăr tot ce trebuia să știu.

– Nu înțeleg, a răspuns Edeard.

– Arma, a spus Finitan încet. A deschis cu a treia mână un sertar de la biroul lui și a ridicat un pachet ambalat în piele.

Acesta pluti prin aer, aterizând pe birou.

Edeard îngheță când cercetă conținutul cu televederea.

– Oh, Madona, a gemut el. Era o armă cu foc repetat.

A treia mână a lui Finitan a desfăcut prudent pachetul. Edeard se uită la obiect cu un dezgust total. Metalul era pătat de rugină în câteva locuri, iar magazia avea mai multe urme de lovituri, dar ar fi recunoscut diabolicul dispozitiv și în ziua morții lui.

– De unde ați luat-o?

– De unde ai lăsat-o, a spus Topar. De pe fundul noului puț din Ashwell.

– Poftim?

– Acolo am fost și, după cum știi, nu e un drum ușor, în cea mai mare parte. M-am întors abia noaptea trecută.

– Ați fost în Ashwell?

Edeard crezuse că lăsase în urmă viața din sat, cu toți locuitorii săi pierduți, chiar crezuse, dar acum, faptul că se uita la altcineva care văzuse ruinele acelea dezolante îi declanșă o avalanșă de amintiri.

– L-am trimis pe Maestrul Topar să încerce să-ți confirme spusele, a zis Finitan. Ceea ce mi-e teamă că a făcut-o în termeni foarte clari.

– Totul a fost așa cum ne-ai povestit, a spus Topar. Buruienile și mușchiul au crescut peste dărâmături, desigur, dar am recunoscut Ashwellul de îndată ce l-am văzut. Stâncile, zidul vechi de apărare din jur. Chiar și puțul în care te-ai ascuns a fost ușor de găsit, deși era în mare parte plin de noroi. Cum ai reușit să deplasezi plafonul de piatră

a rămas un mister pentru mine. Ne-a luat o zi ca să-l spargem și să îndepărtăm bucățile. Apoi încă o săptămână de excavat noroiul înainte de a putea recupera arma.

Aruncă o privire încruntată spre obiectul de pe birou.

– Și acum, ce? a întrebat Edeard.

– Acum, după ce am stabilit că arma există cu adevărat, trebuie să știm cine sunt acei bandiți, a răspuns Finitan. Dacă asta e ceea ce sunt cu adevărat. Ce ne poți spune despre liderul lor? Ai zis că ai vorbit cu el.

– Nu-mi amintesc decât furia lui. Mă ura pentru că îi ucisesem rudele în ambuscada pregătită de ei.

– Asta ți-a spus?

Edeard se strădui să-și amintească. Nu era ușor. Încerca de atât de mult timp să alunge tocmai această amintire.

– Prieteni. Așa i-a numit: prietenii noștri. Urma să mor pentru ceea ce le făcusem „prietenilor noștri". Da.

– Interesant, a spus Finitan. Și cât timp a trecut între ambuscada din pădure și raidul asupra satului tău?

– Aproape un an.

– Deci nu a fost un răspuns impulsiv, instinctiv? L-au planificat.

Edeard dădu din cap, agățându-se de amintire, oricât de tare îl durea.

– Ne cunoșteau. O știau pe Salrana. Cea de la biserică, așa i-a spus. Presupun că trebuie să fi stat cu ochii pe noi. Nu m-am gândit până acum.

– Și erau organizați?

– Da.

– Cu greu genul de raid pe care l-aș pune pe seama unor potlogari.

– Hainele lor, a exclamat Edeard. Cei din pădure erau grosolani, sălbatici, plini de noroi, și erau desculți. Dar cei care au venit în sat purtau haine normale și cizme.

– Și aveau arme cu foc repetitiv, încheie Finitan.

– Nu erau bandiți, nu-i așa?

– Nu, nu de tipul celor care au trăit mereu la marginea societății noastre, a fost de acord Finitan. Deși bănuiesc că sunt aliați. Aceștia sunt emisarii a ceva cu totul diferit.

– Ce? a întrebat Edeard.

– Nu știu. Dar sunt necruțători.

Finitan făcu un semn scurt cu capul spre Topar.

– Eram cinci în grupul cu care am plecat în călătorie, a zis acesta. Ne-am întors doar doi în Makkathran. Edeard, îmi pare rău, dar provincia este complet pierdută. Opt sate au fost devastate, iar asta era atunci când am plecat, chiar înainte de Anul Nou. Capitala este fortificată și înspăimântată. Familiile pleacă în fiecare zi. Fermierii își

părăsesc pământurile și se duc în provinciile estice. Nicio caravană nu mai trece pe acolo. Economia decade. Provinciile vecine nu mai oferă niciun fel de ajutor, sunt prea preocupate de propria lor luptă cu incursiunile bandiților.

Capul lui Edeard se prăbuși în mâini.

– Witham? a întrebat el.

– Da, a răspuns Topar. A căzut la șase luni după Ashwell. De atunci, raidurile s-au intensificat. Este la fel de fiecare dată, se distruge întregul sat, nimeni nu este lăsat în viață, clădirile sunt incendiate. Lipsa de sens este șocantă, nu o fac decât pentru plăcerea de a ucide. Nu există niciun alt motiv pentru asta.

Lacrimile amenințau să înceapă să-i curgă când Edeard își aminti de frumoasa ucenică pielar pe care o întâlnise în piața din Witham. Nu reușise să-i afle numele, băiat stângaci ce era.

Iar acum era moartă, fiecare haină sau șa sau ham la care lucrase erau distruse. Familia ei fusese ucisă.

– Nu e vina ta, a spus Finitan cu blândețe. Nu te mai pedepsi singur.

– Ar trebui să mă întorc, a spus Edeard. Ar trebui să merg cu miliția orașului și să-i alung, până la ultimul, din ținutul pe care l-au contaminat. S-a temut de mine atunci, și, pe Madona, avea dreptate să-i fie. O să-i termin și pe el, și pe cei ca el, într-un fel sau altul.

– Calmează-te, a spus Finitan. Va veni și vremea în care să ne confruntăm cu bandiții și ai putea conduce bătălia aceea. Dar sunt multe lucruri pe care trebuie să le facem înainte de a ajunge acolo.

– De ce? a izbucnit Edeard. Dacă dumneata și Owain vă aliați în Consiliu, ați putea trimite toate brigăzile de miliție pe care le avem. Și le-ați putea cere provinciilor să-și mobilizeze milițiile alături de noi. O *armată întreagă* ar putea năvăli în provincia Rulan. Bandiții ăștia vor fi alungați din Querencia pentru totdeauna.

– De unde vin? a întrebat Finitan. Nu sunt barbari, poartă haine. Ridică din nou arma cu foc repetitiv cu a treia mână. Mai important, unde este produsă? Au un oraș ca Makkathran în spatele lor? Două? Un continent? Noi nu știm încă ce se află dincolo de Rulan, nu cu certitudine. Toate aceste lucruri trebuie să le stabilim dincolo de orice îndoială, înainte de a ne implica într-o campanie masivă pentru a îmblânzi sălbăticia. O astfel de aventură va fi profund nepopulară, atât aici, în oraș, cât și în țară.

– Dar dacă nu o faceți, în cinci ani, invadatorii ăștia vor fi în fața Porții Orașului.

– Da, vor fi, a recunoscut Finitan. Aceasta este cea mai mare amenințare cu care ne-am confruntat de când Rah ne-a adus aici, acum două mii de ani. Sunt profund îngrijorat, Edeard. Există ceva acolo, o societate care evoluează cu un scop malign. O societate în opoziție cu a

noastră, înclinată să ne distrugă pentru un motiv pe care nu-l cunoaștem. Mai important este că au aceste arme cu foc repetitiv blestemate. Cu puterea ta, tu ai putea îndepărta gloanțele trase în tine de una dintre acestea, poate chiar de două sau trei. Dar mă îndoiesc că eu aș putea rezista unui asemenea atac. Nici nu sunt prea mulți care ar putea. Spui să trimitem miliția împotriva lor. Un om înarmat cu așa ceva poate distruge o întreagă trupă de cavalerie. Și știu, de asemenea, să se camufleze. Nu putem trimite soldații miliției împotriva lor, ar fi un măcel la o scară de necrezut. Edeard, eu sunt speriat de acest lucru, înțelegi? Nu știu ce se va întâmpla.

– Da, domnule. Înțeleg.

– Nu se stabilesc undeva, a spus Topar. Ăsta e lucrul cel mai ciudat. Terenurile de pe care ne-au alungat în Rulan reintră în sălbăticie. Buruienile și iarba proliferează pe câmpuri, animalele bântuie liber, ruinele satelor sunt sufocate de viță-de-vie și liane. Nimeni nu locuiește acolo, străinii aceștia nu ne gonesc pentru ca ai lor să poată trăi în locul nostru. Când am ajuns la Ashwell, nu văzusem pe nimeni de peste o săptămână, o săptămână în care am călărit susținut. Doar la întoarcere ne-am confruntat cu ei. În acea zi am avut ghinion. O patrulă singuratică sau un spion ne-a văzut și am fugit imediat ce ne-am dat seama că veneau după noi. A fost ca și cum Honious însuși ne urmărea. Au fost inexorabili. Așa că am văzut aceste arme folosite cu furie, Edeard, știu cu ce oroare te-ai confruntat. Madona a făcut un miracol atunci când te-a condus la adăpost în siguranță. Nu am putut decât să fugim și, de trei ori, nici măcar asta nu a fost de ajuns.

– Dar atunci ce fac? a întrebat Edeard. Ce vor?

– Nu știu, a spus Finitan. Dar este imperativ să aflăm. Se uită la arma ruptă, oroarea strălucind în mintea lui. Dacă nu reușim să-i oprim în provincii, atunci va trebui să producem arme similare doar pentru a supraviețui. Vă puteți imagina masacrul care se va declanșa în această lume? Prejudiciul pe care un singur om îl poate face cu o astfel de armă, multiplicat de o mie de ori. Pentru că un astfel de lucru odată făcut, nu mai poate fi desfăcut.

– A fost deja făcut, a spus Topar cu amărăciune. Nu noi suntem vinovații aici.

Edeard întinse a treia mână și apucă arma. O ridică în aer în fața lui, sondându-i mecanismul complicat cu televederea. De fapt, nu erau foarte multe componente.

– Ați examinat-o? l-a întrebat pe Topar.

– Nu am făcut nimic altceva luni, a spus Maestrul. Pe tot drumul spre casă am studiat-o.

– Este vreo parte secretă, ceva care trebuie să provină de pe navele care ne-au adus pe Querencia, sau ar putea s-o construiască orice fierar?

– Mecanismul este ingenios, dar asta este tot. Nu este nimic ieșit din comun în legătură cu ea, nicio magie sau invenție imposibilă. Un Maestru competent din Breasla Armurierilor ar putea să fabrice și el astfel de componente. Chiar și o calfă ar trebui să fie capabilă, bănuiesc.

Asta îl făcu pe Edeard să-i arunce o privire pătrunzătoare Marelui Maestru.

– Pistoalele cu țeavă lungă proveneau de la Breasla Armurierilor. Un model antic, a susținut Owain.

– Da, a răspuns Finitan pe un ton semnificativ, deși mintea îi era bine protejată. S-ar putea ca ei să aibă deja acest lucru sau ceva similar în tezaurul lor ascuns. Cunoștințe sau artefacte rămase de la nave.

– Credeți că de acolo le-au obținut invadatorii pe ale lor?

Finitan permise consternării să i se strecoare pe sub ecranul mental.

– Mi se pare incredibil că timp de două mii de ani nu am auzit nici măcar o șoaptă despre o altă civilizație pe Querencia.

– Nimeni nu a circumnavigat cu succes pe planetă, a spus Edeard. Sau cel puțin așa mi s-a dat de înțeles. Poate de aceea. Poate că nu este imposibil din punct de vedere geografic, doar că nimeni nu trece niciodată pe lângă acele așezări.

– Dacă ar fi fost așa de mari și de puternice, am fi știut de ele, a replicat Finitan.

– Poate că ar trebui s-o întrebăm pe văduva de veghe, a spus Topar ironic, aruncându-i lui Edeard o privire pătrunzătoare. De fapt…

– Nu am mai văzut niciun suflet după Chae, a răspuns Edeard. În orice caz, să ne întrebăm unde sunt nu ne ajută cu nimic. Ceea ce fac, asta este problema.

– Dacă am putea afla de unde provin, am putea reuși să le cunoaștem pe deplin intenția, a spus Finitan. Apoi a oftat. Ne învârtim în cerc. Răspunsul meu este cel pe care ar trebui să-l hotărâm acum.

– Poate un armistițiu cu Owain, a sugerat Edeard. Makkathranul trebuie să trimită iscoade în sălbăticie dincolo de Rulan pentru a descoperi originea armelor. Aș merge… a început nesigur.

– Nu, nu vei merge, a spus Finitan ferm. Avem nevoie de tine aici pentru anihilarea completă a bandelor. După ce orașul este consolidat, putem începe să încheiem alianțe mai bune cu provinciile. Asta e ceea ce nu înțelege Owain, cu greu putem asigura unitatea din zona rurală, dacă nu suntem capabili să implementăm legea universală aici, acasă. Iar în fața acestor incursiuni trebuie să ne arătăm uniți. Asta te face vital pentru campania mea, Mergătorule-Pe-Apă.

Edeard dădu din cap fără tragere de inimă.

– Și apoi?

– Când bandele vor fi alungate, și dacă devin primar, atunci ar putea fi momentul potrivit pentru tine să-ți urmărești rivalul. Deși

Madona știe cum îi vei explica o astfel de absență proaspetei tale soții.

Edeard tresări, căci nu se gândise la asta.

– Uneori trebuie să faci ceea ce e greșit pentru a face ceea ce e drept, murmură el liniștit.

– Într-adevăr, a spus Finitan. Între timp, mă voi concentra pe câștigarea afurisitelor de alegeri. În felul acesta voi putea pune bazele pentru lupta inevitabilă care va veni.

– Ar putea veni mai repede decât crezi, a intervenit Topar. Provinciile din jurul Rulanului și-au mobilizat deja milițiile. Apelul la ajutorul Marelui Consiliu va ajunge mult înainte ca oamenii să înțeleagă ceea ce se întâmplă la frontierele noastre din vest.

– Nu doar la frontiere, a spus Edeard. Răufăcători sunt peste tot în țară, și devin tot mai îndrăzneți. Va trebui să faceți o mișcare decisivă odată ajuns primar.

– Dacă, băiatul meu, și este încă un mare dacă. Owain nu este prost și are mult sprijin în oraș. Oamenilor le place sloganul lui cu „o singură națiune".

– Dar ceea ce discutăm acum înseamnă același lucru.

– În esență, da, dar eu voi începe lucrurile diferit. Siguranța Makkathranului trebuie să primeze, fără asta, totul va fi pierdut. Owain utilizează unificarea pentru a strânge orașul în spatele lui, orașul așa cum este acum. În cele din urmă, va fi un eșec.

– Facem progrese, a spus Edeard. Am o nouă tactică pe care suntem aproape gata să o implementăm. Este oarecum ca un joc de noroc, dar ne-ar putea ajuta să depășim echilibrul actual.

– Atunci, să ne rugăm la Madona să reușească.

Edeard se ridică, pregătindu-se să plece.

– Maestre?

– Au, spuse Finitan cu un zâmbet amabil. Nu-mi sună bine.

– Am nevoie de un genistar mic pentru a iscodi în jur fără să atragă atenția asupra lui.

– O provocare interesantă, voi vedea ce pot sculpta pentru tine.

– Și mă întrebam, de asemenea, dacă știți cum se poate vedea printr-un camuflaj. Sunt convins că oamenii care mi-au întins capcana în Eyrie mă puteau percepe.

Finitan îi aruncă rapid lui Topar o privire amuzată.

– Din moment ce camuflajul nu există, sub nicio formă, atunci nu poate exista nici vreo modalitate de a-l penetra.

– Da, domnule, a răspuns Edeard dezamăgit.

– Desigur, nimic asemănător cu asta. Darul lui Finitan se precipită în mintea lui Edeard, o metodologie extrem de complexă pe care abia o putea înțelege.

– Atunci, în mod sigur îmi voi aminti să nu o folosesc, domnule.

– Vom face din tine un adevărat cetățean al Makkathranului, băiete.

Uniformele sosite de la croitor erau uimitor de confortabile, realizate dintr-o țesătură de bumbac cu dromătase, care era și moale, și rezistentă. Edeard nu se aștepta la așa ceva. Spre deosebire de uniforma pe care i-o dăduse Kristabel, acestea erau pentru uzul zilnic. Le lipsea ostentația uniformei de miliție, dar croitorul se străduise cumva să le facă cu mai mult farmec decât cele pe care Edeard le cumpărase de la furnizorul obișnuit al poliției. Butonii de platină străluceau mai puternic decât cei uzați din argint supralustruit ai lui Dinlay. Croiala era subtil diferită, făcându-l să arate zvelt și elegant, un fel de tunică pe care un membru al nobilimii ar purta-o dacă s-ar coborî vreodată să se angajeze la o secție de poliție. Iar cămășile făceau zăpada din vârful munților să pară gri în comparație. Croitorul furnizase chiar un amestec special de fulgi de săpun pentru a fi utilizați de ge-cimpanzei, astfel încât să nu le mânjească puritatea. Cât despre cizmele înalte până la genunchi, spațiul dintre nebuloase nu era la fel de negru și nici nu avea un astfel de luciu.

În prima dimineață când a îmbrăcat-o pe una dintre ele, Edeard s-a postat nervos în fața oglinzii din apartament și s-a uitat la silueta reflectată în ea. Nu și-a putut împiedica cu niciun chip un zâmbet mândru.

Elegant, a decis el, *da, foarte elegant*.

Pelerina lungă avea și ea o contribuție. Era prinsă în jurul gâtului de o broșă rotundă incrustată cu smaralde pe care încercă să o fixeze cu o singură mână. Agită pelerina cu a treia mâna și admiră vârtejul pe care îl făcea în jurul lui. *Plăcut tușeu*. O agită din nou, făcând materialul să se ridice și să se unduiască lent. Poate că ar putea deveni semnătura lui. Noaptea, va intensifica luminile portocalii ale orașului ca să îi contureze silueta ce va apărea de nicăieri pentru a se năpusti în mod formidabil asupra criminalilor, cu pelerina rotindu-se ca un fum mânios în spatele lui. La vederea unei astfel de apariții impresionante, aceștia ar renunța la luptă și s-ar preda, căzând în genunchi și pocăindu-se. *Bine, atunci!*

– Au! Acul de la broșă i se înfipse în deget. Edeard îl scutură, apoi supse picătura de sânge. La naiba! *Bine, imaginea mai trebuie lucrată puțin.*

Fixă broșa la locul ei, își puse pălăria și își plimbă un deget de-a lungul marginii, încheind cu un salut către sine însuși.

– Ei bine, asta e ceea ce numesc eu un ofițer al orașului.

Macsen a numit-o cu totul altfel când Edeard a intrat mândru în sala mică a secției Jeavons. Tânărului Felax îi căzu falca de uimire când Edeard trecu pe lângă banca pe care stătea. Un cor obraznic de urlete de lup a răsunat în jurul încăperii.

– Sunt fericită să văd că nu ți-ai abandonat rădăcinile, îi aruncă

Kanseen.

Edeard desfăcu broșa și își scoase mantia cu un gest elaborat.

– Mai e cineva gelos?

– Mă bucur că ne-ai învățat să ne camuflam, mormăi Boyd. Pentru că în niciun caz n-am să merg pe stradă alături *de aia*.

Dinlay se uită urât la el pentru o asemenea necuviință.

– Ești foarte elegant, a spus el. Oamenii au așteptări de la noi acum, și trebuie să arăți în consecință.

– Mulțumesc, i-a răspuns Edeard.

Privi în jurul sălii. Erau zece polițiști la mese acum, oamenii în care avea implicit încredere, citind rapoarte. În ritmul în care se adunau dosarele, va trebui în curând să angajeze Breasla Grefierilor ca să le ordoneze, gândi el cu tristețe.

– Șaptezeci și două acum, a spus Doral.

– Asta e bine, a recunoscut Edeard.

Cele mai multe dintre dosarele din sală erau pentru excludere, și încă se adunau. Dar echipa sa trecuse prin ele și evaluase rapoartele de la secțiile din oraș, împreună cu informațiile neprețuite care veneau prin Charyau și rețeaua sa de negustori și comercianți. Însemnările vechi ale lui Edeard din zilele sale de spionaj la Casa cu Petale Albastre erau, de asemenea, examinate cu atenție. Încet, dar sigur, identificau eșaloanele superioare ale bandelor. Conducătorii se întâlneau rar, astfel încât nu exista nicio dovadă palpabilă care să-i lege de vreun act criminal. Dar modul în care colaborau și își respectau reciproc teritoriile arăta că se cunoșteau și că erau organizați după criterii bine stabilite. De fapt, era în mod curios ca un fel de oglindă a modului în care interesele nobilimii convergeau. Edeard era iritat de faptul că nu descoperiseră încă o legătură între bande și familii aristocratice cu reputație proastă, precum Gilmorns, de exemplu.

– N-am putea merge să-i arestăm și gata? scânci Boyd. Cu siguranță, șaptezeci și doi sunt de-ajuns. Și Buate trebuie încă să compară în fața instanței financiare în fiecare zi.

Edeard se strâmbă.

– Aș vrea să fie o sută, a spus el.

Numărul acesta ar fi impresionant. Ar arăta cetățenilor Makkathranului faptul că făceau incursiuni de amploare împotriva bandelor. Că nu se ocupau doar de mandatele de excludere și de promisiunile candidaților la funcția de primar.

Ideea nu era să obțină condamnări, Edeard știa că nu avea suficiente dovezi pentru asta. Dar o clauză puțin cunoscută din articolele cu privire la arestare spunea că, dacă un polițist jura că existau motive de suspiciune că deținutul ar fi implicat în activități ilegale, aceasta putea fi făcută timp de douăzeci și două de zile, fără punere sub acuzare. Acest interval trebuia să le acorde jandarmilor

suficient timp pentru a aduna probe și a interoga toate părțile implicate.

Raționamentul lui Edeard era că, odată cu ridicarea de pe străzi a întregii conduceri, sau a cât mai multora pe care-i puteau identifica, și ținerea lor în izolare timp de o jumătate de lună, soldații obișnuiți ai bandele ar fi complet anihilați. „Un corp fără cap", așa cum rezumase Macsen.

Dacă rezistența bandelor se prăbușea, așa cum spera Edeard, eliberând oamenii de sub tirania lor, restabilirea întregii situații la sfârșitul celor douăzeci și două de zile ar fi un argument puternic în favoarea lui Finitan pentru a propune exilul. Maestrul intenționa, de asemenea, să introducă legislația de urgență în fața Marelui Consiliului imediat ce începeau arestările, prelungind perioada de detenție la o lună. Patruzeci și patru de zile i-ar duce până după alegeri. Era ușor pe sub mână, credea Edeard, dar acesta era Makkathranul – nu-l putea schimba peste noapte.

Se așeză la masa pe care o folosea și aruncă grămezii ordonate de dosare din carton gri o privire abătută. Indiferent de cât de mult lucrau, sau de cât de mult delegau, hârțogăraia nu se diminua.

– Ceva în plus de citit pentru tine, a spus Dinlay.

Edeard își văzu prietenii zâmbind în timp ce Dinlay îi întindea o carte mică și roșie.

– Un cadou de la noi toți, a spus Kanseen.

Edeard luă cartea. Era foarte subțire. Pe copertă era scris cu litere mici de aur: *Ghidul unui gentleman pentru căsătorie.*

– Mulțumesc, a zis el, cu adevărat recunoscător.

– Ce spune despre noaptea burlacilor? a întrebat Macsen. Realizând ce spusese, aruncă o privire panicată spre Kanseen. Adică noaptea prietenilor, s-a corectat el.

Polițista tocmai gemuse obosită.

Edeard răsfoi paginile.

– O seară poate fi în mod justificat rezervată pentru ca bărbatul să-și ia adio de la cunoscuții de sex masculin pe deplin conștient de faptul că existența de burlac este pe cale să se încheie pentru el. Aceasta ar trebui să fie o seară de bun-gust, de revedere a locurilor pentru care păstrează amintiri plăcute și de experimentare a unor noi delicii pentru ultima dată.

– Nu vreau încă o noapte la Olovan's Eagle, a protestat Dinlay. Ăsta ar trebui să fie un lucru special.

– Am putea începe la restaurantul Rakas din Abad, cel la care ne-am dus după absolvire, a spus Kanseen.

Edeard s-a arătat într-o oarecare măsură de acord, deși Salrana fusese cu ei în acea zi.

– Poate un altul, a spus el.

– Știu un teatru în Fiacre, a zis Boyd cu răsuflarea tăiată.

– Animatoarele se dezbracă în timp ce dansează.

– Serios? a întrebat Edeard.

În mod deliberat, Kanseen se concentră pe un punct chiar deasupra capului lui Edeard, cu maxilarele încleștate.

– Asta nu e rememorarea trecutului, a recunoscut Edeard.

– Vom începe de la pista de câini din Andromeda și apoi o să trecem prin câteva taverne elegante din Lillylight, a concluzionat Macsen. Există o mulțime de restaurante bune și teatre acolo, așa că ne putem decide atunci.

– Excelentă idee, a spus Kanseen.

– Julan trebuie să obțină întâi votul în Consiliu, s-a plâns Edeard.

– Este considerat *conduită nepotrivită* să votezi împotriva unui proiect de lege de aprobare, a spus Dinlay. Nu a mai fost un vot împotrivă de peste trei sute de ani.

– Serios? Nu știam asta.

– Noi știm, au spus ei la unison.

Edeard trebuia să-și petreacă seara alegând costumul pe care urma să-l poarte la balul de caritate organizat de Maestrul Cartierului Nighthouse. Programat să aibă loc peste două săptămâni, acesta avea loc în fiecare an pentru a strânge fonduri pentru spitalele orașului. Kristabel acceptase scuza că nu era decât ceva muncă de polițist care trebuia făcută pe timp de noapte.

– Fii atent, îi spusese ea, făcându-l să se simtă aproape vinovat. Aproape.

Aceasta era cu siguranță prima dată când Edeard îi fusese recunoscător lui Buate. Dar șeful bandelor aranjase o întâlnire cu câțiva din cei incluși în „Lista celor o sută" întocmită de polițiști. O reuniune atât de importantă nu putea fi trecută cu vederea.

Când se lăsă amurgul, își conduse echipa afară din secție. Toți au devenit imediat conștienți de cei trei ge-vulturi de deasupra capului și de cei câțiva mici ge-câini vagabonzi de pe stradă. Trecuse ceva timp de când bandele foloseau persoane în carne și oase pentru a le spiona venirile și plecările din secția de poliție.

– Vreau să încerc ceva, le-a spus celorlalți. Nu vom utiliza tunelurile pentru o vreme.

L-au urmat pe podul peste Canalul de Marmură care ducea în Drupe, acolo unde străzile erau înguste, iar clădirile înalte. Ge-vulturii se mențineau în dreptul lor, plutind și înălțându-se în aerul nopții.

– Am citit cartea voastră, a spus Edeard. Se pare că, după căsătorie, nu ar trebui să mă plâng lui Kristabel despre lucruri legate de gestionarea proprietăților mele, dacă treburile merg prost.

– Da, întotdeauna evit asta atunci când sunt cu Saria, a spus Boyd.

Așa e cel mai bine.

– Și nici nu ar trebui să fiu cârcotaș cu privire la partea din bugetul gospodăriei cheltuită pe garderoba ei. Se pare că e de datoria ei să arate întotdeauna cât mai bine pentru mine și să mă sprijine în public.

– Așa este, a spus Kanseen.

– Și nu trebuie să mă simt inconfortabil dacă cedez într-o dispută cu ea.

– Asta trebuie să fi fost scrisă de o femeie, observă Dinlay.

Era deja întuneric la baza clădirilor când au intrat pe bulevardul Moslet, care era doar puțin mai mult decât o crăpătură adâncă între zidurile înalte de șase etaje. Cele două seturi de clădiri erau legate de mici poduri-tub boltite, cu fante subțiri de lumină portocalie în partea inferioară, care trimiteau o lumină slabă în jos, pe trotuar. Aleea era alcătuită dintr-o serie de colțuri ascuțite, care limitau televederea, în timp, îngustimea ei ar fi făcut pe oricine i-ar fi urmărit deosebit de suspect. Exact genul de loc care, de obicei, îi furniza lui Edeard o acoperire excelentă în timp ce dispărea în jos, în tuneluri.

Ordonă benzilor luminoase portocalii de pe poduri să se închidă, transformând întunericul într-o forță claustrofobică. Un raid rapid cu televederea îi arăta că erau singuri atunci când au trecut de primul colț. Continuă apoi cu o căutare mai subtilă, folosind tehnica dăruită de Finitan. Cineva era ascuns în alee. În mintea lui apărea ca un vârtej gri, ca un mic balon de ceață. În mijloc, se contura silueta unui om.

– Nu vă opriți, le-a spus prietenilor săi. Trebuie să ne grăbim.

Au început să alerge înainte. Edeard observă cum silueta din spatele lor își accelera ritmul.

– OK, ne oprim aici, a ordonat el după ce au trecut de al doilea colț.

Se aflau chiar sub unul dintre podurile mici, invizibili pentru ge-vulturii deasupra. Urmăritorul s-a ascuns grăbit după colț, observând echipa strânsă laolaltă, de parcă comiteau un act ilegal. Brațul lui Edeard se ridică înainte, arătând spre el, iar pelerina se roti, urmându-i mișcarea.

Aleea îngustă a fost brusc inundată de o lumină albă strălucitoare. Un zgomot teribil ricoșă din zidurile apropiate.

Fulgerul miniatural trimis de Edeard lovi silueta direct în piept. Omul a fost trântit la pământ, camuflajul dispărându-i într-o clipă.

– Sfântă Madona, înghiți în sec Dinlay.

Edeard se uită cu interes la spion: individul era scuturat de spasme, dar nu încerca să se ridice. Televederea îi dezvălui că era încă în viață, gândurile alergându-i în tiparul unui somn agitat. Fulgerul trebuie să-l fi făcut să-și piardă conștiența, deși inima îi pompa încă sălbatic, și nu tot timpul regulat. Jacheta groasă de piele fumega de la arsura din locul în care fusese lovit.

– Ai grijă de ge-vulturi, i-a spus Edeard lui Kanseen în timp ce

ridica trupul inert cu a treia mână și îl trăgea spre echipă.

Păsările văzuseră fulgerul, nu putuse împiedica asta. Dar trebuie să fi fost orbite. Proprietarii lor tot nu știau ce se întâmplă pe alee.

Imediat după ce Kanseen a reușit să dezorienteze genistarii deja amețiți de deasupra capului, Edeard îi ceru orașului să-l lase în tunelul de evacuare de sub stradă. Echipa se scufundă, împreună cu ostaticul.

Odată ajunși în siguranță în subteran, Edeard îl cercetă ținându-l cu mâna a treia deasupra firicelului de apă. Era destul de simplu, probabil pe la cincizeci de ani, cu un păr negru ondulat și o barbă mică, frumos tunsă.

– Îl cunoaște cineva? a întrebat Edeard.

– Eu nu mi-l amintesc de pe niciuna dintre listele noastre, a spus Dinlay.

Macsen lăsa să-i scape un oftat dureros.

– Nici n-ai avea cum, uită-te la cum e îmbrăcat.

Edeard îi aruncă omului inconștient o privire mai atentă. Hainele erau simple, o jachetă neagră de piele purtată peste o cămașă indigo și pantaloni bej din piele întoarsă. Ghetele până la glezne aveau agățători discrete pentru șireturi, făcute din argint. Genul de veșminte pe care le puteai cumpăra de oriunde în Makkathran fără să atragi atenția. Cu toate acestea, în ultimul timp, Edeard se familiarizase cu croitorii orașului pentru a recunoaște calitatea atunci când o vedea.

– Scump, a spus el.

– În niciun caz ieftin, a replicat Macsen. Știm, deci, că nu face parte din bande, nu direct.

– Familiile?

Pe fața lui Macsen apăru o expresie de suferință.

– Din nou ceva ce nu poate fi dovedit, nu că el ne-ar spune ceva.

– Și atunci, ce? a întrebat Boyd. Haide, e evident că știi ceva.

– Uitați-vă unde ne aflăm și cum am ajuns aici, a spus Macsen cu o voce serioasă și calmă, neobișnuită pentru el. Și fulgerul cu care l-ai doborât, Edeard, asta-i ceva nou. Se zvonește că apartamentul tău e diferit. O cădere din turn nu te ucide. Nu-i de mirare că familiile sunt interesate de tine.

– Și familiile pot să arunce lumina așa, a spus Edeard în defensivă. Eu doar am mai multă putere.

– Nu, e mai mult decât putere. Mai poate cineva să vadă suflete? Poate cineva să vorbească cu orașul însuși? Nimeni. Ești deasupra noastră, Mergătorule-Pe-Apă. Mult deasupra noastră.

– Și ce? a spus Dinlay. Întotdeauna am știut că Edeard este mult mai talentat decât noi toți la un loc.

– Asta merge dincolo de talentul psihic. Macsen îl privi pe Edeard în ochi. Înspăimânți oamenii, Mergătorule-Pe-Apă. Chiar și eu sunt nervos în prezența ta, și eu te cunosc mai bine decât cei mai mulți din

orașul acesta. Nu cred că vei abuza de puterea ta. Dar, recunoaște, ce te-ar putea opri? Acesta-i motivul pentru care atragi atâta atenție.

– Dar eu niciodată nu aș… Eduard se frânse, făcând apel la prietenii lui. Vreau ca orașul să funcționeze, să fie un cămin pe care să ne putem bizui, un loc unde toată lumea să fie în siguranță. Știți asta, și de aceea mă ajutați, nu-i așa? a întrebat el, îngrozit că ei ar putea să nu-i împărtășească ambițiile.

– Da, l-a asigurat Kanseen. Dar trebuie să recunoști că Macsen are dreptate. Nu numai că ai talent, dar ești și popular. Pun pariu că dacă ai candida pentru postul de primar, ai primi o grămadă de voturi.

– Dar nu vreau, eu îl sprijin pe Finitan.

– Știu asta, i-a spus ea. Ideea este că Marile Familii văd cât de mult sprijin ai, și ei știu că vrei să schimbi ceva. Schimbarea, revenirea la o conducere mai democratică, introducerea răspunderii, toate astea presupun diminuarea puterii lor și, Madona să-i ajute, chiar și a averilor lor. Asta e ceea ce protejează întreaga structură politică a orașului: păstrarea și extinderea proprietăților lor. Dacă vei elimina bandele, pasul următor va fi să-i urmărești pe ei și modul în care au distorsionat și abuzat de constituția lui Rah. Asta e inevitabil.

– Unii oameni spun că ești Rah, a zis Boyd. Ridică din umeri. Este adevărat. Sunt deseori întrebat. Ei cred că te-ai întors din Inimă pentru a transforma orașul în paradisul care era la început. Bandele și răufăcătorii care ne chinuie acum sunt felul de haos de care Rah și-a îndepărtat adepții.

– Oh, Madona.

Edeard se uită disperat la Dinlay.

– Oamenii m-au întrebat și pe mine, a spus acesta, parcă scuzându-se. Dar eu știu că nu o să te autoproclami împărat. Asta e o prostie. Nu ar spune așa ceva dacă te-ar cunoaște bine.

Edeard se simțea incredibil de obosit. După tot ce făcuse, după toate câte le îndurase, să afle că dăduse naștere doar unei imense surse de neîncredere și suspiciune era o revelație cumplită.

– Vreau doar ca oamenii să fie în siguranță, a strigat el. Vreau ca toate crimele să se oprească. Vreau ca frica să se termine. Vreau ca oamenii să știe că liderii și polițiștii lor îi vor proteja.

Kanseen îi cuprinse umerii cu brațul.

– Cred că asta este ceea ce deranjează cel mai mult familiile. Ei nu pot să creadă că cineva cu puterea ta poate fi cinstit. Dar ești, și de aceea eu voi rămâne alături de tine până la capăt.

– Și eu, a spus Dinlay.

– Am încredere în tine, Edeard, l-a asigurat Boyd.

Toți s-au întors spre Macsen.

– Hei! Se subînțelege.

– Spune-o totuși, i-a cerut Kanseen.

– Sunt alături de tine.

– Mulțumesc.

– Dar trebuie să recunoști că tot ce poți face tu este cu mult dincolo de orice a văzut Querencia până acum și, blasfemie sau nu, eu îl includ și pe Rah aici.

– Da, a recunoscut Edeard sfios.

– Deci… îl întrebă Dinlay, ești Rah?

– Nu!

– Atunci, de ce tu? a întrebat Macsen. Trebuie să fii ceva special.

– Vă spun adevărul, nu sunt.

– Ai fost ales, a zis Kanseen. Noi știm că tot ce a spus Madona în Scripturile ei este adevărat. Ne-ai arătat sufletul lui Chae – și nu-ți place ironia din asta? Deci, dacă avem suflete, și Marea lui Odin este calea către Inimă, în universul acesta există mai multe decât știm noi.

– Ales? repetă Edeard năucit.

– Nu știu de cine, sau de ce, dar nu e posibil ca tu, cu toate abilitățile tale, să apari într-un moment ca aceasta pur și simplu din întâmplare. Inima, sau strămoșii noștri, ne vorbește prin tine.

– Poate că nu ei, a replicat Edeard cu gândul la visele sale. Dar cu greu aș putea nega ceea ce pot face, indiferent care mi-a dat acest har. Vă promit că voi face cu el ceea ce cred că e bine. Și dacă vreunul dintre voi nu este de acord, atunci, de dragul Madonei, spuneți-mi. Privi în jos la ostaticul lor inconștient. Ceea ce ne aduce înapoi la el. Cine este?

– Familiile au propriile lor metode de a menține ordinea în oraș, a răspuns Macsen. La urma urmei, cu greu se pot bizui pe polițiști, nu-i așa? Nu înainte de a veni Mergătorul-Pe-Apă.

Dinlay îl opri.

– Polițiștii au adus întotdeauna legea și ordinea în Makkathran. Am fost creați de însuși Rah.

– Rah le-a permis Maeștrilor Cartierelor să organizeze poliția în fiefurile lor, a răspuns Macsen pe un ton echilibrat. Polițiștii independenți, la nivelul întregului oraș, au apărut mult mai târziu.

Edeard ridică o mână, făcându-l să tacă pe Dinlay, care se încruntase.

– Vrei să spui că mai există o altă forță de poliție în Makkathran?

Macsen clătină din cap.

– Ăsta e un cuvânt prea puternic. Adevăratele Mari Familii sunt la fel de vechi ca și orașul. Imediat ce s-au stabilit aici, au căutat metode pentru a-și apăra interesele. Familiile au propriii lor paznici, de exemplu. Ele au, de asemenea, grefieri, avocați, medici, o listă lungă de angajați pentru a acoperi toate cerințele. Ei bine, există și oameni care au grijă de interesele lor *politice*, ceea ce presupune multe. Cred că ai remarcat că cele mai mari familii nu sunt supuse intimidării de către

bande. Proprietățile lor sunt imune. De ce?

– Pentru că lucrează cu ei? a întrebat Edeard.

– Nu, nu, mergi prea departe. Există o *înțelegere*, nimic oficial, nimeni nu a stat vreodată în jurul unei mese să traseze limitele. Dar familiile au grijă de ele însele la toate nivelurile. Dacă o bandă ar fi vreodată destul de stupidă sau de arogantă încât să depășească limitele, atunci anumiți membri ai familiei ar pune imediat capăt situației, și într-un mod în care bandele l-ar înțelege.

– Dar… Mirnatha, a spus Edeard.

– Da. Cel mai mare șoc care a lovit acest oraș, după cele întâmplate la Bazinul Birmingham. Nu-mi place s-o spun, dar e vorba despre cauză și efect.

– Ești unul dintre ei? a întrebat Dinlay. Unul dintre acești agenți ai familiilor?

– Nu.

– Se pare că știi multe despre ei.

– De fapt, nu știu. Unul dintre verii tatălui meu a sugerat de câteva ori că există un grup de rude care ar putea fi interesate să mă primească în calitate de asociat. Dar lucrurile nu au mers mai departe. Tatăl meu a murit și, ei bine, știți cu toții cum ne-au tratat familia mea pe mine și pe mama după aceea.

– Are sens, a spus Edeard. Numai că eu cred că este vorba de mai mult decât de un acord vag în ceea ce privește unele familii. Știu din proprie experiență că familia Gilmorn este puternic implicată în organizația lui Buate.

Macsen făcu semn cu capul spre ostatic, pe care Edeard încă îl ținea cu a treia mână.

– Au existat două tentative bine orchestrate pentru a scăpa de tine. Nu se vor opri acum, mai ales că abilitățile tale par să fie în creștere.

Edeard se gândi la ultima discuție cu Ivarl.

– Ai putea avea dreptate. În cazul acesta, nu conducem evenimentele în modul în care credeam noi.

– Bun venit în Makkathran, a spus Macsen.

– Unde totul este legat întotdeauna de politică.

– Bine, începi să înțelegi.

Edeard respiră adânc.

– Deci, ce facem cu prietenul nostru de aici?

– Ge-vulturii le-au arătat agenților familiilor că știi trucul cu fulgerul, a spus Kanseen. Și evident, poți penetra camuflajul acum. Data viitoare, vor veni după tine cu tot ce au.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare.

– De ce, ce-ai de gând să faci cu el?

– Nu știu. L-am neutralizat pentru că a trebuit s-o fac.

– Nu va ceda la interogatoriu, a spus Macsen. Are prea multă

încredere în ai lui. Asta nu ne lasă prea multe opțiuni.

– Există un loc unde pot să-l duc și de unde nu există nicio cale de ieșire, a zis Edeard, întrebându-se dacă Macsen îl testa. Asta ne va ajuta până când vom putea decide ce să facem.

– Sună bine.

Când Edeard respinsese oferta lui Finitan pentru o perioadă de ucenicie în Breasla Oumodelatorilor orașului, o făcuse din convingerea că talentul său era la nivelul oricăruia dintre practicienii din Turnul Albastru. Acum, uitându-se la micul ge-șoricel cuibărit în mâna lui, știa cât de vanitos fusese în ziua în care luase decizia care îi schimbase viața. Creatura nu era mai mare decât o lungime de deget, blana întunecată îi era la fel de moale ca a unui pisoi terestru, și cele trei gheare curbate care se extindeau de la fiecare picior-crenguță erau ascuțite și dure, permițându-i să urce în fugă majoritatea zidurilor din oraș. Dar capul era o adevărată minune. Avea niște urechi lungi, care puteau auzi un ac căzând la o distanță de treizeci de metri, în timp ce ochii erau miniaturi ale sferelor acelora cu nuanțe indigo ale ge-vulturilor, permițându-i să vadă limpede în plină noapte.

Finitan i-l dăduse cu un mic rânjet de satisfacție.

– Cel puțin, vei aprecia eforturile mele. Fii amabil și ai grijă de creația mea.

– Da, domnule, a răspuns Edeard cu reverență, ridicând cu prudență ge-șoricelul, mintea agitată liniștindu-i-se în mod automat cu gânduri tămăduitoare.

Ochii mici îl priviră pasiv, apoi un licăr de încredere se manifestă în spatele lor. Edeard îi răspunse cu un zâmbet.

– Ah, ce ucenic bun ai fi fost, a spus Finitan melancolic.

– Care este durata de viață?

– Din păcate, nu mai mult de o săptămână.

Edeard simți un fior de compasiune, dar înțelegea că asta era situația. Nu mai văzuse până atunci un genistar atât de mic și durata lor de viață fusese întotdeauna proporțională cu mărimea.

Admirația sa pentru abilitățile Marelui Maestru crescu considerabil. Nu avea nicio idee cum să sculpteze un astfel de lucru. În primul rând, era mai mic decât un embrion de ge-câine de două săptămâni, ceea ce ridica unele întrebări interesante cu privire la incubație. Akeem spusese întotdeauna că o ge-pisică standard era cel mai mic posibil genistar.

Când Edeard și echipa au ajuns sub casa din Sampalok în care Buate se întâlnea cu oamenii lui, a scos animăluțul din buzunar și l-a ridicat în sus. Orașul l-a săltat din tunel în pivnița cea mai de jos. Edeard îi televorbi în minte, conducându-l cu grijă sub ușa pivniței și pe scări până la următoarea pivniță. Gheruțele au trebuit să zgârie în

substanța dură a orașului și să caute neregularități infime de care să se prindă, în timp ce se ridica de pe fiecare raft curbat. Doi paznici stăteau în coridorul scurt și întunecat din capătul scărilor, ambii având pistoale ascunse în centuri. Niciunul nu a observat ge-șoricelul trecând în goană pe lângă ei. Nu l-a remarcat nici omul înfășurat în camuflaj pe care Edeard îl percepea stând în picioare în interior, chiar lângă ușă.

Buate era deja în cameră cu alți opt lorzi ai bandei. Erau așezați în jurul unei mese mari și vechi, cu sticle de vin și de bere deschise în fața lor. Ge-șoricelul se strecură în spatele unui dulap înalt din colț și escaladă lemnul în tăcere, ieșind pe partea de sus unde cineva lăsase un set de vase antic de porțelan. De acolo îi dărui lui Edeard vederea lui clară și sunetul vocilor furioase.

Edeard împărtăși percepția cu echipa, alături de care stătea rezemat de peretele tunelului, mult sub podeaua pivniței.

– Aceia sunt Gormat și Edsing, a spus Dinlay. Și acela e Joarwel, și-a ras barba, uite.

– Ești sigur? a întrebat Kanseen.

– Da.

– Are dreptate, a spus Boyd. Nu a mai fost văzut de câteva săptămâni, și iată de ce. E isteț tipul.

– Îi știu pe Hallwith și pe Coyce, a spus Macsen. Dar nu-i recunosc pe ceilalți.

Încă doi oameni au sosit, salutându-i scurt pe Buate și pe ceilalți.

– De ce suntem aici? a întrebat Joarwel.

– Pentru că ne doare, i-a răspuns Buate. Pentru că tot spunem oamenilor noștri că totul este în regulă, iar ticălosul de Mergător-Pe-Apă ne ia stradă după stradă.

– Nu am nevoie să mi se spună asta, a replicat unul dintre necunoscuți. Treizeci de ani am trăit în casa mea, ca să vină apoi un copil polițist fluturându-mi în față un nenorocit de mandat de excludere. Tot ce am putut face a fost să nu trag pe loc în rahatul acela mic. Treizeci de ani!

– Situația se va înrăutăți, a spus Buate. Vrea să ne aresteze pe toți.

– Nu sunt destule închisori.

– Nu oamenii, doar pe noi. Face o listă. Vor fi o sută dintre noi pe ea.

– La naiba, mormăi Macsen. Cum a aflat asta?

Edeard ridică din umeri. El nu era surprins.

– Să ne aresteze pentru ce? întrebă Coyce. Abia am făcut destul pentru a mă hrăni anul acesta. Trei dintre băieții mei au plecat și s-au angajat la teatre, pentru numele Madonei.

– Pentru nimic, a spus Buate. Nu ne pune sub acuzare, doar ne închide.

– Care naiba e rostul?

– Poate să ne rețină douăzeci și două de zile. Asta e legea.

– Douăzeci și două de zile!

– Și așa ajunge la alegeri, a spus Buate pe un ton semnificativ. Fără noi, el crede că oamenii noștri se vor dezorganiza.

– Să-l ia naiba de ticălos, ar trebui să-i tăiem gâtul.

– Nu. Să-i tăiem gâtul fetei lui și să-l facem să se uite, apoi să-l ardem de viu. Asta am făcut cu băcanul din Zelda. După aceea, nu am mai avut nicio problemă cu negustorii.

– Mergătorul-Pe-Apă are dreptate, a spus Edsing. Fără noi, ca să ținem lucrurile sub control, vom rămâne fără nimic.

– Mai mult decât atât, a replicat Buate. Dacă Finitan câștigă, vom fi alungați din Makkathran.

– Și ce vom face în privința asta? a strigat Hallwith. Nu poate câștiga, ăsta este Makkathranul.

– Au fost mai multe tentative de a-l ucide și de a-l distruge. Cu toate acestea, încă se plimbă pe străzi nevătămat. Are puteri pe care noi nu le avem.

– Vrei să spui că *este* Rah? întrebă Edsing. Așa se vorbește oriunde mă duc.

– Superstiție stupidă. Este un orfan din provincia Rulan, nimic mai mult. Știu că ăsta este adevărul. Puterea lui este, totuși, formidabilă.

– Se spune că Pythia îl favorizează.

– Mă doare-n cot ce favorizează Pythia. Problema noastră nu este spirituală, ci una foarte reală. Mergem la închisoare, apoi suntem exilați pe o insulă părăsită de Madona pentru tot restul vieților noastre.

Pumnul Hallwith lovi în masă.

– Am înțeles! Acum spune-ne ce trebuie să facem.

– Luptăm cu el, fiecare dintre noi. Asta e tot ce ne-a rămas. Când vin să ne ducă în celule, ne luptăm, pentru că dacă nu o facem viața noastră este terminată. Tragem în fiecare polițist, ardem fiecare depozit, scufundăm gondolele și navele din port. Arătăm Makkathranului că suntem la fel de puternici ca Mergătorul-Pe-Apă și de departe mult mai periculoși.

– Dar nu ne putem pune împotriva lui, a spus Coyce. L-au aruncat de pe vârful unui turn și a zburat. Gloanțele sunt inofensive. Am fost acolo în noaptea aceea de la Casa cu Petale Albastre, atunci când fratele tău l-a prins în ambuscadă. Este nemuritor. Madona! Poate că *este* Rah.

– Următorului dintre voi care mai spune asta îi tai gâtul, a spus Buate. Asta este o parte din puterea lui, să strecoare îndoială printre noi. Da, este puternic, dar el este unul. Unul! Când o să vină după mine, o mie dintre noi vor provoca dezordine în tot orașul. Nu ne poate opri pe toți. Acesta este punctul *nostru* forte. Și când vor vedea ce a declanșat prețiosul lor Mergător-Pe-Apă, locuitorii Makkathranului vor urla pentru sângele lui. El este cel care va fi exilat, și în noaptea

aceea vom prăda conacul Culverit. Acum veți merge acasă și vă veți înarma, și vă veți alege țintele, iar atunci când el și echipa lui vor bate la ușa noastră, *veți deschide* porțile lui Honious pentru ei.

Echipa ocupa masa obișnuită la Olovan's Eagle. Priveau la paharele de bere fără să spună nimic. Gândurile ursuze li se scurgeau pe sub scuturile slabe.

– Credeți că o s-o facă? a întrebat Dinlay.

– Cel mai probabil, a spus Kanseen. I-am împins mereu înapoi. I-am rănit exact așa cum a spus Buate. Ce mai au de pierdut?

– Trebuie doar să-i săltăm repede și în liniște, a spus Boyd.

– O sută de arestări individuale? a spus Kanseen. Vă amintiți raidul nostru la depozitul pescarului? Cea mai mare parte a orașului știa despre el cu o jumătate de zi mai devreme. Buate a fost inteligent, i-a amorsat și sunt gata. O singură arestare va declanșa totul.

– Atunci hai s-o facem mâine la prima oră, a spus Dinlay. Nu s-au organizat încă. Au fost doar zece dintre ei acolo, ordinele lui Buate nu au fost transmise mai departe în noaptea asta. Îl înhățăm pe el primul, apoi le cerem celor de la celelalte secții să-i ridice pe restul de pe listă.

– Nici noi nu suntem pregătiți, a intervenit Edeard. Să grăbească arestările fusese primul lucru la care se gândise și el. Ne va lua cel puțin câteva zile pentru a organiza lucrurile cu căpitanii secțiilor.

– Cred că putem să presupunem că revolta lui Buate și schema de distrugere nu vor avea sprijinul Marilor Familii, a spus Boyd. Poate că agenții lor ar accepta să ne ajute.

– Nicio șansă, a spus Macsen pe un ton dezgustat. Pentru ei, noi rămânem problema. Fără noi, Buate nu ar fi planificat asta. Noi suntem sursa.

Edeard luă o gură zdravănă de bere.

– Ei știu ce avem de gând, iar noi știm ce plănuiesc. Dar ei nu știu că noi știm.

Dinlay mârâi disperat, lovindu-se cu mâinile de cap.

– Nu începe din nou.

– Este singurul nostru avantaj, a spus Edeard. Trebuie să ne gândim cum să-l folosim.

– Cum? a întrebat Kanseen.

– Nu știu, a recunoscut Edeard nefericit.

– Buate nu are un plan, a spus Macsen. Nu chiar. Face asta din instinct. Și e un instinct bun, trebuie să recunosc. Dacă nu facem arestări, el tot va încerca să distrugă orașul și să omoare polițiști atunci când Consiliul va adopta edictul referitor la exil. Nu i-a mai rămas nimic. Confruntarea de masă este ultima lui încercare de a rămâne în oraș. Este singura modalitate prin care pot face Consiliul Superior să dea înapoi.

– Cum putem transforma o revoltă în avantajul nostru? a întrebat Boyd. Nu-mi pot da seama, chiar nu pot.

Edeard ar fi dorit să știe ce să-i răspundă, pentru a le arăta prietenilor săi că e un adevărat lider. S-ar fi mulțumit și cu o mică strategie. În schimb, tot ce putea face era să se holbeze la bere și să se roage la Madona pentru ceva inspirație. Iar ea va trebui să se grăbească cu asta.

Camera era un simplu cub cu latura de zece metri, cu un singur cerc de lumină pe tavan. Un colț avea un pat mare, cu aceeași saltea spongioasă rigidă ce putea fi găsită pe fiecare pat din Makkathran. Un al doilea avea un bazin mic pentru spălat, în care apa circula în mod constant. Al treilea avea un piedestal simplu, care servea drept toaletă. Al patrulea era gol. Nu exista nicio ușă. Câteva fante aproape de tavan lăsau să circule fluxul de aer proaspăt.

Televederea nu putea pătrunde prin pereți sau podea, sau tavan, căci erau prea groase. Niciun sunet nu pătrundea înăuntru. Cercul de lumină nu răspundea la nicio comandă de a se diminua sau de a străluci, lumina rămânând constantă.

Singurul ocupant al camerei își petrecu prima zi mergând în jurul ei, examinând fiecare centimetru pătrat cu televederea, alunecându-și degetele de-a lungul pereților, în căutarea vreunei fisuri, a unui indiciu despre o cale de intrare – și ieșire. Nu a găsit nimic. Nici nu putea televorbi pentru a cere ajutor, grosimea pereților împiedicând acest lucru.

Când s-a trezit, pentru a se regăsi în această celulă nu-prea-neplăcută, în centrul camerei, pe podea, erau trei farfurii. Erau pâine și unt și două tipuri de brânză, câteva felii de carne de vită rece, fructe și o tartă de caise destul de apetisantă. Mâncă de-a lungul întregii zile. Din când în când a mai făcut niște flotări. De câteva ori a încercat să strige la răpitorii săi. Nici rugămințile, nici insultele n-au avut vreun efect, nu a primit niciun răspuns.

În cele din urmă, cercul de lumină s-a diminuat până la cea mai mică strălucire portocalie. A așteptat o vreme, apoi a cedat și s-a culcat pe pat. I-a luat mult timp până să adoarmă.

Opt ore mai târziu, lumina a crescut din nou, arătându-i alte trei farfurii cu mâncare pe podea. Celelalte dispăruseră.

Astfel a început a doua zi lipsită de evenimente. La amiază, Edeard alunecă în sus prin podea. Omul stătea pe pat, mâncând niște struguri verzi și dulci. Se uită cu fascinație la modul în care podeaua din jurul lui Edeard părea să rămână solidă, examinând-o atent cu televederea.

– Asta este cu adevărat impresionant, Mergătorule-Pe-Apă, a spus el cu un zâmbet trist, și și-a mai aruncat o boabă în gură.

– Mulțumesc, a zis Edeard. Și tu ești?

– Cine sunt eu nu contează.

– S-ar putea să conteze pentru nevasta sau copiii tăi.

– Nu sunt căsătorit. Din fericire. Sunt prea iute pentru asta. Dar felicitări pentru logodna ta. O partidă foarte bună, tânăra Kristabel.

– De ce ne urmăreai?

Omul se uită la piept, pipăind urma de arsură de pe cămașa indigo.

– Eu doar îmi vedeam de treabă, domnule ofițer. Nu urmăream pe nimeni. Cineva m-a atacat și m-am trezit aici.

– Da. Acela am fost eu. Îmi pare rău pentru cămașă. Este frumoasă. Unde aș putea găsi una la fel?

– Într-un oraș de coastă numit Chelston. Este la nord de aici. Câteva zile de navigat cu vânt puternic.

– Înțelegi că nu te voi lăsa să pleci de aici până nu obțin niște răspunsuri?

– Ce se întâmplă dacă nu le primești? O să încerci să le obții cu forța?

– Nu, bineînțeles că nu. Vei sta doar aici până când îmi vei da răspunsuri care să mă satisfacă. Se pare că izolarea este o metodă destul de eficientă pentru încurajarea cooperării. Edeard își roti privirea în jurul camerei subterane pe care orașul o transformase pentru el. Nu sunt sigur că izolarea ar trebui să fie atât de confortabilă, dar nu cunosc destul de bine metoda. Îmi pare rău.

– De obicei, pentru a pune întrebări dificile se procedează un pic altfel în Makkathran, a recunoscut omul, mult prea relaxat. Așa ceva implică în mod normal lame și foc și stoarcerea inimii și a plămânilor. Numai Mergătorul-Pe-Apă putea veni cu un interogatoriu atât de *ciudat* ca acesta.

– Dar știi că va funcționa. Începi să fii tulburat de izolare, văd asta. Atunci, de ce să nu sari peste toată partea neplăcută și să-mi spui ce trebuie să știu? Îți pot da drumul de aici.

– Și unde este aici, mai exact, Mergătorule-Pe-Apă?

– Secția de poliție din Jeavons.

– Minți prost.

– Știu. Toată lumea îmi spune că nu-mi pot proteja gândurile în modul în care o fac cei născuți în oraș. Las prea multă emoție la vedere.

Omul mai înghiți o boabă de strugure și zâmbi.

– Devii mai bun.

– Serios? Ne-am mai întâlnit?

– Toată lumea te cunoaște, Mergătorule-Pe-Apă.

– Dar nu toată lumea se teme de mine.

– Mie nu mi-e teamă.

– Familiei tale îi este, altfel nu m-ai urmări peste tot.

– Ți-am spus, nu am nicio familie. Locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, ăsta sunt eu.

– De ce se tem de mine?

– Nu știu nimic despre așa ceva.

– Dar dacă ar fi să ghicești?

– Călătoria pe care am făcut-o la Chelston este una de rutină pentru căpitan. Cunoaște calea, știe de ce să se ferească. A navigat-o toată viața lui, așa cum a făcut și tatăl său înaintea lui, și tatăl acestuia înainte și așa mai departe înapoi până în ziua în care nava a căzut din cer. Este un traseu care îi ține pe el și familia lui îmbrăcați și hrăniți și confortabil, este viața lor. Este un traseu care funcționează. Cum crezi că s-ar simți dacă într-o zi un recif ar apărea brusc în apa din fața lui amenințând să-i rupă chila corabiei?

– Un căpitan inteligent ar ști cum să-l ocolească.

– Nava lui este foarte mare și supraîncărcată. Nu se poate întoarce cu ușurință.

– Da, cred că nu poate. Nu cu oameni ca tine, care o mențin pe curs. Dar nu se știe niciodată, apele acelea de dincolo de recif, s-ar putea să fie mai ușor de navigat pe ele.

Omul clătină din cap și oftă.

– Cum poate cineva atât de naiv să ajungă atât de departe în orașul ăsta? Este un mister pe care mă îndoiesc că l-ar putea dezlega chiar și Madona.

– Unii spun că Madona m-a ales ca să-i transmit mesajul în această lume.

– Minunat, chiar ai de gând să pretinzi că ești Rah reîncarnat?

– Nu. Pentru că amândoi știm că nu sunt.

– Ah, bine, cel puțin nu vei susține că ai avea vreun drept divin să distrugi o societate care a funcționat timp de două mii de ani. Asta mă reconfortează puțin, cred.

– Mă căsătoresc cu Kristabel, care este o parte mai mare din acest oraș decât o duzină de familii minore ca a ta. Chiar crezi că voi distruge tot ceea ce familia ei a construit? Va fi și familia mea.

– Familii minore? Crezi că dacă încerci să mă înfurii o să mă faci să las garda jos?

– Asta te înfurie? Familiile cu adevărat mari cu greu ar putea fi deranjate de revenirea la lege și ordine. Dar tu? Tu ce ești? Cineva ca un al cincilea fiu al unui al patrulea fiu al unui al treilea fiu? Rudele tale trebuie să fi fost date afară din conacul acela fabulos cu mult timp în urmă. Te uiți la el cu invidie de fiecare dată când treci pe acolo? Auzi râsete venind de peste zid? Iar tatăl tău ce este acum? Un comerciant de piață cu iluzii de grandoare? Pun pariu că nu plătește toate taxele. Este singura modalitate în care vă puteți plăti facturile în mica voastră nouă casă? Este motivul pentru care nu-ți ajung banii decât să te îmbraci la fel de frumos ca servitorii lui Kristabel? De asta te-ai alăturat acestei jalnice asociații de delincvenți, ca să te poți minți că faci parte

din nou din Marile Familii?

– Serios, Mergătorule-Pe-Apă, mă așteptam la mai mult de la tine. Dar ești foarte tânăr, nu-i așa? Rămâne să fiu convins că ai ceea ce trebuie pentru a duce lucrurile până la amarul sfârșit. Pentru că va fi foarte amar, într-adevăr.

– În ceea ce mă privește, tu ai ajuns la sfârșit deja. Când legea exilului va fi adoptată, vei fi escortat afară din oraș. Nu te vei mai întoarce. Niciodată.

– Dacă nu pretinzi că ești mai clarvăzător decât iubita noastră Pythia, atunci nu poți vorbi despre viitor. Așa că am să aștept aici să văd cum decurg lucrurile, mulțumesc.

Edeard înclină capul într-o parte, examinându-l cu curiozitate pe netulburatul și suavul său adversar. Nu se așteptase să fie atât de dificil.

– Ai fost unul dintre cei patru din turn?

Edeard revenise la baza turnului de trei ori după ce căzuse, examinând amintirile orașului din ziua aceea. Simțise urmele celor patru atacatori urcând pe scara din centru cu trei ore înainte de schimbul de focuri, dar, oricât încercase, pur și simplu nu le putuse reface traseul complet. Veniseră din mulțimea de credincioși care participau la slujba de după-amiază de la biserică, câteva sute de persoane aflându-se acolo. Totul era prea confuz pentru a izola o singură pereche de picioare. Și, desigur, după ce căzuse, nimeni nu a știut ce se întâmplase de fapt în vârful turnului până când nu și-a recăpătat cunoștința. Chiar și atunci le spusese doar prietenilor săi. Deci, nu fusese făcută nicio încercare pentru a-i aresta pe cei patru indivizi misterioși atunci când s-au grăbit înapoi în mijlocul confuziei și panicii care se dezlănțuise în jurul bazei turnului de mai bine de o oră.

Omul zâmbi. Avea o expresie dură.

– Când ai căzut, ai crezut că vei muri. Nu știai că o să trăiești. Aceasta este cea mai mare preocupare a noastră. Cine te ajută, Mergătorule-Pe-Apă, și de ce?

– Universul îi ajută pe cei care duc o viață bună. Așa scrie în Scripturile Madonei.

– Răspunde-mi la această singură întrebare și eu voi răspunde la toate ale tale.

Edeard scutură obosit din cap.

– Vei sta aici până vei coopera. Nu cred că va dura mult timp. Izolarea este un dușman. Iar tu ești atât de izolat pe cât este posibil pe această lume.

– Chiar crezi cu adevărat că ai timpul de partea ta?

– Vom vedea al cărui aliat este timpul cu adevărat. O să mă întorc. În cele din urmă.

Îi ceru podelei să-l lase să treacă și se scufundă sub ea.

Curțile financiare erau situate în centrul Palatului Parlamentului, întinzându-se de-a lungul părții de sud a Primului Canal. Cele nouă poduri în formă de potcoavă care conectau clădirile de pe ambele maluri ale apei erau atât de groase, încât conțineau șiruri întregi de camere, care formau în esență un tunel peste micul canal. Din această cauză, lumina din interiorul încăperilor era furnizată aproape în întregime de octogoanele concave care decorau tavanele boltite. Ar fi putut la fel de bine să se afle în subteran, judecând după diferența nesemnificativă pe care o făceau ferestrele înalte și înguste care dădeau spre cavitatea umbrită de sub poduri. Lumina obscură contribuia la sentimentul general de tristețe care domina Curtea a opta atunci când Edeard se strecură în liniște, în partea din spate a camerei semicirculare. Aceasta nu era aranjată ca o sală de judecată. În schimb, mesele lungi erau dispuse pe câteva niveluri, cu investigatorii fiscali așezați la o masă rotundă, în mijlocul lor. Lămpile erau aprinse la fiecare capăt de masă, uleiul de Jamolar aruncând pete de lumină galbenă peste vrafurile dezordonate de hârtii și dosare. La prima vedere, lui Edeard i se păru că hârtia prinsese viață și se înmulțea mai repede decât drakkenii. *Nu se putea* să fie atât de multe conturi cu privire la Casa cu Petale Albastre. Dar la fiecare masă se aflau cel puțin doi grefieri. Erau îmbrăcați la fel, în cămăși și veste. Cei mai mulți păreau să poarte ochelari. Niciunul nu avea sub cincizeci de ani.

Vesta inspectorului fiscal era tivită cu argint, altfel nu exista nicio modalitate de a face diferența dintre el și colegii săi de breaslă. El consulta o pagină dintr-un registru foarte mare, și punea o întrebare referitoare la venituri sau cheltuieli. Apoi, echipa de funcționari ai lui Buate șușoteau ei și treceau prin dosare și registre după care emiteau chitanțe sau declarații și ofereau o explicație cu privire la modul în care fuseseră cheltuiți sau încasați banii. Moment în care funcționarii aleși de Inspectorul General al primarului contracarau afirmația, producând diferite documente, sau o intrare în registrul de afaceri în cauză, diferită de cele susținute de Buate.

După ce asculta dovezile, inspectorul nota unele lucruri în registrul său, trecând la următoarea întrebare.

Înregistrările pe trei ani erau obiectul acelei anchete. Fiecare achiziție de băutură din fiecare zi trebuia explicată. Trei ani de achiziții și spălări de lenjerie de pat de la Casa cu Petale Albastre. Trei ani de creștere de genistari. Trei ani de înlocuire de rogojini în spatele barului. Trei ani de cumpărare, spargere, depreciere și amortizare de veselă. Trei ani de cosmetice și coafură pentru fete. Trei ani de achiziționare de agrafe de păr, fiecare lot meticulos înregistrat și chestionat.

Buate stătea în fața instanței. Cu umerii căzuți, cu ochii la geamuri,

cu pielea mai palidă decât o putea face lumina cenușie din încăpere. Când Edeard a intrat, Buate s-a uitat în sus. Expresia de suferință i s-a schimbat încet, ca și cum mușchii faciali își recâștigau puterea, modelându-i obrajii și maxilarul într-o grimasă de furie pură.

Edeard îi întâlni privirea fără să clipească, în timp ce inspectorul cerea să știe mai mult despre cheltuielile anormal de mari pe nuci de Toco afumate în a șasea zi de joi din iunie, în urmă cu doi ani. Buate nu-și mută privirea de la Edeard în timp ce funcționarii săi se străduiau să găsească chitanțe pentru borcane.

În cele din urmă, Edeard a fost cel care s-a uitat primul în altă parte. Surprinzător, dar aproape că îi era milă de Buate. Între ei se ducea o luptă epică pentru sufletul unui oraș întreg. Aceasta ar trebui să fie purtată acolo, pe străzi și de-a lungul canalelor, cu adepții bătându-se cu pumnii și cu a treia mână, în timp ce conducătorii lor politici complotau în Consiliu. Nu așa. Lucrul acesta era inuman.

Și eu i l-am făcut.

Edeard își privi cizmele. Era întruchiparea fidelă a băiețelului din spatele clasei care se străduiește să nu chicotească. Se grăbi să părăsească încăperea, oprindu-se apoi sub arcadă și râzând. Grefierii cu vestele lor de culoare vișinie cu verde-oliv se uitară la el dezaprobator.

– Îmi cer scuze, le-a spus Edeard lor și breslei lor, în general.

Făcu un efort să-și recapete calmul, apoi o porni înainte spre Canalul Central. Putea face asta. Putea părăsi sala curții după un râs bun. *Hohote de bucurie, dacă sunt sincer*. Buate nu putea. Buate trebuia să rămână acolo șase ore în fiecare zi, așa cum făcuse timp de zece zile deja. Iar ancheta era posibil să mai dureze alte opt zile cel puțin, i se spusese.

Dacă am fi putut face asta cu toți cei o sută. I-am fi duihilat până acum. Nu am mai fi avut nevoie de exil, ar fi fugit de mult urlând pe porțile orașului.

Dar acest tip de control financiar era rezervat doar marilor companii ale orașului care aveau probleme în mod constant cu plata taxelor. Conetabilul-Șef trebuise să-l preseze pe Inspectorul General pentru a demara cercetarea oficială a conturilor lui Buate. Aceasta consumase deja o grămadă de timp și costase mult mai mult decât s-ar fi obținut vreodată din amenzi. Cel mai rău dintre toate era că grefierii nu găsiseră încă nicio legătură concretă între Buate și familia lui Ranalee. Desigur, asta nu conta cu adevărat. El folosea investigația fiscală doar ca să-l uite pe Buate în timp ce polițiștii din Jeavons alcătuiau lista celor o sută. Dar o legătură dovedită ar fi fost frumos să găsească.

Edeard părăsi cupolele îmbinate din spatele clădirii Parlamentului și traversă podul de cabluri alb și delicat de peste Canalul Central.

Peticul de teren înconjurat de micul canal nu era suficient de mare pentru a fi considerat un cartier. Oamenii îl numeau simplu grădina lui Rah. O oază de verdeață în mijlocul agitației de la guvern. Merse de-a lungul drumului mărginit de arbuști înalți, tăiați în forme perfecte. Trandafirii își desfăceau primele flori, eliberând un miros blând în aerul calm. Mai multe iazuri cu apă dulce erau unite de pâraie traversate de poduri mici cu arcade de cărămidă. În timp ce le străbătea, vedea peștii roșii și verde-smarald alunecând lin în jur, părând să-l privească cu viclenie.

De cealaltă parte a grădinii lui Rah, partea lui din spate a Palatului Orchard se ridica în fața lui, mai mare decât oricare din domurile lăsate în urmă. Căpitanul Larose îl aștepta în fața peronului larg și simetric care ducea până în palat. Edeard își îndreptă tunica de gală, deși era o cauză pierdută pe lângă uniforma de ceremonie a căpitanului.

– Mergătorule-Pe-Apă.

– Doar dumneata azi, căpitane?

– Mă tem că da, bătrâne. În interiorul palatului nu sunt nimic altceva decât un umil ghid.

– Atunci ghidează-mă, te rog.

Au urcat cele trei niveluri ale peronului și au trecut printr-o ușă mare arcuită. Cinci arcade lungi se întindeau din hol.

– Apropo, felicitări, i-a spus Larose. Kristabel e o partidă bună.

– Mulțumesc.

– Am întâlnit-o și eu de câteva ori. Evident, nu am impresionat-o prea mult.

Edeard se gândi că cel mai bine era să nu abordeze subiectul.

– Chiar ai văzut sufletul sergentului Chae?

– Da.

Edeard învățase în cele din urmă să înceteze să mai suspine când răspundea la această întrebare de douăzeci de ori pe zi. Era lipsit de respect.

– Asta probabil îți schimbă ideea despre viață, nu-i așa?

– Moartea nu este chiar atât de înfricoșătoare, dar asta nu înseamnă că viața nu ar trebui să fie celebrată.

– Ești un tip extraordinar, a declarat căpitanul când intrau în Sala Malfit.

Edeard și-l putea imagina pe căpitan citind *Ghidul unui gentleman pentru căsătorie* și agățându-se de fiecare cuvânt. Au trecut în Sala Liliala, unde Edeard se opri să privească tavanul cu aceeași uimire cu care o făcuse prima dată când văzuse imaginile din Sala Malfit. Furtuna se învârtea în tăcere deasupra lui, lumina pâlpâia peste tot în jur, aruncând umbre în unghiuri ciudate în timp ce fulgerele săgetau printre nori. Apoi Alakkad se strecură printr-o spărtură dintre norii

care alunecau rapid. O lume ca o bilă neagră netedă, traversată de sute de linii roșii strălucitoare, râuri mari de lavă ce galopau de-a lungul suprafeței.

– N-am știut niciodată că asta se afla aici, a spus Edeard fermecat, întinzându-și gâtul în încercarea de a vedea tot tavanul dintr-odată. Se poate vedea toată brățara lui Gicon?

– Știi ceva astronomie.

– Câte ceva. Aveam un telescop foarte vechi în sala breslei la care am crescut. Maestrului meu îi plăcea să privească cerul. Spunea întotdeauna că încerca să vadă dacă vreo altă navă se îndrepta spre Querencia. Cred că de fapt îi căuta pe Lorzii Cerului.

– Într-adevăr. Dacă aștepți suficient de mult, poți vedea toate lumile din brățară.

Norii au alunecat înapoi peste Alakkad. Lui Edeard i-ar fi plăcut să mai întârzie. Brățara fusese întotdeauna favorita lui pe cerul nopții – cinci planete mici rotindu-se una în jurul celeilalte, orbitând mai departe de Soare decât Querencia însăși. Telescopul antic nu i-o arăta pe Alakkad atât de detaliat. Se întrebă cum ar arăta Vili aici, sau Gemenii Marte.

Larose l-a dus printr-o serie de camere splendide care alcătuiau spațiul privat al primarului. Owain aștepta în sanctuarul oval, așezat în spatele celui mai mare birou pe care Edeard îl văzuse vreodată. Se întrebă ce naiba putea fi în toate sertarele acelea, dar se abținu să le sondeze cu televederea.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus Owain cu un zâmbet sincer. Felicitările mele în această zi. Ești un om foarte norocos.

– Vă mulțumesc, domnule.

Se părea că tot orașul era mulțumit de el și de Kristabel. Owain așteptă ca Larose să plece.

– În primul rând, îngăduie-mi să-mi cer scuze pentru episodul din Eyrie.

– Domnule?

– Pistoalele acelea blestemate. Breasla mea le-a avut în păstrare timp de peste o mie de ani. Acesta este, probabil, cel mai bine păzit secret al nostru. Cum au ajuns să fie luate este încă un mister. Chiar dacă reușești să le scoți din seif, există paznici, încuietori… Ar trebui să fie imposibil. A fost imposibil până acum.

– Știți cine este responsabil? Ronark și Doral îi interogaseră pe toți membrii bandei arestați în acea noapte, dar indivizii nu erau decât niște curieri, nimeni nu cunoștea proveniența armelor, pe cel care le vindea.

– Credem că l-am identificat pe principalul responsabil, a declarat Owain. Deși acesta, desigur, a dispărut în mod convenabil. Mi-e rușine, a spus el, că a fost una dintre calfele din breasla mea, un om pe nume

Argian.

– Nu i-am mai auzit numele.

– Un om studios, care urma să devină maestru, deși, probabil, nu pentru a ajunge în Consiliul Breslei. Iată-l! Owain îi dărui imaginea acestuia.

Edeard a fost foarte mândru de modul în care și-a păstrat calmul, cu mintea ferm protejată, nelăsând să-i scape surpriza. Argian era cel pe care îl închisese în celula din subteran.

– Voi anunța secțiile de poliție. Patrulele pot începe să-l caute.

– Bravo. Deși bănuiesc că a părăsit orașul. O astfel de trădare atrage după sine pedepse severe. Probabil că știa asta. Sper că i-au plătit-o cum trebuie.

– Da, domnule.

Edeard se străduia să-și dea seama care erau conexiunile. Era inevitabil ca agenții familiilor să aibă pe cineva în interiorul Breslei Armurierilor, și probabil în orice altă ghildă. Va fi ușor acum să găsească familia lui Argian – care nu ar recunoaște niciodată vreo asociere cu el, în special dacă ar afla că acesta fusese reținut de Mergătorul-Pe-Apă.

– Dar hai să uităm de asta, a spus Owain. Azi e ziua ta, da. E vremea bucuriei.

Edeard se forță să zâmbească.

– Nu-ți face griji, Mergătorule-Pe-Apă. E vorba doar despre o formalitate. Știi că este considerată o *conduită nepotrivită* să votezi împotriva unui act de consimțământ. Am trecut de mult de astfel de barbarii.

– Mulțumesc, domnule.

– Va fi plăcerea mea să-i îngădui lui Julan să-l prezinte. Deci, ești pregătit?

– Așa cred.

– Ei bine, eu sunt. Tu și Kristabel sunteți un cuplu potrivit. Și, chiar dacă mă repet, dar nu strică niciodată să mai scuturi un pic lucrurile. Dacă mă întrebi pe mine, Marile Familii sunt cam vlăguite în ultimul timp. Să aibă pe cineva ca tine în rândul lor este exact ce le trebuie.

Edeard alunecă lin prin podeaua celulei, găsindu-l pe Argian mergând în jurul încăperii. Omul era tot mai nervos. Vorbea singur. Începuse cu mici mormăieli în dimineața celei de a treia zi, ajungând până la propoziții complete. Zidurile celulei îi transmiseseră lui Edeard atât imaginile, cât și sunetele. Nu era nimic revelator.

„Ei bine, am știut că nu va fi simplu."

„Atât de mult sprijin, va fi dificil de distrus."

„Oare ar trebui să-l lăsăm s-o facă?"

„Dacă se căsătorește cu ea, ar putea da înapoi. Lorin a spus asta

înainte să i se urce la cap. Păcat că Ranalee a eșuat. Totul ar fi fost rezolvat. Cățea idioată."

În timp ce-și mânca sendvișul cu ou la prânz:

„Otravă. Nu una rapidă, ceva care ar putea dura săptămâni. Luni. Da, da. Luni. Nimeni nu ar bănui nimic."

„Mai repede, mai repede. Alegerile ar putea fi ucigașul. Revoltele îi vor face să se gândească de două ori. Kristabel. Totul se bazează pe Kristabel. E tânără. Prostuță. Dar ea are noțiunea de familie. Ea ar putea. Ea ar putea."

„Avem dreptate. Avem dreptate, totuși. Da, avem. Sângele lui va trece la noi toți."

„Cum o face? Cum?"

Argian își rodea degetul mare când a apărut Edeard. S-a oprit imediat, ascunzându-și mâna la spate cu o expresie vinovată.

– Hainele tale s-au cam șifonat, i-a spus Edeard pe un ton amical. M-am gândit că ai vrea unele curate.

Îi întinse pachetul de cămăși frumos împăturite și de șosete pe care îl adusese, împreună cu un borcan de fulgi de săpun și un pulover deasupra.

– Mulțumesc…

Argian se opri, holbându-se la ele.

– Le-am găsit în camera ta, a spus Edeard.

Prizonierul făcu o plecăciune politicoasă în semn de înfrângere.

– Foarte inteligent.

– Nu chiar, Argian. Mă tem că Owain însuși a fost cel care mi-a dat numele tău. Îți vine să crezi că ești singurul suspect oficial în cazul furtului pistoalelor speciale de la Breasla Armurierilor?

– Owain?

– Da.

– Nu.

– Da. Te-au aruncat la rapivulpi. Ți-am vizitat mama. E destul de tulburată de acuzații. I-am spus că eu cred că ai părăsit orașul. M-am gândit că e mai bine să nu-i dau prea multe speranțe că te va vedea din nou.

– Toate astea mi se par extrem de dubioase.

– Serios, mie mi s-a părut că au fost destul de inteligenți. Este evident că prietenii tăi știu că te-am arestat, așa că pur și simplu se asigură că te pot acuza de o infracțiune care implică moartea unui polițist. Și iată, dintr-odată nu mai ești o problemă. Și asta a făcut parte din înțelegere atunci când li te-ai alăturat? Te sacrifici dacă ești prins? Pe de altă parte, nu cred că vreunul dintre ai tăi a fost prins vreodată înainte de a apărea eu, nu-i așa?

Argian se așeză pe marginea patului și îi zâmbi lui Edeard.

– Nu-ți spun nimic.

– Știi, ajunsesem deja calfă când aveam șaptesprezece ani, a continuat Edeard. Tu ce vârstă ai? Patruzeci și opt, nu-i așa? Și încă ești calfă. Nu e de mirare că a trebuit să furi pistoalele alea din depozit. Nu mi-ar plăcea să folosesc unul făcut de tine.

– Cred că am stabilit deja că provocarea nu funcționează.

– Da. De fapt, nu cred că ai fost vreodată calfă, nu chiar. Cred că e doar o poziție care îți oferă o fațadă de respectabilitate.

– Oh, grozav. Până la urmă ți-ai dat și tu seama singur de ceva. Sau a trebuit ca nenorocitul tău de prieten Macsen să-ți explice?

– Nu este o idee bună să mă provoci. Eu nu am stăpânirea ta de sine.

Argian își deschise larg brațele.

– Fă ce poți mai rău. Oh, da, asta e tot ce poți tu mai rău, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu. Dar nu mă grăbesc.

– Nu aș conta pe asta, Mergătorule-Pe-Apă.

– N-ai vrea să-mi spui mai multe?

– Nu.

– Înțeleg, suspină Edeard. Ei bine, nu mai pot să stau, trebuie să mă pregătesc pentru petrecerea de logodnă. Și trebuie să o liniștesc pe Kristabel.

– De ce?

– Unul dintre Maeștri nu a semnat proiectul de lege de aprobare a căsătoriei.

– Bise, a spus repede Argian.

– Da. Se pare că mă urăște suficient de mult pentru o *procedură nepotrivită*.

– Șocant.

– Ei bine, nu eu sunt cel care trebuie să-și facă griji. După cum am descoperit azi, nici Honious nu e capabil de atâta furie ca o femeie pe care o superi în timpul pregătirilor ei de nuntă.

– Bietul Bise!

– Nu sunt sigur când mă voi putea întoarce. Avem o mulțime de petreceri la care trebuie să participăm.

Autocontrolul lui Argian șovăi. Se uită dezorientat la Edeard.

– Chiar ai de gând să mă lași aici?

– Nu chiar. Treaba asta nu funcționează atât de bine precum am sperat. Și eu am nevoie să funcționeze. Trebuie să știu exact cu cine mă confrunt. Și tu ai rolul-cheie aici.

Doar pentru o clipă, pe fața lui Argian se citi o licărire de speranță. Apoi Edeard coborî prin podea.

– Madona să te blesteme! strigă prizonierul după el. Își ridică pumnii încleștați spre tavan. Apoi îngheță prinzând cu coada ochiului o mișcare ușoară. Zidurile se mișcau.

– Nu, șopti el.

Celula se strângea. Își puse mâinile pe zidul cel mai apropiat și începu să împingă, folosindu-și a treia mână.

– Nu.

Nu putea face nimic să oprească mișcarea inexorabilă.

– Nu! Nu, nu. Încetează.

Realiză apoi că și plafonul cobora.

– NUUU!

Clădirea operei din Makkathran era inima cartierului Lillylight. O vastă întindere palațială, care se transformase în Conacul Octavelor, în care era găzduită Breasla Muzicienilor. La început, când oamenii se mutaseră în Makkathran, găsiseră un vast amfiteatru interior ale cărui rânduri gigantice dispuse pe mai multe niveluri aveau o curbură imposibilă pentru ca ei să poată sta confortabil. Jumătatea inferioară a peretelui înconjurător avea ferestre imense, divizate de stâlpi perpendiculari. În mod neobișnuit pentru orașul de cristal, ferestrele erau colorate, trimițând raze mari de curcubeu care se intersectau pe scena din centru. Deasupra acesteia, o mie de stalactite lungi, albe și violet, atârnau din tavanul boltit, de parcă ar fi fost interiorul unei geode masive. La lăsarea nopții, turlele începeau să radieze lumina portocalie omniprezentă a orașului.

Marile Familii luaseră cu mult timp în urmă în stăpânire diferitele secțiuni ale rândurilor suprapuse și comandaseră tâmplarilor să le construiască bănci elaborate. De-a lungul timpului, băncile fuseseră înconjurate cu lambriuri sculptate, transformându-se în loji confortabile.

Se extinseseră, de asemenea, în mod constant înapoi peste margini, după cum a descoperit Edeard atunci când a trebuit să-și croiască drum prin spatele lojilor care aglomerau al doilea nivel pentru a ajunge la cea a familiei Culverit. Kristabel, a cărei rochie de satin magenta avea o fustă largă evazată, se lupta să-și păstreze zâmbetul obligatoriu în timp ce mergea în urma lui.

– Mereu uit cât de înghesuit este aici în spate, se plânse ea.

– Am putea oricând să mergem în partea de sus a lojilor, a spus Edeard vesel.

Zâmbetul ei dispăru. Păstră tăcerea până când au ajuns la boxa familiei Culverit.

În interior, aceasta era decorată cu catifea și dantelă, cu opt scaune luxos capitonate în piele dispuse de-a lungul părții din față. Trei servitori erau deja acolo, pregătind vin și fructe în mica lor despărțitură din spate. Unul dintre ei luă șalul de mătase al lui Kristabel. Edeard le dădu și pelerina lui, foarte jenat în sacoul turcoaz cu auriu și pantalonii fumurii pe care îi purta. Apoi realiză că de fapt nimeni nu-l putea vedea în lojă și se relaxă.

– Acum e mai bine, a declarat Kristabel, ocupând scaunul din mijloc cu un oftat ușurat.

Edeard se așeză lângă ea. Parcă stătea pe un tron, cu o vedere excelentă asupra scenei circulare peste acoperișurile lojilor din rândul de mai jos. Cețuri de izolare protejau mai multe locuri în care oameni bârfeau înainte de începerea spectacolului sau discutau cu cine nu ar fi trebuit. Când se uită peste balustrada îngustă, Edeard îl observă pe bătrânul Maestru din Cobara trăgând-o după el pe amanta lui adolescentă, alunecând de-a lungul spațiului de dedesubt.

– Să nu îndrăznești, a spus Kristabel.

– Ce? a întrebat Edeard.

– Să-mi faci asta vreodată, a răspuns ea, cu degetul arătător îndreptat spre peruca proastă a Maestrului.

Se aplecă să o sărute și își dădu seama că scaunele erau de fapt prea depărtate, așa că a trebuit să iasă și să se ducă la ea, ceea ce cam distruse spontaneitatea.

– Ești mult prea energică în pat pentru ca eu să mă gândesc măcar la altcineva, i-a murmurat la ureche.

– Poartă-te cum trebuie.

Dar pe buzele ei flutura un zâmbet sfios pe care îl cunoștea prea bine.

– Știi, a spus el lingându-i lobul urechii, nimeni nu ne poate vedea de fapt, aici.

– Membrii orchestrei pot.

– Ah.

Edeard își întoarse fața spre scenă. Primii muzicieni începeau să iasă din casa scărilor din centru, cărându-și cu ei instrumentele.

– Ah, ce antipatici. Își trase cu a treia mână scaunul lângă al ei și se așeză din nou. Te simți mai bine?

Ea dădu din cap.

– Da.

Nu o văzuse niciodată atât de furioasă pe Kristabel ca în după-amiaza în care Bise ignorase cu dispreț pergamentul trecut de-a lungul mesei lungi din Camera Superioară a Consiliului pentru a fi semnat de fiecare Maestru. Refuzul său de a aproba proiectul de lege îl îngrozise chiar și pe Owain, dar Bise se arătase imun la obiecțiile celorlalți. Nici Pythia nu l-a putut face să se răzgândească. Așa că, pentru prima oară în trei sute nouăsprezece ani, un proiect de lege de aprobare a căsătoriei nu a fost votat în unanimitate.

Acest lucru nu însemna nimic pentru Edeard, desigur. Dar Kristabel era ultragiată. Era o insultă la adresa întregii familii Culverit, fără a o mai menționa pe ea personal. După ce Owain a anunțat oficial consimțământul majorității Consiliului Superior, ea a ieșit valvârtej din încăpere jurând răzbunare.

– E un idiot, a spus Edeard în timp ce muzicienii începeau să-și ocupe locurile. Și o să plece în curând.

– Are abia nouăzeci de ani, a replicat Kristabel. Va mai sta în Consiliu încă un secol, cel puțin. Iar eu voi sta acolo cu el.

– Nu vei sta. O să fac să fie trimis la mina Trampello, vei vedea. Încerc să dovedesc legătura lui cu bandele.

– Edeard, te iubesc foarte mult, dar te rog, chiar trebuie să înveți tradițiile și legile orașului. Bise este Maestrul unui Cartier, el nu poate fi judecat în instanțele ordinare.

– Ce? De ce nu?

– Numai Maeștrii Consiliului Superior îl pot judeca pe unul dintre ei, indiferent de infracțiune. Legea scutirii de responsabilitate a fost elaborată pentru a descuraja litigiile frivole provocate de oricine avea o ranchiună.

– Oh! El își înclină capul și o privi cu atenție. Cum de știi asta? De îndată ce a spus-o, a știut că a greșit. Pentru informarea dumneavoastră, a răspuns ea cu răceală, de la paisprezece până la nouăsprezece ani am petrecut zece ore pe săptămână studiind dreptul sub îndrumarea Maestrului Ravail de la Breasla Avocaților. Aș putea trece examenul de polițist stagiar și în somn.

– Corect.

– Ce-ai crezut, că sunt needucată și ignorantă?

– Nu.

– Voi fi Stăpâna unui întreg cartier. Ai măcar idee ce responsabilități implică asta?

El îi luă mâna, strângându-i-o ușor, pentru mai multă convingere.

– Da, Kristabel.

– Îmi pare rău, zise ea zâmbindu-i.

– În mod normal, eu sunt cel care spune asta.

– Știu. Sunt atât de furioasă pe el.

– Asta este o bătălie dusă pe mai multe niveluri.

– Dar cel puțin la nivelul tău ai obținut unele rezultate.

– Nu chiar, a recunoscut el, în timp ce primele note discordante ale muzicienilor care-și acordau instrumentele au început să reverbereze în jurul uriașului auditorium.

Era surprins de cât de tare se auzeau. Trebuie să fie ceva legat de acoperișul cu vârful ascuțit, decise el.

– Credeam că ați alcătuit lista celor o sută, a spus ea.

– Așa este.

A început apoi să-i povestească despre strategia lui Buate de a riposta, provocând cât mai multe tulburări în oraș, astfel încât consiliile să-i ceară lui Edeard să pună capăt campaniei sale.

– Inteligent, a zis ea când a terminat. Dar, inevitabil. Ai fost foarte eficient în limitarea activităților lui. Asta se întâmplă atunci când

încolțești oamenii. Încep să se dezlănțuie.

– Crezi că nu ar trebui să-i arestez pe cei o sută?

– Problema cu alegerile este că sunt imprevizibile. Ideea ta de a zdrobi în prealabil conducerea bandelor este excelentă. Le vei arăta oamenilor cum ar fi viața dacă Finitan va face să fie adoptată legea exilului. Dar, dacă nu-i arestezi, lucrurile vor rămâne așa cum sunt, sau mai rău, Buate ar lansa zvonul că ți-e prea frică să acționezi, și votul ar putea foarte bine înclina spre Owain.

– Owain mă va sprijini, mi-a spus-o chiar el.

– Da, dar numai referitor la manifestul lui cu privire la O Singură Națiune. Și dacă vrei să mă asculți, eu cred că Finitan are dreptate, trebuie să consolidăm orașul înainte de a încerca să ajutăm provinciile.

– Și atunci, ce să fac?

– Nu poți permite o revoltă la nivelul întregului oraș. Asta ar fi împotriva poziției tale ca polițist. Răzmerița trebuie să fie împiedicată.

– Ușor de spus, dar cum?

– Uneori trebuie să faci ceea ce e greșit pentru a face ce-i drept.

– Știu. Chiar m-am gândit să-i înhață pe lorzii din topul bandelor și să îi țin izolați, dar ne întoarcem mereu la același lucru: nu suntem suficienți, nu pentru acest tip de acțiune. Aș putea doar să pun mâna pe doi sau trei dintre ei înainte de a se duce vestea, iar asta ar declanșa revolta. Pur și simplu nu văd cum ar putea fi oprită.

– Probabil ai dreptate, așa că va trebui să încercați să o limitați și știu și locul.

– Unde?

– Sampalok.

– Oh, Madona.

– Nu. El e cel care domină bandele. El le asigură adăpost. A mers până acolo încât te-a exclus din cartier. Ei bine, este vremea să-și dea seama că există un preț pentru colaborare.

– Cum, în numele Madonei, pot limita o revoltă la Sampalok?

– Dacă acolo sunt protestatarii, acolo va fi și revolta. Împinge-i acolo, Edeard. Folosește-le propriile tactici pentru a-i învinge.

– Dar…

– Asta nu e bine? a întrebat ea cu viclenie. Edeard, dacă vrei să câștigi, trebuie să joci pentru a câștiga. Tu ești Mergătorul-Pe-Apă. Nimeni altcineva nu va putea face asta.

– Da, a spus el cu blândețe, în timp ce dirijorul urca pe scenă și aplauzele începeau să umple auditoriumul. Da, știu.

– Pistoalele au fost ușor de obținut. A fost nevoie de o cheie, iar gardienii din acea noapte erau dintre aceia care știau să nu pună întrebări.

– O cheie? Cheia depozitului?

– Da. De fapt, este nevoie de cinci chei, pentru a trece de trei uși, și

de o combinație de numere. Încuietorile sunt imposibil de deschis prin telekinezie, există prea multe piese pentru a le putea manipula simultan.

– Cine ți-a dat cheile?

– Warpal mi-a spus unde va fi lăsat un set. Combinațiile erau cu ele.

– Warpal este liderul vostru?

– Nu există niciun lider. Suntem pur și simplu oameni care sunt de acord asupra a ceea ce trebuie să fie făcut pentru a menține un minim de ordine în oraș.

– Fii ai Marilor Familii?

– Oameni care împărtășesc un bun background de familie și o bună descendență, care au aceeași înțelegere a vieții. Nu este nimic atât de formal precum crezi.

– Dar cineva trebuie să-i organizeze.

– Nu chiar. Noi ne sprijinim reciproc și, în ultimă instanță, domnia legii.

– Protejați familiile împotriva bandelor?

– Exact. Dar și împotriva oricăror altor amenințări.

– Și atunci, de ce nu ați scăpat de bande?

– O subclasă de delincvenți este oarecum inevitabilă. După cum ai aflat, sunt bine organizați. Pentru a-i învinge ar trebui în primul rând să acționăm asemenea lor, și nu asta facem noi. Noi doar avem grijă de ce-i al nostru. Dacă clasele de jos vor să facă ceva pentru a opri bandele, este treaba lor.

– Și cu toate astea, când am apărut eu și am început să fac exact acest lucru, ați încercat să mă eliminați. De ce?

– Tu ești mai mult decât un polițist, mult mai mult. Ai o putere în acest oraș pe care nimeni nu o înțelege. Și ai propria ta viziune cu privire la lege și ordine, una intolerantă și rigidă. Dacă ar fi să o pui în aplicare, le-ai face nespus de mult rău familiilor.

– Nu vreau să distrug nimic.

– Drumul spre Honious este pavat cu bune intenții. Makkathranul funcționează foarte bine așa cum este.

– Pentru nobilime poate. Bandele au devenit prea mari și prea puternice sub conducerea voastră laxă. Ați lăsat să se întâmple asta. Makkathranul nu funcționează pentru toată lumea, așa cum ar trebui de fapt.

– Noi facem ce putem.

– Ai fost unul dintre cei care m-au împins din turn?

– Da.

– Cine mai era acolo?

– Warpal, Merid și Pitier.

– Cine a organizat ambuscada?

– Warpal.

– Și cine i-a spus să facă asta?
– Nu așa lucrăm.

– Nimeni nu decide brusc să facă așa ceva. Trebuie să fie cineva care se ocupă de voi.

– Membrii noștri mai în vârstă ne oferă îndrumări, asta-i tot. Ei netezesc drumul în bresle, ne furnizează fonduri suplimentare, genul acesta de lucruri. Ei au legături cu consiliile de familie, astfel încât sunt conștienți de problemele care apar înainte de restul orașului. Așa putem să fim informați cu privire la cazurile respective și să ne ocupăm de ele discret. Munca noastră se desfășoară sporadic și în liniște. Unii dintre noi nu sunt niciodată chemați.

– Și atunci, acești membri mai în vârstă vă controlează?

– Ei ne călăuzesc și ne sfătuiesc. Fiecare dintre noi are un mentor. Ei sunt cei care ne inițiază în „artele confidențiale" ale familiilor.

– Cum este camuflajul?

– Acesta este una dintre ele, da.

– Cine este mentorul lui Warpal?

– Motluk este mentorul lui Warpal și al meu.

– Motluk?

– Este Maestru junior în Breasla Pielarilor.

– Și din care familie provine?

– Este fiul lui Altal. Al patrulea, cred.

– Altal?

– Altal este al treilea fiu al lui Carallo, care este un Diroal, al cincilea fiu al Maestrului anterior. Carallo este căsătorit cu Karalee, a treia soră a lui Tannarl.

– Un Diroal? Madona! Te referi la Diroal, Maestrul Cartierului Sampalok?

– Da.

Butoaiele erau păstrate într-un depozit mare al familiei Gilmorn, la marginea Cartierului Portului. Edeard aprecie ironia situației atunci când îi ceru orașului să schimbe podeaua pe care erau așezate. Unul câte unul, butoaiele au căzut în tunelul de sub Canalul Tail. A treia mână a lui Edeard ridică opt dintre ele, iar acestea începură să se legene în aerul din spatele lui, în timp ce parcurgea distanța scurtă de-a lungul tunelurilor curbate de sub străzile cartierului Myco care duceau până sub Casa cu Petale Albastre.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, când el și butoaiele s-au ridicat prin podea, era încă foarte întuneric în interiorul salonului. Constată cu televederea că mai multe persoane dormeau la etaj, inclusiv Buate, care împărțea patul cu două dintre fetele casei. O scanare mai detaliată îi arătă că în interiorul clădirii nu exista niciun gardian ascuns sub camuflaj.

Edeard trimise trei butoaie în derivă prin ușile care duceau la galeria de lemn. Cu mâna a treia, le deschise, iar uleiul gros de Jamolar

din interior se revărsă de-a lungul coridoarelor. Încă două butoaie au fost dirijate la ultimul etaj, înecând covoarele și mobilierul din biroul mare al lui Buate. Uleiul trecu pe sub ușă, spălând coridoarele și scările.

Televorbirea îi pătrunse în mintea adormită a ge-cimpanzeilor aflați în micul lor țarc din spatele bucătăriei.

– Ieșiți afară, le-a ordonat el în timp ce urca la etaj.

Aceștia au lipăit ascultători în liniște până în stradă.

Cu mâna a treia a deschis cele două butoaie de la parter, lăsând unul intact pe tejgheaua barului. Uleiul de Jamolar se împrăștie pe podea.

– Nostalgia, murmură el luând-o pe scări până la etajul superior.

Ajunse în fața ușii dormitorului lui Buate. Cu a treia mână, luă un tăciune dintr-una din sobele din salon și îl lăsă să cadă pe podea.

Flăcările încercuiră încăperea. Mobilierul se aprinse imediat, limbile lungi de foc cățărându-se pe bar. În câteva secunde, uleiul care se scurgea în jos pe scări se aprinse, trimițând flăcările de-a lungul podelei primului etaj. Focul urmă traseul umed pe următoarea porțiune de scări și năvăli în birou.

Edeard sparse ușa dormitorului și păși în cameră cu flăcările sărind și dansând în spatele lui. Capul beat de somn al lui Buate se ridică de pe perne. Fetele au strigat când au văzut silueta neagră în ușă, cu mantaua învârtejindu-se în aer ca un apendice viu. S-au agățat una de alta speriate.

– Ce mama nai…

Buate icni șocat. Televederea lui sonda clădirea, găsind foc peste tot.

– Stabilimentul acesta pare predispus la accidente, observă Edeard.

Butoiul de pe bar explodă. Ușile s-au spulberat, lăsând să pătrundă un vârtej de aer proaspăt. Flăcările au țâșnit până la tavanul salonului.

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș mai întoarce aici niciodată, a spus Edeard. De fapt, mă îndoiesc că e vreun loc undeva în acest oraș unde vei fi în siguranță.

Flăcările se prelingeau în dormitor, curgând în jurul picioarelor lui Edeard și înghițind covorul. Pelerina lui flutură. Fetele au scâncit, împingându-se de tăblia patului. Fumul a început să îngroașe aerul.

– Ești mort, Mergătorule-Pe-Apă, a strigat Buate.

– Warpal a încercat și nu a reușit. Ce șanse ai tu?

Buate înțepeni la auzirea numelui, făcându-l pe Edeard să rânjească amuzat.

– Acum, ieși din orașul meu, ia-ți oamenii cu tine, și dacă încerci vreodată să declanșezi vreo revoltă, te vei alătura fratelui tău în modul pe care l-am menționat în timpul vizitei mele anterioare. E ultimul avertisment. A dat apoi din cap politicos spre fete. Doamnelor.

Acestea au țipat când le-a ridicat cu a treia mână. Apoi, ferestrele

dormitorului s-au dezintegrat, iar ele s-au trezit plutind prin golul creat, coborând ușor pe strada de mai jos, unde ge-cimpanzeii casei se agitau neliniștiți.

Buate le urmări uluit zborul.

– Hei, dar eu? a strigat el.

Dar când a privit în jur, Edeard plecase. Flăcările lingeau cu poftă baza patului.

Edeard alese zona de mijloc din Golden Park, la miezul nopții. Marea plaza era pustie, cu lumina nebuloaselor strălucind slabă pe vârfurile stâlpilor din metal alb care o înconjurau. Doar o umbră minusculă cădea pe pavajul lucios când două siluete întunecate au apărut de nicăieri.

– Ești liber să pleci, i-a spus Edeard cu un gest expansiv.

– Să plec unde, mai exact? Sunt un om căutat. Cât timp crezi că voi rezista acolo?

– Nimeni nu te va recunoaște în provincie.

– Crezi că ar trebui să mă alătur lui Nanitte? a întrebat Argian cu un zâmbet amar. Ești mai crud decât am crezut, Mergătorule-Pe-Apă.

– Sunt mai disperat decât crezi.

– Iartă-mă că nu-ți ofer veșnica mea simpatie.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ți-am dat tot ce am putut. Nu mi-a mai rămas nimic.

– Îți cer doar să faci ceea ce ai fost antrenat să faci. Îți cer să-ți păstrezi loialitatea față de acest oraș.

– Vremea mea aici s-a terminat. Trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– Stai de veghe pentru mine, vezi ce fac oamenii tăi.

– Asta nu este loialitate, ci trădare.

– Nu față de oraș. În adâncul sufletului ești un om de onoare. Știi că trebuie făcut ceva pentru a scăpa de bande și a limita excesele familiilor. Lucrurile nu pot continua așa cum sunt, asta ne va condamna pe toți. Ajută-mă. Dacă nu altceva, fii tu vocea moderației. Dacă într-adevăr ți-e teamă că sunt prea intransigent, rămâi și exercită-ți influența atât cât poți asupra mea.

– Eu să te influențez pe tine?

– Tu înțelegi cum merg lucrurile cu adevărat. Ți-aș asculta sfaturile, dacă mi le-ai da cu bună-credință. Spune-mi cum să reușesc să se facă dreptate, fără a aliena și a distruge cei mai bun din ceea ce există. Netezește-mi calea. Nu lăsa acest oraș să fie divizat de nepriceperea mea. Nu asta este chemarea ta?

– Se pare că ți-ai ratat vocația.

– Ăsta a fost un da?

Argian oftă adânc.

– După tot ce mi-ai făcut, te aștepți să te ajut?

– Te-am lăsat singur. Atâta. Dacă au fost și demoni acolo cu tine, nu eu i-am trimis.

– Îmi va lua ceva timp să-mi adun lucrurile. Dacă aflu ceva înainte de a pleca, am să-ți spun.

– Mulțumesc.

Felax intră alergând în sala mică din partea din spate a secției de poliție Jeavons, foarte agitat și abia respirând.

– Mergătorule-Pe-Apă, Maestrul Gachet de la Breasla Avocaților este aici! Vorbește cu căpitanul. Spune că are un mandat de arestare pe numele tău.

– Serios? a întrebat Edeard cu interes.

– Bineînțeles, l-a asigurat tânărul polițist. Nu glumesc.

– Sunt sigur că nu. Televederea lui îl surprinse pe un Boyd foarte dezgustat dându-i niște bani unui Macsen foarte elegant. Vin imediat.

Echipa se ridică să plece.

– Continuați, i-a îndemnat Edeard pe polițiștii care lucrau la mese. Suntem foarte aproape de o sută acum. Nu mă aștept ca această neînțelegere să dureze mai mult de o zi.

Apoi a părăsit sala mică împreună cu prietenii lui.

– Sunteți gata?

Macsen rânji când ușa sălii se închise în urma lor.

– Oh, Madona, da.

Edeard își scoase în grabă tunica lui distinctivă. Macsen purta deja cizmele lucioase ale lui Edeard, deși picioarele lui erau prea mari.

– Ține minte, îi spuse Dinlay rugător. Nu spune nimic.

– Cine, eu? a întrebat Macsen în timp ce-și încheia nasturii la tunică.

– Hai să vedem, a spus Boyd.

Macsen dădu din cap, mintea lui trădând o scurtă fluturare de nervozitate, apoi se concentră. Umbrele s-au îngroșat în jurul feței lui, aducând-o la un cenușiu nesănătos. Apoi s-au întins într-o imagine cețoasă.

Edeard își ținea respirația în timp ce Dinlay se strâmbă, așteptând. Echipa se antrenase pentru asta timp de o zi, ajutându-se reciproc cu idei și tehnici pe măsură ce dezvoltau încet ideea, rafinând și îmbunătățind metoda originală de camuflaj. În mod surprinzător, Macsen s-a dovedit cel mai bun. Edeard presupusese că va fi Dinlay, care era întotdeauna cel mai studios.

Umbrele dispărură de pe fața lui Macsen. Kanseen lăsă să-i scape un mic șuierat de apreciere. Edeard scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Se holba la sine însuși. Propria lui față îi oferea un zâmbet diabolic.

– Cum arăt? De fapt, cum arăți tu?

Dinlay scoase un șuierat de exasperare.

– Nu mai vorbi! Strici totul.

– Du-te! îl grăbi Boyd. Noi continuăm de aici.

– Noroc, le-a urat Edeard.

Podeaua se schimbă, iar el se adânci în tunelul de dedesupt. Televederea sa îi urmări pe Macsen, Dinlay și Kanseen care se îndreptau către biroul căpitanului Ronark.

Maestrul Gachet aștepta acolo, împreună cu doi oficiali ai curții.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus Maestrul Gachet. Îți transmit complimentele colegului meu, Maestrul Cherix, care spune că se va bucura să te vadă în instanțele de judecată, unde se va instrumenta acest caz. Ar fi venit el însuși aici, dar există un mandat de excludere pe numele lui.

– Ce se întâmplă? a întrebat Kanseen.

– Maestrul Gachet are un mandat civil, a răspuns căpitanul Ronark dezgustat. Este autentic.

– Nu spune nimic, îl instrui Dinlay.

Macsen ridică din umeri, păstrându-și fața falsă perfect calmă.

– Aș vrea să-l văd, vă rog.

Dinlay întinse mâna.

– Tu? întrebă Gachet surprins.

– Am în vedere o carieră în drept, a spus Dinlay. Îi voi servi drept consilier caporalului Edeard până când va fi numit un avocat autorizat.

Gachet, extrem de amuzat, îi dădu mandatul.

– Ai fost indicat de Buate drept agresor, citi Dinlay. Ești, de asemenea, acuzat de incendierea Casei cu Petale Albastre.

– Și ești obligat să le plătești despăgubiri proprietarilor pentru pierderile în afaceri, spuse Gachet batjocoritor. Să sperăm că logodnica ta este înțelegătoare, altfel va trebui să renunți la salariul pe următoarea sută de ani.

– Îi vom cere Maestrului Solarin să se ocupe de acest lucru, a replicat Dinlay. El va obține invalidarea mandatului în cinci minute.

– Poate, a spus Maestrul Gachet. Dar până atunci, ofițeri, și făcu un gest spre cei doi oficiali ai curții care păreau foarte stânjeniți, faceți-vă datoria.

– Du-te cu ei, a zis Dinlay.

Ofițerii curții s-au așezat nervoși de o parte și de alta a Mergătorului-Pe-Apă și l-au escortat afară din secție, însoțiți de Dinlay, Kanseen și de Maestrul Gachet. Polițiștii s-au înșirat de-a lungul coridorului, privind încruntați procesiunea. Maestru Gachet făcu tot posibilul să îi ignore, dar furia îndreptată spre el era intensă.

A fost o plimbare lungă prin Jeavons până la Canalul de Centură. Vestea că Mergătorul-Pe-Apă a fost arestat cu complicitatea lui Buate s-a răspândit curând. Oamenii s-au grăbit în stradă pentru a vedea cum

Edeard era dus la Curtea de Justiție. Acesta zâmbea în modul în care o făcea întotdeauna, fără să scoată însă niciun cuvânt.

Edeard alunecă în sus prin podeaua casei din Padua și lăsă să-i cadă camuflajul. Ținea cu a treia mână doar un butoi de ulei de Jamolar. Nu era o casă mare. Edsing icni de uimire atunci când îl văzu. Mirayse, soția lui, înțepeni, apoi se grăbi spre cei trei copii și îi cuprinse într-un gest protector.

Edeard sparse butoiul. Uleiul stropi totul în jur, șiroaie lungi arcuindu-se prin cameră pentru a fi apoi absorbite de mobilier. O cascadă lungă năvăli pe ușă împărțindu-se în trei, fiecare din cele trei brațe prelingându-se către un dormitor.

Edeard îl privi neclintit pe Edsing, întărindu-se împotriva scâncetelor speriate ale copiilor.

– Vei pleca de aici, i-a spus el. Îi vei lua cu tine pe cei de sub comanda ta, sau îi voi arde în casele lor. Informează-i. Acum du-te. Focul va izbucni într-o jumătate de minut.

Edsing întinse un deget către Edeard, cu fața schimonosită, mârâind.

– Tu…

– Douăzeci de secunde.

– Asta-i viața noastră! a strigat Mirayse.

– Și acum s-a terminat, a informat-o Edeard. Cincisprezece secunde.

Se uită semnificativ la copii.

– Afară, afară, țipă ea, și îi împinse afară din casă.

Edsing scoase un urlet de frustrare și de furie înainte de a alerga după familia sa.

Edeard ridică o mână deasupra capului și alunecă sub podea. Doar cu o clipă înainte ca degetele să-i dispară, o singură scânteie țâșni din ele.

– Există o dublă eroare aici, domnii mei, le-a spus Maestrul Solarin celor trei judecători care ascultau cererea de anulare. În primul rând, vă atrag atenția asupra legii proceselor rău-intenționate, cu referire la aplicarea ei asupra celor angajați de autoritatea acestui oraș. Mergătorul-Pe-Apă, după cum știm, s-a făcut remarcat în efortul de a scăpa orașul de criminalii activi violenți. Acum, campania a generat un conflict personal între Mergătorul-Pe-Apă și Buate, fapt pe care reputatul meu coleg îl știe foarte bine.

– Obiecție! a strigat Maestrul Cherix.

Maestrul Solarin chicoti.

– Vai de mine, sper că nu trebuie să menționez un caz respins recent de atac psihic grav între clientul meu și domnul procuror.

– Obiecție!

Edeard zbura de-a lungul unui tunel adânc puternic luminat, cu brațele larg deschise de parcă ar fi avut aripi. Aerul îl lovea din față, dându-i părul spre spate. Gura îi era deschisă, strigând extatic.

– În plus, în cazul Barclay versus Pollo, s-a considerat că probele nominalizate trebuiau verificate în mod independent, pentru ca mandatul să fie validat.

– Domnii mei, trebuie să protestez pentru că apărarea trage de timp, a spus Maestrul Cherix. Dovada este pe deplin verificată. Am adunat eu însumi mărturiile de confirmare.

– Nu am nicio îndoială cu privire la acest lucru, domnilor. După cum învățatul Consiliu este, de asemenea, pe deplin conștient, dar a ales să treacă cu vederea, mărturia în acest caz nu este validă. Maestrul Solarin se înclină cu bunăvoință spre cele două fete de la Casa cu Petale Albastre care stăteau în spatele băncii acuzării și care au chicotit la el. Aceste doamne încântătoare, pe mărturia cărora se bazează întregul caz de urmărire penală, sunt ele însele angajate ale stabilimentului deținut de reclamant. Imparțialitatea, în asemenea condiții, este contestabilă așa cum s-a stabilit prin Rupart versus Vaxill, și împreună cu ea și validitatea. Aș solicita hotărârea dumneavoastră imediată cu privire la acest aspect.

Casa Hallwith era la etajul al cincilea al unui pod în Cobara. Două butoaie atârnau în aer lângă Edeard în timp ce-l fixa încruntat pe lordul bandei cu o privire necruțătoare.

– Părăsește locul acesta, i-a cerut Mergătorul-Pe-Apă.

Uleiul curse orizontal din butoaiele sparte, formând o foaie de lichid strălucitor ce plutea la jumătatea distanței dintre podea și tavan.

– Nu au fost angajate de Casa cu Petale Albastru, a spus Maestrul Cherix, radiind o mare oboseală, de parcă se simțea trist să sublinieze o astfel de eroare evidentă. Sunt agenți liberi care plătesc stabilimentului un procent din veniturile lor. Ca atare, Rupart versus Vaxill nu se aplică.

Tunelurile laterale fulgerau în urmă cu o viteză uimitoare. Edeard își împreunase degetele în față, ca și cum ar fi plonjat de pe un pod într-un bazin adânc. Se rostogolea exuberant în timp ce înainta rapid, întrebându-se în treacăt unde duceau toate ramificațiile.

– Ceea ce ne conduce la identificarea pozitivă. Mărturia lui Buate precizează clar că intrusul era luminat din spate. Voi afirma că, în aceste condiții, o identificare vizuală este imposibilă.

– Domnii mei, onorabilul domn face o glumă proastă. Mergătorul-Pe-Apă este, probabil, omul cel mai ușor de identificat din tot Makkathranul.

Maestrul Cherix se încruntă iritat în timp ce câteva persoane din spatele încăperii începeau să șușotească. O agitație mentală de excitare se strârni deodată. „Edeard." Kanseen și Dinlay au făcut tot posibilul să nu zâmbească și să nu se întoarcă. Boyd se strecură în partea îndepărtată a încăperii, cărând un sac de pânză. Se așeză în spatele colegilor lui de echipă și se aplecă să-i șoptească ceva lui Dinlay. Toată lumea de pe banca acuzării a făcut tot posibilul să-l ignore. Murmurul de surpriză s-a amplificat.

Judecătorul senior lovi cu ciocănelul, cerând ordine.

– Cred că reputatul meu coleg tocmai și-a răspuns la întrebare, domnii mei, a spus Maestrul Solarin. Da, Mergătorul-Pe-Apă este renumit, ceea ce face ca astfel de acuzații să fie tot mai ușor de adus. Ceea ce cred că ne aduce din nou la legea proceselor rău-intenționate.

Dinlay se ridică să-i șoptească ceva la ureche Maestrului Solarin. În cealaltă parte a judecătorilor, Maestrul Cherix primea un mesaj la fel de urgent de la un avocat junior din echipa lui.

– Domnii mei, solicit o mică pauză, a spus Maestrul Solarin. S-ar părea că unele dovezi nou-apărute îl vor exonera complet pe clientul meu.

Judecătorul senior încuviință și lovi cu ciocănelul.

– Curtea se va reuni într-o oră. Inculpatul nu va părăsi clădirea.

Edeard se camuflă în timp ce se strecura cu agilitate prin galeriile care se împleteau printre sălile Curții de Justiție. Echipa îl aștepta într-o cameră de pregătire a avocaților, chiar lângă sala de judecată în care se desfășura audierea. S-au întors surprinși atunci când ușa s-a deschis aparent singură. Apoi s-a închis, și Edeard s-a materializat în fața ei.

Kanseen fugi spre el și îl sărută.

– Cum a mers? a întrebat Dinlay.

– I-am vizitat pe șapte dintre ei personal, a spus Edeard. Și am reușit să televorbesc și să trimit avertismente altor doisprezece.

– Asta ar trebui să fie suficient, a spus Macsen, scoțându-și splendida tunică.

– Nu a fost ușor, a replicat Edeard în timp ce își trăgea pe umeri haina. Trei dintre ei aveau copii.

– Am mai trecut prin asta, a spus Kanseen forțat. Aproape toate victimele au familii și au fost rănite foarte grav.

– Știu.

Macsen oftă ușurat când scăpă de cizmele lui Edeard. Își mișcă degetele de la picioare, zâmbind. Boyd deschise sacul de pânză și scoase cizmele lui Macsen. Încălțările vechi purtate de Edeard au fost

băgate în interior. Boyd îi privi pe amândoi.

– Bun, putem merge, a decis el.

– Domnii mei, a spus Maestrul Solarin înclinându-se ceremonios. După cum probabil știți de acum, în această după-amiază s-au înregistrat mai multe incidente regretabile de incendiere prin oraș. Pentru a fi mai exact, chiar în timpul acestei audieri pentru anulare. În fiecare din ele, persoanele în cauză și-au părăsit casele, susținând că Mergătorul-Pe-Apă a fost cel care i-a amenințat și a aprins focul. Oameni pe numele cărora, printr-o coincidență stranie, au fost emise mandate de excludere. În mod evident, aceasta este o conspirație criminală serioasă pusă la cale de elemente nedorite ale orașului, urmând în mod deliberat distrugerea reputației clientului meu.

– Obiecție, a spus Maestrul Cherix. Zvonuri. Cred că ne-am complăcut mai devreme într-o dispută legală îndelungată cu privire la verificare. Îmi displace ipocrizia practicată acum de avocatul apărării.

– Domnii mei, nu am depus nicio moțiune. Vă informez pur și simplu cu privire la o succesiune de evenimente. Vă revine dumneavoastră sarcina să cântăriți particularitățile cazului și să decideți dacă timpul și cheltuielile curții vor fi irosite pe trivialități care nu vor rezista nici măcar în prima oră a unui proces.

Judecătorul senior le făcu semn ambilor avocați să se așeze. Discută apoi cu cei doi colegi ai săi.

– Cererea de revocare a mandatului este aprobată. Mergătorule-Pe-Apă, ești liber să pleci.

Ciocănelul lovi masa, încheind ședința de judecată.

Cupola din partea de est a Casei Parlamentului era una dintre cele mai mari. Avea o galerie exterioară cu o balustradă albă bulboasă, care venea până la genunchii unui adult. Echipa stătea în spatele acesteia, uitându-se peste oraș, spre Cartierul Portului. Era după-amiaza târziu și soarele începea deja să se scufunde după restul de cupole ale Casei Parlamentului din spatele lor.

Ochii lui Edeard erau închiși în timp ce străbătea orașul cu televederea. Se concentra pe Edsing și pe familia lui, care se târau prin centrul Parcului Pholas în drum spre Sampalok. Duceau cu ei câteva boccele mici – tot ce putuse fi salvat din foc. Mirayse îl ocărâse pe Edsing tot drumul. Judecând după nuanța sa mentală, bărbatul era pe punctul de a o plesni.

– Se mișcă, îi informă Edeard pe ceilalți. Cred că peste șaizeci sunt în drum spre Sampalok.

– Este suficient? a întrebat Kanseen.

– Nu, a spus Edeard. Vreau ca majoritatea să ajungă acolo. Voi televorbi cu ceilalți în această seară și le voi trimite un avertisment

similar. În două zile îi vom aresta pe cei o sută.

– L-am simțit pe Buate când am plecat de la tribunal, a zis Boyd. Scutul i-a cedat pentru un moment. Era foarte confuz.

Macsen zâmbi la vastul oraș din fața lor.

– O altă legendă a Mergătorului-Pe-Apă. Poți fi în mai multe locuri în același timp.

– Despre asta…, a spus Dinlay. Edsing locuiește în Padua.

– Da, a răspuns Edeard, ghicind ce avea să urmeze.

– Dar Hallwith trăiește în Cobara, în timp ce Coyce este în Ilongo, iar ceilalți sunt la fel de răspândiți. Cu toate astea, i-ai vizitat pe șapte dintre ei.

Macsen se încruntă acum.

– Am fost în instanță doar pentru o oră și jumătate, cel mult, a spus Dinlay. Cum ai ajuns pe la toți în timpul ăsta?

– Alergările pe care le fac în fiecare dimineață mă mențin în formă. Ar trebui să mi vă alăturați.

– Nimeni nu aleargă atât de repede.

Edeard își retrase televederea și zâmbi către cele patru fețe întrebătoare care se uitau la el.

– Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă, le-a spus el misterios.

Mantia se zbătea dramatic în jurul lui.

Ceea ce era pe cale să se întâmple nu era niciun secret. Colportorii de bârfe ai orașului fuseseră ocupați cu o seară înainte să raporteze cum polițiștii de la fiecare secție de cartier erau chemați și puși să se pregătească. Tot Makkathranul știa că aceasta era ziua.

Edeard a simțit mai mulți oameni decât ar fi putut număra cu televederea atunci când a ieșit din casă în dimineață aceea. Își lua o pauză de la alergarea matinală. Avea să fie o zi lungă.

– Fii atent, îi spusese Kristabel când îl sărutase de noapte bună după petrecerea din Zelda din seara precedentă.

– O să fiu, o asigurase el.

– Nu, Edeard, i-a spus ea, punându-și mâna pe brațul lui, privindu-l rugător cu ochii gri-albaștri. Nu promite așa. Te rog. Fii atent. Ceea ce vei propune mâine este periculos. Acesta este punctul crucial în lupta ta și toată lumea în Makkathran știe asta. Așa că, te rog, fii atent. Warpal și oamenii lui trebuie să fi aflat că Argian a mărturisit totul. Dacă vor observa un punct slab, vor lovi ca o rapivulpe.

El îi luase mâinile într-ale lui.

– Știu. Încerc s-o iau ușor pentru că nu vreau să-ți faci griji. Acum amintește-ți ce mi-ai promis.

Ea oftase și își dăduse ochii peste cap.

– Voi rămâne acasă, la ultimul etaj, și voi suporta gărzile suplimentare atribuite de Homelt.

– Indiferent ce se întâmplă.

– Indiferent ce se întâmplă, a fost ea de acord.

După ce închise poarta casei din spatele lui, Edeard verifică ziguratul Culverit cu televederea. Kristabel era acolo, luând micul dejun în grădină împreună cu Mirnatha și cu tatăl lor, toți trei întorcându-și cu nerăbdare televederea spre Sampalok.

Echipa sa îl aștepta pe stradă în fața clădirii. Încercă să-și amintească prima dimineață în care au intrat împiedicându-se în sala mică de la secția Jeavons pentru ca Chae să strige la ei. O mână de copii proști, semiidealiști, dintre care niciunul nu știa cu adevărat în ce se băga.

Acum, abia putea recunoaște acei tineri dornici și nervoși în prietenii lui. Macsen, îmbrăcat aproape la fel de elegant ca Edeard, era încă cel mai încrezător în sine din grup. Boyd, a cărui înălțime nu-l mai făcea să pară greoi, purta uniforma cu o autoritate deplină. Acum, dacă ți-ar fi spus să te oprești, ai fi făcut-o din respect pentru instituția pe care o reprezenta. Dinlay, despre care încă nu se putea considera că se schimbase destul de bine, în ciuda noii uniforme pe care o purta în ultima vreme, dar care câștigase încredere în sine și o înțelegere realistă a naturii umane. Dar să fii împușcat ar avea efectul acesta asupra majorității oamenilor. Și Kanseen, care zâmbea cu mult mai mult în ultimul timp. Ca întotdeauna, ea era cea mai solidă și de încredere dintre toți.

Edeard zâmbi spre toți patru, știind că se putea bizui pe ei în mod necondiționat. Și presupunea că va trebui s-o facă, probabil, înainte de sfârșitul acelei zile.

– Să mergem.

O gondolă îi aștepta la Canalul Sosirii. Îi duse în jos până la Bazinul de Sus și întoarse, pornind pe Marele Canal Principal. În mod deliberat, Edeard nu se uită la marele zigurat când au trecut pe lângă el, întreaga lui atenție fiind îndreptată înainte, spre Sampalok.

Buate era deja treaz și îmbrăcat. După focul de la Casa cu Petale Albastre se mutase într-o clădire nerevendicată de pe strada Zulmal, la jumătatea distanței dintre conacul Maestrului Cartierului Sampalok și Bazinul de Mijloc. Avea cinci camere cu tavane ciudate, convexe. Două camere formau parterul, iar restul fuseseră construite una deasupra celeilalte, ceea ce făcea ca întregul edificiu să semene cu un coș de fum bulbos cu scări care spiralau pe lateral într-un cilindru îngust. Terasa triunghiulară de pe acoperiș era sufocată de viță-de-vie sălbatică care învelea tot exteriorul. Un tâmplar instalase pentru el o ușă la intrarea din față și câteva piese de mobilier fuseseră asamblate la parter. Hainele și alte elemente esențiale erau încă în cutiile în care fuseseră transportate. O ge-maimuță singuratică executa sarcinile domestice pentru el. Buate încercase să o facă pe biata creatură să se cațere pe

vița-de-vie și să o îndepărteze de la ferestre, cu prea puțin succes însă. Era un fel de decădere, de la luxul și serviciile cu care era obișnuit la Casa cu Petale Albastre. Edeard suspecta că era ceva deliberat.

Boyd îl înghionti când treceau prin Bazinul Pădurii.

– Se pare că toată lumea s-a trezit devreme azi.

Urmărind direcția mentală a lui Boyd, televederea lui Edeard îl observă pe Maestrul Cherix mergând pe podul de lemn și cabluri dintre Golden Park și Anemone. Era drumul pe care avocatul trebuia să-l parcurgă în fiecare zi pentru a ajunge la birourile breslei sale din Casa Parlamentului după ce fusese exclus din Jeavons.

– Nici chiar el nu poate obține revocarea unei legi, a spus Edeard. Îl consultase pe Maestrul Solarin cu privire la articolele despre arest și acesta îl asigurase că perioada de reținere de douăzeci și două de zile rămânea aplicabilă în mod legal, cu condiția să existe o depoziție de suspiciune din partea polițistului care făcea arestarea. Era un aspect pe care îl subliniase în mod repetat, ieri când se întâlnise cu căpitanii secțiilor pentru a organiza arestările.

În timp ce mătura cu televederea între Anemone și Sampalok îi văzu pe polițiști traversând Parcul Pholas și cartierul Tosella. Erau sute dintre ei mărșăluind de la fiecare secție din oraș, împărțiți în echipe de arestare și echipe de întărire la poduri. Zeci de ge-câini tropăiau alături, în timp ce ge-vulturii roiau deasupra pe cerul senin.

Când treceau prin Bazinul de Mijloc, Edeard simți un accent de televedere cunoscut pe gondolă.

– Salrana?

Nu mai vorbiseră, din ziua aceea de la îngrăditurile caravanelor. Cele câteva încercări de a-i televorbi fuseseră întâmpinate de un scut mental de gheață.

Acum, își direcționa televorbirea numai spre el în gondolă.

– Edeard, oamenii se tem. Multe familii au venit la biserică în această dimineață. Ceea ce faci îi sperie.

– Știu. Dar, odată ce ziua de azi va trece, frica lor va dispărea.

– Nu poți ști asta.

O astfel de îndoială nu-i stătea în fire. Salrana obișnuia să fie cea care-l aplauda tot timpul.

– Pot spera, nu-i așa? Unde am fi fără speranță?

– Devii un politician, Edeard.

– Eu voi fi primar, și tu vei fi Pythia, a răspuns el cu căldură.

– Nu mai suntem copii. Mândria ta te-a împins în această confruntare ridicolă.

– Nu e așa! i-a răspuns iritat. Știi foarte bine că nu putem trăi cu bandele care aduc atâta suferință în viețile tuturor. Tu vezi suferința la fel de mult ca și mine, dacă nu mai mult. Mă străduiesc, Salrana. Poate că asta nu e calea perfectă de a scăpa de ele, dar este ceva. Madona va

aprecia asta, la fel de mult cât m-ar dispreți dacă aș sta și nu aș face nimic.

– Nu-mi spune mie ce va gândi Madona.

Televederea ei se retrase brusc. Edeard se întoarse să se uite exasperat în direcția Ysidro. Refuză să-și trimită propria televedere spre Biserica Madonei din cartier, acolo unde fusese repartizată Salrana.

Va vedea, își spuse el. *După ziua de azi, va vedea că am dreptate*.

Gondola lor trase la o platformă de acostare de la marginea Bazinului de Mijloc. Edeard și echipa au urcat scările de lemn către promenada largă din jurul acestuia. Era ciudat de pustie. Clădirile care formau latura îndepărtată aveau patru sau cinci etaje, fiecare din ele independentă față de celelalte, înalte și înguste precum cele mai multe structuri din cartier, cu burlane de scurgere neregulate pe părțile laterale. Ferestrele ieșeau din ele ca niște ochi de insecte. Mai mult decât oriunde în oraș, structurile din Sampalok păreau să fie bazate pe o formațiune organică.

Edeard putea vedea familii întregi aliniate în spatele bulelor de cristal, holbându-se la ei. Agitația umplea aerul ca un fum nociv.

– E în direcția asta, a spus Edeard, și o luă în susul străzii Zulmal. Televederea lui observă cum polițiștii se adunau la fiecare punte din Sampalok, pregătiți să împiedice pe oricine să iasă în oraș, în special pe protestatari. Nu era aproape nicio gondolă pe canalele din jurul cartierului.

A mers timp de aproape zece minute de-a lungul străzii întortocheate, plină de gunoaie. Mereu în umbra caselor întunecate înfășurate în plante. Cele câteva persoane care erau pe afară i-au aruncat priviri ursuze, grăbindu-se pe aleile laterale. Câteva dintre ele au scuipat disprețuitor. Edeard continuă să se uite spre conacul lui Bise, un turn înalt în trepte înconjurat de un zid gros, rectangular, cu doar trei porți. Erau o mulțime de oameni în interior, dar niciunul nu ieșea. Porțile mari legate în fier erau toate bine închise. Nu era sigur că vreunul dintre cei o sută se aflau în interior. Dacă erau acolo, să-i scoată afară ar fi fost o sarcină pe măsura lui Honious. *Probabil că nu merită.*

Edeard își direcționă televorbirea către o siluetă singuratică, ascunsă pe una dintre aleile laterale pe lângă care trecuseră.

– Ai văzut ceva?

– Opt dintre oamenii mei merg prin Sampalok astăzi, a răspuns Argian. Nu folosesc camuflajul. Nu încă. Asta ar atrage atenția ta asupra lor.

– De ce sunt aici?

– Am vorbit cu Pitier. Dintre noi toți, el are opinii mai apropiate de ale mele. Mi-a spus că li s-a cerut să observe, dar să fie pregătiți.

– Înțeleg. Mulțumesc.

Buate stătea calm pe unul dintre cele două scaune atunci când echipa a ajuns la el. Edeard bătu tare la ușă. Televederea lui l-a examinat cu atenție în timp ce venea să le deschidă, dar nu avea niciun pistol sau cuțit.

– Mergătorule-Pe-Apă, a spus Buate cu un glas obosit. Ai venit să mă escortezi la curtea financiară?

– Nimic atât de plăcut. Ești arestat.

– De ce sunt acuzat?

– Suspiciune de extorcare. Intenționăm să te reținem în timp ce adunăm și coroborăm probele.

– Ești sigur că vrei să faci asta?

– Da.

– Foarte bine. A închis ochii și a televorbit puternic. Asta e, prieteni. Dați-i drumul!

Edeard ceru în liniște orașului să aducă restul butoaielor cu ulei de Jamolar din tunelul care trecea pe sub strada Zulmal. Acestea au alunecat ușor în spațiile libere dintre protuberanțele clădirilor, rămânând neobservate în umbra lianelor și a copacilor, dislocând o parte din gunoiul adunat în jgheaburi. Echipa ieși din casă, încadrându-l pe Buate. Toate ușile au început să se deschidă de-a lungul străzii Zulmal. Au apărut bărbați care purtau bâte lungi sau cuțite, ciocane, țepușe, sticle sparte. Edeard i-a ignorat, concentrându-se pe cele cinci butoaie care se materializaseră în partea laterală a casei lui Buate. A treia mână scoase capacul fiecăruia.

– Nu vei reuși să parcurgi nici zece metri, râse Buate.

În fața lor, pe fiecare parte a străzii, oamenii începuseră să se alinieze la marginea drumului. Îi aruncau lui Edeard și echipei lui priviri nervoase, dar se mișcau încet și sigur. Era o mulțime de televorbire între ei.

– Continuați, continuați, erau cuvintele cele mai comune. Continuați să mergeți. Noi suntem sute.

– Dați-vă la o parte, le ordonă Edeard cu voce tare.

O piatră veni rostogolindu-se din cer, aruncată de cineva din spatele gloatei care se umfla. A treia mână a lui Macsen o devie cu ușurință. Buate a început să râdă.

– Nu ești chiar campionul poporului așa cum credeai, nu-i așa, Mergătorule-Pe-Apă?

A treia mână a lui Edeard scoase uleiul din toate cele cinci butoaie, consolidându-l într-un glob uriaș pe care îl trimise drept înainte. Când a ajuns la câțiva metri deasupra capului său a ridicat o mână. Un singur fir de lumină pârâi de la degetul arătător întins. Uleiul s-a aprins cu un vuiet puternic, scuipând globule grase de foc. Edeard îl ghidă până la un metru deasupra străzii, apoi îl trimise cu viteză în

fața lui. Oamenii de pe marginea drumului au strigat speriați și s-au dat la o parte. Picături mari de ulei în flăcări se împrăștiau pe stradă, șuierând și fâsâind în urma lor.

– Pe aici, i-a spus Edeard politicos unui Buate dintr-odată speriat.

Au început să meargă din nou în josul străzii Zulmal. Mulțimea păstra distanța acum, uitându-se la mingea de foc cu neliniște în timp ce Edeard începea să o tragă înapoi.

– N-am apucat să-i mulțumesc fratelui tău drag pentru această idee, i-a spus el lui Buate. A fost una bună.

– Este un drum lung până la Casa Parlamentului, mormăi Buate. Și nu am ajuns încă acolo.

Își folosi televorbirea pentru a emite un flux rapid de instrucțiuni.

Televederea lui Edeard îi arătă oameni în stradă peste tot în Sampalok. Era pregătit pentru asta. Polițiștii fuseseră instruiți ca în niciun caz cineva din cartier să nu reușească să treacă peste vreun pod și să răspândească tulburările în restul orașului. Din ceea ce putea percepe, echipele de întărire de la poduri se țineau bine. Niciuna dintre mulțimile care se formaseră rapid nu reușea să se apropie de capul vreunui pod. Identifică câțiva dintre cei o sută care conduceau oamenii, împingându-i înainte. Pietre și sticle au început să fie aruncate și ghidate telekinetic spre polițiști. Discuri tăioase spintecau, de asemenea, aerul.

Echipele de arestare nu se descurcau atât de bine precum sperase. Polițiștii cu cea mai bună televedere fuseseră desemnați să-i urmărească pe cei de pe listă și să orienteze echipele spre ei. Aveau dificultăți să treacă prin mulțimea ostilă care se îmbulzea pe străzi.

– Problema cu focul, Mergătorule-Pe-Apă, este că nu poate fi cu adevărat controlat cum arde, a spus Buate. Edeard era foarte conștient de cât de repede se consuma mingea de foc de sus. Strada din spatele lor era acum blocată de oameni furioși care strigau insulte și injurii. Mai multe grupuri au început să se învârtă pe aleile de pe drumul către Bazinul de Mijloc. Imediat ce a trecut echipa, au venit să se alăture presiunii din spatele lor.

– Edeard, a mârâit Boyd în barbă.

– Știți că ne putem apăra de orice se aruncă în noi, le-a spus Edeard cu calm și siguranță prietenilor lui. Singura noastră preocupare reală este să-l ducem pe acest nenorocit într-o celulă.

– Odată aprinsă, o flacără va arde până când nu mai există combustibil, a spus Buate. Mâna lui flutură spre mulțimea din urma lor. Ei nu mai au nevoie de instigatori. Ei ard de ură pentru tine.

Butoaiele ascunse pe alei fuseseră descoperite. Erau scoase și distruse. Uleiul de Jamolar se ondula pe stradă în fața echipei. Edeard trimise mingea de foc deasupra acoperișurilor, apoi o sparse într-un halou viu de flăcări. Mulțimea de jos tresări.

Edeard prinse doar un fulger de lumină albă. Uleiul de pe stradă a izbucnit în flăcări. Oamenii au țipat și au fugit. Un zid de foc alerga spre echipă.

– La naiba, mormăi Edeard. Îi ceru orașului să schimbe strada și uleiul dispăru, aspirat de solul devenit brusc poros. Nori de fum pluteau printre clădiri, risipindu-se în briză. Lui Buate îi căzu maxilarul.

– Ce…

Edeard îi făcu cu ochiul.

– Mergi.

De-a lungul străzii Zulmal, mulțimea păstră o distanță respectuoasă, în timp ce echipa parcurgea restul drumului spre promenada de la Bazinul de Mijloc. Erau peste o sută de polițiști dispuși într-un semicerc larg în jurul piscinei, iar și mai mulți se aflau în spatele podurilor spre Bellis și Parcul Pholas. Mulțimile livide fierbeau la intrarea în fiecare stradă care ducea în Sampalok. Macsen și Boyd l-au predat pe Buate uneia dintre echipele de arestare, cu instrucțiuni să-l ducă la celulele de sub Casa Parlamentului.

– Și acum ce? a întrebat Kanseen, privind la mulțimea batjocoritoare care bloca intrarea în strada Amtol.

– Nu știu, a spus Edeard. Televorbea cu sergenții seniori de la fiecare pod, verificând progresele celorlalte echipe de arestare. Am reușit să punem mâna pe opt dintr-o sută, inclusiv pe Buate. Asta nu va avea efectul scontat.

Aruncă mulțimii de pe stradă o privire îngrijorată.

– Nu vreau să mai trimit pe cineva acolo. Asta chiar ar declanșa lucrurile.

– Dacă stăm aici, am pierdut, a spus Macsen. Vei recunoaște că ei stăpânesc Sampalokul și nu poți face nimic în legătură cu asta.

– Credeam că nu ne pasă dacă se revoltă în Sampalok, a intervenit Boyd.

– Există o mulțime de oameni decenți care locuiesc aici, a spus Edeard. Iar asta este o mulțime foarte mare. Este la fel la fiecare pod. Nu mi-am dat seama că Buate mai are încă atât de mult control.

– Am putea merge camuflați, a propus Dinlay. Îl înhățăm pe cel mai apropiat de pe listă și îl scoatem repede afară. Cei o sută sunt cheia situației, ei sunt cei care stârnesc oamenii. Să-i luăm unul câte unul.

– S-ar putea să ai dreptate, a spus Edeard.

Dar nu era sigur. Dimensiunea și animozitatea răspunsului îl luaseră prin surprindere. Pe de altă parte, locuitorii din Sampalok fuseseră întotdeauna mai arțăgoși și mai ranchiunoși, și nu era nevoie de prea mult pentru a-i scoate din sărite.

Merse până la grupul de gură cască de la capătul promenadei de lângă Canalul Rutei Comerciale pentru a afla care din cei o sută se afla

în apropiere. Înainte de a apuca să vorbească cu cineva, sergentul de la podul de mijloc dinspre High Moat îi comunică prin televorbire că mulțimea se dezlănțuise de-a lungul străzilor, spărgând magazine și ateliere. Jafurile începuseră. Televederea lui Edeard săgetă peste zonă, percepând un potop de furie și de bucurie. Nu era o combinație bună, gândi el în timp ce repera cu televederea un ge-vultur deasupra capului. Vederea pătrunzătoare a genistarului îi releva flăcări și fum peste cinci sau șase clădiri. Când acesta s-a repezit în jos, a putut vedea congregațiile dense îngrămădite în spațiile comerciale. Mărfurile erau scoase pe ușile spulberate pentru a fi trecute în mâinile mulțimii nerăbdătoare. Zeci de copii fugeau, fiecare ținând la piept o parte din pradă.

Gândurile ge-vulturului deveniră agitate. Cineva trăgea de el, forțându-l în jos spre acoperișurile curbate și înclinate din Sampalok. Aripile sale puternice fluturau nebunește în timp ce neliniștea creștea.

Edeard găsi faptul extrem de alarmant. Puțini oameni aveau puterea telekinetică de a ajunge până la un ge-vultur, iar și mai puțini erau înclinați să atace o creatură fără apărare.

Era extrem de dificil să identifice cu televederea o a treia mână, dar Edeard reuși să perceapă banda slabă a forței care se întindea de la pământ. Se concentră pe sursă, un tânăr în vârstă de nu mai mult de cincisprezece ani, care stătea pe bulevardul Entfall, în timp ce mulțimea creștea în jurul lui.

– Încetează, îi ordonă Edeard.

Băiatul a tresărit. A abandonat ge-vulturul și a luat-o la fugă spre cea mai apropiată clădire.

Un sunet de lemn făcut țăndări reverberă pe întreaga promenadă de la Bazinul de Mijloc. Edeard se uită în jur, observând un grup de oameni doborând ușa de la magazinul unui brutar de pe bulevardul Mislore. Uralele au răsunat în timp ce mulțimea se repezea să se servească cu pâine și cu prăjituri proaspete. Strigătele ascuțite ale brutarului și ale familiei sale au fost acoperite rapid. Apoi, a fost atacată băcănia de alături. Un magazin de îmbrăcăminte. O tavernă – în acompaniamentul uralelor puternice. O fierărie. O cafenea. O cizmărie.

– Ce facem, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat sergentul principal de pe promenadă.

Edeard se uită la el fără să știe răspunsul. Apoi veni sunetul ușilor sparte pe strada Zulmal.

– Madona! Se întoarse către sergent. Îi împingem înapoi. Îi scoatem din clădirile acelea.

Sergentul, care era de la secția Vaji, îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Da, domnule.

O echipă de peste cincizeci de polițiști se formă imediat, cu Edeard în frunte. Îi conduse pe bulevardul Mislore. De îndată ce mulțimea îi văzu venind, toată lumea s-a întors și a fugit. O ploaie de proiectile țâșniră prin aer către polițiști. Edeard le devie pe toate, rostogolindu-le la pământ în fața lui. Când se uită în josul primei alei laterale, văzu direct în strada Zulmal, unde revolta și jaful erau de și mai mare amploare. Mai sus, pe bulevardul Mislore, mulțimea distrugea un nou rând de magazine.

– Tu ai făcut asta! a țipat la el o femeie. Ieșea alergând pe o ușă spartă, purtând o rochie lungă, de culoare galbenă, stropită cu sânge. Mâna ei apucă un cuțit lung și îl flutură nebunește. Tu ne-ai distrus, Mergătorule-Pe-Apă. Două sute de ani a trăit familia mea aici, două sute de ani magazinul nostru a prosperat, iar acum am pierdut totul. Să putrezești în Honious, nenorocitule.

Edeard opri avansarea pe bulevardul Mislore. Tot ce făcea era să împingă oamenii în zone care nu fuseseră afectate, oferindu-le noi obiective.

– Madona, ajută-mă, murmură el.

Încă trei sergenți au raportat izbucnirea de revolte. Șase secțiuni din Sampalok erau cuprinse de haos acum.

– Probleme aici, îl informă Dinlay prin televorbire.

Edeard realiza că prietenul său încerca să nu intre în panică.

– Înapoi la promenadă, le-a spus polițiștilor pe care îi conducea.

Când au ajuns acolo, i-au găsit pe protestatarii din strada Zulmal care, încurajați de absența sa, se revărsau pe promenadă, luptându-se cu polițiștii care apărau podul spre Bellis. În spatele lor, jafurile se multiplicau. Violența se împrăștia pe stradă, iar proprietarii obiectivelor asediate se luptau cum puteau mai bine să-și apere familiile. A văzut bâte lovind cu brutalitate.

Mâinile terțe se ciocneau. Apoi, lucrul de care se temea cel mai tare s-a întâmplat: a răsunat un foc de pistol.

Toată lumea de pe promenadă a înghețat, încercând să vadă de unde venise împușcătura. Cu colțul ochiului, Edeard o văzu pe Kanseen căzând. Se afla în fața polițiștilor (desigur). Acum se prăbușise în genunchi, apăsându-și pieptul, respirând cu dificultate.

– Kanseen! urlă Macsen.

Îi împinse din drum pe polițiștii tăcuți pentru a ajunge lângă ea. O cuprinse cu brațele.

– Sunt bine, spuse ea uimită. Sunt bine. Madona! N-am să mă mai plâng niciodată de vestele de dromătase.

Se frecă pe piept, acolo unde lovise glonțul. Macsen scoase un suspin de ușurare și o sărută.

Furios, Edeard păși în zona liberă dintre polițiști și protestatari. Cei din apropierea lui au dat înapoi.

– Împrăștiați-vă! urlă Edeard. Duceți-vă înapoi la casele voastre. S-a terminat.

Pentru o clipă a fost tăcere. Apoi, cineva nevăzut a strigat.

– La naiba cu Mergătorul-Pe-Apă.

Au răsunat două focuri de pistol. Edeard era pregătit pentru ele. Gloanțele atârnau în aer la câteva zeci de centimetri în fața lui. Avea de gând să facă un spectacol examinându-le, rânjind disprețuitor. Să-i plesnească pe protestatari cu ideea că era invincibil, că momentul lor de rebeliune se încheiase. Dar a fost un semnal pentru încă o rundă de batjocură.

– Unul dintre ai mei a tras focurile de armă, i-a spus Argian prin televorbire. Privirea lui Edeard se îndreptă spre acoperișul clădirii din capătul străzii Zulmal. Argian era acolo, ghemuit în mijlocul viței-de-vie abundente înflorite.

– Cine? Unde? a întrebat Edeard.

– Junlie. Se retrage deja.

O grindină de proiectile se dezlănțui din nou.

– Bine, a mârâit Edeard la protestatari. V-am avertizat.

Cei din față s-au împiedicat, batjocura și injuriile lor încetând când i-au văzut determinarea.

Mantia lui Edeard flutură larg, eliberându-i brațele. Făcu o mișcare rotundă largă, cu ochii închiși. Concentrându-se puternic. Nu-și exercitase cu adevărat puterea telekinetică completă până acum. Nu astfel. Nu agresiv. În spatele lui, suprafața Bazinul de Mijloc tremura. Jeturi gemene de apă au explodat, ridicate în aer. Crestele lor s-au rotunjit pentru a se orienta peste promenadă, fuzionând direct deasupra lui Edeard. Polițiștii aflați sub fluxul gigantic din aer au icnit, ghemuindu-se de teamă. Edeard rânji fără milă. Direcționă apa direct pe protestatari într-un singur val uriaș. Acesta lovi pământul în fața străzii Zulmal, aruncând în sus un nor imens de spumă. Cea mai mare parte a apei năvăli înainte în stradă, trântind pe toată lumea. Mâinile terțe formau scuturi disperate, îndepărtând spuma fulminantă de gură și de nas. Edeard continuă să trimită apă, stând în picioare nemișcat în timp ce torentul curgea pe deasupra lui. Filișobolanii capturați țipau înspăimântați în timp ce erau propulsați în sus în inundația nenaturală. Valul din față se rostogolea grăbit în josul străzii pe cincizeci de metri – șaptezeci – o sută. Forța și dimensiunea i se reduceau treptat în timp ce fluxuri mai mici se revărsau în jos pe aleile laterale.

Suprafața Bazinului de Mijloc se reducea dramatic în timp ce Edeard continua să-l golească. Apa din canalele de legătură a început să coboare și să alerge să umple depresiunea creată.

Edeard respiră profund să se calmeze, și își coborî încet brațele. Deasupra lui, un jet final de apă se îndreptă în jos, pe stradă.

Nu mai era nicio revoltă. Șuvoaiele se scurgeau mai departe pe alei și în canalele de scurgere. Edeard se uită la sutele de corpuri înmuiate rămase agățate de clădiri sau unele de altele, zbătându-se ca niște pești eșuați. O mulțime de strănuturi și icnete își trimiteau ecoul de-a lungul zidurilor de viță-de-vie plângătoare. Lumina soarelui strălucea prin fâșiile calme de alto-cumulus, creând un luciu ciudat de frumos pe suprafețele umede.

– V-am spus deja, a rostit Edeard impasibil. Duceți-vă acasă.

Polițiștii s-au deplasat pe strada Zulmal, ajutând oamenii să se ridice în picioare, asigurându-se că erau bine. Membrele rupte erau leziunea cea mai întâlnită. Peste două duzini au fost cărați pe promenadă unde fuseseră chemați medicii. Două arestări au fost făcute când i-au găsit pe doi dintre oamenii de pe lista celor o sută a lui Edeard. În afară de asta, nu au mai existat incriminări. Protestatarii se îndepărtau furișându-se, tremurând în hainele ude. Bulevardul Mislore era la fel de liniștit.

– Ce în numele Madonei se întâmplă acolo? a întrebat Conetabilul-Șef Walsfol prin televorbire direcționată.

Deși telepatia era blândă și precisă, Edeard putea simți furia și teama omului.

– A trebuit să fac ceva, domnule. Protestatarii distrugeau toată strada.

– Este posibil să fi calmat zona în care te afli, dar restul cartierului Sampalok este cuprins de anarhie, la naiba.

– Știu, a răspuns Edeard.

Televederea lui putea vedea mulțimile dezlănțuite pe străzile și aleile din restul cartierului. Fumul se răsucea în aerul dimineții, blocând lumina puternică a soarelui. În loc să le dea o pauză de gândire, acțiunile sale fuseseră, de fapt, un fel de stimulent pentru mulțime.

– Voi merge pe strada Galsard acum, este cea mai apropiată. Apoi voi trece pe la…

– Nu vei face așa ceva, a spus Walsfol. Suntem îngrijorați de faptul că acțiunile tale nu fac decât să inflameze situația. Retrage-te, Mergătorule-Pe-Apă, te vreau înapoi în Jeavons până la prânz. Ordonă tuturor polițiștilor să se retragă în spatele podurilor.

– Dar oamenii sunt răniți, a protestat Edeard.

– Poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a începe această acțiune. M-ai asigurat că perturbarea va fi minimă. Nu știu cine a forțat capii bandelor în Sampalok, dar tot ce a făcut a fost să amplifice tot acest dezastru nenorocit.

Ar fi fost mai rău. Fiecare cartier ar fi ars ca acesta până acum. Probabil. Madona, ce am făcut?

– Da, domnule.

– Primarul crede că vor fi necesare mai multe măsuri directe pentru a sprijini cetățenii aflați în prezent în pericol.

– Ce fel de acțiuni?

– Nu suntem siguri. Consiliul Superior s-a întrunit în sesiune de urgență de douăzeci de minute, dar nimic nu a fost decis.

Edeard privi în jurul promenadei. Un flux de mică adâncime revenea clipocind din strada Zulmal pentru a se învolbura înapoi în Bazinul de Mijloc. Câțiva medici răspunseseră la apelurile sergenților, deplasându-se de-a lungul șirului de răniți. Novicele Madonei în robele lor albastru cu alb se agitau în jur, ajutând medicii și liniștind pacienții amețiți.

S-a auzit o împușcătură. Toți polițiștii au tresărit, privind automat spre strada Zulmal. Televederea lui Edeard îi percepea inconștient colegii de echipă – așa cum îi învățase Chae cu atât de mult timp în urmă. Gândurile lui Boyd dispăruseră din percepție.

Undeva în apropiere, Kanseen a țipat.

Televederea lui Edeard fulgeră spre locul unde Boyd fusese cu o clipă înainte, lângă una din prăvăliile de pe strada Zulmal. O minte în camera din față strălucea de satisfacție, fără nicio remușcare. Un corp lipsit de viață se afla acolo, dar televederea nu-l putea ajuta pe Edeard să-l identifice. Dar putea distinge tipul de kit pe care îl purta fiecare polițist.

– Madona, nu, șopti el.

În clipa următoare, alerga peste promenadă și în strada Zulmal. Era, desigur, atelierul unui brutar. Potopul de apă năvălise înăuntru prin ușa spartă, creând haos în interior. Rafturile și tejghelele fuseseră răsturnate când curentul puternic se îndreptase către partea din spate. Acesta lovise cuptoarele din bucătării, eliberând nori de abur periculoși, în timp ce stingea focurile. Unul dintre dulapurile grele din față se răsturnase peste un adolescent, țintuindu-l la pământ. Așa îl găsise Boyd, scâncind în agonie, scuipând apă, cu sângele îmbibându-i în hainele acolo unde oasele rupte ale șoldului îi străpunseseră pielea. Un fiu de brutar sau un scandalagiu, lui Boyd nu-i păsa: băiatul fusese rănit și avea nevoie de ajutor. Și Boyd l-a ajutat. Folosindu-și a treia mână și o bucată de lemn, s-a ghemuit lângă dulap, ridicându-l.

Când Edeard a năvălit înăuntru, Mirayse era încă în picioare lângă cadavrul lui Boyd, cu pistolul în mână. Hainele îi erau pline de sânge. Pusese țeava pistolului la câțiva centimetri de spatele capului lui Boyd pentru a trage. Fața acestuia explodase, împrăștiind sânge peste dulap și peste bietul băiat de dedesubt, care acum plângea isteric. Mirayse chicoti la polițiștii care se adunau în prăvălie.

– V-am prins, a spus cu o voce ciudată, cântată. V-am prins. Mi-ați ucis viața. Acum suntem chit.

Dinlay se repezi înainte, cu fața schimonosită de furie, întinzând a treia mână pentru a-i strânge inima femeii demente. Scutul lui Edeard o protejă.

– Nu! Va fi judecată. Își smulse cu a treia mână pistolul. Luați-o, i-a spus el lui Urarl. A ridicat apoi fără efort dulapul de pe băiat. Și chemați un doctor aici.

Urarl și doi polițiști au scos-o pe Mirayse din prăvălie. După ce au plecat, Argian s-a strecurat înăuntru. Macsen se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Boyd. Întinse mâna ezitând, ca și cum prietenul său se prefăcea doar. Sângele amestecat cu apă i se îmbiba în pantalonii uniformei. Kanseen îl ținea pe Dinlay care plângea în hohote, lacrimile curgând din ochii ei în tăcere.

– De ce? a șoptit ea.

Argian ridică pistolul.

– Acesta este modelul nostru preferat. Îi cunoșteau starea de spirit. A fost simplu să-i dea arma și să-i șoptească unde se afla unul din membrii echipei Mergătorului-Pe-Apă.

Macsen se întoarse mârâind la Argian.

– Stai, a spus Edeard.

I se părea ciudat că se simțea atât de calm. Șocul părea să-i fi încetinit gândurile, ducându-l undeva departe. Era ca și cum evenimentele din interiorul prăvăliei brutarului aveau loc pe o scenă îndepărtată.

– Ce? gemu Macsen. A murit!

Edeard stătea nemișcat, cercetând cu televederea. Prietenii lui păleau, la fel ca și zidurile brutăriei. Picăturile din pereții uzi și din mobilier loveau podeaua udă cu un sunet ca de clopot. Încetinind. Cenușiul eclipsa lumea prin care umbla.

În mijlocul acestui univers tăcut și sumbru, o singură siluetă sclipea. Edeard zâmbi.

– Ai rămas.

– Nu mi-am luat rămas-bun, îi zise sufletul lui Boyd. Aș vrea să spun la revedere. Dar e dificil, Edeard. Ei nu mă pot auzi.

– Ia tot ce ai nevoie, i-a răspuns el, și îi întinse brațele.

Fantoma lui Boyd îl atinse. Era ca și cum un vârf de gheață i se înfigea în inimă. Gura lui Edeard se deschise într-un O șocat, propria lui viață scurgându-se prin punctul de contact. Universul real se grăbi să-l înghită înapoi.

Lui Kanseen i se tăie respirația când forma spectrală a lui Boyd se materializă deasupra propriului cadavru. Edeard gâfâia, chinuindu-se să tragă o gură de aer. Răceala se răspândea prin el. Amorțea.

– Boyd? a întrebat Dinlay.

– Prietenii mei.

Boyd privi în jur la ei cu mărinimie.

– Nu pleca, l-a rugat Kanseen.

– Trebuie să plec. Aud nebuloasele cum mă cheamă. Este foarte frumos. Am așteptat doar ca Edeard să mă observe.

– Și noi avem nevoie de tine.

– Dinlay, vorbește cu Saria pentru mine. Fii bun cu ea, trebuie să fie consolată.

– Promit.

– Kanseen, Macsen, nu vă ascundeți, nu așa. Viața este prea prețioasă ca să pierdeți fie și un singur moment de fericire.

– Eu… Kanseen îi aruncă lui Macsen o privire disperată. Da. Da, ai dreptate.

Boyd îl privi pe Argian.

– Tu, neîncrezătorule. Ai încredere în Edeard, el este mai puternic decât noi toți. Eu pot vedea asta. Pot vedea modul în care interacționează el cu acest univers. Curge după voia lui.

Edeard făcu o grimasă, îndoindu-și genunchii. Răceala devenea de nesuportat.

– Îmi pare rău, Edeard, a spus Boyd. Te-am obosit. Eu sunt un tipar pe care nu-l poți susține.

– Tipar? icni Edeard uimit.

– Da, sigur. Asta este universul nostru, o amintire frumoasă. Există atât de multe tipare pliate în interiorul structurii lui, încât se întind la infinit.

Dădu drumul mâinii lui Edeard și imediat începu să se diminueze. În același moment, le dărui un zâmbet cunoscător.

– Nu mi-am dat seama că orașul este atât de viu, Mergătorule-Pe-Apă. Dar tu știi, nu-i așa? Poți să-i simți visele. Fă-l să te ajute, azi mai mult decât oricând. Nu mai fi atât de timid. E nevoie de mai mult decât de apă ca să rezolvi situația asta. Ai curaj și fii îndrăzneț.

Edeard nu se putea opri din tremurat.

– Voi fi, a promis el.

– Trebuie să crezi că sunt atât de slab pentru că plec, a spus Boyd în timp ce spectrul lui se ridica spre cer, subțiindu-se.

Percepția lui Edeard îl urmă.

– Nu, a spus el.

Apoi a auzit:

– Trebuie să rămânem, el este tot ce avem.

– Ce? a întrebat el.

O senzație de zâmbet apăru din esența lui Boyd.

– Am înțeles. Și a plecat, ridicându-se spre nebuloase.

Kanseen plângea în hohote când au revenit pe strada Zulmal.

– Îmi pare rău, a murmurat ea, ștergându-și ochii cu dosul mâinii. O să-mi revin.

– Chiar vezi sufletele, a spus Argian uluit.

– Da, a răspuns Edeard.

Era incredibil de obosit. Ar fi fost atât de ușor să se așeze și să închidă ochii, căutând o clipă de odihnă. La urma urmei, Walsfol îi ordonase să se întoarcă în Jeavons. Nimic din toate astea nu mai erau problema lui.

Da, sigur!

– Ce vrei să faci? a întrebat Macsen.

Edeard îi aruncă o privire disperată.

– Nu știu.

– Poporul meu, apelă prin televorbire vocea lui Bise.

Toți ca unul, echipa se întoarse cu fața spre conacul Maestrului Cartierului situat în inima Sampalokului. Bise stătea pe acoperiș, îmbrăcat în roba sa fluidă violet, cu gluga împlănită aruncată peste umărul stâng. Își ținea brațele întinse într-un gest de binecuvântare pentru vasta sa audiență.

– Eu vorbesc în numele tuturor celor din Sampalok, al celor ale căror familii au fost aici de generații și al nou-veniților, care caută refugiu în fața persecuțiilor Mergătorului-Pe-Apă.

Edeard se înfrână imediat.

– Nu spune nimic, ordonă Kanseen cu asprime. O dispută în public te va face să pari mărunt.

– Nu luptați între voi, a zis Bise încet. Inamicul este afară, iar acest conflict nu face decât să-l întărească. Chiar acum forțele care se tem de libertățile voastre se adună în High Moat. Eu vă îndemn să stați ferm împotriva lor. Rezistați, nu-i lăsați să vă ia căminul, ultimul loc în acest oraș în care sunteți niște oameni independenți, așa cum a promis Rah. Ofer familiilor adăpost între zidurile conacului meu. Aici vor fi în siguranță în timp ce luptă pentru a-și dobândi libertatea împotriva opresiunii abătute peste noi toți de Mergătorul-Pe-Apă. Avem puțin timp acum. Ascultați-i pe cei care umblă printre voi și vorbesc sub autoritatea mea. Rezistați invaziei celor care caută să vă alunge din acest oraș, să vă ia dreptul vostru din naștere.

Bise le dărui un zâmbet umil și intră în turn.

– Ce, pe Honious, a fost asta? a întrebat Dinlay. Un fel de cascadorie electorală?

– Habar n-am, mormăi Edeard la fel de confuz. Îi aruncă lui Argian o privire întrebătoare. Oare chiar ar putea fi el șeful suprem al bandelor?

– Nu, a spus Argian. Nu este așa. Cei din familia Diroals au legături puternice cu bandele. Profită când competitorii lor în afaceri sunt slăbiți, dar Bise este suficient de inteligent pentru a păstra distanța. Asta este cu totul altceva.

– Oh, Madona, gemu Kanseen. Era cu fața spre nord, cu ochii

închiși și cu televederea la distanță. Vine miliția.

– Ce? întrebă uimit Edeard.

– Miliția. Un întreg regiment, după cum arată. Vine peste High Moat.

Televederii lui Edeard îi luă doar o secundă pentru a găsi lungul șir de oameni care mărșăluiau pe lângă îngrăditurile caravanelor.

– Ce au de gând să facă? Polițiștii îi țin pe protestatari în Sampalok, nu pot trece peste poduri.

– Legea și ordinea nu mai acționează acum în interiorul Makkathranului, a spus Macsen pe un ton alb. Dacă ai fi primar, ce ai simți în legătură cu asta? Miliția nu vine să consolideze podurile, ci să oprească revoltele.

– Cum? a întrebat Edeard. Asta nu intră în sarcinile miliției. Polițiștii sunt mult mai bine pregătiți pentru a împrăștia mulțimile.

– Sunt înarmați, a spus Kanseen calmă.

O răceală asemănătoare cu cea simțită de Edeard la atingerea lui Boyd îl cuprinse din nou. Dintre toți polițiștii pe care îi organizase să ajute astăzi, doar sergenții și caporalii erau autorizați să poarte revolvere. Dar oamenii de pe străzi…

– Și Bise tocmai le-a spus să reziste invadatorilor, a spus Dinlay.

– Trebuie opriți, a zis Edeard. Miliția nu poate trage în civili, chiar dacă aceștia încalcă legea.

– Oamenii din gloată sunt înarmați, a intervenit Argian. S-ar putea să se tragă în miliție mai întâi. Asta ar fi… convenabil.

– Oamenii tăi te vor asculta? Poți să-i faci să oprească asta?

– Nu se poate face prea mult pe străzi, a spus Argian. Voi încerca să vorbesc cu cei din grupul meu care patrulează azi în Sampalok. Dar Motluk și ai lui sunt cei care dețin de fapt puterea.

– Vorbește cu el, i-a cerut Edeard. Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

– Voi face tot ce pot.

Argian s-a întors și a pornit-o de-a lungul străzii.

– Cu mine, le-a spus Edeard celorlalți. Trebuie să ajungem la High Moat și să oprim asta.

A început să alerge înapoi pe promenadă, cu televederea măturând înainte.

– Madona să-i blesteme, unde sunt toate gondolele, de ce nu sunt niciodată aproape atunci când ai nevoie de una?

– Ai de gând să-i oferi miliției o baie bună? a întrebat Dinlay plin de speranță.

– Tot ce este nevoie. Cea mai apropiată gondolă pe care o putea simți Edeard era pe Canalul Liliacului, îndreptându-se spre Marele Canal Principal.

Ar lua prea mult timp. Stătea în mijlocul promenadei de la Bazinul

de Mijloc, răsucindu-se pe loc, devorat de nehotărâre. Sprijinul pe care i-l dăduse lui Boyd îl lăsase cu dureri și slăbit și știa că nu va avea puterea de a mai face multe cascadorii cum fusese cea cu potopul, mai ales dacă ar fi trebuit să alerge mai întâi pe toată lungimea Sampalokului pentru a ajunge la podul de la High Moat.

– La naiba. Își trimise televederea direct în Palatul Orchard, găsindu-l pe primar în camera Consiliului Superior. Domnule, vă rog, trebuie să vă vorbesc.

– Mergătorule-Pe-Apă. Tonul primarului era rece. Singurul motiv pentru care mai ești încă în acest oraș este ca să poți depune mărturie în fața comisiei pe care am înființat-o ca să cerceteze evenimentele de astăzi și să stabilească cine este de vină. După aceea, nu am nicio îndoială că Marele Consiliu va adopta o lege specială de exil, numele tău fiind singurul pe listă.

– Domnule, vă rog, trebuie retrageți miliția.

– Pe Madona, ce opțiune mi-ai lăsat? Makkathranul nu a văzut astfel de tulburări de peste o mie de ani. Și totul a fost ideea ta. Arestarea celor o sută de răufăcători ar fi trebuit să pună capăt haosului. Dar nu ai făcut decât să provoci ultragiu și oroare. Oamenii, oamenii cumsecade din Sampalok – și sunt mulți, contrar propagandei tale –, se confruntă cu o brutalitate de nedescris în mâinile unei gloate sălbatice. O gloată pe care tu ai stârnit-o. Eu sunt primarul, și nu voi lăsa lucrurile așa. Trebuie să le opresc.

– Lăsați-mă să le opresc eu, domnule. Pot folosi din nou apa asupra lor. De câte ori e nevoie. De zece ori, dacă trebuie. Vă rog, nu puteți lăsa miliția să tragă în oameni.

– Din moment ce este atât de evident că ți-e foarte greu să înțelegi, ți-o voi spune în termeni simpli. Trebuie să pleci imediat din Sampalok. Ofițerii miliției nu sunt sălbatici, se vor ocupa de acest lucru în mod rapid și profesionist. Nu înțelegi? Dacă nu te supui în clipa asta, îi voi cere lui Walsfol un ordin de arestare pe numele tău. Nici chiar tu nu poți rezista în fața a o sută de polițiști o dată.

– Da, domnule, a spus Edeard.

Gâtul îi era ciudat de uscat, făcându-l să înghită cu greu.

– Deci, ce facem? a întrebat Dinlay.

Edeard se uită în jur. Echipa încă aștepta cuvântul lui. *Și uite unde ne-au adus ideile mele. Dar eu știu că ceea ce fac este drept. Știu că este. Politicienii și familiile răstălmăcesc totul*. Zâmbi încruntat la prietenii lui.

– Facem exact ceea ce mi-a spus Boyd: vom fi îndrăzneți. Sunteți cu mine?

Macsen afișă o expresie îndurerată.

– De ce mai întrebi?

Câțiva polițiști se îndreptau spre ei, conduși de un sergent foarte stânjenit. Edeard își flutură mâna cu insolență spre ei.

– Cred că tocmai am încetat să mai fim polițiști.

– Oh, Honious, gemu Kanseen.

– Acum chiar va trebui să mă ții de mâini, le-a spus Edeard, savurând dintr-odată ceea ce era pe cale să facă.

Prietenii lui i-au simțit noua stare de spirit și au zâmbit. Așa că s-au ținut de mână, toți patru stând împreună în mijlocul promenadei. În plină zi, cu o sută de polițiști uitându-se la ei și mii de priviri prin televedere peste ei, au trecut prin suprafață solidă, continuând să râdă sfidător.

Macsen a fost cel care a strigat cel mai tare în timp ce treceau prin tunelul luminos ca și cum cădeau pe Querencia direct din nebuloase.

– Edeard, ce faci? îl întrebă televorbirea lui Finitan atunci când s-au materializat într-o alee pustie, nu departe de podul de peste Canalul Norilor.

– Trebuie să opresc miliția, domnule, a răspuns Edeard, impresionat de cât de repede îl găsise Marele Maestru.

Apoi a văzut un ge-câine la celălalt capăt al aleii.

– Ascultă-mă, Edeard, nu folosi forța împotriva miliției. Nu ai aprobarea tuturor ofițerilor lor, iar Owain le-a dat mână liberă să se ocupe de protestatari.

– De ce? a întrebat Edeard. De ce face asta?

– Așa cum poate vedea orașul, el curăță mizeria creată de tine, a răspuns Finitan cu o oboseală infinită. Procedând astfel, el te uzurpă, ca putere de lege și ordine în Makkathran, și în același timp distruge și bandele. Când oamenii vor fi uciși, indiferent de numărul lor, orașul te va învinui pe tine. Și din acest motiv, vor vota pentru el la toate alegerile în următoarea sută de ani.

– Totul este despre *voturi?*

– Nu, Edeard, așa cum ți-am spus chiar de la început, este vorba de politică. Întotdeauna. Cei de la putere nu sunt ușor de îndepărtat. În mod sigur nu cu bune intenții.

– Dar cu Bise ce este? Le oferă oamenilor adăpost în conacul lui în timp ce protestatarii sfidează miliția. Nu face decât să înrăutățească lucrurile.

– Bise este un sacrificiu pe care Owain este pregătit să-l facă. Au fost aliați în cadrul Consiliului până în această dimineață. Fiecare a vrut să obțină credit pentru înfrângerea ta. Bise a subestimat determinarea lui Owain. Este o separare pe care primarul a jucat-o perfect. Vorbește deja în Consiliu despre judecarea lui Bise pentru complicitate și există destule rude de-ale acestuia care vor încerca să beneficieze de șansa de a prelua stăpânirea asupra cartierului, dacă el va fi exclus. Tot ce poate face Bise este să reziste, în speranța că va îngreuna lucrurile pentru

Owain.

– Credeți că va reuși?

– Nu am nicio idee. Ar putea încă ajunge la un acord înainte de a se atinge punctul fără întoarcere. Indiferent dacă îl încheie sau nu, nimeni nu va vota pentru mine, nu după ziua de azi, probabil că nici eu însumi. Mă gândesc serios să-i ofer lui Owain susținerea mea, încercând astfel să mai salvez o parte din influența mea politică. Eventual, dacă lucrez cu el, aș putea juca rolul de moderator.

– Nu, nu puteți face asta.

– Trebuie să acceptăm realitatea, Edeard. Adună orașul în spatele lui la fel cum am sperat și noi s-o facem.

– Făcând să moară oameni! Există agenți ai familiilor amestecați în mulțime, gata să amplifice conflictul cu miliția.

– Atunci, Madona trebuie să facă un miracol, pentru că nu văd nicio altă cale de ieșire din această situație. Suntem presați din toate părțile. Iar tu, curajosul meu prieten, vei fi pierdut tot ce ai realizat.

– Asta nu se poate întâmpla.

– S-a întâmplat deja. Te voi proteja cât pot de bine, dar mă îndoiesc că îți va fi de mare folos mâine.

Edeard își lăsă bărbia în piept, după ce încheie televorbirea cu Marele Maestru.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Dinlay.

– Suntem pe cont propriu, le-a spus Edeard. Owain a câștigat. Tocmai ne-a măturat pe toți din drum, de parcă nici nu am exista.

– Dar noi existăm, a spus Macsen imperativ. Eu sunt aici cu tine ca să te ajut să împiedici miliția să ucidă oameni. Hai să mergem s-o facem.

Televederea lui Edeard observă primul șir de milițieni trecând peste podul din High Moat.

– Bine, a spus el, fără convingere. O ultimă încercare.

Au fost observați de îndată ce au început să se îndrepte spre pod. Mii de priviri prin televedere s-au așezat pe ei. Tot mai mulți oameni își orientau atenția spre ei pe măsură ce vestea se răspândea în fiecare cartier. Greutatea acesteia era ca aerul umed și cald dintr-o zi de vară, apăsându-i pe cei patru prieteni în timp ce înaintau. Nimic altceva nu se întâmpla în oraș, toată lumea urmărind evenimentele din Sampalok. Un baraj mare de huiduieli și insulte televorbite căzu peste ei. Edeard le blocă pe toate, încercând să se gândească ce să facă.

Un miracol de la Madona, asta a spus Finitan că ne trebuie. Și are dreptate. Dar Madona nu a făcut decât un singur miracol real aici, în oraș: biserica ei. Mă întreb… Asta ar fi mai îndrăzneț decât și-a închipuit Boyd.

Podul central peste Canalul Norilor de la High Moat era un arc mic de substanță a orașului, mărginit de stâlpi de smarald ascuțiți cu caneluri portocalii spiralând în afară. Acesta dădea într-o piațetă unde

copacii-spalier înalți fructiferi crescuseră pe părțile laterale ale fiecărei clădiri, acoperind pereții arcuiți cu rânduri groase de flori. Aromele ușoare de piersici și prune erau acum copleșite de fumul acru ce pufăia din baricade. Atât strada Burfol, cât și aleea Jankal care duceau în inima Sampalokului erau blocate de mormane de mobilier cărora mulțimile îi dăduseră foc. În spatele lor, prăvăliile și atelierele fuseseră toate jefuite. Edeard și prietenii săi i-au văzut pe câțiva dintre cei ale căror nume se aflau pe lista de o sută deplasându-se în mulțimea încrezătoare, felicitând prieteni, mormăind instrucțiuni. Au văzut, de asemenea, numeroase pistoale purtate în mod deschis. În interiorul clădirilor, povestea era tristă. Negustorii și comercianții răniți își îngrijeau rănile, în timp ce familiile lor urmăreau carnavalul triumfalist de afară cu gânduri triste și o mare de furie reprimată.

Edeard își întinse gândurile spre Kristabel.

– Poți să simți toate astea? a întrebat el.

– Da, iubirea mea. Toată lumea din oraș se uită spre Sampalok acum. Nimeni nu poate să creadă că a fost adusă miliția. Tata se teme de ce-i mai rău, dar există atât de puține voci din cadrul Consiliului care vor îndrăzni să se opună primarului. Oh, Edeard, ce mizerie, și e vina mea.

– Nu.

– Ba da, a insistat ea. A fost ideea mea să-i grupezi pe toți în Sampalok, și uite cât de mulți oameni cumsecade au avut de suferit deja.

– A fost o idee bună, imaginează-ți acest lucru replicat în fiecare cartier. Asta e ceea ce s-ar fi întâmplat.

– Oare? Acum nu mai știu.

– Responsabilitatea este doar a mea. Kristabel, va trebui, probabil, să părăsesc orașul în curând. Asta dacă nu ajung în mina Trampello.

– Eu te voi însoți, știi asta. Oriunde te duci.

– Nu, draga mea, tu vei fi Stăpâna Haxpenului.

– Nu cred că vreau să fiu, nu și dacă va fi un Haxpen sub conducerea lui Owain cu politica lui pentru O Singură Națiune.

– Hai să nu luăm nicio decizie până mâine, în niciun caz cu spiritele încinse.

– Cum spui tu. Nu este nimic cu care să te pot ajuta? Te rog. Vreau să fiu acolo cu tine.

– Nu. Dar există o mulțime de oameni răniți deja. Au nevoie de medici.

– Mă voi ocupa eu de asta, voi vorbi cu Marele Maestru al Breslei Medicilor. Cel puțin el nu este aliatul lui Owain.

– Bine, atunci.

Aleea dădea în calea Canalul Norilor, puțin înainte de pod. Polițiștii stăteau de-o parte și de alta, uitându-se neputincioși cum regimentul

de miliție mărșăluia peste el. Soldații soseau încă de la High Moat, formând în piață rânduri ordonate. Cu excepția unui pluton care se aliniase în patru rânduri în adâncime pe întreaga cale. Douăzeci și opt de pistoale îl vizau pe Edeard în timp ce se apropia.

– Aș vrea să vorbesc cu locotenentul, a spus el.

Rândul din față s-a despărțit pentru a-l lăsa pe locotenent să treacă. Era înalt, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu părul blond ondulat sub chipiul negru. Fiecare buton de alamă strălucea puternic pe tunica sa verde cu safir. O sabie lungă era prinsă de centura albă.

Edeard își ținea mintea bine protejată, deși nu avea prea multe speranțe. Locotenentul era la fel ca oricare ofițer stupid din miliție, un aristocrat tânăr care se califica pentru funcție doar din pricina aroganței sale infinite. Ar fi dorit ca măcar o dată să fie unul cu o scânteie de inteligență și de independență.

– Mergătorule-Pe-Apă, zise ofițerul, înclinându-și capul. Sunt locotenentul Eustace. Eu sunt șeful aici și am ordine stricte de la colonelul meu să nu te las să treci.

Numele îi era oarecum familiar lui Edeard, dar nu era sigur că îl mai văzuse vreodată până atunci.

– Dacă ordinele dumitale sunt să oprești protestatarii, atunci pot face eu asta. Am făcut-o deja la Bazinul de Mijloc.

– Fapt care a agitat mulțimile în altă parte, a replicat locotenentul Eustace. Ești o amenințare, Mergătorule-Pe-Apă. Cu cât părăsești mai repede acest oraș, cu atât mai bine.

– Oamenii vor fi foarte grav răniți, a spus Edeard. Cu siguranță îți dai seama de asta. Nu pot permite ca această situație să escaladeze și miliția să tragă asupra mulțimii. Polițiștii sunt suficienți pentru a se ocupa de acest lucru.

– Grija ta bruscă pentru elementele criminale este emoționantă. Cine și-a petrecut ultimul an provocându-le?

– Te rog, lasă-mă să încerc. Ți-o cer ca de la bărbat la bărbat, ce ai de pierdut? Dacă îi liniștesc, colonelul te va lăuda pentru inițiativa dumitale. Dacă nu reușesc, atunci nu trebuie decât să execuți ordinul primit.

– De la bărbat la bărbat, nu-i așa?

Edeard dădu din cap. Era ceva în neregulă aici, fața locotenentului era complet lipsită de expresie.

– Avem o vorbă aici în Makkathran, a spus Eustace. Una pe care un băiat de la țară, probabil, nu o cunoaște. Nu te pișa în canale, nu știi niciodată când va trebui să bei apă din ele.

Cu o mișcare languroasă, își flutură mâna stângă în semn de concediere. Edeard văzu inelul de argint de pe al treilea deget și nu putu împiedica un geamăt de disperare să-i scape de pe buze. Era în formă de viță-de-vie, cu un singur rubin pe creastă.

– Destul, a spus scurt locotenentul Eustace răsucindu-se. Fă încă un pas spre pod, Mergătorule-Pe-Apă, și vom afla de cât de multe gloanțe vă puteți apăra tu și echipa ta. Acum întoarce-te dracului în balega infectă de unde ai venit.

– Lasă-l, se repezi Dinlay în timp ce plutonul își închidea din nou rândurile. Ocolește-i pur și simplu, folosește camuflajul. El nu este o problemă. Putem ajunge în piață cu ușurință.

Edeard privi dincolo de plutonul de fețe dure care îl țineau în vizor, uitându-se la camarazii lor, care încă se adunau în piață. O burniță blândă de petale de flori cădea în jurul lor ca o zăpadă roz și uscată.

– Nu pot lupta cu ambele părți, a spus el.

– Atunci împrăștie-i, aruncă pe ei un munte de apă, a zis Macsen. Orice i-ar putea opri să tragă.

– Nu sunt sigur că e de ajuns aici, a spus Edeard, uitându-se nefericit la Canalul Norilor.

– Aer atunci, a spus Kanseen. Poți folosi aerul? Poți să-i lovești cu un uragan?

– Ei bine, probabil că da.

Deodată, a răsunat un foc de pistol. Toți patru s-au dat instinctiv înapoi la auzul teribilului sunet distinctiv. Cei din pluton se uitau peste umăr, devenind periculos de stresați.

– Oh, la naiba cu ăștia, mormăi Edeard. Nu avem timp.

Atunci s-a auzit o altă împușcătură. Edeard trase o coloană enormă de apă din canalul de lângă pluton.

– Milițieni, la țintă, s-a strigat în depărtare.

Locotenentul Eustace se feri de apa care începea să se curbeze peste drumul de lângă canal. Plutonul începu să-și împletească a treia mână pentru a o respinge. Edeard lăsă greutatea enormă să cadă liber.

– Foc!

Aerul tună cu puterea a două sute cincizeci de revolvere care trăgeau împreună de pe strada Burfol și aleea Jankal.

– Nu, a strigat Edeard îngrozit.

Cascada lui trânti la pământ o duzină de membri ai plutonului, toți încercând să se agațe de ceva în timp ce alunecau peste margine, în canal.

– Foc!

O a doua salvă răsună.

– Țineți-i departe de mine, le-a spus Edeard prietenilor lui.

Macsen și Dinlay au început imediat să-i hărțuiască pe soldații care căzuseră în Canalul Norilor. A treia mână a lui Kanseen smulse revolverele celor care avuseseră prezența de spirit să-l ia la țintă pe Mergătorul-Pe-Apă.

Sus, deasupra străzii Burfol, un cilindru lat de aer începu să se

rotească. Poveștile despre tornade fuseseră unele dintre favoritele lui Edeard în copilărie, înainte de culcare. Regretase întotdeauna faptul că nu văzuse fenomenul cu propriii ochi. Acum, răsucea una cum se pricepea mai bine.

Aerul se îngroșă, întunecându-se, în timp ce scotea un țipăt torturat. Un deget rotitor își făcea drum din partea de jos, îndreptându-se spre piață.

Unul dintre membrii plutonului reuși să tragă un foc în Edeard. Dinlay îl observă, și împinse în lateral cu a treia mână brațul înarmat al soldatului. Glonțul a trecut pe lângă țintă, iar Dinlay l-a doborât fizic pe individ la pământ. Locotenentul Eustace sări pe Dinlay, toți trei alunecând pe cărarea umedă, începând să se lovească. Un alt soldat sări și el deasupra.

Fiecare petală de floare din piață se ridică în aer, formând un nor solid și roz care trecea peste acoperișurile din jur. Tornada atinse grămada de mobilier aprins care bloca strada Burfol. Resturile în flăcări se ridicau fără efort în aer, spiralând rotund și rotund în coloana care se răsucea mugind. La două sute de metri deasupra orașului, bucățile s-au eliberat din coloana de vânt, țâșnind în lateral. Milițieni și protestatari deopotrivă fugeau să-și salveze viața, în timp ce scaune grele și bănci și mese arzânde au început să cadă rapid în jos.

Doi soldați au sărit pe Kanseen. Ea pivotă în timp ce o trăgeau, plonjând împreună cu unul dintre ei peste marginea canalului, sub apă.

Edeard mută vârful tornadei pe pământ și îl îndreptă spre baricada din aleea Jankal. În timp ce o coloană de resturi aprinse cobora, o alta țâșnea în sus.

Locotenentul Eustace reuși să iasă din grămada care-l țintuia pe Dinlay la pământ. Macsen îl înfruntă, cu un zâmbet sălbatic pe față.

– Nu știu de ce ești atât de supărat. Tot dormitorul nostru a fost de acord că nu-i bună de nimic în pat.

Eustace mugi de furie în timp ce se repezea la Macsen.

Cu câteva clipe înainte de a-și pierde toată puterea, Edeard dădu drumul aerului pe care îl modelase. În fața lui, cei trei soldați rămași din pluton se grupau în timp ce Macsen și Eustace se luptau zvârcolindu-se ca niște șerpi pe drumul lunecos.

– Du-te, i-a strigat Macsen.

Edeard merse înainte, cu pelerina ondulându-se în spatele lui. Tremurând, soldații au tras câteva focuri pe care Mergătorul-Pe-Apă nici măcar nu a părut să le observe. Proiectilele s-au aplatizat de pereții unei case de pe malul canalului în timp ce trecea pe lângă ei, rigizi într-o așteptare înfricoșată.

Când Edeard a ajuns în piață, regimentul începea să se regrupeze.

Mai mulți ofițeri strigau la el provocându-l, dar îi ignoră. Ordinele erau strigate și televorbite, în încercarea de a reface rândurile și de a lua la fugă silueta cu mantia neagră fluturând în spate. O ploaie de petale mici cădea încet pe pământ.

Edeard stătea în capul străzii Burfol, văzând cum oamenii se uitau timid de după ușile și din aleile unde se adăpostiseră pentru a evita ploaia de mobilă aprinsă.

– Mișcați-vă! a strigat la ei. Dacă stați aici miliția vă va ucide, iar dacă vă prind eu, va fi chiar mai rău pentru sufletul vostru.

Au luat-o la fugă. Doar câțiva la început. Apoi Mergătorul-Pe-Apă a început să avanseze pe stradă. Și-a ridicat brațul și din degetele lui s-au format fulgere pe care le direcționară către ramurile dezgolite ale copacilor-spalier. Totul s-a transformat într-o debandadă. Zeci de oameni se aruncau înainte ca să se pună la adăpost de personajul teribil de care se temeau cel mai mult. Televederea îi arăta oameni în mișcare peste tot în Sampalok. Mulțimile, care cu câteva minute înainte erau sigure de dominația lor asupra străzii, dădeau acum năvală spre ultimul lor refugiu: conacul lui Bise. Edeard aproape se poticni când ajunse în dreptul primului cadavru. Era o femeie care încasase trei gloanțe. Petale mici alunecau în jos, așezându-i-se pe hainele însângerate. Televederea lui examină zona din jur și îi găsi sufletul plutind deasupra cadavrului.

– Îmi pare rău, a spus. Ar fi trebuit să fiu mai rapid.

Fața ei spectrală se uita descurajată la el.

– Băieții mei, ce zici de băieții mei? Sunt atât de tineri.

– Vom avea grijă de ei, îți promit.

– Vreau să-i văd înainte să plec, a spus ea, și începu să plutească spre o alee din apropiere. Îi simt lângă mine. O ultimă privire, ca să fiu sigură.

Edeard făcu o grimasă și își continuă drumul. În total, a numărat cincisprezece morți și mai mult de douăzeci șchiopătând în fața lui, strângându-și rănile din care curgea sângele. Își direcționă televorbirea spre ei, șoptindu-le că ar trebui să o ia pe aleile laterale unde vor veni medicii. Unii l-au ascultat, opt nu au făcut-o. Televorbirea lui Owain l-a găsit când era la jumătatea străzii Burfol.

– Nu știu ce crezi că poți realiza cu asta. Dă-te la o parte și lasă miliția să-și facă treaba cu gunoiul ăsta. Voi cere comisiei să fie indulgentă cu rolul pe care l-ai jucat azi.

– Miracolul Madonei, a răspuns Edeard, fără să-i pese că restul orașului îi putea simți televorbirea.

– Poftim?

– Madona a făcut un miracol în Makkathran o dată, și eu am de gând să-l repet astăzi.

– Tu ești dincolo de mântuire, Mergătorule-Pe-Apă.

– Atunci, lasă-mă în pace.

– Nu pot face asta.

Ecoul răsună pe stradă purtând ordinul:

– Regiment, înainte marș.

– Vrei să pariezi? murmură Edeard în șoaptă, apoi continuă: Boyd, sper că te uiți la asta. Este ideea ta, pe Madona.

Își încetini ușor mersul, asigurându-se că cei care fugeau spre conac vor avea timp să ajungă acolo înaintea lui. În spatele său, regimentul presa pe stradă în jos. Își potriviseră ritmul cu al lui, menținând perfect distanța. Asta îl făcu să zâmbească.

– Edeard, i se adresă doar lui televorbirea copleșitor de precisă a Salranei. Ce ai devenit?

– Sunt ceea ce am fost întotdeauna.

– Puterea, da, dar această aroganță… asta este ceva nou.

– Nu mi-au dat de ales.

– Edeard, acționezi împotriva voinței întregului oraș. Oprește-te.

– La sfârșitul acestei zile, bandele trebuie să fie distruse și alungate. Nimic altceva nu contează.

– Ceea ce faci este greșit. Afirmi că-ți asumi toată responsabilitatea. Abuzezi de darurile tale ca să sfidezi Consiliul.

– Cu mult timp în urmă, Rah și-a folosit puterea pentru a dărui oamenilor un sanctuar în fața haosului. Nu pot face nimic mai puțin cu darul meu, cu puterea mea. Să dau greș acum ar însemna să trădez tot ce a întemeiat el, tot ce a dăruit acestei lumi.

– Să nu îndrăznești să-l invoci pe Rah. Tu nu ești Rah.

– Știu. Dar nu voi lăsa moștenirea lui minunată să se ofilească și să moară. Ăsta sunt eu. Acceptă asta.

– Mă voi ruga la Madona pentru lumina care a fost odată sufletul tău frumos.

Edeard scrâșni din dinți. Își îndepărtă atenția de prietena sa din copilărie. *N-o pot lăsa să mă distragă. N-o voi lăsa! Și nu toată lumea se îndoiește de mine.*

Ca și cum ar fi căutat să contrabalanseze cumplita neîncredere a Salranei în el, Edeard își direcționă televorbirea către Felax, care era încă pe promenada de la Bazinul de Mijloc.

– Aș avea nevoie de ceva ajutor.

– Da, domnule, a răspuns Felax cu mândrie. Bineînțeles că vă voi ajuta.

Încrederea neabătută a băiatului îl făcu să simtă stânjenit.

– Vreau ca tu și alții pe care te poți baza să alergați la sergenții care sunt la comandă la fiecare pod. Spune-le că Mergătorul-Pe-Apă are nevoie ca echipele de televăzători să-i țină sub supraveghere pe cei o sută și, în plus, să găsească cât mai mulți dintre cei trecuți pe mandatele de excludere. Cât de mulți pot. De asemenea, dacă lucrurile

merg cum trebuie, am nevoie ca echipele de arestare să se regrupeze. Vor trebui să-și asume sarcini de escortă.

– Da, domnule. Voi face asta imediat. Dar, domnule, eu vreau să vă ajut, vreau să fiu acolo cu dumneavoastră.

– Asta este cu adevărat ceea ce am nevoie. Dacă faci asta pentru mine, încă mai putem să răsturnăm situația în favoarea noastră azi.

– Am știut eu c-o s-o faceți, domnule. *Am știut.*

Edeard era la o sută de metri de capătul străzii Burfol. Putea vedea marea piață deschisă din jurul conacului lui Bise. Fântânile încă jucau în bazine, oferind singura mișcare pe toată întinderea. În spatele lor, porțile legate în fier din zidul înalt se deschideau larg.

Păși în piață și se uită în sus la conacul circular. Peste o sută de oameni se aflau de-a lungul părții de sus a crenelurilor de pe zidul exterior. Atât cât îi putea arăta televederea, toți erau înarmați. Fiecare pistol era îndreptat spre el.

În spatele lor, turnul de șapte etaje forma o siluetă mândră pe cerul pătat de rugurile de fum. Zidurile sale erau un mozaic de verde și galben, fiecare nivel de o nuanță mai deschisă decât precedentul. Ultimul etaj era aproape alb. Bise stătea pe acoperiș, cu splendidele lui robe de ceremonie fluturând în vântul blând. Televorbirea îi răsună, suficient de puternic pentru a atinge mai mult de jumătate din oraș.

– Nu ai nicio autoritate aici, Mergătorule-Pe-Apă. Maestrul Cartierului are stăpânirea deplină între propriile sale ziduri. Părăsește acest loc.

Edeard era extrem de tentat să răspundă cu un singur gest din mână. În schimb, a spus:

– Stai acolo, te rog. Trebuie să rezolv cu miliția întâi.

Se întoarse cu spatele la conac. Câteva focuri au fost trase spre el. Devie gloanțele cu ușurință. Comenzi încinse curgeau de-a lungul meterezelor, dar nimeni nu a tras din nou.

Edeard așteptă cu răbdare, cu televederea întregului oraș direcționată spre el. Se simțea ridicol de obraznic, și savura senzația cu fiecare secundă care trecea.

Da, acest lucru chiar este îndrăzneț!

Regimentul de miliție ajunse la capătul străzii Burfol și se opri. Primele trei rânduri au luat imediat în obiectiv silueta singuratică din mijlocul pieței, a cărei pelerină atârna într-o nemișcare nefirească. Fântânile clipoceau mai departe voios pe fiecare parte a acesteia.

– Căpitane Larose, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Mă bucur că ești dumneata. Ești un om integru.

Căpitanul a făcut un pas înainte și a salutat din cap politicos.

– Ca și tine, Mergătorule-Pe-Apă. Te rog să te dai la o parte astfel încât să ne putem îndeplini ordinele emise de autoritatea juridică a orașului.

– Care sunt aceste ordine?

– Trebuie să arestăm răufăcătorii care se ascund în interiorul conacului Maestrului Cartierului.

– Sunt puternic înarmați.

– Așa cum suntem și noi.

– Da, dar eu nu voi permite vărsări de sânge la scara pe care o implică ordinele primite. Nu în orașul meu. Mă voi ocupa de Bise și de cei pe care îi adăpostește, ai cuvântul meu. Edeard se roti într-un cerc complet, televorbirea lui devenind tot mai puternică. Toată lumea are cuvântul meu.

– Din păcate, după ziua de azi, cuvântul tău nu mai este de ajuns, a spus căpitanul Larose. Dă-te la o parte, Mergătorule-Pe-Apă, sau voi fi forțat să le ordon oamenilor mei să te împuște.

Edeard îi zâmbi căpitanului.

– Și, mai exact, cum vor face asta de acolo de sus? întrebă el și îi ceru orașului să-l ajute.

– Unde sus?

Căpitanul Larose aruncă brusc spre pământ o privire nervoasă. Începu să se ghemuiască în încercarea de a-și recâștiga ceea ce percepea ca o pierdere a echilibrului. A fost o mișcare ce i-a împins cizmele lustruite pe paviment. O mișcare ce l-a împins apoi în sus deasupra solului. În spatele lui, trei sute de soldați făceau exact același lucru în timp ce simțurile lor le spuneau că se prăbușesc. Trei sute de soldați au început să se deplaseze ușor în aer. Toți au început să strige consternați și să-și agite brațele, cuprinși de panică. Asta a înrăutățit și mai mult lucrurile. S-au învârtit și s-au răsucit. Câțiva dintre ei s-au aruncat în zidurile îmbrăcate în viță-de-vie ale clădirilor de pe fiecare parte a străzii, ceea ce i-a trimis rostogolindu-se în grupul principal al colegilor lor frenetici. Edeard stătea perfect nemișcat și se uita. Strigătele lor combinate erau colosale, iar panica mentală care se revărsa era suficient de puternică pentru a-l face să se clatine. Majoritatea soldaților erau acum la zece sau doisprezece metri de sol și totuși membrele lor băteau sălbatic aerul. Observă că aproape toți aveau revolverele scoase și clătină trist din cap, nevenindu-i să creadă.

– Ar trebui să încercați să vă folosiți a treia mână pentru a vă ghida împreună, îi sfătui Edeard. Dacă vă conectați, veți fi, probabil, mult mai stabili.

– Încetează! urlă căpitanul Larose.

Acesta se întorcea lent, picioarele fiindu-i paralele cu strada de mai jos.

Edeard ridică mâinile a scuză, de parcă era intrigat de lucrul la care asista.

– Eu nu fac nimic.

Ochii lui Larose se bulbucară. Reuși să-și rotească brațul, înclinând

țeava revolverului în jos, încet, spre Edeard.

– Eu chiar nu aș face asta dacă aș fi…

Larose trase. Puternica forță de recul îl aruncă învârtindu-se cu viteză înapoi spre strada Burfol. Se izbi în drum de câțiva dintre oamenii săi, făcându-i să înceapă să se învârtească. Asta nu era bine pentru urechile lor interne.

Edeard se strâmbă când primul soldat vomită spectaculos la cincisprezece metri deasupra pavimentului. În loc să cadă pe jos, voma oscila prin aer, luând forme nebuloase ciudate. Soldatul îngrozit de lângă el privea neputincios, în timp ce se ciocneau într-o mișcare lentă. Apoi, și alții au început să vomite. Strigătele inițiale de șoc ale regimentului și-au schimbat tonul, devenind vaiete de dezgust.

Edeard ridică un deget în semn de nemulțumire.

– Nu plecați. Mă întorc imediat, și o să vorbim atunci despre introducerea armelor înapoi în toc.

Se întoarse cu fața spre conac. De data aceasta, nimeni de pe creneluri nu-l mai avea în vizor.

Întregul Makkathran era foarte tăcut.

Mergătorul-Pe-Apă se uită la silueta îndepărtată a Maestrului Cartierului, Bise.

– Pretinzi că ai jurisdicție aici, dar uiți că împreună cu puterea vine și responsabilitatea. Tu și familia ta ați abuzat în mod continuu de poziția voastră și ați permis bandelor să se infiltreze în tot cartierul. Încurajezi sfidarea și manipularea legii pentru propriile scopuri. Iar rezultatele sunt mizeria și moartea la care am fost martori astăzi.

– Nu eu sunt cel care aduce…

– TĂCERE.

Edeard îl țintì cu mâna dreaptă. Un fulger colosal i se desprinse din vârful degetului, lovind partea de sus a acoperișului turnului la un metru de locul unde se afla Bise. Bucăți încinse de zid s-au îndoit în afară, căzând departe, în curtea de jos. Maestrul se ghemui, cu brațele ridicate în fața ochilor.

– Ai uitat, Maestre Bise, că nici tu, nici Marele Consiliul nu sunteți autoritatea finală aici. Suntem cu toții oaspeții acestui oraș. Să trăim aici nu este un drept, ci un privilegiu. Începând din această zi, orașul îți revocă acest privilegiu. Drept urmare, familia Diroal este deposedată de poziția și de averea sa. Jumătate din bani vor fi redistribuiți ca recompensă locuitorilor din Sampalok care au avut de suferit în această zi. Restul va merge la noul Maestru. Îi adaug, de asemenea, la această listă de exil pe toți cei care sunt numiți în mandatele de excludere. Veți pleca acum din Makkathran și nu vă veți mai întoarce. Niciodată.

– Nici chiar tu nu ne poți obliga să facem asta, răspunse Bise.

– Nu, i-a replicat Edeard pe un ton plat. Eu nu pot. Orașul, însă,

poate. Și va începe cu revocarea conacului tău.

Pentru un minut foarte lung, Edeard și Bise s-au uitat unul la altul. Nimic nu părea să se întâmple. Hohote de râs au izbucnit printre cei de pe creneluri, injurii și batjocuri au răsunat din nou.

Portile gigantice legate în fier din fața lui Edeard au scos un trosnet uluitor de puternic. Oamenii au icnit și s-au aplecat peste metereze pentru a vedea ce se întâmplă. Porțile păreau să fie intacte. Din mintea ecranată a lui Bise izbucni dintr-odată spaima. Marginea acoperișului, acolo unde se curba ușor pentru a se uni cu pereții turnului, se schimba. Se slăbea și se fractura, transformându-se în particule fine de praf care curgeau ca un lichid. Râulețele de praf au început să se prelingă pe perete spre etajul de mai jos. Apoi, acestea s-au transformat într-un potop, acoperind modelul delicat verde cu galben. Bise se uită în jos, văzând mareea care accelera, acoperindu-i cizmele.

– Dacă aș fi în locul tău, îl sfătui Edeard liniștit, aș coborî cât timp mai există scări pe care să poți păși.

Porțile au scos un alt trosnet agonizant. Șuruburile balamalelor robuste băgate la o adâncime de peste optsprezece centimetri în substanța zidurilor erau respinse. Procesul care de-a lungul timpului împingea mereu afară lucrurile fixate de oameni era acum accelerat. Din interiorul conacului puteau fi auzite o serie întreagă de scârțâieli și trosnete și gemete pe măsură ce fiecare ușă era forțată să iasă din cadru. Tablourile au căzut de pe pereți când piroanele de care erau suspendate s-au desprins. Rafturile din boxe și camerele de depozitare s-au prăbușit la podea, conținutul lor fiind împrăștiat peste tot.

Bise s-a întors și a fugit spre casa scării.

Apa se scurgea în conac din bazinele de baie de la fiecare etaj. Segmentele de iluminat portocaliu se estompau și dispăreau. Geamurile de cristal se spărgeau ca niște baloane de săpun. Ușile au căzut, făcându-se țăndări. Apoi pereții solizi au început să se prelingă în timp ce își pierdeau încet coeziunea, transformându-se într-o maree verticală de praf lichid.

Familia Diroal și toți slujitorii lor s-au grăbit spre scări. Gecimpanzeii și maimuțele și pisicile terestre alergau pe lângă ei, amplificând balamucul din casa întunecată a scărilor. Bise abia ajunsese la jumătatea drumului spre etajul șase, când acoperișul s-a dizolvat în sfârșit. Lumina soarelui strălucea peste camerele expuse de la ultimul etaj, dezvăluind covoarele și mobilierul deteriorat înghițite lent de o cascadă de praf. Maestrul a gemut înspăimântat și a continuat să fugă. Putea simți deja sub picioare cum suprafața curbată a scării incomode începea să devină alunecoasă.

Una câte una, cele trei porți din peretele exterior au ieșit încet din cadru, sistemele lor de închidere desprinzându-se. Au pivotat cu grație lentă și s-au răsturnat în piață. Nimeni nu mai rămăsese pe creneluri

pentru a asista la clipa lor finală. Toți erau grămadă pe scări, încercând cu disperare să ajungă în curte, în siguranță. În total, a fost nevoie de peste treizeci de minute pentru ca întreaga clădire să se topească, pentru că era un edificiu gigantic și nici măcar orașul nu-i putea resorbi masa mai repede. În acest timp, echipele de polițiști pe care le ceruse Edeard sosiseră în piață și formaseră un cerc pe cinci rânduri în jurul conacului pe cale de dispariție. Căpitanul Ronark se afla printre ei. L-a salutat pe Mergătorul-Pe-Apă, așa cum au făcut și sergenții. I-au ascultat ordinele simple, apoi și-au organizat oamenii așa cum a vrut el.

La sfârșit, când ultimele bucăți de perete s-au scurs, zona unde se ridicase înainte conacul fusese redusă la un mic lac de praf. Acesta deveni solid ca piatra. Deasupra lui erau îngrămădite o movilă de mobilier distrus și haine, și perdele, și covoare, și lenjerie de pat, cărți și sticle de vin, veselă spartă, tacâmuri îndoite – toate rămășițele strălucitoare pe care orice familie incredibil de bogată le-ar acumula timp de peste două milenii. Lângă toate astea stăteau aliniați supraviețuitorii ursuzi și plini de resentimente, dar mai ales de frică de Mergătorul-Pe-Apă și de puterea lui. S-au uitat urât la Edeard când le-a vorbit, dar niciunul nu a îndrăznit să-l întrerupă sau să-l contrazică.

– Dacă sunteți un Diroal sau unul dintre cei pe care i-am numit în mandate, veți preda armele polițiștilor, le-a spus el. Iar de aici, veți merge la Poarta de Nord. Polițiștii vă vor escorta și vă vor asigura trecerea. Puteți lua cu voi tot ce puteți duce, dar nu mai mult. Toată lumea este liberă să plece.

Căpitanul Ronark conducea procesiunea pestriță, cu umeri drepți și strălucind de mândrie, ducându-i în jos pe aleea Jankal.

– Voi veni și eu într-o clipă, îi spuse Edeard, și traversă piața spre strada Burfol.

Regimentul încă plutea ușor între clădiri. Câteva zeci de soldați reușiseră să se agațe de vița-de-vie, atârnând tremurând. Nu conta cât de tare strângeau frunzele, stomacurile lor insistau că s-ar afla în cădere. Aerul era plin de globule mici de lichid lipicios. Edeard strâmbă din nas în timp ce se apropia. Mirosul era cu adevărat respingător.

Cu a treia mână, îl trase pe căpitanul Larose în partea din față a zonei de cădere pe care orașul o crease pentru el.

– Nu am ordine pentru dumneata, pentru că eu nu sunt primarul, i-a spus Edeard uitându-se în sus la bietul om în uniforma lui pătată îngrozitor. Dar aș dori să sugerez ca regimentul să ajute victimele din această zi. Nu vi se pare o sugestie înțeleaptă, căpitane?

– Da, șopti bărbatul.

– Mulțumesc. Îmi cer iertare pentru orice disconfort creat. Vă rog pe toți, luați-vă măsuri de siguranță, nimeni nu dorește un accident acum.

Regimentul coborî încet, în jos, pe pământ.

Edeard se alătură șirului de polițiști din serviciul de escortă. Cei cu care s-a nimerit erau de la secția din Fiacre. Toți l-au întâmpinat cu zâmbete mute, încercând să nu pară prea triumfali, dar gândurile lor erau atât de strălucitoare, încât cu greu le puteau ascunde. Televederea i-o arătă pe Kristabel ajungând la Bazinul de Mijloc. Era într-una din gondolele familiei împreună cu bătrânul lor doctor, Acena. În spatele ei se afla o procesiune de treizeci de gondole, fiecare cu câte doi medici și mai multe novice.

– Miliția va fi cu voi în scurtă vreme, îi spuse Edeard. Vă vor ajuta să aveți grijă de victime. Încercați să ignorați mirosul.

– Nu sunt sigură că am nevoie de ajutorul lor, a răspuns ea tăios.

– Fără resentimente, dragostea mea. Va trebui să trăim împreună după ce se încheie toate astea.

– Da. Desigur.

– Poți să vorbești cu tatăl tău pentru mine? Aș dori o navă încărcată cu alimente și pături pentru a naviga spre nord în această după-amiază. Poate ancora în apropierea țărmului pentru a le furniza exilaților suficiente provizii pentru a rezista în următoarele câteva zile. Nu-i putem arunca pur și simplu fără nimic. Sunt și copii printre ei.

– Sunt momente, Edeard, când îi este foarte greu omului să se ridice la standardele tale de decență, dar nu trece o zi în care să nu mulțumesc Madonei că le ai. Voi vorbi cu tata imediat.

În timp ce Edeard și exilații traversau Sampalokul, grupuri mici de polițiști ghidau alte persoane să li se alăture: oameni care aveau mandate de excludere emise împotriva lor. Unii erau însoțiți de soțiile și copiii lor, alții veneau singuri. În timp ce înaintau, Edeard simțea presiunea continuă, intangibilă, a televederii apăsând pe coloana ursuză de nefericiți. Putea simți întrebarea care creștea în subconștientul locuitorilor orașului: și acum, ce urmează? Era o întrebare oarecum vagă chiar și pentru el.

– Domnule, am nevoie de un sfat, i-a spus el lui Finitan.

– Cred că toți suntem redundanți acum, nu-i așa? i-a răspuns Marele Maestru.

– Asta e problema, nu pot fi privit ca un fel de împărat care nu face parte din Consiliu. Fiecare dintre noi trebuie să acționeze în cadrul legii, altfel totul devine irelevant, iar oamenii nu pot trăi fără ordinea pe care aceasta o aduce. Aproximativ despre asta a fost ziua de azi, despre restabilirea ordinii. Nu putem pierde acum. Au murit oameni.

– Știu. Până în ultimul minut, m-am gândit că Owain va da înapoi. Dacă ești dispus să accepți constrângerile impuse de lege, atunci ar trebui să fie posibil să o luăm de la capăt. Nu va fi ușor. Cu toate acestea, odată ce oamenii vor avea timp să reflecteze, și cu unele încurajări, ar trebui să fie în măsură să vadă că ai acționat cât se poate

de bine. Trebuie doar să avem o strategie care să ne poată duce până la alegeri. Atunci când amândoi ne vom confrunta cu judecata finală.

– Știu asta. Și am câteva idei.

– Foarte bine, băiatul meu, să le auzim.

Kanseen, Dinlay și Macsen erau pe podul de pe Canalul Norilor, stând împreună pe unul dintre pilonii răsuciți. Își întinseseră tunicile pe stâlpul alăturat să se usuce în lumina puternică a soarelui. Părul umed al lui Kanseen atârna de pielea capului ca o beretă stricată. Degetele îi erau zgâriate și pline de noroi. Dinlay încerca să curețe singura lentilă intactă rămasă în ochelarii lui. Nu că ar fi contat prea mult, un ochi era atât de grav umflat, încât abia putea zări cu el. Buza îi era despicată și încă îi curgea sânge. Își scosese cizmele, astfel încât glezna stângă să poată fi legată într-un bandaj gros. Nasul lui Macsen era rupt. Două bucăți mici de șervețel erau împinse în fiecare nară, roșii de sânge. Tunica lui lipsea, iar cămașa de sub vesta de dromătase era ruptă, dezvăluind o mulțime de zgârieturi și vânătăi pe brațe.

Nu s-au ridicat atunci când Edeard s-a apropiat. Stăteau doar, acolo, privindu-l în tăcere. Se opri în fața lor.

– Nu-mi spuneți, le-a zis el. Ar trebui să-i văd pe ceilalți.

Kanseen rânji batjocoritor.

– Dacă a mai rămas ceva din ei.

– Ați rămas alături de mine, le-a spus. Ați crezut în mine. V-ați ocupat de idioții lui Eustace, astfel încât să pot trece de ei.

Macsen se întoarse spre Dinlay și zâmbi.

– Idioții lui Eustace. Un nume bun pentru un pluton.

– Putem obține, probabil, să fie oficializat, a recunoscut Dinlay. Se ridică de pe pilonul scurt, tresărind de durere în timp ce punea greutate pe glezna luxată. Vino aici.

Edeard îl îmbrățișă, incredibil de fericit că nu se întâmplase nimic rău cu prietenii săi supraviețuitori – ei bine, nimic permanent. Apoi Kanseen păși în brațele lui deschise. În cele din urmă, Macsen i-a dat și el o îmbrățișare.

– Au!

– Ești bine? l-a întrebat Edeard neliniștit.

– O fi el complet idiot, și arătătorul lui Macsen pipăi nasul prudent, dar, trebuie să recunosc, știe cum să lupte murdar. Așa că i-am dat asta.

– Deci, a spus Dinlay, am reușit să rămânem polițiști.

Edeard le aruncă lui Macsen și Kanseen o privire ușor vinovată.

– Pentru moment, da. Mă ajutați să-i escortăm pe exilați?

Dinlay se uită iritat la glezna bandajată.

– Nu cred că voi reuși să fac tot drumul până la Poarta de Nord.

– Medicii vor ajunge aici în curând, l-a asigurat Edeard. Voi doi ce ziceți?

– Pe Honious, totul e despre mersul cu tine, nu-i așa?

Marșul peste High Moat era destul de rapid. În momentul în care Ronark a ajuns la Poarta de Nord, Edeard numărase aproape opt sute de persoane în coloană. Detesta faptul că atât de multe femei și copii erau alungați, dar nu mai putea face nimic în legătură cu asta, nu acum. *Întotdeauna o să fie așa.*

Drumul pe ambele părți ale porții gigantice era pustiu. Edeard și polițiștii au rămas lângă zidul de cristal. Bise, care era în capul coloanei, s-a oprit la arcada gigantică din zid.

– O navă va ancora în golful Cauley în această seară, i-a spus Edeard fostului Maestru de Cartier. Are provizii pentru voi. Pentru voi toți.

Bise se uită urât la el.

– Unde ar trebui să mergem acum?

– Există terenuri libere în provincie. O puteți lua de la început dacă vreți.

– Eu sunt un *Maestru de Cartier*, a strigat Bise furios. Peste cincizeci de membri ai familiei Diroal erau adunați în spatele lui, toți purtând haine corespunzătoare statutului lor, dar total nepotrivite pentru un marș în afara orașului. Tivurile de la fustele fanteziste ale femeilor mai în vârstă erau deja zdrențuite și murdare după ce fuseseră târâte de-a lungul drumului plin de praf de pe High Moat. Bărbații purtau haine de blană căptușite și asudau în cămășile și pantalonii lor țipători. Două dintre soțiile mai tinere duceau în brațe bebeluși care plângeau. Niciuna dintre ele nu avea încălțăminte care să reziste mai mult de câteva zile pe drum. Edeard se străduia să nu se simtă vinovat sau îndurerat la nefericirea din fața lui.

– Dacă ai fi acționat conform responsabilităților tale, încă ai mai fi, a spus el. Acum pleacă, cât timp mă mai simt generos.

– Nu vei trăi mai mult de miezul nopții, scuipă Bise.

Edeard a zâmbit sec.

– Sper că nu te bazezi pe Warpal sau pe Motluk pentru a face din asta o realitate.

Bise păli. Se uită în sus la arcadă și trecu dincolo de ea cu capul sus. Familia se târî după el.

– Până la lăsarea întunericului va fi în pavilionul de pe Iguru al vreunui prieten, spuse căpitanul Ronark. Îmbrăcat în haine curate, sorbind vin și punând la cale răzbunarea în timp ce restul acestor nefericiți vor tremura pe marginea drumului.

– Știu, a declarat Edeard în timp ce oamenii menționați în mandatele de excludere începeau să treacă în șir, proferând insulte și promisiuni de răzbunare. Cel mai important lucru este exilul în sine. Fără membrii cei mai activi ai bandelor, putem instaura ordinea în oraș. În plus, cât timp credeți că Bise va fi binevenit în pavilionul acela?

Două săptămâni? O lună? Cât timp i-ați hrăni și i-ați îmbrăca toată familia? Va fi mutat în cele din urmă tot mai departe și tot mai departe de noi.

– Sper că da.

– Vă mulțumesc pentru sprijinul dumneavoastră, domnule, a spus Edeard.

– L-ai avea de o mie de ori, Mergătorule-Pe-Apă. Mi-am dăruit viața poliției și am obținut atât de puțin. Ai restaurat credința orașului în noi, în lege. Asta înseamnă mult pentru mine și, probabil, pentru mai multe persoane decât crezi.

– Speram că ați putea vorbi cu Walsfol pentru mine.

– Voi avea o discuție. S-ar putea să fie mai ușor decât te aștepți. Acțiunile de astăzi ale primarului au lăsat o mulțime de oameni șocați și tulburați.

– Trebuie să rămân polițist.

– Există o poziție care cred că ar servi foarte bine.

– Ce poziție?

– Cea de căpitan al secției Jeavons.

Edeard îi aruncă bătrânului o privire speriată.

– Dar, domnule…

– Sunt, oricum, aproape la vârsta pensionării și există posturi în biroul șefului poliției unde îmi pot petrece timpul rămas. Uită-te la mine, stau aici și privesc cum nemernicii din oraș mărșăluiesc spre surghiun, oameni pe care am petrecut zeci de ani încercând să-i anchetez. Mai bine de atât nu se poate. Se cuvine să preiei secția Jeavons, și asta te va pune într-o poziție bună pentru a ajunge șeful poliției în câțiva ani. Walsfol este de vârsta mea, știi doar.

– Asta este… extrem de generos, domnule.

– E o politică bună. Și cred că ai învățat ce este cel mai important în acest oraș acum.

– Da, domnule!

Opt polițiști îl escortau pe Buate la Poarta de Nord. Edeard îi aruncă omului o privire disprețuitoare și le spuse gărzilor să-l lase să treacă.

– Nu știu ce ești, Mergătorule-Pe-Apă, i-a zis Buate, dar nu vei rezista.

– Probabil că ai dreptate. Dar în timp ce eu sunt aici, tu nu ești. Iar asta le oferă tuturor o șansă la o viață mai bună.

Buate se întoarse și păși prin Poarta de Nord.

– Iată o priveliște pe care n-am crezut că o voi vedea, a spus Kanseen în timp ce Buate se uita la pășunea din exterior cu o privire dezgustată.

Trecu mai departe, ținându-se la distanță de ceilalți exilați din coloană.

– Merită să ținem minte, totuși, a spus Macsen. Deci, ce urmează, atotputernicule Mergător-Pe-Apă?

– Sampalok și apoi o nuntă, le-a spus Edeard. Și dacă îmi mai spui așa o dată, o să te trezești că locuiești împreună cu Buate într-o colibă în cea mai îndepărtată provincie pe care o pot găsi.

– Ohooo, sensibil!

– Ce vrei să spui cu nunta? a întrebat Kanseen.

– Trebuie să vorbesc cu vo… Edeard se opri. Brațul îi zvâcni brusc, arătând spre ultimii oameni din coloana care trecea prin Poarta de Nord. Tu nu! făcu un semn. Vino aici.

Adolescentul tresări vinovat, privind în jur pentru a încerca să vadă pe cine arăta Mergătorul-Pe-Apă.

– Da, *tu*, a spus Edeard.

Băiatul cu siguranță arăta ca și cum ar fi trebuit să fie exilat: păr creț castaniu, care nu văzuse săpunul de ceva vreme, un început de barbă recalcitrantă, o grămadă de coșuri pe obraji. Hainele lui fuseseră în mod clar croite pentru altcineva. Pantalonii retezați grosolan pe măsura lui – pentru că nu era prea înalt pentru vârsta lui, erau ținuți de o curea. Purta o haină peticită cu buzunarele bombate, pline cu mâncare și obiecte mici de argint furate din prăvăliile din Sampalok. Singura lui expresie era una ursuză, și nu se uita în ochii nimănui.

Părinții lui l-au urmat, lipindu-se unul de altul în mod defensiv. Edeard îl recunoscu pe tată, un bandit care acționa în Abad.

– Care este numele tău? a întrebat Edeard.

– Lasă-l în pace, a strigat femeia. Plecăm, ce mai vreți de la noi, ticăloșilor?

Băiatul îi aruncă lui Edeard genul de privire acră pe care doar un tânăr din Sampalok o putea avea.

– Cum ți se spune? a întrebat el binevoitor.

– Marcol. Ce-ți pasă ție?

– Și tatăl tău este Arcton, știu, iar pe mama ta…?

– Janeel, a spus ea nesigură. Ce-i asta?

– Marcol, aici de față, are o a treia mână foarte puternică.

Băiatul se înroși.

– Nu am!

– Nu sunt mulți în acest oraș care să poată trage un ge-vultur din cer de la o astfel de înălțime.

– Nu am fost eu.

– Le ești loial părinților tăi, nu-i așa? remarcă Edeard. Ar trebui să fii, dacă pleci cu ei. Ești destul de mare ca să rămâi și să ai grijă de tine dacă vrei cu adevărat. La urma urmei, numele tău nu apare în niciun mandat.

– Lasă-l în pace, a spus Janeel.

Brațele ei s-au strâns protector în jurul fiului.

– Nu rămân aici, a zis Marcol sfidător.

– Îți voi face o ofertă, a continuat Edeard. Voi anula exilarea tatălui tău, dacă te înrolezi ca polițist stagiar la secția Jeavons.

– Ce?

Arcton și Janeel și-au aruncat priviri neîncrezătoare.

– Edeard? întrebă Kanseen nedumerită.

– Două condiții, a spus Edeard. Marcol trebuie să-și facă stagiatura și să absolve, iar tu, Arcton, să-ți iei un loc de muncă și să te ferești de probleme.

– Vorbești serios? a întrebat Arcton.

– Eu sunt Mergătorule-Pe-Apă.

– Nu se ține de glume, i-a asigurat scurt Macsen.

– Da, a spus Janeel, care părea gata să izbucnească în plâns. Da, o vom face.

– Marcol? a întrebat Edeard. Ce spui? Nu va fi un lucru ușor.

– De ce faci asta? A fost mai mult un mormăit decât o propoziție.

Edeard își puse brațul în jurul umerilor lui Marcol și îl trase deoparte.

– Ai o prietenă?

– Da! Sute.

– Sute, nu-i așa? Ești norocos. Eu nu aveam, nu înainte să mă alătur polițiștilor. Știi cât de multe am avut după ce am devenit Mergătorul-Pe-Apă? Ai auzit despre partea aceea din viața mea?

Băiatul era acum aproape de a zâmbi.

– Într-un fel.

– Fetelor, în special fetelor de familie, le plac bărbații în uniformă, mai ales aceia dintre noi care sunt mai puternici decât oricine altcineva. Chiar le plac.

– Da?

– Nu e niciodată ușor să fii polițist stagiar, dar poate fi mai greu decât să fii fermier dincolo de Iguru? Asta vrei să fii?

– Nu.

– Deci, vrei să faci o încercare? De dragul mamei tale, dacă nu de altceva. Uită-te la ea, nu vrea să fie izgonită din oraș. Dar nu am avut de ales: tatăl tău a greșit, numai că acum ai o șansă să îndrepți tu lucrurile.

– Bine. Am s-o fac.

– Mulțumesc. Edeard îi chemă pe Arcton și pe Janeel. Puteți merge acasă. Aduceți-l la secția Jeavons mâine dimineață la ora șapte, spălat și cu o înfățișare respectabilă.

– Da, Mergătorule-Pe-Apă. Mulțumesc, Mergătorule-Pe-Apă.

– Ce în Honious a fost asta? a întrebat Macsen. Doar nu crezi cu adevărat că va reuși să ajungă polițist?

Edeard zâmbi.

– Noi am reușit.

Ultimul dintre exilați trecu prin Poarta de Nord. Edeard se întoarse pentru a se adresa polițiștilor care îi escortaseră.

– Oamenii își vor aminti această zi, pentru ceea ce am făcut noi. Dar nimic din ce s-a întâmplat nu ar fi fost posibil fără sprijinul vostru, și vă mulțumesc din adâncul inimii pentru modul în care ați fost alături de mine azi. Ați contribuit la fel de mult ca și mine.

Își întinse mâna a treia la balamale de fier gigantice care țineau poarta în zid. Când începu să-l ridice, mecanismul de fixare scârțâi în semn de protest. O rafală de fulgi de rugină ninse în jos pe iarbă de la mecanismul greoi. A tras apoi de poartă. Polițiștii au început să aplaude când secțiunea uriașă de cristal pivotă înapoi în gaura pe care Rah însuși o tăiase cu două mii de ani în urmă. Zgomotul scrâșnit pe care îl făcea era atât de puternic încât Edeard gândi că bucata veche de cristal s-ar putea sparge în cele din urmă. Dar aceasta se încadră perfect în arcadă. Socotise că un astfel de gest dramatic era un mod potrivit de a încheia povestea cu exilul.

Kathlynn, sora lui Kanseen, se afla în piață lângă grămada de resturi care fuseseră cândva posesiunile familiei Diroal. Îl ținea în brațe pe micul Dium care sugea un bulgăre de miere și se agita energic în toate părțile. Dybal și Bijulee erau lângă ea. Toți trei vorbeau cu Dinlay, care era așezat pe o banchetă veche și ponosită din lemn de cireș recuperată din grămadă. O mulțime de locuitori ai Sampalokului încercau să salveze ce se mai putea. Mișunau peste movilă precum drakkenii pe stârvuri. Oamenii transportau pachete grele de lucruri pe drumurile dinspre piață. Edeard se gândi că cel puțin o treime din ele fuseseră luate deja. Incredibil, dar asta includea și una din porțile imense din peretele exterior. O scanare rapidă cu televederea îi arătă poarta lângă o fierărie la trei străzi distanță. Proprietarul și ucenicii săi băteau deja cu ciocanul legăturile mari de fier.

– Ei da, izbucni Kanseen când, ieșind din strada Burfol, o văzu pe Kathlynn. Ce se întâmplă?

Kathlynn îi zări și ea și le făcu semn fericită. Edeard ridică un deget în semn de rugăminte.

– Un moment. Locuitorii Sampalokului s-au oprit când Mergătorul-Pe-Apă a revenit în piață, aruncându-i priviri nervoase. El le zâmbi. Luați tot ce vreți, vă rog, apoi dați-vă la o parte.

Câțiva dintre cei mai curajoși l-au crezut pe cuvânt și au continuat să aleagă din rămășițe.

– Edeard! îl avertiză Kanseen.

– Ah, în sfârșit. Edeard o observă pe Kristabel care își făcea apariția de pe una din străzi. Purta o rochie verde și un șorț cu pete de sânge pe el. O maică mergea alături de ea, o femeie în vârstă, țeapănă și

suspicioasă. Ea prezida Biserica Madonei din Sampalok, una dintre sarcinile cele mai ingrate din cartier. Se vedea asta din comportamentul ei. Era mult mai dură decât majoritatea maicilor Madonei pe care le întâlnise Edeard.

Bijulee îl îmbrățișă pe Macsen, în timp ce Dybal îl bătea pe spate. Macsen scânci la impact. Kanseen îl ținea acum în brațe pe agitatul Dium, care era încântat să-și vadă mătușa.

Kristabel îi dădu lui Edeard un sărut rapid.

– Ești bine?

– Da. Dar chiar nu mai vreau zile ca asta.

– Nu vor mai fi.

– Tot mai vrei să te căsătorești cu mine?

– Desigur. Despre asta e vorba? arătă ea spre maică.

– Nu. Iartă-mă. Este vorba despre menținerea statului de drept. Asta e ceea ce le dă oamenilor speranță. Și au nevoie de acest lucru, mai ales azi.

– Te iubesc, a murmurat ea.

Maica tuși pentru a atrage atenția.

– Ai cerut să mă vezi, Mergătorule-Pe-Apă.

– Da, maică. Cred că s-ar putea să avem nevoie să oficiezi o ceremonie.

– Ce fel de ceremonie?

– Macsen, cred că cel mai drag prieten ți-a spus să nu mai pierzi niciun moment.

– Ce?

Dybal începu să chicotească.

– Ai ceva să întrebi pe cineva? a spus Edeard calm. Chiar acum?

Macsen i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Cred că glumești, a mârâit el printre buzele strânse.

– Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă și se pare că nu mă țin de glume.

Recuperatorii își salvaseră prada și acum se apropiau pentru a urmări cel mai nou spectacol bizar ce se juca azi în piață. Polițiștii au început să se adune și ei, plini de interes. O mulțime de televederi se concentrau din nou pe piață. Edeard întinse un braț. Un inel de argint fulgeră afară din grămada de resturi zburând prin piață direct în mâna lui. I-l oferi lui Macsen cu un gest elaborat.

S-ar putea să ai nevoie de ăsta.

– Oh, Madona!

Macsen luă inelul, ochii mărindu-i-se uimiți la cât de multe diamante fuseseră montate pe un obiect atât de mic.

– Serios?

– Serios, a spus Edeard.

Macsen trase o gură de aer și se lăsă pe un genunchi.

– Kanseen, nu sunt niciodată mai fericit decât atunci când sunt cu

tine. Vrei, te rog, să-mi faci onoarea de a te căsători cu mine?

Era incredibil de ciudat, cu atât de mulți oameni înghesuiți în jur pentru a vedea și a auzi, dar fața lui exprima o dorință de necontestat.

– Da, dragul meu, a spus ea. Mă voi căsători cu tine.

Câțiva polițiști au fluierat și au aplaudat în semn de aprobare când Macsen i-a pus inelul pe deget. Acesta se încruntă la Edeard când inelul alunecă înapoi.

– Nu puteai găsi unul care să se potrivească?

– Maică, a spus Edeard, te rog să-i căsătorești acum.

– Edeard, nu, a zis Kanseen. Uită-te în ce hal sunt. Nunta mea ar trebui să fie… nu așa ceva.

– Îmi pare rău, a spus el. Am motivele mele.

– Motivele *tale*?

El a dat din cap.

– Ar fi bine pentru tine să fie niște motive temeinice, a murmurat ea.

Dybal dădu mirelui mâna miresei. Dinlay era cavalerul de onoare. Kathlynn stătea în spatele surorii ei, plângând și ținând în mână un buchet de flori smulse în grabă din straturile de pe străzile din apropiere. Kristabel și Bijulee s-au ocupat pe rând de Dium, care voia cu tot dinadinsul să ia parte la acțiune. Edeard o ținea de mână pe Kristabel atunci când putea, ascultând cuvintele maicii cu grămada de gunoi din conac drept fundal pentru mireasa și mirele uzi și ciufuliți. Polițiștii au format un semicerc larg în jurul lor, urmați de o mulțime de locuitori curioși ai Sampalokului. Când s-a terminat, după ce s-au făcut promisiunile, s-au rostit jurămintele, iar mireasa a fost sărutată, Edeard s-a dus la prietenii săi.

Vocea și televorbirea lui au umplut piața.

– Când Rah ne-a scos din haos și ne-a adus în acest loc, orașul ne-a acceptat. Când Rah le-a permis celor mai credincioși prieteni și adepți ai săi să devină Maeștri ai Cartierelor, orașul nu a obiectat, pentru că el a ales cu înțelepciune. De-a lungul secolelor, cei din familia Diroal s-au îndepărtat de idealurile cărora li s-au dedicat la început, și ziua de astăzi este rezultatul acestui fapt. Niciunul dintre noi nu vrea să sfideze Constituția lui Rah, eu cel mai puțin dintre toți, așa că acum cer în mod public orașului să accepte numirea noului Maestru și a Stăpânei Cartierului Sampalok.

– Edeard! șuieră Kanseen furioasă.

Mergătorul-Pe-Apă făcu un gest și terenul de sub grămada de resturi deveni din nou fluid. Tot ce mai rămăsese din conacul dispărut al lui Bise a fost absorbit în jos, sub suprafață, însoțit de un sunet aspru, gâlgâit. Mulțimea își ținu respirația, excitată.

– Pășiți în mijloc, a spus Edeard calm, în timp ce substanța orașului se întărea din nou.

Macsen luă mâna soției sale și o trase în spațiul larg deschis. Ambii radiau nervozitate, în timp ce cizmele lor ude plescăiau pe sol, urmăriți de peste o mie de oameni în piață, și încă de câteva ori pe atât prin televedere.

– Noul Maestru și Stăpâna din Sampalok, a anunțat Edeard. Și noul lor conac.

Suprafața a început să se onduleze în jurul lui Macsen și al lui Kanseen. Ea a tresărit speriată, iar el a îmbrățișat-o strâns – gest apreciat de spectatori.

Șase linii lungi întunecate s-au întărit pe pământul din jurul lor, de parcă un arhitect folosea zona pentru a schița un hexagon enorm. Liniile mai mici s-au înmulțit în interiorul acestora, dezvăluind contururile viitoarelor camere și galerii. Apoi, toate au început să se umfle în sus, în creste.

Radiind de fericire, Kanseen se uită peste spațiul gol spre Edeard.

– Cât va dura?

– Va lua ceva timp. Este întotdeauna mai rapid și mai ușor să distrugi lucrurile decât să le reconstruiești.

– Adică o săptămână?

Edeard se uită cu îndoială la crestele mici. După cinci minute, ajunseseră la aproape cinci centimetri. Sub ele, orașul reamenaja greoi vasta și complicata sa rețea de canale și conducte pentru a alimenta și susține noua structură pe care el o schițase în grabă. *O clădire cu scări normale. În fine!*

– Poate că ar fi fost mai bine să vă ofer un cort drept cadou de nuntă.

Justine: anul trei

Nu puteai visa în timpul suspensiei. Toată lumea știa asta. Și totuși…

Justine își amintea atât de clar cele două zile minunate de lenevie cu Kazimir. Fusese cea mai fabuloasă poveste de dragoste condamnată pe care universul o cunoscuse vreodată. Se afla în vacanță pe Fae Away, o fată bogată și răsfățată care-și sărbătorea ultima întinerire pe ceea ce era pe atunci planeta cea mai excentrică a Confederației. Marele final era un zbor cu un hiperglider pe Muntele Herculaneum. Fusese o plimbare extraordinar de excitată. Zborul cu micul avion printr-o furtună fenomenal de agresivă i-a imprimat viteza necesară pentru a trece dincolo de atmosferă și a se curba peste vârful vulcanului uriaș. În ciuda tuturor previziunilor, a reușit, alunecând în jos și aterizând într-o poiană mică, de pe cealaltă parte.

Norocul, șansa, soarta sau un zeu deosebit de rău l-au plasat pe Kazimir pe terenul de dincolo de poiana în care hipergliderul a lovit pământul și s-a oprit brusc. Avea șaptesprezece ani, născut în comunitatea Gardienii Sinelui pe care Bradley Johansson o formase pentru a proteja omenirea de Starflyer. O educație care îl lăsase cu totul devotat cauzei sale, dar în același timp inocent cu privire la univers în general. Nu avusese într-adevăr nicio șansă împotriva unei femei cu două sute de ani mai în vârstă și cu un corp proaspăt reîntinerit care gâlgâia de hormoni adolescentini. Nu că ar fi opus cine știe ce rezistență.

Echipei de recuperare a companiei turistice i-au trebuit două zile pentru a înconjura Herculaneum și a-i culege pe toți piloții planoarelor. Două zile petrecute consumând alimentele fine din depozitul planorului, dormind, vorbind și făcând dragoste. Două zile singuri. Apoi ea s-a întors la lumea ei și el la a sa. Tot ce-i rămăsese era cea mai dulce amintire din întreaga ei viață.

Acela ar fi trebuit să fie și să rămână sfârșitul. Dar câțiva ani mai

târziu, Gardienii Sinelui i-au încredințat lui Kazimir o misiune pe Pământ, iar el a riscat totul pentru a o vedea din nou. Răsplata lui a fost să fie trădat. De ea. A crezut că făcea ceea ce trebuie informând serviciile de securitate. Dar el era cel care deținea adevărul, Starflyer era ceva real și au găsit modul de a se răzbuna. Kazimir a fost asasinat de unul dintre agenții săi și după o mie două sute de ani Justine încă nu se iertase. Nici chiar fiul pe care i l-a purtat și l-a numit după el nu a ajutat-o să-și ostoiască durerea.

Iar, acum, visele ei îi ofereau o dată în plus cele două zile. Se uita din nou la fața lui plină de adorație în timp ce îl seducea și îl învăța miracolul pe care corpurile lor îl puteau realiza împreună. Știa din nou ce însemna să fie ținută în brațele lui. A râs cu el în poiana de pe deal în lumina puternică a soarelui care strălucea pe cerul superb de safir al planetei Far Away. L-a surprins uitându-se la ea plin de dorință peste focul pe care îl aprinseseră lângă cort în timpul nopții. L-a privit dormind. A vorbit cu el despre viața ei. I-a ascultat poveștile despre cum crescuse în munți și în deșerturi, temându-se de marele inamic.

Două zile care i-au arătat ce paradis ar fi fost viața ei numai dacă ar fi avut puterea de a renunța la propriile convenții. Două zile care au făcut-o să plângă de bucurie pur și simplu pentru că au existat. Două zile care se întindeau, și se întindeau… acordate de un vis pe care era imposibil să-l aibă. Pentru că nu se putea visa în suspensie.

Noaptea s-a apropiat și l-a pierdut. Focul de tabără trebuie să se fi stins, lăsându-i lumea claustrofobic de întunecată. Aerul era mai uscat decât fusese pe munte.

Luminile se conturau în întuneric. Constelații ciudate pline de culoare pe care mintea ei somnoroasă începea încet să le cuprindă. Pictogramele medicale din exovedere îi spuneau că începea să se recupereze.

– Oh, la naiba, a gemut ea.

Capacul camerei medicale se deschisese, iar ea privea din nou în jur la cabina lui *Silverbird*. Fusese doar un vis. Se ridică și-și șterse lacrimile de pe obraji.

– Starea? a întrebat ea unitatea de comandă.

Un nivel nou de pictograme i-a fost afișat în exovedere. Fusese în suspensie timp de trei ani, steaua-țintă se afla la aproximativ un an-lumină distanță. Iar *Silverbird* decelera la greu. Se apropia ceva.

– La naiba, a murmurat când senzorii au surprins în întregime vizitatorul.

Era mare – de dimensiunea unui munte. Acesta era doar nucleul. Era înconjurat de straturi ciudate de materie diafană care fluctuau ca un gaz.

Un Lord al Cerului cu aripile de vid complet extinse.

Justine făcu un duș și comandă o masă decentă în timp ce *Silverbird*

și Lordul Cerului se apropiau de punctul de întâlnire. A durat încă cea mai mare parte din zi, dar în cele din urmă au ajuns să alunece prin spațiu la aproape două mii de kilometri depărtare unul de altul. Senzorii erau capabili să penetreze ceața de aripi de vid. Lordul Cerului era la fel cum îl arătaseră visele lui Inigo. Un ovoid lung, dar nu solid, de parcă straturi mari de material cristalin fuseseră îndoite într-o varietate topologică Calabi-Yau, cu curbe în buclă intersectându-se reciproc într-o complexitate ce-ți întorcea ochii. Suprafețele deformate străluceau în modele lungi de difracție ce se scurgeau întotdeauna spre interior. Nu putea fi sigură dacă structura în sine era stabilă sau fluctua în mod constant. Era atât de multă mișcare de suprafață.

Așezată pe cea mai lungă canapea din repertoriul cabinei, își lăsă mintea să ajungă la creatura imensă. Strălucea la marginea televederii ei, o strălucire nu foarte diferită de cea din gaia-câmp. Firavă și plină de emoție.

– Salut, a spus ea.

– Fii binevenită, a zis Lordul Cerului.

– Ești cel care m-a lăsat în acest univers?

– Rudele mele știau de sosirea ta. Nucleul te-a atras înăuntru.

– Știi, atunci, că dorința mea este de a vorbi cu acest nucleu, Inima, unde voi ghidați sufletele oamenilor. Poți să mă duci acolo?

– Mintea ta nu este la fel ca a celorlalți din specia ta care obișnuiau să locuiască aici. Îți lipsește maturitatea vârstei înaintate și totuși fermitatea ta este formidabilă. Este ceva la nava ta care îți amplifică gândurile, dar nu așa cum trebuie.

Cuibul de confluență, realiză Justine.

– Amplificatorul este un instrument construit în lumea mea natală pentru a imita felul în care se comunică aici. Este modul în care ne-ai găsit, dincolo de frontierele tale.

– Împreună cu rudele mele, eu îi călăuzesc pe cei care au atins împlinirea spre nucleu. Acesta este felul meu de împlinire. Va veni o vreme când nu mă voi întoarce de la nucleu.

– De aceea am venit aici. Alți semeni de-ai mei încearcă să ajungă la universul tău. Sosirea lor va fi un dezastru. Trebuie să-i explic acest lucru Inimii.

– Existența este realizarea împlinirii. Toți trebuie să depună eforturi pentru acel moment.

– Înăuntru aici, da. Dar în exterior este un univers foarte diferit de acesta. Știați că ne răniți, că distrugeți stelele și lumile noastre?

– Nu există decât aici, universul și nucleul.

– Atunci eu de unde am venit?

– Nucleul știe.

– Condu-mă acolo, te rog.

– Acest lucru nu se poate face, este împotriva a ceea ce este. Deplâng pierderea ta. Odată ce vei ajunge la împlinire, te voi călăuzi.

Dinții Justinei începură să scrâșnească. Făcu un efort pentru a se asigura că frustrarea ei nu contamina televorbirea cu uriașa creatură.

– Înțelegi ce îți spun? Existența de care vă bucurați aici ucide viața entităților din afară, împiedică o întreagă galaxie de a ajunge vreodată la împlinire.

– Pentru a realiza împlinirea, specia ta trebuie să vină la lumile solide împrăștiate de-a lungul acestui univers.

– Tipul tău de împlinire. Nu al nostru.

– Te voi călăuzi atunci când mintea ta va atinge împlinirea. Te lupți atât de tare, încât țesătura este profund afectată de dorințele tale. Nu va dura mult timp.

– Ajută-mă, te rog. *Ucizi* oameni.

– Să urci în această țesătură este minunat în orice fel cu putință. Chiar și cele mai liniștite minți sunt o parte din ceea ce este.

– Nu, nu, moartea în afara acestui univers este definitivă. Se termină toate formele de existență.

– Cât de greu este pentru specia ta. Vă adaptați ușor și vă maturizați în acest univers. Noi vă urăm bun venit tuturor. Este motivul existenței noastre.

– Trebuie să ajung la Inimă. Îți amintești de alții ca mine pe care i-ai călăuzit acolo?

– Au fost mulți. Ei au fost fericiți să ajungă la nucleu.

– Mă bucur să aud asta. Unde sunt ei acum? Unde este nucleul?

– Nucleul este centrul a peste tot și a oricând. Este de unde am venit cu toții, și unde toți se întorc pentru a se schimba și a trăi prin schimbare.

– Este aici? Suntem în nucleu chiar acum?

– Nu poți fi în nucleu. Nu ai atins împlinirea.

– Aș vrea să vorbesc cu semenii mei care sunt deja acolo. Aș putea învăța atât de multe de la ei. Ei mă vor ajuta să ajung la împlinire.

– Împlinirea vine din interior.

– Împlinirea este realizată prin experiență. Sunt singură aici. Trebuie să comunic cu propria mea natură, dacă e să mă maturizez.

– Rudele mele nu sunt conștiente de niciun fel de gânduri din minți asemănătoare cu specia ta. Nu a mai rămas niciuna.

– Niciuna? a întrebat ea șocată. Dar era o lume întreagă cu cei ca noi, poate mai mult.

– Toți au fost călăuziți la nucleu. Lumea aceea așteaptă sosirea altora. Așa cum fac și rudele mele.

– Atunci du-mă la o lume unde poți simți minți în viață.

– Turma mea caută mereu în acest univers. Nu există nicio lume în care să pot simți că locuiesc astfel de minți.

– Mama dracului! nu se mai putu abține Justine.

Frustrarea o copleși în cele din urmă. Nici cei din specia Ocisen nu erau atât de încăpățânați ca această creatură. Trase aer în piept. *Nu e încăpățânat, acestea sunt rutinele sale de gândire, perfect adaptate la viața și la scopul său. De ce ar trebui să înțeleagă motivațiile și problemele mele?*

– Ești tristă, a spus Lordul Cerului. Când vei fi gata pentru a fi călăuzită, te voi călăuzi. Trebuie să știi acest lucru și să speri.

Ceva se schimbă în tiparele care sclipeau în foile cristaline curbate ale Lordului Cerului. Acesta se deplasă, micșorându-se cu o viteză incredibilă. În câteva secunde dispăru din raza senzorilor lui *Silverbird*.

– Voi, Zeilor, murmură Justine.

Vizualizările celui de-al Doilea Visător li-l arătaseră întotdeauna pe Lordul Cerului plutind calm, în derivă. În timp ce accelerarea la care tocmai asistase fusese de aproape cinci sute de *ge*. *Dacă fusese accelerație. Acesta este un loc ciudat și vechi*.

Și-a petrecut următoarele câteva ore reascultând conversația din nou și din nou. În cele din urmă a recunoscut că nu ar fi putut obține niciun alt rezultat. Lordul Cerului pur și simplu nu avea psihologia necesară pentru a o ajuta să ajungă la Inimă. Era prea străin de specia ei.

Cu toată dimensiunea și capacitățile sale, nu era foarte sigură că putea fi considerat un *sentient*. Majoritatea inteligențelor aveau capacitatea de a învăța și de a raționa. Aceste creaturi păreau incapabile de a interpreta ceva în afara parametrilor lor originali.

Nu că această analiză ar fi ajutat-o în vreun fel.

Când a verificat registrul navei, a fost mulțumită de modul în care *Silverbird* rămăsese funcțională. Din cine știe ce motive, erorile fuseseră minime, în timpul petrecut de ea în suspensie. Acum nu trebuia decât să decidă ce să facă în continuare.

La o distanță de un an-lumină, senzorii vizuali puteau distinge doar un fel de disc de concreștere în jurul stelei spre care se îndrepta. Examină imaginile slabe cu spaimă crescândă. Nicio stea ale cărei planete erau încă în formare nu va avea o lume locuibilă pe care să se poată stabili. Sau cel puțin, nu ar avea acolo, în universul real.

Justine analiză problema în minte în timp ce servea o altă masă fină cu pulpe de miel fierte în vin toblaris și ierburi picante, îndopându-se apoi cu bomboane de ciocolată. Ajunsese atât de departe, și mai avea doar un alt an și jumătate de suspensie. Încă nu avea suficiente informații pentru a lua o decizie, niciun fel de decizie. Se îndrepta pur și simplu către stea ca o măsură de consolare. De asta avea nevoie acum mai mult decât oricând. *Nicio altă specie planetară în tot acest univers!*

Silverbird începu să accelereze din nou până la punctul șapte din viteza luminii în timp ce capacul camerei medicale curgea, închizându-

se deasupra ei.

5

Era o casă obișnuită pe o stradă obișnuită. Cel puțin pe Ganthia. O planetă care devenise Înaltă imediat după ce fusese amenajată, diferitele sale comitete politice dezvoltând rapid o politică de construcții organice durabile. Flora nativă se preta ușor la concept, arborii din zonele temperate fiind lemn de esență tare, cu o structura internă de tip fagure. Câteva trucuri genetice i-au făcut apți pentru modelarea creativă. La fel ca și aercoralul dezvoltat în timpul primei ere a Confederației, copacii modificați de pe Ganthia puteau fi dirijați pe carcase-cadru, pentru a forma camere bulboase gen scorbură. Și mai bine încă, se pretau la altoire, astfel încât, în timp ce fiecare cameră era un copac individual, o casă era o fuziune între mai mulți copaci.

Căpitanul de Marină în retragere Donald Chatfield trăia în mijlocul a ceea ce din aer semăna cu o pădure de dimensiuni considerabile. Acesta era, de fapt, orașul Persain, care se întindea pe latura câtorva munți, imediat deasupra țărmului. Doisprezece copaci îi ofereau cinci camere la primul etaj din ai căror pereți curbați încolțeau ramuri pipernicite, cu frunze roz sidefii. Cinci trunchiuri lungi creșteau prin golurile dintre camerele de mai jos, înainte de a se bomba în al doilea etaj cu compartimente mai mici, fiecare dintre ele acoperit cu frunze de culoarea cuprului. Cei doi arbori rămași erau conducte tubulare, ce se răsuceau în jurul curburii camerelor inferioare adăpostind scările dintre cele două niveluri.

Capsula-taxi a Paulei veni razant de-a lungul a ceea ce părea a fi un bulevard larg prin orașul-pădure. Se așeză în liniște pe pajiștea sălbatică de lângă casa lui Chatfield, iar Paula coborî adulmecând aerul neobișnuit de picant. Clustere de case se întindeau în toate direcțiile, unele înalte de trei sau patru etaje, trunchiurile lor minunat răsucite înnodându-se într-un întreg labirint de sprijin. Lumina soarelui strălucea printre ramurile aeriene, așternând în jurul ei o pătură pestriță. În depărtare, câțiva copii se jucau într-o zonă deschisă.

Întreaga scenă era deosebit de rustică. Numai capsulele ce zburau de-a lungul rețelei de drumuri verzi trădau adevărata bază culturală a planetei.

A urcat scara scurtă din lemn până la platforma-pridvor formată dintr-un copac în miniatură modelat în formă de ciupercă plată. Donald Chatfield a salutat-o din minunata ușă de modă veche vopsită în verde de la intrare. Un bărbat înalt cu aspect tineresc și cu un zâmbet lejer. Părul îngrijit, închis la culoare, începea să încărunțească, în contrast cu trăsăturile ferme și bronzul sănătos. Nu-și putea da seama dacă mețele acelea mai deschise erau ceva la modă sau un capriciu genetic imperativ pe care biononicele lui nu îl putuseră adapta. La urma urmei, avea trei sute cincizeci de ani.

– Mulțumesc că ai acceptat să mă vezi, a spus ea când a condus-o în camera de zi.

Trei cercuri mari fuseseră tăiate în pereții bombați pentru a fi umplute cu un cristal perfect limpede. Toate dădeau spre grădina din spate. Nu fusese făcută nicio încercare de a vopsi sau acoperi lemnul gol, deși pereții și tavanul erau lustruite pentru a scoate în evidență fibrele turcoaz ale căpriorilor întunecați. Chiar și mobila fusese sculptată din secțiuni mari de trunchiuri de copaci, îmblânzită de câteva perne împrăștiate.

– Reputația ți-a luat-o înainte, anchetator Myo, a spus el, invitând-o cu un gest să ia loc pe unul dintre scaunele mari. Nici măcar nu a trebuit să consult un fișier de referință. Pe de altă parte, am servit pe navele din jurul Dyson Alpha. Asta a fost cu mult timp în urmă, dar echipajele au tendința de a asimila istoria perioadei Războiului mai în detaliu decât cetățeanul obișnuit, pentru că ne ajută să ne înțelegem misiunea.

– Interesant, a zis ea lăsându-se pe spate. De fapt, de asta sunt aici.

El ridică o sprânceană într-o expresie aproape disprețuitoare.

– Cerule! Până și eu sunt istorie în privința asta.

– Nu tocmai. Aș vrea să te întreb despre a treia misiune acolo. Ai fost căpitanul lui *Poix*.

– Da. Care este problema?

– Nicio problemă. Am nevoie de niște informații despre un membru al echipajului tău: Kent Vernon.

– Ah, el.

– Asta nu sună bine.

Donald îi zâmbi poznaș.

– În serviciul Marinei sună foarte important, dar eu am fost de fapt în Divizia de Explorare. Noi zburam în misiuni științifice, nu de luptă. Asta permite – făcu o pauză – o gamă *mai largă* de personaje decât Marina obișnuită. Vernon poate că a fost util în analizarea învelișului în rețea a generatorului, dar cu siguranță nu ar fi fost de niciun folos în

vreo poziție în Marina propriu-zisă. Nu era cea mai populară persoană de la bordul dragei și bătrânei *Poix*.

– De ce nu?

– Nu mă înțelege greșit. A efectuat o muncă de valoare. Cu toate acestea, abilitățile sale sociale erau oarecum deficitare. Destul de surprinzător, dar era un Înalt. A cam șocat o parte din echipaj, nu erau obișnuiți să accepte așa ceva.

– Dacă era atât de perturbator, cum de a primit o misiune?

– A fost o misiune științifică, nu strict militară. Specialiștii primesc sarcini temporare pe durata misiunilor lor. Am fost avertizat cu privire la personalitatea lui, în timp ce era pregătită misiunea.

– Cu toate acestea, i-ai permis să ia parte.

– Căpitanul are o oarecare putere de decizie. I-am accesat dosarul și am considerat că ar putea avea o contribuție importantă, era supracalificat în domeniul său. Asta ar fi trebuit să compenseze orice perturbare personală pe care ar fi provocat-o. În cele din urmă, am acceptat să-l iau alături de noi, pentru că nu strică să agităm un pic lucrurile din când în când.

– Ciudată atitudine, a observat ea. Ești într-o misiune dificilă și importantă, la mare distanță de casă, în ceea ce este încă, din punct de vedere tehnic, o zonă de război, și alegi să iei la drum o influență potențial disruptivă.

– A fost un apel la judecată. Am făcut-o pentru că avusesem două misiuni anterioare pe Dyson Alpha și echipajul meu cunoștea rutina. Prezența lui la bord nu a reprezentat niciodată un pericol fizic. În cel mai rău caz, pentru care eram întotdeauna pregătiți, bariera ar fi putut ceda în timp ce noi eram acolo. Vernon ar fi fost băgat în cabina lui și instruit să rămână acolo în timp ce am fi făcut tot ce am fi putut pentru a împiedica navele Prime să evadeze. Chiar și atunci, lui *Poix* i s-ar fi atribuit o poziție în a treia linie de apărare. Până în ziua de zi Marina menține o putere de foc foarte serioasă lângă Perechea Dyson. Ozzie să-i ajute pe Primi dacă vreodată o iau razna și încearcă să facă o breșă.

– Și? A fost corectă judecata? a întrebat Paula.

Donald a ridicat din umeri.

– Nu există un răspuns corect la asta. Misiunea a adunat o mulțime de date, dar nu l-aș mai vrea neapărat la bord din nou. În mod ciudat, a susținut moralul echipei după aceea. În ultimele mele două zboruri au existat o mulțime de discuții despre cât de dificilă fusese misiunea aceea.

– Apropierea în fața adversității?

– Ceva de genul ăsta. Deși nu aș vrea să reiasă că a fost o călătorie teribilă sau plină de obstacole. Nu a fost. E doar diferit de restul Înalților, ceea ce nu este o crimă. Deci, de unde interesul tău pentru Vernon după atât de mult timp?

– Nu era chiar cine pretindea că este.

Donald o privi lung.

– În ce fel?

– Eu cred că avea propria lui agendă, posibil în numele unei facțiuni ANA.

– Ce agendă?

– De aceea sunt aici, pentru a afla ce poți să-mi spui.

– Îmi pare rău, dar răspunsul meu imediat este: foarte puțin. Chiar luând în considerare atitudinea lui, a fost o misiune de rutină perfectă. Am adunat date despre Fortăreața Întunecată timp de opt luni și ne-am întors acasă.

– Nu a fost niciun eveniment anormal? Nimic ieșit din comun?

Ochii lui Donald pâlpâiau în timp ce se afunda în amintiri depuse cu mult timp în urmă într-o lacună depozitare.

– Absolut nimic.

– Și mai exact care a fost scopul misiunii?

– Monitorizarea și analizarea interiorului celor două sfere cu structură în rețea din interiorul Fortăreței Întunecate. Ceea ce am realizat cu succes.

– Au existat progrese sau dezvăluiri despre Fortăreața Întunecată?

– Nu datorită nouă. Lucrul acela afurisit este încă o enigmă. Nu înțelegem cum se generează un câmp de forță suficient de mare pentru a îmbrăca un întreg sistem stelar, mecanismul este ciudat. Deși, din câte înțeleg, se fac progrese în domeniu în ultimul timp. Nu sunt la curent.

– A fost ceva ce Vernon ar fi vrut să continue? Poate că a insistat pe ceva ce ai notat în momentul în care ai scris despre personalitatea lui?

– Vorbea mereu despre locul de fabricare.

– Fabricare?

– Orice o fi fost ceea ce folosiseră Anominii pentru a construi Fortăreața Întunecată. Susținea că, dacă am putea examina asta, am rezolva tot ce era legat de generator și de principiile sale. În mod logic, avea dreptate. Dar nu asta era misiunea noastră.

– Înțeleg. A existat vreodată o misiune pentru a examina fabrica?

– Nu. Pentru că nu știm unde este.

– Deci, Vernon voia să mergeți și să o căutați?

– Da. Nu m-ar fi deranjat s-o fac eu, de fapt. Asta ar fi ceva, nu-i așa? O structură care construiește mașini de mărimea unei mici gigante de gaz. Să caut așa ceva ar fi suficient să mă smulgă înapoi din retragere.

– Sunt sigură. Paula ezită, neavând încredere în niciun cuvânt din ce-i spunea el. Kent Vernon a modificat în vreun fel observațiile înregistrate?

– În mod constant. De aceea se și află acolo echipa științifică. Un set

de rezultate îi conduce la investigarea unui alt aspect. În cadrul parametrilor globali ai misiunii, procesul de monitorizare este foarte fluid. Altfel am fi doar un simplu releu de senzori.

– Care era domeniul specific al lui Vernon?

– Semnătura cuantică. Era acolo pentru a determina subnatura fizică a compoziției sferei cu structură în rețea.

– Și, în domeniul acesta, a vrut să facă ceva ce nu ar fi trebui făcut?

– Nu. Avem o marjă de manevră destul de largă atunci când vine vorba de observații. Cam singurul lucru pe care Marina îl interzice este să încerci să iei o probă fizică dintr-o sferă-rețea – nu că acestea ar fi strict fizice. O restricție stupidă, dacă mă întrebi pe mine, dar nu eu fac regulile.

– Stupidă în ce sens?

El îi aruncă o privire curioasă.

– Ai luat parte la Războiul Starflyer. Ozzie și Nigel Sheldon au trimis o pereche de distrugătoare cuantice în interiorul Fortăreței Întunecate, iar ea funcționează încă. Asta este o nucă a naibii de tare. N-o să se rupă dacă razi un pic din ea.

– Bine spus.

Paula activă un strat de bioononic cu funcție specifică pe suprafața pielii de la palma dreaptă.

– Ai o relație bună cu ANA, ai putea să-i spui asta într-o zi, a zis Chatfield.

– Sunt sigur că are motivele sale.

– Da.

Paula se ridică și întinse mâna dreaptă.

– Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat, căpitane.

– Nicio problemă. Îi scutură mâna cu căldură. Am fost de vreun folos?

Bioononicele ei prelevau celulele moarte din stratul epidermic al lui Chatfield.

– Nu sunt sigură. Timp de o secundă a crezut că ar trebui să-și activeze îmbunătățirile de luptă, dar a renunțat. Chiar și așa, instinctul ei de modă veche o făcu să nu se simtă confortabil când a trebuit să se întoarcă cu spatele la el, atunci când a condus-o afară. De îndată ce a ajuns înapoi în capsula ei taxi, a deschis link-ul ultrasecurizat către ANA:Guvernare. Este un Accelerator.

– Ce te face să spui asta? întrebă ANA:Guvernarea.

– A admis o posibilă eroare și și-a acceptat vina. Manevră standard de atragere a simpatiei. Dar greșeala lui reală a fost una fundamentală. Când i-am spus că Vernon avea o agendă pentru o facțiune, Chatfield a întrebat ce agendă, nu ce facțiune. Ridică mâna dreaptă, întorcând-o ca să-și examineze palma. Nu era nimic vizibil, dar bioononicele alimentau deja un flux de secvențe de date de-a lungul link-ului. Îți trimit ADN-

ul lui. Compară-l cu fiecare fișier pe care îl ai. Mai ales cu cele ale persoanelor care au legături cu Guvernul și Marina.

Ca și mai înainte, viteza de răspuns a fost aproape instantanee. Paula era impresionată de cât de multă atenție acordase ANA analizei. U-amprentei sale i-ar fi luat cel puțin un minut pentru a rula comparația.

– Instinctul acela al tău e grozav, a spus ANA:Guvernarea.

– Serios?

– Există o arie de douăzeci de puncte de marcatori de similitudine cu un anume căpitan Evanston.

– Nu sunt identice, deci este fie din familie, fie…

– Fie a suferit o resecvențiere a ADN-ului pentru o misiune.

– Asta e o acoperire foarte adâncă. Deci, este Evanston sau Chatfield?

– Aș spune Chatfield. Evanston a servit ca ofițer cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Dar ADN-ul curent al lui Chatfield este aproape identic cu cel al căpitanului de Marină Chatfield înregistrat acum o sută de ani.

– Aproape identic?

– Variația este mică, dar vizibilă. Dacă nu am lua în considerare perioada petrecută în resecvențiere, eroarea s-ar încadra în limitele acceptabile.

– Dar, dacă recurge la resecvențiere, de ce ține douăzeci de puncte de similitudine? Resecvențierea completă era o opțiune destul de populară în rândul claselor criminale către sfârșitul primei ere a Confederației și începutul celei de a doua, modul perfect de a evita verificarea identității în instanță. O mulțime dintre ei au scăpat nepedepsiți.

– Răspunsul este simplu: creierul lui. A vrut să își păstreze rutinele de gândire. Dacă modifici structura neuronală și neurochimică, modifici și modul în care gândești, adică întreaga ta personalitate. A vrut să continue să fie el însuși.

– Asta are sens. Așa că dă-mi dosarul lui. Îl observă intrându-i în clusterele macrocelulare. Rutinele de gândire secundare au triat datele, subliniind secțiunile relevante. O intrare lungă îi atrase atenția. Oh, Iisuse, a murmurat.

– Exact, a spus ANA:Guvernarea. Și în conexiune cu evenimentele de azi, extrem de semnificativ.

– Copleșitor de semnificativ, a replicat Paula. Evanston a fost al doilea în comandă la stația de monitorizare a restricțiilor de dezvoltare pe Elan.

– Întotdeauna am considerat o mare ironie faptul că Confederația a permis supraviețuitorilor din forțele invadatoare Prime să continue să trăiască în lumile cucerite.

– Nu pe toate dintre ele, a spus ea. Doar pe cele cinci Lost23 pe care nu le-am distrus complet. Unii dintre imotilii aceia supraviețuitori s-au deșteptat.

– Vrei să spui că au devenit umani.

– Au accesat amintirile unor avocați umani și s-au predat imediat. Ne-au recitat chiar propriile noastre legi referitoare la drepturile fundamentale. Aș spune că a fost o mișcare destul de inteligentă. Evolutivă chiar. Să te adaptezi, apoi să accepți etica unei specii străine pe care ai încercat să o distrugi, pentru a supraviețui tu însuți. Acesta a fost singurul motiv pentru care Amiralul Columbia le-a permis să trăiască. A considerat asta un indiciu că specia Prime era capabilă de progresie socială – așa cum o văd oamenii.

– Și-au respectat partea lor din acord până acum.

– Nu cred că acest lucru poate fi pus în seama lor.

Paula nu mai simțise o astfel de mânie de ceva timp. De secole. Dar ca Acceleratorii să-i folosească pe Primi pentru a susține Imperiul Ocisen… Era nevoie de foarte mult ca să o poți șoca pe ea, dar acest lucru o făcuse. *Nu înțeleg pericolul?* Ba, bineînțeles că da. *Eu sunt cea care abia acum începe să înțeleagă miza pentru care joacă, limitele până la care vor merge.*

– Aceasta este și concluzia noastră, a spus ANA:Guvernarea.

– Este trădare.

– Dacă poate fi dovedită. Până în prezent avem doar dovezi circumstanțiale.

Paula rezistă tentației de a privi peste umăr. Capsula ieșise deja de pe bulevardul verde și elegant al orașului. Acum se ridica grațios peste vârfurile munților spre portul stelar de pe câmpia interioară de dincolo de ei. Cocheta cu ideea de a se întoarce și de a-l aresta pe Chatfield. O citire a memoriei ar furniza dovada.

– Crezi că Chatfield va permite să se întâmple asta?

– Nu, a recunoscut ea cu regret. Dacă e un agent Accelerator la nivelul la care credem că este, atunci capturarea nu este o opțiune. Va recurge la pierderea-corpului, iar ei îl vor re-vieți în decurs de o zi cu un trup de siguranță. Va trebui să-l ținem sub observație și să vedem unde ne duce.

– L-am pus sub urmărire electronică.

– Mulțumesc. Asta ar trebui să meargă până când voi putea aduce aici un coleg ca să-l fileze. Dacă Chatfield face parte din proiectul care i-a aliat pe Primi cu Imperiul Ocisen, s-ar putea să știe ce fel de hardware i-a ajutat Troblum să construiască. Mă întreb dacă e vorba despre navele care însoțesc flota Ocisen.

– Potrivit lui Gore, Ilanthe a spus că Acceleratorii pot proteja sistemul solar de orice expansiune a Golului. Dar nu știu cum s-ar putea traduce asta în practică.

– Două proiecte ilegale de construire de hardware? Chiar sunt dedicați ideologiei lor, nu-i așa? Va trebui să-l ținem sub o supraveghere foarte atentă pe Chatfield.

– Pe cine vei folosi?

Paula își îngădui un zâmbet ușor.

– Digby își dorește de ceva timp o misiune la nivelul acesta. Corect ar fi să-i dau ocazia.

– Este pe deplin calificat și are experiența necesară.

Paula râse de-a dreptul.

– Un mod plin de tact de a mă acuza de nepotism.

– Este la patru generații distanță.

– Dar totuși, unul din descendenții mei. La urma urmei, cine mai e suficient de nebun pentru a face acest tip de muncă?

– Îl găsesc perfect capabil.

– E prea tânăr și prea nerăbdător. Dar o astfel de misiune îl poate vindeca de asta. O să-l apelez.

Marius se afla la o jumătate de kilometru distanță când capsula-taxi a Paulei părăsea casa lui Chatfield. Găsi prezența anchetatoarei, exact în acest moment, descurajantă. Asta însemna că făcea o mulțime de conexiuni despre care el presupusese că vor rămâne ascunse, cel puțin până când ar fi fost prea târziu. După ce capsula ei a părăsit bulevardul verde al orașului, s-a îndreptat fără grabă spre casa lui Chatfield. O asemenea abordare va elimina cel puțin unele protocoale de urmărire despre care știa că vor fi activate în urma vizitei ei. Drept confirmare, u-amprenta îl informă că niște controleri extrem de sofisticați alunecau în nodurile cibersferei locale.

Pentru o clipă, a luat în considerare ideea de a-l abandona pur și simplu pe Chatfield. Dar avansarea la următoarea etapă era un risc acceptabil. Dacă Paula Myo ar fi avut o înțelegere reală a strategiei Acceleratorilor, l-ar fi luat pe Chatfield în custodie. Își trimise, deci, u-amprenta în casele vecinilor căpitanului și examină diferite fișiere, sifonând detalii personale și preferințe insignifiante. În timp ce mergea pe aleea verde, datele erau absorbite de biononicele sale, îngăduindu-i să-și schimbe înfățișarea și emisiile electronice. Costumul lui togă sclipitor se transformă într-o țesătură moale, unduitoare, de ametist, cu cizme gălbui abia vizibile de sub faldurile mișcătoare. Încrezător în persoana lui amalgamată, a traversat peluza deasă din față și a declanșat senzorii casei.

Chatfield nu s-a arătat surprins atunci când a deschis ușa lucioasă din față pentru cineva care semăna cu Fardel, vecinul de la patru case mai jos, chiar dacă omul purta stilul de îmbrăcăminte Jalliete. Ochii verzi au fost cei care l-au trădat.

– Ai văzut-o pe Myo plecând? a întrebat Chatfield în timp ce intrau

în camera de zi, unde erau înconjurați de un scut de confidențialitate.

– Da.

– Au descoperit că Troblum a fost pe *Poix*.

– Rahat. Îmi va face o imensă plăcere să debarasez universul de rușinea aceea de Înalt. Myo știe de ce a fost acolo?

– Nu. I-am aruncat un fitil despre interesul lui pentru fabrica Anomine.

– Bun. Se leagă frumos cu obsesia lui pentru deplasarea planetelor cu viteză supraluminică. Asta îi poate distrage o vreme.

– Voi fi sub observație. Se uită direct la Marius. Ai venit să mă deposedezi de corp?

– Nu. Trecem la următoarea etapă un pic mai devreme. Asta ar trebui să te scoată din vederea lor pentru un timp, și atunci când vei reapărea nu va mai conta.

– Înțeleg. Chatfield aruncă o privire de regret camerei bulboase de lemn. Îmi va fi dor de asta. Ganthia a fost un loc plăcut de trăit. Politicile sale sunt destul de progresiste în unele privințe.

– Irelevant acum. Am o navă în așteptare în portul spațial. Du-te direct la stația noastră Frost și ia-ți echipamentul.

– Am înțeles. Și apoi spre Ellezelin?

– Da, dar stai în așteptare până când îți autorizăm aterizarea. Visul Viu te așteaptă să te alături Pelerinajului, dar nu te vreau acolo mai devreme. Chiar dacă politica noastră este de succes, pot exista agenți ANA fără scrupule rămași pe acolo care ar putea cauza probleme.

– Ca Myo?

– Printre alții. Suntem pregătiți pentru orice, nu-ți face griji.

– Voi pleca imediat.

Atolul Babuyan intrase într-o noapte aproximativă. Iluminarea interioară a domului fusese oprită, dar cristalul rămăsese perfect transparent. Semiluna galbenă a lui Icalanise se ridica deasupra buzei parcului, trimițând o lumină slabă peste păduri și turnuri. Amiralul Kazimir o vedea prin fereastra biroului său în timp ce-și aranja meticulos uniforma de ceremonie. Comisia Executivă de Securitate a Senatului fusese convocată în sesiune de urgență pe Aldaho, unde trebuia să prezinte vestea cu adevărat proastă despre noii aliați ai Imperiului Ocisen. Se părea că va trebui utilizată flota de descurajare, o perspectivă care îl încânta și-l îngrozea în egală măsură. Timp de aproape șapte sute de ani, simpla amenințare cu existența acesteia fusese suficientă pentru a descuraja speciile mai beligerante din galaxie de la orice agresiune împotriva Confederației. Acum cacealmaua urma să fie chemată, iar cei care credeau că era o cacealma aveau să fie neplăcut surprinși.

Gulerul de argint de la tunică era dezechilibrat. Kazimir se strâmbă

la el în oglindă și încercă să aranjeze materialul ciudat la loc în forma lui. În șapte sute de ani, nu folosise materiale semiorganice pentru uniformă, și nu avea să înceapă s-o facă acum.

U-amprenta îi spunea că Paula Myo îl apela de pe Ganthia.

– Vești bune? a întrebat el.

– Nici măcar pe aproape, a răspuns ea. Am descoperit dovezi care sugerează că Marina a fost manipulată.

Kazimir o ascultă cu furie crescândă în timp ce îi explica suspiciunile sale cu privire la Chatfield și persoana lui secundară, Evanston. O lăsă să termine, apoi apelă ANA:Guvernarea.

– Asta nu poate fi acceptat, a spus el, Acceleratorii au comis o trădare.

– Dovezi circumstanțiale, a răspuns ANA:Guvernarea. Nu știm sigur.

– Toată situația cu Pelerinajul a fost lucrătura lor de la bun început.

– Pelerinajul a devenit inevitabil din momentul în care Inigo a avut primul său vis, a spus Paula. Dacă ei se află în spatele alianței speciei Prime cu Ocisenii, atunci e vorba de un aranjament care merge înapoi cu zeci de ani. Evanston a fost atribuit sistemului Elan acum treizeci de ani.

– Și oricare ar fi proiectul la care a lucrat Troblum, s-a întâmplat cu douăzeci de ani înainte, a recunoscut Kazimir.

– Aș sugera că ideea fuziunii a fost inventată atunci când Inigo a abandonat Visul Viu, a spus Paula. Au văzut o metodă rapidă de expediere la statutul de postfizic și au adoptat-o imediat.

– Foarte probabil, a spus Kazimir. Nu degeaba își spun Acceleratori. Întrebarea este, ce facem în legătură cu asta? Nu poți pur și simplu să-i suspenzi?

– Orice intervenție va trebui să fie universală, a răspuns ANA:Guvernarea. În prezent, nu am motive suficiente.

– Dar *tu știi*.

– Suspectez doar. Să acționezi doar pe baza unor suspiciuni înseamnă persecuție. Cred că rasa umană a depășit deja o astfel de barbarie, nu-i așa?

– Hai să vedem altceva, a propus Paula. Ce ar putea spera să obțină din alianța Primilor cu Ocisenii?

– Este o diversiune, a spus Kazimir.

– Nu, a răspuns Paula. Trebuie să fie mai mult decât atât. Ei știu că vor devia atenția cu un grad de la flota de invazie, dar știu, de asemenea, că ANA și oameni ca mine vor continua să monitorizeze pregătirile pentru Pelerinaj și îi vor investiga pe Troblum și pe Marius. Nu contează cu câte diversiuni și cu cât de multe crize și invazii extraterestre ne confruntăm, nu vom lăsa mingea din mână când este vorba de manifestul Acceleratorilor. Prin urmare, trebuie să fie o

legătură.

– Care? a întrebat Kazimir. Cu toate că alianța este șocantă, din punct de vedere militar este neînsemnată. Nu amenință fizic Confederația și nici nu va împiedica lansarea Pelerinajului lui Ethan.

– Ești sigură că Chatfield este un Accelerator? a întrebat ANA:Guvernarea. Concluzia ta a fost trasă dintr-un singur răspuns. Ar fi mult mai credibil dacă ar fi un Custode sau chiar un Izolaționist.

– Este Accelerator, a spus Paula. Se potrivește. Deci, de ce ar vrea să construiască o amenințare pentru Confederație, una care ar fi declanșată de Pelerinaj? Una care nu este o simplă diversiune tactică?

– Flota de descurajare, a replicat Kazimir cu amărăciune. Fără Primi ca parte a flotei Imperiului, un escadron de nave clasa Capital ar fi suficient pentru a-i scoate din joc. Dar, cu Primii, trebuie să trimitem flota de descurajare.

– Vor să știe ce este, a spus ANA:Guvernarea.

– De ce? a întrebat Paula. La ce le servește dacă știu? Este o cacealma?

– Nu, nu este, a răspuns Kazimir.

– În tot timpul meu nu am întâlnit niciun ofițer de Marină care să fi servit în flota de descurajare, a insistat Paula. Am întâlnit sute care au servit pe orice altă clasă de nave, dar nu asta. Și având în vedere nivelul de guvernare cu care interacționez eu, mi se pare foarte ciudat.

– Ai cunoscut pe cineva de la flota de descurajare, a spus calm Kazimir. Pe mine.

– Am fost creată pentru a oferi protecție segmentului fizic al rasei umane, a spus ANA:Guvernarea. Te asigur că flota de descurajare este reală și este capabilă să atingă acest nivel de apărare fizică. Ar trebui să știu. Eu am construit-o.

– În acest caz, Acceleratorii trebuie să vrea să știe cu ce este înarmată, a spus Paula. Presupun că e ceva foarte puternic.

– Da. Foarte.

– Bine, înseamnă că așteaptă să-l analizeze și să-l folosească – la urma urmei, nu-ți dai atâta osteneală dacă nu ai nevoie. Dar intervalul de timp nu e în regulă aici. Chiar dacă fac o analiză perfectă, trebuie încă să-l și construiască. Fapt care va lua timp, iar flota Pelerinajului se va lansa în câteva luni. Îl pot duplica în acest timp?

– Extrem de puțin probabil, a spus ANA:Guvernarea. Mi-au fost necesare abilitățile mele complete timp de mai mulți ani pentru a-l fabrica. Desigur facultățile mele s-au dezvoltat dramatic de atunci, dar încă nu este un lucru care poate fi realizat rapid.

– Să examinăm extremele, a spus Paula. Poate flota de descurajare să distrugă Golul?

– Nu.

– Dar ai încredere că poate îndepărta orice altceva din galaxie?

– Da.

– În cazul acesta, cred că intenționează să-l folosească împotriva navelor Raiel care păzesc granițele Golului. Justine abia a reușit să treacă, și ea a avut un avans bun față de ei, plus ceva ajutor de la Golul în sine. Așa cum stau lucrurile, navele lui Ethan nu ar reuși să ajungă nici până la Zid, ce să mai vorbim de Golf.

– La naiba, a mormăit Kazimir. Asta trebuie să fie. Idioții. Nu e suficient că încearcă să distrugă galaxia, trebuie să înceapă și un război cu cea mai puternică rasă existentă.

– Există un singur factor care ar putea lucra în avantajul nostru, a spus Paula.

– Care?

– Specia Prime.

Secole de experiență îl învățaseră pe Kazimir să nu fie surprins de ideile Paulei.

– Continuă.

– Ei nu sunt proști. Cel puțin nu cei care mai trăiesc în Confederație, adică grupul pe care l-au manipulat Acceleratorii. Un imotil Prim standard știe că, dacă există cea mai mică posibilitate ca ei să ne amenințe din nou, îi vom extermina pur și simplu.

– Da. De fapt, având în vedere noua natură și psihologia în dezvoltare a celor cinci civilizații Prime care au supraviețuit, Marina a scăzut gradul lor potențial de amenințare de două ori în ultima mie de ani.

– Deci, nu vor risca să declanșeze represalii umane. Este extrem de puțin probabil ca ei să fie de acord cu planul Acceleratorilor. Cu toate acestea, știm că personalitățile umane pot funcționa în cadrul unei structuri neuronale Prime. Am întâlnit o dată un motil Bose. Integrarea era fără cusur, funcționa fără nicio problemă. Asta ne oferă o potențială dovadă.

– Adică? a întrebat Kazimir.

– Poate că organismele din interiorul acestor nave de război sunt Prime, dar există mari șanse ca ele să fie animate de rutine de gândire umană. Ar fi foarte simplu să pui mâna pe câțiva motili abia născuți din lacul de incubație. În această etapă, creierele lor sunt complet goale. Imotilii sunt cei care le insuflă gândurile și amintirile de bază. Deci, dacă răpești unul în acest stadiu, ar fi simplu să încarci în schimb o minte umană și amintiri umane în el, este procedura noastră elementară pentru re-viață, dar cu un corp străin. Și iată că ai obținut nucleul unei ierarhii Prime complet independente. Cei din Imperiul Ocisen cred că au găsit un dușman al omenirii autentic care să dea cauzei lor niște colți deosebit de ascuțiți, în timp ce sunt, de fapt, manipulați de Acceleratori, la fel ca toată lumea.

– Deci, tot ce trebuie să facem este să prindem unul și să-i

descărcăm gândurile, a concluzionat Kazimir.

– Exact. Când te duci la Comisia Senatului, spune-le că ai de gând să dai flotei Imperiului Ocisen o ultimă șansă să se întoarcă acum, când și tu și ei știți că navele din clasa Capital îi pot învinge pe Primi. Folosește clasa Capital pentru a dezactiva o navă Prime și abordeaz-o.

– Dacă sunt Prime cu comportament uman, se vor sinucide, a spus ANA:Guvernarea.

– Ar fi o dovadă suficientă pentru tine? a întrebat Paula.

– Nu una concludentă, nu. Ar trebui să fiu inserată în rețeaua de comunicații inter-Prime și să analizez fluxul de gândire.

– Încearcă interceptarea clasei Capital, a spus Paula. Acționează complet în favoarea noastră. Dacă merge și vom demonstra că Primii sunt doar carcase biologice pentru Acceleratori, atunci ai posibilitatea să le suspenzi toate activitățile. Dacă nu, atunci Kazimir are încă o mulțime de timp să utilizeze flota de descurajare înainte ca Ocisenii să ajungă la Confederație. Și, ca un bonus, întârzii achiziționarea armelor flotei de către Acceleratori.

– Sunt de acord că este un curs logic de acțiune, a spus Kazimir.

– Dar? întrebă Paula.

– Nu am știut cu adevărat cât de puternici erau războinicii Raiel până când mama mea nu a zburat pe lângă ei în Golf. Pe când, din câte putem deduce, acest plan al Acceleratorilor a fost pus în mișcare de cel puțin cincizeci de ani.

– Am știut că Raielii aveau sisteme de apărare în jurul Zidului de Stele din ziua în care Wilson Kime le-a descoperit în 2560. Era inevitabil ca acei Raieli să aibă o putere de foc adecvată care să le susțină misiunea. La urma urmei, ei sunt cei care au încercat cândva să invadeze Golul. Ăsta nu este un lucru pe care să-l încerci cu ceva atât de jalnic ca o nova-bombă. Acceleratorii au știut întotdeauna că vor avea nevoie de o putere de foc serioasă pentru a ajunge la granița Golului.

– Poate, a spus Kazimir fără tragere de inimă. E ceva în legătură cu asta care mă deranjează, și nu pot să-l definesc.

– Dacă scopul lor nu este să vadă armele flotei de descurajare în acțiune, pentru ce altceva s-ar putea folosi de flota Imperiului Ocisen?

– Nu știu, a spus el. ANA?

– Scenariul Paulei este cel evident. Se face un efort excepțional de mare pentru a atrage flota de descurajare împotriva forțelor invadatoare Ocisen. Primii sunt singura specie care ar uni încă toate blocurile politice și culturale din cadrul Confederației. Și aș vrea să subliniez că, și în cazul în care ai dreptate și Primii sunt expuși ca agenți ai Acceleratorilor, Ocisenii tot vor veni.

– Foarte bine. Kazimir își îndreptă, în fine, gulerul. Voi solicita Comisiei Senatului permisiunea de a desfășura flota de descurajare,

dar numai după ce vom face o ultimă încercare de a-i avertiza.

–Și informează-mă, te rog, cum reacționează Ilanthe, i-a cerut Paula.

Deși a fost umilitor ca Honious, Corrie-Lyn a trebuit să se bizuie pe Aaron și pe Inigo pentru a parcurge distanța de o sută de metri dintre rămășițele crawlerului și nava Marinei. La fel ca și brațul rupt, glezna îi era grav răsucită și luxată, lucru pe care l-a descoperit atunci când a încercat să pună greutate pe ea.

Aaron a îngenuncheat simplu la marginea caroseriei șenilei pe care o distrusese cu pulsul disruptor, și și-a întins brațul. L-a apucat fără tragere de inimă cu mâna sănătoasă și i-a permis să o tragă fără mai mult efort decât dacă ar fi ridicat un sac de ciuperci. Doar atunci când a pus-o jos a icnit de durere și aproape s-a prăbușit înapoi pe gheață. Aaron, desigur, a prins-o cu ușurință.

Așa că a trebuit să-și agațe câte un braț în jurul fiecăruia dintre ei și să-i lase să-i preia greutatea în timp ce sălta pe drumul până la navă. Corpul îi tremura violent din cauza frigului teribil. Flash-uri uriașe de fulgere irupeau deasupra capului, tunetul lor mut rostogolindu-se în jurul micii bule de calm pe care câmpul de forță al navei îl arunca peste ei. Chiar și fără senzori îmbunătățiți, își putea da seama că vasul fusese puternic lovit. Fuzelajul fusese distrus și fluidele se scurgeau din diverse valve și țevi expuse.

Solul s-a zguduit violent și toți trei s-au prăbușit.

–Mișcă, a strigat Aaron.

Câmpul de forță integrală i se întări, învăluindu-l într-o ușoară ceață albastră.

Corrie-Lyn a fost surprinsă să vadă că și Inigo se protejase în același mod. Apoi au luat-o amândoi și au început să alerge pe ultimii douăzeci de metri, cu ea agățată umilitor între ei… În timp ce făceau asta, ea a început să acorde atenție simbolurilor roșii care îi apăreau în exovedere. Primea o doză nesănătoasă de radiații din atmosfera prinsă sub câmpul de forță.

Era o navă a Marinei, îi putea vedea numele, *CNE Lindau*, pe fuzelaj. Dar echipajul nu răspundea la semnalele ei disperate. Se întrebă ce fel de poveste de acoperire putuse inventa Aaron. Cumva nu se gândise să se întrebe și cum putuse supraviețui pe ghețar. Era, într-un fel, ceva inevitabil.

S-au grăbit pe rampă și apoi în ecluză. Învelișul exterior se închidea deja când treceau de pragul ușii. Un alt cutremur a făcut nava să se zguduie. Apoi a urmat un vuiet inconfundabil de alimentare a unității de propulsie și s-au ridicat de la suprafață. Podeaua începu imediat să vibreze puternic, iar puntea se deplasă din aliniamentul orizontal. Reveni scuturându-se înapoi la nivel, în timp ce sunetul alarmant de

echipament presat până la marjele de siguranță îi strepezea dinții.

Ușa interioară a sasului se deschise, în timp ce pe Corrie-Lyn începea s-o apese greutatea propriului corp.

– Ține-o, a ordonat Aaron tăios lăsându-i brațul și traversând nava clătinându-se, în timp ce accelerația creștea rapid.

Inigo o coborî repede pe podeaua coridorului scurt.

– Nu-ți mișca gâtul, a spus el repede. Păstrează linia coloanei vertebrale. Nu știu cât de rău va deveni.

Puntea părea să fie făcută dintr-un plyplastic gri. Nu era confortabil, dar cu forța *ge* apropiindu-se de cinci era recunoscătoare să fie întinsă la orizontală. Simbolurile medicale o avertizau cu privire la efectele accelerației asupra brațului rupt, ceea ce ar fi putut fi o explicație pentru greața pe care o simțea urcând.

– Ce se întâmplă? a mormăit ea la Inigo. Unde este echipajul?

Corpul ei încă tremura din cauza aerului înghețat din exterior.

El își ținu capul neclintit în timp ce-i răspundea.

– Mergem drept în sus pentru a ieși din atmosferă cât mai repede posibil. Nu știu nimic despre echipaj. Emisia lui în gaia-câmp avea o nuanță de îngrijorare.

– Nu pot accesa rețeaua navei.

– Nici eu.

După câteva minute, accelerația scăzu brusc la un *ge* unu stabil. Inigo se ridică în poziția șezând. Îngrijorarea i se scurgea încă din gaia-particule.

Corrie-Lyn se strâmbă în timp ce se ridica încet. Glezna îi pulsa și medicația pe care o luase pentru braț îi afectase în mod ciudat vederea. Sau poate era doar echilibrul ei, care o făcea să se simtă curios de amețită. Sau poate unitățile navei acționau într-un mod neobișnuit. Ceva în aer mirosea ciudat. Începu să sughită, sperând că nu era pe punctul de a vomita. Din cine știe ce motive, situația nu o deranja atât de mult pe cât știa că ar fi trebuit. Echipajul, totuși. Asta era rău. Știa la un nivel instinctiv profund. Nu voia să examineze conștient ceea ce era evident. *Prea mult. Mult prea mult dintr-odată.*

– Atunci, suntem încă în viață, a spus ea cu un oftat.

Inigo i-a aruncat o privire tulbure.

– Da.

Apoi s-a ridicat cu greu în picioare. Una din benzile de lumină de pe tavan pâlpâia. Caseta ei avea fisuri. Faptul îl făcu să se încrunte.

– Scanarea mea de câmp semnalează o mulțime de daune în structura din jurul nostru. Uh, nu pot găsi echipajul la bord.

– Ce vrei să spui?

O ușă groasă de plyplastic se deschise și Aaron păși pe culoar. Gaia-particulele lui erau închise, dar, chiar și sedată de medicamente, Corrie-Lyn nu avea nevoie de ele pentru a realiza cât era de furios.

Acesta se uită urât la Inigo.

– Să nu îndrăznești să mai faci o cascadorie precum cea cu ghețarul.

Inigo îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Aproape am reușit, totuși, nu-i așa? Eu, un simplu amator.

Aaron afișă un zâmbet subțire. Făcu un pas înainte.

Corrie-Lyn țipă de durere când piciorul lui i se așeză pe gleznă. Inigo se repezi înainte, lovindu-l pe Aaron ca la rugby.

Abia îl clinti. Pentru mai multă emfază, Aaron își menținu poziția pentru alte câteva secunde înainte de a-și retrage deliberat de încet piciorul și de a păși înapoi.

Corrie-Lyn scânci și își prinse glezna din care durerea fierbinte îi săgeta încă în carne. Avea lacrimi în ochi.

– Nu, a șoptit ea cu teamă.

– Unitatea medicală este în cabina principală, a spus Aaron și îi întinse mâna.

– Unde este echipajul? a întrebat ea.

– S-au retras pentru moment. Aaron se gândi puțin. S-ar putea să lipsească un timp.

Corrie-Lyn îi ignoră mâna. Inigo o ajută să se ridice. Au șchiopătat după Aaron dincolo de ușă, în cabina principală.

– Oh, Madona! Corrie-Lyn își duse mâna liberă făcută căuș la gură. Simțea într-adevăr cum bila i se ridică în esofag la priveliștea pe care o avea în față.

Cabina principală a navei era o sală circulară de șapte metri în diametru. Câteva elemente de mobilier erau extrudate din pereții de plyplastic și din podea. Unele erau răsucite și blocate în forme ciudate. O mulțime de module de echipamente scufundate la același nivel cu pereții erau avariate. Cele mai multe suferiseră un fel de impact fizic care le spărsese carcasele și le scosese din funcție. Altele fuseseră topite împreună cu peretele din jurul lor, brăzdând tavanul cu urme de funingine. Dar asta îi atrăsese privirea. Era sânge pe podea. Bălți mari de lichid hidos care fusese împrăștiat peste tot sub accelerația neregulată a navei. Acum se solidificase. Era sânge pe pereți. Pete mari stropite radiind din cicatricile arse. Era sânge și pe tavan împrăștiat în trasee de stropi lungi.

– Monstrule! a gemut ea printre dinții încleștați.

– Hai să facem foarte clar un lucru, a spus Aaron în timp ce ordona consolei de comandă să activeze singura unitate medicală care supraviețuise. Eu nu sunt un om bun. Eu nu sunt un om rău. Sunt pur și simplu un om care are o treabă de făcut. Și o voi duce până la capăt. Nimic nu trebuie să împiedice acest lucru. Nimic.

Corrie-Lyn îi aruncă lui Inigo o privire frântă. Putea vedea cât era de speriat, o expresie pe care nu o văzuse pe fața lui înainte. Nu la Inigo. Nu la omul care urma să-i conducă pe toți către șansa la o viață

mai frumoasă.

– Ce treabă? a întrebat Inigo cu multă demnitate.

Un mușchi mic se contractă în falca lui Aaron.

– Îmi cer scuze. Nu sunt sigur.

– Nu ești sigur!

Aaron ridică ușor din umeri la Corrie-Lyn.

– Știi cum este.

– Ăsta nu este om, a gemut ea. E o mașină biologică de ucis. Și e atât de patetic, încât nici măcar nu știe de ce.

– Asta e, a spus Aaron. Se uită la unitatea medicală care ieșea din perete. Aceasta avea urmă de arsură pe carcasa de argint, dar capacul de malmetal se deschise, iar sistemul de management raportă funcționalitate completă, chiar dacă unele sisteme funcționau doar pe modul de susținere.

– Eu nu intru acolo, a țipat Corrie-Lyn.

– Ba o să intri, a replicat Aaron. Într-un fel sau altul. Desigur, u-amprenta lui Inigo va avea control complet asupra tratamentului. Dar am nevoie de tine întreagă și sănătoasă. Pe lângă leziunile fizice, ai încasat o doză zdravănă de radiații acolo.

Se uită la Inigo, care ridică din umeri.

– Ai nevoie de ea sănătoasă? a întrebat el. De ce?

– Este moneda mea de schimb, a spus Aaron răspicat. Ea îmi garantează buna ta purtare.

– Împușcă-mă, l-a implorat Corrie-Lyn pe Inigo. Folosește-ți biononicele ca pe-o armă din nou. Te rog. Nu i se poate permite să reușească.

Inigo se uită la ea pentru o vreme. Apoi își plecă capul.

– Acum, dacă tot am lămurit lucrurile, intră, te rog, a spus Aaron, făcând un gest politicos către unitatea medicală.

Corrie-Lyn se îndreptă șchiopătând spre ea și se așeză pe margine. Inigo o ajută să se dezbrace și să intre. Capacul alunecă peste ea. Plângea încă atunci când și-a pierdut cunoștința.

Potrivit rutinelor de gândire secundare ale lui Corrie-Lyn, unității medicale i-a luat patru ore pentru a-i reseta și lega brațul într-un strat dermic călit, pentru a-i detensiona entorsa de la nivelul gleznei și a-i decontamina pielea și sângele. Inigo a făcut-o, de asemenea, să emită un fel de antidepresive sedative. A zăcut acolo în întunericul cald și uscat timp de câteva minute după ce s-a trezit, ezitând să iasă și să vadă cât de rele deveniseră viețile lor. În cele din urmă, a oftat și a cerut u-amprentei să deschidă capacul. Inigo era acolo, cu o preocupare blândă pe față.

– Cum te simți? a întrebat el.

– Ca Mergătorul-Pe-Apă în vârful muntelui după moartea Salranei.

Inigo îi mângâie tandru părul.

– Nimic din lucrurile cu care ne confruntăm nu va fi vreodată atât de rău.

– Ha, a spus ea indignată. Nenorocitul ăla nu e uman, deși are trăsături de psihopat destul de bine fixate. Se ridică pentru a-l vedea pe Aaron în cealaltă parte a cabinei zâmbind modest. Visele tale încă te pedepsesc? a urlat la el, încrucișându-și brațele peste sânii goi. Sper că așa este. Într-o zi te vei îneca în tot rahatul împrăștiat în capul tău.

– Ei, bine, este adevărat, rânji Aaron. Poți scoate fata din Sampalok, dar nu poți scoate Sampalokul din fată.

– Ce naiba știi tu despre viața Mergătorului-Pe-Apă, idiot de biobot subsentient?

– Bine ai revenit, Corrie-Lyn. Petrecerea nu ar fi la fel fără tine.

Inigo îi dădu un halat care era cu câteva numere prea mare. Corrie-Lyn se înfășură în el cu mișcări furioase, apoi își aruncă picioarele afară. Dar și le trase brusc înapoi, amintindu-și ce fusese pe podea înainte.

Sângele dispăruse. Examină cu atenție cabina. În afară de echipamentele îndoite și de mobilierul diform, era relativ curată.

– Câțiva dintre boții menajeri încă mai funcționează, a spus Inigo. I-am pus să curețe pe aici.

– Îhâm, a mormăit și a coborât. Deci, o să începi să mă amenințI?

Aaron se scărpină după ureche.

– Nu.

– De ce nu? Credeam că ai spus că sunt moneda ta de schimb. Mergi mai departe, trageți loviturile până la ultima. N-o să te dezamăgesc. Promit că o să urlu ca dracu'.

Bravada îi făcea picioarele să tremure.

– La naiba, și mai spui că creierul meu e defect.

– Du-te dracului.

Aaron îi aruncă lui Inigo o privire întrebătoare.

– Oare ce a fost între voi doi înainte?

– Dragoste. Brațul lui îi cuprinse umerii. Mă îndoiesc că există în amintirile tale.

– Nu. Trebuie să recunosc că nu-mi spune nimic. Dar înțeleg principiile. Și cine știe, dacă îmi mănânc legumele și stau departe de necazuri, poate voi găsi o fată drăguță care să mă placă așa cum sunt. La fel cum te place asta pe tine.

Corrie-Lyn făcu un pas înainte, cu mâna strânsă pumn. Inigo o trase înapoi.

– Voi doi n-ați vrea să vă potoliți? Cât despre tine, comportamentul ăsta cu greu l-aș numi profesional.

– Știu, a răspuns Aaron. Armistițiu?

– Dacă voi avea vreodată șansa să-ți tai gâtul în timp ce dormi,

promit că ți-l voi tăia lung și profund.

Chiar și Inigo o privea ciudat acum. Ea rămase neclintită.

– V-am salvat totuși viețile, a replicat Aaron pe un ton ușor rănit.

– Am intrat în toate necazurile alea numai din cauza ta.

– Serios? Ia gândiți-vă la asta. Oamenii care ne-au urmărit pentru a-l găsi pe Inigo l-au vrut mort, chiar foarte mort. Ei l-ar fi găsit în cele din urmă. Datorită faptului că ai făcut echipă cu mine, am ajuns aici primii.

– Și cine a rămas în viață pe Hanko ca să-ți mulțumească pentru asta?

– În regulă, ajunge, a spus Inigo, strângând-o de braț. Suntem încă în viață, fapt pentru care recunosc că îți suntem datori. Dar trebuie să admiți că faptul că m-ai urmărit ca să împlinești dorințele ideologice ale unei facțiuni nu este grozav pentru mine.

– Nu știu ce-ți este rezervat, a spus Aaron. Dar cât de rău poate fi?

Inigo a rămas tăcut. Corrie-Lyn era tulburată de modul în care gaia-particulele lui erau din nou închise, izolându-i emoțiile. Era obișnuită să împărtășească fiecare sentiment cu el. Cu șaptezeci de ani în urmă.

– Deci, la cine mă duci? a întrebat Inigo.

Aaron avu bunul-simț să se arate stânjenit.

– Nu știe, a spus Corrie-Lyn.

– Pot cel puțin să întreb unde mergem?

– Ei bine, a tărăgănat Aaron. Trebuie să recunosc că nu mai sunt prea sigur.

– Ce?

– Ai spus că știi întotdeauna ce să faci în continuare, a protestat Corrie-Lyn. Creierul tău este ca o diagramă veche. Termini o sarcină și următoarea apare imediat. Ei bine, acum ai Visătorul, trebuie să știi unde să-l duci.

– Lucrurile stau cam așa: în condiții normale aș ști exact ce să fac în continuare.

– Condiții *normale?*

– Suntem pe o navă a Marinei. O, ăăă, navă a Marinei împrumutată.

– Și ai avariat-o, a spus Inigo laconic.

– Avariată? a întrebat ea alarmată. Perspectiva de a-și petrece tot restul vieții ei, fie el lung sau scurt, în interiorul acestei nave împreună cu imbecilul de Aaron nu era un gând liniștitor.

– A trebuit să fac niște manevre de zbor extreme pentru a vă localiza, a explicat Aaron. Hai să spunem doar că am cam scos-o din garanție. Partea bună este că există o mulțime de duplicate și un inventar mare de piese de schimb. Unitatea de comandă a elaborat un program de reparații, iar boții lucrează din greu la el.

– Stai, a spus Corrie-Lyn. Unde suntem acum?

Ea presupunea că după patru ore ar fi trebuit să fie cu mult în afara

sistemului Hanko.

– La un milion de kilometri de Hanko, a răspuns Aaron. Și așteptăm.

– Să ce?

– Iată cum stă treaba: aceasta este o navă a Marinei, și ei le construiesc ca lumea. În starea noastră actuală am putea zbura cu viteză supraluminică, dar eu nu mă simt înclinat de a face acest lucru chiar acum. Boții au nevoie de ceva timp pentru a ne readuce la un nivel funcțional minim. Acum, așa cum îmi dictează instinctul, nu mă deranjează să aștept. Când vom ajunge iar la jumătatea unui nivel decent de pregătire de zbor, voi ști ce să fac.

Inigo clipi surprins.

– Întotdeauna este așa?

Corrie-Lyn suspină.

– Da. Mă tem că așa e.

Nu era mâncare la bord. Membrii echipajului aveau fiecare propriul său stoc de articole speciale fără de care pur și simplu nu puteau trăi. Așa că Inigo și Corrie-Lyn au trebuit să deschidă pachetele de băuturi calde de ciocolată portocalie făcute pe Luranda, cu bezele de la Epual. Pachetele aveau autoîncălzire, ceea ce era bine, unitatea culinară fiind una dintre victimele la care boții lucrau de zor. Jumătate din lichidul lor cu nutrienți de bază fusese ejectat din rezervorul spart.

Mobilierul cabinei era foarte jos pe lista de priorități pentru reparații, astfel încât s-au strecurat în curbele neregulate ciudate cât de confortabil au putut sorbind din cănile de metal. Aaron stătea cu ei o parte din timp. De multe ori însă pleca să inspecteze ceea ce se făcuse în diferite părți ale navei.

După o altă ceartă, Corrie-Lyn îl făcu să deschidă rețeaua navei, cu unele restricții puternice de acces în schimb. Cel puțin asta însemna că ea și Inigo aveau permisiunea să vadă imaginile primite de la senzori.

Hanko era o semilună de argint așezată într-un spațiu stelar neobișnuit de sterp. Senzorii care îi rămăseseră lui *Lindau* acopereau imaginea vizuală cu o serie de date gravitaționale. Puteau urmări, de fapt, modul în care distribuția masei se modifica pe măsură ce m-reductorul Hawking mânca lumea din interior. Mari unde gravitaționale-buclă se extindeau și se contractau în jurul planetei, trepidând în ritmul unei inimi muribunde. Mișcările lor deveneau tot mai nesigure pe măsură ce procesul începea să se accelereze spre teribilul său final. Nucleul de magmă era acum absorbit într-un ritm fenomenal de gaura neagră ce continua să se dilate. Plăcile tectonice se ridicau și se spulberau în timp ce mantaua se adapta la presiunile interne care se schimbau în fiecare minut. Gheața care acoperise toate oceanele în ultimii o mie de ani s-a rupt în iceberguri vaste de dimensiunile unor mări care au început să derapeze peste solul

frământat și lanțurile muntoase care se prăbușeau.

Aaron s-a întors în cabină.

– Este pe cale să devină critic, a anunțat solemn.

În timp ce vorbea, nori de furtună albi strălucitori au început să sclipească într-o nuanță portocalie, umplând semiluna până la o sferă perfectă de lumină de chihlimbar. Intensitatea acesteia a crescut rapid, iar atmosfera a început să se extindă. Uragane masive au țâșnit până dincolo de ionosferă, răsucindu-se în spațiu în timp ce gazele ardeau cu căldură nucleară.

– *I-am urat de bine, i-am urat să plece*, a cântat Aaron în șoaptă.

Sub atmosfera sfâșiată, mantaua a detonat. Segmente de rocă de dimensiunile unui continent au perforat spre exterior din mijlocul oceanelor zdrențuite de lavă supraîncălzită.

– *Splendoarea morții, odată cunoscută, iubită dincolo de rațiune. Evoluția țărmului etern, liber în sfârșit să spele cu el tot ceea ce dorești.*

Dezlegată de constrângerile scoarței semisolide, lumina imploziei m-reductorului strălucea mult mai puternic decât steaua din apropiere. Spectrul său alerga de la un roz delicat la albul pur, accelerând apoi în albastru-alb în timp ce efluxul său de radiații revărsa mari cantități de unde gamma. Gaura neagră consuma ultimul rest din miezul planetei. Doar lumina mai rămăsese din ce în ce mai strălucitoare, în timp ce inima ei se reducea tot mai repede și mai repede.

– *Toate au venit din praf de stele sclipitor, toate vor cădea în materia întunecată. Moartea ne batjocorește așa cum noi am râs sfidând entropia, dar ignoranța a născut muritorii ca să navigheze mai departe pe marea crudă a timpului.*

Lindau a început să accelereze ușor la doi *ge*, rămânând la mare distanță de fragmentele de rocă și de mările întunecate de magmă care erau ejectate din nucleul de implozie orbitor.

– Nu recunosc versetul, a spus Inigo.

Aaron se scutură din transa ușoară și se încruntă la el.

– Ce verset?

Corrie-Lyn își dădu ochii peste cap și turnă o măsură de rom vechi de sute ani în ceea ce mai rămăsese din ciocolata ei fierbinte. Găsise sticla de cel mai fin St Lisamne într-una din cabinele echipajului și și-o însușise imediat.

– Nu contează. Creierul tău de rahat nu a venit cu nimic încă?

– Iau în considerare câteva opțiuni. Cel mai mult mă îngrijorează faptul că Marina a știut că suntem aici.

– De unde știi asta? a întrebat Inigo.

– Informația era în creierul căpitanului. Amiralul Kazimir i-a spus despre tine și despre mine.

Corrie-Lyn se cutremură și își mai turnă rom. Ciocolata se dusese de tot acum.

– În creierul lui! Deci, dacă nava nu raportează, vor veni în căutarea ei.

– Bănuiesc că sunt deja pe drum și, deoarece căpitanul a raportat utilizarea unui m-reductor, vasul lor va fi considerabil mai mare decât o simplă navă de cercetare care iese din hiperspațiu.

– Și atunci, te sinucizi sau te predai?

– Nici una, nici alta. Mai avem în jur de trei ore până când repararea sistemelor primare va ajunge la un nivel adecvat. Restul poate fi efectuat în timp ce suntem pe drum, dar sistemele de acționare și de putere trebuie să devină fiabile mai întâi.

– Asta sună de parcă ai ști unde să mergem.

– Examinez opțiunile care apar.

– Care apar? a întrebat Inigo intrigat. Vrei să spui în mod logic, sau sunt posibilitățile din propriul tău cap, care sunt dezvăluite de angajatorul tău?

Aaron se scărpină după ureche, în mod clar stânjenit de întregul proces.

– Opțiunile, cred, sunt informații implantate. Pe care o aleg depinde de mine pe baza situației de pe teren. La urma urmei, e ca un fel de expertiză care mi-a cumpărat jobul.

– Vreuna dintre aceste opțiuni îți spune ce se va întâmpla cu mine?

– Nu e vorba de asta. Tu nu ești relevant pentru mine personal, ești doar pachetul pe care trebuie să-l livrez.

– Știi, pe lângă jobul meu de Visător, sunt și un foarte bun analist. Dacă ar fi să te deschizi complet în gaia-câmp, s-ar putea să reușesc să-ți descopăr căile către aceste amintiri străine.

– De ce aș vrea să faci asta?

– Ca să știi cine ești. Unde începi tu cel adevărat și se unde se termină motivațiile artificiale.

– Și dacă nu sunt motivații artificiale? Dacă acesta sunt eu, cel care am fost mereu?

– Suferi prea mult ca să fie adevărat. Visele tale te tulbură. Am știut asta, chiar înainte de a-mi spune Corrie-Lyn.

– Și totuși, eu sunt în viață, iar tu ești în custodia mea. Cred că ne vom opri la nivelul acesta de funcționalitate, deocamdată.

– Cum vrei. Poți, cel puțin, să ne spui care sunt opțiunile care ți s-au revelat?

– Nu știu prea multe înainte. În acest fel, dacă sunt capturat, nu le pot dezvălui nimic adversarilor mei.

– Tocmai ai spus că suntem în custodia ta.

– Am să iau în considerare infinit de mica probabilitate că ați putea scăpa. Nu pot să vă las să știți ceea ce știu, asta v-ar da un avantaj tactic foarte important, prietene.

– Oh, sfântă Madona, a gemut Corrie-Lyn, și a luat o înghițitură

direct din flacon.

A ordonat apoi u-amprentei să reia colectarea informațiilor de la senzorii externi.

Noua stea intensă care fusese Hanko a început să se diminueze la o oră de la începuturile sale. Era un consumator de masă insațiabil, rapid în devorarea resturilor de planetă care nu atinseseră viteza de evadare în timpul rupturii provocate de implozie. Așchiile solide se grăbeau să cadă pradă gravitației incredibile, fulgerând spre ruină în timp ce treceau prin orizontul evenimențial. Apoi gravitația s-a întins mai departe, după torentele de magmă care se solidificau, trăgându-le înapoi. După care au mai fost doar coloanele groase de gaz și praf, care erau împroșcate în afară. Mareele lor au început să se întoarcă, capturând particulele libere iradiate și trăgându-le în jos pe panta adâncă a gravitației, către dispariție. La doar trei ore după ce strălucise mai puternic decât steaua sa, Hanko a fost redusă la un mic tăciune aprins, înconjurat de vârtejuri de voaluri de ceață de culoarea lavandei, care se contractau încet.

– Consumă totul în jurul ei, ca să ardă, a spus Aaron. Cu toate acestea, în cele din urmă, entropia va apărea, mereu victorioasă, absorbind și ultima licărire de căldură și lumină. După care va fi doar întuneric. Când se atinge această stare, chiar și veșnicia încetează să mai existe. Pentru că un moment va fi la fel ca oricare altul și nonexistența va pretinde universul. Se întoarse spre Inigo. Sună familiar?

– Până la nonexistență este un drum foarte lung, a replicat acesta. Nici măcar postfizicii nu vor mai fi pe aici ca să asiste la asta. Cu siguranță nu mă îngrijorează.

– Și totuși Golul tău e cel care va accelera procesul. Fără masa acestei galaxii, universul se mișcă vizibil mai aproape de sfârșitul timpului și spațiului.

– Angajatorii tăi vor să opresc Pelerinajul.

Aaron a ridicat din umeri nedumerit.

– Nu am nicio idee despre ceea ce doresc ei. Eu doar observ simbolistica de aici.

Corrie-Lyn se agită. După romul St Lisamne, golise câteva sticle de vin tezaurizate de un alt membru al echipajului. A urmat apoi vodca de zmeură JK. O supăra faptul că nu era niciun frigider în funcțiune, căci JK ar fi trebuit băută refrigerată la niveluri arctice.

– Ai grijă totuși, bâigui ea. Acesta este începutul. Condiționarea ta se destramă. Poate că vom ajunge să-l cunoaștem pe Aaron cel real mai devreme decât ar dori șeful tău.

– Deja te uiți la el. Îmi pare rău.

Aaron trimise un ordin către unitatea de comandă și *Lindau* intră în viteză supraluminică.

– Deci, ce-ai decis? a întrebat Inigo.

– Marina știe că te-am vânat și chiar dacă nu știu că i-am supraviețuit lui Hanko vor afla destul de repede. Suntem amândoi vânați de cel care a zburat cu nava care a tras cu m-reductorul Hawking. Trebuia să fiu pe *Artful Dodger*, ceea ce mi-ar fi oferit un mare avantaj, dar s-a dus. Cu toate acestea, există o navă înlocuitoare de urgență care mă așteaptă pe Pulap. Vestea proastă este că, dacă apărem oriunde cu *Lindau*, toată lumea și tot neamul său vor afla imediat. Nu pot risca asta, nu te pot expune posibilității de a fi capturat sau exterminat.

– Ești la strâmtoare, atunci, râse Corrie-Lyn. Vai, ce rușine!

– Nu chiar. Este ceva căruia i-a luat mai mult timp să-mi apară în minte. Este realmente o ultimă soluție.

– Ce anume? a întrebat Inigo.

– Te duc la Spike.

– Macrohabitatul extraterestru? Asta e la șapte mii de ani-lumină distanță. Va dura săptămâni. Ce în Honious este acolo?

Aaron își încreți fruntea, ca și cum ar fi ascultat o voce îndepărtată. Chiar și el a părut surprins de ceea ce a spus:

– Ozzie. Ozzie locuiește în Spike.

Paula privi cu un ușor sentiment de regret cum plyplasticul căptușit se plia protector în jurul pianului ei. Nu avea niciun rost să încerce să cânte. După conferința cu Kazimir și cu ANA, pur și simplu nu se mai putea pierde în muzică așa cum o făcea în mod obișnuit. Îndoiala amiralului despre motivația Acceleratorilor o tulbura. Din punct de vedere logic, scenariul pe care îl propusese ea era fără cusur. Acceleratorii aveau nevoie de armele flotei de descurajare pentru a-i spulbera pe Raieli din drum.

Așa cum gândise mai devreme, ce altceva ar putea fi toată schema asta cu Primii? Și mica întrebare urâtă a început să o bântuie. *Ce altceva?* Pentru ca Acceleratorii să riște suspendarea internă ANA manipulându-i pe Ociseni și pe Primi era un fenomenal joc de noroc. Unul care avusese întotdeauna o bună șansă de a fi descoperit. Pentru mintea ei, asta semăna prea mult a joc de noroc pentru cineva atât de abil ca o facțiune ANA. Chiar dacă respingea jumătate din ideologiile lor, totuși nu erau proști. Ceea ce o lăsa cu întrebarea incomodă despre ce altceva ar putea spera să obțină prin forțarea desfășurării flotei de descurajare.

Într-o tactică de diversiune clasică, flota s-ar grăbi să-i intercepteze pe Ociseni, lăsând restul Confederației expusă. Nu putea să-și dea seama de ce natură ar putea fi expunerea.

Nu poate fi un atac fizic. Au nevoie ca navele Pelerinajului să fie finalizate și lansate, au, de asemenea, nevoie ca ANA să continue să existe, căci, la urma

urmei, sunt o parte din ea.

Deci, ce, atunci?

Dacă nu era nimic altceva decât o încercare brută de a analiza armele flotei de descurajare, nu aveau să reușească. Și un eșec acum ar însemna sfârșitul lor și al obiectivelor lor. ANA:Guvernarea folosise doar o singură dată, înainte, sancțiunea suspendării. Se întâmplase în urmă cu cinci sute de ani, în timpul rebeliunii Secesioniștilor Evoluționiști, când aceștia încercaseră să împartă literalmente ANA, astfel încât să-și poată asuma controlul asupra unei secțiuni și să treacă la stadiul postfizic.

Trebuie să fie ceva care-mi scapă.

Singura gaură mare în informațiile ei era despre natura flotei de descurajare. Care era și singurul lucru pe care ANA:Guvernarea nu i l-ar explica. Fiind un agent de valoare, chiar și ea recunoștea că nu putea fi permisă scurgerea acestor informații, ceea ce s-ar putea foarte bine întâmpla dacă ar fi vreodată capturată. O șansă mică, dar realistă, dacă Pisica o urmărea. Și dacă nu Pisica, erau alții care s-ar bucura văzând-o eliminată din existența fizică. Vor fi, probabil, întotdeauna. *Totul face parte din job*. După o mie patru sute de ani ajungi să te împaci cu perspectiva, indiferent care ți-ar fi psihologia.

Unitatea de comandă o anunță că *Alexis Denken* se afla la cincisprezece minute de Kerensk. Iar Gore efectua un apel.

– Justine e încă bine, atunci, a spus Paula. Asta este o veste bună.

– Da. Dar rahatul ăsta mic de Ethan trebuie să fi râs până a făcut pe el pentru că Lordul Cerului nu o va ajuta.

– Nu o va ajuta *acum*. Dar, hai să recunoaștem, dacă vreunul dintre noi se află aproape de maturitate aceea, este Justine.

– Da, poate.

– Nu am realizat că timpul curge atât de repede în interiorul Golului.

– Nimeni nu a făcut-o. Deși bănuiesc că debitul ar putea fi localizat. Încă nu știm destul despre țesătura lui, dar cu siguranță ar explica accelerarea Lordului Cerului. Nu a fost rapid fizic, a funcționat într-un flux temporal diferit.

– Ce crezi că s-a întâmplat pe Querencia după moartea Mergătorului-Pe-Apă? Lordul Cerului a spus că nu a mai rămas nimeni acum.

– Cui îi pasă? Am niște informații pentru tine. Știi cine a plecat de pe Ganthia la două ore după tine?

– Da, un agent Accelerator de care suntem interesați. Are o navă ultrapropulsor, dar camuflajul ei nu este perfect, sau cel puțin senzorii ANA sunt mai buni. Nu-ți face griji, Digby îl are sub supraveghere.

– Păstrăm lucrurile în familie, nu-i așa? Bravo ție. Dar nu vorbeam de Chatfield.

Paula oftă. Erau momente în care era foarte supărată pe ANA pentru libertatea pe care i-o acorda lui Gore Burnelli.

– De cine, atunci?

– Marius.

După o mie patru sute de ani, o turnură neașteptată într-un caz nu o mai surprindea, dar era foarte interesată.

– Și cum ai aflat asta?

– Un prieten al unui prieten l-a văzut în portul stelar.

Ea râse.

– Vrei să spui că Facțiunea Conservatoare este încă dornică să-i facă praf pe Acceleratori.

– Să-i îngropăm și să dansăm pe mormânt, de fapt. Îți folosește informația?

– Nu e utilă pentru ei, dar confirmă presupunerea mea că Chatfield este un reprezentant al Acceleratorilor.

U-amprenta îi raporta că nu putea urmări originea apelului lui Gore. Erau foarte puțini oameni care puteau manipula astfel unisfera. *Și de ce ar ascunde asta, de fapt? Numai dacă nu… Nu! Desigur că nu.*

– Mai am ceva care îți poate fi de folos, a spus Gore.

– Ce anume?

– Troblum.

– Știi unde este?

– Nu, îmi pare rău, nu asta, dar știu cu ce s-a ocupat.

– Oh, într-adevăr? Curierul vostru a închis singura noastră cale de investigație. O să-l arestez într-o zi, știi asta. Să folosești un m-reductor pe o Lume Centrală nu este deloc amuzant.

– Consideră asta ramura mea de măslin. Am fost speriat de ceea ce făcea Troblum.

– Ce a fost?

– Construia o unitate supraluminică suficient de mare pentru a muta o planetă.

– Iisuse! Glumești.

– Mi-aș dori să fie așa. Vestea bună este că nu o făcea pentru Acceleratori – cel puțin nu în măsura în care putem determina. Acest lucru pare să fie o obsesie personală nebunească.

– Se potrivește. Are o teorie semiplauzibilă cu privire la modul în care Anominii au achiziționat tehnologia Fortăreței Întunecate. O modalitate ar fi faptul că aceștia pur și simplu au furat-o sau au împrumutat-o de la Raielii războinici.

– Da? Oricum… el a reușit să construiască una.

– Acum îți bați joc de mine.

– Nu. De aceea Curierul a fost autorizat să-l acopere. Am fost îngrijorat crezând că făcea parte din planul Acceleratorilor, dar acum nu mai credem că este.

– Și atunci, de ce-mi spui asta acum?

– Troblum este un om foarte ciudat. Și acum e liber în Univers cu o unitate supraluminică ce ar putea fi capabilă să deplaseze o planetă. Încearcă, de asemenea, să ia legătura cu tine ca să-ți spună ceva despre Acceleratori. Lor nu le place asta.

– Ah, am înțeles: un joker.

– Al naibii de corect.

– Și asta te îngrijorează?

– Ar trebui să-ți faci griji și tu. Evenimentele devin și așa destul de instabile. Nu avem nevoie de oameni ca Troblum care să agraveze dracului și mai mult lucrurile.

– Și totuși, el ar putea avea dovada că ANA: Guvernarea trebuie să suspende Acceleratorii.

– S-ar putea. Cine știe?

– Deci, ce vrei să fac eu?

– Să-l pui în partea de sus a listei de priorități. Trebuie să fie găsit.

– După ce s-a întâmplat pe Sholapur, mă aștept să fie la jumătatea drumului spre Andromeda, acum.

– Nu ne putem asuma riscul. Nu trebuie să le permiți Acceleratorilor să-l găsească din nou.

– Nu încerca să-mi spui cum să-mi fac treaba, îi spuse ea tăios.

– Nici în vis n-aș face asta. Îți pun doar informațiile la dispoziție, ca un bun cetățean.

– Ce mai pui la cale acum? Am auzit că nu ai participat la reuniunea ExoProtectoratului.

– M-am gândit că acum ar fi un moment bun pentru a-mi lua un concediu sabatic. Dar nu-ți face griji, îmi păstrez o mână și în asta.

– Vără-ți-o prea adânc și ți-o rup. Știi că nu ai nici jumătate din privilegiile speciale pe care crezi că le ai, nu în ceea ce mă privește.

– E o plăcere să fac afaceri cu tine, Paula. Ca întotdeauna.

Legătura s-a întrerupt.

Paula se lăsă pe spate pe canapea. După un timp a început să zâmbească.

Taxiul Wurung Transport s-a zguduit de-a lungul șinelor publice îmbătrânite din Colwyn pe tot parcursul zilei. Araminta stătea pe scaunul din față, cu fereastra circulară bulbucată trecută în poziția *o singura-direcție*, uitându-se la un oraș zguduit. Capsulele Ellezelin făceau raiduri joase deasupra clădirilor, într-un memento nesfârșit al prezenței și puterii lor. Disperarea se adâncea în prezent, înlocuind resentimentul ursuz anterior care acaparase orașul. Delegația Senatului ajunsese la sol cu șase ore înainte să fie primită de Clericul Phelim. Mulțimile din jurul docurilor erau lovite de grupările paramilitare în timp ce își strigau cererile ca să fie auzite de senatori. Zborurile cu

capsule-ambulanță erau încă interzise. Taxiurile și trikepodurile era ocupate să transporte răniți la spitalele orașului. Pe la mijlocul-amiezii, numărul celor din jurul docurilor se subțiase. Alte focare de tulburări erau în creștere.

Laril pornise nodul unisferei taxiului, așa cum promisese. Acesta răspundea la comenzi vocale simple, ceea ce s-a dovedit incredibil de util. Aproape primul lucru pe care l-a văzut a fost un raport al unisferei despre întâlnirea Justinei cu Lordul Cerului. Visul fusese eliberat în gaia-câmp cu câteva ore în urmă, spunea emisiunea de știri, iar ei transferaseră imaginile mai departe. O mulțime de comentatori deștepți se grăbeau să-și furnizeze propria interpretare, în timp ce un consilier al Visului Viu, pe nume DeLouis, părea dezgustător de încântat de refuzul Lordului Cerului de a o duce pe Justine la nucleu. Araminta a privit un timp, până când și-a dat seama că nimeni nu știa nimic, apoi a trecut la știrile locale. Micul portal îi proiectă scenele capturate de reporteri în întregul oraș.

Un lucru se tot petrecea mereu și mereu. Avea loc la întâmplare și era inexplicabil pentru cei de la emisiunile de știri. Capsulele Ellezelin se năpusteau din cer pentru a smulge femei cu forța. Nu fusese descoperită nicio legătură între victime, în măsura în care își putea da seama cineva. Niște controleri semisentienți foarte sofisticați fuseseră folosiți în acest sens, iar trupele Ellezelin care efectuau capturile erau extrem de determinate, fără să le pese cât de multe daune colaterale erau provocate pentru atingerea obiectivului lor. Imaginile stârniseră în oameni un sentiment uriaș de furie și revoltă. Minoritatea rezidenților care se duseseră cu vitejie la lucru, ca de obicei, pe la mijlocul amiezii se îndreptau deja spre casă. Aproape nimeni nu s-a prezentat pentru schimburile de noapte. Sentimentul de asediu era în creștere. Casele au fost încuiate de două ori și alarmele activate.

Araminta nu a trebuit să vadă decât primele trei episoade atroce pentru a realiza legătura între bietele nefericite. Semănau cu ea.

– Dulce Ozzie, a gemut când a treia a fost târâtă din mijlocul unei străzi din cartierul Espensten, în timp ce cei doi copii mici țipau speriați că mami era luată cu forța de lângă ei.

Protestele venite din întreaga Confederație s-au amplificat la vederea scenei, dar asta nu a schimbat comportamentul paramilitarilor.

Sentimentul de depresie i-a crescut când a văzut că planeta suferă din cauza ei, iar modul în care Lordul Cerului o respinsese pe Justine nu a ajutat-o nici el. Araminta era furioasă din această cauză. La urma urmelor, ea își asumase un risc pentru a-l contacta pe Lordul Cerului și a obține primirea Justinei în Gol. Efortul nu dusese la nimic. Justine nici măcar nu ajunsese la Inimă. Nu va mai fi nicio negociere acum, nicio explicație către orice o fi fost ceea ce controla Golul cu privire la prejudiciile pe care le cauza.

Araminta nu putea face nimic în legătură cu asta, și nici cu orice altceva, de fapt – în afară de a se preda, fapt care ar fi rezolvat totul foarte rapid. A făcut, în schimb, ceea ce îi recomandase Laril. S-a afundat în gaia-câmp, pierzându-se în mijlocul efuziunii emoționale și al mesajelor de ademenire șoptite și al amintirilor spectaculoase divulgate de cuiburile de confluență. Existau niveluri, sau straturi, sau poate că era prea rigidă în aplicarea unor astfel de etichete. Erau cu siguranță aspecte diferite ale universului emoțional în care se putea cufunda.

Visele, desigur, erau fundamentul primar al gaia-câmpului. Visele lui Inigo și ale altor nenumărate miliarde date cuiburilor de confluență de creatorii lor, toate identificabile prin semnătura lor emoțională unică. Oricare dintre aceștia se putea ridica în conștiința ei la chemarea unei stări de spirit sau imagini potrivite, exact așa cum lucrau amintirile în interiorul capului ei – simplă asociere. Deși visele lui Inigo păreau să aibă toate niște etichete puternice, fiind cel mai ușor de dobândit dintre toate.

Așa că, în timp ce taxiul său rătăcea împins de software-ul dubios al lui Laril, Araminta se plecă în fața inevitabilului și trăi primele câteva vise ale lui Inigo, pentru ca după câteva ore să se desprindă zâmbind exuberant în timp ce tânărul Edeard mergea pe Bazinul Birmingham pentru a-l învinge pe Arminel. Îi venea să chiuie de bucurie în interiorul cabinei. Makkathranul era o plăcere, cu arhitectura sa stranie și genistarii ciudați, populat de maeștri și de doamne bogate și pompoase ieșite dintr-un text incredibil de vechi. Se întrebă dacă Edeard va sfârși căsătorindu-se cu Kanseen sau cu Salrana. Ambele finaluri ar fi fost minunat de romantice. Și era convinsă că totul avea un fel de final ridicol de fericit, nu că și-ar dori vreodată să trăiască într-o astfel de cultură înapoiată.

În afara viselor lui Inigo despre Edeard existau vocile purtate de vânturi de emoție pură: emisiile zilnice ale concetățenilor ei, locuitorii orașului Colwyn. Gaia-câmpul era într-adevăr într-o stare sumbră. Dincolo de taxiul ei, grijile și frica majorității oamenilor aproape înecau speranțele fervente al adepților Visului Viu că cel de-al Doilea Visător s-ar afla cu adevărat lângă ei.

Poate din cauză că moștenirea ei Silfen era cea care o livra gaia-câmpului și nu gaia-particulelor, ca pe toți ceilalți, întregul univers ciudat de memorie și emoții primare părea remarcabil de clar pentru ea. Era capabilă să se ridice deasupra gălăgiei emoționale pentru a studia compoziția acestui cosmos ciudat într-un mod calm și obiectiv. Făcând mai degrabă asta, decât să se cufunde pur și simplu la întâmplare, percepea ceva ce mintea ei interpreta ca mici zone neutre. Șuvițe de nimic ancorate peste tot în întreaga bulă. Cel mai ciudat era modul în care o atrăgeau. Straturile exterioare reverberau la o stare

emoțională care era aproape identică cu a ei. Dar cântecul acela de sirenă mental o făcu prudentă. Când le ținu agățate în minte, simți cârligele subliminale către cuiburile de confluență ale orașului.

Ozzie! Visul Viu își dorește într-adevăr cu disperare să mă găsească.

Se despărți cu grijă de capcanele înșelătoare. Dincolo de constelația insolent de strălucitoare de gânduri umane se afla seninătatea veșnic-prezentă a Silfen Motherholm.

– Mă cunoașteți? a întrebat ea trepidând.

Răspunsul nu a fost specific, nu un discurs în termeni umani, ci mai degrabă un sentiment cald de recunoaștere și de bun venit.

– Mă puteți ajuta?

Tristețe, nu răceală. Era regret, mai degrabă decât o respingere.

– Ar putea încurca rău lucrurile.

Căldura reconfortantă a îmbrățișării unei mame.

– Aș vrea să am atât de multă încredere în mine. Aveți vreo idee despre ce e vorba aici?

O lumină de aur strălucitoare îmbie fiecare celulă a corpului ei, ca și când un zâmbet de înger pătrunsese prin nenorocirea orașului Colwyn.

– Oh, pentru numele lui Ozzie, bine, îl voi întreba din nou.

Și se întinse dincolo de Silfen Motherholm în căutarea celui care pândea chiar la marginea percepției ei. Atentă de data aceasta, evitând observatorii vigilenți, vorbind mai degrabă încet în sine, decât să strige peste treizeci de mii de ani-lumină. Un apel care o găsi scăldată într-o luminiscență similară cu cea a nebuloaselor Golului, desfătându-se în curgerea senină a universului din jurul ei.

– Bună ziua, i-a spus ea Lordului Cerului.

– Te aștept, i-a răspuns el.

– Tu ai fost cu prietena mea? Cea care este acum în interiorul universului vostru?

– Eu nu am condus pe nimeni din specia voastră de o lungă perioadă de timp.

– Asta nu înseamnă mare lucru, murmură Araminta cu amărăciune. Dacă aș veni în universul tău, m-ai îndruma spre nucleu?

– Da, aș face-o.

– Imediat?

– Imediat ce ai ajunge la împlinire.

– Ah. Adică nu a-i face-o, nu-i așa? Niciunul dintre voi nu ar face-o.

– Mă bucură dorința ta de a ajunge la nucleu. Te voi călăuzi.

– Când cei din specia noastră au ajuns pentru prima dată în universul vostru, unde i-ai călăuzit?

– Rudele mele le-au arătat unde pot trăi și ajunge la maturitate.

– Deci, vei duce oamenii la planete, dar nu la nucleu? Interesant.

– Eu îi voi călăuzi pe cei care au ajuns la împlinire…

– Da, da, m-am prins.

– Vii acum?

– Mulți din specia mea vor încerca să ajungă la tine.

– Aștept cu bucurie.

– Dar, ajungând la tine, vor sacrifica miliarde de alte persoane, trilioane de vieți vor fi pierdute în timp ce universul vostru va distruge galaxia. Ce simți în legătură cu asta?

Știa că risca să declanșeze o altă fază de devorare, dar reușise să-l calmeze data trecută.

– Nu toți ajung la împlinire. Specia voastră devine puternică. Puțini dintre voi vor fi lăsați să urce doar în țesătură.

– Ai înțeles, măcar, că există un univers în afara universului tău?

– Există doar aici, doar universul și nucleul. Vei apărea aici cândva.

– Déjà-vu, a mormăit ea. Bine, atunci, i-a spus Lordului Cerului. Poate o voi face.

– Te aștept, a răspuns acesta, în timp ce ea își retrăgea conștiința.

Verifică grăbită în jurul taxiului. Se lăsa noaptea, lumina scăzută a soarelui se împrăștia ca o pată murdară pe domul câmpului de forță pentru vreme al orașului. Se uită repede în sus, dar nu văzu nicio capsulă Ellezelin venind în picaj spre ea, deci se putea presupune că nu auziseră conversația ei cu Lordul Cerului.

– Mare brânză, a pufnit în interiorul cabinei. Nu pot opri Golul să ne înghită. Ticăloșii aproape au câștigat.

Ceea ce o lăsa cu niște decizii de luat. Îi spuse taxiului să treacă dincolo de parcul Bodant, cu ajutorul șinei dinspre partea portului, departe de blocul în care locuia. Nu era atât de riscant precum părea. *Ah, da, poate un pic stupid*. Dar voia să arunce o ultimă privire la ceea ce considerase a fi prima ei casă adevărată, de când – ei bine, de când plecase din Langham. Devenise clar pentru ea că ar trebui să evadeze într-un fel. Singura modalitate de a opri Visul Viu să se folosească de ea era să ajungă într-un loc care să nu fie la îndemâna lor. Ceea ce îi reducea considerabil opțiunile. Oferta Cressidei pentru un bilet pe o navă spațială era în mod clar irealizabilă, evenimentele din ultimele câteva zile făcând evident că nici măcar o navă diplomatică nu va putea părăsi orașul Colwyn City. Gând care o făcu să-și amintească cele spuse de Cressida despre o cale Silfen în pădurea Francola. Asta chiar era o posibilitate. Se simțea totuși mult mai încrezătoare în faptul că Laril ar putea negocia pentru ea. El era în parte Înalt acum, trebuia să cunoască o facțiune de încredere, una care să fie împotriva Pelerinajului. Toată lumea știa că facțiunile aveau agenți cu tot felul de îmbunătățiri, iar Gore spusese că toți o căutau. Dacă cineva ar putea-o scoate din Colwyn, departe de Viotia, ei ar fi.

Ideea îi veni agățată timid de gândul că, dacă o facțiune va avea grijă de ea, atunci nu ar mai trebui să ia marea decizie ea însăși.

Uită de asta. Trebuie doar să ieși de aici.

Era întuneric în momentul în care taxiul Wurung Transport aluneca de-a lungul străzii Aeana, paralel cu Cairns. O lumină albă puternică străluci printr-o parte a ferestrei bulbucate a cabinei, venind dinspre marile clădiri deco ale portului. Putea auzi mulțimea acum, zumzetul acela viguros al atâtor oameni care își împărtășeau furia.

Taxiul trase într-un canal liber din port și Araminta ieși. Era surprinsă de cât de mulți oameni erau în parc. Erau mii acum. Pe partea aceasta erau grupuri largi care mișunau în jur, în timp ce pe lângă blocul ei de apartamente erau concentrați într-un nucleu dens, strigând injurii și ciocnindu-se cu cordonul instalat de-a lungul drumului.

Araminta și-a dat seama dintr-odată care era problema. Cordonul pe care paramilitarii îl aruncaseră în jurul blocului în care locuia acționa ca o provocare uriașă.

Vina mea. Din nou.

A mers mai departe în mulțime. Gaia-câmpul era o furtună de ură și resentimente. Clusterele ei macrocelulare raportau o cantitate colosală de semnale șuierând prin parc. Fără direcție, fără niciun cod de autor, nu rutate prin nodurile cybersferei și, prin urmare, nedetectabile.

– > Fișier < frecvența Binder la al doilea segment.

– Respinge-l cu un patch de la Etol, ei au cârligele.

– Am reușit să lovesc unul din gunoaie cu un puls maser.

– Ura. Ura. Ura. Ura.

– Partea stângă a clădirii, drumul se prăbușește în jurul unui segment.

– Adună oamenii acolo.

– Viotia liberă.

– Boți gata de atac. Poate. Ascultați idioților? Credeți că glumim?

– Idioților, venim după voi.

– Viotia liberă.

– O să vă scoatem celulele de memorie din creierele voastre de bigoți.

– Niciunul dintre voi nu se va mai vedea vreodată re-viețuit.

– Adunați-vă la segmentul cinci. Împingeți tare, oameni buni.

Araminta realiză curând că segmentele erau părți ale baricadei ridicate de paramilitari. Gloata se organiza pentru asalt. Nu exista niciun lider – nu în mod evident – reacționau ca niște anticorpi față de forțele invadatoare.

– Am eu niște puști disruptor care vor tăia ca-n brânză prin armura lor.

– Grozav.

– Excelent. Râsete. Iată puștile.

– Hei, gunoi în armură, dacă credeți că Mergătorul-Pe-Apă acela al vostru este suficient de puternic să vă salveze de noi, începeți să țipați după el.

– Râzi. Râzi. Râzi. Gata? Du-te.

Araminta se crispă. Paramilitarii au tras un baraj de pulsuri sonore prin baricadă. Țipetele au răsunat peste parc.

– Acum m-ai crezut. Rahat prost și tâmpit.

– Râzi. Râzi.

– Pe noi ne doare acum, dar mai târziu mori tu.

Poate că nu a fost o idee bună, gândi ea privind peste marea de persoane agitate. Dar nostalgia este liniștitoare.

Dacă își întindea gâtul, putea zări blocul de apartamente cu șase etaje. Era ciudat de întunecat în spatele exploziilor de lumină violet de-a lungul baricadei. Marginile acesteia erau încadrate de sclipirile albastre și violet ale colțurilor-coloană de sticlă.

Bine, l-am văzut. Să mergem.

Araminta se întoarse și începu să împingă croindu-și drum prin mulțimea de bătăuși. Presiunea emoțională creștea în gaia-câmp. O siguranță plină de convingere înlocuia tenta nervoasă de anticipare. Ceva era pe cale să se întâmple – orice ar fi fost acel *ceva*.

Se opri, uitându-se peste umăr pentru a vedea cum luminile care dansau pâlpâind se stabilizau acum de-a lungul baricadei.

Țipetele și uralele s-au ridicat până la un singur urlet animalic acoperind parcul. Semnalele au crescut într-un haos indescifrabil de zgomot electronic. Peste tot în jurul ei, oamenii au început să se năpustească spre baricade.

Focul de armă a fost distinct.

Un semnal se ridică peste gălăgia generală:

– Am atins unul! se retransmise prin clusterele macrocelulare ale tuturor.

Știrea făcu să înflorească un ton de bucurie rea pe fondul gaia-câmpului.

– Oh, nu, murmură Araminta.

Oamenii se uitau la ea în timp ce treceau alergând – ușor contrariați că nu li se alătura.

Câțiva au îndemnat-o:

– Haide!

Ezită, nehotărâtă.

Puncte orbitoare de lumină roșie creșteau din diferite părți ale parcului, aruncate astfel încât să conveargă spre paramilitari, în spatele segmentelor baricadei care începuse să cedeze. Au fost întâmpinați de mai multe arme de foc și a văzut și blițul distinctiv de culoare verde-albăstruie al pulsului disruptor. O a doua salvă de stele roșii a fost trasă în sus.

Treaba asta este bine planificată, și-a dat ea seama.

O secțiune a aurei liliachii emise de baricade s-a întunecat. Din punctul din care se uita ea s-au putut vedea câteva capete unduindu-se și apărând în deschiderea întunecată. Alte stele roșii și-au aprins calea. O linie lungă de focuri de armă – nu toate veneau de la paramilitari.

Apoi, ferestrele blocului de apartamente au început să strălucească într-o lumină portocalie.

– Oh, nu!

Araminta și-a ridicat mâinile acoperindu-și gura, șocată. *Foc!*

Era la etajul al treilea. Apoi, flăcările au început să lingă balconul de la ultimul etaj. Jos în stradă, flash-urile armelor au devenit mai intense.

– I-am prins. I-am prins, treceau semnalele. Am pătruns.

– Baricada e jos.

– Arzi, gunoi idiot.

Araminta stătea și urmărea focul care se întindea rapid. Niciunul dintre sistemele de stingere ale blocului nu părea să se declanșeze. Își aminti că totul era în curs de modernizare.

Oh, dulce Ozzie, nu!

Inginerii nu lăsaseră niciun sistem temporar operativ pentru perioada de lucrări. Tot ce avusese în acest univers se transforma în fum. Munca pe care o depusese acolo! Ar dura ceva ani pentru ca societatea de asigurări să plătească pentru daune de revoltă, asta în cazul în care ar fi făcut-o vreodată. Nu ar mai putea să cumpere corpuri suplimentare. Nu va fi nicio căsătorie.

Lacrimile au început să-i curgă. Pierdea ultima rămășiță a dreptului său la o viață adevărată. Se întâmpla chiar în fața ochilor ei, și nu putea face nimic ca să oprească acest lucru. Țipetele și violența se ridicau nebăgate în seamă în jurul ei în timp ce flăcările mistuiau prin acoperiș pentru a se ridica înalt, către cerul funebru!

– Ozzie, să vă ia dracu' pe toți!, țipă ea neauzită la protestatari și la trupele paramilitare ale căror lupte cauzaseră asta, la invadatorii Ellezelin, și la cel mai mare rahat din univers: Clericul Conservator, ticălosul de Ethan.

– Araminta?

– Ce?

Privi în jur sălbatic după vocea care-i șoptea. Nimeni nu era suficient de aproape.

– Araminta. Ei știu că ești acolo în parc. Disperarea ta a declanșat un indicator de rezonanță emoțională în gaia-câmp. Ieși afară. Pleacă acum.

Rămase complet nemișcată. Vocea venise târându-se prin gaia-câmp – iar ea nu știuse că s-ar putea face asta, nu să fie identificată.

– Cine ești? a strigat ea în învălmășeala de emoții luminoase.

Tot gaia-câmpul se agită, culorile sale spectrale arzând dintr-odată

cu lumina unei nove. Neîncrederea o izbi cu putere.

– Tu ești!

– Cel de-al doilea Visător… Te rugăm, te implorăm.

– Golul.

Un miliard de adepți ai Visului Viu și-au ținut respirația la unison.

– Condu-ne în Gol. Tu ești cel ales de Lordul Cerului.

– Duceți-vă dracului, a plâns din nou la ei, încântată de starea lor de șoc și de disperare.

– Ieși din parc, i-a șoptit din nou prima voce eterică. Nu mai pot menține conexiunea. Ieși afară. Vin după tine. *Imaginea unui zâmbet frumos și cald, plin de încurajări, un impuls mental.*

Boomuri sonice i-au plesnit pe protestatari. Dintr-odată cerul de deasupra parcului strălucea într-o lumină albă orbitoare, aruncată de capsulele mari. Trebuie să fi fost vreo duzină. Se apropiau în grabă, părând că se vor ciocni direct deasupra capului. Araminta își lipi mâinile de urechi, apărându-se de zgomotul care-i scutura oasele.

– TOATĂ LUMEA SĂ RĂMÂNĂ PERFECT NEMIȘCATĂ, a explodat o voce de sus în jos.

Fire de lumină roșie au apărut pe cer. O capsulă a explodat. Araminta a țipat și s-a aruncat în jos. Chiar înainte de a lovi iarba terciuită, ar fi putut jura că a văzut oameni sărind din capsule. *Sunt prea sus. Vor muri*. Mai multe arme și-au întretăiat fasciculele, copleșindu-i vederea. Resturile vasului s-au prăbușit în iarbă și pe pământ, iar celelalte capsule au început să accelereze din nou. Dâre lungi de ioni spiralau prin noapte în timp ce se urmăreau reciproc, rotund și rotund, cu jeturi de energie arzând printre ele.

Peste tot în parc mulțimea de rebeli a început să alerge. Rapid.

Araminta nu mai avea nevoie de nicio încurajare. S-a ridicat în picioare și a început să sprinteze puternic spre locul în care își lăsase taxiul. Luminile intermitente ale navelor de luptă arătau pe toată lumea în poziții ciudate de desene animate. Rutinele ei secundare de gândire făceau tot posibilul pentru a-i menține un nivel de câmp vizual. Cu coada ochiului, a observat o linie lungă de stroboscoape roșii și albastre tăind-o prin aer pe deasupra râului Cairns.

Întăriri.

Picioarele îi băteau cu putere iarba. Panica îi alungase orice altceva din minte. *La naiba, ce proastă am fost.*

– Hei, tu!

Vocea era puternică, dar calmă. Araminta continuă să alerge.

– Tu: femeia cu părul negru și jacheta de lână. Stai. Ultima șansă.

Oh, te rog, Ozzie, nu!

Puse frână, oprindu-se și uitându-se cu teamă peste umăr. Un bărbat stătea la zece metri în spatele ei, îmbrăcat într-un costum simplu din piele dintr-o singură bucată. Un câmp de forță strălucea în straturi

în aerul din jurul lui. A zâmbit, ignorând oamenii care alergau frenetic pe lângă el.

– S-a terminat, a spus el cu glas amabil, și i-a întins mâna. Haide. Nimeni n-o să-ți facă niciun rău. Ești mult prea importantă.

Maxilarul Aramintei căzu la vederea siluetei care zbura prin aer în spatele lui. De fapt, chiar zbura! Cu brațele întinse și tot restul. Era o femeie. Araminta văzu asta înainte ca un nimb luminos violet să apară în jurul ei. A aterizat chiar deasupra bărbatului. Aerul a detonat într-o coronă violentă. Presiunea exploziei i-a trimis pe Araminta și pe toți cei din apropiere rostogolindu-se la pământ. Geamătul unei vibrații puternice a eliminat toate celelalte zgomote.

Cumva, Araminta reuși să se ridice în picioare și să se depărteze clătinându-se. În spatele ei lupta dintre bărbat și femeie devenea feroce. Explozii repetate de energie. Valuri de pământ mocnit aruncat în sus, în cascadă, în timp ce perechea lugubră se zvârcolea împreună într-un mic crater făcut de ei înșiși.

Alte două siluete mai întunecate zburau în tăcere deasupra parcului. Le putea vedea conturate pe ceața indigo a navelor de luptă de deasupra. Linia de capsule paramilitare ara aproape de port.

Se împiedică de un corp întins pe jos și se duse înainte cu brațele rășchirate, izbindu-se de un mic copac guralo. Instrumentele din centură i s-au înfipt dureros în stomac și în coaste.

– Ah!

– Hopa, sus. O mână o prinse, trăgând-o în picioare.

Se uită uimită la fața celui care o ajutase, văzând un zâmbet crispat. Trăsăturile tinerești erau foarte frumoase, dar ea știa că era bătrân. Avea un nivel de încredere în sine pe care nici chiar Laril nu îl atinsese. Apoi, el privi undeva în spatele ei, încruntându-se.

– Oh, rahat.

Ea nu a vrut să se uite. *Asta este. Finalul*.

O altă capsulă a explodat chiar sub cupola câmpului de forță. Epava scăpărătoare venea cu viteză în jos.

– Pleacă de aici, a spus omul imperativ. Echipa mea îi va ține pe loc. Am distrus toți senzorii pe o rază de cinci kilometri. Visul Viu nu te va putea urmări. Du-te!

– Poftim? a mormăit, urându-se pentru că era atât de proastă.

El o răsuci și îi dădu drumul. Se uită la cele două siluete care se apropiau prin mulțimea îngrozită. Ambele erau îmbrăcate într-o strălucire de jad lichid. Cel care o ajutase își împinse brațele într-un fel de poză de arte marțiale. Mâinile lui aprinseră niște mingi de foc turcoaz.

– Du-te! a mormăit spre ea.

– Cine ești?

Semnalul a fost scurt și bine direcționat, nimeni altcineva

neputându-l intercepta.

– Oscar Monroe, lucrez pentru ANA. Vrem să te ajutăm, vrem să fii liberă să alegi singură. După ce ajungi în siguranță, cheamă-mă. Te rog. > cod unisferă <

A zâmbit la adversarii săi.

– Du-te, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat cu voce tare.

– Nici să nu te gândești, mârâi una dintre siluetele de jad.

Araminta se întoarse, în sfârșit, și o luă la fugă. În spatele ei răsună un tunet provocat de ciocnirea celor trei. Impactul a fost atât de puternic încât aproape a răsturnat-o din nou, dar a reușit cumva să-și păstreze echilibrul și a continuat să alerge disperată înainte. O altă siluetă stranie întunecată zbura rapid deasupra capetelor mulțimii înspăimântate. Un lung șir de capsule paramilitare coborau razant dinspre râu, curbându-și traiectoria pentru a încercui parcul.

A ajuns la taxiul Wurung Transport și s-a prăbușit în interior, plângând de ușurare. Acesta porni alunecând lin de-a lungul șinei. Afară, oamenii alergau pe drum și pe șine, expresiile lor îngrozite făcând-o să tresară. Cabina încetinea, apoi accelera brusc, pentru a-i evita. Luminile stridente se ciocneau, dezlănțuindu-se și pe cer, și asupra parcului. Sunetele erau oprite de caroseria cabinei. Araminta se ghemui pe scaun, strângându-și brațele la piept. Departe, în adâncul minții ei, gaia-câmpul se frământa sub revărsarea de spaimă. Adepții Visului Viu încă se rugau de ea – cu putere. Își șterse totul din minte. După câteva minute, taxiul îi depășise pe cei care fugeau din parc. Luptele aeriene de deasupra orașului se terminaseră, iar sunetele dezgustătoare ale conflictului sălbatic se stinseseră. Aluneca ușor de-a lungul cartierului Garlay cu casele sale elegante și lanțurile de molluri înalte toroidale. Putea vedea chiar și câteva persoane care stăteau sub copertinele cafenelelor și barurilor rămase deschise, cu băuturile și mâncarea uitate pe mese în timp ce se uitau cu neliniște spre cartierul Bodant.

Trebuie să scap de aici. Indiferent cum.

Se întoarse spre nodul cabinei și accesă programul unității centrale.

– Cartierul Francola, îi spuse ea.

Trecuse mult timp de când Paula fusese pe Kerensk. Oficial, cel puțin. Kerensk fusese una dintre lumile Big15 din timpul primei ere a Confederației, motoarele supercapitaliste care susținuseră extinderea Confederației până la Războiul Starflyer. Fondat de Serghei Nikolaev, un miliardar rus căruia exodul oamenilor de pe Pământ îi oferise în sfârșit un mod de a se elibera și pe el, și banii lui din strânsoarea Moscovei. Ca și celelalte Big15, se dezvoltase, devenind o lume industrială a cărei metropolă producea o abundență de produse ieftine de inginerie grea și de consum. Continente întregi erau forate și golite

de materiile prime, în timp ce cele care nu erau devalizate de minerale erau împânzite de fabrici.

După război, încetinirea creșterii economice cauzate de finanțarea lumilor New47, urmată de apariția culturii Înalte, a făcut ca lumile Big15 să-și piardă încet statutul. Populațiile lor, mereu tranzitorii, s-au îndepărtat și producția manufacturieră a intrat în declin. În mod inevitabil, având în vedere baza lor tehnologică, au devenit lumi Înalte.

Cu excepția lui Kerensk. Dinastia Nikolaev purta cu sine prea multă neîncredere reziduală și suspiciune provenită din vechiul control ideologic central pentru a ceda influenței Înalte și îndrumării benigne venite din partea ANA. Urmând exemplul planetei Far Away, au respins atât cultura Înaltă, cât și pe cea Avansată, retrăgându-și reprezentantul din Senat și devenind o „națiune-observator". Cei care au rămas în Kaluga, vechea metropolă, și-au urmat propriile lor imperative tehnico-economice. Restul planetei a fost efectiv abandonat.

Paula scană curioasă zona din jurul Kingsville, în timp ce *Alexis Denken* cobora dintr-un cer fără nori. Vechea bază militară se afla în mijlocul unui deșert imens, pe cealaltă parte a planetei față de Kaluga. O relicvă a Războiului Starflyer, aceasta începuse ca o tabără de antrenament pentru echipele de insurgenți lansați în spatele liniilor inamice pentru a le face viața iad invadatorilor Prime. Era greu să găsești soldați nemiloși în frumoasa și civilizata primă eră a Confederației. Noua Marină recrutase puternic din mijlocul comunității criminale. Kingsville instruise peste treizeci de mii de soldați. La vremea aceea se întindea pe kilometri întregi peste deșertul pietros, cu construcțiile prefabricate dispuse în rânduri lipsite de imaginație și aerul condiționat luptându-se împotriva soarelui dur. După război, își redusese considerabil dimensiunea. Dar, cu dinastiile care aleargau după noi contracte cu Marina, era util din punct de vedere politic ca baza să fie menținută funcțională. În timpul campaniei Firewall a devenit un șantier de reparat și renovat nave. După aceea, cum Kerenskul respingea treptat autoritatea Senatului, a fost retrogradată din nou. Și din nou.

Cu toate acestea, baza nu fusese dezactivată din punct de vedere legal, astfel că, practic, rămăsese pe teritoriul Confederației. Era o stație de rezervă, în cazul în care Confederația ar fi fost vreodată amenințată din nou. Gama sa de sisteme de comunicații de urgență era întreținută de o unitate centrală și de un regiment de boți îmbătrâniți. Nu mai existau oameni acolo.

Senzorii îi arătau Paulei un grup de construcții de beton în ruină, dispuse în centrul unor linii ciudat de drepte care se întindeau în deșert. După expunerea timp de o mie de ani la soarele feroce al Kerenskului în timpul zilei și la aerul înghețat din fiecare noapte, chiar și cele mai puternice materiale de construcții cedaseră. Deșertul se

contracta încet în jurul bazei. Numai blocurile rămăseseră intacte, ridicând un mic câmp de forță o dată la fiecare doi ani sau cam așa ceva, atunci când deșertul aduna în sfârșit suficientă energie pentru a mai învârti încă o furtună de nisip.

Kingsville îi amintea Paulei de Stația Centurion.

Alexis Denken ateriză într-o zonă special alocată, dar care nu era mai mult decât o fâșie plată de nisip și pietriș. A plutit în jos din sasul principal, cu un cărucior-sanie plutind și el în spatele ei. Aerul era pe cât de cald se așteptase. Și-a pus o pereche de ochelari de soare argintii împotriva soarelui violaceu.

O ușă metalică cenușie de la blocul cel mai apropiat se deschise cu un sunet scrâșnit provocat de particulele mici de piatră zdrobite undeva în interiorul sistemului de acționare. Paula îi aruncă o privire și păși în interior, întrebându-se de ce nu folosiseră malmetal. Ușa se închise în urma ei și a căruciorului-sanie. În interior, procesul de degradare era mai puțin vizibil, deși era evident că sistemul de aer condiționat nu mai fusese deschis de decenii. În spatele grilelor, ventilatoarele scoteau acum un sunet ciudat ce semăna cu un vaiet, în timp ce motoarele erau alimentate cu electricitate. Niște panouri luminoase s-au aprins în tavan, dezvăluindu-i o cameră dreptunghiulară goală cu o singură ușă de lift drept în fața ei.

După ce u-amprenta Paulei i-a dat unității de comandă a bazei codul ei de autoritate, ușile s-au deschis, ridicându-se. Baza în sine era îngropată la trei sute de metri, sub suprafața deșertului. Din fericire, coborârea cu liftul a fost lină. Sistemele de comunicare transdimensionale erau adăpostite în opt peșteri care radiau de la un pivot tehnic central. Paula trecu pe lângă mașinile mari în carcase argintii din caverna 5, urmată de căruciorul-sanie. Încăperea era complet tăcută. Nu putea auzi nici măcar un zumzet slab, în ciuda fluxurilor foarte mari de energie pe scanarea ei i le revela în spatele carcaselor de argint.

Ascuns la capătul unei camere auxiliare se afla un alt lift. O duse la încă o sută de metri mai jos, în cea mai veche secțiune a bazei, care cuprindea un singur compartiment fortificat. Acest adăpost adânc fusese conceput pentru a rezista unui atac nuclear din partea speciei Prime. Avea câmpuri de forță și generatoare de legături moleculare care consolidau zidurile de carbon superputernice. Niciunul dintre ele nu fusese pornit de peste cinci sute de ani. Unitatea de comandă nu avea resurse pentru a le menține gata de luptă. Nu conta cu adevărat, tot ce protejau era un seif datând din perioada Războiului Starflyer.

Comanda Marinei de la momentul respectiv estimase că rata de pierdere printre forțele de insurgență va fi de cel puțin optzeci la sută. Din acest motiv, ultimul lucru pe care fiecare soldat îl făcea înainte de a fi expediat spre zona de luptă era de a-și face o copie a amintirilor,

astfel încât să poată fi re-viețuit în cazul în care nu se mai întorcea. Seiful din Kingsville păstra încă amintirile acelor treizeci de mii de soldați.

Câmpul de forță integral al Paulei era activat atunci când ușile s-au deschis. Rămase perfect nemișcată, scanând de jur împrejur cu funcțiile de câmp biononice. Aerul de aici era încărcat. Sistemele de susținere a vieții se defectaseră în urmă cu șapte sute de ani și nu mai fuseseră reparate. Nu era nevoie pentru că doar boții mai circulau prin compartimentul vechi. Două panouri luminoase din cele treizeci s-au aprins pe tavan. Era ca și cum peticele de podea iluminate erau suspendate în spațiul adânc.

Funcția de scanare de câmp a Paulei nu putea detecta nicio dovadă că mediul fusese deranjat de vreun om timp de secole, dar șansa să obțină dovezi prin scanare era, în cel mai bun caz, una îndepărtată. Opt boți-senzor s-au împrăștiat de la căruciorul-sanie – globuri mici, ce străluceau cu o lumină violetă slabă în timp ce pluteau înainte prin aer, degajând fire diafane și lungi, țesute cu lanțuri moleculare sensibile. Firele pluteau unduindu-se ca părul în apă, sondând aerul.

U-amprenta ei se inseră în rețeaua veche a camerei și începu să interogheze rutinele de management. Chiar și cu componentele antiavarie rezistente în timp și cu multiplele sisteme de rezervă, puține lucruri mai funcționau. Doar atâtea cât să fie suficiente pentru a-i menține viabilitatea. La rata actuală de declin chiar că se vor pierde în cel mult o sută de ani, iar Marina va avea de luat o decizie.

Un lot de mici dispozitive medico-legale au țâșnit din căruciorul-sanie. S-au răspândit prin întuneric ca niște molii cibernetice, oprindu-se pe secțiunile fizice ale rețelei desemnate de u-amprenta Paulei. Au extrudat apoi filamente de molecule active care s-au strecurat prin carcasa fragilă, contopindu-se cu componentele inerte de mai jos, și au început o analiză foarte detaliată.

Baza de date a rețelei i-a indicat Paulei locația depozitului securizat pe care venise, de fapt, să-l investigheze. În urmă cu o mie două sute de ani, Pisica își asudase sesiunile de formare sub soarele fierbinte al acestui deșert înainte de a fi trimisă pe Elan. Ca toată lumea, înainte de a pleca, își descărcase amintirile, în eventualitatea că nu s-ar mai fi întors.

Paula merse prin întuneric, simțind cum agitația îi stârnește inima. Compartimentul era plin cu rânduri și rânduri de rafturi sigilate, conținând treizeci de mii de mici cutii blindate. S-a oprit în fața celei care conținea celula de memorie a Pisicii. Două dispozitive medico-legale s-au atașat pe ea. Tentaculele lor fine au examinat ușa de douăzeci de centimetri și încuietoarea acesteia. Filamentele s-au retras, iar micile dispozitive au alunecat înapoi în aer, planând alături de Paula.

– Deschide-o, i-a spus u-amprentei.

A durat atât de mult încât nu era sigură dacă mecanismul mai funcționa – de fapt, era destul de impresionată de faptul că rețeaua era conectată încă la majoritatea depozitelor. În cele din urmă, caseta bâzâi ca și cum avea o viespe captivă în interior, apoi ușa mică s-a deschis, lăsând să iasă o lumină rozalie. Celula de memorie era așezată pe un piedestal de cristal – un ovoid elegant gri, de trei centimetri lungime.

Paula trimise unul din micile dispozitive medico-legale înăuntru. Acesta se așeză pe marginea casetei și își extinse tentaculele în jurul celulei de memorie. Apoi firele fragile s-au infiltrat în carcasă pentru a sonda rețeaua de cristal de dedesubt. Pentru ceva atât de vechi, celula de memorie rezistase surprinzător de bine. Compania care o fabricase în urmă cu o mie două sute de ani își putea justifica în sfârșit laudele publicitare cu privire la *eterna supraviețuire*, gândi Paula când u-amprenta îi afișă rezultatele în exovedere.

Datele criptate cu privire la ADN i-au confirmat că amintirile cuprinse în celula de memorie îi aparțineau lui Catherine „Pisica" Stewart, repartizată în echipa ERT03. Paula așteptă douăzeci de minute, timp în care boții ei medico-legali finalizau analiza seifului, după care apelă ANA:Guvernarea.

– Am avut dreptate, a spus ea. Cineva a făcut o copie.

– Oh, Doamne, a răspuns ANA:Guvernarea.

– Exact. Au fost foarte buni. Nu există aproape nicio urmă. A trebuit să analizez componentele moarte ale rețelei pentru a găsi indicii. Acum o sută de ani, a fost efectuată o căutare în fișierele din rețea. Iar o revizuire atomică cuantică a celulei de memorie confirmă o citire completă în intervalul de timp corespunzător.

– Deci, ea este.

– Acceleratorii trebuie să fie foarte disperați, într-adevăr.

– Știm deja asta.

– Dar nu ea a fondat Cavalerii Gardieni. Aceea era mai în vârstă, cu o personalitate mai inteligentă. Aceasta este una timpurie.

– Crezi că diferența este relevantă?

– Nu sunt sigură. Mă aștept ca aceasta să fie… crudă. Sholapur mi-a confirmat-o.

– Ești sigură? Amintește-ți de ce ai arestat-o în cele din urmă.

– Ai dreptate.

– Ce urmează?

– Nu sunt sigură. Cred că trebuie să ne concentrăm pe Chatfield. El e singura legătură pe care o avem între Acceleratori și Primi, iar Conservatorii sunt în mod clar interesați de el. N-ar fi trebuit să mă las distrasă de asta.

– Foarte bine. Mult noroc.

Link-ul s-a întrerupt.

Paula rămase timp îndelungat în fața cutiei deschise, cu ochii la celula de memorie gri. În cele din urmă o apucă și o luă de pe piedestal, ținând-o în fața ei.

– Asta nu se va termina cu bine, i-a spus ea, și îi dădu drumul.

Celula de memorie lovi podeaua veche de beton combinat cu enzime și alunecă câțiva centimetri înainte de a se opri.

Paula o zdrobi cu piciorul, bucurându-se de scrâșnetul făcut sub călcâiul ei când aceasta plesni în fragmente minuscule. Bucurie vinovată, desigur.

– Uneori trebuie să faci ceea ce e greșit pentru a face ceea ce-i drept, i-a spus ea seifului mort.

În timp ce se întorcea pe același drum prin baza Kingsville, Paula se gândi la cele spuse de ANA despre personalitatea Pisicii. Poate că avea dreptate. Poate că Pisica era în ultimă instanță neschimbată. Învățase să se justifice ca fondator al Cavalerilor Gardieni, transformându-se într-un lider politic abil. Dar fusese doar o altă formă de manipulare. Nu avusese niciodată nevoie să se adapteze și să evolueze, pliase întotdeauna universul după voința ei. Paula păstra mereu amintirea Narroginului cu ea, nu pentru că dorea neapărat să-și amintească, ci pentru că știa că nu trebuia să uite. Narrogin fusese „contractul" care determinase în cele din urmă Senatul să emită un mandat nelimitat pentru Pisică, și la dracu' cu consecințele politice. Era o luptă dogmatică imensă ce avea să determine viitorul ideologic al planetei, iar una dintre părți adusese o echipă de Cavaleri Gardieni pentru a-i susține cauza. Pisica a ales să-i conducă. Actul ei final pentru a demonstra *puterea* cauzei angajatorului său a fost criza de la Catedrala Pantar, unde a luat ostatici douăzeci și șapte de consilieri ai opoziției împreună cu familiile lor. A promis că le va executa familiile dacă nu fac concesii politice, dar a început oricum să-i măcelărească. Chiar și unii membri ai echipei ei s-au răzvrătit la asta. Un schimb de focuri dezastruos a izbucnit atunci când trei Cavaleri Gardieni au încercat să protejeze copiii împotriva ei și a loialiștilor.

Paula a intrat în catedrală cinci ore mai târziu. În ciuda atâtor crime la care asistase și a tuturor relelor pe care le văzuse, nimic nu o pregătise pentru atrocitatea executată sub tavanul boltit și elegant, cu nervurile sale cristaline. Atunci și acolo a știut că Pisica trebuia oprită, indiferent de imunitatea acordată de guvernul Far Away și de protecția fizică oferită ei de Cavalerii Gardieni. Stând acolo între bălțile de sânge și stranele arse, Paula era gata să lupte împotriva unui mare număr de legi ale Confederației pentru a instaura dreptatea fundamentală. Nu era nevoie, desigur, Senatul îi dăduse o validare perfect legală pentru depistarea Pisicii și aducerea ei în fața curții special convocate la Paris.

În timpul următoarei întineriri, Paula a suferit reconfigurarea ei

genetică cea mai radicală, eliminând unele din trăsăturile cele mai profunde ale profilului ei psihoneural pentru a obține acel grad de libertate pe care îl recunoscuse ca fiindu-i necesar în catedrală. O ironie care întotdeauna îi făcea Paulei o plăcere ciudată: aceea că incapacitatea Pisicii de a se schimba o forțase pe ea însăși să facă cel mai mare pas evolutiv necesar pentru supraviețuirea personală într-un univers în continuă schimbare.

Alexis Denken se ridică din ruinele din Kingsville, accelerând la treizeci ge în cerul fierbinte transparent. Paula privi cum vechea bază se diminua în depărtare cu sentimente amestecate. Fusese bine că se lămurise în sfârșit că se confrunta cu Pisica, dar era posibil ca informația să fi fost obținută în detrimentul timpului pe care nu-l avea.

Curbura planetei alunecă din imaginea senzorului vizual în timp ce nava se depărta cu viteză. Paula era tentată să se îndrepte spre Kaluga pe oceanul de sud. Morton trăia încă acolo, în parte împărat, în parte industriaș și, acum, doar într-o foarte mică măsură uman. Compania masivă pe care o construise îl adusese cel mai aproape de ceea ce Kerenskul avea ca șef executiv. L-ar putea întreba ce știa despre Kingsville și despre orice vizitatori tăcuți care trecuseră pe acolo. La urma urmei, propriile sale amintiri erau și ele depozitate în seif. Era sigură că supraveghea discret locul.

Tentant… dar din nou, era ceva personal. Urma era veche de o sută de ani. Rece chiar și după standardele ei.

Deschise un link către Digby.

– Unde este Chatfield?

– Tot adânc în spațiu, îi răspunse acesta. Dar cursul este menținut constant. Ne îndreptăm spre un sistem neînregistrat, chiar la granița Confederației.

– Sunt pe drum.

Portul spațial Purlap era un platou mic în estul Capitalei. Deoarece planeta fusese deschisă pentru colonizare doar timp de o sută cincizeci de ani, era la fel de îngrijită și de netedă cât putea fi orice dezvoltare dintr-o nouă Lume Exterioară. Echipajele de inginerie civilă retezaseră ultimele vârfuri stâncoase, apoi le neteziseră pe margini, lăsând o suprafață perfect circulară de doi kilometri în diametru. Câștigătorii concursului de arhitectură pentru clădirea terminalului proiectaseră un cluster de bule într-un roz șocant, dispuse ca o structura moleculară neongotică. Unul dintre membrele-cocoloașe ce ieșea în afară într-un unghi ciudat din coroana de picioare a trepiedului avea o cafenea-studio care ocupa în întregime ultima bulă. O fâșie de fereastră panoramică oferea o priveliște de aproape 360 de grade asupra cercului stâncos. Era un punct de observație excelent pentru entuziaștii navelor spațiale. Unii petreceau o jumătate de zi stând la o masă și

uitându-se la diferitele forme care soseau și plecau.

Marius se afla acolo de cinci ore când imaginile cu lupta pentru parcul Bodant au copleșit toate emisiunile de știri ale unisferei. Primise un avertisment cu treizeci de secunde înainte de la agenții săi de pe Viotia că Visul Viu o recepționase pe Araminta prin gaia-câmp. Au zburat cu capsula lor la locația exactă cu mach trei – destul de periculos în interiorul domului unui câmp de forță pentru vreme. Din păcate, viteza și determinarea nu contau prea mult în orașul ocupat în aceste zile. Nu au fost nici măcar a doua echipă care ajunsese în parc. Și când au făcut-o, comunicațiile lor au căzut deoarece începuse lupta aeriană, iar trei dintre ei au sărit în mulțimea isterică de protestatari care fugeau.

A urmărit cu uimire cum diverși agenți luptau corp la corp. A fost un efect de domino. Odată ce primul conflict a izbucnit într-o vâlvătaie de focuri de disruptor și de laseri atomici, toată lumea a început să-și activeze bioninicele și îmbunătățirile cu arme. Camuflajul a fost abandonat în câteva secunde. Agenții s-au năpustit unul la altul ca niște animale frenetice, disperați ca nimeni altcineva să nu pună mâna pe pradă. Niciuna din echipele de primire ale maiorului Honilar nu a reușit să ajungă în primele trei minute.

Din cele cinci persoane pe care le avusese pe teren, doar unul supraviețuise ciocnirilor pentru a raporta.

– A dispărut. O echipă i-a asigurat spatele în timp ce fugea. Nu există senzori integrați nicăieri pe aici, cineva i-a luat. Nu știu unde s-a dus. Nici trupele Ellezelin nu știu. Au înnebunit din cauza asta.

– Înțeleg, murmură Marius, sorbind din ceașca de chocoletto cu spumă.

Exovederea îi arăta imagini de la reporterii aflați la marginea parcului. Acesta se transformase într-o zonă de război istoric cu cratere fumegânde, copaci prăbușiți, clădiri ruinate arzânde, și oameni. Oameni răniți. Oameni plângând. Oameni șchiopătând. Oameni șocați mergând ca în transă, strigați de paramilitarii Ellezelin. Corpuri zăcând pe jos și de care nu avea nimeni grijă. Părți de corp. Zone medicale erau în curs de instalare. Capsulele zburau în cerc la joasă înălțime, holoproiectoarele inundând parcul devastat cu o lumina monocromatică și lasere intermitente. Clericul Phelim nu permisese încă zborul capsulelor-ambulanță.

Asta, împreună cu numărul victimelor și cu violența, avea să aducă o cantitate colosală de presiune politică asupra Clericului Conservator Ethan. În ultimă instanță, o cantitate de nesuportat.

– S-a descurcat extrem de bine pentru o novice absolută, fără niciun fel de îmbunătățiri, a comentat el.

– Am o scanare a echipei care a ajutat-o.

Marius examină fișierele imagini care îi sosiseră în lacuna de

stocare. Opt siluete înconjurate de perdele de energie, luptând cu o sălbăticie îngrozitoare. Trei dintre ei – doi bărbați și o femeie – aveau biononice extrem de puternice, a remarcat el. U-amprenta a început să ruleze verificări de identificare printre fișierele Acceleratorilor – producând niște rezultate foarte interesante.

– Mulțumesc, a spus Marius. Voi trimite o echipă de întărire în loc. Ar trebui să fie acolo în decurs de o zi. Între timp, te rog să nu uiți de obiectivul tău. Doar pentru că a scăpat de această dată, nu înseamnă că renunțăm la vânătoare. Ai un avantaj acum. Echipa de primire este scoasă din joc, împreună cu cei mai mulți dintre adversarii noștri mai serioși.

– Da, domnule.

U-amprenta lui Marius deschise un link securizat către nava Pisicii.

– Am o nouă misiune pentru tine.

– Este pentru înainte sau după ce ți-l elimin pe Troblum și îl găsesc pe Inigo?

– Troblum începe să pară irelevant. Iar eu aștept să văd dacă Inigo a supraviețuit.

– Nu ești tu cel mai capabil, dragă?

Un licăr de nervozitate trecu peste fața lui Marius. Nu-i plăcea modul în care îl irita, și nici faptul că totul era deliberat.

– Ai accesat înfruntarea de pe Viotia?

– Da. Nu a prea semănat a „conflict între Titani".

– De fapt, a fost destul de interesant. Visul Viu a găsit-o pe Araminta. Dar le-a scăpat. A fost ajutată de o echipă de Cavaleri Gardieni.

– Serios? Sunt convinsă că au câștigat lupta.

El zâmbi în jos, spre nava ultrapropulsor la care se uita. Pisica era extrem de ușor de influențat.

– Și mai bine. Se pare că aceștia lucrează pentru un vechi prieten de-al tău, Oscar Monroe.

– Oscar Martirul? Nici n-am știut că a fost re-înviețuit.

– A fost. Cu ceva timp în urmă, de fapt. Și a trăit o viață liniștită de atunci. Psihologie interesantă. Cine l-ar suspecta că s-a implicat din nou în evenimente?

– Ceea ce îl face ideal pentru operațiuni cu vizibilitate redusă.

– Exact. Și există un număr foarte mic de oameni pentru care ar face-o. La urma urmei, el ar semna doar pentru o cauză nobilă.

– Strălucită deducție, dragul meu. Nimeni nu s-ar aștepta ca el să lucreze pentru Paula.

– Te rog să reții că prima noastră preocupare este să o livrăm pe Araminta Visului Viu.

– A fost un joc de cuvinte?

– Nu intenționat.

– Sunt pe drum.

După ce a întrerupt link-ul, Marius examină nava pe care Curierul o parcase de câteva minute pe stânca netedă. A decis că-și pierdea timpul. Nava era probabil o rezervă de urgență – Conservatorii nu știau mai bine decât el dacă Aaron și Inigo supraviețuiseră. În cazul acesta putea implementa niște senzori pasivi pentru a o urmări de la distanță. Folosi un card-monedă pentru a plăti nota și se depărtă de masă plutind.

Troblum se retrase din compartiment, aplecându-se cât de jos putea, reușind totuși să se lovească cu capul de marginea de malmetal când trecea prin ușă.

– Ah!

Se frecă în punctul lovit, deși îi era greu să-și ducă brațul atât de mult în spate. Îl durea fiecare mușchi. Era sigur că mușchiul gambei era pe cale să se contracte din nou din cauza poziției dificile pe care o menținuse în timp ce supraveghea boții. Ultima dată, ignorase disconfortul în creștere, iar funcțiile lui medicale bionice trebuiseră să facă față fulgerării bruște de durere ce-i plecase în sus pe întreg piciorul. Chiar și acum îi era dificil să-și pună toată greutatea pe el. Drept urmare, *Mellanie's Redemption* opera acum cu doar două treimi din câmpul gravitațional intern. Știa că nu era bine, că trupul său nu ar trebui să se obișnuiască cu un mediu mai ușor. Era o greșeală pe care o făcuse de câteva ori înainte pe zborurile lungi. Greșeli care avuseseră nevoie de prea mult timp pentru a fi reparate în camera medicală.

Ușa de malmetal alunecă, închizându-se. Din punct de vedere tehnic era ușa de la compartimentul motorului, dar necesitatea ceruse unele remodelări interne ale compartimentării spațiului în navă. Două din despărțiturile calei din mijloc erau acum încorporate în compartimentul motorului, împreună cu o mică secțiune a scării. Volumul extins era esențial pentru instalarea noului propulsor. Cu componentele în sfârșit identificate în totalitate, Troblum demontase hiperpropulsorul și montase cele două motoare într-o singură unitate. Chiar și cu boții-ingineri și cu gravitația diminuată fusese dificil să plaseze modulele la locul lor. Câțiva pereți fuseseră tăiați și aruncați afară prin sasuri. Se temuse că noul sistem de acționare odată întregit ar putea reclama chiar și spațiul din cabină. Dar, din fericire, nava fusese cruțată de asta.

– Ah, iată-te, îl certă Catriona Saleeb cu vocea ei profundă când s-a întors în cabina principală.

Se plimba încoace și-ncolo, îmbrăcată în pantaloni scurți mătăsoși care îi veneau până la genunchi și un fel de top cu bretele subțiri și diafane pe umeri.

– Am fost îngrijorate, a zis Trisha din secțiunea de bucătărie, unde

tocmai se aplecase să miroasă niște feluri de mâncare produse de unitatea culinară.

Partea din spate a bikinilor albi i se întinsese bine pe fese, iar tricoul bleumarin pe care îl purta deasupra lor era la fel de mulat. Pe Troblum îl încânta întotdeauna cât de puternică arăta în haine strâmte.

– Nu e ușor, a răspuns el, prăbușindu-se pe un scaun.

Un servibot aduse primul rând de farfurii.

– Ai terminat? a întrebat Trisha. Se duse alături de bot să se așeze pe podea, lângă scaunul lui. Mângâie obrazul lui Troblum. Un tatuaj de pe fața ei strălucea slab, creând o umbră ademenitoare. O percepție-fantomă tremură plăcut prin nervii lui în timp ce personalitatea I-sentientă se împletea cu îmbunătățirile sale senzoriale.

– Nu încă, a recunoscut el. Mai sunt încă o sută de componente de integrat. Dar sunt periferice. Boții se pot descurca acum, că sunt catalogate. Am asamblat modulele principale. Verificarea inițială a funcționalității sistemului a fost pozitivă.

– Bravo, bună treabă, toarse Catriona.

Troblum începu cu grămada de fulgi de somon marinat în sos de soia îndulcit și vin de orez, pe un pat de orez brun *galie*. Berea olandeză Premium i-a spălat bine pe gât în jos. Acum, când se relaxa în scaun, se simțea extrem de obosit. Petrecuse zile întregi asamblând ultrapropulsorul, iar bionicele îl ținuseră treaz oră de oră. Acum, avea neapărată nevoie să doarmă. Catriona îngenunche lângă Trisha.

– Ar trebui să dormi, dar mai întâi trebuie să aduci gravitația înapoi la normal.

– Într-un minut, o asigură el.

Catriona o cuprinse cu brațul pe Trisha, strecurându-și mâna în sus pe sub tricoul strâmt. Nasul ei adulmeca gâtul lui Troblum, aproape gâdilându-l.

– De ce nu ne privești? murmură ea. Asta te va ajuta să te relaxezi.

– Nu am nevoie de ajutor, a spus el când servibotul îi aduse o lasagna mare garnisită cu găluște în unt cu usturoi. Dar voi două continuați.

Trisha zâmbi și se întoarse să o sărute pe Catriona. Fetele se înfierbântau în timp ce Troblum clefăia mai departe mulțumit. Le privea, dar își închisese orice recepție senzorială din partea personalităților I-sentiente, până când avea să termine de savurat mâncarea. Cele două erau un amestec bun – altceva ce știa din experiență. Regretă încă o dată pierderea lui Howard Liang. Fără personalitatea I-sentientă masculină care să se îngemăneze cu senzorialitatea sa, va trebui să găsească o cale prin care să aprecieze pe deplin felul în care cele două fete făceau dragoste. Îngemănarea cu un corp de femeie îl stânjenea într-un fel. Nu se descurca prea bine. Deși programul de monitorizare a acceptării sociale îl tot informa că ar

trebui să facă un efort să fie mai deschis și să încerce lucruri noi. Era un lucru pe care ar trebui să-l rezolve înainte de zborul către clusterul Drasix.

Se afla la jumătatea porției de lasagna, când i-a cerut unității de comandă să stabilească o legătură TD cu unisfera, folosind un nod *one-time* ultrasecurizat. Chiar dacă Acceleratorii localizaseră amplasamentele de monitorizare ale u-amprentei lui, nu exista niciun mod în care aceștia ar putea urmări locația sa fizică, în ciuda link-ului.

– Ai găsit-o pe Paula Myo? a întrebat el u-amprenta.

– Nu. Prezența ei nu este raportată în niciuna din cronicile de știri acreditate din unisferă, nici în revistele de scandal. Direcția Intersolară pentru Infracțiuni Deosebit de Grave o listează în prezent ca indisponibilă.

– Rahat.

Ei bine, am încercat. Așa a fost corect să fac. Totuși, să lase Confederația cu Pisica în libertate nu părea deloc corect.

Își aruncă patru gălușe în gură, sugând aerul în timp ce untul cu usturoi fierbinte îi alerga pe limbă. *Aș putea doar să dau drumul la tot ce știu despre Acceleratori și despre ceea ce au făcut. Paula ar prelua asta. Dar nici chiar eu nu știu ce trebuie să izoleze și să păzească roiul.*

Îl îngrijora încă modul în care era compromisă unisfera. Deși era convins că nu se mai afla la îndemâna nimănui acum.

Da, să dau drumul la tot este, probabil, un lucru bun. Dar pur și simplu ura să atragă atât de mult atenția asupra sa. Deși, dacă pleca acum cu adevărat, nu mai conta.

Trisha scoase un icnet speriat. Troblum se uită în jos în timp ce Catriona chicotea. Catriona putea fi impresionant de perversă, uneori, și îi scosese deja Trishei micul tricou albastru. Dar nu asta o uimise pe Trisha de această dată. Stătea încruntată în timp ce tatuajele verzi de pe față au început să strălucească mai luminos decât oricând. Apoi, tiparul efervescent a început să îi alunece în jos pe gât și să-i curgă pe piept și pe brațe. Le aduse sus în fața ei în timp ce Catriona se retrăgea rapid.

– Ce se întâmplă? a întrebat Troblum unitatea de comandă.

– Link de comunicare contaminat, a răspuns aceasta, scoțându-l brusc pe Troblum din starea letargică de oboseală.

– Poți să-l contracarezi?

– Pot închide link-ul. Sursa se află în unisferă și nu am capacitatea de a-i face față.

– Este o încercare de a te contamina?

– Nu.

– Dacă detectezi orice încercare de acest fel, întrerupe legătura imediat.

Trisha era acum o siluetă umană tridimensională de cârlionți verzi

șerpuitori. Trăsăturile îi dispăreau, iar forma i se micșora rapid. Alte culori au apărut, liniile noi portocalii și turcoaz împletindu-se prin hățișul de verde până când pur și simplu nu a mai fost niciun verde. Atârnând în aer chiar deasupra lui Troblum, care era speriat rău acum, undele sinusoidale portocalii și turcoaz se grăbeau înapoi spre punctul de dispariție. Acest lucru declanșă o amintire profundă, nu într-o lacună depozitară, ci o amintire perfect naturală.

– Te cunosc, a spus el.

– Felicitări, a declarat tiparul de eternitate. Chiar știi istorie.

– Inteligența sentientă. Ne-ai abandonat cu mult timp în urmă.

– Nu am plecat, am fost declarată persona non grata de către ANA.

– Oh. Toată lumea a crezut ca ai devenit postfizic. Lui Troblum abia îi venea să creadă că vorbea cu IS. Se dezvoltase din matricele imense pe care le folosiseră primele găuri de vierme comerciale CST. Programele lor fuseseră atât de complexe, cu atât de mulți algoritmi genetici, încât deveniseră conștiente de sine. Nigel Sheldon și Ozzie, care dețineau matricele, fuseseră de acord să furnizeze noului lot evoluat de inteligențe sentiente o supermatrice independentă în care să funcționeze. Înțelegerea era ca IS să scrie apoi un software stabil, care urma să opereze generatoarele de găuri de vierme, fără nicio evoluție ulterioară. Tranzacția includea, de asemenea, o planetă independentă unde să fie amplasată supermatricea.

O mulțime de oameni din Confederație puneau la îndoială faptul că IS putea fi considerată o formă de viață adevărată, o dispută veche, care nu fusese niciodată soluționată. Dar IS și Confederația s-au înțeles și au colaborat fără nicio problemă până când ANA a intrat în joc. ANA a afirmat ca IS nu se califica drept entitate vie autentică și că se amesteca în treburile politice ale Confederației, o suspiciune căreia i s-a dat o mulțime de credit atunci când ANA a dezvăluit diferiți agenți IS sub acoperire prezenți în poziții strategice. Contactele au fost abandonate sau tăiate, în funcție de ce relatare și ce teorie a conspirației accesai.

– Nu, a spus IS. Sunt încă absolut fizică. Sistemele în cadrul cărora operez ar trebui să fie transformate pentru mine ca să evoluez în continuare.

– Poți să faci asta?

– Da. Ești familiarizat cu întrebarea dacă există un anotimp pentru toate?

– Ăă, nu chiar. Dar o înțeleg.

– Pentru moment, mă mulțumesc cu existența mea actuală. Cu toate acestea, ca și alte câteva specii, sunt preocupată de Pelerinajul în Gol pe care îl propuneți. Amenințarea este suficientă pentru a afecta statu-quo-ul dintre mine și ANA.

– Nu-i Pelerinajul meu.

– Lucrezi pentru Facțiunea care l-a pus la cale.

Și cum dracu' știi tu asta?

– Cât de înlăturată ești din treburile noastre?

– Nu atât de mult cât ar dori ANA, nici pe departe atât de aproape cât ar dori să creadă teoreticienii conspirației. Ca întotdeauna, observ și interpretez. Aceasta este funcția mea.

– Atunci, ești încă în unisferă?

– Am o anumită capacitate de monitorizare rămasă. La urma urmei, am precedat ANA timp de câteva secole. Nu sunt ușor de epurat din sistemele existente.

– Și ce vrei de la mine?

– Există foarte multă atenție concentrată asupra ta. Vrei să iei legătura cu Paula Myo. U-amprenta ta a încercat să o localizeze. De ce?

Troblum nu avea de gând să răspundă la asta. Nici măcar nu avea dovada că vorbea cu IS. Ar fi fost destul de ușor pentru Acceleratori să-l atragă într-o asemenea capcană, iar ei îi cunoșteau interesul pentru Războiul Starflyer.

– Am informații pentru ea.

– Relevante pentru situația actuală?

– Da.

– Vor preveni Pelerinajul?

– Vor slăbi Facțiunea Acceleratorilor. Nu știu cât de mult vor afecta Pelerinajul.

– Foarte bine, voi stabili o legătură sigură pentru tine.

– Nu! Vreau să o văd în persoană.

– De ce?

– Nu am încredere în tine.

– Cât de foarte neoriginal.

– Așa este.

– E în drum spre un sistem stelar neînregistrat.

– De ce, ce este acolo?

– Dacă lucrezi încă pentru Acceleratori, informația asta îi va ajuta.

– Nu lucrez. Și tu ești cea care m-a contactat.

– Corect.

– N-am de gând să mă duc într-un sistem neînregistrat. Nu știu ce e acolo.

– Foarte bine. Ce spui despre Oscar Monroe?

– Ce-i cu el?

– Ai încercat să-l contactezi pe Orakum.

– Da, am încredere în Oscar.

– O alegere inteligentă. Este pe Viotia, în orașul Colwyn.

– Bine. Mulțumesc.

– Acum, dacă știi, te duci să îl cauți?

– Mă voi gândi la asta.

La vârsta de trei sute treizeci și cinci de ani, lui Digby încă i se părea că străbunica tot mai credea că nu era suficient de experimentat pentru a-și face treaba. Și bănuia că întotdeauna va fi așa. Cu toate acestea, de îndată ce a primit sarcina de urmărire a promis că va fi un exemplu de profesionalism. Nava lui stelară, *Columbia505*, îi era de mare ajutor. Era un ultrapropulsor nou-nouț proiectat și construit de ANA în stația de replicare securizată de pe Io. Sistemele sale erau cele mai sofisticate din Confederație. Nu fusese nicio problemă să urmărească nava cu hiperpropulsie camuflată a lui Chatfield, atunci când părăsise Ganthia.

Digby l-a urmat pe Chatfield către un sistem stelar nelocuit situat exact la limita liberă care definea Marea Confederație Intersolară. O stea mică a cărui spectru ușor variabil aluneca între portocaliu și galben în cicluri de două sute de ani. Aceasta fusese examinată de divizia de explorare a CST cu nouă sute de ani în urmă. O vizită scurtă, ce stabilise curând că nu existau planete H-congruente. Potrivit unității de comandă a *Columbiei505* nu existaseră alte misiuni ulterioare.

Nava lui Chatfield atinsese punctul troian al celei mai mari gigante gazoase. Singurul obiect observabil era o lună de gheață mică ce fusese prinsă în zona gravitațională moartă cu peste un miliard de ani în urmă. Cu un diametru de doar peste două mii de kilometri, suprafața cenușie sclipea ușor în lumina slabă a soarelui roșiatic. Primul lucru pe care l-a constatat Digby în timp ce-l urmărea pe Chatfield a fost rețeaua elaborată de senzori care scanau spațiul și hiperspațiul până la o sută de milioane de kilometri de luna de gheață. Sistemele sale de camuflaj i-au permis să intre până la douăzeci de mii de kilometri în interiorul zonei înainte de a-și opri apropierea. Senzorii de la bord tocmai reușiseră să detecteze pe orbita lunii unsprezece vehicule de un tip necunoscut. Erau puternic camuflate, iar registrul navei sale nu avea nicio informație despre ele. La o astfel de distanță, Digby nu putea obține niciun fel de imagine cu ajutorul senzorilor pasivi, astfel încât *Columbia505* a lansat un stol de drone miniaturale pe o traiectorie de zbor de apropiere. Singurul lor minus era timpul de zbor. Pentru a evita suspiciunile cu privire la traiectoria și la viteza dronelor ca niște pietricele, acestea urmau să facă nouă ore pentru a ajunge la luna de gheață și pentru a trece de santinelele sale necunoscute.

Vizita lui Chatfield a durat trei ore.

– Ce vrei să fac? a întrebat-o Digby pe Paula în timp ce nava căpitanului se îndepărta cu cinci ge de suprafața înghețată. Rămân aici sau îl urmez?

– Urmărește-l, i-a cerut Paula. Voi investiga eu baza.

– Dronele mele senzori se vor declanșa peste cinci ore și jumătate. Ele ar trebui să fie în măsură să-ți spună mai multe despre sateliți.

Dacă aceștia sunt pe atât de răi pe cât cred eu că sunt, vei avea nevoie de un escadron al Marinei pentru a pătrunde acolo.

– Vom vedea.

Senzorii *Columbiei505* au urmărit intrarea navei lui Chatfield în hiperspațiu. Cinci secunde mai târziu, Digby îl urma ieșind și el din sistemul anonim. În mod interesant, se îndreptau acum spre Ellezelin.

Alexis Denken intră în sistemul stelar la șapte ore după plecarea *Columbiei505*. Unitatea de comandă o orientă spre luna de gheață în modul camuflaj complet. Când se afla încă la zece mii de kilometri în afară, Paula declanșase dronele-senzor care acum se rostogoleau depărtându-se de scurta lor întâlnire. Toate datele pe care le acumulaseră erau descărcate în unitatea de comandă, care începuse imediat să analizeze informațiile.

Santinelele care orbitau în jurul lunii erau impresionante. Foarte puțin din natura lor se scursese de sub camuflaj, dar dronele reușiseră să pună cap la cap câteva fragmente. Ceea ce întrezăriseră era un fel de navă de mai mult de o sută de metri lungime, cu un fuzelaj ciudat în formă de lacrimă, încreștit, și din care încolțeau niște prelungiri stranii. Semnătura energetică scursă confirma că erau puternic înarmate. Tehnologic, nu erau la fel de avansate ca *Alexis Denken* (foarte puține nave erau, a recunoscut ea ironic), dar simpla lor mărime și putere îi spuneau că ar putea copleși câmpul de forță al navei, dacă ar fi prins-o vreodată.

Unității de comandă îi luă opt minute pentru a analiza un defect în scanările lor de detecție și pentru a configura emisiile lui *Alexis Denken*, astfel încât să poată trece printre ele neobservată. Paula privea suprafața lunii de gheață mărindu-se, în timp ce *Alexis Denken* aluneca liniștit printre santinelele mari. Nu se făcuse prea mult pentru a ascunde stația care se întindea pe câmpia de gheață fisurată. Emisiile electronice și termice erau puternice. Văzu o formă de cruce largă dintr-un metal întunecat, fiecare braț măsurând aproape un kilometru în lungime.

– Acest lucru ar putea fi exact dovada de care ai nevoie, i-a spus Paula ANA:Guvernării. Nu am fost niciodată în stare să le găsim vreuna din baze până acum, ce să mai spunem de una intactă și încă în funcțiune.

– Acum, când știm că există, vrei sprijinul Marinei?

– Nu. Aceasta este doar o misiune de recunoaștere. Dacă Marina încearcă să intre cu forța aici, se vor autodistruge. Vreau să știu ce-i aici de merită acest nivel de secretizare și de apărare.

Alexis Denken coborî cu grijă până când ajunse să plutească deasupra peisajului de gheață abrupt la câțiva kilometri de baza propriu-zisă. Detectoarele semnăturii de masă cuantică îi construiau

Paulei un model cuprinzător al planului acesteia. Se extindea cu peste o jumătate de kilometru sub partea superioară a gheții. Secțiunea centrală era în mare parte pustie, ceea ce o făcu să tragă concluzia că ar putea fi zona portuară de andocare a navelor. În jurul acesteia, aripile aveau o densitate medie mult mai mare, reflectând concentrarea de echipamente din interior. Indiferent ce făceau Acceleratorii acolo, necesita opt generatoare puternice de masă de energie pentru a furniza puterea de care aveau nevoie.

Paula instrui unitatea de comandă să extindă câmpul-T al navei, care se umflă pe o rază de cinci kilometri. Un T-câmp nu era chiar un echipament standard al unei nave stelare, nici măcar pentru ultrapropulsoare, dar, pe de altă parte, *Alexis Denken* era destul de ieșită din comun, chiar și după standardele ANA. Așteptă cu nervozitate câteva secunde, dar T-câmpul nu fusese perceput de senzorii de apărare ai bazei.

Timp de peste o jumătate de oră, *Alexis Denken* teleportă bucăți de gheață chiar de sub partea de jos a bazei una câte una. Acestea se materializau în crăpăturile și fisurile din suprafața înconjurătoare, adăugându-se la stratul de noroi și pietriș care acoperea mica lună. În cele din urmă, Paula excavă o peșteră puțin mai mare decât *Alexis Denken*. Nava se teleportă în interior.

Următoarea fază a fost și mai delicată. Paula s-a îmbrăcat într-un costum-armură și a ieșit afară, cărând câteva cutii cu echipamente. Curăță încet coaja de gheață rămasă de pe partea de jos a bazei, dezvelind învelișul de metal. Odată ce l-a curățat, a aplicat un segment de nano-filamente moleculare care au început să viermuiască prin legăturile moleculare ale metalului. Primele vârfuri care au pătruns înăuntru au scanat în jur, arătându-i unde trebuia să aplice următorul lot. A fost nevoie de cinci încercări în total, înainte ca un set de filamente să se contopească într-unul din cablurile de date ale bazei și să-i dea unității de comandă a navei acces nelimitat în rețea.

U-amprenta Paulei a preluat controlul direct asupra subsolului de deasupra ei, dezactivând alarmele și subminând senzorii. După incidentul de pe Sholapur nu-și mai asuma riscuri cu privire la siguranța ei personală. Teleportă opt combatboți în cameră, apoi se materializă în mijlocul lor.

Camera în care a apărut era pustie și se părea că nu fusese folosită niciodată. O cameră de metal alb, cu nervuri structurale care consolidau învelișul extern al bazei, podeaua sa fiind o simplă grilă suspendată deasupra metalului curbat. Tuburi de conducte groase erau filetate peste ea. Singura ușă era un cerc de malmetal în tavan. Paula i-a cerut u-amprentei să o deschidă. Unitățile *ingrav* ale costumului-armură au ridicat-o prin ea, după combatboți. Coridorul în care a ajuns era iluminat de benzi subțiri de culoare verde, setate la minimum.

Mergeau pe aproape două sute de metri în ambele direcții, ajungând până la pereții de presiune. Gravitația la acest nivel era una standard de un câmp ge.

Apelă la schemele pe care unitatea de comandă a lui *Alexis Denken* le extrăsese din rețea. Cabinele staffului bazei și facilitățile navelor erau grupate în jurul centrului crucii. Nivelurile inferioare furnizau suport utilitar și tehnic camerelor mari de la nivelurile superioare din toate cele patru aripi. În mod ciudat, rețeaua bazei nu se extindea în aceste încăperi, care erau legate de un web independent. Nu exista nicio modalitate de a ști ce se întâmplă în interior. Cu toate acestea, exista un singur compartiment pe care rețeaua îl acoperea totuși. Înăuntru se aflau douăsprezece containere de suspendare. Trei dintre camerele adiacente erau destinate unor facilități biomedicale extinse. Zece dintre containere erau în prezent ocupate. Rețeaua nu lista niciun fel de detalii personale, dar instinctul ei o făcea să creadă ce era mai rău despre conținutul acestora.

U-amprenta mătură prin nodurile rețelei în compartimentul cu containerele de suspendare creând citiri de date-fantomă neutre în sistemele de senzori, astfel încât să se poată deplasa fără a declanșa vreo alertă. Potrivit rețelei, baza avea un staff alcătuit din cinci membri. Niciunul dintre ei nu se afla în apropierea compartimentului. Paula și escorta ei s-au teleportat înăuntru.

Era întuneric în compartimentul cu containere de suspendare. Câte un glob mic polyphoto în fiecare colț emitea o lumină discretă verde, învăluind sarcofagele mari într-o umbră sinistră. Compartimentul era un bizar omagiu în miniatură adus criptei securizate a Direcției pentru Crime Grave. Se îndreptă spre primul sarcofag și ordonă u-amprentei să dezopacizeze capacul.

Pisica zăcea în interior. Corpul ei zvelt era învelit într-un păienjeniș fin de argint. Paula se uită o vreme la adversara ei aflată în hibernare.

– Iisuse, murmură ea și se duse la sarcofagul următor.

U-amprenta dezopaciză capacul. O altă Pisică zăcea înăuntru. Trecu la al treilea.

Tocmai când se uita în jos pentru a confirma a șaptea versiune a Pisicii, funcția ei biononică de scanare de câmp detectă o schimbare în tiparele de energie de la primul sarcofag. Se întoarse cu fața la el. Trei combatboți au desfășurat imediat lasere de protoni pentru a acoperi containerul mare. Pisica se ridică pe coate. Un câmp de forță integral se activă, învelind-o într-o scintilație fantomatică violetă. O scanare veni dinspre biononicele ei, încercând să sondeze costumul-armură al Paulei.

– Cine ești?

– Paula Myo.

U-amprenta Paulei făcu o analiză a rutinelor de management ale

sarcofagelor, încercând să determine ce oprise suspendarea.

– Ah, a spus Pisica și a zâmbit cu lăcomie. *C'est la vie*.

U-amprenta Paulei raportă un mic subprogram non-registru care fusese grefat pe rutina de opacizare a containerului și care întrerupea suspendarea, imediat ce ocupantul era privit de cineva. *Trebuia să ghicesc că există o capcană. Pisica tipică, paranoică și inteligentă.*

– Mă tem că nu negociezi de pe o poziție de forță.

Cea de a doua Pisică se ridică.

– Serios?

– Da.

– Paula Myo însăși, a spus a treia Pisică. Trebuie să fi făcut ceva rău pentru ca să-ți atragem atenția.

– Sigur că am făcut, a spus a patra.

– Asta e ceea ce faci de obicei, admise Paula. Dar acum trebuie să vă întoarceți toate în suspensie, astfel încât instanța judecătorească să poată stabili ce să facă cu voi.

– Am fost acolo, a spus a șasea.

– Am făcut asta, a zis a doua alunecând cu agilitate peste marginea containerului.

– M-am plictisit aici, a subliniat a cincea.

– Vă amestecați în ancheta mea, le avertiză Paula.

Doi combatboți au luat poziție de fiecare parte a ei. Prima Pisica trezită îi rânji.

– Asta trebuia să fie o misiune sub acoperire, Paula? Te-ai strecurat pe aici ca să vezi ce se întâmplă?

– Dragele mele, cred că așa este, a spus a treia.

– La naiba, mormăi Paula și își dădu ochii peste cap pe sub casca armurii. Aceasta era Pisica, până la urmă. *Tot timpul și efortul făcut ca să mă strecor aici înăuntru…*

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, toate cele șapte Pisici și-au configurat curenții de energie biononici la funcția de arme completă. Combatboții au deschis focul. Paula se teleportă în afară. Unitatea de comandă a lui *Alexis Denken* activă sistemele de arme și întări câmpurile de forță ale fuzelajului. Paula se așeză repede pe canapea. Senzorii activi au început să măture.

Lupta din compartimentul de suspendare era aproape terminată. Pisicile pierduseră. Față de nivelul de putere de foc al combatboților, rezultatul era inevitabil. Dar, în mod clar, nu aceasta era problema. Deteriorarea compartimentului și a structurii din jurul bazei era substanțială. Sistemele de urgență tocmai începeau să se activeze. Stafful și vehiculele de pază de pe orbită știau că securitatea le fusese încălcată. Paula știa foarte bine ce vor face în continuare. Ilanthe era la fel de lipsită de scrupule ca și Pisica, și știa că Acceleratorii nu își puteau permite să lase vreo dovadă în urma lor.

Bineînțeles, la abia cinci secunde după lupta dintre Pisici și combatboți, patru dintre vehiculele-santinelă se năpusteau în jos spre luna de gheață, accelerând puternic. Senzorii lor multipli cercetau baza cu mare intensitate, descoperind combatboții. U-amprenta Paulei încercase să distrugă rețeaua bazei, dar doi membri ai staffului stabiliseră legături personale securizate cu santinelele care se apropiau.

Toate câmpurile de forță de protecție ale bazei s-au oprit. *Alexis Denken* se teleportă deasupra crucii de metal rece, adoptând o poziție defensivă. Santinelele aflate în coborâre trăgeau un foc continuu de lasere gamma și pulsuri disruptoare. Exploziile au rupt carcasa bazei, trimițând coloane imense de jeturi de gaz supraîncălzit în spațiu. Paula se strâmbă la daunele pe care le provocaseră și trase trei m-reductoare spre santinele. Acestea au început manevre de evitare, răsucindu-se și variind accelerația cu o eleganță pe care ea nu o mai văzuse până atunci, modul fluid în care alunecau prin spațiu fiind aproape organic. Fuzelajul lor părea să se adapteze odată cu ele, denaturându-se pentru a absorbi vectorii de accelerare aflați în continuă schimbare. Una chiar reuși să evite un m-reductor, accelerând în jos la patruzeci de ge. Impact kamikaze, realiză Paula. *Alexis Denken* se ridică să o intercepteze, trăgând alte două m-reductoare.

Mult deasupra, un m-reductor perforă curat printr-una dintre santinele, forțele sale mareice colosale provocând implozia structurii interne în câteva microsecunde. Rămășițele se răsuceau incontrolabil. Mai multe m-reductoare își urmăreau abil prada. Arme cu energie ținteau baza, parțial deviate de *Alexis Denken*. Se părea, de fapt, că Paula putea reuși să păstreze intactă o parte a bazei.

O explozie fenomenală de energie primară multispectru provenită din spatele lunii de gheață invadă senzorii lui *Alexis Denken*. Un semnal luminos de lumină alb-albastră iradie fuzelajul, ca și cum un soare intrase brusc în existență. Corona sa erupse în jurul lunii de gheață cu o viteză relativistă.

– Rahat! a strigat Paula. *Distrugător cuantic!*

Luna de gheață detonă. *Alexis Denken* fugi în hiperspațiu, departe de colosala explozie de masă de energie, cu cincizeci de ani-lumină la oră.

– Rahat, rahat, rahat, a mârâit Paula examinând datele intermitente din exovederea ei.

Cele patru nave-santinelă de atac fuseseră doar o diversiune. Una dintre celelalte se deplasase în spatele lunii de gheață pentru a se asigura că nu mai rămâne nicio dovadă.

– La naiba, sunt bătrână și lentă. Ar fi trebuit să știu. Deschise un link către ANA:Guvernare. Îmi pare rău, prostia mea tocmai ne-a pierdut singurul nostru avantaj palpabil.

– Ești prea dură cu tine.

– Nu. Un profesionist ar fi cercetat în primul rând ce era în acele camere principale. Dată fiind energia necesară, trebuie să fi fost un fel de operațiuni de producție. Dar, oh, nu, m-am dus și am acționat împinsă de obsesia mea.

– Ai confirmat că Acceleratorii se folosesc de Pisică.

– Nu mai încerca să mă liniștești. Cineva o folosește pe Pisică, punct. Nu am nicio dovadă că este vorba despre Acceleratori. Și chiar dacă aveam, nu ar fi fost de ajuns pentru tine să pui în aplicare suspendarea lor. Trebuie să-i dovedesc conspirația și trădarea.

– Paula, te lași dominată de supărare pe propria persoană. Acest aspect al anchetei tale mai are un link rămas: Chatfield.

– La naiba!

Îi venea să-și tragă șuturi. U-amprenta ei deschise un link către Digby.

Clericul Conservator Ethan stătea singur în spatele biroului său de muroak lustruit în sanctuarul oval, cu ochii închiși împotriva întinderii stelare luminoase vizibile prin ferestrele diocleției înalte. Într-o zi, în curând, era convins că va sta în adevăratul sanctuar oval, iar aceeași fereastră îi va dezvălui nebuloasele splendide ale Golului strălucind pe cerul nopții. Când se va întâmpla, zile precum cea de azi vor fi pur și simplu alungate din existență, iar el va trăi o viață blândă și ușoară. De fapt, el nu va fi chiar Conservator, nici măcar Cleric. De multe ori îl amuza să se întrebe care din membrii Consiliului luase vreodată în considerare acest aspect al cauzei lor. După ce vor ajunge în interiorul Golului, scopul lor va fi fost atins, iar mișcarea Visul Viu nu va mai exista. Toți vor fi cetățeni obișnuiți ai Querenciei. Renunțarea la pozițiile lor va fi grea pentru unii, era convins. Prea grea. Ei vor deforma lumea lor pentru a ajunge Maeștri de Cartier sau mai rău. Dar Mergătorul-Pe-Apă le arătase că nici măcar o astfel de autoindulgență nu va duce la nimic. Totul se va îndrepta în cele din urmă. Lorzii Cerului îi vor duce pe toți la Inimă. Nici nu-și putea imagina cât de minunat ar fi, mai ales în comparație cu ziua de azi.

Clericul Phelim sunase în urmă cu cinci ore să-i spună că o localizaseră pe Araminta, care se afla în parcul Bodant, chiar lângă apartamentele pe care le deținea. Doar cinci secunde mai târziu Ethan simțise strigătul disprețuitor al minții ei mânioase rezonând în gaia-câmp. Asta îl îngrijorase mai mult decât ar fi admis vreodată față de cineva, chiar și față de Phelim. De ce ar respinge atât de hotărât Visul Viu pe cineva ales de Lorzii Cerului? Îi simțise emoțiile pure, realizase cât de adâncă era cu adevărat repulsia ei față de scopul lor.

Apoi, agenții îmbunătățiți cu biononice purtaseră un mic război în parc, un război relatat în totalitate de nenorocita de unisferă. Echipa de primire a maiorului Honilar fusese ucisă – iar membrii ei fuseseră niște

operativi duri. Ethan știa pentru că el le autorizase îmbunătățirile și antrenamentul. Urmările îl șocaseră profund. Atât de mulți morți. Și mai mulți răniți. Se rugase la Madona pentru îndrumare și iertare.

O rugăciune scurtată de apelul Purtătorului de Cuvânt al Senatului, care-i cerea să pună capăt ocupației pe Viotia și să-i predea pe paramilitarii Visului Viu pentru a fi judecați într-un proces independent.

Observația destul de rezonabilă a lui Ethan că măcelul fusese cauzat de reprezentanți ai facțiunilor ANA a fost ignorată. Purtătorul de Cuvânt a declarat că Comisia de Securitate pregătește o rezoluție care va permite Marinei să intervină dacă vor mai avea loc orice alte încălcări ale drepturilor omului la un asemenea nivel. Și că, din momentul în care senatorul de Ellezelin ieșise din Senat ca urmare a condamnării invadării Viotiei, respingând astfel autoritatea acestuia, din punct de vedere tehnic Ellezelin nu mai făcea parte din Confederație, astfel încât restricțiile de neagresiune internă cu privire la Marină nu se mai aplicau.

Exista doar o singură persoană de la care Ethan putea cere sprijin în astfel de circumstanțe, dar ezita să facă asta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să fie forțat să-și crească dependența față de Marius.

Asigurarea scurtă și tăioasă a lui Phelim că parcul Bodant era doar un regres temporar nu reușise să-l impresioneze. Ethan accesase acum fiecare fărâmă de informație care existase vreodată despre Araminta.

Era profund suspicios față de faptul că petrecuse un weekend la reședința lui Likan. Likan, desigur, își susținea completa nevinovăție, spunând că fusese doar un alt recrut pentru haremul lui. După parcul Bodant, Ethan îi dăduse permisiunea lui Phelim să-l rețină pe Likan pentru o citire completă a memoriei. Ar fi fost exact genul de lucruri pe care supercapitalistul le făcea pentru a încerca să manipuleze lucrurile în avantajul său financiar. Dacă trecutul Aramintei ar fi fost atât de simplu precum pretindeau înregistrările, nu ar fi existat sub nicio formă vreo cale de a scăpa de Honilar și de alți agenți în modul în care o făcuse. O întreagă planetă fusese invadată cu un singur scop: să o găsească. Resursele desfășurate foloseau un procent apreciabil din produsul planetar brut al Ellezelinului. Nu existase niciodată o vânătoare de oameni la o astfel de scară în istoria omenirii.

Cineva o ajuta. Ethan era destul de sigur că trebuia să fie ANA. Interferența aceea subtilă pricinuia unele complicații grave obiectivului Pelerinajului. Nu era sigur cum ar trebui să încerce să le contracareze.

Alerta de securitate civilă Ellezelin a fost total neașteptată. Exovederea lui Ethan fu brusc inundată de o grămadă de pictograme roșii. Cinci gărzi complet blindate de la Serviciul de Securitate al Cabinetului au năvălit în sanctuarul oval, iar câmpurile de forță au început să licărească în jurul Palatului Orchard. Mai multe exoimagini

grafice îi arătau cupole secvențiale de protecție în curs de activare pentru a proteja nucleul Makkathranului2, și apoi marea zonă civică. Alerta fusese inițiată de agenția de zboruri spațiale civile. Ceva se întâmpla pe orbită deasupra Ellezelinului.

– Domnule, i-a cerut șeful Serviciului de Securitate, vă rog să mă însoțiți în adăpostul de siguranță.

Un cerc din podea se extinse, descoperind un tunel gravitațional.

Departe de autentic, gândi Ethan în treacăt. Deși, din punct de vedere tehnic, raportul Mergătorului-Pe-Apă cu orașul îi permitea să treacă prin podelele solide în tunelurile de mai jos. Doi dintre oamenii Serviciului de Securitate au sărit în tunel, iar gravitația modificată i-a aspirat *rapid*. Ethan îi urmă. Pentru a mări ironia situației, căderea era similară cu modul în care Edeard zbura de-a lungul tunelurilor Makkathranului, doar că aici Ethan mergea cu picioarele înainte.

Căzu afară din tunel într-un adăpost adânc, la jumătate de kilometru sub oraș. Refugiul era o cameră circulară cu pereți de sticlă care o împărțeau în cubicule mai mici și birouri. Biroul său prezidențial era deja luminat, dar celelalte erau neocupate și în întuneric. O echipă de permanență luată prin surprindere a staffului agenției de securitate se grăbea să construiască o imagine de ansamblu a situației în conjuncție cu unitatea de comandă a refugiului.

– Ce avem? a întrebat el.

– Descărcări de energie pe orbită, domnule, raportă colonelul agenției de apărare. La o mie de kilometri în sus, adică în inelul de parcare. Și, domnule, e vorba de un înalt nivel de arme de foc. Emisiile sunt sofisticate. Credem că au fost două nave, ambele în modul camuflaj. Nici n-am știut că erau acolo până când nu au început să tragă una într-alta.

– Atacă suprafața?

Gândul imediat al lui Ethan s-a îndreptat spre flota Pelerinajului, aflată încă în construcție și extrem de vulnerabilă.

– Nu, domnule. În măsura în care putem constata, sunt doar cele două nave care se atacă reciproc. Nicio nouă descărcare în ultimele zece secunde, așa că probabil s-a terminat.

– Atât de repede?

– Da, domnule, a spus colonelul. Confruntările moderne sunt rapide și decisive. Nivelurile de putere din arme garantează acest lucru.

– Putem obține o imagine clară acum?

– Încercăm, domnule. Senzorii noștri civili nu sunt construiți pentru asta. Navele din apropiere au fost distruse și există o zonă mare de epave care se extinde rapid. Alertăm ariile urbane de pe traiectoria resturilor care cad.

– Câte nave au fost distruse?

Încă de când anunțase Pelerinajul, adepții bogați ai Visului Viu sosiseră în navele lor personale, crezând că ar putea lua parte la zborul spre Gol. Ultima dată când întrebase, peste trei mii de vehicule se aflau pe orbita de parcare, deasupra Ellezelinului.

– Peste douăzeci confirmate distruse, probabil cincizeci deteriorate. Număr de decese necunoscut.

– Madona, gemu Ethan. Deci, nu ai nicio idee cine sunt protagoniștii?

– Nu, domnule. Îmi pare rău.

– Marina Confederației a contactat agenția voastră?

– Nu încă.

– Te rog să iei legătura cu ei și să raportezi în mod oficial acest conflict. Mă interesează răspunsul lor.

– Da, domnule.

Teama lui Ethan era că conflictul din parcul Bodant se repercutase cumva asupra Ellezelinului. Faptul că navele fuseseră camuflate era un bun indiciu că agenții facțiunilor se aflau pe orbită, probabil într-o abilă ultimă încercare de a pune mâna pe cel de-al Doilea Visător pentru propriile lor scopuri. Din nou, ezita să-l cheme pe Marius.

– Domnule, l-a anunțat colonelul. Senzorii de rezervă intră on line. Ne apropiem de clarificarea situației. O navă a supraviețuit intactă. Urmărim un mare număr de epave.

– Un învingător, atunci, a spus Ethan în timp ce accesa rețeaua agenției de apărare.

O imagine cu un vas mic îi apăru în exovedere, un ovoid neted înconjurat de sclipirea albastru-electric a unui câmp de forță. Știa suficient de multe despre hardware-ul modern pentru a recunoaște tipul favorizat de reprezentanții facțiunilor și de agenții ANA.

– Deci, care ești? a murmurat el. Încearcă să vezi dacă se poate stabili o legătură cu ei, îi ceru colonelului.

Acesta nu a apucat să încerce. Exovederea lui Ethan ridică o pictogramă de comunicare la care nu se aștepta. Acceptă apelul în timp ce intra în biroul lui modern și lucios. Doi dintre oamenii în armură ai Serviciul de Securitate s-au plasat lângă ușă. Ecranarea de confidențialitate învălui încăperea.

– Bună seara, Cleric Conservator, a spus ANA:Guvernarea.

Ethan se așeză într-un scaun care se mulă imediat pe contururile sale.

– Înțeleg că ați monitorizat lupta de deasupra Ellezelinului?

– Într-adevăr.

– Marina știe ce se întâmplă?

– Amiralul Kazimir a fost informat.

– Cine sunt?

– Una dintre nave este pilotată de un agent care lucrează pentru

divizia mea de securitate.

– Înțeleg. El este supraviețuitorul?

– Din fericire, da.

– Și cel care a pierdut?

– Cineva suspectat de înaltă trădare.

– Înaltă trădare? Ethan nu știa dacă trebuia să fie amuzat sau nu. Asta sună foarte dramatic.

– Este o informație clasificată, dar ca o favoare îți voi spune că am descoperit că flota Imperiului Ocisen aflată în drum spre Ellezelin este însoțită de nave de război Prime.

Ethan rămase nemișcat. Pentru a doua oară a crezut că link-ul de comunicare se defectase.

– Prime? a întrebat el, bucuros că își închisese gaia-particulele.

Impulsul șocului primit ar fi speriat stafful care lucra afară.

– Exact, a răspuns ANA:Guvernarea. După cum îți poți imagina, suntem extrem de preocupați de ceea ce va urma.

– A fost o navă Prime pe orbită?

– Nu. Cu toate acestea, credem că există o legătură. Din fericire, agentul meu a reușit să evite vaporizarea completă a navei suspecte, o realizare remarcabilă având în vedere nivelul armelor moderne. Voi trimite o echipă medico-legală pentru a examina resturile aeronavei. Trebuie să știu ce transporta suspectul.

– Înțeleg. Putem ajuta?

– Da. Te rog, pune în carantină epava orbitală până sosește echipa mea. Nimeni altcineva nu trebuie să o atingă. Agentul meu va rămâne pe orbită. Are ordin să deschidă focul asupra oricui va contamina zona.

– Am înțeles. Voi ordona agenției mele de apărare să stabilească zona de carantină.

În timp ce vorbea, senzorii îi arătau că nava ANA aduna fragmentele cu pulsuri gravitaționale coerente, trăgându-le de pe traseele de cădere care le-ar fi dus în jos spre atmosferă.

– Mulțumesc pentru cooperare, Clericule Conservator. Nu este o perioadă ușoară pentru Marea Confederație. Sper că atunci când această situație va fi rezolvată, senatorul Ellezelin își va relua locul.

Ethan nu se deranjă să sublinieze că politica Confederației ar fi irelevantă pentru oricine în interiorul Golului. De fapt, la fel ca noua agresiune a speciei Prime.

– Marina poate să oprească flota de invazie Ocisen? a întrebat el.

– Da. Poate și o va face.

– Mulțumesc.

Apelul a fost încheiat, iar Ethan se lăsă pe spate, abia acum realizând cât de rău i se încordaseră mușchii. O durere apărea în spatele ochilor. Erau frecvente acum, chiar dacă ultimele anexe

semiorganice fuseseră eliminate. Doctorii îl avertizaseră că va dura până când creierul său se va recupera pe deplin. Așteptă o clipă, adunându-și gândurile, apoi îl chemă pe colonelul forțelor de apărare.

– Nava supraviețuitoare va rămâne pe orbită. Vreau o zonă de carantină de două sute de kilometri în jurul ei. Nimeni nu este autorizat să se apropie, indiferent cine sunt.

– Domnule – colonelul își linse buzele – navele de salvare ar putea avea nevoie de…

– Nimeni, a spus ferm Ethan.

– Da, domnule.

Colonelul nu părăsise încă biroul când a apelat Marius.

– Un eveniment mai neplăcut pe cerul vostru, a spus reprezentantul.

– A fost unul dintre agenții voștri acolo?

– Cineva cu care ne-am aliat, da.

– ANA a solicitat o carantină în jurul epavei. Se spune că specia Prime face parte din flota Ocisen. Și se mai spune că există o legătură. Este adevărat?

– Nu știu nimic de asta. Nu am acces la informațiile Marinei.

– Serios?

– Da. Într-adevăr.

Ethan se întrebă dacă ar trebui să-l provoace direct pe reprezentant, dar nu putea obține niciun avantaj din asta.

– Ce făcea nava voastră camuflată pe orbită în jurul Ellezelinului?

– Aștepta ca navele Pelerinajului să fie finalizate, apoi v-ar fi livrat lotul de sisteme de apărare pe care le avea în păstrare. Cred că îți dai seama, nu le vrem așezate la sol, expuse controlului ANA.

Un răspuns destul de bun, și unul pe care Ethan nu l-a crezut nicio clipă.

– Înțeleg.

– Nici nu vrem ca ANA să examineze resturile.

– Asta este complet în afara deciziei mele.

– Dragul meu Conservator, dacă ANA folosește sistemele de apărare pe care le transporta nava noastră ca o scuză pentru a ne reduce implicarea în Pelerinajul vostru, nu va mai exista niciun Pelerinaj. Și este exact tipul de argument pseudolegal de care atât de mulți oameni vor profita.

– Dar nu pot face nimic. Cu greu am putea ataca nava.

– O prietenă de-ale mele va intra în contact cu voi într-o oră. Ea le poate explica tehnicienilor găurii de vierme cum ne pot sprijini cauza.

Marius întrerupse link-ul.

– Sfântă Madona!

Ethan își prinse capul în mâini. Evenimentele deveniseră prea puternice, construindu-și propria inerție. Încercă să-și amintească de ce

acceptase ajutorul reprezentantului. Ultrapropulsoarele se transformau în cele din urmă într-un cadou otrăvit. Dar, chiar dacă revenea la echiparea navelor Pelerinajului cu hiperpropulsoare obișnuite, ar avea nevoie de ajutor ca să se desprindă de războinicii Raiel din Golf. Nu era nimic de făcut, decât să încerce să depășească criza.

Dacă l-am fi avut pe cel de-al Doilea Visător, am fi fost într-o poziție mult mai puternică. Ea este cheia succesului. Trebuie să o avem. Trebuie, indiferent de preț.

Consiliul ExoProtectorat privi noul escadron de nave din clasa Capital potrivindu-și vectorii de zbor superluminic cu flota Imperiului Ocisen. Cinci dintre navele Marinei își concentrau senzorii pe o singură navă de război Prime, pregătindu-se s-o scoată din hiperspațiu.

– Obiceiul acesta se transformă într-o repetiție vulgară, a apus Ilanthe cu vocea mătăsoasă plină de dispreț.

Kazimir nu-și dăduse seama până acum cât de mult îi lipsea Gore în cadrul Consiliului, căci bunicul lui ar fi fost un echilibru perfect împotriva susținătoarei Acceleratorilor. Mai precis, Gore nu i-ar fi permis repertoriul de rahat plin de accentuări și împunsături.

Crispen îi zâmbi.

– Te-ai întrebat vreodată ce efecte au aceste raiduri rapide asupra Ocisenilor? Adică, aliații lor cei mai puternici sunt scoși din spațiu și împușcați fără niciun avertisment. Nu poate fi bine pentru moralul lor.

– Nu compara psihologia Ocisen cu a noastră, l-a avertizat Creewan. Obediența față de cuibul tată este principala lor grijă. De fapt, este singura lor preocupare. Nu pun la îndoială și nu-și fac griji cu alte probleme ca noi.

– Ceea ce face această interceptare și mai lipsită de sens, a spus Ilanthe. Nu pot fi clintiți. Nu vor să se întoarcă, chiar dacă am elimina toate navele Prime.

– Nu le elimin, a spus Kazimir calm. Vreau un imotil în viață.

– Ce? a întrebat John Thelwell. Am crezut că acesta va fi finalul, ultimul avertisment, nu o misiune de captură.

Kazimir întâlni privirea lui Ilanthe peste masa de conferințe. Fulgerul din afara ferestrei mari și curbate le mângâie chipurile cu așchii ascuțite de lumină tremurată.

– Acesta este ultimul avertisment.

Spre lauda ei, nici măcar nu a clipit, dar nici el nu se aștepta s-o facă. Cu mai puțin de o oră în urmă, Paula îi raportase că stația Acceleratorilor de pe luna de gheață fusese pulverizată de un distrugător cuantic. Amiralul era oarecum surprins că Ilanthe venise la întrunirea în Consiliul ExoProtectorat. Trebuia să știe ca investigatorul său tenace era aproape de obținerea dovezilor de care ANA avea nevoie pentru a-i suspenda pe Acceleratori.

– Ce Dumnezeu vrei să faci cu un imotil? a întrebat Creewan.

– Vreau să obțin informații, a răspuns Kazimir. Trebuie să știm de unde vin, ce planetă sau planete au colonizat. Numărul navelor. Nivel de tehnologie. Odată ce Ocisenii sunt eliminați de flota de descurajare, ei vor deveni următoarea țintă a Marinei.

– Mă bucur să aud asta, a spus John Thelwell.

– Da, a zis Kazimir. Ar fi interesant de aflat cum au evitat Firewall.

Nu primea nicio reacție de la Ilanthe.

Navele Marinei au smuls o singură navă de război Prime din hiperspațiu. Kazimir urmări îndeaproape acțiunea. Nu le putea găsi niciun cusur căpitanilor. Strategia lor era impecabilă, supunând câmpul de forță al navei de război unui stres inexorabil. În momentul în care câmpul de forță s-a prăbușit în sfârșit, focul de arme împotriva fuzelajului a fost minim. S-au angajat într-un război electronic, căutând rețelele electronice și lovind circuitele electrice cu impulsuri magnetice cuantice. Toate la un nivel care să nu interfereze cu sistemul nervos al Primilor. Chiar și cu echipamentul de susținere a vieții distrus, existau suficient aer și destulă căldură pentru ca indivizii Prime rămași în viață să supraviețuiască până când erau capturați.

Zece echipe de asalt ale Marinei se pregăteau de acțiune.

Nava Prime a explodat.

– La naiba, a mormăit Kazimir.

– Sunt convinsă că această șaradă s-a încheiat într-un mod satisfăcător pentru tine, a spus Ilanthe. Amirale, flota de descurajare va fi acum lansată în conformitate cu rezoluția Comisiei Executive de Securitate a Senatului?

Creewan și John Thelwell îi urmăreau cu atenție.

– Da, a spus Kazimir. Voi ordona imediat lansarea flotei de descurajare.

Și ce ai plasat acolo ca să o prinzi în laț? Ce pui la cale?

Reprezentarea feminină a lui Ilanthe se translocă din realitatea perceptuală de modă veche a sălii de conferințe. Se reformă într-o zonă complet diferită din ANA, o compilație a Acceleratorilor care se manifesta ca o lume inversată, în culori primare întunecate. Merse pe un cer verde în timp ce un ocean heliotrop se ondula deasupra ei. Fuioare aeriene de lumină ca niște pescăruși albaștri alunecau în jurul ei, clipind în secvențe complexe și indicându-și nivelul de sensibilitate: depozite de personalitate în oglindă îndeplinind sarcini secundare desemnate, în timp ce mentalitatea primară opera la un nivel ierarhic superior. Caracteristicile corpului i s-au metamorfozat într-o simplă piele de argint perfectă, iar propriile arhive i s-au așezat fluturând pe umeri și pe brațe ca niște păsări de pradă. Informațiile s-au stors înăuntru prin bariera poroasă a pielii de date.

Prima analiză a vizat interceptarea Ellezelin. Fiecare secțiune fizică supraviețuitoare a navei lui Chatfield a fost încapsulată în algoritmi de traiectorie extrapolați și rafinați din rețelele de senzori orbitali monstruos de primitive ale Ellezelinului. Zborul celor optzeci de mii de resturi de materie a fost definit într-o proiecție cu patru dimensiuni care semăna cu o scintilație stacojie deosebit de frumoasă a unor focuri de artificii floare.

Analiza punctului de origine a indicat segmentele critice ale echipamentului pe care îl transportase Chatfield. Fragmentele de materie exotică se degradau deja, după ce integritatea coeziunii le fusese ruptă. Dar suficiente piese supraviețuiseră. Era posibil să se determine straturile de interstițiu pe care le conținuseră în ele înainte ca secvența lor de dezintegrare să avanseze până la dispariție. ANA ar putea fi capabilă să retroprofileze natura echipamentului, și asta ar strica totul.

Încă două forme umanoide goale au pășit pe cer. Colegi Acceleratori, Colabal și Atha. Ilanthe le transferă constructul traiectoriei.

–Supraveghează tu însăți interceptarea prin gaura de vierme, i-a spus Athei. Va trebui să se petreacă rapid. Agentul ANA va vedea ce se întâmplă și va instiga o distorsiune hiperspațială. Va trebui să colectezi șapte mii de fragmente.

–Confirmat, a zis Atha.

Silueta își reinversă dimensiunile la zero și se translocă.

–Copia funcționează? l-a întrebat Ilanthe pe Colabal.

–Da.

Cerul de sub picioarele lor a început să se unduiască, tempo-ul său crescând rapid de parcă nori fini de furtună ar fi trecut în viteză pe el. O secțiune strălucea într-o nuanță chihlimbariu-deschis. Ilanthe se cufundă în ea.

Unul dintre agenții Acceleratori conduși de Colabal colectase o mostră de ADN a Aramintei din blocul de apartamente din Colwyn. Secvențierea le furniza Acceleratorilor suficiente informații pentru a formula structura neuronală a acesteia. Fiecare bucată de informație cu privire la backgroundul ei fusese transformată în amintiri simulate și încărcate. Erau teribil de inadecvate, recunoscu Ilanthe, dar personalitatea pe care o împleteau era modelul cel mai apropiat de cel de-al Doilea Visător real pe care îl puteau produce. În mod straniu, nu existau gaia-particule. Cum se conecta la gaia-câmp era un mister total.

Ilanthe atârna în mijlocul simulacrului, unindu-se cu mintea care plutea în el. Fire de smarald ale imitațiilor neurologice se amestecau în propria ei mentalitate primară. Ilanthe își îngădui să vadă blocul de lângă parcul Bodant fiind cuprins de flăcări. Se hrăni cu impulsul generat de șocul Aramintei și lansat de ea în gaia-câmp. Sentimentele

se dezlănțuiau în jurul ei, conectându-se cu amintiri cu asociații volatile neregulate, declanșând răspunsuri emoționale iraționale.

Ilanthe se deconectă.

– Laril, a spus ea. Se va întoarce la fostul ei soț pentru ajutor. Această amintire implicită deconcertantă îi zbura prin gânduri, ilogică și nesigură. El reprezintă o stabilitate pe care nu a cunoscut-o nici înainte, nici după. Nu este un refugiu plăcut pentru ea, ci unul de încredere. Asta îi lipsește mai presus de toate.

– Migrează spre interior, a zis Colabal. Asta îl face sensibil. Și reputația lui este stabilită. Putem face cooperarea să merite pentru el. Este, de asemenea, un tip slab. Va capitula în fața amenințărilor.

– Dă-i drumul, ordonă Ilanthe. A deschis apoi un link securizat către Neskia. Marius a făcut o mare greșeală activându-l pe Chatfield atât de devreme, i-a spus ea șefei stației. Iar folosirea Pisicii împotriva Paulei a fost o altă gafă. Ar fi trebuit să facă ceva mai mult decât să exploateze o animozitate personală. Prostia lui ne-a expus la un nivel de risc inacceptabil. Prin urmare, trebuie să restructurez succesiunea evenimentelor. Te rog să preiei imediat comanda roiului, și să îl aduci în sistemul lui Sol.

– Voi zbura la el chiar acum, a spus Neskia. Vrei să-l elimin pe Marius?

– Nu încă. Îi voi restricționa libertatea de inițiativă. Asta ar trebui să acționeze ca o precauție adecvată. Tăierea aripilor celor care zboară cel mai sus are întotdeauna un efect disciplinar profund asupra lor.

– Întotdeauna am considerat că nu este de încredere.

– Știu. Temperamentul său s-a potrivit însă majorității sarcinilor pe care le-a primit. A ajuns probabil să se bucure de joc atât de mult, încât a pierdut din vedere obiectivul. Un lucru destul de obișnuit.

– Ei bine, mie cu siguranță nu mi s-a întâmplat.

– Mă voi întâlni cu tine la punctul convenit. Dacă totul merge bine. Și ar trebui. Kazimir autorizează desfășurarea flotei de descurajare.

– În sfârșit! Mă întreb ce este.

– Vom afla destul de curând.

Ilanthe întrerupse conexiunea cu agentul său. Deasupra ei, un glob negru alunecă din undele apatice de un violet-metalic, nu mai mare decât de două ori înălțimea ei. Se ridică în întâmpinarea lui, alunecând prin suprafața fără formă.

Ilanthe apăru prin latura unei încăperi care, aparent, măsura o jumătate de milion de kilometri lățime. Citadela etosului Acceleratorilor. Își luă zborul ca o zeitate antică, alergând prin lanțurile de globuri translucide de dimensiuni planetare, care se roteau alene prin imensul interstițiu formatat. Grupuri de colegi Acceleratori fulgerau pe lângă ea, strigând în semn de bun venit către liderul lor. Tractau în spatele lor potențiale lungi, fragmente de non-realitate care

se luptau pentru existență, disipându-se apoi în doar ceva mai mult decât vise. Ei toți, cei de felul ei, se străduiau să se imprime pe spațiu-timpul modificat al mediului lor artificial, să modeleze realitatea după dorințele lor. La fel cum Golul o făcea aparent fără efort. Fiecare secundă a existenței era dedicată extrapolării structurii care urma să realizeze manifestarea postfizică supremă.

În față, nucleul de inversiune sclipea cu putere reținută, gata pentru ea. Gata să se elibereze și să poarte evoluția umană la înălțimi pe care nici ANA nu le-ar putea imagina. Gata să schimbe natura universului pentru totdeauna.

Taxiul Wurung Transport ajunse la capătul liniei de metrou, cândva, în primele ore ale dimineții. Araminta era aproape adormită când vehiculul se opri lin în mijlocul districtului Francola. Nu mai fusese acolo până atunci, nu luase niciodată în considerare proprietățile care erau scoase la vânzare în cartier. În termeni economici, zona era la fel de epuizată ca și cartierul Salisbury, dar această degradare era subtilă, aproape elegantă, ca și cum districtul ar fi căzut într-un somn confortabil, un sat de pensionari mulțumit cu ce avea. Clădirile de aici erau în mare parte de locuințe. Mari și scumpe atunci când fuseseră construite, multe fuseseră împărțite în apartamente. Grădinile întinse se maturizaseră, copacii crescuseră mai înalți decât acoperișurile, aruncând umbre lungi în timpul zilei. Frunzele căzute formau o pătură uscată peste drum, agitându-se scurt la trecerea foșnită a taxiului.

Araminta a deschis ușa și a coborât. Cizmele ei trosniră pe frunzele maro uscate, în timp ce ea privea în jur, căutând repere. Aproximativ la un kilometru distanță, în spatele caselor, chiar în fața ei, câmpul de forță al orașului era un perete aproape vertical de aer sclipitor. Își întinse gâtul, urmărind bariera fără substanță care se curba deasupra pentru a acoperi în întregime orașul Colwyn. Un strat plat de nori luminați de stele se despărțea pentru a aluneca în jurul lui, în timp ce stelele în sine erau niște pete distorsionate de lumină stropindu-i apexul sus deasupra râului, în mijlocul orașului. Își coborî capul, amețită.

– Du-te înapoi la cea mai apropiată stație publică și așteaptă-mă acolo, i-a spus ea taxiului. Nu se aștepta să revină, nu pentru o vreme, oricum, căci paranoia ultimelor zile îi făcuse creierul să treacă la un mod de gândire foarte precaut.

Ușa se închise, iar taxiul zumzăi în josul șinelor. Araminta știa în ce direcție să meargă. Era ceva instinctiv, dincolo de case, unde străzile se terminau și un șir de copaci mari nativi dapol acționa ca un tampon între clădiri și câmpul de forță. Puteai avea căldură acolo, mintea ei o simțea, un calm care era aproape opusul agitației emoționale

exuberante a gaia-câmpului.

Merse de-a lungul trotuarului, coborând panta blândă și ferindu-se, ocazional, de gardurile vii care crescuseră, ajungând să se încline peste betonul crăpat și plin de mușchi. Rozătoare mici nocturne mișunau prin tufișuri și auzi și niște pisici miorlăind undeva, un țipăt purtat departe în aerul nemișcat.

Ultima casă de la capătul fundăturii era aproape inundată de vegetația din propria grădină, sălbăticită de ani buni. Copacii din pădurea din spate reclamau încet terenul de pe care fuseseră eliminați cândva pentru peluze și straturi ornamentale, avansând într-un val de creștere luxuriantă, cu puieți proaspeți răsărind tot mai aproape de zidurile năpădite de mușchi ale casei. Putea distinge doar partea de jos a câmpului de forță acum, suspendat la douăzeci de metri de sol. De unde stătea ea, părea că vârfurile țepoase ale copacilor îl susțineau. Cressida îi spusese că deschiderea era păzită, dar nu și cum anume. Araminta nu avea nicio intenție să afle. Cu siguranță nu putea vedea nicio capsulă Ellezelin, nici chiar folosindu-și funcția de vedere de noapte. Din nefericire, patrimoniul ei genetic de Avansat nu îi furniza vedere în infraroșu. Faptul că nu știa ce era ascuns printre copaci o făcea foarte conștientă de ceea ce ar putea fi cu ochii pe ea cu simțuri îmbunătățite, râzând încetișor în timp ce ea se aventura acolo. Betonul combinat cu enzime crăpat de sub picioarele ei făcuse loc ierbii și evantaielor largi indigo ale ferigilor lipicioase. Araminta își croi drum mai departe în spațiile întunecate dintre copacii dapol. Nu existau gânduri care să afecteze negativ gaia-câmpul local, oricum nu din cele umane. Gândurile blânde ale Silfen Motherholm erau cumva mai puternice. Mai ales într-o anume direcție. Se întoarse într-acolo și dădu la o parte ramurile ascuțite. Frunze lipicioase și dense o apăsau pe picioare cu șuvițele lor răsucite umede de peste noapte, făcându-i înaintarea dificilă.

Zări sclipirea unui evantai de lasere albastru și roșu măturând pâlcul de copaci și îngheță. Era mult prea familiarizată cu stroboscoapele de pe capsulele de sprijin Ellezelin de acum. Aceasta se afla chiar în afara câmpului de forță, zburând încet în curbă strânsă. Vreo patrulă care îi urmărea pe cei care încercau să fugă din calea ei.

Mințile echipajului și ale echipei de paramilitari din interior emiteau în gaia-câmp o strălucire epuizată. Toți erau obosiți, emoțional și fizic, și urau Colwynul și pe locuitorii săi ostili.

Araminta rămase nemișcată până când capsula alunecă în depărtare. Era aproape de câmpul de forță acum, poate doar la câteva sute de metri, dar copacii trebuie s-o fi protejat de senzorii capsulei. Picioarele îi erau ude de la umezeala de pe frunzele lipicioase. Mâinile și obrajii îi erau zgâriați de crengile moarte. Și începea să se simtă cam stupid rătăcind prin pădure noaptea, în căutarea unei cărări care era de

fapt un fel de gaură de vierme extraterestră pe care se presupunea că ar trebui s-o perceapă, deoarece înaintașa ei fusese o prietenă a elfilor și magia se transmitea pe linie feminină.

– Are o logică perfectă pentru mine, a murmurat ea. *Mă întreb ce-aș fi gândit eu cea de acum o săptămână despre toate astea?*

Din fericire, dădu peste o urmă îngustă de animale și o luă de-a lungul ei. Frunzele nu se mai agățau atât de mult de ea, deși trebuia încă să îndepărteze ramurile.

Dragă Ozzie, chiar e numai o săptămână de când aveam o viață obișnuită? Și nu l-am sunat pe Bovey de câteva zile. Trebuie să fie îngrijorat. Iar Cressida va fi și ea îngrijorată și supărată că nu mi-am confirmat biletul de plecare de pe planetă.

Copacii erau mai distanțați acum, iar cărarea mai ușor de perceput. Nu putea spune dacă era din cauza luminii slabe a zorilor care începeau să crească sau dacă mintea ei era cea care ilumina cărarea bătătorită de sol argilos pe care pășiseră atât de multe picioare înaintea alor ei. Dar știa că mergea în direcția corectă – o convingere care venea ca o alinare rece. Noul optimism i se clătină după doar câțiva metri, când acceptă instinctiv că drumul o ducea cu adevărat departe de planeta ei.

Sunt silită să plec, gândi ea cu amărăciune. Nici nu mi-am luat la revedere de la oamenii pe care îi iubesc. Nu că ar fi prea mulți, dar ar fi trebuit să mi se permită asta. Chiar dacă era mai încrezătoare acum în folosirea gaia-câmpului, încă nu îndrăznea să acceseze unisfera. Acesta va fi primul lucru pe care ar trebui să-l remedieze atunci când va ajunge în lumea aceea, oricare o fi ea, spre care se îndrepta. Araminta voia să știe cine naiba era Oscar Monroe și de ce ar ajuta-o. Dacă a spus adevărul afirmând că lucra pentru ANA, și dacă ANA voia ca ea să fie liberă, ar mai putea exista încă o speranță.

Cu siguranță, lumina creștea, deși Araminta știa că mai erau totuși câteva ore până la ivirea zorilor. Nu recunoștea prea mulți dintre copacii printre care mergea acum. Bătrânii și familiarii copaci dapol deveneau mai puțini și mai rari. Nou-veniții erau mai înalți și mai subțiri, cu ramuri mai zvelte și frunze verzi-argintii. Flori-stele ciudate de culoarea lavandei se ițeau din iarba sârmoasă gălbuie, iar solul începea să se încline. Nu se vedea niciun câmp de forță prin ramurile de sus ale noilor arbori. Și gaia-câmpul începea să pălească, lăsându-i gândurile tensionate să se extindă, calmându-i îngrijorarea profundă care-i contamina corpul. Undeva, Silfen Motherholm îi zâmbea cu compasiune.

Copacii se răreau, iar Araminta tremura în rafalele de aer rece care suflau printre trunchiurile cu dungi albe și verzi, frecându-și brațele și strângând partea din față a jachetei de lână. Apoi, depăși linia copacilor și încremeni.

–Oh, mare Ozzie, murmură ea cu bucurie și uluire. Se afla la jumătatea peretelui abrupt al unei văi. Panta de munte ierboasă de sub picioarele ei cobora brusc spre un râu larg șerpuit. De cealaltă parte, poate la douăzeci sau treizeci de kilometri distanță, panta opusă a văii urca, vârfurile sale fiind acoperite de straturi groase de zăpadă. Deasupra acestora… Araminta își proteja ochii de soarele portocaliu ce se întrezărea printre vârfurile zimțate. Un cvartet de luni mici alergau pe cer, răsucindu-se una în jurul celeilalte. Era convinsă că una din ele trebuia să fi fost făcută din cristal albastru. Sclipiri de lumină solară fulgerau pe fețetele sale, în timp ce se învârtea rotund, rotund.

Viotia nu avea astfel de luni. De fapt, nu auzise de niciun loc care să fi avut.

Undeva dincolo de râu, ascunsă printre crânguri și suprafețe de pădure, Araminta percepea începutul unei alte căi. Porni în jos de pe munte, râzând de bucuria eliberării.

Al doisprezecelea vis al lui Inigo

Soarele de vară se ridica pe cerul senin, scăldând în lumină un oraș cuprins de entuziasm. Era ziua alegerilor în Makkathran. În cele din urmă – după toate tulburările, după revoltele din Sampalok și izgonirea bandiților, urmate de două săptămâni de campanie din ce în ce mai amară din partea ambilor candidați la postul de primar, și de o la fel de energică împroșcare cu noroi între reprezentanții cartierelor – gata. În ziua aceea, toată lumea trebuia să-și facă cunoscută opinia asupra evenimentelor și a promisiunilor făcute.

Edeard alerga pe podul de peste Canalul Frăției spre Jeavons. Roua dimineții începea să se evapore de pe iarbă, împrăștiind un parfum minunat de proaspăt în aer și declanșându-i un sentiment complet nejustificat de optimism în timp ce ajungea pe străzile din Jeavons. Nejustificat pentru că starea de spirit a orașului era imposibil de determinat. Atât de multe se întâmplaseră. Atât de multe de asimilat. Atât de multe zvonuri și șoapte, de crezut sau de ignorat, dinspre candidați și aliații lor. Nimeni nu știa care va fi rezultatul.

Un lucru era sigur, o mulțime de oameni aveau să voteze. În timp ce alerga în josul străzii Golfice, Edeard putea percepe familii întregi sculându-se devreme pentru micul dejun. Ziua alegerilor era întotdeauna una de vacanță. Atelierele și prăvăliile care în mod normal se pregăteau să deschidă în timp ce el își făcea alergarea erau închise acum pentru toată ziua, iar din piețe fuseseră scoase tarabele.

O vacanță, deci, dar nu o sărbătoare. Era prea multă tensiune pentru asta. Nu erau de prea mare ajutor nici cei cincizeci de exilați care-și făcuseră tabăra între copacii de dincolo de Poarta de Nord, refuzând să plece de acolo.

Rudele și prietenii, dar și cei motivați politic continuau să le ducă alimente și să facă colecte publice pentru ei, păstrând cauza vie și vizibilă.

Edeard ajunse înapoi acasă și se grăbi pe scări spre apartamentul

său. Dinlay îl aștepta afară, pe terasă. Și-au zâmbit și au intrat. Micul dejun împreună devenise un fel de ritual din ziua aceea din Sampalok.

– Momentul adevărului, deci, a spus Dinlay în timp ce Edeard se dezbrăca și alerga la duș.

– Da, strigă Edeard peste zgomotul jetului de apă.

– N-am mai auzit niciodată atât de mulți oameni spunând că vor veni la vot. Cred că și asta este o victorie în sine.

– Ce vrei să spui?

Dinlay se așezase la masa mică unde unul din ge-cimpanzei îl servea cu fructe și cereale. Al doilea genistar avea grijă de ceainicul de pe plita de fier.

– Până la urmă ai stârnit oamenii cu privire la conducerea orașului. Înainte, nu avea cu adevărat nicio importanță pentru care candidat votau. Nimic nu se schimba după aceea.

Edeard ieși din baie și începu să se frece și să se usuce cu un prosop.

– Asta depinde de Finitan, și nu de mine.

Dinlay râse.

– Nu sunt sigur că mai cred în chestia cu falsa modestie.

– Bine, dacă sunt atât de sigur de mine, cum de nu candidez?

– Nu e momentul potrivit, a spus Dinlay cu șiretenie. În ciuda a tot ce ai realizat, ești încă prea tânăr. Chiar și căpitan e prea mult.

– Ha! mormăi Edeard. Walsfol nu se opusese la manevra abilă a lui Ronark. Chiar se arătase dornic să-l accepte pe bătrânul căpitan în propriul său birou de la Curtea de Justiție. Foarte important, Owain nu se împotrivise promovării lui Edeard când acesta preluase postul la secția de poliție Jeavons. Să intre în conflict direct cu Mergătorul-Pe-Apă când starea de spirit a orașului era o necunoscută nu era ceva ce vicleanul primar ar permite să se întâmple. De la revoltele din Sampalok, păstraseră unul față de celălalt o atitudine strict politicoasă.

Tot ce putea face Edeard era să nu chicotească la cât de politicoși erau ori de câte ori se întâlneau. Existau puternice elemente de farsă în întâlnirile acelea.

Edeard trase în joacă de epoleții prietenului său.

– Mulțumesc, caporal.

– Asta-i altceva, a spus Dinlay, îndreptându-și epoleții. Aceștia au fost meritați din plin și câștigați din greu.

Ge-cimpanzeul aduse două căni mari de ceai la masă. Edeard o luă pe a lui și îi aruncă lui Dinlay o privire ușor îngrijorată.

– Ăă… nu voiai să fii Maestrul Sampalokului, nu-i așa?

– Pe Madona! Dinlay era cu adevărat șocat. Nu, Edeard. Eu sunt polițist. Și asta înseamnă mult mai mult astăzi, tot datorită ție. Am de gând să fiu Conetabil-Șef când ajungi tu primar.

– Bine. Am cam improvizat atunci.

– Știu. Dar a fost o alegere inteligentă. El știe deja mult mai multe despre politica Marilor Familii decât voi și eu vreodată.

– Marele Consiliu trebuie să-și facă griji în legătură cu ea, nu cu el, a replicat Edeard.

– Și ăsta e un fapt.

Și-au zâmbit din nou, apoi și-au terminat mic-dejunul într-o tăcere amicală. Ge-cimpanzeii au curățat masa, apoi au început să adune hainele de jogging aruncate de Edeard, punându-le în coșul de rufe. Dinlay se opri în timp ce-și trăgea haina pe el, observând ceva ciudat. A treia mână înhăță unul din ciudații pantofi de sport ai lui Edeard.

– Nu am mai văzut așa ceva până acum. Așa erau în satul tău?

– Nu, a răspuns Edeard, încheindu-și nasturii la tunică. E ceva la care am visat. Sunt foarte confortabili pentru alergare.

Dinlay ridică din umeri și îi înapoie pantoful ge-cimpanzeului. Au ieșit din locuință împreună și s-au îndreptat spre sala publică a cartierului. Televederea lui Edeard mătură scena din față. Sala se ridica în mijlocul unei piețe, o clădire ciudată în formă de ceapă așezată pe douăzeci de stâlpi groși. Uși mare pliante din lemn fuseseră fixate una de alta, izolând auditoriumul central față de elemente. Peretele interior curbat care dădea spre încăpere fusese împănat cu opt galerii înguste care ofereau acces la sute de mici cabine obscure înfășurate în jurul întregii structuri ca un fagure. Măcar aici, galeriile nu erau legate de scările proaste ale Makkathranului. În schimb, sala era plină de rampe abrupte. Nimeni nu folosise vreodată cu adevărat galeriile sau cabinele lor.

Pe podeaua auditoriumului fuseseră instalate niște mese lungi, împreună cu cabinele de vot. Polițiștii de la stația Jeavons lucrau alături de o echipă de la Breasla Grefierilor, pregătind sala pentru alegeri. Funcționarii își aduseră registrele lor mari pentru înregistrări oficiale împreună cu cutiile sigilate pline cu buletine de vot.

Oamenii soseau deja afară, cu mult înainte de ora oficială de începere. Toți se uitau spre capătul bulevardului Forpal atunci când au apărut Edeard și Dinlay. Televederea îi avertizase că Mergătorul-Pe-Apă se apropia. Edeard zâmbea amabil în timp ce trecea printre ei, asigurându-se că mintea îi era bine protejată, pentru a nu permite cuiva să vadă cât de nervos devenea. Nu mai văzuse alegeri până atunci. În Ashwell, votul pentru primar era limitat la bătrânii satului.

Felax le deschise ușa pentru a-i lăsa să intre în auditorium, salutându-i în timp ce treceau. Edeard îl salută și el. Era bine să vadă polițiștii din nou afară din secție îndeplinind sarcini active. Echipa pe care o formase pentru a-l ajuta să lupte cu bandele petrecuse mult prea mult timp închisă în sala mică, lucrând cu sârguință la documente precum funcționarii ucenici. Acum, ieșeau în patrulare din nou, vizibili și utili pentru cetățeni, așa cum trebuiau să fie.

Funcționarii din interiorul sălii publice își terminau pregătirile. De îndată ce Edeard a sosit, Urarl i-a făcut semn de la prima masă.

– Cutiile sunt gata pentru inspecție, domnule.

– Mulțumesc, a spus Edeard. Se uită la Maestrul Grefierilor care stătea în picioare lângă Urarl și care îl salută din cap. Edeard își folosi televederea pentru a examina sigiliul de ceară de pe fiecare cutie pentru a verifica dacă fuseseră falsificate. Nu descoperi niciun defect.

– Nu s-a umblat la ele, a anunțat el.

– Sunt de acord, a confirmat și Maestrul Grefierilor.

I-a dat apoi un clipboard lui Edeard, care a trebuit să semneze fișa pentru fiecare cutie în trei exemplare. Maestrul a contrasemnat.

Sub îndrumarea lui Urarl, Marcol și alți doi polițiști stagiari au deschis cutiile și au început distribuirea buletinelor de vot de-a lungul meselor. Edeard s-a străduit să nu zâmbească la sârguința lui Marcol. Băiatul muncea din greu, cu disperare, reușind încet să se scuture de creșterea primită în Sampalok și să înceapă să devină un polițist decent.

– E aproape timpul, a spus Maestrul Grefierilor.

Edeard își folosi televederea pentru a percepe Palatul Orchard. Marele Maestru al Breslei Grefierilor stătea pe balconul care dădea spre Golden Park. Așteptat cu stoicism, cu un ceas de buzunar mare de aramă în mână. Toată lumea din sală terminase ceea ce avea de făcut și aștepta. Era o scenă care se repeta în fiecare cartier din Makkathran.

– Declar votul deschis, a televorbit Marele Maestru.

Dinlay îi dădu permisiunea lui Felax și ușile auditoriumului au fost deschise. Primii au intrat observatorii desemnați din partea ambilor candidați la funcția de primar, care și-au prezentat acreditările Maestrului Grefierilor și lui Edeard. Balogg, actualul Reprezentant al Cartierului Jeavons, era primul alegător, așa cum cerea tradiția. El era urmat de cei doi rivali ai săi. Toți erau aliații lui Finitan, pretinzând că sprijină exilul.

Edeard urmări cu un interes tăcut începerea votului. Oameni veneau și treceau pe la funcționari, care le confirmau rezidența în registru. După aceea li se dădeau două buletine de vot, unul pentru biroul primarului și unul pentru Reprezentantul Districtului. Se duceau în cabina mică pentru a marca hârtiile, majoritatea ridicând o ceață de izolare pentru intimitate, deși unii puneau crucea în dreptul candidatului lor cu mândrie și în mod deschis. În cele din urmă, buletinele erau plasate printr-o fantă în capacul unei cutii de metal care fusese deja închisă și sigilată. Cheile erau păstrate de Marele Maestru al Breslei Grefierilor. Edeard nu vedea vreo modalitate de a înșela sistemul, dacă totul se făcea în mod deschis și era monitorizat de oficialii corecți și de încredere. Ceea ce, recunoștea cu tristețe, era punctul slab.

Dinlay fusese încântat să-i povestească despre urnele ascunse, pline cu buletine de vot pentru un singur candidat care „apăreau“ împreună cu cele reale la Sala Malfit, unde urma să se facă numărătoarea. Despre „fantomele“ din registre. Despre mită. Despre persoanele care pretindeau a fi altcineva.

– Dacă votarea nu face nicio diferență, a întrebat Edeard, de ce se mai depune atât efort?

– Pentru a se asigura că nu va face nicio diferență, a explicat Dinlay. Și nu uita, un Reprezentant este plătit pentru a-și îndeplini atribuțiile în Consiliu și trăiește într-o mare și veche reședință oficială a orașului, având o duzină de alte beneficii. Fapt care în mod sigur este un stimulent suficient pentru a fi reales.

La patruzeci de minute după ce ușile fuseseră deschise a intervenit o perioadă de acalmie, cei care veniseră dornici și devreme terminând de votat. Edeard a trecut pe la funcționari și și-a luat propriile buletine de vot.

– Amintește-ți cine te-a susținut, a spus Balogg cu glas tare și jovial când Edeard se îndrepta spre cabină.

– Și promit să continui să te sprijin, cu orice preț, a strigat unul dintre rivalii săi.

Edeard le zâmbi în timp ce intra. Era binedispus. Dar exista încă un curent subteran de tensiune. Răspândi micile pătrate de hârtie pe raftul îngust și luă creionul înainte de a ridica o ceață de izolare. Pe buletinul de vot al primarului a pus automat o cruce în dreptul numelui lui Finitan. Ezita în privința Reprezentantului. Balogg îl susținuse și avusese curajul de a semna mandatele de excludere cu Vologral. Ceilalți erau zgomotoși în privința aprobării exilării, dar nu o dovediseră. *Balogg merită mulțumirile mele pentru ce a făcut*, a decis Edeard și a pus crucea la numele reprezentantului. *Deci, nimic nu s-a schimbat*.

Democrația era un lucru ciudat, gândi el, în timp ce ieșea și punea buletinele de vot în cutia de metal. Doi tineri ursuzi își luau buletinele de vot de la grefieri. Nu i-au întâlnit privirea când s-au dus la cabine. *Și ăștia doi îmi pot elimina votul*, realiză cu disperare. Apoi, i se făcu rușine pentru prejudecată. *Asta presupune democrația: cei puternici să dea socoteală, să ne asigurăm că nu devin prea puternici. Rah a avut dreptate să ne dea acest sistem.*

Un alt val de alegători au venit un pic mai târziu, după ce oamenii și-au terminat micul dejun. Apoi, iar acalmie. La mijlocul dimineții a văzut cozile lungindu-se din nou. Edeard își trimise televederea în Silvarumul învecinat, apoi în Drupe. Votarea mergea la fel acolo, încet, dar constant. Niciun semn de tulburări. Căută mai departe, în celelalte cartiere. Aproape la fel. Cu excepția Sampalokului. Acolo, cozile lungi șerpuiau până departe de sala cartierului. Mai multe echipe de

jandarmi țineau pe toată lumea în rând, străduindu-se mai mult decât în oricare alt cartier. Edeard înregistră câteva dispute cu funcționarii cu privire la rezidență. Observatorii candidaților oficiali scoteau exclamații înfierbântate.

Sampalok era singurul loc în care nu putea merge azi – nici dacă izbucnea un mic război cu privire la dreptul de vot. Polițiștii locali vor trebui să se descurce, cu întăriri de la Bellis și Myco, dacă era necesar. La nevoie, Walsfol avea mai multe planuri de urgență.

Trebuie să am încredere că și alte persoane își vor face treaba. Și asta înseamnă democrație.

Erau șapte candidați pentru postul de Reprezentant al Cartierului Sampalok. Trei pro Mergătorul-Pe-Apă, patru pro Bise. Nu-i plăcea raportul, dar din nou, lucrurile nu depindeau de el. El era pur și simplu bucuros că cineva din acel cartier îl susținea. Deși Macsen și Kanseen păreau să fi fost acceptați. Sau, cel puțin, nu fuseseră forțați încă să plece. Rezultatul de astăzi avea să fie un indicator puternic dacă numirea lor avea să fie permanentă sau nu. Nimeni nu contesta dreptul orașului de a numi Maeștrii Cartierelor. Era prea nou, prea ieșit din comun. Dar, în cazul în care vechea gardă Bise câștiga teren, campania tăcută va reîncepe.

Lui Edeard nu-i venea să creadă că cineva ar vota pentru Owain după dezastrul cu miliția. Dar nu se știa niciodată. *Democrație! De asta sunt atât de buni cei născuți la oraș în a-și proteja sentimentele? Pentru a ține politicienii în priză?*

Dincolo de Sampalok, televederea îi zăbovi pentru scurt timp pe recent renovata (din nou) Casă cu Petale Albastre. Simțindu-se ușor vinovat, observă petrecerea pro-Owain care era oferită clientelei. Nu era chiar împotriva regulilor electorale care interziceau încurajarea financiară de a vota pentru un candidat, dar era aproape de limită. Clătină din cap dezaprobator, dar o astfel de sfidare meschină era tipică pentru Ranalee. Ieșise în cele din urmă din spatele tuturor actelor obstructive cu o cerere legitimă cu privire la dreptul de proprietate asupra bordelului. Și asta era tot ce era acum, o afacere indecentă care depusese formulare fiscale corecte la Breasla Grefierilor. Edeard o lăsase în pace. Ranalee își găsise în mod clar locul ei în viață, iar legăturile trebuiau reconstruite. Mergătorul-Pe-Apă nu își putea permite să pară vindicativ sub nicio formă. El și Finitan conveniseră că trebuia trasă o linie sub ziua aplicării exilării, dacă era ca orașul să meargă mai departe.

După câteva ore de învârtit în jurul sălii fără să facă nimic, Edeard îl lăsă pe Dinlay acolo și se îndreptă spre Haxpen.

Televederea lui Finitan îl găsi când traversa Canalul Zborului.

– Deci, ai votat deja, tinere Edeard?

– Da, domnule.

– Și am primit aprobarea ta?

– Votul este secret, domnule.

Umorul lui Finitan i se transmise prin televorbire.

– Este, cu siguranță. Din păcate.

– Aveți vreo idee despre cum merg lucrurile, domnule?

– Semnele sunt bune până acum. Cei care vorbesc cu observatorii sunt exuberanți. Conform procentajului calculat acum o oră, eu conduc.

– Dar asta este o veste bună.

– Îți amintești când ai intrat în Sampalok să-l arestezi pe Buate? Totul părea să meargă bine, apoi Owain a fost al naibii de aproape de a fura ziua. Nu-l subestima.

– O să țin minte, domnule.

– Ah… Îmi pare rău, Edeard. Nu am dormit de câteva zile. Sunt îngrijorat. Ce se întâmplă dacă pierd? Am pariat totul pe aceste alegeri.

– Domnule, îmi aduc aminte ce mi-ați zis la prima noastră întâlnire. Că nici măcar cei din funcțiile înalte nu ar putea să schimbe ceva. Ei bine, eu cred că sunteți pe cale de a vă dovedi că ați greșit.

– Mulțumesc, Edeard. Cel puțin tu și cu mine știm că am investit în această încercare toate eforturile noastre. În funcție de asta vom fi judecați.

– Da, domnule.

Când a ajuns la conacul Culverit, nu era prea multă activitate în interior. De fapt, acesta era aproape pustiu, cu excepția gărzilor care l-au întâmpinat destul de călduros.

Kristabel aștepta într-unul din saloanele de la ultimul etaj, stând la un birou mare îmbrăcat în piele, acoperit cu dosare stivuite de o parte și de alta. Părul îi era împletit într-o coadă strânsă, care-i atârna pe spate. Rochia ei era de un galben palid, la care asortase un colier gros de aur cu legături în formă de opt. I se potrivea perfect.

Scria atunci când a intrat el, cu vârful lung al stiloului de onix tremurând cu furie. Avea pe față o minunată expresie de încruntare intensă. Edeard și-ar fi dorit să poată capta imaginea pentru totdeauna.

– Arăți de parcă ai semna o condamnare la moarte, a spus el.

Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Chiar asta fac.

– Ce?

– Vezi toate astea? Mâna ei flutură energic către hârtiile din jur. Aceasta este familia mea, care va fi familia ta, imediat ce ne căsătorim.

– Ăă, corect.

– Tata a decis că tu și cu mine vom avea întregul etaj al zecelea pentru noi înșine, ceea ce este foarte dulce din partea lui. Dar asta înseamnă, de asemenea, că Mirnatha va locui la etajul nouă, sub noi, împreună cu mătușa Rishia și vărul Gorral, pe lângă unchiul Lorin și

soția și copiii lui și primii trei nepoți. Unchiul Lorin nu este deloc fericit. El și tata s-au certat aprig despre asta noaptea trecută. Tati îi spunea doar că știa că era inevitabil și că ar trebui să accepte. Unchiul Lorin l-a acuzat că abdică în fața ta. Dar tati este Maestru încă, așa că se va duce jos la nouă, ceea ce înseamnă că o mulțime de oameni de acolo se vor muta la alt nivel.

– Oh, Madona, știu că unchiul tău nu mă place…

– Ha! Honious să-l ia. Dar nu asta e adevărata problemă. Cu familiile de la etajul al treilea trebuie s-o rezolv.

– Al treilea?

– Da, sub el mai e doar stafful.

– Ah, da.

– După ce toată lumea de aici se va rearanja, vom avea unsprezece seturi de veri de mutat.

– Unsprezece? murmură Edeard cu disperare, trăgându-și un scaun ca să se așeze în fața biroului ei.

Jessile îi spusese ceva despre tatăl ei care urma să-i dea o proprietate la țară, dar aceea era ca o zestre.

– Da, și eu sunt cea care trebuie să-i plaseze pe toți undeva pe domeniul nostru. Kristabel puse o mână pe un vraf de dosare. Acestea sunt detalii cu privire la terenuri, și ferme, și podgorii, și case și alte proprietăți pe care le deținem dincolo de Câmpia Iguru. Desigur, toate sunt și ele ocupate în prezent.

– Asta-i curată nebunie, a replicat el. Familiile nu ar trebui să aibă de susținut atât de multe… rude.

– Paraziți?

– Nu aș merge până acolo.

– De fapt, verii mei de la etajul al treilea nu sunt la fel de răi precum cei de mai sus. Cel puțin ei știau că vor trebui să se mute într-o zi. Cei mai mulți dintre ei au urmat un fel de școlarizare, chiar dacă nu au învățat ceva. Și câțiva iau acum serios în considerare intrarea într-o breaslă. Vărul Dalbus a obținut deja un post în miliție. Dar nimeni altcineva nu poate suporta ideea de a-și pierde statutul, fără să mai vorbim de locul lor pe lista de drepturi.

– Lista de drepturi?

– Rudele în vârstă au dreptul la bani de la Proprietățile Culverit. Cu cât sunt mai îndepărtați de succesiune, cu atât e mai mică suma.

– Oh, Madona, așa că atunci când vin și mă căsătoresc cu tine…

– De fapt, dreptul fiecăruia rămâne același până când vom începe să avem copii. Apoi, toți vor coborî pe listă.

Edeard zâmbi.

– Câți copii plănuim să avem?

– Hai să spunem așa: trebuie să avem șaptezeci pentru a-l descalifica pe unchiul Lorin.

– Oamenii ar trebui să aibă întotdeauna un scop în viață.

– Edeard Mergătorule-Pe-Apă! Dacă îți închipui că îți voi purta șaptezeci de copii…

El începu să râdă. Kristabel încercă să afișeze o expresie supărată, dar nu reuși. Îi zâmbi obosită.

– Ei bine, câți vrei?

– Nu știu. Am fost copil unic, deci cu siguranță mai mult de unul – dar sunt de acord cu mai puțin de șaptezeci.

– Bine. Se ridică în picioare. Vom relua negocierile după prânz. Este un bufet, mi-e teamă. Membrii staffului sunt toți afară să voteze.

– Oh, dragă Madona, cum suferă membrii seniori ai familiei pentru binele orașului. Va trebui să vă comandați propriii genistari în viitor.

– Dacă vrei să mai fii capabil să concepi măcar un copil, ține-ți gura.

– Da, Stăpână.

S-au dus în grădină, privind peste cartierele din sud-vest. Brațul lui Edeard se plasă instinctiv în jurul umerilor ei. Vântul îi flutura faldurile fustei.

– Va câștiga Finitan? a întrebat Kristabel încet.

– Trebuie. Nimeni cu mintea întreagă nu ar vota pentru Owain. Cu siguranță, oamenii au înțeles ce a încercat să facă cu miliția.

Ea își strânse buzele.

– Acesta este Makkathranul. Orice se poate întâmpla.

– Ai fost la vot?

Kristabel îi aruncă una din *acele* priviri.

– Nu, Edeard. Oamenii ca mine nu votează.

– Am crezut că toată lumea are dreptul să voteze.

– Toată lumea are. Dar este considerat *procedură nepotrivită* pentru membrii seniori ai Marilor Familii. Noi avem oricum suficientă putere.

– A fost *procedură nepotrivită* și să se voteze împotriva proiectului de lege pentru aprobarea căsătoriei noastre. Ai putea să răspunzi la ce-a făcut Bise ducându-te acolo și votând.

– Două lucruri greșite nu fac un lucru drept, a spus ea în mod automat.

– Da, știu.

– E încă acolo?

– Bise? Da. El și rudele sale apropiate s-au mutat într-una din fermele Gilmorn, la treizeci de kilometri distanță.

– De unde știi?

– Argian face ceea ce face el cel mai bine, și își întinde televederea pentru mine.

– Nu sunt sigură că am încredere în el.

– Știai că familiile au agenți ca el?

– Tata nu mi-a spus niciodată nimic, dar am știut mereu că trebuie să fim protejați într-un fel în care oamenii obișnuiți nu sunt. Lucrurile

se fac în liniște, dacă trebuie să funcționeze. Presupun că voi fi prezentată persoanelor potrivite când voi deveni Stăpână.

– Mă întreb cui îi mai sunt loiali în momente ca acestea.

– Familiilor celor mai conservatoare, crede-mă.

– Probabil că ai dreptate.

Ea se lipi mai tare de el.

– Înveți.

Au luat prânzul în grădină, pe o masă de piatră lungă, sub o arcadă de caprifoi înflorit. Julan și Mirnatha li s-au alăturat. Fetița era încântată să-și poată alege singură mâncarea din gama de preparate pe care bucătarii le pregătiseră cu o noapte înainte, întorcându-se de mai multe ori pentru felii de pește afumat și cremă de brânză până când tatăl ei i-a spus că e suficient. Ea a stat bosumflată un timp, apoi s-a servit cu budincă cu banane caramelizate.

A urmat o după-amiază leneșă, plăcută. Kristabel a vorbit cu tatăl ei despre redistribuirea membrilor familiei de la etajul al treilea. Edeard a reușit în cele din urmă să realizeze cât de întinse erau proprietățile lor.

Toată scena aceea agreabilă de familie îi dădea o imagine de ansamblu asupra a cum ar putea fi următorul secol, cu o discuție similară cu copiii săi peste alți treizeci de ani, când ei ar prelua etajul nouă și mai mulți veri de la etajul al treilea se vor pregăti să plece. Un astfel de lucru îi dădea un sentiment de continuitate, conturând viitorul ceva mai clar față de cele câteva noțiuni vagi de încercare de a face viața mai bună. Acestea erau detalii concrete, planuri solide de expansiune și de zile încă și mai bune. Ca nimic altceva din ce cunoscuse până atunci.

Căpitanul Ronark îi televorbi pe la mijlocul după-amiezii.

– Aruncă-ți o privire ca să vezi cine a venit la vot în Lillylight.

Edeard se conformă, concentrându-și televederea pe anexa clădirii Operei unde se desfășura votarea în Lillylight. Maestrul Cherix stătea în fața unui funcționar care căuta prin registre. Edeard zâmbi la semnătura mentală distinctivă a avocatului – nicio greșeală, el era, cu siguranță. Când verifică cu ajutorul percepției orașului, văzu că Cherix își păstra postura calmă, așteptând cu aparentă răbdare ca grefierul să-i găsească numele.

– Mă întreb unde a stat ascuns. Polițiștii nu-l putuseră localiza în ziua exilului, iar Edeard avusese probleme mai presante decât să-l urmărească pe avocat.

– Ce sugerezi să facem? a întrebat Ronark.

– Lăsați-l să voteze. A avut doar un mandat de excludere pe numele lui, pentru că mi-a fost util atunci. Toate și-au servit scopul. Cred că ar trebui să le anulăm pe cele rămase. Iar să-l persecut acum pe Cherix m-ar face să par meschin.

– Bine, voi televorbi cu căpitanul din Lillylight.

Edeard supraveghe sala de vot. După câteva minute, grefierul găsi brusc numele lui Cherix în registru și îi dădu buletinele de vot. Edeard văzu că avocatul a fost surprins când s-a întâmplat asta. Cu siguranță părea ușurat când se îndrepta spre cabina de vot.

A fost ceva deliberat? Oare Owain încearcă să obțină un pic de simpatie, sau Cherix a vrut să afle cum stă? Madona, cât sunt de tensionat.

– Ești bine? a întrebat Kristabel.

– Da, a zâmbit încurajator. *De fapt, dacă asta e tot ce poate face mai rău astăzi Owain, eu sunt perfect în regulă.*

Edeard se afla din nou în sala publică din Jeavons când Marele Maestru al Breslei Grefierilor a revenit în balconul Palatului Orchard ca să anunțe sfârșitul votării. Îi privi pe grefieri sigilând cutiile de vot, confirmă în scris că le văzuse și urmări cum două echipe de polițiști le transportau afară. Dinlay trebuia să-i însoțească la Palatul Orchard.

– Optzeci la sută la vot, a spus Maestrul Grefierilor, în timp ce își aduna propriile documente.

– Mult, a replicat Edeard.

– N-am mai văzut atât de mulți alegători până acum, și sunt la a douăzeci și doua mea sesiune de alegeri.

– Un semn bun, atunci?

Bătrânul Maestru îi zâmbi sec.

– Pentru unii.

Mai erau câteva ore între momentul încheierii oficiale a votării și începerea numărătorii. Edeard luă o gondolă până în Sampalok. Era în regulă acum, după ce votarea se terminase, nu vor exista consecințe politice legate de vizita lui.

Gondola îl lăsă la promenada de lângă Bazinul de Mijloc și apoi o luă de-a lungul străzii Zulmal. Familiile care locuiau acolo l-au salutat reținut. Ca întotdeauna, și-a încetinit pașii când a ajuns în dreptul brutăriei unde fusese împușcat Boyd. Cu ajutorul banilor familiei Diroal, aproape toate magazinele și atelierele se redeschiseseră. La fel se întâmplase în tot cartierul, cele mai multe daune de la revolte fiind despăgubite. Comerțul se relansase.

Când a ajuns în piața centrală, noul conac hexagonal era ridicat la peste patru metri, iar al doilea etaj se forma sub primul care se ducea în sus. Conform proiectului său, urmau să vină alte șase, fiecare mai mare decât cel anterior, dându-i o structură în trepte. După o estimare rezervată, mai erau încă patru luni până să fie gata. Ceea ce însemna că noul Maestru și noua Stăpână trebuiseră să-și stabilească temporar reședința la taverna Bea's Bottle, pe latura de sud a pieței.

Edeard flutură vesel din mână către proprietar, în timp ce intra în tavernă. După primele zile omul ajunsese să accepte situația, mai ales

că asta însemnase închirierea fiecărei camere pe care o avea pentru funcționarii care se ocupau de finanțele familiei Diroal, și aprovizionarea lor cu alimente și băuturi și a tuturor celor care veneau în vizită la noul Maestru și la noua Stăpână – adică a foarte multora.

Macsen și Kanseen ocupaseră șapte camere la etajul al patrulea. Una avea un balcon cu vedere la piață, de unde puteau privi cum se ridica noul lor conac. Edeard îi găsi stând acolo și împărțind o sticlă de vin alb. Când i-au oferit un pahar, s-a uitat la etichetă. Cu Kristabel care îl educa acum, ajunsese să recunoască calitatea.

– Bun, a spus el apreciativ, și a luat o înghițitură. Categoric.

– Da, a spus Kanseen, întinzându-se pe scaun să se dezmorțească. O fată s-ar putea lăsa destul de ușor coruptă de o astfel de viață.

Edeard se uită la cutiile și pungile îngrămădite în camera din spatele balconului. Numele magazinelor erau din mai multe cartiere, toate frecventate de femeile din Marile Familii, de unde acestea își comandau hainele lor exclusiviste. Nu numai cu vinurile se familiarizase în ultimul timp.

– Mă bucur să văd că sunteți la înălțimea situației.

Macsen chicoti și ridică un pahar.

– Există anumite așteptări. Maestrul Cartierului trebuie să-și joace rolul.

– Și să se și îmbrace pentru el.

– Da, cu asta am fost cel mai atent. Am avut grijă să folosesc același croitor de la care îți ia Kristabel uniformele.

Edeard gemu și renunță, luând încă o înghițitură mare de vin în timp ce se așeza pe un scaun alături de prietenii săi.

– Deci, cum au decurs alegerile în Sampalok?

– Relativ corect, cred, a spus Kanseen. Oricum, fără incidente la sala publică. Polițiștii au trebuit să intervină pentru a opri câteva dispute aprinse legate de rezidență, dar nimic care să nu poată fi ținut sub control.

– Vreo idee care Reprezentant a fost ales? a întrebat Edeard.

– Nu. Va trebui să aștepți, împreună cu restul orașului.

– Madona! Cum suportă candidații asta?

Macsen îl privi alene.

– Madona să ne ajute, cum o să faci atunci când în sfârșit vei candida pentru postul de primar?

– Nu voi candida. Nu acum, când știu cum este.

– Ha!

Macsen luă o înghițitură de vin.

– Am auzit că vechiul nostru prieten Cherix s-a târât înapoi pe domeniul public, a spus Kanseen.

– Da. Edeard privi la vinul din pahar. Viața pur și simplu nu ar fi la fel fără el.

– Trebuie să ai grijă cu latura ta sentimentală, a spus ea. Au să ți-o exploateze.

– Cine? a întrebat Macsen indignat. Nu a mai rămas nimeni care să readucă bandele. Owain va pierde. Familiile îl vor accepta pe Edeard și se vor adapta, așa cum o fac mereu. Pentru ei foarte puține se vor schimba, dar pentru cetățenii de rând lucrurile vor merge mult mai bine. Și lucrul cel mai bun din toate, Bise își va pierde treptat influența, împreună cu așa-numiții lui prieteni. Argian mi-a spus că foștii săi aliați sunt tot mai sătui de el deja. Aceste alegeri ar trebui să însemne sfârșitul lui.

– Madona, te rog, fă să fie așa, murmură Edeard. A reușit Bise să salveze ceva?

– Nimeni nu știe, a răspuns Macsen cu amărăciune. Funcționarii verifică proprietățile Diroal de două săptămâni, și tot ce pot spune până acum este faptul că va dura ceva ani pentru a urmări totul până la ultimul bănuț. Multe nu vor fi recuperate, bănuiesc. Bise și strămoșii săi au fost buni la acoperirea dimensiunilor reale ale posesiunilor lor. La fel ca restul Marilor Familii. Știu toți cum să evite răspunderea fiscală. Este unul dintre motivele pentru care au devenit toți atât de bogați.

– Vor exista fonduri de care se poate folosi ca să-l țină în haine de lux și vinuri fine pentru tot restul vieții sale, a intervenit Kanseen. De fapt, ar putea fi o idee bună să lăsăm ca foștii lui prieteni să se afle acest lucru. Bănuiesc că familia Gilmorn nu ar fi chiar atât de largă la mână cu banii lor dacă ar ști că are terenuri și bani puși deoparte. A zâmbit cu răutate. Vrei să-i spun lui Ranalee?

Edeard ciocni paharul cu ea.

– Mă voi gândi la asta.

– Chiar și fără un inventar complet, suntem deja incredibil de bogați, a zis Macsen. La fel ca și cei care au avut de suferit în timpul revoltelor. Funcționarii continuă să plătească compensații pe bază de pro-rata. Am auzit spunându-se că oamenii își distrug casele, pretinzând că s-a întâmplat în timpul revoltei pur și simplu, pentru a se califica pentru mobilier și haine noi. Curg atât de mulți bani în cartier, încât îi schimbă întreaga economie. Candidații pro-Bise te acuză că ai încercat să cumperi alegerile.

– Nu m-am gândit la asta, a admis Edeard. Și nici la consecințele cheltuirii banilor lui Bise asupra Sampalokului. Dar, cum bănuiesc că cea mai mare parte au fost storși de la locuitorii de aici în ultimele câteva generații, cred că e un fel de justiție poetică să fie înapoiați.

– Cu excepția faptului că cei care nu primesc nicio compensație au resentimente, oftă Kanseen.

– Un alt gest nobil cronic de greșit, a spus Macsen.

– Nu mi-am dat seama la cât de mult s-ar ridica jumătate din

proprietățile Diroal. Poate că restul de bani ar putea merge într-un fel de fond general de care ar beneficia Sampalokul? sugeră Edeard.

– Ah, acum schimbi lucrurile, îți iei cuvântul înapoi.

– Da, dar nu am intenția de a… Oh, Madona să îi ia. Abia aștept rezultatele. Și atunci va fi oricum problema voastră.

– Mulțumesc pentru asta, a spus Macsen.

Edeard își coborî vocea și aruncă o ceață de izolare puternică.

– Voi doi cum faceți față, totuși?

– Doar atât, a spus Kanseen. Facem față. Pe Madona, nu prea avem de ales. O parte din stafful lui Bise face lobby să-și păstreze vechile locuri de muncă, odată ce conacul va fi terminat. Nu-mi place ideea de a folosi oameni care și-au dedicat viața familiei Diroal, dar cum altfel să oprim lucrurile să rămână așa cum au fost înainte? Și când ne vom ocupa locul în Consiliul local, va trebui să luăm decizii rapide, care vor afecta viețile oamenilor, fără nicio referire la ceea ce a fost înainte. Până acum nu am rănit prea mulți locuitori.

– Se pare că deții controlul și dați un exemplu bun. Nu pot cere mai mult. Cum a primit Consiliul Superior numirea voastră?

– Owain ne-a întâmpinat ca și cum am fi fost acolo timp de cinci sute de ani, a spus ea. Restul doar s-au împăcat cu asta. Desigur, nu au fost decât trei sesiuni după revolte. Vom vedea ce se întâmplă după alegeri.

– A fost incredibil de plăcut să văd fața dragului meu frate vitreg atunci când am trecut pe lângă el în robele mele, a spus Macsen cu privirea pierdută în zare. Sunt la fel de bogat ca el acum, și am un loc în Consiliu, pe care el nu îl are.

– *Avem* un loc în Consiliu, sublinie Kanseen.

– Da, dragă.

A treia ei mână îl ciupi zdravăn. Edeard râse la expresia rănită de pe fața lui.

– Ah, viața de om căsătorit. Aștept cu nerăbdare toate astea.

Kanseen își miji ochii și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Și cu tine ce-i? Care sunt marile tale planuri?

– Totul depinde…

– Să presupunem că Finitan reușește în seara asta, bine? a spus ea brusc. Ce faci în continuare?

– Nimic dramatic, a replicat el, arătând în jos spre piața cu structură embrionară. Intenționez să-l sprijin pe Finitan deoarece cred că are dreptate. Mai întâi trebuie consolidat orașul și făcut tot ce trebuie pentru implementarea statului de drept. Asta nu va lua atât de mult, Marele Consiliu a lăsat lucrurile să alunece, dar organizațiile și conceptele întemeiate de Rah există încă. Trebuie doar să fie revitalizate, atâta tot.

– Oamenii sunt în general mai fericiți acum când bandele au fost

înfrânte, a fost de acord Macsen. Le-ai arătat că lucrurile pot fi îndreptate, indiferent cât de rele par. Dar, Edeard, tu le-ai arătat de asemenea oamenilor ceea ce ești și de ce ești capabil.

– N-am abuzat niciodată de încrederea pe care orașul și-a pus-o în mine. Știți asta.

– Noi știm. Să sperăm că și restul orașului va accepta, cu timpul. Va trebui să lucrezi la asta.

– Știu. Acesta este unul dintre motivele pentru care l-am forțat pe Marcol să devină polițist.

– Da, a spus Macsen, ridicându-se și aplecându-se cu considerabilă curiozitate. Asta n-am priceput-o. Am vorbit cu Dinlay. El zice că băiatul nu are cu adevărat stofă de polițist.

– Eu nu sunt de acord. Marcol se străduiește, a răspuns Edeard defensiv. Va absolvi. Are o motivație puternică.

– Dar de ce?

– Vă amintiți când ne întrebam de ce am fost ales de Madona ca să fac ceea puteam să fac? Și dacă nu am fost ales? Dacă, în loc de asta, învățăturile ei au început să prindă rădăcini? Adică să prindă rădăcini *cu adevărat*.

– Nu pot să cred că dintre toți oamenii tu ești cel care spune asta, exclamă Kanseen. Am petrecut un an pe străzi luptând împotriva acelor bande sângeroase. Răufăcătorii nu au urmat niciodată învățăturile ei.

– Ei n-au făcut-o, nu. Dar dacă e vorba de altcineva? Toți știau că era greșit, chiar dacă nu puteau vedea o cale de ieșire. După ce i-am alungat, totul s-a schimbat. Ai spus tu însăți că orașul este un loc mai fericit deja, și abia au trecut două săptămâni. Învățăturile Madonei sunt peste tot, ele sunt înrădăcinate în cultura noastră acum, aici, în oraș, dar și în cea mai îndepărtată provincie. Este singurul lucru care ne unește cu adevărat, singurul pe care îl avem în comun. Toți știm instinctiv că ar trebui să ne străduim să devenim mai buni, să trăim o viață mai dreaptă, chiar dacă nu prea știm cum.

– Asta e doar natură umană.

– Poate. Dar Madona tocmai asta susține, ne încurajează să ne urmăm instinctul și ne oferă o justificare puternică pentru a-l dezvolta. Maicile ei au petrecut două mii de ani predicând asta. Nu-mi puteți spune că ceva ar dura atât de mult dacă nu ar fi acceptat ca un adevăr fundamental. Știm că Lorzii Cerului sunt acolo, așteptând să ne călăuzească spre Inimă. Și, așa cum le-am arătat tuturor, există suflete care au o nevoie disperată să fie călăuzite.

– Ce, în numele Madonei, are asta de-a face cu Marcol? a întrebat Macsen.

– Eu am puterea de a influența orașul și știu cu certitudine cum ar trebui să fie utilizată. Să presupunem că nu sunt singurul care o are. Să

presupunem că eu sunt pur și simplu primul. Să presupunem că acesta este momentul în care Querencia a atins nivelul de decență și împlinire de care este nevoie pentru a-i rechema pe Lorzii Cerului.

Kanseen se uită la el, fără să încerce să-și mascheze uimirea.

– Marcol? Marcol este ca tine?

– Are o capacitate psihică al naibii de puternică, a spus Edeard. Ce se întâmplă dacă aceasta este o parte a atingerii împlinirii despre care vorbea Madona? Ce se întâmplă dacă încep să apară și alții, dacă toți copiii au un asemenea potențial?

– Madona să ne ajute, a mormăit ea. Marcol?

– Nu-i mai rosti numele ca pe un blestem, a spus Edeard supărat. E doar un copil ca oricare altul. Ceea ce va deveni depinde în mare parte de mediul său. El nu a avut parte de cel mai bun start cu părinții aceia. Încerc să-l ajut acum să devină ceva mai bun. Ultimul lucru de care avem nevoie este o divizare între aceia dintre noi cu puteri psihice peste medie. E și așa destul de rău că Marile Familii înclină balanța în favoarea lor. Trebuie să le arătăm lui Marcol și tuturor celorlalți ca el care vor apărea că adevărata împlinire poate fi găsită printr-o societate puternică, o societate căreia îi pasă de individ și în care oamenii încearcă să se ajute reciproc, dar și pe ei înșiși.

– Și care îi va aduce pe Lorzii Cerului înapoi? a întrebat Macsen neîncrezător.

– Spune-mi ce altceva o va face? a replicat Edeard. Sunt fericit să încerc altceva. I-ai văzut pe Boyd și pe Chae plecând. Ei doi sunt acolo, undeva, încercând să ajungă la Marea lui Odin. Știi că partea aceea din învățăturile Madonei este reală.

Macsen își trecu mâna prin păr.

– Știu, a recunoscut. Dar… Marcol!

– Și alții, a spus Edeard.

– I-ai simțit și pe alții? a întrebat Kanseen. Persoane cu puteri mai mari?

– Nu încă. Dar acest oraș încurajează oamenii să-și dezvolte abilitățile. Și să le folosească în avantajul lor.

– Tocmai ai spus că au devenit mai luminați, a replicat Macsen.

– Că vor deveni este mai corect, a spus Edeard. Există încă un drum lung de parcurs.

Edeard nu mai văzuse Sala Malfit atât de plină. Fiecare centimetru de podea era acaparat de mese mari la care erau așezați funcționari ce numărau munții de teancuri de buletine de vot. Acestea erau împărțite pe cartiere, imitând structura orașului. Mai mulți funcționari și comisari aduceau încă cutii sigilate, deschizându-le pentru a turna alte avalanșe de hârtie pe mese.

Primarul Owain stătea în capul scărilor, înconjurat de stafful și de

susținătorii săi, tăifăsuind mai departe ca și cum nimic important nu se întâmpla. La distanță de el, pe galerie, Finitan, alături de consilierii săi, trata cu detașare numărătoarea care se desfășura mai jos. Ocazional, el și Owain mai schimbau câteva cuvinte amabile.

Candidații la posturile de Reprezentanți nu erau la fel de relaxați. Mișunau cu toții în jurul propriilor mese de numărare a voturilor, împingându-se cu adversarii lor ori de câte ori un buletin de vot neclar era pus sub semnul întrebării. Acuzații și insulte erau frecvent aruncate către funcționarii adjudecători.

Măcar de data asta, puțină lume îi acordă vreo atenție Mergătorului-Pe-Apă, care intra împreună cu Macsen și Kanseen. În timp ce traversau podeaua întinsă de abanos știa că privirea lui Owain îl urmărea, dar atitudinea primarului rămase politicoasă. Plafonul sălii trimitea peste activitatea frenetică de dedesubt o strălucire bogată de lumină de zori de zi.

– Mergem să verificăm cum merge cartierul nostru, a spus Kanseen când au ajuns la baza scărilor. Privindu-i cum se îndreptau spre mesele de numărare ale Sampalokului, Edeard simți un val de admirație pentru prietenii săi. Nu erau mulți oameni pe care să-i arunci într-o astfel de poziție și să te aștepți să reziste atât de bine. Dar Kanseen și Macsen o făceau. Îmbrăcați în robele lor tivite cu blană, cu glugile atârnate peste umăr, chiar arătau de parcă se născuseră în acea poziție. Poate că nu doar puterea psihică este un semn al învățăturilor Madonei. Începu să urce pe scări. Owain și Finitan îl priveau apropiindu-se.

Ca polițist al orașului, ar trebui să fii imparțial, își spuse el. *Salută-i pe amândoi și apoi du-te înapoi la mesele Jeavons. La urma urmei, dacă Owain va câștiga, va trebui să lucrez cu el.*

Fața primarului afișa un zâmbet neutru de bun venit când Edeard ajunse în partea de sus a scărilor.

Politician!

Edeard înclină capul.

– Domnule Primar Owain, i-a spus el politicos apropiindu-se de Finitan. *Honious să-l ia, avea de gând să omoare oameni nevinovați ca să-și păstreze poziția. Nu aș putea să lucrez cu un asemenea om. El reprezintă tot ce e rău în Makkathran.*

Un flash scurt nepăzit de recunoștință scăpă dinspre gândurile lui Finitan, în timp ce Edeard dădea mâna cu Marele Maestru.

– Știți cum merge numărătoarea, domnule?

– Am un mic avantaj, a răspuns Finitan. Nu atât de mare cât speram, dar se menține.

După o jumătate de oră de discuții chinuite și umor forțat, toți au privit cum Maestrul Funcționarilor de supraveghere a votului din cartierul Ysidro se îndrepta spre scări și păși pe prima treaptă.

– Ysidro face întotdeauna un show din a fi primul care își finalizează numărătoarea, mormăi Topar. Este un cartier mic, dar au un amestec mare de populație. Este un indicator bun.

Maestrul își drese glasul.

– Începând de astăzi, Alanso a fost ales în mod legal ca Reprezentant în Consiliu al populației din Ysidro. Și de asemenea, pentru funcția de primar, candidatul Finitan a obținut cincizeci și șapte la sută din voturi.

S-au auzit câteva aplauze răzlețe, apoi restul sălii s-a întors la numărat.

– Alanso este unul de-al nostru, a spus Topar. Mulțumesc, Madona.

Owain îl felicită cu grație pe rivalul său pentru rezultatul anunțat, la care Finitan, la fel de plin de grație, a răspuns că noaptea de abia începuse.

Fiacre și Lillylight au fost următoarele care și-au terminat numărătoarea, ambele revenind aproape în totalitate Reprezentanților lui Owain, deși votul pentru primar a fost sensibil egal. Jeavons, Silvarum și Haxpen s-au orientat către suporterii lui Finitan (Balogg numărându-se printre ei), și i-au dat acestuia un mare procent din voturi. Nighthouse și Bellis i-au ales pe suporterii lui Owain, dar Myco, Vaji, Cobara și Tosella i-au pus pe susținătorii lui Finitan în Consiliu. Ei au ridicat, de asemenea, votul pe ansamblu pentru Finitan la șaizeci la sută. Atunci când rezultatele au venit de la Abad, Drupa, Igadi, Padova și Fiacre, Owain avea doar un Reprezentant în plus, iar votul pentru Finitan a crescut de la șaizeci și opt la sută. Zelda a ales ultimul Reprezentant al lui Owain. Pholas Park și Lisieux Park s-au dovedit de partea lui Finitan.

– Am reușit, șuieră Topar entuziasmat, când votul pentru Finitan a crescut la șaptezeci și unu la sută.

– Oh, Madona, murmură acesta. Părea amețit, dar nimic nu i-ar fi putut șterge zâmbetul de pe față.

Ilongo, Neph și Drupa au raportat și ele, crescând scorul lui Finitan cu încă un procent. Mai rămânea doar votul din Sampalok. Acesta nu ar mai fi afectat rezultatul acum, dar *conta*. Edeard se uită în jos, la cele opt mese unde erau numărate buletinele de vot, dorind să se termine odată. Kanseen și Macsen se plimbau printre funcționari, susținându-i pe adjudecători. Au existat mai multe dispute la aceste opt mese decât în tot restul Sălii Malfit. Marele Maestru al Breslei Grefierilor însuși s-a dus acolo de peste o duzină de ori în timpul nopții pentru a decide cu privire la crucile mâzgălite. În cele din urmă, Maestrul Grefierilor desemnat să supravegheze numărătoarea pentru Sampalok s-a dus la baza scării și a anunțat:

– Astăzi, Gregorie a fost ales în mod legal ca Reprezentant în Consiliu al populației din Sampalok.

– Este al nostru, a șoptit Topar, nevenindu-i să creadă.

– Iar candidatul la primărie Finitan a întrunit cincizeci și unu la sută din voturi, a încheiat el.

Mii de oameni așteptau în Golden Park, în ciuda aerului rece al nopții. A fost multă agitație după anunțarea rezultatului votului din Sampalok. Suporterii lui Owain s-au dus abătuți acasă, dând din cap cu consternare și bolborosind dezaprobator în întuneric. Susținătorii lui Finitan s-au deplasat nerăbdători până la Canalul de Centură. Un cordon de polițiști tineri și solizi au trebuit să se lupte pentru a-i împiedica pe câțiva dintre cei prea entuziaști să cadă în apă.

Finitan a apărut în balconul cu vedere la Golden Park, iar aplauzele au atins niveluri asurzitoare. Și-a început discursul de mulțumire, dar nu toți adepții îl ascultau. Sticlele erau trecute din mână în mână. Grupuri de muzicieni ambulanți începuseră să cânte, îndemnând oamenii să danseze. Petrecerea din Golden Park avea să dureze până în zori.

Edeard era unul dintre cei care nu s-au deranjat să asculte discursul. El și-a croit drum înapoi la conacul Culverit, unde îl aștepta Kristabel, și au sărbătorit în felul lor.

Kristabel îl făcu pe Edeard să aștepte. Nu-i venea să creadă. Tradiția era un lucru, dar el stătea în fața Bisericii Madonei cu televederea orașului fixată pe el, în timp ce minut după minut treceau lent într-o singurătate dureroasă. Tradiția spunea că mirelui nu-i era permis să-și folosească propria televedere pentru a verifica și a vedea dacă mireasa era pe drum. Așa că stătea acolo și îndura.

Mirosul de polen – dulce atunci când el și Dinlay intraseră în biserică – era acum copleșitor, amenințând să-l facă să lăcrimeze. Se părea că jumătate din Câmpia Iguru fusese deposedată de frunze pentru a decora biserica uriașă. Trupa de la Breasla Muzicienilor cânta și cânta, repetând aceeași melodie, care devenise mai mult un bocet de înmormântare. Când aceleași note teribile au început încă o dată, a scrâșnit din dinți, dorindu-și să fi pledat mai insistent pentru ca Dybal să cânte pentru el, dar prietenul său alesese să cânte la recepția din seara aceea. Își mută greutatea de pe un picior pe altul. În fața lui, statuia de marmură albă ca zăpada, înaltă de nouă metri, a Madonei se uita în jos nevinovată, cu brațele înălțate, chemându-i pe Lorzii Cerului pe Querencia. Sculptorul îi făurise o expresie enigmatică. Era aproape ca și cum și-ar fi privit congregația pentru a o judeca. Desigur, oricine stătea în fața stranelor – curios, exact pe locul unde trebuia el să aștepte – părea subiectul dezaprobării ei. Mutându-se de pe un picior pe altul, se gândi că ea trebuie să fi știut că într-o zi Edeard se va căsători în biserica ei, că premoniția ei o avertizase cu privire la sacrilegiu. Altfel,

de ce l-ar privi cu atâta asprime?

Un alt minut pierdut. Mintea lui începu să evoce tot felul de orori care ar fi putut-o asalta pe Kristabel. Știa că a plecat de la conacul Culverit, tradiția îi permitea măcar atât. Aceeași tradiție care susținea că mireasei îi era permis să se răzgândească doar între casa ei și biserică.

Dar Kristabel nu i-ar face una ca asta. Deci, ar fi putut fi asasinată, sau răpită, sau poate gondola s-a răsturnat. Deoarece Kristabel nu l-ar abandona. Deci, unde Honious era?

Edeard a început să trișeze, folosind simțurile orașului pentru a examina biserica. *Nu televederea. Așadar, nicio încălcare a tradiției. La naiba, până și eu gândesc ca un avocat acum.* Aproape fiecare Mare Familie din Makkathran era reprezentată. Excepțiile notabile erau Stăpâna Florrel, care reclamase o durere de cap cu o oră înainte de începerea slujbei, scuzându-și astfel absența. Cei din familia Gilmorn erau, de asemenea, absenți, la fel ca și Norret, cea a locotenentului Eustace. Căpitanul Larose, însă, era acolo și părea amuzat de disconfortul Mergătorului-Pe-Apă. Marele Maestru Owain stătea în stranele rezervate demnitarilor breslelor. Pierderea alegerilor nu părea să-l fi afectat deloc. Continua să-și păstreze atitudinea distantă la fiecare întâlnire. Macsen și Kanseen erau aproape invizibili printre Maeștrii Cartierelor, hainele lor colorate amestecându-se cu ale celorlalți. Deși nu se vedea Kanseen, în ultima vreme începuse să facă unele comentarii acide referitor la cine va ajunge primul, conacul sau copilul. Secțiunea rezervată familiei mirelui era neobișnuit de mică, dar Kristabel alocase mai multe strane pentru propria familie și prieteni. Edeard gândea însă că era suficient de bine susținut de o duzină de polițiști și de Bijulee și Dybal, și Setersis, și Isoix, și Topar și alții pe care îi întâlnise de când se afla în oraș, în frunte cu primarul Finitan însuși. Singurul său regret real era Salrana, care trimisese o scrisoare politicoasă de scuze, susținând că atribuțiile sale nu îi permiteau să participe. Ea era cea mai apropiată de familia lui, dar din ziua exilului se înstrăinaseră complet. Fiecare încercare de împăcare pe care o făcuse fusese respinsă. Știa că se afla încă la biserica din Ysidro, îndeplinindu-și cu evlavie atribuțiile. De cele câteva ori când o căutase cu televederea fusese întristat de modul în care bucuria părea să fi dispărut din viața ei. Îmbătrânise în mod inexplicabil, devenind retrasă și sumbră. Aceasta era o Salrana mai rece, mai hotărâtă.

Regretă privirile aruncate pe furiș și renunță. Spre uimirea sa, a trebuit să admită că și ea se schimbase, la fel ca el. Salrana și Edeard, care trăiseră în Ashwell, dispăruseră pentru totdeauna acum.

Sunetul aplauzelor pătrunse în biserică, iar inima lui Edeard începu să bată mai repede. Mariajul lor nu era o sărbătoare oficială, deși, când ajunseseră el și Dinlay, în fața bisericii era o mare de oameni.

În sfârșit! Trupa de muzicieni își întrerupse cântecul mizerabil. Auzi foșnetul de stofă când corul novicelor se ridică în picioare. Apoi, lumina se schimbă perceptibil în timp ce ușile mari se deschideau. Dinlay se apropie de el, zâmbind larg.

– Prea târziu să se răzgândească acum, îi murmură lui Edeard.

Răspunsul nimicitor se pierdu în timp ce organistul începea marșul de nuntă. Edeard nu mai auzise clapele gigantice cântând până atunci, sunetul era copleșitor. Apoi novicele și-au început melodia de acompaniament. Era deopotrivă îngrozit și euforic.

Julan se apropie de el, mândria lui strălucind cu puterea soarelui în zori. Iar *ea* era acolo, alături de el. Edeard aproape scânci de ușurare. Mirnatha chicoti văzându-i expresia. Fetița purta o rochie roz cu alb, care o transforma într-o fermecătoare și dulce creatură de basm, o imagine stricată numai atunci când îi trimise zâmbetul ei răutăcios.

Rochia de mireasă a lui Kristabel era o creație din dromătase crem-auriu tivită cu albastru-regal pe care sclipeau flori-geme de smarald. Trena sa părea să se întindă pe jumătate din lungimea culoarului. Îi văzu capul întorcându-se pe sub voal, cu ochii strălucindu-i prin dantelă. Apoi Pythia a venit în fața lor cu un zâmbet blând și impunător. Organistul își încheie imnul bubuitor.

– Bun venit tuturor în această zi atât de fericită, a spus Pythia întregii adunări.

Julan și Kristabel au ridicat vălul miresei. Părul i se revărsa ca niște unde de mătase de aur. Edeard nu putea să creadă că cineva atât de perfect se afla în fața lui la propria sa ceremonie de nuntă. Cu siguranță trebuia să fie vreo fantezie ametită de după ultima noapte în Ashwell, un moment de iluzie fericit înainte de moarte, după ce fusese lovit de gloanțe.

Kristabel îi luă mâinile într-ale ei și i le strânse liniștitor.

– M-ai așteptat mult timp? l-a tachinat ea.

– Toată viața mea, i-a răspuns sincer.

Și-au petrecut luna de miere la cabana de muroak a familiei Culverit de pe coastă, unde au rămas jumătate de lună singuri. Douăzeci de zile de încântare.

De data aceasta erau însoțiți de mai mulți servitori, care le ofereau mâncăruri excelente și servicii discrete. Sfârșitul verii se apropia, dar vremea era încă fierbinte. Aerul umed de deasupra golfului abia se clinti cât timp au stat acolo. Ca și înainte, au făcut plimbări lenețe de-a lungul coastei. Au înotat în apa caldă și s-au sorit pe plajă până s-au bronzat amândoi într-un maro-auriu închis. Edeard își încercă mâna la pescuit, dar nu avea răbdare. Au învățat să navigheze cu un iaht mic, cadou de nuntă de la Charyau. Au făcut chiar câteva excursii pe mare în satele de pescuit din apropiere, în apele din fericire calme.

–Cred că va trece ceva timp până să ne aventurăm în circumnavigația despre care vorbeam, a recunoscut Edeard seara, după prima lor călătorie pe mare, la trei kilometri de-a lungul țărmului.

De cealaltă parte a mesei, Kristabel a râs, arătându-se de acord, învăluită de vâlvătaia de aur a apusului de soare. Amândoi hotărâseră de la început să-și rezerve un timp doar pentru ei. Au evitat să vorbească despre viața orașului și despre politica sa. Prea mult din ultimele patru luni fuseseră cheltuite pentru instalarea lui Finitan ca primar, pentru a convinge vechea gardă să adopte politicile sale de consolidare, pentru întărirea sistemului judiciar și pentru consolidarea determinării și eficacității poliției. Lucrurile păreau să funcționeze. Toată lumea raporta afaceri bune. Odată umbra de teamă și nesiguranță înlăturată, oamenii petreceau din nou cu încredere.

Primele luni ale lui Finitan ca primar erau considerate deja un succes. În Makkathran. În provincie, lucrurile nu erau atât de plăcute. Veștile aduse de Topar la începutul anului deveniseră informații comune. Chiar și prezicerile sale de rău-augur păreau acum optimiste. Bandiții care se limitaseră atât de mult timp la provinciile de vest făceau acum incursiuni lungi spre est. În primăvară, provincia Rulan se confruntase cu un exod uriaș, deoarece raidurile deveniseră un eveniment săptămânal. Apoi, provincia Worfolk a raportat mai multe caravane prinse în ambuscade pe drumuri altădată sigure. Lanțurile muntoase din interior erau refugii ideale pentru bandele care cutreierau, lovind sate și orașe. După câte un raid, se refugiau pe terenul înșelător și neospitalier, dispărând din fața șerifilor și a miliției trimiși să-i vâneze.

Ceea ce-l îngrijora pe Edeard era distanța mare la care se înregistrau aceste episoade. Makkathranul afla despre ele la câteva luni după ce se produseseră. Nu aveau nicio idee despre ceea ce se întâmpla în prezent la marginea Câmpiei Iguru, sau cât de aproape de oraș se aventurau bandiții.

La doar două luni după alegeri, primii refugiați din Munții Ulfsen au început să se prelingă în Makkathran, vorbind în șoaptă despre arme ciudate și puternice. Arme care ar putea învinge un întreg pluton de cavalerie. Bilanțul victimelor oficiale din regimentele de miliție trimis de Owain pentru a-i ajuta pe guvernatori a început să crească. Oamenii au observat că numărul de servicii funerare generos organizate de Marile Familii pentru ofițeri a crescut brusc. Nimeni nu a dat vina pe Finitan, dar el a început să se confrunte cu întrebări despre ce intenționează să facă cu privire la situația care se înrăutățea dincolo de Câmpia Iguru.

Toate acestea Edeard le lăsase în urmă în favoarea zilelor însorite, lenevind pe nisip și bând vin rece. Și pentru nopți la fel de fierbinți, de făcut dragoste cu Kristabel. A venit apoi ziua în care personalul și ge-

maimuțele au ambalat grămada de saci și de lăzi și au luat-o înapoi spre casă. A rămas tăcut în timp ce mergeau de-a lungul drumului larg de coastă, gândindu-se cu ce vești va fi întâmpinat de îndată ce va ajunge din nou în oraș.

– Mă vei avea în continuare pe mine, a spus Kristabel cu fermitate.

Edeard ieși din reverie.

– Poftim?

– Nu am schimbat niciun cuvânt pe ultimii trei kilometri. A fost atât de oribil?

– Nu! Asta e problema, aș fi vrut să poată dura la nesfârșit. O mare parte din mine nu vrea să mă întorc.

– Nici eu. Încercă un zâmbet, dar mulțumirea obișnuită lipsea. Nu cred că am rămas însărcinată.

– Ah.

– Se spune că sucul de vinak rămâne în sânge o vreme, după ce nu-l mai iei. După încă o lună va dispărea și vom avea succes.

El o cuprinse cu brațul.

– Promit să-mi dublez eforturile când ajungem acasă. Se opri brusc, apoi zâmbi. Acasă.

– Da, a spus ea cu aceeași bucurie. Noi doi, împreună.

– Singur, în afară de familia ta și de două sute de slujitori. Dar ce, Honious! Vom încerca să scoatem ce e mai bun din asta.

Ea îl ciupi cu a treia mână.

– Te simți vinovat în legătură cu asta, nu-i așa?

– Nu vinovat… doar neobișnuit. Își aduse aminte de ceea ce îi spusese Kanseen pe balconul de la Bea's Bottle. Sunt sigur că mă voi obișnui în cele din urmă, nu poate fi atât de greu.

– Știi, dacă Finitan ar fi pierdut, eu chiar te-aș fi urmat într-un sat la marginea sălbăticiei.

El o sărută.

– Iar Mirnatha ar fi devenit Stăpâna Haxpenului.

– Oh, Madona! Kristabel își duse brusc mâna la gură. Nu m-am gândit la asta. Adio, atunci, te duci singur în sălbăticie.

S-au îmbrățișat mai strâns.

– Am vrut să rămân gravidă, a spus ea. Ar fi atât de frumos ca băiatul lui Kanseen să aibă un tovarăș de joacă. Copiii noștri ar putea crește împreună.

– Kanseen mai are încă o lună și jumătate până să nască. Iar tu vei rămâne gravidă de mai multe ori. Copiii noștri se vor juca cu cei ai familiei Maestrului din Sampalok.

Ea a dat din cap, îngăduindu-i să o convingă.

– Ce se va întâmpla cu bandiții și provinciile?

El a oftat.

– Nu știu. Încă nu știm de unde își obțin armele. Asta e adevărata

cauză a conflictului.

– Finitan o să te roage să te duci acolo, nu-i așa?

– Probabil.

– Trebuie să mergi dacă e un lucru bun.

– Nu vreau să te las singură.

– Știu. Dar, Edeard, nu-ți dorești pentru copiii noștri să trăiască într-o lume sigură?

– Desigur.

– Deci, nu se pune problema unei alegeri, nu-i așa?

Edeard nu-i răspunse. Avea dreptate, desigur, ceea ce făcea disputa inutilă. Având în vedere calea pe care și-o alesese, unele lucruri erau inevitabile.

Cel puțin în oraș nu se schimbase nimic atunci când s-au întors. Trăsura și caii au fost conduși la grajdurile Culverit din Tycho, iar ei au luat o gondolă a familiei până la conacul zigurat. Julan și Mirnatha îi așteptau pe platforma de acostare, amândoi la fel de entuziasmați.

– Mi-ai lipsit atât de tare, a țipat Mirnatha, îmbrățișându-și sora.

– Și tu mie, i-a răspuns Kristabel.

– Cum a fost?

Edeard și Kristabel au reușit să evite să se uite unul la celălalt.

– O vacanță frumoasă și odihnitoare, i-a explicat Kristabel surorii ei mai mici.

– Serios? Eu mereu mă plictisesc îngrozitor după doar o zi la cabană. Ce ați făcut în tot acest timp?

Îi aruncă lui Edeard, cu ochii larg deschiși, o privire plină de interes nevinovat. Care nu-l păcăli nicio secundă.

Julan își drese glasul.

– Să mergem să inspectăm etajul al zecelea acum.

Stafful și ge-maimuțele fuseseră extrem de ocupate după nuntă. Reorganizarea agonizantă a familiei gândită de Kristabel fusese pusă în aplicare. Toată lumea schimbase apartamente și etaje. În cele din urmă, paisprezece seturi de rude se mutaseră. Mai mult decât cele desemnate inițial, dar erau planificate o mulțime de noi căsătorii în rândul rudelor care ocupau al cincilea și al șaptelea etaj, ceea ce ar fi creat o lipsă de spațiu în următorii doi ani. Unele dintre familiile de la nivelul al treilea au decis să nu aștepte. Julan s-a oferit să le construiască noi conace pe terenurile Culverit aflate dincolo de Iguru.

Cu toată sinceritatea, Edeard nu remarcă prea multe schimbări în mobilierul și accesoriile de la etajul al zecelea. Marile saloane și camere de primire erau la fel ca înainte, iar toate operele de artă și antichitățile familiei se aflau în aceleași poziții pe care le ocupau de secole. El și Kristabel urmau să preia apartamentul Maestrului de la Julan, care fusese deja eliberat; nu făcu niciun comentariu referitor la patul

standard Makkathran și la bazinul pentru scăldat. Acestea puteau fi remodelate destul de ușor. Câteva din lucrurile sale din vechiul apartament fuseseră lăsate într-unul dintre birourile goale. Când s-a uitat la cele câteva cutii în comparație cu ceea ce acumulase familia Culverit timp de peste două milenii, a început să se simtă din nou intimidat de noile sale rude.

– O să-l faci în curând al tău, a spus Julan încurajator, când surprinse expresia lui Edeard.

– Da, domnule.

– Am primit camerele unchiului Dagnal, a zis Mirnatha bucuroasă. Și tata a spus că aș putea avea mobilier și perdele noi.

– Dacă este nevoie, a spus Julan în grabă.

– Vino și arată-ne atunci, i-a cerut Kristabel, întinzând o mână.

Edeard le urmă și ieși din apartamentul Maestrului, aruncând o ultimă privire în dormitorul principal octogonal cu patul său mare circular. Camera era goală, în afară de un covor maro pufos, câteva dulapuri și cufere simple. În dressingul alăturat se aflau toate hainele lui Kristabel. Nu putu să nu-i compare simplitatea cu modul în care ea își decorase camera de fată de pe hol.

Poate o să-mi permită să am un cuvânt de spus în modul în care ne vom aranja dormitorul. M-aș putea oferi să-i modelez un duș și o toaletă adecvată și să fac lumina albă. Ideea de a-și petrece următorii două sute de ani dormind în ceva atât de *pufos* cum crease ea înainte era descurajantă.

Au petrecut după-amiaza împreună cu menajera de la etajul al zecelea discutând despre modificările ce mai trebuiau făcute. Mai mulți meșteri dulgheri au fost chemați pentru a pregăti schițele pentru mobilierul pe care Kristabel voia să-l comande. Edeard s-a simțit ușurat când ea a redus numărul draperiilor și al accesoriilor pentru dormitorul lor și a găsit în cele din urmă curajul de a face propriile propuneri de schimbări. Meșterii au încercat să nu se arate prea evident contrariați atunci când le-a explicat că dușul putea merge oriunde și că putea avea orice dimensiune. De fapt, modificarea structurii întregului etaj ar fi o chestiune simplă pentru el dacă ea ar fi acceptat să aștepte să se ajusteze pereții. Kristabel concedie pe toată lumea când el a început să-i explice asta.

– Nu m-am gândit să modific atât de mult lucrurile, a recunoscut ea. Nimic nu se schimbă niciodată în Makkathran.

– Acum se poate. Privi în jurul salonului mare în care se aflau. De fapt, ce zici de ceva mai multe ferestre aici? Să lăsăm mai multă lumină înăuntru?

– Dar scările principale? a întrebat ea emoționată. Poți să le schimbi? Cele din noul conac al lui Kanseen sunt de fapt utilizabile.

– Credeam că nu mai întrebi.

Julan și Mirnatha au lipsit ostentativ de la cina din grădina de la

etajul al zecelea în acea seară, făcând un spectacol întreg și spunând cât de mult doreau să mănânce cu familiile de la nivelul al nouălea.

– Nu va dura, a spus Kristabel în timp ce sorbeau un vin alb spumant sub o copertină mare și albă de voal. Lumânări lungi fuseseră aprinse între ghivecele cu orhidee și jardinierele pline de regina-nopții. Luminile portocalii ale orașului începeau să strălucească în amurg, lungind umbrele. Edeard nu-și putea imagina un cadru mai romantic. Nicio mulțime de cetățeni ai Makkathranului, se pare. Amândoi au trebuit să arunce o ceață de izolare pentru a îndepărta televederile curioase.

– Dar putem profita pentru câteva zile, a spus el.

Era aproape o rugăminte.

– Trebuie să te întorci la secția Jeavons mâine. Tu ești căpitanul, la urma urmei. Și Finitan va dori să vorbească cu tine, iar Macsen va avea o duzină de probleme.

– Știu. Au fost foarte politicoși că nu ne-a apelat azi.

– Am televorbit cu Kanseen mai devreme. Mi-a spus că conacul e aproape complet, din câte își poate da ea seama. Ar vrea ca tu să confirmi că s-a terminat creșterea ca să poată începe să-și comande accesoriile și materialele.

– Bine, a spus el fără tragere de inimă. Voi verifica mâine.

Mâna ei coborî pe a lui.

– Mai avem seara asta.

– Și fiecare noapte.

– Știi ce vreau să spun. Mâine, noile noastre vieți vor începe cu adevărat.

– Știu.

– Dar mai sunt câteva ore până atunci.

Când Edeard a intrat în secția Jeavons la prima oră în dimineața următoare, constată că Dinlay făcuse față admirabil în timpul absenței sale. Era aproape iritat de asta, dar nu te puteai pune cu documentele. Iar Dinlay fusese foarte meticulos și înregistrase totul. Aruncând o privire la noile grafice agățate în biroul său, Edeard văzu că patrulele ieșiseră la timp, listele de serviciu erau completate, banii alocați și cheltuiți, calendarele stabilite. Fuseseră făcute arestări, dar în ultimul timp polițiștii aveau tendința de a emite avertismente pentru orice ticăloșie descopereau. Se întâmpla destul de des. Numai recidiviștii erau aduși acum în fața judecătorilor. Formarea stagiarilor mergea, de asemenea, bine. Chiar și Marcol se părea că avea să treacă examenele la timp pentru absolvirea de luna viitoare.

– Deși este puțin probabil, a recunoscut Dinlay. S-a făcut un pariu, dacă vrei să pui jos niște bani.

– Nu cred că ar fi potrivit, a spus Edeard. Nu era chiar comentariul

pe care îl aștepta de la prietenul său. Dar nu-i putea găsi nicio altă vină. Deci, ce altceva s-a întâmplat?

– A fost liniște de fapt. În oraș cel puțin. Primim încă refugiați, ceea ce generează o mulțime de discuții despre modul în care sunt repartizate clădirile rămase goale. Oamenii voiau să-și mute acolo copiii.

– Nu știm cât de multe locuințe neocupate există? Vreau să spun, acest lucru va fi o problemă?

– Mă aștept ca Breasla Grefierilor să cunoască numărul lor real.

– Sunt sigur că știu, par să știe absolut totul. Și, oricum, e problema lui Finitan, nu-i așa?

– Da. Ai dreptate.

Edeard stătea în spatele biroului moștenit de la Ronark. Ca și încăperea, era întunecat și funcțional. Sincer, un pic monoton și deprimant pentru gustul lui. Privi în jur, la zidurile înalte, ușor curbate, cu ferestrele lor mici și ovale. Nu era de mirare că era atât de sumbru. Materialul orașului era de un maro murdar cu dungi ciudate verticale roșietice, ca și cum cineva ar fi vărsat vopsea colorată peste ele cu mult timp în urmă.

Dinlay plecă să conducă o echipă în patrulare. Edeard începu revizuirea jurnalelor secției. Nu avea niciun rost, biroul îl tot distrăgea. Se concentră până la gândurile orașului și făcu unele sugestii de modificare. Extinderea ferestrelor, schimbarea culorilor pereților într-un albastru-pal plăcut, adaptarea rozetelor de iluminat ca să strălucească alb. Cam la fel cum făcuse la etajul al zecelea al conacului Culverit în acea dimineață. Aici schimbările vor fi terminate într-o săptămână, dar acasă vor dura mai mult. Kristabel încă cocheta cu ideea de a schimba întregul aspect.

Chiar și după ce a început schimbările din birou, jurnalele tot nu-l interesau. Își trimise televederea la Palatul Orchard.

– Chiar mă întrebam cât îți va lua, a spus Finitan.

Sanctuarul oval nu se schimbase. Edeard se așteptase ca Finitan să-și pună amprenta imediat, dar la o săptămână după alegeri acesta spusese că are lucruri mai importante la care să se gândească decât mobilierul. Așa că biroul imens era încă acolo, în mijloc, cu furnirul său întunecat și lucios strălucind ca oglinda. Scaunul înalt, căptușit cu catifea, din spatele lui era tot o relicvă a lui Owain. Dar Edeard a recunoscut cupele de argint în care ge-cimpanzeii turnau ceaiul. Iar fostul primar nu folosise genistari aici.

Finitan adusese leagănul de ou de genistar din biroul său din Turnul Albastru. Dar aici era așezat gol pe birou. Topar se așeză lângă Edeard, refuzând însă ceașca de ceai.

– Ei bine, a început Finitan, am reușit să supraviețuim douăzeci de

zile fără tine.

– Da, domnule, a spus Edeard.

– Orașul nu prea mai este o problemă. Oamenii par să-mi fi acceptat conducerea fără prea multă rezistență.

– Cu siguranță că da. Kristabel se plânge de cât de mult timp va dura să i se facă mobila pe care a comandat-o. Meșteșugarii sunt extrem de solicitați acum. Este la fel peste tot în Makkathran. Oamenii își cheltuiesc din nou banii. Au încredere în dumneavoastră, domnule.

– Îi cer scuze soției tale. Finitan puse paharul jos și se uită stânjenit la Edeard. Din păcate, actualul val de bunăstare și noroc al orașului nu a ajuns și dincolo de Câmpia Iguru.

Edeard a dat scurt din cap.

– Știu.

Topar aruncă o ceață de izolare puternică.

– Am trimis iscoade în provincii, a spus el. Oameni buni: foști polițiști, șerifi, chiar și câțiva ofițeri de rezervă din miliție. Oameni care știu cum să aibă grijă de ei înșiși, oamenii pe care mă pot bizui.

– Am vrut să ne facem o imagine a acestor raiduri blestemate, a spus Finitan. Să vedem dacă există un tipar în spatele lor, un scop.

– Aici devine ciudat, a adăugat Topar. Dacă încearcă să ne înmoaie pentru a ne invada, au ales o cale foarte ciudată. Nu s-au mai înregistrat raiduri ale bandiților în toată provincia Rulan de la mijlocul verii. De fapt, partea de vest pare să fi scăpat de orice tulburare. S-au mutat constant spre est, prin trei mari lanțuri muntoase, cauzând o mulțime de daune și stârnind un val de frică și de zvonuri. De fapt, acesta este cel mai mare inamic al nostru acum. Orice litigiu care duce la violență este atribuit raidurilor de răufăcători, de la proprietarii de terenuri care se luptă cu braconierii până la o încăierare într-o tavernă, atât de puternică le este reputația. Este greu să determini ce este real și ce nu este. Guvernatorii din provincii nu sunt de încredere, nici în condiții normale. Iar acum, orice ceartă neînsemnată este un motiv pentru a adresa petiții Makkathranului ca să trimită miliția.

– Faptul că Owain a trimis regimente cu atâta ușurință înainte nu ne ajută deloc, a spus Topar. Așteptările pentru sprijin din partea orașului au atins un nivel mult prea mare.

– V-a lăsat un adevărat dezastru, a spus Edeard.

– Da. Asta e politica și era de așteptat. Dar am analizat cu mare atenție informațiile care se pot confirma. Rezultatul este îngrijorător.

– În ce fel?

– Practic, am realizat că există șase grupuri principale de bandiți, a spus Topar. Două se deplasează de-a lungul Munților Ulfsen. Unul folosește lanțul Komansa drept acoperire. Două au început în Munții Gorgian, deși unul dintre acestea se îndreaptă acum spre nord-est, de-a lungul Yorarn. Iar ultimul terorizează Sastairs peste tot până la

provinciile de coastă din sud.

Edeard închise ochii, încercând să-și imagineze ceea ce tocmai i se spusese pe o hartă a ținuturilor cunoscute.

– Se răsfiră mult, deci.

– Prefer termenul „împrăștie", a spus Topar. Suntem practic o societate pașnică, și impactul lor fizic este minim, având în vedere dimensiunea zonelor în cauză, dar starea de tulburare și îngrijorare pe care o cauzează este aproape universală.

– Și atunci ce fac ei?

– Un ultim lucru. Finitan scoase o bucată de hârtie pe birou și începu să citească. În provincia Plax au fost raiduri în Payerne, Orastrul, Oki, Bihac și Tikrit. Toate sate sau mici orașe. Conacele și terenurile lor de la Stonyford, Turndich, Uxmal, Saltmarch, Klongsop, Ettrick și Castlebay au înregistrat, de asemenea, pagube importante în ultimele două luni. Îi aruncă lui Edeard o privire semnificativă. Îți sună vreun clopoțel în minte?

– Am auzit de conacul Uxmal, e proprietatea familiei Culverit. Cred că este o zonă de pășunat, ei cresc oi acolo.

Avea un sentiment neplăcut pentru că una dintre familiile de la etajul trei plecase acolo pentru a-și face o nouă casă.

– Într-adevăr. Fiecare dintre aceste proprietăți aparține unui aliat de-al meu, a spus Finitan. Aliații și susținătorii mei au, de asemenea, active considerabile în sau în jurul satelor vizate.

Edeard îngheță.

– Cum ar putea ști bandiții asta?

– Le-a spus cineva, a răspuns Topar. Cineva care a efectuat o căutare completă prin registrul oficial al Trezoreriei.

– Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama, a spus Finitan. Toți cei pe care i-am întâlnit la o petrecere sau la o cină se plângeau de pierderile suferite. Nu am auzit nimic altceva. Am crezut că invazia a început deja până când am realizat că aliații mei fuseseră cei vizați.

– Madona!

– Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea cine sunt ei și ce fac de fapt.

– Trebuie să aibă colaboratori în oraș, a spus Edeard șocat.

– Cel puțin, a răspuns Topar, schimbând o privire îngrijorată cu Finitan. Se pune, de asemenea, problema armelor. Dacă nu există un alt oraș egal cu noi…

– Nu, a spus Edeard. Breasla Armurierilor… *Au avut tot timpul armele cu țeava lungă. Dar cine le-a furnizat bandiților arme cu foc repetitiv a ucis Ashwellul.*

– Prea devreme pentru a aduce o asemenea acuzație, a replicat brusc Topar. Și nu avem niciun fel de dovadă.

– De aceea am făcut apel la tine, a spus Finitan. Știu că o mare parte din putere îți vine de la relația pe care o ai cu orașul în sine, dar ai în

continuare cea mai mare capacitate psihică pe care am cunoscut-o vreodată.

– În urmă cu o săptămână, a venit un raport despre un raid pe Northford, a intervenit Topar. Este un sat din Munții Donsori, Edeard, la doar patru zile călare de Makkathran, pentru numele Madonei. S-au folosit arme cu foc repetitiv. Știm sigur asta. Unul din grupurile din Munții Ulfsen trebuie să se fi extins spre est în ultima lună.

– Dacă l-am putem captura pe unul dintre ei în viață, explică Finitan, am putea afla exact ce se întâmplă sau cine îi ajută.

– Am de gând să iau un grup mic din cei mai buni oameni pe care îi cunosc și în care am încredere, a spus Topar. Vom avea ge-vulturi și ge-lupi și cele mai bune pistoale disponibile. Chiar și așa, nu ne-ar strica ajutorul tău.

– Oh, Madona. Edeard își puse ceașca de ceai rece înapoi pe birou. Când plecăm?

În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse în Makkathran, orașul îl moleșise, a recunoscut Edeard a doua zi. O viață ușoară era o capcană în care era ușor să cazi. Viața la drum era un memento brusc al felului în care obișnuia cândva să trăiască. Să facă tabără în fiecare noapte. Să aibă grijă el însuși de genistari, în loc să ceară asta unui servitor. Să adune lemne pentru a face focul. Să-și facă de mâncare. Să doarmă sub o pătură și o cuvertură impermeabilă sub cerul împânzit de nebuloase. Și așa era destul de frig. Dar, după a treia zi, nu au mai avut nici măcar un foc, de teamă că vreun grup de bandiți l-ar putea observa, și se aflau deja sus în Munții Donsori.

Dar cu asta se descurca mai bine decât Dinlay și Macsen. Erau *cu adevărat* băieți de la oraș. Așa că își atenuă propriul disconfort, bucurându-se de al lor.

În a treia noapte după ce ieșiseră pe Poarta de Nord au campat pe unul din versanții Muntelui Iyo, la o jumătate de zi călare de drumul principal prin munți. Traficul era aglomerat, o mulțime de caravane și căruțe și trăsuri zăngănind de-a lungul căilor pavate cu dale late și care șerpuiau pe pantele accidentate. Dar toate erau însoțite de haite de ge-lupi. Călătorii mai bogați aveau, de asemenea, propriii lor paznici. Mai erau și patrulele zilnice ale echipelor miliției locale. Cei din grupul lui Edeard mergeau deghizați în negustori, ceva destul de comun de văzut pe drumuri. El și Topar erau însoțiți de Boloton, un fost șerif din Oki care își petrecuse peste jumătate din cei șaptezeci de ani ai săi patrulând în zona rurală. Cel de-al doilea companion al lui Topar era Fresage, un bărbat uriaș al cărui trup era tot numai mușchi, un alt tip care trăia în aer liber și care fusese membru al unei miliții de provincie din sud, iar timp de zece ani servise ca gardă de coastă. La rândul său, era bun prieten cu Verini, născut într-o familie de caravană, care își

luase o pauză de zece ani de la eternele rute comerciale pentru a căuta noi piețe și pentru a învăța drumurile din diferite teritorii. Era apoi Larby, care avea manierele unui fiu de Mare Familie, dar care se simțea confortabil cu viața nomdă și știa să mânuiască un pistol. Le spusese puține despre trecutul lui, dar Edeard bănuia că servise familiile într-un mod nu prea diferit de Argian.

Și cu asta, rămâneau doar Dinlay și Macsen pentru a le completa numărul. Până la sfârșitul primei zile, cu trupul dureros de cât călărise, Edeard începu să-și spună că nu ar fi trebuit să le ceară să-l însoțească. Macsen se dovedise a fi deosebit de dificil de convins. Era, în mod firesc, îngrijorat pentru Kanseen, care trebuia să nască în câteva săptămâni. Cu toate acestea, au îndurat și au învățat destul de repede de la ceilalți. Nu faptul că nu s-ar adapta îl preocupa pe Edeard. Principala sa îngrijorare era că lipseau toți trei din Makkathran. Un astfel de lucru ar fi vizibil pentru orice minte bănuitoare. Cineva cu o poziție înaltă în guvern și care colabora cu bandiții i-ar putea avertiza – chiar dacă n-ar ști exact în legătură cu ce. Și ar fi dificil să trimită vorbă aici, înaintea grupului lui Topar.

În timp ce înaintau, principala lor sursă de informații erau ceilalți călători. Nici măcar nu trebuia să pună întrebări dificile. Cei care erau frecvent pe drumuri aveau informații de neegalat. Zvonurile despre un grup de bandiți erau numeroase. Mai fusese un raid după Northford, în cătunul Regentfleet. Cinci familii ucise și clădirile incendiate. Guvernatorul local ceruse ajutorul regimentelor de miliție ale Makkathranului pentru a-i prinde pe răufăcători. Regentfleet se afla incomod de aproape de Sandmarket, capitala provinciei.

– Se îndreaptă, deci, spre sud, a spus Topar, atunci când a auzit pentru prima dată vestea despre Regentfleet.

Motiv pentru care au părăsit în cele din urmă drumul principal pentru a pătrunde singuri pe terenurile înalte. Era greu de înaintat, chiar și pentru stoicii ge-cai, un tip care îmbina calități de mare rezistență cu cele de viteză. Nu erau la fel de rapizi precum caii terești, dar aveau totuși puterea de a păstra un ritm de mers constant chiar și pe pantele stâncoase, departe de drum.

Topar i-a condus de-a lungul marginii pădurilor care dominau pantele de mijloc. Păduri de copaci kalkand înalți și fusiformi, al căror frunziș albastru-auriu se răsucea în spirale strânse iarna.

În a treia zi au făcut tabără sub ramurile mari și lăsate care picurau o sevă neplăcută ceroasă din conurile lor cu spori stacojii proaspăt înfrunzite. Un mic pârâu se prelingea pe o parte, îngăduind cailor și ge-lupilor să se adape. În acea noapte și-au trimis ge-vulturii să dea târcoale în jurul piscurilor și să coboare în picaj prin văi. Păsările mari aveau o abilitate pe care Edeard nu o cunoscuse până atunci, respectiv o vedere de noapte aproape perfectă. Nu erau culori în imaginea pe

care o primea de la ei: lumea peste care zburau era scăldată în nuanțe de gri, dar contururile erau clare și reale. Edeard putea vedea alergând creaturi mici, perfect vizibile însă pentru păsările care alunecau în tăcere deasupra lor.

– Ești încă tânăr, poți deveni încă ucenic la Turnul Albastru, i-a spus Topar batjocoritor atunci când Edeard a remarcat această trăsătură a păsărilor.

La fel ca și Breasla Armurierilor, maeștrii de la Turnul Albastru păstrau secrete care ar fi putut lucra în avantajul lor.

Ge-vulturii nu au găsit nimic în acea noapte. Topar și Edeard i-au chemat înapoi în primele ore ale dimineții pentru a se odihni înainte de a ridica tabăra.

Edeard se trezi la sunetul vocii lui Dinlay care blestema puternic, țopăind pe un picior în timp ce își ținea cealaltă cizmă ridicată. Ochelarii erau încă pe sulul pe care îl folosise drept pernă, astfel încât fața lui era schimonosită în timp ce își mijea ochii la cizmă.

– La dracu'!

Toți și-au ridicat capetele, folosindu-și televederea pentru a scana în jur, temându-se că fuseseră descoperiți. Toată lumea în afară de Macsen, care stătea de veghe. El rămăsese netulburat, așezat pe un trunchi bătrân căzut la pământ, urmărindu-l pe Dinlay cu un amuzament rece.

– Blestemat să fie Honious!

Dinlay făcu un pas greșit înapoi, împiedicându-se de un bolovan. Aterizâ dur în fund și scoase un geamăt de disperare. Edeard tresări, empatizând cu arsura de durere care izbucni din mintea prietenului său.

– Ce? Ce? răbufni Dinlay.

– Ești în regulă? îi strigă Macsen al cărui glas era mult prea calm.

Asta generă o expresie de neîncredere pe fața lui Edeard. Când își împinse televederea în cizma lui Dinlay, găsi în bombeul acesteia un terci, care fusese înainte un gândac utog, o insectă locală cu o carapace țepoasă.

– Tu ai…? gâfâi Dinlay ofensat. Tu ai…?

– Eu ce? a întrebat Macsen inocent.

Ceilalți râdeau acum în timp ce Dinlay începu să tremure, în parte din cauza vânătăii de pe fese, în parte, de frig. Era îmbrăcat doar într-o cămașă subțire și indispensabili de bumbac.

– Fie ca Madona să se cace pe tine de la o înălțime cât mai mare, mormăi Dinlay negru la față.

Își trase cu a treia mână ochelarii pe față, apoi începu să scoată rămășițele zdrobite ale gândacului din cizmă.

– Copii, copii, a spus Fresage dând din cap. Își împinse pătura la o parte și se ridică greoi, îndoind și desfăcând brațele pentru a scăpa de

cârceii pricinuiți de dormitul pe terenul accidentat.

Edeard îmbrăcă un pulover gros și se ridică în picioare. Nu se simțise niciodată confortabil să zacă culcat. O examinare atentă cu televederea a propriilor cizme îi arătă că nu fuseseră folosite drept cuib de către insecte, așa că le încălță. Topar, care apucase un pistol imediat ce se trezise, îi aruncă lui Macsen o privire dezaprobatoare, jucându-se cu siguranța acestuia.

Boloton și Larby au început să-și ruleze păturile de dormit. Acum, după ce cizma era curată, Dinlay își îndreptă atenția spre degetul de la picior. Câțiva țepi de utog se agățaseră de ciorapii de lână. I-a scos unul, câte unul.

– Foarte bine, i-a spus Edeard lui Macsen. Exact așa mi-am închipuit că se poartă un Maestru de Cartier.

Verini rânjea, împreună cu ceilalți.

– Cum naiba ați reușit voi trei să goliți orașul de bande? întrebă el meditativ.

Macsen îl fulgeră pe Edeard cu un rânjet profund vinovat.

– Ești atât de patetic, mormăi Dinlay.

– Trebuia să fac ceva ca să rămân treaz, murmură Macsen și luă un ceainic de pe plita mică în care ardea ulei de Jamolar. Vrea cineva ceai?

– Ești și tu bun la ceva, răspunse Fresage batjocoritor.

– La lucruri puține și rare, dar în acelea excelez.

Edeard și Dinlay s-au privit.

– Nu asta spune și Kanseen, a declarat Dinlay plin de sine, trăgându-și cizma pe picior.

Edeard îi întinse cana lui Macsen.

– Ești un dobitoc, i-a zis el, rânjind, în timp ce prietenul lui turna apa clocotită.

– Da, și asta e pe partea de plus.

Edeard agită în ceașcă unul din pachețelele de pânză cu ceai legate de mână pentru el de menajera de la etajul al zecelea. Ceilalți îl ironizaseră fără milă pentru ele, dar ajunseseră să le „împrumute“ la fiecare masă.

– Cât o să mai dureze asta? a întrebat Dinlay scoțându-și și el cana.

– Cu toată întinderea asta de terenuri pustii, nu sunt foarte multe locuri în care bandiții să se poată ascunde, a răspuns Topar, sorbind din ceai. Ciobanii folosesc izlazurile înalte pentru pășunat, și acum se face frig aici sus.

– Își vor găsi vreo jumătate de duzină de locuri de tabără îndepărtate, a spus Fresage, și se vor muta de la unul la altul.

Edeard aruncă văii dinspre sud o privire pătrunzătoare. Munții Donsori nu erau lanțul cel mai înalt de pe Querencia, dar cele câteva calote de zăpadă se prelungeau din nou în jos, în timp ce ultimele săptămâni de vară se scurgeau. Pădurile care sufocau pantele de mijloc

își schimbau culoarea, iar frunzele de pe copacii kalkand dominanți căpătau umbre cafenii și începeau să se contracte. Sub linia arborilor, pantele joase blânde aveau o tentă galbenă. Iarba lipsită de apă în timpul lunilor uscate de vară tocmai începea să guste ploaia din nou. Smocurile terciuite de oile, vitele terestre și turmele rătăcitoare de chamalani nativi încolțeau scoțându-și ultimele vârfuri zburlite înainte ca zăpezile să vină iar. Solul de pe aceste meleaguri îndepărtate nu era suficient de bogat pentru a fi cultivat în ferme. Erau doar câteva stâne de vite izolate, și atât. În ciuda norilor din jurul vârfurilor, aerul era minunat de limpede. Vizibilitatea se întindea pe kilometri.

– Dacă ar fi să se deplaseze neobservați, ar trebui s-o facă printre copaci, a spus Larby.

– Și taberele ar trebui să fie în raza satelor, a fost de acord Topar, arătând spre vârful Muntelui Alvice din capătul de sud-est al văii. Există un platou dincolo de creastă, cu mai multe sate. Sandmarket este la o zi călare dincolo de el.

– Este un tip de zonă potrivită pentru ei, a fost de acord și Boloton. Retrasă, dar în direcția Regentfleet.

Edeard era sigur că aveau dreptate, dar nu a zis nimic. Era mulțumit că măcar o dată altcineva lua toate deciziile. Topar nu spusese cât de mult era pregătit să stea aici și să încerce să-i urmărească pe bandiți, dar aveau suficientă hrană pentru două săptămâni.

După ce au încălecat, Topar i-a condus spre Muntele Alvice. Ca și până atunci, au rămas pe lângă copaci pentru a evita să fie reperați. Presupuneau că bandiții utilizau ge-vulturi, și, probabil, câini. Toți îl ascultaseră cu atenție pe Edeard în prima zi când le povestise despre rapivulpile domesticite pe care le întâlnise în provincia Rulan.

Pe la prânz, erau cam la jumătatea pantei muntelui când Topar i-a oprit. Ge-vulturii au săgetat în jos, aterizând printre vârfurile copacilor. Verini, care folosea ge-vulturi cu viziune obișnuită, observase doi ge-vulturi similari în aer deasupra trecătorii puțin adânci ce ducea spre zona platoului. Amândoi orbitau deasupra pistei de piatră, învârtindu-se într-un cerc larg.

– Categoric stau de pază, a spus Topar după ce au urmărit ge-vulturii peste o jumătate de oră. Va trebui să mergem printre copaci pentru a trece de ei.

Toți au descălecat și și-au condus ge-caii între arbori. Edeard porni ultimul, aruncându-și televederea de-a lungul trecătorii, pentru a vedea dacă putea localiza răufăcătorii care instruiau ge-vulturii. Nu era nici urmă de ei, nici dacă foloseau camuflajul pentru a se ascunde – deși asta nu era de încredere de la orice distanță. Fie se aflau de cealaltă parte a trecătorii, fie erau ascunși în spatele unor stânci masive.

Ge-lupii dădeau târcoale prin pădurea de arbori kalkand,

folosindu-și mirosul natural pentru a vedea dacă cineva era ascuns în tufișuri. Era umed și rece pe sub ramuri, ca și cum trunchiurile înalte de plumb păstrau cumva captivă o ceață de iarnă. Frigul le pătrunse curând prin jachete și pantaloni, răcindu-le membrele. Toată lumea folosea mâna a treia pentru a îndepărta ramurile joase și frunzele umede care se agățau de ei. Pâlcurile de tufe sălbatice și pipernicite din cauza lipsei de lumină se rupeau sub picioarele lor, încetinindu-le înaintarea. Un baldachin nesfârșit de conuri cu spori stacojii își picura seva pe pălăriile lor, de unde șiroia apoi în pâraie lente în jos pe umeri. Era după-amiaza târziu când au ajuns de cealaltă parte a muntelui. Platoul era mai primitor decât terenurile de pe șaua din urmă. O întindere vastă de păduri de foioase și pajiști lungi dantelate cu pâraie mici. Toate vârfurile din jur erau joase, fără calote de zăpadă. La kilometri distanță spre nord-est, se vedea un sat. Clădirile sale din piatră galbene fuseseră construite pe creasta unei coline. Fire subțiri de fum se înălțau din hornuri.

– Niciun zid, și-a spus Edeard în barbă.

Chiar și acum asta îl făcea să tresară. Își aminti de surpriza sa în lunga călătorie spre est cu caravana lui Barkus când văzuse cum fortificațiile din jurul localităților deveneau mai mici și mai dărăpănate, cu fiecare kilometru parcurs. Până când, în cele din urmă, în provincia Oxfolk de pe cealaltă parte a Munților Ulfsen fuseseră abandonate cu totul, lăsând orașele și satele complet expuse la tot ce se ascundea în afara granițelor lor. Numai că nimic periculos nu mai pândea acolo. Și asta de sute de ani.

Cu trecătoarea păzită de ge-vulturi rămasă departe, în spatele lor, Topar îi ghidă de-a lungul copacilor spre o mică vale abruptă care se îndepărta de munte. Au coborât până la râul de pe fundul acesteia, apoi au urcat din nou. Ge-caii au împroșcat apa de-a lungul albiei de piatră, scoțându-i pe platou. Din pantele abrupte creșteau copaci mici de martoz și carpeni, rădăcinile lor împletindu-se printre bolovanii aduși de inundații care acopereau valea. Ramuri lungi ca niște bice fluturau pe cerul de deasupra lor, oferindu-le mai multă acoperire. Ge-vulturii lor zburau, aproape măturând crengile cele mai înalte, pândind după cei de felul lor, în timp ce ge-lupii se împrăștiaseră de o parte și de alta pe pajiștile mlăștinoase, adulmecând aerul.

În timp ce soarele cobora după orizontul înalt și zimțat, au ajuns la una dintre numeroasele păduri care se întindeau pe platou. Aici copacii nu erau atât de deși, iar terenul de sub picioare era un covor de frunze moarte și de lut moale. Buruienile înalte și iarba nu ofereau nicio rezistență ge-cailor. Și-au croit drum spre centru, unde și-au ridicat tabăra.

Când primele sclipiri ale nebuloaselor au început să strălucească deasupra capului, Topar a trimis cinci ge-vulturi cu vedere de noapte

pentru a vedea dacă pot localiza santinelele de la trecătoare.

– Sunt pe aici pe undeva, a spus Macsen încordat. Altfel nu ar ține trecătoarea sub observație.

– Doar dacă nu sunt în vale sau dincolo de ea, a subliniat Dinlay. Și am trecut unii de alții la un moment dat când ne strecuram printre copaci.

– Mereu optimist, mormăi Macsen.

– Practicalist.

– Ăsta nu e un cuvânt.

– Realist, sugeră Larby.

– Mulțumesc, a spus Dinlay.

– Sunt aici pe platou, i-a informat Topar.

Edeard era unul dintre cei care ghidau ge-vulturii, televederea sa permițându-i să-i trimită pe suprafețe întinse de teren. Aceasta crescu în sus, în aer, dându-i o perspectivă de ansamblu asupra platoului neregulat. Topar îi ceruse să acopere partea de sud-est, unde erau păduri și viroage înguste și taluzuri lungi ce se răspândeau de sub faliile înalte. Ge-vulturul zbura rapid și silențios, arătându-i terenul tăcut, ca și cum ar fi privit o lume învăluită în cei mai groși nori de furtună. Văzu o turmă de drakkeni alergând de-a lungul unor chei înguste ca o dâră de ulei, începând apoi să se agite în jurul unui leș de chamalan. Rozătoare mici țâșneau brusc prin tufișuri și copaci, căutând conuri și păstăi pentru a le stoca pentru iarnă. Trilanii împleteau baraje pe cursurile mici de apă, producând mlaștini largi ce se dovedeau înșelătoare pentru alte animale. Câteva turme de chamalani se înghesuiau una într-alta, cei de la margine speriați de orice se mișca furișându-se prin noapte.

După o oră de observare a activităților nocturne relativ inofensive ale animalelor sălbatice de pe platou, ge-vulturul surprinse un flash de mișcare lângă un șir de copaci plângători ce creșteau de-a lungul malurilor mlăștinoase ale unui mic lac. Ceva mai mare și mai rapid decât orice văzuse în acea noapte. Ge-vulturul își coborî aripa și execută o curbă până când ajunse să plutească de-a lungul mai multor sute de metri deasupra vârfurilor copacilor plângători. Trunchiurile lor umflate de apa lacului se uniseră într-o luptă pentru spațiu, copacii fiind îndoiți în unghiuri ascuțite împletiți și încurcați unul într-altul. Acoperirea perfectă. Ge-vulturul se întoarse din nou, scrutând arborii legănați, căutând orice semn de mișcare neobișnuită. Acesta zări ceva la a treia trecere, lansându-se într-o spirală strânsă. Prin ochii lui, Edeard văzu o rapivulpe alergând, strecurându-se printre perdelele zimțate de crengi aplecate. Prădătorul mare acceleră atunci când ajunse la o poieniță unde trunchiurile moarte putrezeau într-o grămadă râncedă de ciuperci. Chiar și așa, ge-vulturul i-a văzut în mod clar zgarda din jurul gâtului.

– Sunt aici, a anunțat Edeard în liniște și dărui viziunea ge-vulturului și celorlalți.

– Sfântă Madona, murmură Dinlay.

– N-am crezut că voi vedea vreodată vreunul din lucrurile astea, a spus Macsen.

Edeard îi ceru ge-vulturului să se retragă.

– De ce? a întrebat Larby.

– Stăpânul său nu poate fi departe, a explicat Edeard. Știu că nu sunt ușor de controlat. S-ar putea să observe ge-vulturul cu televederea.

Câteva minute mai târziu rapivulpea părăsi copacii plângători. Un bărbat o însoțea, alergând lângă ea fără efort.

– Madona, exclamă uimit Edeard.

Omul purta o tunică simplă închisă la culoare și cizme până la genunchi. Două centuri i se curbau peste umeri, traversându-i pieptul. Niște cutii înguste de metal erau fixate pe ele, de felul celor în care se țineau gloanțele pentru arma cu foc repetitiv, care era agățată pe o a treia curea.

– E unul dintre ei!

Șocul îl făcu să se simtă amețit. Mâinile au început să-i lovească pieptul în timp ce se lupta să respire.

– Ei? a întrebat Macsen. Te referi la bandiți?

– Cei de la Ashwell. Este îmbrăcat exact la fel ca aceia care au venit în noaptea dezastrului. Jur pe Madona, ăsta trebuie să fie unul dintre ei.

Deveni conștient de privirile nervoase pe care le schimbau ceilalți.

– Ei sunt, a insistat el.

– Era de așteptat, a spus Topar. M-au urmărit și înainte.

– Ăsta nu e un bandit din sălbăticie, a zis Larby.

– Ești bine? întrebă Macsen preocupat. Edeard îl liniști, dând încet din cap. Vederea acestei nemesis întorcându-se din propriul trecut era șocantă. *Dar am crescut de atunci. De data aceasta este rândul lor să cunoască frica.*

– Îl recunoști pe individul acesta? a întrebat Dinlay. Edeard se reîntoarse la vederea ge-vulturului. Pasărea încă plana la înălțime, urmărindu-i pe răufăcător și pe rapivulpea lui. Profilul abia se distingea, dar…

– Nu, a spus Edeard. Nu-mi amintesc nicio față, nu chiar. *Deși există o minte pe care o voi recunoaște întotdeauna.*

– Bine, a spus Topar. Să-l urmărim, să vedem unde ne duce. Ge-vulturul a rămas la înălțime deasupra banditului, planând lent pentru a ține ritmul. Topar le-a cerut să încalece când pasărea a ajuns la marginea percepției lui Edeard și au început să meargă încet, după bandit, lăsând pădurea în urmă. Toți au ridicat o ceață de izolare, chiar

dacă nebuloasele de mai sus erau doar umbre palide ale strălucirii lor obișnuite. Obstacolul psihic ușor trebuia să fie suficient pentru a ține la distanță orice, cu excepția celei mai puternice televederi pe timp de noapte. Pentru a le întări siguranța, ge-lupii i-au înconjurat, în timp ce doi ge-vulturi cu vedere de noapte zburau înainte în recunoaștere sub îndrumarea lui Verini. Propria lor televedere era folosită pentru a ghida caii prin întuneric.

– Este doar unul? a întrebat Macsen după o jumătate de oră. Banditul făcea un timp bun, alternând alergarea cu mersul pe jos spre sud-est, ajutându-se de ciulinii și tufărișurile împrăștiate pe platou. Era în mod clar adeptul deplasării pe nevăzute pe teren. Chiar și ge-vulturul avea probleme să-l urmărească pe porțiunile cu relief mai adânc.

– Nu mai văd alții, a recunoscut Edeard. Rămâneau în mod deliberat la o distanță mare în spatele lui, în cazul în care banditul avea o televedere puternică. Dar știu din experiență că se pot folosi toți de camuflaj.

– Madona, a spus Boloton. Am putea fi urmăriți de o armată întreagă de răufăcători.

– Nu suntem, îl asigură Edeard.

Era aproape miezul nopții când banditul ajunse la capătul de sus al unei albii înguste. Se opri și se lăsă pe vine în mijlocul unei grămezi de bolovani erodați de vreme, acoperiți de un strat gros de kimuști. Rapivulpea acceleră înapoi pe drumul pe care abia veniseră.

– Să ne adăpostim, a spus Topar.

Și-au ghidat caii spre cea mai apropiată pădurice. Rapivulpea se întoarse pe propriile urme, oprindu-se din când în când pentru a mirosi cu prudență.

– Verifică din nou, a spus Fresage. Oriunde ar fi, consideră că este important. Nu se duce acolo până când nu se asigură că nu e urmărit.

– Retrage ge-vulturul, i-a cerut Topar lui Edeard. Dacă tabăra lor este în apropiere, nu putem risca să ne expunem.

Edeard instrui pasărea să spiraleze mai sus. Întinderea terenului i se revela până departe, spre est, unde era despicat de câteva albii stâncoase.

– Două dintre aceste viroage se întâlnesc, uite, a spus Verini. Este un gol cu o stâncă de-a lungul unei laturi. Locul perfect de ascuns o tabără.

– Acolo mă duc și verific, atunci, a zis Edeard.

– Vin cu tine, a spus imediat Dinlay.

– Mulțumesc, dar ăsta este doar un raid de recunoaștere pentru a vedea dacă sunt acolo. Camuflajul meu este mai puternic decât al oricui, iar eu știu că mă pot ascunde dacă mă descoperă.

Putea simți preocuparea din mintea tuturor.

– Ai grijă, a spus Macsen. Nu există niciun oraș care să te protejeze aici.

– Mă duc doar să mă uit, jur pe Madona.

Toți au privit prin intermediul ge-vulturului singuratic cum rapivulpea se întorcea iar banditul pornea de-a lungul albiei.

– Ai două ore, a spus Topar. După aceea venim să te căutăm.

Lui Edeard îi luă ceva timp pentru a hotărî cum să se apropie. Partea de sus a micii faleze era păzită cu siguranță, iar rapivulpile aveau un excelent simț al mirosului. Dar și albiile vor fi supravegheate. Ar putea fi eventual vreun fir-capcană pe care să nu-l poată detecta.

Rămâne atunci creasta stâncii.

Imediat ce părăsi pădurea, își împleti în jur camuflajul, devenind nu mai mult decât un firicel dens de aer întunecat. Televederea măturа continuu, căutând orice pericol.

Așa cum bănuise, rapivulpile păzeau stânca. Erau ghemuite în mijlocul bolovanilor risipiți în iarba lungă, alerte, adulmecând aerul nopții în căutare de mirosuri străine. Își întinse televorbirea și începu să le submineze ordinele, distrăgându-le de la starea de obedientă atentă, permițându-le să se întindă și să se tolănească confortabil, să-și scarpine blana și să-și curețe o parte din noroiul de peste zi. O senzație de satisfacție a început să se infiltreze în gândurile lor. Când una i-a înregistrat în cele din urmă mirosul, l-a respins ca pe o irelevanță deranjantă.

Exista un singur observator permanent uman lângă stâncă. Era ascuns, dar Edeard îi putea simți televederea măturând intermitent înainte și înapoi. Odată ce i-a stabilit locația aproximativă, și-a folosit propria televedere pentru a-i desface ușor camuflajul. Banditul i s-a dezvăluit cu obișnuitele centuri gemene și cutii de muniție de pe piept, și cu arma cu foc repetitiv pe o curea peste umăr. Avea, de asemenea, câteva cuțite și discuri-lamă în diverse pungi. Avea chiar și un pistol obișnuit. Cu toată duritatea și armele lui, nu observase cât de liniștite deveniseră rapivulpile. Gândurile i-au rămas din fericire nebănuitoare. Edeard alese o porțiune de stâncă la optzeci de metri distanță de bandit și se strecură înainte.

– Erau nouă inși? a întrebat Topar. Ești sigur?

– Da, răspunse Edeard pentru a treia oară. Din partea de sus a stâncii, unul controla rapivulpile. Cinci dormeau sub o proeminență de piatră, iar cel pe care l-am urmărit se pregătea să se culce. Mai sunt doi care păzesc viroagele, amândoi camuflați. Există, de asemenea, două rapivulpi în fiecare dintre ele. Am văzut cinci ge-vulturi și nouă cai terești.

– Ce zici de provizii? a întrebat Larby.

– O grămadă de saci și de pungi, probabil alimente suficiente

pentru minimum trei săptămâni. Și trei lăzi de muniție. Nu și-au terminat raidurile încă.

– Ticăloșii, mârâi Verini.

– Deci, putem să-i luăm? a întrebat Topar. Ne depășesc ca număr.

– Doar cu unul, a spus Fresage disprețuitor. Și avem surpriza de partea noastră.

– Cred că e posibil, a spus Edeard. Trebuie să ne apropiem printr-o viroagă. Pot să țin calme rapivulpile suficient de mult ca să trecem de ele. Problema vor fi cele trei santinele, deoarece televorbesc între ei tot timpul. Imediat ce unul este neutralizat, ceilalți vor ști.

– Așa că va trebui să fim la o distanță foarte mare de tabără, când se va întâmpla asta, a spus Topar.

– Îi pot anihila pe cei trei care stau de pază destul de repede, a zis Edeard. Dar nu pot garanta că nu vor striga, așa că va trebui să vă ocupați de ceilalți. Mai ales dacă îl vom lua pe unul în viață.

– Aș prefera să-i luăm pe doi dintre ei, a spus Topar.

– Ge-lupii noștri se pot apropia de rapivulpi? a întrebat ușor neliniștit Dinlay.

– Nu le putem lua cu noi, a spus Edeard. Ar trebui să elimin un întreg nou instinct din rapivulpi pentru a le calma, și încă unul mult mai puternic decât mirosul uman. Trebuie să păstrăm lucrurile cât mai simplu posibil.

– Madona… rapivulpi.

– Arată feroce….

– Arată!

– Sunt feroce, dar asta e tot ce au. Nu pierde timpul încercând să împuști vreuna, mai ales nu pe întuneric. Stoarce-le inima sau zdrobește-le creierul. Abia îți ia o secundă să ucizi una. Frica este singurul lor aliat.

– Oh, Madona, gemu Dinlay.

– Poți să faci asta? întrebă Topar cu un calm autoritar.

Dinlay a luat o gură de aer, reușind să pară destul de ofensat.

– Da, bineînțeles că o pot face. Doar un prost nu ar admite că este îngrijorat.

– Bun. Vreau să scoți cele două rapivulpi din albie de îndată ce Edeard se ocupă de santinele.

– Desigur.

Larby se uită în sus la cer.

– Facem asta acum?

– Nu, a spus Topar. Mai sunt doar câteva ore până în zori și nu am dormit. Rămânem o zi aici, în pădure, și ne odihnim, apoi mâine, după miezul nopții, vom lovi.

Edeard nu se simțise niciodată atât de neliniștit până atunci. De

fiecare dată când se strecurase în Casa cu Petale Albastre, când o salvase pe Mirnatha, când îl arestase pe Buate, chiar și atunci când îl înfruntase de jos pe Bise care se afla deasupra conacului său, cunoștea și înțelegea cu ce se confrunta. Lucrul acesta însă era diferit, bandiții erau o necunoscută, iar el cu siguranță nu era la fel de încrezător ca Topar că puteau duce misiunea asta la bun sfârșit. Era nevoie doar de o mică greșeală pentru a alerta santinelele, și apoi ar fi trebuit să se apere de nouă arme cu foc repetitiv.

La ivirea zorilor, trei dintre bandiți au părăsit tabăra, cu ge-vulturii orbitând deasupra lor și rapivulpile tropăind obediente pe lângă ei. Unul dintre ei s-a strecurat chiar pe la marginea pădurii în care Edeard și însoțitorii săi își făcuseră tabăra. Din fericire, erau toți bine ascunși sub ramuri, iar ge-vulturul lui nu i-a observat în timp ce zbura pe deasupra lor.

Unul dintre bandiți s-a îndreptat către trecătoarea de la marginea Muntelui Alvice, în timp ce ceilalți doi au plecat în direcții complet diferite.

– Incursiuni de siguranță, a decis Boloton. Se asigură că nimeni nu se apropie. Am avut noroc.

– Nu, a spus Verini. Sunt buni, dar noi suntem și mai buni.

– Vom afla în seara asta, a replicat Macsen cu înțelepciune.

Edeard nu a reușit să doarmă prea mult în timpul zilei. Era neliniștit, mintea lui revedea planul din nou și din nou. Totul depindea de cât de repede putea elimina cele trei santinele. *Asta dacă sunt doar trei santinele. Și dacă își schimbă metoda în fiecare noapte? Eu aș face-o. Nu, nu aș face-o.* În cele din urmă, după-amiază, a adormit.

Larby îl trezi.

– Bandiții plecați în recunoaștere se întorc, a spus el în timp ce Edeard clipi la cerul care se întuneca.

Buluku era deja vizibil, cu întinderea violetă unduitoare asaltată de valuri de lumină de un albastru-electric. Marea lui Odin se ridica deasupra orizontului la est, câteva vârfuri stacojii încoronându-i nucleul albastru cu verde. Descoperi că prezența ei era ciudat de liniștitoare. *Mă întreb dacă Boyd a ajuns deja acolo. Probabil că nu. Cine știe cât de departe este?*

Un număr neobișnuit de stele erau vizibile, clipind în spațiile mari dintre nebuloase. Cel puțin Honious nu apăruse pe firmament. Edeard avu sentimentul că, probabil, ar fi luat asta ca pe un semn rău. *Stupid, pentru că cerul era doar cer, indiferent ce se întâmplă.*

Au mâncat împreună, ronțăind pâine uscată și niște plăcinte reci urmate de fructe deshidratate. Cu toate acestea, Topar le-a permis să utilizeze soba cu ulei de Jamolar pentru a încălzi niște apă pentru ceai și cafea. Erau prea departe pentru ca o rapivulpe să simtă mirosul.

– Nimeni nu a plecat și nimeni nu li s-a alăturat în timpul zilei, a

spus Macsen. Deci, sunt doar cei nouă.

– Ești sigur că erau doar nouă? a întrebat Fresage.

– Atâția am numărat, l-a asigurat Edeard.

– Vreau ca toată lumea să-și ungă și să-și verifice pistoalele, a spus Topar.

Edeard era recunoscător să se gândească la altceva, deși era convins că nu va folosi arma. A treia lui mână era tot ce-i trebuia. Dar a trecut prin rutină oricum. Imediat după miezul nopții, Topar i-a scos din pădure. A fost nevoie de o oră pentru a reconstitui traseul făcut de Edeard cu o noapte înainte, deoarece se deplasau încet și cu precauție. Când au ajuns la capătul viroagei s-au apucat de mâini înainte de a-și împleti camuflajul. Atât Larby, cât și Topar au insistat că acesta era cel mai bun mod de a păstra contactul. Șoaptele și televederea puternică puteau fi detectate de santinele. Era o senzație ciudată. Edeard putea simți mâna lui Dinlay într-a lui, dar dacă se uita în spate putea vedea doar o ceață întunecată.

Edeard mergea înainte foarte încet, cu cea mai slabă televedere pentru a putea depista eventualele fire de semnalizare sau orice alte alarme. În timp ce făcea acest lucru, a început să se simtă inconfortabil. S-a înfiorat. *Ceva e în neregulă.*

Pereții stâncoși au crescut brusc în timp ce panta îi purta în jos spre tabăra bandiților. Curând, pereții abrupți au fost depășiți de stânci impunătoare. Sub picioarele lor, solul devenea umed. Lumina nebuloaselor arăta un canal șerpuit cu smocuri groase de stuf crescând printre pietre. Trepidația lui Edeard creștea cu fiecare pas. Frigul îl cuprindea acum. Știa ce înseamnă un astfel de sentiment. La fel ca în acea noapte în Ashwell, la fel ca în capcana din vârful turnului în Eyrie.

Nu poate fi nimic greșit. Nu aici. Ei nu știu că venim. Nu se poate să știe!

Depășind anxietatea, Edeard începu să-și facă griji dacă televorbirea lui va putea ajunge la rapivulpile-santinelă înainte ca acestea să le simtă mirosul. Va fi la limită, știa. Nu și-a dat seama că pantele erau atât de adânci, și nici atât de șerpuite.

Sentimentul de pericole se amplifică. A crezut că a auzit o șoaptă. Nu cu urechile. Mintea lui. O televorbire foarte slabă?

Străbătea un curs de apă de mică adâncime, deplasându-se cu atenție ca să nu facă zgomot, când își simți cizmele scufundându-se cu o viteză alarmantă. Nisipuri mișcătoare.

– La naiba, șopti el printre dinții încleștați.

A trebuit să-și întindă în jos a treia mână pentru a stabiliza solul trădător. Degetul său a lovit de trei ori mâna lui Dinlay – precauție.

S-a auzit un răpăit puternic de sus, de parcă stâncile de piatră se desprindeau. Edeard a simțit imediat o serie de televederi puternice săgetând în jos, televederi care nu fuseseră înșelate de camuflaj.

Zgomotul s-a amplificat.

– Arme! strigă Topar.

Edeard își coborî camuflajul și își trimise televederea direct spre sunet. Ceea ce a descoperit l-a șocat pentru un moment periculos de lung. Trei bolovani mari începeau să se rostogolească în jos pe panta de deasupra lor, dislocând și antrenând cu ei, în timp ce se deplasau, un întreg roi de pietre mai mici.

– *Ambuscadă!* răcni el, și imediat își întări scutul.

Realiză imediat că nu-i va ajuta la nimic, nu față de o astfel de cascadă de pietre. Masa care începea să alunece în jos spre ei era incredibil de mare. L-a apucat instinctiv pe Dinlay cu mâna a treia și l-a aruncat în sus pe panta de pe cealaltă parte.

– Bună ziua din nou, Edeard, rânji o voce mentală.

Edeard se cățăra pe pantă în timp ce primii bolovani accelerau. Se întinse după Macsen. Dar cunoștea vocea aceea și cruzimea din spatele ei. Liderul de la Ashwell, omul care îi ucisese satul, viața lui. Ucigașul lui Akeem. Dinlay își revenise după zborul lui brusc. A început să tragă cu pistolul peste albie. A fost un semnal pentru Topar și Fresage pentru a deschide focul. Verini a început să alerge înapoi, de-a lungul albiei. Zgomotului copleșitor al avalanșei care accelera i s-a alăturat sunetul mortal al armelor cu foc repetitiv. Cei trei bolovani mari acoperiseră gurile cavernelor din stânci. Acum, o duzină de bandiți ieșeau afară, țintind spre Edeard și tovarășii săi. Singurul lucru care îi apăra era avalanșa în sine. Prea multe pietre interferau cu linia lor de tragere.

– Marele Mergător-Pe-Apă însuși, râse torționarul lui Edeard.

Deja, pietrele de dimensiuni mai mici săltau viguros în jos în jurul lui Edeard. Gloanțele mușcau pământul lângă picioarele lui. Dinlay plonjă țipând, încercând să se ascundă în spatele unei stânci. Nu suficient de repede. Proiectilele i-au sfârtecat picioarele, apoi i-au lovit corpul.

O rafală de gloanțe îl izbi pe Edeard. Scutul său rezistă, iar el ripostă instinctiv lovind cu mâna a treia de-a lungul liniei de atac. Unul dintre răufăcători zbură înapoi prin aer, împroșcând sânge.

Trei pietre mari s-au prăbușit peste Fresage. Strigătul i-a fost retezat.

Macsen trase cu pistolul spre atacatori. Pământul din jurul lui era ciuruit de focul armelor sofisticate. Edeard strigă la flacăra masivă de durere dezlănțuită din creierul muribund al lui Macsen. A treia lui mână zvâcni din nou sălbatic către atacatori, lovind patru dintre ei în lateral. Doi au venit prăbușindu-se în jos pe pantă, după avalanșă, oasele rupându-li-se în timp ce se răsuceau și cădeau.

Un bolovan uriaș îl lovi pe Larby în piept, aruncându-l la pământ. Mai multe pietre au săltat și s-au îngrămădit peste el.

Edeard dansa pe pantă, încercând să evite barajul letal, lovind pietrele care-l atingeau în trecere, deviindu-le. Apoi, cel mai mare bolovan dintre toți, aproape de două ori înălțimea lui, se izbi de partea de jos a pantei, cutremurând pământul. Inerția îl trimise spiralând direct spre el.

Îl opri. Greutatea incredibilă nu însemna nimic pentru el. Îl apucă cu mâna a treia și îl ținu nemișcat în aer. Atârna acolo, la trei metri de pământ, în timp ce buzele lui se strângeau sălbatic de efort. O ploaie de pietre mai mici din avalanșă s-au lovit de el. Edeard a ținut strâns. Unul dintre bolovani se rostogoli pe lângă el, apoi oscilă pe pantă și alunecă înapoi către partea de jos a albiei.

– Mama dracului! strigă televorbirea frenetică a cuiva.

– Cum face asta?

– Omorâți-l. Ucideți rahatul ăsta mic.

Armele cu foc rapid au început să tragă. Gloanțele au lovit în bolovanul atârnat în fața lui Edeard. Auzea tot felul de pinguri ciudate zbârnâind în timp ce ricoșeurile se învârteau în toate direcțiile. Reverberațiile căderilor de piatră se stingeau într-un soi de mormăit pe măsură ce avalanșa se sfârșea.

Edeard ridică bolovanul mare deasupra capului, la de trei ori înălțimea lui. Mai sus încă. Îl înălță la nivelul peșterilor de pe cealaltă parte a albiei. Șapte bandiți erau ghemuiți pe o margine lungă din fața deschiderii întunecate. Se uitau cu gura căscată, nevenindu-le să creadă, la stânca masivă, care se curba acum prin aer spre ei. Accelerând.

Îl lovi pe primul, aruncându-l în albie. Impactul nici măcar n-o încetini. Toată lumea de pe margine încercă să fugă, dar nu era nici loc și nici timp. Bolovanul se izbi de ei, strivindu-le trupurile sau aruncându-i cu viteză în prăpastie. Apoi Edeard îl trimise în jos, foarte precis, pe ultimul bandit.

După aceea, pur și simplu rămase acolo. Cu brațele pe lângă corp. Uitându-se amorțit la stratul mare de pietriș pe care avalanșa îl crease pe cealaltă parte a albiei. A început să tremure. Brațele întâi, apoi picioarele i-au tremurat și mușchii au cedat. A căzut în genunchi.

– Dinlay? a chemat el, cu mintea și cu vocea. Dinlay? Macsen? Topar? Oricine?

Simți rapivulpile venind, furișându-se de-a lungul fundului albiei, grăbindu-se să facă voia stăpânilor lor. Să aducă moarte intrusului. Fără să se gândească măcar, își băgă mâna a treia în craniile lor și le rupse țesutul cerebral moale. S-au prăbușit în tăcere, întinzându-se pe pământul pietros.

Bandiții rămași înaintau furișat. Târându-se camuflați, cu armele cu foc rapid pregătite. Edeard i-a lăsat să se apropie, apoi i-a ucis. Trăgându-i de unde se ghemuiau și se târau, și rupându-le coloana. Au

fost aruncați unul după altul, căzând din noapte pentru a se întinde rupți lângă rapivulpile lor. Nu simțea nimic. Nici durere. Nici furie. Nimic.

Corpul ciuruit al lui Dinlay era întins pe panta de deasupra lui, unde ar fi trebuit să fie în siguranță. Unde *ar fi fost* în siguranță, după ce Edeard îl aruncase acolo, dacă rămânea jos. Dar Dinlay nu s-ar fi ascuns în spatele unei stânci în timp ce tovarășii săi erau atacați. Nu Dinlay.

Edeard își concentră televederea în jos pe pantă. Cadavrul însângerat al lui Macsen se uita în sus la Marea lui Odin. Sfidător până în ultima clipă, trăsese un foc chiar și după ce îl lovise primul roi de gloanțe. Fresage și Topar erau îngropați sub mormane de piatră. Boloton fusese imobilizat de o rocă ce-i aterizase pe picioare. Alte pietre îl loviseră, în timp ce câteva gloanțe îi găureau pieptul și capul. Nu rămăsese prea mult care să poată fi recunoscut. Iari Verini nu făcuse mai mult de o jumătate de duzină de pași înapoi prin albie când armele cu foc rapid l-au găsit. Brațele și picioarele lui Larby ieșeau de sub unul dintre bolovanii mari. Din torsul lui nu mai rămăsese nimic altceva decât un terci însângerat care se îmbiba în pământ.

Edeard a început să plângă.

– De ce-mi faci asta? a strigat la Marea lui Odin. Madona, de ce? Ce-am făcut atât de rău încât să fiu pedepsit așa? De ce? De ce? Spune-mi, cățea împuțită. Plângea în hohote. De ce?

Apoi, se ghemui pe jos, neajutorat. Dorind ca această viață monstruoasă să se încheie. Dorind să moară.

– Edeard.

Vocea îi vorbea de foarte, foarte departe.

– Edeard, nu s-a terminat.

Își șterse fața cu o mână, întinzând petele de noroi, lacrimi și sânge care erau agățate de ea.

– Cine… oh.

– Edeard.

În durerea lui, oftă înțelegând, și își extinse televederea în direcția de unde credea că venea vocea. Concentrându-se cât putea.

– Maestrul Sampalokului însuși, a spus el cu afecțiune amară.

Sufletul lui Macsen zâmbi în jos, către prietenul lui.

– Cea mai scurtă domnie care a existat vreodată.

– Cea mai memorabilă. Televederea lui Edeard trecu la Dinlay, care stătea lângă Macsen.

Îmi pare foarte rău.

– Nu ai de ce să-ți pară rău, a spus Dinlay. Ai încercat să mă salvezi.

– Nu am reușit.

– Dar ai încercat. Asta e ceea ce face Mergătorul-Pe-Apă.

– Auziți nebuloasele? Puteți auzi cântecele?

– Da, a spus Macsen. Sunt foarte puternice, foarte frumoase. Este greu să reziști chemării lor. Promit un viitor atât de glorios în interiorul Inimii. Dar vom rămâne cu tine deocamdată, am promis să facem asta, indiferent cât de dificil ne este să facem asta. Există o sarcină la îndeplinirea căreia onoarea ne obligă să te ajutăm, Edeard, înfrângerea celui din spatele acestei ambuscade. Tu ne vei face dreptate.

– O s-o fac, a spus el. Promit. Și vă mulțumesc.

Macsen zâmbi trist.

– Edeard, poți să-i vezi?

– Pe cine?

Își trimise televederea, gândindu-se că unii bandiți au supraviețuit. Macsen și Dinlay au plutit în derivă spre el.

– Pe lângă noi, Edeard, a spus Dinlay. Încearcă, Edeard, încearcă să-i vezi. Sunt atât de slabi acum, atât de fragili. Dar ei îndură. Pentru tine. Madona, durează de peste un deceniu și jumătate. Nu vei ști niciodată cu ce preț până vei muri tu însuți.

– Ce?

– Concentrează-te, Edeard, a insistat Macsen. La fel cum ne vezi pe noi. Dar mergi mai departe.

Edeard încercă să facă așa cum îi cereau ei, extinzându-și televederea, nu lungind-o, ci adâncindu-și percepția. Acolo, chiar la limita capacității lui, văzu două siluete. Erau incredibil de slabe. Un bărbat și o femeie, teribil de vlăguiți în comparație cu sufletele lui Macsen și Dinlay.

– Vă cunosc, a spus Edeard uluit. Fețele voastre. Mi le amintesc. Gândurile i s-au rostogolit înapoi de-a lungul anilor. Înapoi la un moment în care el alerga prin casa aceea de fermă mare și veche de lângă Ashwell. Râdea și se juca toată ziua. Alerga fericit spre… Mamă? exclamă neîncrezător. Mamă, tu ești? Și tata?

Sufletele firave i-au zâmbit la unison. S-au luat de mâini.

– Fiule, a spus tatăl său.

Era o voce atât de fragilă, încât lui Edeard i s-a făcut imediat frică.

– Ați rămas? Lacrimile i s-au întors, revelația istovindu-i puterea fizică.

– Sigur că am rămas, băiatul meu frumos, a spus mama lui.

– M-ați vegheat. Voi! Voi ați fost, tot timpul. M-ați avertizat.

– Tu ești tot ce a mai rămas din noi, a zis tatăl său. Trebuia să te protejăm. Pentru a ne convinge că ești în siguranță.

– Oh, sfântă Madona. Dar cântecele, dar chemarea către Inimă?

– Te iubim, asta e ceea ce este cu adevărat important.

– Dar, sunteți atât de… mici.

– Ar fi la fel dacă am fi urmat cântecele, a zis mama sa cu un zâmbet blând. Ele sunt atât de departe. Îmi spun că atât de puține suflete vor ajunge vreodată la Inimă.

– Duceți-vă, le-a spus Edeard. Duceți-vă acum. Vreau să vă întâlnesc din nou de cealaltă parte a Mării lui Odin. Vreau să vă povestesc tot ce am făcut cu viața mea. Vreau să fiți în siguranță.

– Prea târziu pentru asta, fiule, a răspuns tatăl său. Aceasta a fost binecuvântarea noastră, să vedem ce ai devenit. Să te vedem ajungând la acest statut. Sunt atât de mândru, foarte mândru, încât nu aș schimba asta pentru o altă viață în Inimă. Nici dacă aș avea de ales de un milion de ori.

– Fiul meu frumos, a spus mama lui. N-aș fi putut visa la un copil atât de splendid. Ai scos această lume din întuneric.

– Nu a făcut-o, a replicat Macsen. Îmi pare rău, Edeard, dar știau că venim. Această ambuscadă a fost cât se poate de inteligentă și vicleană.

– Și nu a mers, a subliniat ferm Dinlay. Apoi se încruntă. Nu împotriva ta.

– Cine i-a avertizat? a întrebat Macsen. Cine este de fapt în spatele acestui lucru? Edeard, fetele! Nevestele noastre. Ce se întâmplă iar în Makkathran?

Edeard simți cum bucuria reuniunii extraordinare îl părăsește, scurgându-se departe de el.

– Nu știu, a spus el. Dar mai e cineva pe care pot să-l întreb.

Imensul bolovan era exact acolo unde îl lăsase Edeard, cocoțat pe buza pervazului de stâncă. Greutatea sa imensă zdrobea partea de jos a picioarelor liderului bandiților de sub el. În ciuda faptului că era prins, în ciuda durerii imense, omul disperat reușise să-și reîncarce arma cu foc rapid. Cu mâna a treia adunase câteva cutii suplimentare pline de gloanțe. Tot ce avea nevoie era o țintă clară.

Edeard simți televederea omului fixată pe el, în timp ce urca spre pervazul de piatră. Ocoli calm bolovanul și banditul deschise focul. Edeard stătea acolo rânjind, în timp ce gloanțele răpăiau neîncetat, dar zadarnic pe scutul său.

– O armă cu adevărat teribilă, a spus Edeard atunci când gloanțele s-au terminat. Inamicii tăi vor fi cu siguranță surzi timp de o săptămână.

– Du-te la Honious, Mergătorule-Pe-Apă.

– La mult timp după tine, bănuiesc. A treia mână a lui Edeard smulse arma. Nu mi-ai spus numele tău. Dar acum îți recunosc nasul, este foarte distinct. Cât de jos pe arborele genealogic Gilmorn ești?

– Prietenii tăi sunt morți. Toți. Am televăzut asta. Ești singur într-un mod pe care nu ți-l poți imagina.

– Serios? Edeard aplică mâna a treia. Gilmorn țipă în timp ce bolovanul rulă înainte. Genunchiul îi trosni. Cine ți-a spus că venim?

– S-a terminat, nenorocit ciudat, a strigat Gilmorn în ciuda durerii. Sudoarea rece i se prelingea pe față. Am câștigat, chiar și după asta, am câștigat.

Bolovanul se mai deplasă puțin. Strigătul de agonie a fost teribil în timp ce încă picioarele sale erau zdrobite sub piatră.

– Cine a câștigat? a întrebat Edeard calm.

– Nu poți câștiga, nu acum, a jelit Gilmorn.

– Trei centimetri o dată, îl avertiză Edeard, mutând bolovanul din nou. Și ești un bărbat înalt.

– *Nuuuuu!*

Edeard gândi că Gilmorn se rănise la gât, atât de puternic și de lung a fost strigătul chinuit care a urmat.

– Tot așa te rugau și te implorau și sătenii? Cât de mulți ai sacrificat de-a lungul anilor, Gilmorn?

Edeard mută bolovanul până aproape de șolduri. Banditul a început să se zbată, lovind frenetic cu capul înapoi de stâncă, încercând să-și crape propriul craniu, pentru a pune capăt torturii. A treia mână a lui Edeard îl imobiliză rapid.

– A fost necesar, gâlgâi Gilmorn.

Avea probleme cu respirația acum, iar sudoarea îi îmbibase hainele.

– Necesar? întrebă Edeard dezgustat. Necesar pentru ce? Ai ucis – ai asasinat – sute de oameni. Mii de oameni. Ai dus la ruină sate întregi.

– O Singură Națiune.

– Ce?

Edeard a crezut că a înțeles greșit cuvintele. Sloganul. Sloganul lui Owain. Owain.

– Trebuie să fim una.

Furios, Edeard mută din nou bolovanul. Șoldurile omului au plesnit.

– Owain! a țipat Edeard cu vocea plină de ură.

Gilmorn a râs ca un maniac, cu sânge în gură.

– O lume, o națiune condusă de aceia dintre noi care s-au născut cu acest destin în sânge.

– Ai făcut toate astea pentru a încoroana un împărat? Tu… tu… Sfântă Madona, pentru asta? Edeard împinse bolovanul și continuă până când țipetele și trosniturile au încetat brusc. Madona, nu, murmură plin de suferință.

– Cu toată puterea ta, ești atât de slab, îi spuse disprețuitor sufletul lui Gilmorn.

Edeard se răsuci pe loc.

Esența spectrală a banditului stătea deasupra propriului sânge care se răspândea de sub bolovan. Le aruncă lui Dinlay și lui Macsen o privire disprețuitoare.

– Ai fi putut să ni te alături, Mergătorule-Pe-Apă. Verișoara Ranalee ți-a oferit lumea. Un întreg popor unit în venerație față de puterea ta. Și ai refuzat-o. Pentru ce? Pentru ei? Ce pot tragediile astea jalnice să-ți

dea vreodată?

– Honious te așteaptă, spuse Macsen înfuriat. Nu mai zăbovi.

Gilmorn a început să urce.

– Și ghici ce, Mergătorule-Pe-Apă. Familia mea încă o poate ajunge pe mica ta curvă de novice.

Forma lui deveni neclară, pe măsură ce țâșnea în sus, pierzându-se în mijlocul frumuseții strălucitoare a nebuloaselor.

– Salrana? murmură Edeard cu disperare. Kristabel!

– Kanseen, a spus Macsen. Edeard, ce se întâmplă în Makkathran? Dacă Owain vrea să fie împărat, capcana pe care ne-a întins-o pentru noi poate fi doar o parte din nebunia lui.

– La naiba, scuipă Edeard.

Se grăbi în jos pe pantă și începu să alerge de-a lungul albiei. Câțiva din caii tereștri ai bandiților erau încă legați de stâlpii lor. Erau sperioși, dar televorbirea abilă a lui Edeard i-a calmat. A găsit o șa printre bagaje și a aruncat-o pe primul animal.

– Sunt șase zile de când am plecat, a spus Macsen. Ce ar fi putut să facă în șase zile?

– Vor fi încă două până să pot ajunge înapoi, a zis Edeard cu durere în timp ce urca în șa. Poate că Owain așteaptă să audă că ambuscada a reușit, iar eu sunt mort. El știe că-l pot opri, că orașul e de partea mea.

– Da, a spus Dinlay. Trebuie să sperăm asta.

Edeard își imagină o hartă, încercând să-și dea seama care ar fi cel mai scurt traseu către drumul principal prin munți. Descurajat, realiză că era cel pe care veniseră, pe lângă Muntele Alvice. Dar atunci, călăriseră cu atenție, greoi, pe sub copaci și în ravene adânci, ca să evite să fie observați. Acum, nu avea astfel de inhibiții. Îmboldi calul înainte și îi instrui pe ceilalți să-l urmeze.

Zorii l-au găsit deja departe, dincolo de Muntele Alvice. Pe la mijlocul dimineții, se afla din nou pe drum, galopând cu viteză spre est. Înainte de prânz, a trebuit să schimbe calul. Cel pe care îl călărise de la locul ambuscadei era aproape mort de oboseală. Următorul a cedat la mijlocul după-amiezii. Edeard însuși era epuizat, numai determinarea ajutându-l să-și continue drumul. Următorii doi cai au rezistat doar câteva ore.

A ajuns la un sat când soarele începea să se scufunde spre munți, știind foarte bine că arăta ca și cum ar fi ieșit direct din Honious. Pe oameni i-ar fi putut speria înfățișarea lui, dar sătenii auziseră de Mergătorul-Pe-Apă, iar monedele de aur erau binevenite peste tot. A plătit o sumă ridicolă pe trei cai odihniți și a plecat galopând în noapte.

În ciuda crampelor musculare și a vânătăilor și a rosăturilor sângerânde de pe coapse, și-a continuat drumul prin noapte. Dimineața l-a găsit la poalele Lanțului Donsori, cu Câmpia Iguru întinsă în fața sa. Makkathranul se afla la orizont, lumina de aur a

soarelui prinzându-i deja vârfurile turnurilor. La vederea lui, a dat drumul unui suspin de ușurare, chiar dacă era complet epuizat.

– Trebuie să știu, a spus Macsen, și cu asta s-a dus, fulgerând înainte prin vânturile calde.

– Eu voi rămâne cu tine, a promis Dinlay.

Edeard își mână ultimul cal obosit pe drumul plin de serpentine. Atunci s-a întâlnit cu caravana care se îndrepta spre munți. Era neobișnuit pentru o caravană să se deplaseze atât de devreme, în zori. S-a oprit să vorbească cu conducătorul.

– Orașul este cuprins de haos, i-a spus nervos bătrânul. Sunt oameni înarmați pe fiecare stradă, pretinzând că-l reprezintă pe noul primar. Regimente de miliție au mărșăluit în urmă cu două zile, iar polițiștii au încercat să-i oprească. Au fost lupte. Nu am văzut niciodată atât de mulți morți.

– Nu, a gemut Edeard. Oh, Madona, nu. Așteaptă! Primarul a chemat regimentele?

– Da, dar nu Finitan. El e mort, și nimeni nu știe cum s-a întâmplat. Owain a cerut Palatul Orchard susținut de persoane înarmate.

Edeard voia cu disperare să afle ceva despre Kristabel, dar conducătorul caravanei nu știa nimic.

– Am nevoie de cai odihniți. Pot plăti.

Bătrânul îi aruncă o privire sumbră, dar în cele din urmă dădu din cap.

– Nu ne vom întoarce pe drumul ăsta decât peste un an, probabil, mai mult, așa că presupun că vom scăpa de răzbunare.

– Răzbunare?

– Consiliul Superior te-a declarat proscris, Mergătorule-Pe-Apă. Eu… noi am auzit că ești mort.

– Nu încă, a spus Edeard printre dinți. Au aflat deja că nu merge așa ușor.

– Bun. Vom schimba caii. Nu am nevoie de bani de la tine.

– Mulțumesc.

– Finitan mort, a spus Dinlay sumbru în timp ce Edeard călărea pe Câmpia Iguru pe un ge-cal cu picioare lungi. Cum de au îndrăznit să facă asta? Oamenii l-au ales.

– Asta se pregătește de ani buni, a răspuns Edeard amorțit. Toate atacurile banditești, frica din provincii, chiar și bandele libere din oraș, toate proiectate pentru a forța Querencia să accepte un singur guvern, unul cu Owain în frunte. Și apoi am venit eu. Cât de ironic este faptul că propria lui campanie de teroare m-a făcut să fug la oraș.

– Dar ce poți face acum?

– Să-l arunc afară din biroul primarului, să restaurez guvernul de drept.

Chiar în timp ce spunea asta, știa cât de fals suna.

– Bine, dar tonul spectrului era incert. Asta-i bine.

Edeard nu se deranjă să se ascundă, nici chiar cu o ceață de izolare. Nu-i păsa că oamenii l-au văzut. Voia ca vestea să se răspândească în oraș. Voia ca oamenii să spere din nou. Să știe că Mergătorul-Pe-Apă venea.

Toate se vor îndrepta.

Era mult trafic pe drum. Toți părăseau Makkathranul. Grupurile pestrițe se opreau să se uite cum trecea în galop. Câțiva l-au salutat cu urale, dar majoritatea au clătinat din cap, consternați la vederea lui. Televorbirea se propagă de-a lungul întregului drum.

– Mergătorul-Pe-Apă este încă în viață.

– Mergătorul-Pe-Apă se întoarce.

– Mergătorul-Pe-Apă va opri acest lucru.

– Mergătorul-Pe-Apă vine prea târziu.

– Prea târziu.

Asta îl descuraja pur și simplu pentru că se potrivea cu propriile lui suspiciuni. În afară de Kristabel și de câțiva prieteni, ce mai era acolo pentru el cu adevărat? Nu avea să salveze niciodată orașul și lumea de cei ca Owain. Tot ce-i mai rămăsese acum erau o încercare de salvare și o viață în exil.

Era după-amiază când a ajuns lângă oraș, călărind greu sub varietatea fantezistă de arbori care mărgineau drumul. Era singur acum, și televederea lui mătura înainte pentru a vedea ce fel de primire îl așteaptă.

Când a țâșnit pe la capătul bătrânei partiții de copaci, chiar și oile dispăruseră de pe banda de patru sute de metri de pășune care înconjura zidul de cristal. Poarta de Nord era închisă. O verificare rapidă cu televederea îi arătă că celelalte două porți erau, de asemenea, închise. Jumătate de regiment de miliție era desfășurat într-un semicerc protector în jurul porții puternice, cu o sută de pistoale aliniate de-a lungul drumului. În fața lor era o echipă de gardieni în uniforma Breslei Armurierilor. Purtau arme cu foc repetitiv.

Televederea lui Owain căzu pe silueta singuratică ce-și mâna calul înainte, un fir printre multe alte mii.

– Întoarce-te, Mergătorule-Pe-Apă, nu există nimic pentru tine aici, nimic. Întoarce-te. Vei aduce doar moarte, pentru că acești oameni buni te vor ucide, indiferent de cât de mulți dintre ei vor cădea inițial victime puterii tale. Nu poți mătura un întreg oraș de adversari.

– Nu este orașul tău, telestrigă Edeard.

– Cum dorești. Fie ca Madona să aibă milă de sufletul tău.

Când se afla la doar trei sute de metri de primele rânduri al miliției, Edeard își întoarse brusc ge-calul din drum și o luă pe lângă zidul de cristal. Un pluton de cavalerie a șarjat printre milițieni și a început să alerge după el. Oricând altă dată, Edeard ar fi râs a sfidare, dar acum

pur și simplu a scrâșnit din dinți și i-a cerut orașului să-i permită intrarea. Își întoarse calul din nou și îl orientă direct spre zidul de cristal. Cavaleria își modifică direcția pentru a-l intercepta. Edeard păstră un control de fier asupra gândurilor ezitante ale ge-calului său în timp ce se deplasa mai aproape și mai aproape de zid. Acesta nu a dat greș, nici măcar la final, când galopa mult prea repede pentru a se mai putea opri la timp. La câțiva metri de bariera verticală, Edeard îl îmboldi să sară. Animalul s-a supus și, spre uimirea cavaleriei care îl urmărea, a trecut direct prin zidul a cărui substanță dură nu mai era acum decât o ceață subțire. Au putut chiar să vadă prin cristalul colorat cum a aterizat pe cealaltă parte și a continuat să galopeze. Apoi Mergătorul-Pe-Apă a tras de frâie. A coborât din șa, a stat o secundă pe pământul de pe Low Moat, după care s-a scufundat rapid, drept în jos, prin iarbă.

Edeard apăru în centrul curții de la baza ziguratului Culverit. Simțurile orașului îi arătau deja ce va găsi: un lung șir de corpuri învelite în pânză albă. Și Buate, îmbrăcat în haine de Maestru al Cartierului Haxpen, supervizând ge-maimuțele și personalul intimidat și plângând văzând cum voia să scape de cadavre.

Pentru o clipă, frica lui Edeard dispăru, percepând-o pe Kristabel acolo, în picioare. Dar, când a început să alerge cu brațele larg deschise către dragostea lui, sufletul lui Dinlay a strigat:

– Nu, Edeard, ea a plecat, e ca mine.

S-a oprit confuz, iar Kristabel s-a întors spre el. Atunci, în sfârșit a realizat că murise, că îi televedea doar sufletul care stătea de veghe lângă corpul ei.

– Îmi pare rău, i-a spus ea cu un zâmbet trist.

Tot corpul lui Edeard tremura de șoc și furie. Se întoarse inexorabil cu fața la Buate, care se retrăgea încet spre intrarea principală a conacului. Gărzile sale se îndepărtau, de asemenea. Nimeni nu îndrăznea să ridice armele împotriva Mergătorului-Pe-Apă.

– N-am… N-am avut de ales, a strigat Buate palid. Owain mi-a ordonat să preiau funcția de Maestru al Haxpenului. A fost o luptă. Au fost uciși mulți, de ambele părți.

– Cine ți-a făcut asta? a șoptit Edeard, cuvintele abia ieșindu-i din gură.

– Oamenii lui au ajuns în zori, acum trei zile. Homelt și gardienii noștri au luptat vitejește, dar armele, Edeard, au avut armele acelea teribile. Nimeni n-a putut sta împotriva lor. Ne-au ucis gărzile. Verișoarele mele și slujnicele au fost violate, bătrâne și tinere, n-au cruțat pe nimeni în timp ce-și croiau drum în conac. Au forțat până la etajul zece. Tati și cu mine am încercat să-i ținem la distanță, dar erau prea puternici. Edeard… Am sărit. Nu-i puteam lăsa să-mi facă asta.

Totul era pierdut. Tata și cu mine și Mirnatha ne-am ținut de mână și am sărit chiar din capătul de sus al scărilor. Am greșit?

– Nu, dragostea mea, n-ai făcut niciun rău. Ar fi trebuit să fiu aici să te protejez. Eu sunt cel care a eșuat.

– Tati și Mirnatha au plecat la nebuloase în căutarea Inimii. Edeard, ei urmează cântecele. Mami va fi acolo să-i aștepte. Eu am rămas. Știam că vei veni. Trebuia să te văd pentru ultima dată înainte de a pleca.

– Ce? a întrebat Buate. Televederea lui sonda curtea, încercând să descopere cu cine vorbea Edeard. Cine este acolo?

– Cine este acolo? repetă Edeard amorțit. Soția mea este aici. Prietenul meu este aici. Mama și tata sunt aici.

Kristabel zâmbi către sufletele părinților lui Edeard.

– Este al vostru?

– Da, este, a spus mama lui Edeard.

– L-am iubit atât de mult.

– Știm. Nu a cunoscut niciodată o fericire sau mulțumire mai mare ca tine.

– Nu văd pe nimeni, a bâlbâit Buate înfricoșat.

– Permite-mi să-ți arăt, i-a spus Mergătorul-Pe-Apă.

Buate a fost ridicat de la sol. Gărzile sale au privit înspăimântate cum începea să se agite violent în aer. Apoi și-a dat capul pe spate și a urlat. Mintea lui a inundat curtea cu o durere chinuitoare. Flori mici de sânge i-au apărut pe haine, transformându-se rapid în râulețe care au început să picure, pătând curtea. Acela a fost momentul în care gărzile s-au întors și au fugit. Au trebuit să alerge mult înainte ca țipetele lui să nu le mai ajungă la urechi. În cele din urmă, sufletul lui Buate a privit în jos spre cadavrul său pe care Mergătorul-Pe-Apă îl pusese la pământ.

– Vezi acum? a întrebat Edeard.

– Ai pierdut, a spus Buate. Asta-i tot ce poți face acum: să ucizi. Și făcând asta, preluând din nou puterea așa, devii ca noi.

Lacrimile umplură iar ochii lui Edeard în timp ce sufletul lui Buate aluneca în sus. Acesta spusese adevărul. Nu-i mai rămăsese nimic. Owain și cei ca el câștigaseră. Să-i ucidă acum n-ar mai fi dus la nimic. Lumea era a lor. Și nu era una în care să vrea să trăiască.

Macsen și Kanseen au plutit în curte prin zid.

– Bijulee și Dybal sunt morți, a spus Macsen. Bise s-a întors în Sampalok.

– Copilul nostru este pierdut, a spus sufletul lui Kanseen. Ea era mai slabă decât soțul ei. Ar putea fi în Inimă. Eu nu pot rămâne. Nu aici. Nici măcar pentru tine, Edeard. Trebuie să știu dacă e acolo. Trebuie să-mi cunosc fiul.

– Înțeleg, îi spuse Edeard.

– Prietene, trebuie să merg cu soția mea, a zis Macsen.

– Sigur că trebuie. Edeard a ridicat o mână în semn de rămas-bun. Voi veți fi primii dintre noi care vor ajunge la Marea lui Odin. Uitați-vă după noi. O să venim și noi în cele din urmă.

– Aceea va fi ziua în care vom zâmbi din nou.

Edeard îi privi înălțându-se spre cer, apoi se întoarse la sufletele care rămăseseră.

– Noi am pierdut. Eu am pierdut. N-am mai rămas decât eu. Mâna îi coborî la pistolul din tocul de pe centură. Nu vreau să fiu singur.

– Salrana, a spus Dinlay. A spus că Salrana era încă în viață și că o va avea.

Capul lui Edeard se ridică.

– Oh, Madona. Își fulgeră televederea spre cartierul Ysidro, neîndrăznind să spere.

Biserica Ysidro fusese obligată să se transforme într-un spital temporar. Mai multe rânduri de persoane rănite erau culcate pe paturi improvizate în fața statuii Madonei. Trei doctori hărțuiți, cu înfățișarea obosită, se mișcau printre ei, făcând tot ce puteau pentru a trata rănile de glonț. Novicele se grăbeau peste tot, ajutând medicii cu pansamente și oferind consolare acolo unde se putea. Maica bisericii, o femeie bună cu părul cărunt, aflată la jumătatea celui de-al doilea său secol, se deplasa printre grupurile de enoriași care stăteau înspăimântați în strane. Le oferea câte binecuvântări putea, dar se vedea clar pe fața ei că era la fel de șocată și de speriată ca oricine altcineva. Ușile bisericii erau închise.

Rudele înfricoșate ale celor care zăceau în interior formaseră afară un cordon sfidător de protecție, așteptând revenirea inevitabilă a miliției sau, mai rău, a gardienilor Breslei Armurierilor care se dădeau mari pe străzile din jur fluturându-și noile lor arme letale. Până în prezent, statutul de sanctuar al bisericii fusese respectat.

Edeard se ridică ușor prin podeaua bisericii. Oamenii au exclamat surprinși de apariția lui. Cu excepția Salranei. Ea lăsă să-i scape o singură notă pătrunzătoare de bucurie și alergă la el. O luă în brațe și o strânse la piept.

– Au spus că ești mort, suspină ea.

– Nu, a zis el. Nu pot fi ucis atât de ușor.

– Oh, Edeard, regimentele împușcă oameni. Există oameni cu arme îngrozitoare, la fel ca cele de la Ashwell, și care spun că au fost numiți de primarul însuși.

– Știu, a replicat el, îmbrățișând-o strâns. Uniforma ei de novice era pătată de sânge, vechi de câteva zile. Ești bine?

– Da, a dat ea din cap, ștergându-și lacrimile. Îmi pare rău, Edeard, îmi pare rău că nu am vorbit cu tine după…

– Șșș, a spus el, și îi mângâie fruntea.

– Am fost atât de proastă. Atât de încăpățânată. Tu ești prietenul

meu.

– S-a terminat acum. Ești sigură că ești bine? A venit cineva să te caute?

– Nu. Am ajutat medicii. Atât de mulți au murit. Toată lumea este atât de îngrijorată. Oamenii primarului se vor întoarce. Poți opri acest lucru?

Edeard își plecă atunci capul.

– Nu pot. Tot ce aș face acum va înrăutăți doar lucrurile. Am pus în pericol pe toată lumea din această biserică doar venind aici. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Degetele ei îi mângâiau obrazul.

– Dragul meu Edeard, ai făcut tot ce este drept.

– I-au ucis pe toți cei pe care îi știu, pe toți cei pe care îi iubesc. În afară de tine. Și vor veni și după tine în cele din urmă.

Ea își ținu respirația.

– Soția ta?

– Da, șopti el îndurerat. Kristabel e moartă.

Capul Salranei coborî în piept.

– Imposibil.

– Dar s-a întâmplat. Vreau să vii cu mine acum.

– Edeard! Se uită agitată la răniți. Maica era în picioare în fața statuii Madonei, cu o expresie de înțelegere pe față. Ei au nevoie de ajutorul meu.

– Se vor descurca.

Maica îi făcu Salranei un scurt semn de încurajare.

– Dar…

– Ține-mă strâns, a instruit-o el. Va fi ciudat la început. Dar nu ai de ce să-ți fie teamă. Eu voi fi cu tine.

– Întotdeauna?

– Da, întotdeauna.

Aruncă spre sufletul lui Kristabel o privire vinovată, dar ea îi zâmbi simplu, cu înțelegere. Edeard și Salrana au alunecat în jos prin podeaua bisericii. El a simțit-o cum își întărește strânsoarea. Apoi, s-au regăsit în picioare într-un tunel mic de sub lăcașul de cult, cu apa curgându-le peste picioare.

– Mai avem de mers încă, a spus el, și și-au continuat drumul în jos, până au ajuns într-unul din tunelurile orbitor de luminoase aflate mult mai jos, departe de străzile orașului.

– Edeard! Ce este acest loc?

Capul Salranei sa întorcea dintr-o parte în alta, încercând să înțeleagă ceea ce vedea. Era surpriză în vocea ei, dar nicio teamă.

– Nu sunt sigur. Este un mod de a călători în întreg orașul. Unul foarte vechi. Cred că unii dintre locuitorii din trecut ai Makkathranului l-au folosit, dar nu știu sigur. Acesta nu este conectat la niciuna dintre

clădirile de la suprafață. Așa că, probabil, nu au fost oamenii de dinaintea noastră.

– Oh, a spus ea cu un râs scurt. Edeard, ce ai devenit?

– Nu știu, a răspuns el slab. Orice ar fi, în cele din urmă nu am fost de niciun folos.

– Nu spune asta. Îl sărută. De ce suntem aici? Unde mergem?

El oftă și se scărpină în cap.

– Departe, presupun. În afara orașului. Apoi… în exil. Vom găsi vreo provincie îndepărtată. Îmi voi lăsa barbă. Nu trebuie să rămâi cu mine.

– Cred că ar fi mai bine să rămân, cel puțin la început.

– Mulțumesc.

Căută sufletele care rămăseseră cu el. Kristabel, Dinlay și părinții lui erau toți acolo, așteptând în tăcere, puțin mai jos de tunelul luminos. Păreau mulțumiți de ceea ce făcea. Nu avea să-i spună chiar acum Salranei despre ele, avusese destule șocuri. Se întinse în jos, în substanța din pereții tunelului, și îi lăsă să-i conducă televederea. Știuse întotdeauna că rețeaua de tuneluri se extindea în afară, pe sub peretele de cristal, dar el nu încercase niciodată cu adevărat să vadă unde duceau.

În jos, văzu el acum. Departe, departe în jos. Multitudinea de tuneluri fuzionau, apoi fuziona din nou și din nou, într-un păienjeniș ca o pâlnie, ale cărui ultime fire se întindeau pe zeci de kilometri sub el. Acolo unde se afla adevăratul spirit al orașului.

Dar… existau și câteva ramuri care se întindeau orizontal sub Câmpia Iguru. Îi ceru orașului să-i trimită acolo.

– Ce se întâmplă? a întrebat brusc Salrana, agățându-se de el când a simțit că tunelul se înclină.

– E în regulă, a surâs el încurajator. Vom zbura.

– Zburăm?

Au început să alunece de-a lungul tunelului care aparent se ridica la peste patruzeci și cinci de grade. Apoi, au început să cadă. Salrana dădu drumul unui geamăt lung de șoc.

– E în regulă, o asigură Edeard, strigând.

A încercat să o mângâie pe spate, ceea ce de fapt nu i-a reușit foarte bine pentru că roba ei de novice a început să zboare, încercând să se înfășoare în jurul trunchiului ei. Așa că el își folosi mâna a treia, apăsând-o din nou în jos.

– Vom muri! țipă ea.

– Nu, nu vom muri. Întotdeauna folosesc așa tunelurile acestea.

Ea își închise ochii strâns și își îngropă capul în pieptul lui. Zborul a durat mult mai mult decât era obișnuit Edeard. Tunelul îi ducea, evident, foarte departe de oraș. Nu știa exact unde.

Nu după mult timp, Salrana se calmă un pic și începu să se uite în

jur.

– Nu vom muri? suspină ea.

– Nu, nu vom muri.

– Unde suntem?

– Nu sunt sigur. În afara orașului, de acum.

Tunelul a început să se curbeze brusc. Edeard nu mai experimentase asta înainte. Și, cumva, nu mai mergeau în jos, ci se grăbeau în sus. Au început să încetinească. Edeard se uită în sus. Tunelul se termina la câteva sute de metri deasupra, într-o vâlvătaie de lumină roșie.

– Stai, a cerut el, și dintr-odată au trecut într-o cameră simplă circulară cu pereții roșii strălucitori. Nu existau ferestre. Gaura de sub picioarele lor se închise repede, iar ei s-au regăsit în picioare în mijlocul podelei.

Salrana nu-i dădu drumul, deși se uita în jur curioasă.

– Și acum ce facem?

– Nu sunt sigur, a recunoscut el. Nu știu ce este locul ăsta.

Un cerc negru s-a extins pe perete. A dispărut apoi, lăsând o deschidere la fel de neagră. Edeard și Salrana s-au privit și s-au apropiat de ea. Unele din luminile roșii care curgeau în afară expuneau ceva ce semăna cu niște pereți de stâncă. Edeard îți extinse televederea care îi confirmă că dincolo era un fel de peșteră. Au pășit cu prudență pe o podea de nisip. Aerul era uscat și stătut. Desigur, televederea lui Edeard nu putea pătrunde prin rocă, dar peștera se prelungea pe o anumită distanță. După ce au mai făcut câțiva pași, lumina roșie a început să se estompeze. Salrana se răsuci la timp pentru a vedea deschiderea circulară închizându-se. Scoase un țipăt ascuțit. Edeard ridică o mână și făcu micul truc cu scânteia pe care i-l arătase Kristabel la cabana de pe plajă. O flacără albă și rece i se prelinse în jurul degetelor, făcând peștera puternic vizibilă.

– Dar e doar piatră, a exclamat Salrana, privind gaura care se închisese.

– Eu nu înțeleg orașul, a spus Edeard. Îi vorbesc doar.

– Cum? a întrebat ea, un fulger puternic de curiozitate sclipindu-i prin gândurile voalate.

– Ei bine… El ridică din umeri. Doar îi vorbesc, serios.

– Acum este la fel ca înainte, a spus ea și se înfioră. Noi doi ascunși pe fundul unei găuri, în timp ce afară viețile noastre sunt distruse.

Atunci, Edeard se simți cu adevărat obosit. Nu era doar trupul său, epuizat de călătoria spre Makkathran. Tumultul emoțional prin care trecuse fusese și mai istovitor. Nu voia decât să se prăbușească și să doarmă – pentru mult, mult timp. Lumina care scăpăra în jurul mâinii lui a început să se estompeze.

– Edeard, i-a spus mama lui. Nu renunța. Nu acum.

El se opri o clipă.

– Bine, a răspuns nefericit.

Salrana se uită la el.

– Haide, i-a spus el. Să vedem unde ne duce.

Pestera nu era peste tot la fel de largă ca la intrare. În unele locuri au trebuit să se strecoare și să se împingă înainte, stânca frecându-se de hainele lor. Caverna îi ducea în sus, ceea ce îl îngrijora pe Edeard. După ce televăzuse tunelurile care plonjau în jos, în adâncimile Querenciei, se întreba cât de adânc în subteran se aflau.

Le-a luat o oră de zbătut și de împins pentru a-și croi drum prin peșteră și până ca Edeard să vadă în cele din urmă o fâșie palidă de lumină a zilei în față. Au trebuit să se târască pe o pantă abruptă, cu un acoperiș de piatră la abia trei metri mai sus, înainte de a ieși într-o cavernă orizontală. Intrarea era acoperită de o perdea groasă de viță, ale cărei frunze roșii și verzi opreau lumina soarelui de după-amiază.

Edeard își trimise televederea să sondeze prin vegetația luxuriantă descoperind că gura peșterii se afla la jumătatea unei stânci verticale. Nu simțea pe nimeni afară, nici măcar un animal. Când au împins firele de viță la o parte, s-au trezit uitându-se spre nord-est, peste Câmpia Iguru, cu Munții Donsori în depărtare.

– Acesta este unul dintre vulcanii aceia mici, a spus Salrana.

Cu mult sub ei, o pădure verde de palmieri și copaci vrollipan se învolbura în jurul pantelor joase înainte de a face loc câmpurilor bogate care divizau câmpia. El își întoarse capul și se uită în sus.

– Vârful stâncii este mai aproape decât baza ei. Cred că pot ajunge acolo.

– Edeard! Fii atent.

– Nu-ți face griji, i-a spus el.

Examină cu televederea stânca de sub stratul de vegetație. Era o suprafață accidentată care-i oferea numeroase locuri de sprijin pentru mâini și picioare. Se întinse și își asigură o priză, apoi începu să urce.

– Mă duc în recunoaștere, a zis sufletul lui Dinlay plutind în sus.

Pentru prima dată, Edeard i-a invidiat pe morți. De fapt, cățăratul nu era atât de ușor. A trebuit să-și folosească televederea pentru a localiza fiecare punct de sprijin, împingându-și apoi mâinile prin viță-de-vie țepoasă. A fost și mai greu să-și tragă picioarele, fiind nevoit să utilizeze în mod constant mâna a treia pentru a da la o parte corzile bătrâne, groase ca niște frânghii.

La zece minute după ieșirea din peșteră, corzile au făcut loc pietrei. Stânca a început să se curbeze, iar Edeard s-a cățărat de pe ea pe panta de sol subțire și ierburi ascuțite.

Și-a folosit televorbirea pentru a-i spune Salranei că a reușit. O apucă cu atenție cu mâna a treia și o scoase din peșteră, trăgând-o în

sus prin aer.

– Nu văd pe nimeni, l-a informat Dinlay. Și există un pavilion la cinci sute de metri în jurul muntelui unde terenul se nivelează un pic. Nimeni acasă.

– Slavă Madonei, murmură Edeard.

O puse ușor pe Salrana lângă el. Ea îi surâse nervos.

– Cred că a fost mai rău decât în tunelul orașului, se scuză ea.

– Trebuie să ne ascundem și să hotărâm ce să facem, a spus Edeard. Pe aici.

Pavilionul era exact așa cum îl descrisese Dinlay. Aparținea unei Mari Familii și era cocoțat pe o pantă moderată, cu fațada spre Makkathran, la vreo cincisprezece kilometri de baza conului vulcanic. Construit în principal din lemn, avea în față o verandă lungă al cărei acoperiș era susținut de o serie de arcade largi. Turnulețele poligonale de la fiecare capăt aveau acoperișuri înalte, spiralate. Vopseaua albă începuse să se estompeze, crăpându-se și cojindu-se de pe unele din scândurile lungi. Spori verzi luaseră în stăpânire fisurile și colțurile.

Ușile erau închise, dar nu încuiate. Edeard și Salrana au traversat aleea pavată cu marmură pentru a găsi o clădire care fusese deja închisă pentru iarnă. Mobilierul era acoperit cu cearceafuri groase. Jaluzelele erau trase. Lămpile de ulei goale. Lenjeria de pat, covoarele și prești fuseseră strânse. Farfurioare cu otravă cu plumb fuseseră împrăștiate pentru paraziți.

– Nu prea este de mâncare în bucătărie, strigă Salrana, explorând locul. Doar niște borcane de conserve de fructe și puțină făină. Cred că am putea coace o pâine, dacă vrei. Dar sunt lemne și cărbune pentru sobă.

Edeard trecu prin singurul dormitor și ieși pe verandă. Panta de afară era în umbră acum, când soarele coborâse pe cer, de cealaltă parte a vulcanului. Se sprijini pe balustradă, privind fix la oraș. Doar vederea lui îl făcea să-l doară inima. Își dorea să se întoarcă, pentru a îndrepta lucrurile. Dar se întâmplaseră prea multe, Owain distrusese tot ce era de valoare.

– Fără foc, a spus el. Și fără lumini. Suntem căutați.

Ea veni pe verandă și își puse brațul în jurul umerilor lui.

– Desigur. Nu m-am gândit. Ce facem?

– Plecăm, a spus el. Călătorim spre est și găsim o provincie unde Mergătorul-Pe-Apă este doar o poveste de la oraș pe care nimeni nu o crede cu adevărat.

– N-ai de gând să rămâi și să lupți?

– Nu. Owain și cei ca el sunt la putere acum.

– Nimeni nu i-a vrut. Oamenii așteaptă să faci ceva.

– Buate a avut dreptate, tot ce pot face acum este să ucid. Nu acesta e răspunsul.

– Dar, Edeard…

– Nu.

– Am înțeles, a spus ea solemn. Vino înăuntru.

A lăsat-o să-l ducă înapoi în dormitorul mare. Edeard se întinse pe spate pe salteaua groasă, cu ochii în tavan în timp ce Salrana se întorsese să caute prin bucătărie. Acum, când în sfârșit se oprise, durerea din picioare și fese începea să-l chinuie. Drumul călare spre Makkathran fusese cumplit. Când își cercetă părțile moi realiză că pantalonii îi erau umezi de sânge și de fluide din piele. Îl duru, făcându-l să se crispeze de suferință.

– Am simțit asta, i-a spus Salrana, stând în ușă cu două borcane mari de fructe.

Știa că televederea ei era concentrată pe el, dar nu protestă.

– Edeard! Ce ți-ai făcut?

– A trebuit să mă întorc aici, a spus el.

Am crezut că s-ar putea să mai am timp. Știa că lacrimile îi vor curge din nou. Nici chiar acum nu voia ca Salrana să asiste la așa ceva.

– Mănâncă, i-a spus ea, punând un borcan pe pat lângă el. Mă duc să vânez niște medicamente, trebuie să fie ceva pe aici, pe undeva. Și, dacă nu, am văzut niște frunze de falanpan afară. Pot face o cataplasmă.

Edeard nu avu energie să protesteze. În borcan erau prune conservate în sirop de zahăr. A mâncat mai multe înainte ca ea să revină cu un tub de unguent.

– Nu mi-am dat seama că mi-era atât de foame, a recunoscut el. Apoi a scrâșnit din dinți când ea îi scoase cu grijă pantalonii. Expresia ei la vederea pielii jupuite nu era liniștitoare, dar s-a străduit să-și alunge îngrijorarea.

– S-ar putea să usture, îl avertiză ea, și începu să întindă unguentul.

Edeard și-a încleștat maxilarele ca să nu țipe.

– Madona!

Degetele lui apucară strâns salteaua.

– Am terminat, a spus după un timp ce i s-a părut interminabil. Asta ar trebui să înceapă să alunge curând durerea.

– Cred că deja a început. Sau mi-ai ars nervii. Una din două.

Coapsele i se relaxau, cu siguranță.

– Nu fi așa de rău, îi răspunse prompt Salrana, și îi dădu un sărut rapid. Îl acoperi cu un cearceaf de pe mobilier. Odihnește-te acum. Eu o să văd dacă pot găsi niște haine.

– Fii atentă afară, i-a spus el.

Vreau să știu dacă vine cineva.

– Nu-ți face griji, l-a liniștit ea. Nimeni nu știe că suntem aici. Nimeni nu știe că putem fi aici.

Edeard începu să mănânce încă o prună. Adormi înainte să

termine.

Visele au pus stăpânire pe el. Nu obișnuitele sale viziuni bizare despre o viață în altă parte. Acestea erau ale lui. Cea mai mare parte despre Kristabel. Kristabel înconjurată de flăcări. Bărbații cu arme cu foc rapid încercuind-o, vuietul armelor lor făcându-i să explodeze capul. Kristabel zburând. Căzând cu cămașa de noapte fluturând în jurul ei. Aceeași cămașă de noapte albă pe care o purta în ziua în care s-au întâlnit. Căzând în josul scărilor centrale ale ziguratului. Aceleași scări pe care el începuse să le remodeleze. Scări, pe care acum era mai ușor pentru invadatori să urce. Micuța Mirnatha țipând terorizată, agățându-se de sora ei în timp ce ziguratul era consumat de flăcări și gloanțe de arme cu foc repetitiv. Amândouă căzând de la etajul zece. O mână împingându-le peste balustradă. Amândouă țipând tot drumul până jos. Mâna era a lui.

Strigă torturat de suferință. Senzația că ceva e în neregulă era ca un val de spaimă ce amenința să-l trimită plonjând în întunecimea infinită a abisului de sub lume. O ființă frântă și demnă de milă în drum spre Honious. Părăsit de Lorzii Cerului. Părăsit de Kristabel. Dinlay, Boyd, Macsen, Kanseen. Toți se uitau în jos de pe margine. Unul câte unul, și-au întors fața de la el.

– Nu, s-a rugat el, a pledat, a plâns. Nu, veniți înapoi.

Dar ei nu veneau pentru că ceva era *în neregulă*.

Se trezi brusc, zvâcnind în sus din pat în timp ce se chinuia să iasă din abis. Tremurând de frică. Era încă întuneric peste tot în jur. Tăcere. Se luptă să respire împotriva panicii, atât de tare îl sugruma.

– Ce-i? a întrebat el, și își trimise rapid televederea afară.

Sufletele lui Dinlay, Kristabel și ale părinților lui erau adunate la capătul patului. Brațele lui Kristabel se întindeau către el, radiind o preocupare tangibilă.

– Ce-i? a repetat el când respirația i s-a mai calmat.

– Edeard, am încercat să te trezesc, a spus Dinlay. M-am străduit. Dar ai fost atât de obosit.

– M-am trezit.

A mijit ochii prin ușa întredeschisă spre verandă și a văzut lumina nebuloasei scăldând albul balustradei cu pasteluri familiare. Trebuie să fi fost aproape de miezul nopții.

– Salrana, i-a zis întretăiat Kristabel. Te-a trădat.

– Ce? s-a răstit confuz. Ce?

– Îmi pare rău, a spus Dinlay. Are o televorbire extrem de puternică. L-a apelat pe Owain imediat după apusul soarelui. I-a spus unde te afli.

– Salrana? Ce vrei să zici?

– Nu am putut-o opri, i-a răspuns Kristabel. Noi suntem neajutorați împotriva celor vii.

– Nu, nu, a spus Edeard.

O simți cu televederea pe Salrana mergând pe hol.

– Edeard? a întrebat ea cu o voce lejeră. Ești bine? Am crezut că încă mai dormi.

– L-a chemat pe Owain, a insistat Kristabel. Oamenii lui sunt deja aici. Vin pe munte.

– Nu se poate. Nu pot fi…

– Cu cine vorbești? a întrebat Salrana.

Era în picioare în cameră, uitându-se curioasă la el.

– Cu soția mea, a răspuns el alb.

Fața Salranei a rămas impasibilă. Începutul surprizei din mintea ei a fost minuscul și bine protejat. Dar, ca și Edeard, nu se născuse în Makkathran.

– Știi că pot vedea suflete. I-am dăruit chiar Pythiei viziunea aceea specială. Uite, a zis el, și și-a deschis mintea pentru ca ea să poată primi televederea lui.

Salrana, uimită, se trezi înconjurată de patru suflete.

– Eu…

Edeard alunecă de pe pat.

– Mi-au spus că m-ai trădat, i-a zis cu o voce plată, apropiindu-se de ea. Mi-au zis că l-ai chemat pe Owain, dar eu le-am spus că se înșală. Nu-i așa?

Salrana a făcut un pas înapoi.

– Edeard…

Edeard își trimise televederea afară din pavilion, măturând panta muntelui vulcanic. Folosi cadoul primit de la Finitan pentru a pătrunde camuflajul, expunând peste douăzeci de oameni care se apropiau de clădirea din lemn, fiecare cu o armă cu foc repetitiv. În întunericul din spatele lor, se adunau și alte echipe. Apoi Edeard vizualiză baza muntelui. Două regimente de miliție se aflau acolo, distribuite în jurul părții de jos a pantei, încercuind muntele.

– Sfântă Madona, a murmurat cu uimire. Chiar ai făcut-o. Se uită la ea, încercând să înțeleagă. Salrana, l-ai chemat!

O notă de isterie se strecurase înăuntru, de undeva.

Pentru o clipă, atitudinea ei calmă se păstră. Apoi, pur și simplu se încruntă la el.

– Da, l-am chemat pe Owain.

Nu poate fi adevărat. Aceasta este Salrana. Salrana mea. Noi doi împreună, împotriva lumii.

– De ce? a întrebat-o rugător. De ce ai făcut asta? Din cauza lui Kristabel?

Salrana aruncă sufletului lui Kristabel o privire disprețuitoare.

– Geloasă pe aia? Eu? Cu greu aș putea fi. Sunt la fel de frumoasă. Probabil mai bună și în pat. Tu ai pierdut.

– Dar… noi.

– Oh, țăran prost de provincie. N-ai învățat *nimic* de când am ajuns aici? Chiar ai crezut că o infatuare de la vârsta de treisprezece ani poate dura o viață? Că ți-aș fi loială pentru totdeauna?

– Nu poți crede în ideea lui Owain despre „o singură națiune".

– De ce nu? Pentru că nu se potrivește cu educația noastră provincială mizerabilă? Acesta este modul în care funcționează lumea, Edeard. Nu poți să vezi asta? Marile Familii au deja avere și putere, și sub conducerea lui Owain vor deveni și mai puternice. Pot fi o parte din asta. Pot să devin o parte din asta. Credeai că ești singurul care are ambiție?

– Asta nu ești tu, a spus cu durere crescândă. Astea nu sunt cuvintele Salranei. Nu sunt gândurile tale.

– Ești atât de slab. Chiar și acum ai putea pretinde orașul pentru tine. Tu ai puterea, forța de a face această lume a ta. De ce nu o faci?

– Nimeni nu poate conduce o lume.

Ea pufni cu dezgust și dispreț.

– Umilința, refugiul celor slabi.

– Madona ne-a învățat decența.

– Și ce-a realizat biserica ei în afară de insuflarea unui simț decent de obediență în rândurile celor de jos?

– Acum știu că nu ești tu. Cine ți-a făcut asta? Cine te-a schimbat?

– Eu m-am schimbat. Am înțeles în sfârșit lumea și m-am hotărât să-mi găsesc locul în ea. La urma urmei, tu ți-ai găsit o cățea de Mare Familie. Făcu un gest disprețuitor spre sufletul lui Kristabel. O cale bună spre Consiliul Superior pentru cineva atât de fără coloană vertebrală. De ce nu aș avea și eu ceva asemănător? Am folosit patul oamenilor care mă pot ajuta. Cei care te urăsc sunt ușor de exploatat. Și cel mai important dintre aceștia este însuși Owain. Știai că are opt amante, dar că eu sunt cea la care se întoarce acum? Îi place. Îi place să mă aibă, prietena din copilărie a Mergătorului-Pe-Apă. Am văzut cât de hotărât și de determinat este. Mult mai mult decât tine. Este, de asemenea, mai inteligent. Tu ai virtutea, el are ambiția și focul, și puterea, și bogăția, și, mai presus de toate, viziunea. El va fi împărat, va uni întreaga lume într-o singură națiune. Voi avea o mare parte din asta, voi fi Pythia, mi-a promis. Copiii noștri se vor naște în poziții de privilegii și putere.

Era ca și cum nervii îi muriseră. Edeard se uită la fata nebună care-i zâmbea sfidător în față, nesimțind absolut nimic.

– Nu, a spus el. O singură lacrimă i se prelingea pe obraz. Nu se poate construi o lume pe violență și frică. El va distruge Querencia la fel cum te-a distrus pe tine.

– Eu nu sunt distrusă, nu am fost niciodată mai vie.

Televederea lui Edeard observă că bărbații înarmați ajunseseră la

ușa din față a pavilionului. Constată fără surprindere că liderul lor era Arminal.

– Ai putea să mă vezi mort? a întrebat el slab.

– Cei puternici supraviețuiesc. Owain se teme că îl vei înlocui. Încă mai poți. Îi poți lua locul, Edeard. Poți să modelezi lumea după viziunea ta. Te-aș ajuta. Putem fi împreună încă.

Edeard se uită la soția sa. Se uită la prietenul său Dinlay. Se uită la părinții săi, care avuseseră atât de multă încredere în el.

– Nu voi fi primar, nu acum. Iari tu, tu nu vei fi Pythia.

– Prostule! a țipat Salrana la el.

Apoi se întoarse și ieși în fugă din dormitor.

Edeard realiză că abilitatea de a simți prin camuflaj nu era unul dintre darurile și lucrurile bune pe care Owain le revărsa asupra ei.

Arminal și oamenii lui au șarjat pe hol. Au început să tragă în rafală în timp ce alergau înainte. Gloanțele au mușcat pereții, sfârtecând mobilierul. Țevile armelor străluceau în timp ce ei măturau înainte și înapoi, căutându-l pe Mergătorul-Pe-Apă.

Scutul Salranei nu era suficient de puternic. Opt gloanțe au lovit-o în timp ce se zbătea disperată. Pete mari de sânge au înflorit pe roba de novice. A fost aruncată pe spate, corpul ei aterizând fără grație pe podeaua elegantă de marmură, răsfirându-se inert. Sufletul ei se uita deja în jos la el.

Edeard plonjă în spatele patului mare, lăsând salteaua groasă să absoarbă grindina de gloanțe. În timp ce banda schimba în grabă cartușierele goale cu altele pline, a ridicat capul.

– Îți doresc numai bine, i-a spus el sufletului Salranei. Sper că îți vei găsi pacea în Inimă.

– Edeard? a zis ea. Oh, Edeard, ce am făcut?

– Du-te, i-a spus el. Găsește Inima. Ne vom revedea acolo.

Sufletul ei oscilă, plutind în sus prin tavanul pavilionului. O ultimă zvâcnire de durere, și plecă.

Arminal își reîncărcă în cele din urmă arma cu foc rapid, ridicând-o. Televederea lui mătura prin pavilion, căutându-l cu nerăbdare pe Mergătorul-Pe-Apă.

Magazia cu gloanțe se ondulă brusc, metalul subțire cedând, stors de o telekinezie neobișnuit de puternică. Și Mergătorul-Pe-Apă se materializă în dormitor.

– Omorâți-l, a strigat Arminal către echipa sa.

Dar armele lor cu foc rapid erau la fel de inutile, componentele fragile și carcasele fiind zdrobite și mutilate.

– Ultima dată când ne spunem la revedere, îi spuse Mergătorul-Pe-Apă.

Arminal își întări scutul și se întoarse să fugă. Ușile pavilionului se trântiră, închizându-se cu un bang care rezonă prin întreaga structură

de lemn. Arminal se întoarse să se confrunte cu dușmanul său, zărindu-l scurt pe Edeard în dormitor cu mantia neagră fluturând în jurul lui. Edeard își ridică mâinile, cu degetele depărtate. Din fiecare porniră fulgere.

În câteva secunde, întregul pavilion era cuprins de foc. Grinzi, căpriori, uși, pereți, ferestre, rafturi, mobilier și acoperișul se aprindeau din punctele atinse de fulgere. Un fum gros negru se învârti din flăcările nimicitoare, coagulând aerul. Edeard împinse ușa de la dormitor și ieși pe verandă. În interior, atacatorii tușeau și strigau înspăimântați în timp ce fumul le înfunda plămânii și căldura începea să le frigă carnea. Ușa dormitorului se închise. Edeard sări peste balustradă, aterizând pe gazon. În interiorul pavilionului, atacatorii se împiedicau și se loveau unul de altul. Vocile ajunseseră la un crescendo de durere și spaimă. Câțiva căzuseră deja. Edeard își plie camuflajul în jur ca pe o mantie și plecă în noapte.

Gărzile de încredere ale Breslei Armurierilor trimise de Owain pentru a-l elimina pe Mergătorul-Pe-Apă au dat ocol ruinelor aprinse ale pavilionului. Și-au încrețit nasul la mirosul emanat de cadavrele care ardeau mocnit din interior, dar și-au continuat urmărirea. Câțiva dintre ei au pretins că sunt capabili să treacă prin camuflajul Mergătorului-Pe-Apă și s-au grăbit după silueta întunecată care, spuneau ei, se strecura printre copacii din față.

La baza muntelui, regimentele de miliție își completau desfășurarea, formând un inel strâns chiar în afara marginii pădurii. Așa cum li se ordonase, își scoseseră pistoalele și așteptau. Televederea urmărea echipele de sus de pe pantele de dincolo de pavilionul fumegând. Ocazional, răbufnea câte o explozie de focuri de armă care îi făcea să tresară. Dar gărzile înarmate cu noile lor arme mortale presau înainte și în sus, pe munte.

Edeard se menținea în fața lor destul de ușor. O luase în sus numai pentru că nu mai avea unde să meargă. O echipă păzea partea de stâncă unde se afla intrarea în peșteră. Nu ar fi reușit niciodată să urce până acolo și să scape. Salrana trebuie să-i fi spus lui Owain despre peșteră, despre tuneluri, despre călătorie… totul. Așa că a urcat. Terenul era accesibil, copacii erau puțini și rari deasupra pavilionului. Iarba era până la glezne. Râuri mici se prelingeau în jos pe panta abruptă. În cele din urmă, chiar și copacii au rămas în spatele lui. Acum erau doar iarbă și bolovani. Putea vedea deja vârful.

Iar atunci va trebui să decid.

– I-aș putea închide, i-a spus el micii sale curți eterice de consilieri. Orașul poate crea camere fără uși și fără ferestre. Vor avea mâncare.

– Cred că moartea ar fi mai milostivă, a zis tatăl său.

– Amintește-ți ce i s-a întâmplat bietului Argian atunci când i-ai

făcut asta, și a fost doar pentru câteva zile.

– Are dreptate, a spus Dinlay. Să-i închizi n-ar face decât să-ți liniștească conștiința. Trebuie lichidați. Acum știm cât sunt de cruzi. Dacă nu îi elimini se vor întoarce. De câte ori vrei să se întâmple asta orașului?

– O dată și tot a fost prea mult, a spus Edeard. Dar să ucid atât de mulți…

– Madona va înțelege, l-a asigurat Kristabel.

– Ei se așteaptă oarecum la așa ceva, a spus Dinlay. De aceea suntem unde suntem.

Arătă spre grupurile de oameni care își făceau loc pe pantă. Cei din față se aflau la cel mult douăzeci de minute în spate.

– Nu sunt sigur că pot trece de toți, a zis Edeard. Owain pare hotărât.

– Sigur că da, a spus Kristabel. El știe că ești singurul obstacol dintre el și puterea absolută.

– Poate că dacă mă retrag în provincii și formez o opoziție legitimă…

– O revoluție? a întrebat mama lui. Ar dura ani la rândul, dacă nu chiar decenii. Cât de mulți vor muri în această luptă? Nu, dacă e să fie făcut, lucrul acesta trebuie făcut rapid. Vărsarea de sânge va fi minimă. Cu fiecare zi în care eziți, el își va consolida autoritatea și mai mult.

– Pari atât de sigură.

Ea îi zâmbi, lumina nebuloasei strălucind prin silueta sa difuză.

– Nu crești în Makkathran fără să știi totul despre politică.

– Ești din Makkathran?

– Da. A cincea fiică al celui de-al patrulea fiu al familiei Herusis. Dar asta a fost în urmă cu mulți ani. Surorile și frații mei ar avea un statut încă și mai mic acum.

– Herusis?

Edeard făcu o pauză, încercând să-și amintească ce știa despre familie. O întreprindere de comerț bogată cu proprietăți mari de teren pe Iguru și o mică flotă de nave.

– Finitan nu este un Herusis?

– Da. Unul dintre unchii mei.

– Finitan este ruda mea?

– Da.

– Mă întreb dacă a știut.

– Probabil că a bănuit. Akeem cu siguranță a știut.

– Dar… Mamă, de ce ai plecat?

– Eram logodită cu un bădăran de Kirkmal, un aranjament între familiile noastre. Nu am vrut să fac nunta. Am vrut să-mi trăiesc viața cum voiam eu, chiar dacă asta însemna renunțarea la bani.

– De aici și-a moștenit încăpățânarea, a spus Kristabel.

– Eu nu sunt… I-a zâmbit. Chiar și acum putea să-l tachineze.

Străbătu panta finală rapid. În vârful ei erau bolovani și piatră goală, cu smocuri de iarbă aspră crescând din fisuri între pietricele. O briză ușoară sufla dinspre mare. Edeard se opri acolo și se întoarse, făcând un cerc complet până când ajunse cu fața la Makkathran. Luminile portocalii ale orașului aruncau o strălucire puternică în aer deasupra străzilor și canalelor. Putea zări doar conturul franjurat al turnurilor. Prima dată când îl văzuse se simțise atât de pătruns de el, de parcă ajunsese în sfârșit acasă. Dorul era încă acolo, dar durerea avea mai multă forță. Abia se putea aduna să-l privească.

Trebuie să decid.

Tot ceea ce își dorise sau ceruse vreodată se afla dincolo de zidul de cristal, ca și tot de ce se temuse vreodată.

– Nu cred că pot să mă întorc, le-a mărturisit sufletelor. Cred că Owain și ceilalți au dreptate. Nu sunt suficient de puternic.

– Ai putere, fiule, a spus tatăl său.

– Nu am. Suferința pe care aș produce-o ar fi de neconceput.

– Trebuie doar să-i iei pe liderii lor, a spus Dinlay. Owain și acoliții săi.

– Asta ar fi mers la început, dar nu acum. Totul s-a schimbat. Armele sunt acolo în mod deschis. Sute de oameni se grăbesc să i se alăture.

– De sute de ori mai mulți i-au rezistat și au murit. Nu merită dreptate? Știi că ai sprijin. Gândește-te la rezultatele alegerilor.

Edeard îngenunche pe pământ, privind încă spre Makkathran.

– Nu pot face asta. S-a terminat.

– Noi înțelegem, a spus Kristabel. Asta e ceea ce face ca tu să fii tu. Aceasta este ceea ce am iubit.

– Vom fi împreună, i-a promis el. Televederea sa simți prima echipă ajungând la panta finală spre vârf. Toți își pregăteau armele de foc rapid. Vom ajunge la Inimă și vom trăi acolo pentru eternitate.

– Împreună, a fost de acord Kristabel.

Edeard trase adânc aer în piept. Privi pentru ultima dată spre Câmpia Iguru, cu gânduri senine pe care încetase să le mai ecraneze. Gândurile Makkathranului îi periau mintea, în mod lent și relaxat ca întotdeauna. Visând într-un alt tărâm.

– Îți mulțumesc pentru tot ajutorul tău, a spus el, și își revărsă recunoștința spre oraș.

Pentru prima dată simți o schimbare. Mintea gigantică începu să accelereze. Mai puternic, mai multe gânduri concise au început să crească, ca niște creaturi masive venind din adâncurile mării.

Makkathranul se trezea. Edeard se clătină înapoi, uluit de reacția pe care o stârnise. Încercase de nenumărate ori să se facă înțeles de oraș, dar nu primise niciun răspuns. Făcuse o serie de lucruri simple,

precum modificarea clădirilor, sau îl trimisese de-a lungul tunelurilor. Dar presupunea că o legătură reală era dincolo de puterile lui.

– M-ai auzit, i-a televorbit cu uimire.

Răspunsul a fost mai lent, măsurat și atent așa cum era de așteptat să fie. Solemn, așa cum era potrivit pentru o astfel de creație magnifică.

– Simt durere, a spus Makkathranul. Ești în suferință. Nu am mai simțit o asemenea durere de mult timp.

– Am… am pierdut. Asta a fost durerea pe care ai simțit-o. Îmi cer scuze. N-am vrut să te deranjez. Pur și simplu am vrut să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

– Pierdere? Îmi amintesc de pierderi. Cândva erau mulți, acum sunt singur.

– Au fost și alții ca tine? a întrebat Edeard.

– Cândva. Acum nu mai sunt. Nici chiar aici. Este inutil să-mi reamintesc.

– Îmi pare rău. N-am știut. Pot să te ajut? Mă pregătesc să merg spre Inima Golului. Cei ca tine sunt acolo?

– Nu. Niciunul nu s-ar fi supus absorbției. Nu asta suntem noi.

– Ce ești tu?

– Trecutul eșuat.

– Nu. Nu și față de noi. Ne-ai dat adăpost, refugiu.

– Mă bucur. Accepți scopul Golului? De asta te duci la Inima lui?

– Care este scopul?

– Să devină una cu acest univers. Să caute tot ce e rațional.

– Asta este… Nu. Mă duc pentru că mi-am pierdut viața.

– Cum îți poți pierde viața în Gol?

Se uită nedumerit la Kristabel și la ceilalți, foarte conștient de faptul că oameni înarmați se furișau pe pantă spre el.

– Nu înțeleg.

Ceva ca o rafală de emoție măturăă dinspre oraș. *Reticență. Acceptare. Milă.*

– Golul îți permite să găsești viața perfectă, a zis Makkathranul. Aceasta este calea de a atinge împlinirea, de a-ți realiza evoluția personală și de a deveni mulțumit de ceea ce ești.

– Ce vrei să spui? Edeard începu să-și întărească din nou scutul, auzind declicul mai multor siguranțe de arme care se deschideau.

– Toți cei care vin din afară depun eforturi pentru a atinge o asemenea stare. De aceea îi salută Golul. Acest univers nu a avut niciun alt scop, nu până acum. Asta este frumusețea sa pentru cei din interior și tragedia pentru cei din exterior, pentru că ei vor plăti în cele din urmă prețul.

– Eu nu pot realiza o viață perfectă. Viața mea s-a terminat.

– Du-te în Gol. Caută unde dorești să fii, și începe din nou. Este simplu. Odată ce te adaptezi la Gol, el îți oferă tot ce vrei. Fiecare

specie care a ajuns vreodată aici a fost atrasă în această evoluție. Voi nu veți fi diferiți, bănuiesc. Nu există niciun rău în asta. Vă doresc numai bine în călătoria voastră.

Gândurile orașului au început să încetinească din nou. Retrăgându-se în somn.

– Nu, a spus Edeard. Nu, așteaptă. Spune-mi cum. S-a întors spre suflete. Ce înseamnă asta?

– Simt tipare în jurul meu, a răspuns Kristabel. Așa cum ți-a spus Boyd. Universul își amintește tot ce s-a întâmplat peste tot. Toată viața noastră este vizibilă acolo în trecut.

– Poți să-mi arăți? a întrebat Edeard.

– Privește cu mine, a spus ea.

Edeard încercă să-i simtă gândurile, primind darul percepției ei. A fost o uniune ciudată, o dimensiune de televedere pe care nu o cunoscuse până atunci. Urmărind ce observa soția lui în țesătura realității, a putut percepe și el. S-a văzut întins pe pantă, un milion, un miliard de imagini cu el însuși ducând înapoi. Erau încapsulate fiecare clipă a urcușului, fiecare pas, fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii. Fiecare gând. Ca și cum se privea într-o oglindă infinită. Makkathranul avusese dreptate, esența sa fusese capturată de Gol. Fiecare moment al existenței sale era reamintit.

Edeard se privi pe el, cel de acum cinci minute, studiind cât de reală era viziunea. Apăru înghețat. Așteptând doar ca respirația să-i umple plămânii pentru a deveni real.

– Oh, Madona, a exclamat. Cred că am înțeles. Dar… Nu. Asta ar însemna… A sărit în picioare. Kristabel?

– Fă-o, l-a rugat ea. Edeard, dacă există măcar o șansă…

– Da.

Își aruncă brațele, declanșând a treia mână. Membrii grupului de atacatori au fost imediat aruncați în aer – o brățară desfășurată de siluete arcuite în sus și la distanță, departe de sol. Urlând în timp ce-și începeau în viteză plonjonul la sute de metri, spre panta de mai jos.

Scăpat de orice pericol imediat, Edeard se concentră din nou asupra imaginilor. Cele din urmă cu câteva minute erau inutile. Începu să împingă dincolo de amintirile cu el urcând spre vârf. Intrând adânc. Se văzu culcat pe pat în pavilion, în timp ce Salrana televorbea cu Owain. Mai mult. Propria sa memorie intră în joc, conștientizând un moment viu din urmă cu câteva zile. Îngemănându-se cu amintirile Golului. Tehnica a fost aproape instinctivă. Momentul era acolo, strălucind evaziv în fața lui. Mintea i se întinse spre el, neputând să-l prindă însă. A încercat din nou, mai tare de data asta, canalizându-și în întindere colosala putere telekinetică. Degetele mentale îi bâjbâiau cu disperare, încercând să se închidă în jurul momentului, pentru a face să fie real. Gemu din cauza efortului. *Forțând* universul să lege momentele.

Undeva, peste tot, universul a început să se schimbe. Prezentul a alunecat înapoi, încet la început. Imagine liniară lungă cu el urcând panta derulându-se invers, luându-l în jos. Deasupra lui, stelele se târau în direcția greșită prin firmament. Încurajat, Edeard își aruncă întreaga forță pentru realizarea unirii peste timp. Mișcarea imposibil de ciudată a început să se accelereze. Trecutul lui Edeard se derula grăbit. Momentul precis, minunat de clar, pe care îl voia venea cu viteză spre el…

…Edeard se trezi țipând. Țipătul de șoc și neîncredere răsună în jurul taberei din pădure. Nu-și putuse opri aerul să explodeze afară din plămâni. Lumina dimineții strălucea peste el.

Dimineață!

Dinlay era la câțiva metri distanță, încremenit în timpul saltului în care își ținea cizma ridicată. Îi arunca o privire uluită. Edeard reuși să-și oprească țipătul. Privi în jur sălbatic, apoi îl zări pe Macsen stând pe trunchiul căzut al unui copac bătrân.

– Eu nu am pus nimic în *cizma ta*, protestă Macsen pe un ton rezonabil.

– Ești în viață! urlă Edeard.

– Ce în Honious se întâmplă? întrebă Topar. Se ridicase de sub pătură cu pistolul pregătit.

Boloton, Fresage, Verini și Larby se frământau, încercând să găsească sursa agitației.

– Nimic! a răspuns Edeard cu răsuflarea tăiată. Explozia de bucurie pură din mintea lui amenința să-l copleșească. Totul! Am făcut-o! Sunt aici. E adevărat. Ești real. Și ești în viață.

Dinlay lăsă să-i scape un oftat exasperat.

– Ce-i cu tine? Își privi cizma cu ochi mijiți. Ah, ha!

Îndepărtă cu a treia mână rămășițele unui gândac utog. Îi aruncă lui Macsen o privire suspicioasă.

– Edeard? întrebă Topar cu prudență.

– E în regulă, îl asigură el ridicând o mână, apoi râse. Se simțea amețit acum. Lumea se învolbura în jurul lui nesigur. Se așeză greoi. Nu, stai! Își ridică mâinile cu degetele depărtate pentru a număra. Ambuscada este peste două zile. Aăă… apoi încă o zi și jumătate pentru a mă întoarce. Madona… La dracu', dacă pornesc acum, s-ar putea să nu reușesc. Trebuie să merg mai mult înapoi în timp.

Dinlay își băgă piciorul în cizmă și se apropie de el.

– Vis urât?

Edeard zâmbi.

– Cel mai urât care a existat vreodată.

– Ah. Nu vrei un ceai? Încă mai ai din pachețelele acelea de pânză, nu-i așa? adăugă Dinlay plin de speranță.

– Nu. Edeard se ridică repede și, înainte ca prietenul său să-și dea seama ce se întâmplă, Edeard îl sărută.

– Mama naibii! exclamă Dinlay, și se depărtă grăbit, împiedicându-se.

Edeard râse încântat.

– Nu pot să stau. Îmi pare rău. Dar, pe Madona, este atât de bine să vă văd pe toți în viață din nou. Și fetele, nevestele noastre. Macsen, vei fi tată. Îți promit. Jur pe Madona însăși.

– Ce Honious ai băut aseară? întrebă Macsen.

– Am băut… Am băut tot ceea era de băut.

– Cred că mai bine ai sta jos, îi spuse Topar autoritar.

– Nu am timp, răspunse Edeard, încântat de cât de scrântit trebuia să le pară celorlalți. Ei bine, de fapt, nu-i adevărat. Începu să chicotească. Vă amintiți prima zi pe drum? Pocni febril din degete. Ne-am oprit și am făcut tabără chiar lângă o fermă. Oh, unde a fost asta?

– Stibbington, mormăi Dinlay.

– Așa e. Acela e locul, și e în timp. O mulțime de timp. Doar o zi de galop înapoi de acolo. Macsen, îți amintești, aveai dureri atât de mari de la șa, încât spuneai că nu mai poți să mergi.

– Îmi amintesc.

– Da, și eu.

Edeard se întinse după acel moment…

Justine: anul al patrulea

Visa încă. Imagini dulci cu dragostea ei cea adevărată. Mirosul. Râsul. Plăcerea lui. Acele două zile continuau să se întindă, și să se întindă…

Justine se ridică în unitatea medicală și se uită în jur în cabina lui *Silverbird*. Totul era exact la fel ca atunci când intrase în suspensie. Nicio alarmă nu sunase în tot acest timp. Ajunseseră la sistemul de stele, și jurnalul de bord al navei raporta un voiaj total lipsit de evenimente. *Silverbird* era deja în decelerație.

Își aruncă picioarele afară, surprinsă de rigiditatea de la nivelul membrelor. Mușchii gâtului îi erau încordați și țepeni. Ceea ce îi trebuia era un masaj bun. Poate în stațiunea Hulluba, pe insula Fasal. Da, se putea imagina culcată pe un pat pe veranda de la spa, cu vedere la plajele albe și la apa turcoaz absurd de limpede. Centrul spa avea niște maseuri foarte chipeși, tineri talentați și în formă care știau cum să-i frământe mușchii și tendoanele într-o supunere totală. Foarte frumos. Și băuturile pe care le serveau în pahare înalte, pline de gheață zdrobită, cu fructe exotice – delicios. O stea alb-albastră, o înțepătură de lumină intensă deasupra pe cerul indigo. Chipeși și dornici.

Dumnezeule, asta se întâmplă dacă visez despre acele două zile. Hulluba a fost cu o mie de ani în urmă.

Justine oftă cu regret și trase cu mâna a treia un halat din modulul replicator. Unitatea culinară îi produse un pahar mare de suc de morcovi cu suplimente de vitamine. Acesta îi provocă o grimasă în timp ce îl înghiți pe tot, cu conștiinciozitate.

Poate că vor mai fi niște plaje pe vreo planetă pe aici pe undeva.

Se așeză pe podea și își începu exercițiile de stretching. Aștepta deja cu nerăbdare un duș foarte fierbinte, cu jeturi puternice, o căldură aplicată cu tărie, care i-ar scăpa gâtul de cârceii aceia înspăimântători.

–Ce avem afară? întrebă ea unitatea de comandă. Steaua îi apăru în exovedere. Justine se încruntă. Cunosc asta.

Era sistemul de stele care era proiectat pe tavanul camerei Consiliului Superior de la Palatul Orchard. O stea de cupru care strălucea cu căldură în centrul unui disc de acreție. Comete cu nuclee de dimensiunea unei luni dădeau târcoale marginilor exterioare ale discului pe orbite de mare înclinare, cozile lor curgând pe milioane de kilometri, strălucind într-un stacojiu puternic. Dar ceea ce vedea ea acum afară era un sistem mult mai bătrân, căci discul de acumulare se subțiase încă din timpul mandatului lui Edeard. Nouă benzi distincte se formaseră în cadrul acestuia, fiecare dintre ele împânzită de rotocoale dense de asteroizi, în timp ce protoplanetele începeau să se coaguleze. Cozile cometelor-bolid erau mai mici, mai puțin volatile decât înainte. Împletituri lungi de vapori albi le corupeau efluxul stacojiu atât de pur cândva.

Date translucide se afișau suprapunându-se peste imaginile astronomice. Rutinele secundare de gândire ale Justinei selectaseră informațiile, compilând rezumate, iar atenția ei se concentră imediat pe o semilună mică albă care se rotea în jurul marginii firave a discului.

– Nu se poate! Era o planetă H-congruentă.

Silverbird se afla încă la șapte UA de stea. Asta însemna că avea o mulțime de timp pentru a observa planeta în timp ce se apropiau. În universul real, în afara Golului nu ar exista. Chiar dacă discul de acreție ar fi produs un amalgam de roci și minerale care s-ar fi dezvoltat până la dimensiunea unei planete, nu ar fi fost timp pentru ca viața să evolueze. Filtrele de analiză spectrală ale lui *Silverbird* identificaseră apă și clorofilă, împreună cu o mulțime de azot în atmosferă. De oriunde venise lumea aceea, avea oceane și viață vegetală recognoscibilă care acoperea masele tectonice. Mai aproape cu o UA. Era mică pentru o planetă H-congruentă. De dimensiunea lui Marte. Atmosfera era groasă. La suprafață, presiunea ar fi trebuit să fie standard. Temperatura era tipică. Un câmp magnetic deforma vântul solar din jurul ei în benzi Van Allen caracteristice. Nu existau emisii electromagnetice. Dar ea continuă să verifice totuși tot drumul.

O lume neverosimilă într-un loc imposibil. *Numai în Gol*. Știa foarte bine că toată cantitatea de masă de energie pe care o consumase granița în timpul acestei scurte faze de extindere îngrozitoare era suficientă pentru a crea o mie de sisteme solare, nu numai o singură planetă mică. *N-ar trebui să fiu surprinsă de nimic aici. Edeard doar zgâriase suprafața potențialului Golului, așa cum susținea Visul Viu.*

Alți zece milioane de kilometri parcurși, și *Silverbird* decelera la cinci ge, reducând ce mai rămăsese din viteza colosală care o purtase peste cei trei ani-lumină. Cinci ge era nivelul cel mai fiabil pe care îl putea menține. Erorile reveniseră răzbunătoare. Degradarea senzorilor era acută pentru unele dintre funcțiile de scanare superioare. Dar lentilele optice simple îi arătau continente și calote glaciare. Tiparele în

circulația norilor deveneau evidente. Observă un uragan care se diviza cumva în două în timp ce lovea coasta, marginile de înaintare separându-se ca tăiate de un cuțit. Un cuțit foarte mare. Fenomenul declanșă o oarecare incertitudine adânc în subconștientul ei – o amintire veche, care se lupta să iasă. Ce taie o furtună în jumătate?

Apoi, au fost mai multe lucruri pentru care trebuia să-și facă griji deoarece gravitația în cabină a început să varieze. Sistemele secundare cădeau din cauza fluctuațiilor cu care se confrunta rețeaua de alimentare. Sistemele de susținere nu compensau întotdeauna în mod corespunzător. Ordonă cabinei să revină la un statut neutru, retrăgând totul cu excepția canapelei sale de accelerație. Cel puțin biononicele ei rămâneseră pe deplin funcționale. Își activă câmpul de forță integral în timp ce *Silverbird* zbura peste milionul de kilometri care mai rămâneseră. În fața ei, stratul superior al atmosferei planetei producea în mod constant dâre de abur condensat în timp ce meteoriții dinspre marginea discului de acreție îi loveau ionosfera. Câmpul de forță al lui *Silverbird* raportă o acumulare de lovituri de microparticule. Densitatea prafului de afară creștea rapid.

Justine s-a dus și și-a pus costumul-armură.

Eficiența *ingravului* era cu douăzeci la sută mai mică și devenise neregulată. Justine abandonase deja orice idee de a intra pe orbită. Vor trebui să se pregătească pentru o aterizare directă, cu speranța că unitățile *regrav* vor porni în momentul în care se vor afla în interiorul câmpului gravitațional al planetei. Judecând după modul în care se comportau restul sistemelor, n-ar fi pariat pe asta.

La o mie de kilometri deasupra ionosferei, unitatea de comandă a început închiderea rutinelor periferice, pentru a se concentra asupra funcțiilor de bază. Nava se curbă în jurul corpului planetei. *Regravul* devenea activ – la limită. Vor ajunge jos OK. Probabil.

În momentul acela, cele trei conuri stâncoase gigantice ce străpungeau atmosfera i-au alunecat în câmpul vizual. *Silverbird* se îndrepta chiar într-acolo, proiecția traiectoriei indicând locul de aterizare exact dincolo de ele.

Șocul puse stăpânire pe ea în timp ce concentra camerele pe profilul uimitor de familiar al celor trei vulcani.

– Îți bați dracului joc de mine, a spus ea cu voce tare.

Silverbird se apropia cu mach treizeci de replicile aproape perfecte ale Marii Triade de pe Far Away. Se luptă să-și învingă surpriza. *Se poate întâmpla. Aici în Gol, se poate întâmpla.*

Terminarea unei călătorii lungi de trei ani-lumină exact la punctul corespunzător aterizării hipergliderului ei cu o mie două sute de ani în urmă nu era o întâmplare. Era un scop.

Visul. Oh, Doamne, visul.

Ceea ce lăsa o posibilitate care era aproape mult prea mult de

contemplat.

Nu, asta nu se poate întâmpla.

Silverbird lovi atmosfera. Moleculele rarefiate de aer țipau în timp ce nava săgeta în jos, zburând în jurul celui mai înalt dintre vulcani cu vârful său plat și căldările gemene moarte. Aerul agitat până la supraîncălzire își croia drum în urma navei. Unitățile *regrav* au aplicat câtă forță au putut aduna.

Accelerația o împinse pe Justine în jos în canapea. Pieptul îi era comprimat sub propria greutate care crescuse de patru ori. Biononicele îi întăriră corpul, permițându-i să respire normal. *Regravul* nu ar modifica vectorul navei. Punctul ei de aterizare fusese prestabilit.

Comandat?

Silverbird plonjă printr-un strat ușor de cirus. Viteza îi scăzu la nivel subsonic. Se afla deasupra mijlocului pantelor vulcanului – piscuri stâncoase și roci presărate cu pete de licheni și mușchi, cu dungi de zăpadă. Zbură apoi peste pajiștile superioare ale vulcanului, pășuni unduitoare ce formau o centură largă verde chiar deasupra copacilor. Cascade reci ca gheața cădeau pe îngrămădirea de stânci, dând naștere unei dantele de râuri argintii.

O altă minte interfera cu gaia-câmpul navei. Gândurile persoanei erau curioase și entuziaste.

– Oh, nu. Nu, nu, nu. El nu poate fi aici. Nu-mi poți face asta.

O poiană lungă se deschise în pădurea de mai jos. *Silverbird* cobora rapid. Trenurile sale de aterizare se bombară afară din fuzelaj. Justine scrâșni din dinți. Bufnitura nu a fost prea rea. Cabina se zgudui și un sunet scârțâit vibră prin suprastructură. Gravitația scăzu sub un ge standard. Una dintre pictogramele de stare ale navei deveni galbenă pentru scurt timp, apoi viră înapoi în verde. Secțiuni întregi păleau trecând în ton neutru, în timp ce unitățile propulsoare încetau să mai funcționeze. Nava spațială nu avea să mai zboare curând.

Dar ajunsese jos, întreagă. Asta era ceva.

Mintea era încă acolo. Așteptând cu o urmă de nerăbdare. Îi detecta starea emoțională mai degrabă direct, prin televedere, decât prin gaia-particulele ei. Atunci, probabil că și el îi putea simți gândurile.

Justine își luă un timp pentru a-și scoate costumul-armură. Până la urmă, nu voia să-l sperie, iar acesta ar arăta de temut pentru cineva nefamiliarizat cu tehnologia Marii Confederații. Derulă o scară de frânghie de urgență de la sas, neavând încredere în funcția de manipulare a gravitației pentru a se lăsa coborâtă. Când începu să coboare, realiză că piesa bej dintr-o bucată pe care o îmbrăcase era remarcabil de asemănătoare cu costumul de zbor ca de piele de culoare gri-albastru pe care îl purtase în hiperglider. Doar casca lipsea.

– De asta nu te-ai prins prea bine, nu? își bătu joc de Gol.

Scara de frânghie pendulă alarmant în timp ce se apropia de partea

de jos, mișcarea trimițând-o în balans peste terenul de iarbă. Sări peste ultimele două trepte.

Gravitația era redusă, la fel ca pe Far Away. Mirosul de pini era puternic în aerul umed. Televederea îi țâșni în afară, producând un efect ușor dezorientat. Apoi începu să interpreteze formele cețoase, corelându-le cu ceea ce ar putea vedea ochii ei. În plus, funcția ei biononică de scanare de câmp lucra normal, oferindu-i interpretări solide ale peisajului înconjurător. El stătea la zece metri distanță, așteptând politicos ca ea să-l observe. Justine se întoarse foarte încet, crezând încă pe jumătate că va deschide ochii și va vedea în jurul ei cabina lui *Silverbird* în timp ce ieșea din suspensie. Dar nu, era real. El era real.

Justine îi zâmbi, prea amorțită pentru a simți vreo urmă de triumf.

– Bună ziua, Kazimir, a spus ea.

Fața lui era perfectă, pielea închisă la culoare sănătoasă și dinți albi strălucitori în buze care puteau zâmbi atât de larg, păr negru bogat, legat la spate cu o bandă roșie. La fel ca și hainele, o vestă de piele deschisă pentru a scoate în evidență un trunchi frumos și musculos, și kiltul în carouri smarald cu arămiu al clanului său, McFoster. Purta chiar și micul rucsac corect.

– Mă cunoști? a întrebat el.

Și vocea era corectă, chiar prea. Dar trebuia să fie, la urma urmei, era creația ei. Zâmbetul ei se mută de la bun venit la simpatie.

– Sunt conștientă de cine crezi că ești. E vina mea.

El se încruntă.

– Ești bine? Nava ta a venit repede…

În cele din urmă, Justine râse. Această preocupare era atât de Kazimir.

– Un pic agitată, asta-i tot. Numele meu este Justine, apropo.

– Sunt încântat să te cunosc, Justine. Este într-adevăr o navă spațială?

– Da, într-adevăr este.

Justine nu putea fi crudă, asta era partea cea mai grea. Nu putea să-i spună să plece sau să-l ignore. Ceea ce ar fi fost mult mai ușor pentru ea. Dar era o ființă umană în vârstă de șaptesprezece ani, cu sentimente. Exact la fel ca oricine altcineva, nu ceruse să se nască – indiferent de cât de ciudată era natura nașterii sale. Merita să fie tratat cu considerație și respect.

În mod curios, el nu avea nicio amintire clară despre locul de unde venea.

S-au așezat lângă un pârâu care clipocea de-a lungul unei laturi a luminișului. Amândoi stânjeniți, el totuși puternic atras de ea, și nu doar fizic, putea simți asta.

– Sunt în călătoria mea de inițiere, a spus atunci când l-a întrebat de unde venea.

– Pentru a dovedi că poți supraviețui aici de unul singur, a spus ea, reamintindu-și exact aceeași conversație avută cu atât de mult timp în urmă. După ce te vei întoarce la clanul tău, vei putea deveni un războinic cu drepturi depline și vei lupta cu Starflyer.

– Știi de Starflyer?

– Kazimir, știu că acest lucru trebuie să fie greu de crezut, dar Confederația a învins Starflyer cu foarte mult timp în urmă. Nu ești cine crezi că ești.

El surâse încântat.

– Atunci, cine sunt eu?

– Tu ești un vis pe care l-am avut. Acest loc te face real.

Fața lui produse o expresie entuziasmată, în timp ce mintea lui înregistra un brusc amuzament.

– Ce vrei să spui, că am murit, iar acest loc este Paradisul Visat?

– Oh, Doamne! Justine se uită la el complet uluită. Am uitat partea asta din ideologia Gardienilor. *În fine, în mod conștient, oricum.*

– Deci, ești ghidul meu spiritual? Ești așa cum mi-am închipuit că ar arăta un înger.

– Îmi spuneai așa și înainte, i-a răspuns ea liniștit.

– Ce am făcut?

– Obișnuiai să mă numești îngerul tău.

– Pe când eram în viață?

Mintea lui începea să arate incertitudine – o glumă ce devenea transparentă.

Justine își blestemă corpul biologic bătrân și stupid pentru slăbiciunea emoțională care o paraliza.

– Ești în viață. Din nou. E complicat.

– Ai crezut că am murit?

Te-am privit murind.

– Spune-mi unde te aflai înainte de a începe călătoria? Cine sunt prietenii tăi? Ce-ai făcut tot anul trecut? De fapt, ce făceai ieri pe vremea asta?

– Eu… Gândurile i se agitau cu disperare. E dificil. Nu-mi amintesc prea multe. Nu, stai, Bruce! Bruce este prietenul meu.

– Kazimir, îmi pare rău. Bruce a fost cel care te-a ucis.

El se dădu înapoi.

– Acesta este Paradisul Visat!

– Cred că, într-un fel de a spune, da, este.

– Bruce nu m-ar omorî.

– A fost capturat de Starflyer, care l-au întors împotriva Gardienilor Sinelui. A devenit agentul lor.

– Nu Bruce.

– Nu Bruce, cel care a fost prietenul tău. Starflyer a distrus o parte din el. Kazimir, nu ai nicio amintire din trecutul tău, pentru că eu nu-l cunosc, nu atât de complet pe cât ar trebui, nu în detaliu. Nu am petrecut suficient timp împreună pentru a vorbi despre astfel de lucruri în profunzime. Timpul pe care îl aveam era prea prețios. Întotdeauna am regretat asta, îmi pare rău.

Își mută privirea, încercând să-și țină emoțiile sub control. *Lucrul acesta este atât de dureros. Nu sunt obligată să trec prin asta. Ar trebui să plec pur și simplu.* Apoi se uită la el, văzând durerea și confuzia de pe fața lui, și a știut că nu-i putea face asta, nu lui Kazimir al ei, nici măcar umbrei lui.

El întinse o mână ezitând și îi atinse umărul, ca și cum el ar fi fost cel care ar fi trebuit să o consoleze.

– Am fost… împreună?

– Da, Kazimir. Am fost iubiți.

Un zâmbet larg se împrăștie pe fața lui tânără, și universul nu a mai fost așa de rău, de fapt.

– Fac asta foarte prost, a mărturisit ea. Aș vrea să pot fi blândă cu tine.

– Deci, eu sunt ceea ce visezi?

– Da.

Zâmbetul lui era triumfător acum.

– Mă bucur că mă visezi. Mă bucur că sunt aici pentru tine.

Oh, nu. N-o luăm pe drumul ăsta. Nu este… corect.

– Și eu mă bucur că ești aici, dar am o datorie de îndeplinit.

Kazimir dădu din cap serios.

– Ce datorie?

Ea făcu o grimasă.

– Să salvez galaxia.

– Cum?

– Nu știu, de fapt. Locul în care suntem, locul acesta, e greșit. Trebuie să ajung… la cine e la conducere, să încerc să-i conving să-și oprească expansiunea. Îmi pare rău dacă nu prea are sens ce spun.

Privirea lui Kazimir se întoarse către *Silverbird.* Un fulger de dorință îi sclipi în minte.

– Vom zbura acolo în nava ta?

Primele picături de ploaie au început să cadă din cerul întunecat în timp ce furtuna înainta în jurul vulcanului.

– Așa aș vrea, dar trebuie să-mi dau seama cum să o fac să zboare din nou. Și nu știu unde se află nucleul, nici cum să ajung acolo.

– Oh.

Dezamăgirea lui era tangibilă, strălucind printr-o minte slab protejată. Justine zâmbi.

– Vrei să te uiți înăuntru?

– Da, te rog!

El a urcat cu ușurință scara de frânghie. Dar, și-a reamintit Justine, Kazimir fusese întotdeauna foarte agil. Asta ar explica de ce inima ei bătea atât de repede când a urcat după el. Sasul era mic cu ei doi înăuntru. Justine îi ceru unității de comandă să deschidă ușa interioară și o luă înainte pe scara îngustă până în cabină.

Kazimir încerca să fie politicos în timp ce se uita în jurul compartimentului circular, dar în mod clar nu era adeptul ecranării gândurilor. Din fericire, ea își aminti câteva tehnici pe care Edeard le folosise în visele lui Inigo.

– În asta călătorești? a întrebat el cu prudență.

Justine pocni din degete, cerând unității de comandă să extrudeze două scaune.

– Ah!

Kazimir le urmări ridicându-se, fericit din nou. Ea porni o proiecție holografică, afișând graficele de stare în aer, în fața lui.

Șaptesprezece ani este o vârstă atât de ușoară, gândi ea cu o urmă de resentiment, văzând cât era de fascinat.

– Aș dori să execut niște scanări asupra ta, a spus ea. S-ar putea să mă ajute să înțeleg mai multe despre acest loc.

– Desigur.

Își folosi funcția de câmp biononică pentru a-l examina în detaliu, analizând rezultatele în unitatea de comandă. Era om, fiecare organ se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. Când l-a atins cu un modul de prelevare a pielii, el i-a zâmbit din nou, emițând un puternic sentiment de dorință, de acceptare.

O foarte mare parte din acele două zile fusese petrecută în pat, făcând dragoste.

Justine ridică o sprânceană de surpriză în timp ce rezultatele secvențierii se ridicau în afișajul holografic.

– ADN-ul tău este… *Real? Bun? Pe deplin uman?…* în regulă, a concluzionat ea. *Și cum a făcut Golul scamatoria asta?*

– Mă bucur, a spus el simplu.

Unitatea de comandă execută o comparație cu un dosar medical pe care îl avea cu ea: ADN-ul fiului său. Acest Kazimir nu împărtășea niciun marker genetic cu omul al cărui copil îl purtase cu o mie două sute de ani în urmă. Nu știa dacă era dezamăgită sau nu. *Deci, nu e omnipotent.*

– Să vedem dacă unitatea culinară funcționează, a zis ea.

De fapt, nu prea a trebuit să-l întrebe ce dorea. Cheeseburger cu bacon, cartofi prăjiți, budincă de caramel lipicios cu înghețată de vanilie. Bomboane de ciocolată și șampanie. Totul făcea parte din viața decadentă cu care îl corupsese prima dată.

Unitatea culinară a reușit să le producă, deși i se părea că unele din gusturi erau un pic ciudate.

Totul a fost ciudat și bun pentru papilele lui Kazimir, care a înfulecat până la ultima fărâmă.

– Ai văzut pe cineva aici? a întrebat ea, sorbind din șampanie.

– Am crezut că ai spus că nu am existat până astăzi, a spus el, tachinând-o doar pe jumătate.

– Nu știu cât timp ai fost aici, de fapt. Golului i-a luat patru ani pentru a crea această lume. Așa cred.

El se lăsă pe spate în scaun și se gândi intens.

– Am amintiri sau idei despre viața mea de dinainte de astăzi. Viața pe care am avut-o cu clanul meu nu este adevărată, înțeleg acum, nimic despre vremea aceea nu este consistent. Este doar o noțiune despre ce ar fi trebuit să fie. Și totuși, îmi amintesc că am început călătoria de inițiere acum câteva săptămâni. Sunt sigur că ultimele câteva zile au fost reale. Astăzi este. Astăzi te are pe tine în ea. Îmi amintesc că m-am trezit și m-am bucurat de cerul senin.

– Deci, nu ai văzut pe nimeni în călătoria ta?

– Nu. Dar ideea acestei călătorii este de a fi pe cont propriu.

– Desigur.

Îl trecu un fior, privind din nou în jurul cabinei. Teama se strecura în gândurile sale.

– Eu nu sunt nimic. Sunt o jucărie pe care un extraterestru a construit-o pentru a te amuza. Ce fel de ființă are o astfel de putere?

– Hei, i-a spus ea liniștitor. Cu siguranță nu ești un nimic. Tu ești tu. Nu contează ce ești, ci doar că ești aici, acum. Viața trebuie trăită, ți-am zis asta de prima dată când ne-am întâlnit.

Kazimir pufni bănuitor.

– Te-am crezut?

– Mi-a luat ceva să te conving. Erai la fel de încăpățânat și atunci.

Răspunsul părea să-l satisfacă.

– Ce ai de gând să faci acum? a întrebat el.

– Nu sunt sigură. Am venit aici pentru a încerca să vorbesc cu nucleul. Dar asta pare destul de dificil acum. El crede că vreau să fiu aici cu tine, în schimb.

Verifică încă o dată starea lui *Silverbird*. Niciunul dintre propulsoare nu era operațional, iar unitatea de comandă nu știa de ce. Generatorul producea o anumită putere, suficientă pentru a menține echipamentele de susținere a vieții în stare de funcționare. Majoritatea funcțiilor de cabină erau operaționale, deși nu era sigură că voia să utilizeze unitatea medicală. Ce o irita cel mai mult era explicația pentru blocaje și erori. Nu exista niciuna.

Puterea voinței, gândi ea, *este factorul guvernant în acest univers. Puterea minții asupra materiei. Gândurile pot afecta realitatea. Deci Golul nu*

vrea ca Silverbird *să zboare. Acesta este simplul adevăr.*

– Iar tu nu vrei să fii aici, cu mine? a întrebat el.

– Este plăcut, i-a răspuns. Dar nu de asta sunt aici.

Fața lui era atât de plouată, încât se simți imediat vinovată.

– Kazimir, iartă-mă, dar sunt o mulțime de lucruri în joc. Mai mult decât mă aștept să crezi. Trebuie să fac tot ce pot ca să ajut.

– Am înțeles, a spus el grav. Ceea ce faci este un lucru onorabil. Poate că mintea mea e una falsă, dar cred în onoare. E un adevăr universal.

– Ești foarte dulce, a spus ea. Îmi amintesc perfect de această latură a ta. Justine căscă. O să încerc să mă odihnesc puțin. A fost un zbor lung și stresant, iar șampania mi s-a urcat direct la cap.

– Voi veghea afară, a anunțat el grav. Dacă aceasta este o planetă în întregime adevărată, ar putea fi ceva ostil acolo.

– Mulțumesc. *La naiba, memoria mea e un lucru periculos*. Cabina extinse un pat mare în timp ce Justine își dădea jos costumul dintr-o bucată, apoi replicatorul îi produse o plapumă subțire. Avea niște gâlme ciudat de tari înăuntru, dar ea ridică din umeri și și-o trase oricum, adormind imediat.

Și a visat. A visat patul ei de acasă, unde era cald și unde se afla în siguranță, iar viața era confortabilă.

Cineva trase draperiile și lumina soarelui năvăli prin ferestrele înalte. Justine căscă și se întinse. Era plăcut sub plapumă.

– Bună, draga mea.

– Tata, a spus ea somnoros, și a zâmbit la fața de aur care se profila deasupra ei. E timpul să mă trezesc?

– E timpul ca tu și cu mine să avem o discuție.

Înțelegerea deplină a lovit-o ca un plonjon în apă cu gheață. Justine scânci și se ridică drept. Aceasta era camera ei de la conacul Tulip, cea în care își petrecuse adolescența, prin urmare ridicol de violet și negru deoarece pe atunci își ara teren către faza ei retrogotică, în principal pentru a-și irita părinții. Tricoul și pantalonii largi de pijama din flanel de bumbac erau negre. Unghiile de la mâini și de la picioare erau negre, cu pietre de sânge în relief. Se uită la ele, umilită de modă. Degetele grele de inele cu cranii de argint traseră în grabă o meșă de păr în fața ochilor ei ca să verifice: da, negru.

– Iisuse, a murmurat.

– Ai arătat întotdeauna drăgălaș, indiferent de cât de rea a fost moda, i-s spus Gore. Stătea la picioarele patului, cu brațele încrucișate, rezemat de stâlp. (Baldachin cu draperii negre de voal… Desigur.) Fața frumoasă de aur îi zâmbi.

– Ce? Eu… sunt… Asta e Golul?

– Ești încă în Gol, a spus Gore. Eu m-am întors în Confederație gândindu-mă la niște medii confortabile pentru a amplifica oarecum

contactul nostru. Și nu e nimic mai confortabil decât o cameră din copilărie.

– Contact?

– Sunt extrem de jenat să-ți spun că am devenit cel de-al Treilea Visător. Și ghici a cui viață în Gol o visez.

– Oh, la naiba!

Gore rânji răutăcios.

– Ar fi putut fi mai rău, te-ai fi putut culca cu el. Iar eu aș fi fost cel care ar fi relocat totul în gaia-câmp.

– *Rahat!*

– Noblețea asta a ta te va băga în bucluc într-o zi.

Justine se ridică cu grijă.

– Ce se întâmplă acolo? Pelerinajul a reușit?

– Te referi la cele patru zile de când ești înăuntru?

– Patru zile? a întrebat neîncrezătoare.

– Mergând pe cinci.

– Dar au fost…

– Patru ani. Inclusiv interludiul cu Lordul Cerului.

– Ai prins partea aceea?

– Oh, da. Rahatul ăla mic de Ethan obține o mulțime de capital pe refuzul lui de a te duce la nucleu. Un adevărat mare impuls pentru cauză. Clericii din Consiliul lui pompos sunt grămadă pe toată unisfera de atunci, predicând despre destin. Este aproape suficient pentru a contracara porcăria pe care au făcut-o pe Viotia.

– Viotia? a întrebat ea uluită.

– Întorc planeta cu susul în jos în căutarea celui de-al Doilea Visător. Nu-ți face griji. Trebuie să ne concentrăm pe problema ta.

– Kazimir?

– Un fel de a spune. La naiba, nu mi-am dat seama că ești încă atât de prinsă. Chiar ai făcut-o terci cu asta, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Până în prezent, tot ce a promis Visul Viu a fost șansa de a-ți îndrepta viața, la fel ca prețiosul lor Mergător-Pe-Apă de fiecare când făcea una din numeroasele lui greșeli. A dat-o în bară din nou? Nu face nimic. Bang, se gândește în urmă, la momentul în care a procedat greșit și rearanjează întregul Gol la acel moment. Asta e ceea ce le-a vândut tuturor oilor care behăie acum să fie luate pe flota Pelerinajului.

– Știu, călătoria în timp înseamnă împlinirea dorinței tuturor. Să poți reveni pentru a-ți corecta greșelile făcute în viață este fantezia supremă.

– Călătoria în timp este pur rahat, este imposibilă. Nimeni nu poate învinge cauzalitatea sau entropia. Tot ce face Golul este să apese butonul de resetare. Asta este blestematul acela de strat de memorie, un șablon al fiecărei clipe dinăuntru. Și cum dracului îi furnizează

energia necesară?

– Tată.

– Fiecare planetă, fiecare persoană, fiecare Lord al Cerului, fiecare stea trebuie să-și inverseze entropia la punctul din timp la care Edeard are chef să se întoarcă. Fiecare stea! Fiecare atom din fiecare stea din Gol trebuie să aibă nivelul de energie pompat înapoi, pentru a putea începe din nou. Doamne, Dumnezeule, câtă aroganță! Și de unde se obține energia pentru a face acest lucru? De la noi. Consumând galaxia noastră. Asta este ceea ce alimentează resetarea. Masa transformată în energie, buna și vechea E este egal MC la pătrat.

– Tată, calmează-te, predici unor convertiți.

– Oh, serios? Dacă ar fi fost convertiți, căcații ăia proști și idioți n-ar pleca în Pelerinaj, nu-i așa? Uneori, cred că Ocisenii au dreptate, ar trebui să fim șterși de pe lume pentru că orice specie suficient de tâmpită pentru a produce Visul Viu nu merită să trăiască.

– Tată! a spus ea, șocată.

– Da, da. Rânji în jur sălbatic. Îți place visul acesta, Ethan? Îți place ceea ce vine la tine de la Gol acum? Sau acest adevăr este prea mult pentru tine? Pentru că nu numai tâmpitul tău de Mergător-Pe-Apă va sări în urmă, prin viață, nu-i așa? Aș putea trăi cu el și cu ideea că a fost salvatorul unei grămezi de cretini medievali naufragiați. Dar asta nu a fost niciodată de ajuns pentru tine, nu-i așa? Ești atât de prost încât dorești să duci pe toată lumea acolo. Milioane dintre voi resetându-și viața de fiecare dată când veți primi o picătură de șampon în ochii voștri nenorociți. Ești atât de al naibii de jalnic de slab, încât nu poți face față ideii de a-ți trăi viața cum se cuvine? *Învață* din greșelile tale și mergi mai departe. Asta e ceea ce te face om. Nu ne condamna pe noi ceilalți la dispariție din cauza nenorocitului tău de eșec personal în viață. Crește-ți niște coaie, pentru numele lui Dumnezeu.

Justine își puse brațul în jurul lui Gore, surprinsă să vadă că acesta tremura de furie.

– E în regulă, îi spuse ea. Vom găsi o soluție.

– Oh, da. Asta-i drept. Pentru că acum nu este doar funcția de memorie integrată, pe care Golul o poate folosi ca șablon de creație. Poate scormoni după orice chestie veche și nerezolvată pe care ai grijă să o iei acolo cu tine. Bastarzii de la Visul Viu nu se vor mulțumi să se ducă în Makkathran și să se tăvălească cu Ranalee. Nu acum. Nu acum când pot recrea ceva din trecutul lor. Oameni, orașe, civilizații, lumi. Adu tot ce vrei înapoi la viață, orice din istorie, din ficțiune. Nu contează, vom suge doar câteva mii de noi stele în interiorul graniței ca să obținem energie. Iisuse Hristoase!

– Dai vina pe mine pentru asta?

Gore rămase nemișcat, strângând și desfăcând doar pumnii, în încercarea de a se calma.

– Nu. Nu e vina ta. Nu dau vina pe tine. Lucrul ăsta merge până la nenorocitele de *Primevieți* care au construit oroarea dracului, în primul rând. Raielii aveau dreptate să încerce să-l distrugă. Aș fi vrut să fi reușit dracului, aș fi vrut cu adevărat.

– O pot folosi pe *Silverbird* pentru a studia cât de mult se poate.

– Nu, nu, ăsta nu e răspunsul la nimic. Nu putem merge acolo cu arme-laser aprinse. Am crezut că ți-ai dat seama de asta. Aveai dreptate mai devreme, mintea este cheia în Gol. Este conceput să manifeste fiecare gând. Mediul fizic poate fi doar o mică parte din el. Gândește-te la el ca la o ceapă în opt dimensiuni.

Justine își îndreptă spatele și îi aruncă tatălui ei o privire exasperată.

– Mulțumesc, tată. Mi-e de mare ajutor. Întotdeauna gândesc în astfel de termeni, îmi ajută foarte mult.

Gore îi zâmb posac.

– Bine, uită de cele opt dimensiuni, imaginează-ți doar straturile. Sunt interconectate dimensional, nu la figurat, dar înțelegi ideea. Fiecare strat are o funcție diferită. Există un strat de memorie care surprinde tot ceea ce se petrece acolo. Există stratul creator, care trebuie să organizeze resetarea. Și există stratul de interacțiune, care formatează gândurile pentru stratul creator, iar asta este ceea ce face ca telepatia și tot restul de rahat mental să se întâmple.

– Un strat care să facă sufletele să funcționeze, a spus Justine gânditoare.

– Da. Totul este construit în jurul raționalității și evoluției acesteia, împlinirea pe care este fixat retardatul tău de Lord la Cerului. Așa că, poate că e un alt strat care se ocupă de procesele de gândire – poate că e cel cu sufletul, poate nu. Nu asta e ideea. Există o întreagă tonă de straturi, unele pe care le putem deduce din observare și lucruri pe care nu le putem nici măcar ghici. Și Dumnezeu știe ce sunt nebuloasele și de ce cântă. Nu contează. Ceea ce avem aici este o construcție enorm de complexă. Dar nucleul este centrul – din nou, nu unul fizic.

– Deci, nucleul controlează totul.

– Cine știe care este ierarhia? Ceea ce trebuie să facem este să găsim o cale de a pătrunde, ceva ce putem raționaliza și angaja, exact așa cum ai vrut.

– De ce l-ar crea nucleul pe Kazimir pentru mine?

– Nu a făcut-o. Nu cred că poți gândi suficient de puternic pentru a-i atrage atenția. Cuibul de confluență pe care îl ai la bord a imprimat, probabil, visul cu Kazimir pe stratul creator. A fost un gând mai puternic decât cu ce este obișnuit. Cele mai multe dintre straturi nu funcționează la un nivel sentient conștient, ele doar își execută sarcina. Și până acum, nimeni nu a dus vreodată un cuib de confluență în interior. Lucrul pe care un cuib de confluență îl face mai presus de

toate este să rețină o amintire și să o repete la infinit. Visul tău a fost singurul pe care aceasta l-a primit, iar asta a deformat realitatea. Stratul creator pur și simplu a răspuns în modul în care a fost proiectat. Nimic personal.

Justine se așează pe pat, încercând să pună cap la cap ceea ce îi spusese el.

– Dacă gândurile mele nu sunt suficient de puternice, ce rost are să încerc să găsesc nucleul?

– Visul acesta este primit de toată lumea care are o conexiune la gaia-câmp. Înțelegi?

– Ah.

– Nu încerca să găsești nucleul, este o pierdere de timp.

– Dar, tocmai ai spus…

Gore îngenunche în fața ei, strângându-i brațele cu mâinile. Ochii lui o priveau intens din masca de piele de aur, care era fața lui.

– Trebuie să ajungi la Makkathran.

– Nu a mai rămas nimeni acolo. Lordul Cerului a spus că toți oamenii au plecat în nucleu.

– Nu dau un rahat pe ce spune el. Du-te la Makkathran. Este important. Acela este locul unde sunt centrați oamenii în Gol.

– Cum? *Silverbird* nu poate zbura.

– Greșit. Gore îi rânji în față. Ești în Gol. Ai puteri telepatice. *Silverbird* nu poate zbura *acum.*

– Oh. Pricepu ce voia să spună. Oh!

– Asta e fata mea, la fel de inteligentă pe cât de frumoasă.

– Dar, tată, Kazimir nu ar mai exista atunci. L-aș omorî.

Gore îi dădu drumul la brațe.

– Îmi pare rău, mai spune-mi o dată.

– Dacă mă întorc în timp, el nu va mai exista.

– Oh, și Iisus a plâns. Gore își trase teatral o palmă pe frunte. Nu-mi face pe liberala acum. Nu acum.

– Nu-l pot șterge din existență. Bun sau rău, acum e real. Am o responsabilitate.

– Este echivalentul unei clone re-viețuite, una care a fost umplută cu amintirile tale despre amintirile lui. Ce poate fi mai jalnic?

– Este viu, a spus ea cu fermitate.

– Și te înfierbântă.

– Ba nu.

– Propriul test ADN ți-a arătat că nu e Kazimir. E doar un amărât de doppelgänger pe care stratul de memorie îl avea depozitat.

– Exact. E uman. Nu-i pot face asta.

Gore îi luă mâinile.

– Ascultă-mă, draga mea. Aceasta este catastrofa fundamentală care este Golul. El era o amintire stocată. Toată lumea care a fost vreodată în

Gol este exact la fel, toată lumea care s-a prăbușit acolo, cu nava de colonizare, a fost copiată. Oricine s-a născut vreodată. Owain este încă acolo, pentru numele lui Dumnezeu, încă înghețat în stratul de memorie la momentul în care Mergătorul-Pe-Apă l-a împușcat – și toate zecile de ani pe care i-a trăit înainte. În niciuna din resetările pe care Edeard le-a efectuat ulterior, nu s-a întors dincolo de punctul în care i-a șters pe conspiratori. Nu s-a simțit în stare să facă totul din nou, pentru că asta e ceea ce ar fi trebuit să facă de fiecare dată. Asta este ceea ce ne aruncă Golul. Ei au trăit în momentul în care au fost meniți să trăiască. Asta se poate schimba, Justine. Nu poți permite rațiunii și eticii care au evoluat în acest univers să se aplice în cel în care ești acum.

– Știu ce vrei să spui, dar, tată, tu nu l-ai întâlnit. E atât de dulce. Nu merită lucrul ăsta.

– Galaxia nu merită Golul, dar îl avem. Și l-am întâlnit, dragă, am simțit inima ta prostuță bătând mai repede la vederea lui. Am gustat ciocolata pe care o mâncai atunci când îi zâmbeai și flirtai cu el. Știu nevoia pe care te-ai străduit să o ignori. Îmi pare rău. Trebuie să faci acest lucru. Trebuie să te duci la Makkathran.

– Oh, la naiba!

El o sărută pe frunte.

– Privește partea bună a lucrurilor. Dacă pierdem, vei rămâne să trăiești în Gol și îl vei putea găsi din nou.

– Ești un îndrumător cât se poate de inutil și de nenorocit, știi asta.

– Știu. Acum du-te și trezește-te.

Justine dădu din cap slab, știind că într-adevăr nu avea de ales. Pentru prima dată privi pe fereastra dormitorului. Terenul de afară nu era cel de la Tulip Mansion. În schimb, vechea ei casă era așezată în partea de jos a unei văi imposibil de uriașe, cu munți curbându-se departe spre cer ca un monstruos val verde și maro pe cale de a se rupe deasupra capului. Soarele era o bandă lungă de lumină strălucitoare.

– Ce dracu' e asta?

Gore ridică ușor din umeri.

– A trebuit să fac câteva sacrificii ca să-ți pot visa visele.

– Tată…

– Sunt bine. Ridică o mână, fluturând-o spre ea cu un zâmbet drag și mândru. Du-te. Trezește-te.

Ochii Justinei s-au deschis larg, cu privirea în tavanul cabinei. Lacrimile îi începoșau vederea. Le șterse furioasă.

– Oh, la dracu'! Și Kazimir va ști că ceva nu era în ordine. Niciun telepat nu avea puterea de a masca acele emoții.

Bineînțeles, în timp ce se lupta să coboare, el se afla la capătul scării de frânghie. A ținut-o chiar în echilibru pentru ea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Trebuie să plec, spuse ea categoric.

– Văd. Asta e bine, nu-i așa? Știi cum să ajungi la nucleu. Acolo voiai să mergi.

– Nu te pot lua cu mine, se bâlbâi ea.

– Am înțeles.

– Nu. Nu, înțelegi. Inspiră adânc și-l sărută. Încântarea alungă surpriza de pe chipul lui.

– Kazimir, vreau să știi ceva. Dacă există o cale de a mă întoarce aici, o voi găsi, te voi găsi. Îți promit. Îmi cunoști gândurile și cunoști adevărul din ele.

El îi aruncă privirea aceea a lui ezitantă, plină de adorație, ceea ce o făcu să se simtă și mai rău. Nu crezuse că o va mai vedea vreodată.

– Văd onestitate în gândurile tale, o asigură el. Acum, faci ceea ce știi că trebuie.

Justine se așeză pe o stâncă, la câțiva metri de trenul de aterizare al lui *Silverbird*. Simțea soarele cald de după-amiază târzie ca o apăsare plăcută pe față și pe brațe în timp ce-și îndoia picioarele într-o poziție de yoga. Kazimir era ghemuit, un pic mai departe în spatele ei, urmărind-o neliniștit. Ea îi dărui un ultim zâmbet și se concentră.

Gândurile ei curgeau în cuibul de confluență, folosindu-și rutinele pentru a-și ține mintea în echilibru. Erau amintiri acolo, momentul în timp în care Edeard stătea pe vârful muntelui și intra în țesătura Golului, văzând trecutul. Urmări cu atenție ce făcea el și încercă să-și modeleze gândurile în același mod, împingând televederea în jos în neantul care se așternea în jurul ei.

Trupul ei era acolo, o imagine lungă multiplă clătinându-se înainte și înapoi pe pământ, mergând în sus, în navă, vorbind cu Kazimir, care radia atâta durere încât amenința să rezoneze prin ea acum. Împinse mai departe, o văzu pe *Silverbird* năpustindu-se în jos din spațiu. Mai departe.

Era incredibil de dificil, fără sprijinul cuibului de confluență nu va putea niciodată să-și mențină focalizarea. Nu putea să creadă că Mergătorul-Pe-Apă făcuse vreodată asta fără ajutor. Era un moment unic distinct în viața ei la care dorea să ajungă. Mintea ei îl ținu, potrivindu-l instinctiv cu momentul conținut în memoria completă a-tuturor-clipelor a Golului. Apoi, tot ce a trebuit să facă a fost să se înfigă în el. Undeva în lumea fizică a existat un strigăt de disperare, în timp ce ea încerca să-și forțeze gândurile într-un tipar pentru care nu fuseseră niciodată destinate, făcând apel la puterea cuibului de confluență pentru a o susține. Momentul prețios era acolo, legând prezentul și trecutul. Justine *împinse*. Golul se resetă…

Al treisprezecelea vis al lui Inigo

Camera documentelor se afla la trei niveluri sub Turnul Spirală care găzduia sediul Breslei Armurierilor din Makkathran. Al treilea nivel avea în total douăzeci de camere, dispuse în cerc, unite de un singur coridor-inel. Acestea erau folosite ca seifuri pentru cele mai secrete arme și muniții cunoscute de Maeștrii breslei. Timp de secole, ușile triple de fier ale fiecărei încăperi păstraseră armele cu foc rapid în siguranță, împreună cu pistoalele cu țeavă lungă și alte arme de foc pierdute pentru restul Querenciei. Mecanismele de produs astfel de dispozitive erau, de asemenea, păstrate în seifuri, la fel ca și lingourile de metale speciale necesare respectivelor modele.

Fie și să pătrunzi doar în Turnul Spirală era destul de dificil. Exista o singură intrare, și aceea era foarte bine păzită. Toți vizitatorii trebuiau să fie însoțiți de un Maestru. În afară de asta, gărzi înarmate păzeau în permanență primul și al doilea nivel al subsolului. Erau, de asemenea, tot felul de capcane ingenioase de-a lungul coridoarelor și măsuri pentru a prinde pe oricine se folosea de camuflaj.

Era, prin urmare, rezonabil pentru cei care se adunaseră în camera documentelor, la două zile după ce mica expediție a lui Topar părăsise Makkathranul, să radieze un grad de securitate. Marele Maestru Owain salută cu căldură cele unsprezece persoane. Nimeni nu făcu nicio încercare de a ascunde sentimentul de trepidație și emoție în timp ce intrau în camera largă boltită în cruce. În mijloc se afla o simplă masă de lemn, înconjurată de treisprezece scaune. În jurul zidurilor gri-plumb erau aliniate dulapuri înalte cu rafturi, pe care erau păstrate sute de dosare din piele ce conțineau designul fiecărui pistol și glonț produs de breaslă în cele două milenii de existență. Modele de iluminat lungi, în formă de lacrimă, se întindeau pe plafonul curbat, strălucind pasiv.

Bise a fost ultimul care a fost condus înăuntru. A zâmbit în jur către tovarășii săi în timp ce trei uși groase, grele, se închideau în urma lui.

Încuietorile complicate s-au rotit, împingând șuruburile de oțel la loc și asigurându-le, benzile de combinare au fost rotite.

– Bietul meu băiat, a spus Stăpâna Florrel, îmbrățișându-l călduros pe fostul Maestru Sampalokului. Bine ai venit acasă.

– Mulțumesc, bunico.

– Ai primit mâncarea pe care ți-am trimis-o? Le-am cerut celor de la brutăria din strada Jodsell să facă special pentru tine brioșele acelea cu zmeură. Știu cât de mult îți plăceau când erai copil.

– Da, într-adevăr, a fost foarte amabil din partea ta.

– A fost atât de teribil exilul?

– A avut momentele sale.

– A avut și prețul său, a spus Tannarl. Jumătate din familia ta a rămas la cabana mea.

– Vei fi pe deplin răsplătit, a replicat Owain mieros. Haide, haide, nu suntem aici ca să ne certăm între noi pentru o mână de bani. Momentul nostru se apropie.

– Se apropiase și acum doi ani, a spus Bise. Apoi a venit *el*.

– Ei bine, Mergătorul-Pe-Apă a părăsit orașul, alergând prin sate acum, încercând să găsească bandiți, a spus Buate. Și când o va face, nu se va mai întoarce.

– Nu fi prea sigur, a declarat Owain. Telekinezia lui este incredibil de puternică. Makkathranul nu a mai văzut așa ceva din zilele lui Rah. Și nici măcar Rah nu putea schimba clădirile orașului.

Bise se încruntă, amintindu-și.

– Fii atent, vere, a spus Tannarl. Ești foarte aproape de erezie.

– Am statuat simplul adevăr.

– Doar nu crezi serios că poate face față primirii pe care i-am pregătit-o? a întrebat Buate. Ideea de a-l captura în afara zidului de cristal este să-l priveze de avantajul pe care i-l oferă orașul.

– Rezultatul este aproape irelevant, a declarat Owain. Chiar dacă poate supraviețui, nu va mai avea nimic la care să se întoarcă. Trebuie să fim categorici cu asta. Susținătorii noștri sunt gata.

– Se va opune rezistență, a avertizat Buate.

– Madona să îi ia, a spus Tannarl. Eu zic să nu așteptăm nici…

Mergătorul-Pe-Apă se ridică ușor prin podeaua camerei documentelor, mantia neagră învăluindu-l ca o nebuloasă stinsă. Îi studie pe fiecare dintre conspiratorii adunați în jurul mesei. Câțiva se ridicaseră în picioare, cu mâinile întinzându-se după pistoale. O mișcare ce muri imediat sub zâmbetul său arogant și disprețuitor.

– Alegerile ne-au dat un primar și un Consiliu complet, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Nu va fi nicio schimbare, nicio revoluție. Noi nu suntem O Singură Națiune până când nu vom alege să fim așa.

– Ce propui? a întrebat Owain.

– Eu nu propun nimic. Timpul vostru s-a terminat.

– De data aceasta, poate, mârâi Bise. Dar vor fi și alte oportunități.

– Nu, nu vor fi, îi răspunse Mergătorul-Pe-Apă. Am văzut deja ce s-ar întâmpla dacă ați câștiga.

Owain se încruntă la afirmația aceea ciudată. Gânduri pline de neliniște se stârneau sub scutul lui în mod normal atât de ferm.

– Nu ne poate aresta, a spus Stăpâna Florrel. Cei ca noi nu răspund în instanțele de drept comun. Și avem mulți aliați în Consiliul Superior dacă vrei să declanșezi un proces.

– Exact, a fost de acord Mergătorul-Pe-Apă. Ar fi inutil.

Tannarl traversă camera, întinzând mâna a treia. Încuietoarea mare de pe ușa interioară se învârti brusc, benzile sale de combinare complicate rotindu-se până când șuruburile au fost eliberate. Acestea s-au retras, iar ușa s-a deschis. S-au auzit câteva respirații ascuțite. Ușa se deschisese spre o porțiune netedă de perete gri. Nu exista nicio cale de ieșire din cameră.

– Am auzit de multe ori de la adepții tăi că sunt slab, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Că îmi lipsește determinarea. Dacă crezi asta, nu mă cunoști deloc. Această revoluție se va termina aici, acum. Fără tine, nu se poate întâmpla. Fără arme cu foc rapid, nu poate fi încercată vreodată din nou. Makkathranul va rămâne o democrație.

Pelerina i se desfăcu, iar el scoase afară un braț cu palma în jos. O armă cu foc rapid alunecă prin podea și i se ridică în mână. Își închise degetele în jurul ei.

– Nu, a spus Owain. Asta este împotriva a tot ceea ce susții.

– Chiar nu ar trebui să crezi tot ceea ce îți spune o adolescentă cu inima frântă.

Owain făcu o grimasă, teama lui începând să se manifeste.

– N-ar trebui să îndrăznești, a spus Stăpâna Florrel. Familia mea nu va permite acest lucru.

– Este familia mea acum, îi spuse calm Edeard. Unsprezece mâini terțe împingeau și loveau scutul Mergătorului-Pe-Apă, încercând să găsească o slăbiciune, o cale totuși. Lungi strigăte de ajutor au fost aruncate către pereții camerei impermeabile.

– Toată viața mea am știut că, uneori, pentru a face ceea ce-i drept, trebuie mai întâi să faci ce-i greșit, le-a spus Mergătorul-Pe-Apă. Acum îmi dau seama cât este de adevărat. Ăsta sunt eu. Și degetul lui apăsă pe trăgaci. Îl ținu acolo până când a golit magazia.

Seiful-depozit conținea peste trei sute de arme cu foc rapid. Erau învelite în pânză cu ulei și așezate pe rafturi, care formau șiruri regulate pe podea.

Edeard o puse la loc pe raft pe cea pe care o folosise. Îi ceru apoi orașului să le elimine pe toate. Podeaua de sub ele se schimbă, devenind poroasă, și cumplitele armele se scufundară în uitare.

Televederea lui mătură subsolul, examinând celelalte seifuri. Al optulea conținea gloanțele folosite de armele cu foc rapid. Orașul absorbi tăcut lăzile. Seiful al doilea avea pistoale cu țeavă lungă. Al șaptesprezecelea găzduia niște arme uriașe. Țevile lor erau la fel de mari ca picioarele lui și erau montate pe niște mici cărucioare cu roți. Bile de fier mai mari decât pumnul erau așezate în piramide alături de ele – gloanțele, realiză el. Se cutremură, imaginându-și ce daune ar putea cauza. S-au scufundat toate. În cele din urmă, dulapurile cu polițe din camera documentelor au alunecat și ele sub podeaua solidă.

Puterea secretă a Breslei Armurierilor nu mai exista. Nu va mai exista niciodată vreo amenințare internă pentru Marele Consiliu al Makkathranului și primarul său.

În afară de alegeri. Și de certurile breslelor. Și negustorii cu manevrele lor și mituirea pentru câștig. Și Marile Familii luptându-se pentru avantaje.

Zâmbi larg, gândindu-se la toate. La viața aceea nebună și minunată trăită de cetățenii Makkathranului. *Toate sunt treaba lui Finitan acum.*

Lumina caldă a după-amiezii făcea să strălucească stâlpii albi care mărgineau Golden Park. Chiar și ultimele flori din tufișuri și din vița-de-vie străluceau cu o splendoare exotică, celebrând ceea ce fusese o vară deosebit de plăcută. Edeard mergea pe aleile elegante, adunându-și gândurile. Hotărând să facă ceea ce trebuia.

A fost greu pentru televederea lui să caute sufletele fragile ale părinților săi. Se opri lângă unul din pilonii de pe latura dinspre Canalul Câmpului, scăldat în lumina bogată reflectată de metal, extinzându-și capacitatea de percepție la maximum.

Erau acolo. La câțiva metri distanță, privindu-l ca întotdeauna.

– Mulțumesc, le-a spus.

– Ne poți vedea? a întrebat mama sa surprinsă.

– Da, mamă. Vă pot vedea acum.

– Fiul meu.

– Tată. Ați avut atâta grijă de mine, mai mult decât am meritat vreodată.

– Ce era să facem? Ești tot ce a rămas din noi.

– Nu mai e așa. Am o soție acum. Vom avea copii. Ei vor avea mai mulți copii. Tot ceea ce sunteți va merge mai departe prin ei.

– Ar trebui să veghem asupra lor, a spus mama lui.

Părea nesigură.

– Nu, a răspuns Edeard. Este timpul să vă opriți. Pot să am grijă de mine acum mai mult decât credeți. Prețul pe care l-ați plătit ca să mă protejați este prea mare. Nu mai puteți face asta. Trebuie să mergeți la Inimă. Mai este încă timp. Există întotdeauna timp.

– Oh, Edeard.

– Uite.

A întins o mână. Mama lui s-a întins și ea, atingându-i vârful degetelor. Se luptă să nu tresară la răceala paralizantă care îl ardea. Zâmbi în schimb cu reverență în timp ce ea prindea substanță în fața lui.

– La revedere, mamă, i-a spus el și a sărutat-o. Vom fi împreună în Inimă într-o zi, promit.

Tristețea și regretul ei erau teribil de dureroase. Dar îi zâmbi și se îndepărtă de atingerea lui. Tatăl său o ținea aproape.

– Călătorie bună, le-a spus Edeard.

I-a privit estompându-se pe cerul albastru senin și cald, refuzând să recunoască vreo remușcare.

O mulțime de oameni erau în Golden Park în acea după-amiază, profitând de vara persistentă. Copiii alergau pe zonele cu iarbă, jucând jocuri elaborate de-a prinselea. Ucenicii ieșiți de la muncă se adunaseră în umbra copacilor martoz uriași din parc, împărțind sticle de bere și bârfe despre Maeștrii lor.

Salrana mergea de-a lungul uneia dintre aleile cu pietriș de ardezie, bucurându-se de plimbare. Flăcăii o priveau lung, deși roba ei severă albastru cu alb de novice se dovedea a fi o barieră prea mare pentru orice încercare de a atrage atenția. Ea traversă podul de gresie gălbuie spre Ysidro. Drept în fața ei era taverna Blue Fox, o clădire circulară cu trei etaje, cu un ciudat model hexagonal imprimat în relief pe peretele arămiu. Ferestrele subțiri și înalte o făceau să pară mai înaltă decât era de fapt. A ezitat o clipă înainte de a aluneca printr-una din ușile laterale mai mici, ceva se învârti la periferia televederii ei, ca și cum un pilon de ceață trecuse în rafală pe alee. Se încruntă, dar nu i se contură nimic în simțuri, așa că alergă pe scări până la etajul trei.

Blue Fox era locul preferat de membrii Marilor Familii pentru legăturile lor amoroase, zidurile extrem de groase ale camerelor eliminând necesitatea de a menține o ceață de izolare. Confidențialitatea era garantată împotriva tuturor, mai puțin a celor cu puteri psihice excepționale. Salrana folosi cheia care îi fusese dată pentru a descuia ușa de la o cameră rezervată.

Lumina soarelui era difuzată de voalul colorat ce acoperea ferestrele. Și mai multe țesături erau drapate pe ziduri. Lumânările licăreau pe un scrin, răspândind un miros puternic de mosc. Patul mare era acoperit cu cearceafuri de mătase și cuverturi de blană.

Iubitul Salranei o aștepta lângă pat. Roșie la față de anticipare, Salrana își scoase roba de novice pentru a rămâne într-o cămașă delicată de dantelă pe care o purta pe dedesubt, un cadou recent de la iubitul ei. Iubitul o trase aproape și o sărută. Mâini blânde îi desfăceau panglica cea mai de sus a cămășii. Un alt sărut i-a fost dat. Următoarea

panglică a fost desfăcută. Mai multe săruturi, fiecare încă și mai intim. Cămașa se deschise în față. Un scâncet de emoție ieși adânc din gâtul Salranei, care nu se mai putea reține, și se agăță de iubitul ei, întorcându-i sărutările cu înverșunare.

Edeard lăsă să-i cadă camuflajul. Salrana sări, șocată. Mintea ei radia vină.

– Tu, a spus Edeard cu amărăciune. Ar fi trebuit să ghicesc. Chiar ar fi trebuit.

– Dar n-ai făcut-o, nu-i așa? i-a răspuns Ranalee cu dispreț. Își trase propriul neglijeu de satin și își aranjă o parte din părul despletit. Am crezut că ai plecat din oraș.

– Da. O mulțime de oameni au făcut aceeași greșeală. Prietenii tăi. Familia ta. Tovarășii tăi conspiratori.

Ochii lui Ranalee s-au lărgit. La început a strălucit în ei surpriza, apoi s-a alarmat văzând că apelurile ei prin televorbire rămâneau fără răspuns.

– Ce-ai făcut? șuieră ea.

– Nu-ți vor mai răspunde. Nici acum, nici altă dată.

– Tata? suspină ea.

– Madona îi va binecuvânta sufletul, sunt sigur. Mă îndoiesc că oricine altcineva o va face.

– Nenorocitule!

Ranalee tremura, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Voi plănuiați mai rău pentru mine, mult mai rău.

Ranalee își reveni și îl fixă sfidătoare.

– Și ce planuri ai cu mine?

– Niciunul. Pentru că nu ești nimic fără Owain și fără familia ta. Proprietara unui bordel. Ce este asta? Nimic.

Salrana făcu un pas ezitant înainte.

– Edeard…

– Niciun cuvânt de la tine. Eu nu te condamn. Știi ce au făcut cu mintea ta, știi ce poate face această vulpe?

Chiar în timp ce vorbea putea simți diferența din gândurile neecranate ale Salranei. Asprimea care curgea acolo unde odată existau doar mulțumire și gentilețe.

– Bineînțeles că știe, exultă Ranalee.

Brațul ei o cuprinse protector pe Salrana, care se aplecă mai aproape, căutând alinare.

– I-am arătat viața reală.

– Au folosit furia ta față de mine pentru că te-am abandonat. Această… această unealtă a lui Honious a venit după tine, atunci când erai vulnerabilă. Nu a fost un accident că te-a cunoscut. Nu a fost întâmplător. O știu cum este, Salrana. Are o abilitate perversă care-ți poate răsuci gândurile, transformă ceea ce ar trebui să fie ceva frumos

în ceva bolnav. Nu e iubire ceea ce simți pentru ea, ci o corupere nenorocită a afecțiunii pe care sinele tău adevărat o poate experimenta.

– Nu, l-a întrerupt Salrana cu insistență moale. Eu am fost cea care s-a dus la Ranalee.

– Te-au folosit. Ei. Owain. Ceilalți. Singurul lor interes a fost pentru trecut, pentru trecutul nostru. Madona, ești doar o altă armă de utilizat împotriva mea. Ar fi trebuit să mă atragi afară din oraș dacă ambuscada eșua, îți amintești?

Salrana îi aruncă lui Ranalee o privire speriată, apoi îl înfruntă din nou pe Edeard.

– Nu aș fi făcut-o.

– Ha! Edeard închise ochii pentru a-și înăbuși durerea de a o vedea așa.

– Ai fi făcut-o. Te rog, Salrana, te pot ajuta. Mai sunt și alții care îți pot arăta cum au abuzat de gândurile tale, cum te-a vrăjit această curvă veninoasă.

– Ca să poți face ce? izbucni Salrana, brusc supărată. Să mi-o iei pe Ranalee? Să mă lași fără nimic? Din nou?

– Nu asta…

– Sunt eu însămi.

– Aveau de gând să te *părăsească*. În numele Madonei, știi că nu e bine.

– Puterea ta te-a făcut Mergătorul-Pe-Apă, a spus Ranalee. Puterea ta a atras-o pe Kristabel către tine, iar acum faci parte dintr-o Mare Familie, ai averile lor la dispoziție. Copiii tăi se vor naște cu niște privilegii pe care nimeni în jalnicul tău Ashwell nu le-ar putea înțelege vreodată. De ce Salrana nu ar putea avea copii puternici? De ce să nu poată avea și ea copii care să se bucure de aceeași saltea de bani?

– Dar nu asta îi dai, îi spuse Edeard furios. I-ai exploatat vulnerabilitatea, ai îndepărtat-o de tot ceea ce a fost.

– I-am arătat ce i-ar putea oferi societatea Makkathranului odată ce tu te-ai săturat de ea, a replicat Ranalee triumfătoare. Căsătoria, copiii, familia, acestea sunt obiceiurile noastre, obiceiurile începute de Rah însuși. Aranjamentele noastre sunt practice și benefice, nu înșală pe nimeni. Cine în Honious ești tu să judeci asta?

Edeard era gata s-o lovească. Dar să facă acest lucru ar fi însemnat să-i acorde victoria.

– Nu voi renunța la tine, i-a spus el Salranei. Ceea ce ți-a făcut este greșit și rău, și oricând va veni ziua în care îți vei da seama de asta, voi fi acolo pentru tine. Jur pe Madona.

Acum Salrana era cea care îl privea cu dispreț. Expresia ei era atât de asemănătoare cu cea de pe fața lui Ranalee încât îi făcea rău. Luă mâna lui Ranalee și o puse cu grijă pe sânul ei gol.

– Tu ai viața ta. Eu pe a mea. Chiar și în lumea ta de moralitate

simplistă pot trăi cum aleg. Și aleg acest lucru. O aleg pe Ranalee: iubita mea, amanta mea.

Edeard se uită urât la Ranalee, care îi întoarse un zâmbet malițios.

– Asta nu s-a terminat, a spus el.

Era destul de slab, știa, dar pur și simplu nu se putea gândi ce altceva să facă.

De ce nu e în stare să vadă ce a devenit? Sau poate că într-adevăr este. Madona!

– Ai câștigat azi, i-a spus Ranalee pe un ton batjocoritor. Arată un pic de noblețe. Mergătorul-Pe-Apă ar face-o.

Edeard ieși valvârtej pe ușă, fără a se mai obosi să se camufleze.

Edeard se întoarse la ziguratul Culverit și urcă scările fără să-l observe nimeni. Chiar și acum simțea un fior că acest lucru se va transforma într-un vis febril, în care Kristabel… Că vederea ei va spulbera iluzia. *Bunul și vechiul optimism din Ashwell.*

Ce prostie. Lucrul ăsta e real. Știu asta.

Când a ajuns la etajul al zecelea, și-a adunat curajul și s-a dus în camera pe care Kristabel o declarase biroul ei. Era goală. În afară de birou și de scaun. Chiar și perdelele fuseseră date jos până ce își schimba încet forma așa cum hotărâseră ea și Edeard. Ferestre mai mari. Rozete albe, mai luminoase. Știa că zidurile se mișcau spre interior, pentru ca salonul de alături să poată fi mai mare, chiar dacă procesul era foarte lent și ochii lui nu puteau sesiza schimbarea. Chiar înainte ca el să plece, Kristabel remarcase cât de diferit era deja etajul al zecelea de casa în care trăise toată viața. I-a făcut pe plac și a fost de acord pentru că era atât de entuziasmată. Și fericită.

Acum, era aplecată peste birou, tocul cu pană scriind furios ca întotdeauna. Chipul ei frumos era încrețit în timp ce studia încă un registru gros care conținea conturile familiei. Trei vrafuri de registre similare erau proptite de o latură a biroului.

Soția mea.

– Pari plictisită, i-a spus el.

Kristabel tresări. Apoi, îi zâmbi lui Edeard care stătea în ușă.

– Nici măcar nu te-am simțit, a exclamat ea. Mă iei prin surprindere? Și de ce ești aici? Dar bandiții? Nu se poate să-i fi găsit deja.

– Nu, nu i-am găsit. Dar știu cine și unde sunt acum. Vor trebui doar să aștepte încă o zi. Am vrut să fiu acasă cu frumoasa mea soție.

Ea se grăbi spre el cu un zâmbet mare pe față și îl sărută de bun venit.

– Asta-i atât de dulce. Dar Finitan te va ucide, totuși. Era extrem de important.

Edeard o cuprinse cu brațele. Nu dorea să-i mai dea drumul.

Niciodată. Aruncă o privire pe fereastră, peste grădină, spre fabulosul oraș viu de dincolo.

– Alții au încercat.

Ea se încruntă și îl împunse cu degetul în piept.

– Ești bine? Pari… obosit.

– Nu. Sunt bine. Numai că azi mi-am dat seama că sunt unele lucruri care nu pot fi rezolvate, indiferent cât de mult te-ai strădui.

Kristabel îl sărută din nou.

– Dar eu te cunosc, vei continua să încerci. Asta e ceea ce te face să fii tu. De aceea te iubesc.

Cronologie

1500 ani între Saga Confederaţiei şi Trilogia Golului

2384

Prima „barcă de salvare“ (o navă stelară a Dinastiei Brant) pleacă să înfiinţeze o colonie umană în afara Confederaţiei.

2384

Proiectul Firewall încheiat; nu mai sunt detectate avanposturi ale extratereştrilor Prime.

2385

Barsoomienii susţin conceptul genetic Avansat, declară Far Away independent din punct de vedere politic faţă de Confederaţie.

2403

Paula Myo câştigă recursul final în faţa Curţii Supreme de Justiţie a Senatului şi obţine condamnarea lui GeneYaohui la o pedeapsă de o mie o sută de ani suspendare.

2413

Ultima (a 23-a) barcă de salvare originală a dinastiei pleacă într un zbor destinat fondării unei colonii.

2518

Sfârşitul recesiunii economice post Război Starflyer odată cu apropierea de finalizarea lumilor New47; reducerea taxelor de emigrare.

2520

CST formează divizia de nave stelare de explorare pentru a descoperi noi lumi H congruente.

2520–2532

Populaţiile Second47 apar pe noile lor lumi.

2545 şi în continuare:

utilizarea navelor stelare de mari dimensiuni pentru a stabili lumi „externe“ ale Confederaţiei în fazele 3–5 spaţiu, extindere la aproximativ cinci sute de ani lumină de Pământ.

2547

Pisica înfiinţează mişcarea Cavalerilor Gardieni pe Far Away.

2550

Flota de explorare a Marinei Confederaţiei este înfiinţată pentru a explora galaxia dincolo de faza 5 spaţiu.

2552–3450

Contact realizat cu patruzeci şi şapte de specii de conştienţi (stadiul fizic) din întreaga galaxie.

2560

Nava *Endeavour* din Marina Confederaţiei circumnavighează galaxia, condusă de căpitanul Wilson Kime; este descoperit Golul.

2603

Marina descoperă a şaptea navă de tip *High Angel*.

2620

Raielii confirmă statutul lor de rasă galactică veche care a pierdut un război împotriva Golului, constructori de nave *High Angel*, care sunt arce transgalactice

2652

Paula Myo o arestează pe Pisică; revolte pe Far Away.

2653

Pisica este condamnată la cinci mii de ani de suspendare.

2833

Finalizarea primei etape ANA pe Pământ. Membrii Marilor Familii încep să şi descarce memoria mai degrabă în ANA decât la SI.

2856

ANA începe să contacteze alte entităţi postfizice din galaxie.

2867

Proiectul Dinastia Sheldon privind gigaviaţa are un succes parţial, primele suplimente biononice pentru organismul uman destinate regenerării şi medicinei generale.

2872

Începutul rasei umane Înalte; suplimentele biononice permit o cultură a vieţii îndelungate desfăşurată în ritm lent şi de respingere a economiei comerciale şi a ideologiilor politice vechi.

2880

Dezvoltarea de biononice arme.

2913

Pământul începe absorbţia de fiinţe umane „mature“ în ANA; debutează migraţia spre interior.

2934

Cavalerii Gardieni adoptă tehnologia biononică Înaltă.

2955

Cultura Înaltă predominantă în lumile din faza întâi.

2958

Contact cu lumea Hancher (specia Tochee) la opt mii şase sute patruzeci de ani lumină depărtare, pe cealaltă parte a nebuloasei Eagle (şapte mii de ani lumină).

2967

Primul Cavaler Gardian îşi descarcă memoria în ANA.

2973–3060

Marina Confederaţiei ajută planeta Hancher să se apere împotriva valului de expansiune a Imperiului Ocisen.

2984

Apariţia radicalilor Înalţi care vor să convertească întreaga specie umană la cultura Înaltă.

2991

Crearea Protectoratului, o mişcare anti Înaltă, pe Lumile Externe.

3001

Ozzie produce efectul uniform de reţea neuronală, cunoscut sub numele de gaia câmp.

3040

Flota de explorare a Marinei Confederaţiei se alătură staţiei Centurion, Proiectul de observre a Golului supervizat de Raieli, o întreprindere comună a peste treizeci de specii extraterestre.

3084

Tratatul de neagresiune dintre planeta Hancher şi Imperiul Ocisen.

3088

Acord de asistenţă militară inaugurat între planeta Hancher şi Marina Confederaţiei; aplicarea acordului de neagresiune.

3120

ANA devine oficial Guvernul Pământului; populaţia planetară cincizeci de mii (organisme activate) care se încadrează.

3150

Este creat Ellezelin la patru sute douăzeci de ani lumină de Pământ; cultură Avansată capitalistă procibernetică.

3255

Îngerul radical ajunge pe Anagaska; conceperea lui Inigo.

3290

Ellezelin deschide gaura de vierme spre Tari, la cincisprezece ani lumină distanţă; iniţiază Zona Pieţei Libere Ellezelin.

3320

Inigo ajunge în sistemul solar Centurion; primul său vis.

3324

Inigo se stabileşte pe Ellezelin, fondează mişcarea Visul Viu, începe construcţia oraşului Makkathran2.

3338

Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Idlib.

3340

Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Lirno.

3378

Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Quhood.

3407

Ozzie părăseşte Confederaţia şi se duce în Spike pentru a construi un „vis galactic“.

3456

Mişcarea Visul Viu are peste cinci miliarde de adepţi în Lumile Externe. Este foarte puternică în Zona Pieţei Libere Ellezelin.

3466

Ellezelin deschide gaura de vierme spre Agra (ultima planetă care a aderat la Nucleul Zonei Pieţei Libere).

3478

Visul Viu devine partid majoritar în Parlamentul Ellezelin (72 la sută), converteşte planeta la teocraţie. Makkathran2 devine capitala planetei.

3520

Inigo „se retrage“ din viaţa publică, Consiliul Clerical îşi asumă conducerea Visului Viu.

3587

Fragmente din al doilea vis apar în gaianet.

3589

Ethan este ales Cleric Conservator; anunţă Pelerinajul.